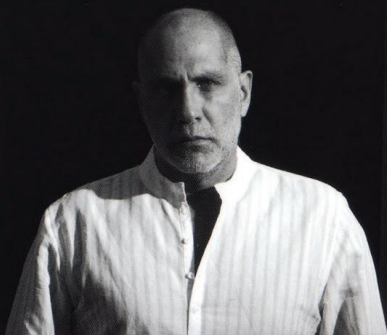

Guillermo Arriaga Sălbaticul

musai

© Victor Deschamps

Guillermo Arriaga (n. 1958) este un reputat scriitor, scenarist, regizor și producător mexican. Munca lui în industria cinematografică, în special colaborarea în calitate de scenarist cu regizorul Alejandro González Iñárritu la filme ca *Amores perros* (*Iubiri și câini*), *21 de grame* sau *Babel*, i-a adus nominalizări la Oscar, BAFTA și Golden Globes și numeroase premii la cele mai importante festivaluri de film din lume, cum ar fi Cannes sau Sundance.

În ipostaza de scriitor a publicat romanele *Escadron Ghilotina* (1991), *Un dulce miros de moarte* (1994), *Bivolul nopții* (1999) și volumul de proză scurtă *Retorno 201* (2006), care au fost traduse în peste optsprezece limbi, inclusiv în limba română. *Sălbaticul* (2016) este cel mai recent roman al său.

„Unul dintre cei mai puternici, intenși și originali autori contemporani de limbă spaniolă.“

Exprés

Guillermo Arriaga

SĂLBATICUL

Traducere din limba spaniolă
de Marin Mălaicu-Hondrari

Redactori: Roxana Tocilescu, Laura Albulescu

Tehnoredactor: Cristian Vlad

Corector: Theodor Zamfir

DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARRIAGA, GUILLERMO

**Sălbaticul / Guillermo Arriaga; trad. din lb. spaniolă
de Marin Mălaicu-Hondrari. – București: Art, 2018**

ISBN 978-606-710-588-9

I. Mălaicu Hondrari, Marin (trad.)

821.134.2

Guillermo Arriaga

El Salvaje

© 2016, Guillermo Arriaga

Tiparul executat la:

© Editura ART, 2018, pentru prezenta ediție

Pentru Mariana și Santiago, maștrii mei

M-am trezit la șapte seara, după o siestă lungă. Era cald. O vară mult prea călduroasă pentru un oraș cu o climă atât de rece. Camera mea se afla la parter. O construise tata din bucăți de placaj, lângă baia de serviciu. Fără ferestre, luminată numai de un bec chior care atârna de un fir din tavan. Un pat mic, un birouaș.

Ceilalți locuiau la etaj. Prin pereții groși de numai doi centimetri, auzeam forfota lor zilnică. Vocile, pașii, tăcerile lor.

M-am trezit transpirat. Am deschis ușa și am ieșit din cameră. Toată lumea era acasă. Bunica, stând pe canapeaua cafenie, se uita la un concurs la televizor, o măgăoaie care ocupa jumătate din încăpere. Mama pregătea cina în bucătărie. Tata, așezat în sufragerie, verifica biletele pentru călătoria în Europa. Nimeni din familia noastră nu mai avusese parte de un zbor transatlantic. A doua zi, părinții mei urmau să zboare la Madrid și apoi să bântuie prin mai multe țări. Stând pe vine, fratele meu Carlos, cu șase ani mai mare decât mine, îl mângâia pe King, câinele nostru, un boxer maro-roșcat cu o cicatrice pe falca stângă, rămasă de pe urma unei lovituri de cuțit pe care i-o aplicase un bețiv pe când King era cățeluș și sărise să se joace cu el. În colivia lor, Whisky și Vodca, papagalii australieni, săreau agitați de pe o scândurică pe alta, așteptând nerăbdători ca bunica să le acopere colivia cu o pătură ca să poată dormi.

Imaginea asta, cu familia mea trezindu-se după o lungă siestă, îmi apare adeseori în vis. Atunci i-am văzut ultima dată pe toți împreună. În următorii patru ani, aveau să moară cu toții. Fratele meu, părinții mei, bunica mea, papagalii, King.

Primul a murit Carlos, fratele meu, la douăzeci de zile după seara aceea. Și de atunci, familia mea a început să alunece pe panta morții. Moarte după moarte după moarte.

Am avut doi frați. Amândoi au murit din cauza mea. Chiar dacă nu am fost de vină întru totul, am fost cel puțin responsabil de moartea lor.

Am împărțit cu celălalt grota numită uter. Timp de opt luni, geamănul meu a crescut alături de mine. Amândoi am auzit în același timp bătăile de inimă ale mamei, ne-am hrănit cu același sânge, am plutit în același lichid, ne-am atins mâinile, picioarele, capetele. În vremurile noastre, rezonanța magnetică demonstrează că fiecare geamăn în parte luptă pentru a câștiga cât mai mult teritoriu în burta mamei. Acolo se duc neîncetat lupte violente, pentru a câștiga teritoriu cu orice preț, în urma cărora unul dintre gemeni sfârșește prin a se impune.

Bănuiesc că mama n-a luat convulsiile din burta ei drept semnul unei lupte atroce. În mintea ei, gemenele (credea că sunt fete) coabitau cât se poate de pașnic. Nu era deloc așa. Într-una dintre îmbrâncelile noastre intrauterine, l-am împins pe fratele meu până la marginea uterului, făcându-l să se înfășoare în propriul cordon ombilical. Capcana a funcționat perfect: cu fiecare mișcare, cordonul i se strângea tot mai tare în jurul gâtului, sufocându-l.

Lupta s-a încheiat cu patru săptămâni înainte de împlinirea celor nouă luni de sarcină. Fără să știe, mama s-a transformat în coșciugul unuia dintre gemenii ei. Timp de opt zile i-a purtat cadavrul în adâncul burții ei. Secrețiile morții au inundat sacul amniotic, otrăvind sângele cu care mă hrăneam.

Fratele meu, învins în bătălia uterină, încerca să se răzbune. A fost cât pe ce să mă omoare. Când ginecologul a consultat-o

pe mama, care venise la el plângându-se de o indigestie, a auzit bătăile tot mai slabe ale unei singure inimi. Doctorul a lăsat stetoscopul și s-a întors spre mama.

— Trebuie să vă facem cezariană.

— Când, domnule doctor?

— Chiar acum.

Au dus-o direct pe masa de operație. I-au făcut cezariana în cea mai mare grabă. Au scos corpul tumefiat al fratelui meu, apoi m-au scos și pe mine, agonizând ca peștele pe uscat.

A trebuit să mi se facă transfuzii de sânge. Otrăvit de fratele meu, mi-a luat ceva timp până când sângele mi s-a curățat și a eliminat toxinele. Am fost internat în spital timp de optsprezece zile.

După nașterea lui Carlos, în cei șase ani până m-am născut eu, mama a avut trei avorturi spontane. Două fete și un băiețel. Nici unul dintre ei nu a depășit cinci luni de sarcină. Dorindu-și din răspuțeri să aibă un copil care să depășească acele fatidice cinci luni și sarcina să fie dusă cu bine până la capăt, au consultat medici după medici și au urmat tot soiul de tratamente. De la ierburi până la exerciții pelviene, de la injecții cu hormoni la dușuri alternative reci și calde, de la supravegherea temperaturii bazale la poziții sexuale. Unul dintre tratamente a dat roade și așa am ajuns eu pe lume.

Părinții mei s-au întors acasă devastați. Mama a căzut în depresie. Nu a vrut să aibă grijă de mine și nici să mă hrănească. Tata m-a respins. Luat de valul evenimentelor, a ajuns și el în sala de operații și i s-a făcut greață de la mirosul de cadavru emanat de pielea fiului său nou-născut.

Timp de mai mulți ani, am dormit într-o cameră cu două leagăne. Părinții mei au păstrat costumașul de un galben

neutru pe care-l cumpăraseră pentru fratele/sora mea pentru când avea să se nască. L-au așezat peste ceea ce ar fi trebuit să fie leagănul lui. Uneori, noaptea, porneau caruselul cu girafe și elefanți care atârna de tavan. Jucăria se mișca în întuneric, aruncându-și lumina steluțelor ei peste un leagăn gol și peste o mamă abulică.

Salvarea mea a venit de la bunica din partea tatălui. Când și-a dat seama câtă repulsie le provocam părinților mei, s-a mutat în casa noastră. Ea a fost cea care m-a hrănit cu biberonul, mi-a schimbat scutecele și m-a îmbrăcat, până la vârsta de un an, atunci când mama s-a trezit din lungă ei letargie și natura i-a redat instinctul matern.

Așa cum unii copii cresc cu prieteni invizibili, eu am crescut cu un frate invizibil. Cum părinții mei au ținut cu tot dinadinsul să aflu povestea nașterii blestemată, m-am simțit vinovat pentru moartea lui. Pentru a scăpa de vinovăție, m-am jucat ani de zile cu fantoma geamănului meu. I-am dat jucăriile mele, i-am povestit despre spaimile și visurile mele. Mereu îi făceam loc în pat, ca să se întindă lângă mine. Și îi simțeam răsuflarea și căldura. Când mă uitam în oglindă, știam că ar fi avut trăsăturile mele, aceeași culoare a ochilor, același păr, aceeași statură, aceeași mâni. Aceleași mâini? Dacă o țigancă i-ar citi în palmă, i-ar spune aceleași lucruri ca mie?

Părinții l-au numit Juan José, iar pe mine Juan Guillermo. Pe crucea mormântului său micuț, data morții era aceeași cu data nașterii. O minciună: Juan José murise cu o săptămână înainte. Nu s-a născut niciodată. Niciodată nu a ieșit din lichidul amniotic, nu și-a depășit condiția de pește.

Am crescut obsedat de sângele meu. Bunica mi-a spus de mai multe ori, cât se poate de răspicat, că supraviețuisem

datorită generozității unor anonimi care și-au vărsat în venele mele globulele lor roșii, trombocitele, leucocitele, hemoglobina, ADN-ul, grijile, trecutul, coșmarurile. Ani întregi am trăit convins că înăuntrul meu trăiau mai mulți oameni, sângele lor amestecat cu sângele meu.

La un moment dat, pe când eram deja adolescent, m-am gândit să caut lista donatorilor mei și să le mulțumesc pentru că-mi salvaseră viața. Dar un unchi mi-a revelat atunci un adevăr pe care aș fi preferat să nu-l cunosc: „Pentru ce să le mulțumești – că nemernicii și-au vândut scump fiecare mililitru de sânge?” (aveau să treacă ani buni până când să fie interzis comerțul cu sânge). Nu existaseră donatori generoși, ci doar oameni disperați să-și vândă sângele. Seringi extrăgând țigeliul vital din niște corpuri veștejite, terminate. Am fost foarte dezamăgit aflând că fusesem hrănit cu sângele unor mercenari.

Când aveam nouă ani, mi-am văzut pentru prima dată sângele curgând. Jucam fotbal pe stradă, cu prietenii mei din vecini, și mingea a zburat în curtea unui avocat divorțat și alcoolic, care atunci când cobora din mașină lăsa mereu să i se vadă pistolul prins la curea. Zidul care împrejmuia casa era acoperit de iederă și în partea de sus avea înfipite cioburi de sticlă pentru a împiedica orice încercare de a-l sări. Cum avocatul nu era niciodată acasă, mi-a fost ușor să mă cațăr printre iederă, să evit cioburile ascuțite și să sar după mingea. La dus a fost simplu, dar la întoarcere, când m-am săltat pe zid, am simțit că pantalonul mi se sfâșie. Am căzut pe trotuar și m-am ridicat imediat. Prietenii mei se uitau la mine înmărmuriți. Prin pantalonul rupt a început să-mi curgă sânge. M-am uitat la picior și am văzut o tăietură adâncă din care țâșnea un firicel de sânge. Am tras de marginile răni cu propriile-mi mâini. Se vedea ceva albicios. M-am gândit că era un ciob de sticlă sau ceva ce-mi intrase acolo. Dar de fapt îmi vedeam femurul. Am văzut negru înaintea ochilor. Din

fericire, o vecină a apărut imediat după ce m-am așezat pe bordură, livid, pe punctul de a leșina, cu o baltă de sânge la picioarele mele. Femeia m-a luat pe sus, m-a așezat pe bancheta din spate a Fordului ei, model 200, și m-a dus la un spital ca vai de el, de pe bulevardul Ermita Ixtapalapa, la zece minute distanță.

Alte transfuzii. Iarăși sânge de la necunoscuți. O nouă armată de mercenari pompată de inima mea: prostituate, dipsomani, mame fără soți, adolescenți în călduri în căutare de bani pentru a plăti o după-amiază la un hotel, birocrați concediați, zidari încercând să le asigure hrana copiilor lor, muncitori făcând un ban în plus, drogați disperați după o doză. Marginalitatea irigându-mi arterele.

Doctorul care m-a operat a zis că rana mea era una de toreador, că exact așa pătrund coarnele taurului în piciorul matorului, scoțând femurul la vedere, cum mi se întâmplase și mie. Întâmplarea a făcut ca medicul acela să fi fost ajutor de chirurg la Plaza Mexico¹. În sumbra sală de operații din spitalul acela infect, el a știut cu exactitate cum să-mi coasă rana. Îndemânarea doctorului și reacția rapidă a femeii care mă adusesese acolo au făcut ca viața să nu mi se scurgă prin picior.

Am rămas internat cincisprezece zile. Spitalul avea numai patru paturi. Într-unul dintre ele dormeau cu rândul bunica, mama și fratele meu. Uneori ajungeau acolo bețiivi în comă alcoolică sau loviți de mașini. Într-o seară a fost adus un bărbat înjunghiat în stomac și a scăpat cu viață tot datorită măiestriei tânărului doctor.

Atunci, în acele nopți când Carlos stătea de veghe la capătâiul meu, ne-am cunoscut mai bine. Cei șase ani și câteva luni care ne

¹ Celebră arenă pentru luptele cu tauri.

despărteau făcuseră să nu stăm prea mult împreună. Acea mare diferență de vârstă s-a micșorat povestind în orele târzii ale nopții, când el avea grijă ca rana să nu mi se infecteze, ca asistentele să nu uite să-mi dea antibioticele, când mă ajuta să merg la baie și îmi curăța cu un burete marginile tăieturii care-mi cobora de-a lungul piciorului. M-a îngrijit cu multă atenție până când m-am pus pe picioare. Mi-am dat seama că și cu el împărțisem întunecatul uter al mamei noastre, că eram de același sânge. Am făcut trecerea de la fratele invizibil – Juan José – la fratele vizibil – Carlos. Am descoperit că adevăratul meu geamăn se născuse cu șase ani și jumătate mai devreme decât mine și am devenit de nedespărțit.

Pe o perioadă de două luni de zile, medicul mi-a interzis să car obiecte grele, să mă ghemuiesc sau să umblu, chiar și cu cârje. Pentru că părinții mei nu aveau bani de un scaun cu rotile, mă duceau la școală într-o roabă.

În prima zi când am reușit să merg din nou pe propriile-mi picioare, m-am dus să văd pata de sânge de pe trotuar. Am cercetat cu privirea acel fluture întunecat ce se formase cu prețul sângelui meu amestecat, semn de aducere-aminte al unei vieți care era cât pe ce să mi se scurgă pe asfalt.

Așa m-a găsit mama, total absorbit de vederea acelei pete de sânge. A revenit cu o găleată, cu detergent și o perie și m-a obligat să frec pata până avea să nu mai rămână nimic din ea. Pata a dispărut, dar pe ciobul de sticlă care-mi tăiasse piciorul de pe partea interioară a coapsei până la pulpă rămăseseră urme de sânge uscat pe care nici măcar ploile succesive nu au reușit să le îndepărteze.

Un an mai târziu, am escaladat zidul, am desprins cu un ciocan ciobul de sticlă în care mă tăiasem și l-am pus la păstrare într-un sertar. Bănuiesc că asta fac și toreadorii cu cornul de taur care-i străpunge.

Pe picior mi-a rămas o cicatrice lungă de patruzeci de centimetri. Nu-mi mai simțeam partea din spate a genunchiului și câteva porțiuni din jurul gleznei și al gambei. Senzația de anestezie e mai greu de suportat decât durerea. În cazul durerii, măcar îți simți vie acea parte a corpului. Anestezia e aproape o certitudine că a murit ceva din tine.

Femeia care m-a salvat în seara aceea era mama celui care peste cinci ani avea să se transforme în dușmanul meu, în ucigașul fratelui meu. O crimă la care într-un fel am fost complice și care a dezlănțuit alte morți, nenorocindu-mi familia.

Conform credinței unui trib african, noi, oamenii, avem două suflete: unul ușor și unul greu. Visăm pentru că sufletul ușor iese din corpul nostru și cutreieră pe la marginile realității; leșinăm atunci când sufletul ușor părăsește brusc corpul; iar atunci când pleacă și nu se mai întoarce la noi niciodată, înnebunim.

Sufletul ușor vine și pleacă. Sufletul greu, nu. Părăsește corpul nostru numai în momentul morții. Și pentru că nu a ieșit niciodată în lume, sufletul greu nu știe care cărări duc la teritoriile morții, la locurile unde va rămâne pe vecie. De aceea, cu trei ani înainte de moarte, sufletul ușor iese să caute teritoriile morții. Neștiind încotro s-o apuce, se cațără într-un baobab, primul copac al creației, și scrutează orizontul pentru a găsi drumul. Apoi trece pe la femei aflate la menstruație. Timp de câteva zile, femeile la ciclu experimentează limitele vieții și ale morții. Prin sânge și durere, pierd ființa care ar fi putut să fie și nu va mai fi. În timpul menstruației, femeile devin înțelepte. Dau ocol graniței dintre a fi și a nu fi și de aceea sunt capabile de a-i arăta sufletului ușor încotro se află hăul morții.

Sufletul ușor se pune pe mers. Străbate văi, cutreieră deșerturi, urcă munți. După mai multe luni, ajunge la destinație și se oprește pe marginea înspăimântătorului hău. Îl contemplă, tulburat. Dinaintea ochilor lui se desfășoară marele mister. Se întoarce, îi povestește sufletului greu tot ce-a văzut și îl călăuzește către moarte.

— Du-te, mă, Cinci! mi-a zis Rățoiul după ce am terminat de spus mitul african.

Îl învățasem pe de rost pentru lecția de Istorie Universală de la gimnaziu. Profesorul zisese că dacă-i spunem o poveste pe care el să n-o știe sau să nu-i poată ghici finalul, atunci avea să ne dea un zece. Găsisem povestea într-o carte dintre zecile de cărți pe care Carlos le ținea împrăștiate pe jos în camera lui. Cele mai multe dintre ele erau furate de la bibliotecă sau din librării. Dar nici una nu provenea din casele prietenilor săi, pentru că zicea că părinții lor aveau gusturi proaste și nu cumpărau altceva decât bestselleruri.

La optsprezece ani, fratele meu a renunțat la școală. Tata s-a înfuriat când a auzit. Credea că educația era cheia spre o viață de care el n-avusese niciodată parte. Își dăduse toată osteneala să ne ofere cea mai bună viață posibilă. El și mama lucrau în ture duble ca să ne plătească școala privată. Eu și Carlos eram singurii de pe stradă care nu mergeau la școlile publice din cartier: Școala primară Centenario, Gimnaziul Nr. 74 și Liceul 6. În dezamăgirea lui, tata l-a amenințat pe fratele meu că n-o să-i mai dea nici un ban dacă renunță la școală. Lui Carlos nu i-a păsat. La nouăsprezece ani făcea deja mult mai mulți bani decât tata.

— Adevărul e că-i cam aiurea povestea ta, a zis și Tontu'.

Mie, Rățoiului, Tontului și lui Apiță ne plăcea să stăm să pălăvrăgim nopțile în uscătorul de pe acoperișul doamnei Carbajal. La cei treisprezece ani ai lui, Tontu' fuma zilnic două pachete de Delicados. Fuma prosteste, căci nici măcar nu știa să tragă în piept. Lui Apiță – îi ziceam așa pentru că era sentimental și ochii i se umezeau din te miri ce – îi plăcea să aducă beri și să le împartă cu Rățoiul. Eu nici nu beam, nici nu fumam.

Eram hotărât să fac perfect treaz ceea ce alții ar îndrăzni să facă doar beți.

Celor mai mulți din cartierul nostru ne plăcea să ne refugiem pe acoperișurile terasate. Acolo nu ne deranja nimeni. După violențele din 1968, după măcelărirea studenților în Tlatelolco și paranoia comunistă a guvernului, Las Julias – dubele de poliție cu două bănci de lemn în interior unde îi înghesuiau pe arestați – treceau zilnic prin zonă. Polițiștii supravegheau zona stând în picioare pe bara de protecție din spatele dubei, ținându-se de niște bare prinse de ușă. Dacă te vedeau pe stradă, săreau din mersul mașinii, te rețineau sub acuzarea de vagabondaj și răzvrătire (chiar dacă nici unul dintre polițiști nu știa ce înseamnă cuvântul acela) și te duceau în beciurile poliției, cu cătușele atât de strânse, încât ți se învinețeau încheieturile. Odată arestat, îți cărau pumni și picioare și-ți făceau șocuri electrice la testicule până când cineva aducea destui bani încât să-i mituiască, și abia atunci îți dădeau drumul. În cel mai bun caz, scăpai cu câteva bastoane luate pe spinare „ca să te înveți o dată minte să porți părul scurt, ca bărbații, nu lung ca femeile“. Apoi îți dădeau drumul, dar nu înainte de a te avertiza: „Dacă te mai prindem pe stradă cu părul lung, să știi că te castrăm, măgarule, dacă tot vrei să fii muiere.“

Singurii nepersecutați de poliție erau „băieții cuminți“, cei care făceau parte din Mișcarea Tinerimii Catolice. Băieții cuminți purtau părul periuță, cămașă încheiată până la gât, cu mânecă lungă și lănțisor cu crucifix. Nu foloseau „cuvinte urâte“, mergeau zilnic la slujbă, le ajutau pe doamne să-și care cumpărăturile de la supermarket și duceau mâncare la orfeline. Erau idealul oricărei mame sau soacre: fii cuminți, studenți cuminți, băieți cuminți. Curați, decenți, ordonați, silitori, de o moralitate impecabilă.

Noaptea era caldă. Cărămizile acoperișului dogoreau și nu era nici o adiere de vânt să ne mai răcorească. Tontu' pufăia

încontinuu. Își aprindea următoarea țigară de la chiștocul celei pe care tocmai o fumase.

— De ce e aiurea? l-am întrebat pe Tontu'.

— Pentru că e aiurea și gata.

— Habar n-ai ce vorbești, fraiere. Până nu demult credeai că femeile au ciclu pentru că și-au pierdut virginitatea, i-am zis batjocoritor.

Tontu' era din Tampico. Tatăl său, un marinar, murise după ce căzuse, mort de beat, de la prora unui vas comercial. Maică-sa, alcoolică și ea, și-a luat cei cinci copii și s-a dus în Ciudad de México la fratele ei proaspăt căsătorit. Bietul om, cu salariul lui mizer de topograf, s-a văzut nevoit să aibă grijă de cei șase linge-blide.

— Eu știu totul despre femei, a zis Tontu'.

— Atunci zi ce e himenul, l-am pus eu la încercare.

Tontu' n-a mai scos un cuvânt. Nu avea să afle niciodată ce e acela un himen. Rățoiul a mai luat o înghițitură de bere și s-a întors spre mine.

— Vrei să zici că o tipă la ciclu știe ce e cu moartea? a zis el pe un ton zeflemitor.

— Păi da, că atunci când le vine ciclul, pierd ceea ce ar fi putut fi un copil, i-am răspuns.

— Și când mi-o frec, ajung și eu știutor ca ele? a intervenit Apiță. Pentru că și din mine țâșnesc o grămadă de spermatozoizi care ar fi putut fi copii.

Râdeau toți trei, în bătaie de joc, când s-a auzit o voce în spatele nostru.

— Terminați cu prostiile.

Ne-am întors toți, ca la comandă. Era Carlos. Cine știe cât a stat acolo, ascultându-ne. S-a apropiat de noi. Prietenii mei s-au fâstăcit. Carlos făcea legea în zonă. S-a oprit în fața lui Apiță.

— Femeile au între patru sute și șase sute de ovule. Când le vine ciclul, ovulul se sparge în bucățele însângerate și e eliminat,

iar pe ele le doare rău de tot. Hormonii le fac să fie arțăgoase, le umflă trupul. Ție îți ies spermatozoizi până și în somn, iar când ți-o freci, o faci de plăcere. Ele știu multe lucruri despre care noi, bărbații, habar n-avem.

Prietenii mei au rămas muți. N-aveai ce să mai zici. Carlos citea compulsiv filozofie, istorie, biologie, literatură. Se lăsase de școală din plictiseală, sătul să tot citească ceea ce lui i se păreau niște texte mediocre. Știa enorm de multe lucruri și nimeni din cartier nu se putea exprima ca el. Folosea limbajul cu exactitate și știa ce înseamnă tot soiul de cuvinte complicate și necunoscute. Și chiar dacă prietenii mei ar fi știut la fel de multe lucruri ca el, tot nu ar fi îndrăznit să-l contrazică. Îi știau de frică. Toți îi știau de frică.

Carlos a făcut semn spre pachetul de Delicados care ieșea din buzunarul cămășii lui Tontu'.

— Dă și tu o țigară, i-a zis.

Tontu' s-a ridicat și i-a pus pachetul în palmă. Carlos a scos o țigară și Tontu' i-a întins o brichetă. Carlos a aprins țigara, s-a uitat la pachet ca și cum ar fi fost un obiect ciudat, apoi l-a mototolit până la rupt și l-a aruncat în stradă. Tontu' s-a uitat revoltat la Carlos.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să nu mori de cancer, i-a răspuns extrem de calm fratele meu, în timp ce stingea țigara de gardul de sârmă care împrejmua terasa.

Am zâmbit, iar Carlos, văzându-mă zâbind, a zâmbit și el. S-a uitat în sus, la Lună.

— Peste patruzeci și șapte de zile, Apolo XI va ateriza acolo, în Marea Liniștii, a zis arătând spre un punct nedefinit.

Toți patru ne-am uitat spre Lună. Imposibila călătorie, îndelung visată de omenire, era pe punctul de a se împlini.

— Forța gravitațională pe Lună e de șase ori mai mică decât aici, a adăugat el, fără să-și ia ochii de la cer.

— Ce? a întrebat Apiță.

Carlos a surâs.

— Uite-așa: dacă grasa de maică-ta cântărește aici o sută de kile, acolo ar cântări numai șaisprezece.

Carlos știa prea bine cât de sensibil era Apiță și că o asemenea glumă i-ar fi putut umple ochii de lacrimi, însă prietenul meu era prea prins cu calculele aritmetice ca să mai aibă timp de plâns. În plus, Carlos fusese cât se poate de îngăduitor cu el: în realitate, maică-sa cred că avea vreo sută patruzeci de kile.

— Pentru a putea reveni pe Pământ, nava are nevoie de forța gravitațională a Lunii. Dacă Apollo XI nu reușește să intre pe orbita lunară, se va pierde în spațiu și nimeni și nimic nu o va mai putea aduce înapoi, a continuat Carlos să explice.

Fratele meu îmi vorbise deja despre această posibilitate. Mă îngrozeam numai gândindu-mă. Trei oameni într-o navă, fără posibilitatea de a mai reveni pe Pământ, plutind la infinit. Trei oameni privind prin hublou la planeta lor care se îndepărtează tot mai mult. Ce ar descoperi în drumul lor spre nicăieri? Ce ar simți, plutind acolo, sus, în derivă prin spațiul infinit? Vor aștepta să moară încet, sau or fi având la ei pastile cu cianură ca să scape cât mai repede? Cât le-ar ajunge oxigenul înainte de a începe să agonizeze? S-ar bate pentru mâncare, chiar dacă ar fi numai pentru a mai trăi câteva zile în plus? Depart de a mă entuziasma, cucerirea Lunii mă îngrozea. Tripleți într-un uter de metal, luptându-se unii cu alții pentru a supraviețui: o metaforă mult prea personală și dureroasă pentru mine.

Carlos m-a lovit cu piciorul în talpă.

— Hai la masă.

Mi-a întins mâna ca să mă ajute să mă ridic.

— Ne vedem mâine, le-am zis prietenilor mei.

Am plecat împreună cu fratele meu, strecurându-ne printre fire, cabluri, sârme de rufe, rezervoare de apă. Am ajuns până la marginea acoperișului familiei Ávalos. Pentru a ne

putea continua drumul spre casa noastră, trebuia să sărim cam un metru și jumătate, adică distanța dintre casa familiei Ávalos și cea a familiei Prieto. De obicei, saream fără să stăm pe gânduri. Făcea parte din rutina zilnică. Dar era cu adevărat riscant. În urmă cu patru luni, Chelo, o tipă de șaptesprezece ani, slăbuță, frumoasă, cu ochi albaștri, și prietenul ei, Perețică, s-au dus într-o noapte să și-o tragă la adăpostul hainelor întinse la uscat ale familiei Martínez (ne-am dat seama după cele două prezervative folosite pe care le-am găsit acolo a doua zi). Întorcându-se pe întuneric, ea a sărit prima, dar nu a calculat bine distanța și s-a prăbușit în gol. A căzut în genunchi pe capota Dodge-ului Coronet al domnului Prieto. Suspensiile mașinii au absorbit impactul și i-au salvat viața. Femururile i s-au făcut țandări, dar coloana vertebrală și capul i-au rămas intacte. Și a mai avut un noroc: Colț, câinele lup al familiei Prieto, o corcitură între o cățea malamut de Alaska și un ciobănesc canadian, era legat. Dacă ar fi fost liber, ar fi făcut-o bucăți. Fernando Prieto a ieșit în curte, alarmat de zgomotul mașinii și de lătratul lui Colț. A găsit-o pe Chelo întinsă pe pământ, cu mușchii picioarelor străbătuți de zeci de așchii de os.

A trebuit să treacă un an și jumătate până când fracturile lui Chelo să se vindece, după care a urmat o recuperare extrem de dureroasă. Ca urmare a nenumăratelor operații, picioarele ei au rămas împânzite de cicatrice. După-amiaza ieșea pe stradă în cărje, ținându-și cu greu echilibrul. Apoi se întorcea acasă unde o așteptau multe și complicate exerciții fizice. Instrucțiunile terapeutului și gemetele de durere ale lui Chelo se auzeau până de cealaltă parte a zidului. Dar chiar și-atunci, când îndura chinurile acelea cumplite, mereu am văzut-o zâmbind. Veselă, plină de viață, niciodată supărată. Peste câțiva ani, numai felul ei dulce în care făcea dragoste cu mine avea să mă scape de nebunie.

Carlos a sărit primul și s-a oprit să mă aștepte. Am sărit fără nici o problemă. Mă excita să sar peste golul acela. Uneori, îmi complicam cu bună știință săritura: săream fără să-mi iau avânt, cu ochii închiși, cu mâinile la spate. Carlos m-a prins într-o zi sărind așa. Furios, a început să țipe la mine, dar eu nu l-am luat în seamă și am sărit din nou. Carlos a sărit după mine și m-a prins de umeri. Apoi m-a luat pe sus – pe atunci aveam unsprezece ani – și s-a oprit la marginea acoperișului, prefăcându-se că mă aruncă în gol.

— Te joci cu moartea, tâmpitule?

M-am uitat în jos. Șase metri până la pământ. Însă în loc să-mi fie frică, mi s-a părut amuzant și am izbucnit în râs.

— Ce e cu tine? m-a întrebat Carlos, surprins.

Își pregătise numărul ca să-mi dea o lecție, și când colo eu mă prăpădeam de râs, gata să mă prăbușesc în gol.

Carlos s-a întors și m-a pus jos pe acoperișul familiei Ávalos.

— Dacă te mai prind că faci asta, te omor în bătaie, m-a amenințat el.

Am zâmbit și am sărit, tot fără avânt, peste golul acela de un metru și jumătate, apoi am sărit înapoi și am luat-o la fugă pe acoperișuri.

Ne-am îndreptat spre acoperișul casei noastre. Pe măsură ce ne apropiam, auzeam tot mai clar țipetele șinșilelor. Carlos creștea sute de șinșile. Transformase acoperișurile casei noastre și ale caselor familiei Prieto și Martínez într-o adevărată crescătorie. Zeci de cuști mici puse una peste alta, un habitat de rozătoare cu blană fină. În zilele caniculare, duhoarea de urină plutea pe deasupra caselor. Pentru ca nimeni să nu se poată plânga, Carlos îl plătea pe Gumaro, un tânăr mulatru cu un ușor retard mintal, să spele acoperișurile terasate de trei ori pe zi cu clor și dezinfectanți.

Carlos a scos o lanternă din buzunarul pantalonilor și a luminat de jur împrejur. În bătaia lanternei, câteva șinșile au

început să alerge roată prin cuști, izbindu-se de gratii. Altele se ridicau pe labelle din spate ca și cum ar fi încercat să ghicească ce se întâmplă. Carlos se folosea de lanternă pentru a vedea dacă nu cumva apăruseră pisicile maidaneze, principalii inamici ai afacerii lui. Pisicile își băgau ghearele printre gratiile cuștilor, le înfingeau în capul șinșilelor, apoi le mușcau de bot până le asfixiau, după care le sfâșiau în bucăți și le mâncau.

Fratele meu ținea ascunsă într-o cușcă de câini o pușcă ruginită, calibru 22, cu un singur foc. Dacă vedea vreo pisică dând târcoale, lua pușca, țintea capul pisicii și trăgea. Căutarea puștii nu era prea bună, așa că uneori glonțul ajungea în burta pisicii. Era la ordinea zilei să găsești câte o pisică muribundă pe sub vreo mașină, în garaj, gemând de durere, târându-și mațele ciuruite.

Carlos a început afacerea cu șinșile după ce un unchi i-a făcut cadou o femelă, când a împlinit șaisprezece ani. După două săptămâni, Carlos a cumpărat un mascul. Șinșilele s-au împerecheat și în mai puțin de două luni perechea avea deja zece pui. Fratele meu a citit într-o revistă despre blana lor prețioasă. S-a dus în centru și a aflat că un om de afaceri evreu cumpăra en gros blăni de șinșilă. Le-a cerut voie părinților mei să instaleze cuști pe acoperiș și a mai cumpărat douăzeci de șinșile. După un an și jumătate, vindea lunar în jur de patru sute de blăni. A organizat creșterea lor în așa fel încât femelele să nască în pas cu cererea de pe piață.

Dar deși Carlos câștiga puhoi de bani cu șinșilele, nu aceasta era afacerea lui principală.

Am trăit împărțit între două lumi. Una, cea a cartierului căruia simțeam că-i aparțin, teritoriul meu de străzi și acoperișuri. Cealaltă, școala particulară, pentru care părinții mei munceau din greu. Școală cu elevi care mergeau în vacanță la New York și-n Europa. Școală ce se mândrea cu o disciplină de fier, unde eram obligați să ne adresăm profesoarelor cu „miss“, iar în pauze să vorbim englezește. O școală care pentru mine a fost ca o închisoare și care ne-a refuzat orice bursă. „Educația bună costă, doamnă“, i-a zis mamei mele directoarea școlii, atunci când mama a rugat-o să fie înțelegătoare cu plata taxelor. Cred că umilința de a se ruga de directoare trebuie s-o fi scos din minți. „Mai lăsați-ne până la sfârșitul anului, când soțul meu va lua sporul de sărbători, vă plătim atunci“, a implorat-o mama. „Trebuie să-mi plătesc profesorii, îmi pare rău“, a zis patroana-cămătar-directoarea-vaca-dracului.

Îmi amintesc că în seara aceea, la cină, tatăl meu s-a făcut negru de supărare când mama i-a spus că directoarea avea să mă exmatriculeze dacă nu plăteau taxele până la sfârșitul lunii.

— Am să fac rost de bani, a zis tata cu vocea gătuită.

— De unde? l-a întrebat mama.

Tata a tăcut o clipă. Și-a dus mâna la cap și și-a frecat fruntea.

— Pot să cer un împrumut de la firmă.

— Da? Și după aceea de unde dăm banii înapoi?

Tata și-a mișcat capul într-o parte pentru a mai scăpa de încordare.

— Ar trebui să-l mutăm la o școală publică, a zis mama.

Tata și-a întors privirea spre ea, ca și cum l-ar fi insultat.

— Educația lui e tot ce-i lăsăm moștenire, a zis.

Au tăcut amândoi. Tata a oftat adânc și a luat-o pe mama de mână.

— O să plătim, stai liniștită.

Credeau că dacă nu-mi ridicam ochii din farfurie, nu eram atent la ce-și șopteau. Aveam nouă ani și încă mă recuperam după rana de la picior. Părinții mei își cheltuiseră toate economiile cu operația mea, plătind medicii și spitalizarea. Cum nu aveau încredere în guvern, nici nu voiau să audă să fim tratați la spitalele de stat. Nimic public, nimic care să duhnească a birocrație de stat. Nici școli, nici spitale, nici locuri de muncă. Dar acum ajunseseră în imposibilitatea de-a ne mai plăti studiile la școala particulară.

Carlos a venit cu mine în camera mea. Pe când piciorul mi se refăcea după accident, ca să nu fiu nevoit să tot urc și să cobor scări, tata improvizase camera aceea de la parter (nu aveam să mai ocup vreodată camera de la etaj). S-a așezat gânditor pe patul meu.

— Crezi c-or să ne dea la altă școală? l-am întrebat.

Carlos a pufnit, iritat.

— Am s-o fac una cu pământul pe cotoaroața aia, nu are nici un drept să se poarte așa cu mama.

A strâns din dinți, s-a ridicat în picioare și a dat așternutul la o parte.

— Culcă-te, mi-a zis.

M-am băgat în pat și Carlos m-a acoperit cu pătura.

— Noapte bună, mi-a zis, mângâindu-mă scurt pe frunte, apoi a ieșit.

Părinții mi-au plătit școala la timp. Apoi și-au acoperit toate datoriile din vânzarea Fordului Mercury, mașina la care tata ținea ca la ochii din cap. Era mândru că reușise s-o cumpere după ani lungi de muncă. Dar venise vremea ca Mercury și mândria lui să dispară.

Rămas fără mașină, tata s-a văzut obligat să folosească mijloacele de transport în comun. Se trezea la patru și jumătate

dimineața, se spăla, lua micul dejun și pleca spre stația de autobuz a liniei Popo-Sur 73, aflată pe celălalt mal al râului Churubusco. Se întorcea la zece noaptea, epuizat, după ce făcea două schimburi.

Firește că nici pe noi nu ne mai ducea nimeni la școală. La șase dimineața, ieșeam împreună cu Carlos și ne îndreptam spre stația de troleibuz din San Andrés, Tetepilco. Străbăteam câmpuri unde erau înjghebate niște terenuri de fotbal marcate cu var, care atunci când ploua se transformau într-o mlaștină. Ca să nu ne murdărim cu noroi uniforma săream de pe-o piatră pe alta, dar era imposibil să nu aluneci și să te stropești.

La intrarea în școală ne întâmpina un administrator care verifica dacă uniformele erau curate, dacă băieții au părul scurt și fetele fusta suficient de lungă, plus igiena personală (unghii tăiate, urechi spălate). Nu de puține ori m-au trimis acasă pentru că aveam pantalonii pătați cu noroi. Cum nu avea cine să vină să mă ia, Carlos se vedea nevoit să mă ducă el. Dar era destul de distractiv. Ne duceam la Muzeul de Științe ale Naturii și ne uitam la animalele împăiate sau ne strecuram în grajdurile hipodromului ca să vedem cum erau antrenați și îngrijiți caii de rasă.

La patru luni după ce părinții mei reușiseră să plătească regulat taxele școlare, o sumă care însemna lunar șaiszeci și cinci la sută din salariul câștigat de tata în cele două schimburi pe care le lucra zilnic, au fost chemați urgent de directoare, spunându-li-se limpede că trebuiau să vină amândoi.

Părinții mei au dat fuga la școală agitați și plini de îngrijorare. Niciodată nu mai fuseseră chemați atât de urgent. În lungul drum cu autobuzul către școală și-au imaginat ce era mai rău: un accident, o bătaie, un furt.

Vaca de directoare, fără să-i pese că-i luase pe părinții mei de la muncă, i-a făcut să aștepte aproape două ore. Cu acele două ore ei și-ar fi putut salva ziua de muncă și nici n-ar mai fi trebuit să vină cu sufletul la gură.

Când au intrat în biroul directoarei, m-au găsit și pe mine acolo. Au fost surprinși să mă vadă. Se gândiseră că fuseseră chemați pentru Carlos, care pe atunci era tot mai rebel, și nici nu le trecuse prin cap că putea fi vorba despre mine.

Directoarea i-a invitat să ia loc. Părinții mei s-au așezat pe scaunele tapitate cu piele. Directoarea a arătat spre mine.

— Ne-am hotărât să-l exmatriculăm pe Juan Guillermo, definitiv și irevocabil.

Părinții mei au făcut un schimb de priviri, apoi mama s-a uitat la mine.

— Ce-a făcut? a întrebat ea cu o voce pierită.

Directoarea a deschis gura indignată.

— În această școală nu putem tolera un elev precum fiul dumneavoastră.

— Dar ce-a făcut? a insistat mama.

Directoarea, care pretindea să i se spună Miss Ramírez, s-a întors spre mine înălțându-și mândră bărbia.

— Să vă spună el.

Părinții mei au așteptat să le spun. N-am îndrăznit să scot nici o vorbă. Directoarea s-a oprit lângă mine, amenințătoare.

— Hai, spune-le părinților tăi ce-ai făcut.

M-am uitat la directoare cu coada ochiului. Mama s-a întors spre mine.

— Ce-ai făcut?

Am continuat să tac. Miss Ramírez mi s-a adresat în engleză, știind prea bine că părinții mei nu înțelegeau ce spunea.

— Come on. Tell them. Don't be a coward.¹

Tăceam cu îndărătnicie. În loc să mă sperie, atitudinea directoarei mă făcea să fiu tot mai furios.

— Nu-l puteți exmatricula în mijlocul anului școlar, a zis mama.

¹ Haide. Spune-le. Nu fi laș (n. red.).

— Eu exmatriculez pe cine vreau și când vreau, doamnă. Și cum puștiul ăsta refuză să spună ce-a făcut, mă văd obligată să vă spun chiar eu...

Atunci am intervenit, înainte de a apuca să mai spună ceva.

— Am sărutat o fată, mami.

Tata, care până atunci nu se băgase în discuție, s-a luat de directoare.

— O să-mi exmatriculați copilul pentru c-a sărutat o fată?

— Bineînțeles că nu, domnule, va fi exmatriculat pentru că l-am găsit pe jumătate dezbrăcat, abuzând sexual o fetiță, și ea pe jumătate dezbrăcată. Fiul dumneavoastră a comis o faptă care încalcă grav moralitatea și așa ceva nu poate fi tolerat în școala noastră.

— Dar fiul meu e un copil.

— Nu, domnule, fiul dumneavoastră e un pervers.

Clasă. Pauză. Liniște. Priviri. Respirație. Bătăi de inimă. Mâini. Fustă. Genunchi. Coapse. Piele. Mângâieri. Priviri. Chiloți. Respirație. Bătăi de inimă. Atingere. Pubis. Apropiere. Tremur. Priviri. Atingere. Pubis. Liniște. Chiloți. Deget. Pubis. Umezeală. Geamăt. Respirație. Pantaloni. Fermoar. Mâini. Răsuflare. Priviri. Tremur. Nasturi. Mâini. Puță. Ereție. Mângâiere. Pizdulice. Atingere. Teamă. Excitare. Priviri. Frecare. Puță. Pizdulice. Înăuntru. Umezeală. Transpirație. Piele. Puls. Răsuflare. Clopoțel. Priviri. Separare. Tăcere. Despărțire. Clasă. Ușă. Tăcere. Bătăi de inimă. Voci. Colegi. Învățătoare. Clasă. Priviri. Secret.

Carlos a stins lanterna, a luat pușca din cușca de câini și a băgat un glonț pe țevă.

— Poate apare vreo pisică, a zis și s-a sprijinit iar de perete.

Am stat în tăcere. Șinșilele țipau în beznă. Pe cer, Luna urma să fie cucerită. Poate fi cucerit ceva de necucerit? Urma unei

nave spațiale mânjind Marea Liniștii. Oamenii și obsesia lor de a călca totul în picioare.

În depărtare se auzeau mașinile trecând pe râul Churubusco. Ceea ce acum era o șosea, înainte fusese o apă transparentă unde viețuiau pești, broaște, axoloți și țestoase, în care părinții mei și prietenii lor se scăldau în după-amiezile caniculare. Râurile Piedad, Mixcoac, Los Remedios: toate transformate în șosele, acoperite cu tone de asfalt. Masacrul acvifer din orașul meu.

— Cum o chema pe tipa cu care ți-ai tras-o la școală? a întrebat Carlos.

— Nu mi-am tras-o cu nici o tipă.

Carlos a zâmbit. Silueta lui decupată în întuneric. Țeava puștii strălucind în bătaia acelei Luni ce urma să fie călcată de picior de om.

— Tipa aia, omule, știi tu care.

— Fuensanta.

— Așa, așa. Uitasem. Fuensanta. Căcat! N-ai putut și tu să alegi una pe care s-o cheme altfel? Fue Santa.¹ Nu te mai fâțâi atât, sigur prind una.

Carlos a aprins lanterna și a luminat cuștile. Ochii șinșilelor au scânteiat roșiatici. A stins lanterna.

— Și, ți-ai lins degetul după ce i l-ai băgat în cochilie?

Firește că mi l-am lins, mirosit, apoi lins din nou. I-am păstrat gustul pe limbă. L-am savurat. Fuensanta. Fuente Santa², fântâna secretelor, fântâna umedă.

— Ți-am mai spus că nu, i-am zis supărat.

Carlos a surâs. Îmi pusese aceeași întrebare de o sută de ori și de o sută de ori îi răspunsesem că nu. L-am mințit de o sută de ori și de o sută de ori el așteptase să-i spun adevărul.

— Pun pariu că degetul încă îți miroase a Fuensanta.

¹ Joc de cuvinte. *Fue Santa* s-a putea traduce prin „Fuse sfântă“.

² Fântână sfântă.

Evident, degetul încă îmi miroase a Fuensanta și nu va înceta niciodată să-mi miroasă a ea.

— Degetul meu nu miroase a nimic, i-am zis.

— Cât ai mai făcut-o pe mama să plângă pentru că te-ai hârjonit cu Fuse Sfânta.

Am auzit șinșilele mișcându-se agitate. Carlos a aprins lanterna. Doi ochi galbeni au strălucit printre cuști. Carlos a ridicat pușca, ținând lanterna de-a lungul țevii ca să poată ținti. Văzând raza lanternei, pisica a sărit pe marginea acoperișului. Era gata să scape, când a răsunat împușcătura. Pisica a miorlăit scurt și s-a prăbușit în stradă. Am dat fuga să ne uităm după ea. Pisica a rămas o vreme cu fața în sus, apoi s-a ridicat clătănându-se și s-a ascuns sub o mașină.

— Asta în veci nu mai pune gura pe carne de șinșilă, a zis Carlos.

Unii psihologi susțin că atunci când un geamăn îl pierde pe celălalt, din cauza morții, despărțirii sau din oricare alt motiv, rămâne cu un adânc sentiment de abandon. Geamănul singuratic trăiește cu senzația unei amputări, a unei răni de nevindecat. Așa că geamănul singuratic începe să caute o tovarășie care să-i umple acel gol emoțional. În cazul meu, nu am căutat prieteni sau jocuri, ci femei. Încă de mic, de pe la patru, cinci ani, nu mă gândeam decât la femei, simțeam o puternică nevoie de prezența lor, de privirea și de goliciunea lor. Mângâierea pielii lor îmi alina senzația de absență. La început era vorba despre simple atingeri pe braț, o scăpărare a mușchilor. Până la Fuensanta.

Directoarea, stând țeapănă în mijlocul biroului, continua să mă privească reprobator. Mama, mâhnită peste măsură, își lăsase capul în piept.

Tata s-a îndreptat în scaun.

— Cine l-a văzut?

— Jumătate din școală, domnule Valdés. Învățătoarea, mai mulți colegi. Juan Guillermo avea pantalonii în vine și o pipăia pe o colegă căreia îi dăduse chiloții jos.

Mama a început să plângă în tăcere. Iar eu eram tot mai furios. Tata părea că încearcă să pună lucrurile cap la cap.

— Și fetița?

— Ce e cu ea?

— A vrut și ea, sau Juan Guillermo a forțat-o?

— Bineînțeles că a forțat-o, domnule Valdés.

M-am ridicat în picioare și i-am zis directoarei:

— Nu e adevărat. Și ea a vrut.

— Tu să taci și să stai jos, mi-a cerut directoarea.

— Nu e adevărat, am repetat indignat, nu am obligat-o.

— Stai jos odată, mi-a cerut directoarea din nou.

Am rămas în picioare. Tata s-a întors spre directoare.

— Fetița ce zice?

— Ce să zică? Vă rog...

— Ce zice? C-a obligat-o, sau c-a fost de acord?

— Bineînțeles că nu a fost de acord.

— Vreau să aud asta de la ea, a zis tata, supărat.

— Cred că onoarea ei a fost compromisă destul și nu e cazul să o expunem din nou, a zis directoarea într-un limbaj demn de o telenovelă.

Tata a început să pună presiune.

— Bănuiesc că o veți exmatricula și pe ea.

— Bănuți rău. Există un singur responsabil, și acesta este Juan Guillermo. E exmatriculat pentru totdeauna. Nu mai are ce căuta în școala asta.

— Și ea a vrut, am insistat eu.

— Termină cu minciunile, mi-a aruncat directoarea.

Furia.

— Nu sunt minciuni. Amândoi am vrut.

Directoarea a făcut o jumătate de piruetă și s-a așezat pe scaunul de la birou.

— Nu mai avem ce discuta. Copilul ăsta va fi exmatriculat, după cum îl vom exmatricula și pe Juan Carlos. Nu vrem să-i mai vedem în școala noastră. Acum vă rog să ieșiți pentru că am treabă.

Tata s-a aplecat spre ea, nervos.

— Ce treabă are Juan Carlos cu toată povestea asta?

— Nu-mi place cum sunt educați copiii dumneavoastră, domnule Valdés, și vă rog să plecați imediat.

— Cum? a întrebat tata, nevenindu-i să creadă.

De parcă n-am fi fost acolo, directoarea a luat niște hârtii și a început să le citească. M-am năpustit spre biroul ei, i-am smuls hârtiile din mâini și le-am aruncat pe jos.

— Ce faci, idiotule?

Am aruncat pe jos tot ce avea pe birou. Directoarea s-a ridicat și s-a refugiat lângă o vitrină.

— Fiul vostru e un diavol împielit! le-a strigat părinților mei. Plecați sau chem poliția.

Mama m-a prins de mână și m-a târât spre ușă. Tata, furios și el, a încercat să spună ceva, dar mama l-a oprit, strângându-l de braț.

— Nu te coborî la nivelul ei, i-a zis, apoi s-a întors spre mine. Du-te în clasă și ia-ți lucrurile, mi-a cerut.

— Vă jur că și ea a vrut, le-am zis.

— Du-te și ia-ți lucrurile, a repetat mama.

M-am dus în clasă. Era în timpul orei. Învățătoarea mi-a dat voie să intru cu condiția să nu stau mai mult de un minut. Mi-am luat ce aveam de luat, caietele și cărțile, și am pus totul în ghiozdan. Colegii nu și-au dezlipit ochii de pe mine, șușotind între ei. M-am îndreptat spre ușă. Am schimbat o privire cu Fuensanta, apoi am ieșit. De atunci n-am mai văzut-o niciodată.

— Ce-ai zis? am auzit o voce întrebând în spatele meu, în timp ce jucam fotbal pe stradă. Nu i-am dat atenție, echipa lui Tena Puricosul ne amenința poarta.

— Ce-ai zis? a insistat vocea.

Am degajat mingea și m-am întors. Antonio, unul dintre băieții cuminiți, unul dintre venerabilii tineri catolici din cartier, mă privea cu asprime.

— Ce-am zis despre ce?

Antonio era cu trei ani mai mare decât Carlos, părinții lui erau proprietarii unei papetării din apropiere, de pe strada Retorno. Era un grăsan cu părul creț, tuns foarte scurt și, ca toți băieții cuminiți, purta cămașă cu mânecă lungă, tricou alb și un crucifix la gât.

— Ce i-ai zis prietenului tău.

— Nu-mi amintesc.

— Amintește-ți.

Am izbucnit în râs. Nu înțelegeam ce urmărea grăsanul.

— Ți-am zis că nu-mi amintesc.

A făcut un pas spre mine.

— Ce i-ai strigat lui?

A arătat către Cartofu', care, asemenea tuturor, se oprise din joc ca să ne asculte.

— Cartofului? A, da, mi-am amintit. I-am strigat să nu fie căcănar și să dea drumul la mingea.

Antonio m-a ținut cu privirea.

— Asta să fie ultima dată când tu, sau oricare dintre prietenii tăi, mai vorbiți urât pe stradă.

N-am înțeles ce voia să spună.

— Ce?

— Să nu mai vorbești prostii. Femeile de pe strada asta au dreptul la respect.

M-am uitat în jur: nu se vedea nici țipenie de femeie.

— Care femei? l-am întrebat și am râs din nou.

— Te-am avertizat, a zis și s-a uitat către ceilalți. Vă avertizez.

S-a întors, gata de plecare. Nu făcuse mai mult de zece pași când am strigat din toți rărunchii:

— S-o fut pe mă-ta cu toți pulalăii.

Am izbucnit cu toții în râs. Furios, Antonio s-a întors și s-a repezit la mine. Mi-a tras una de m-a dat pe spate. Tena Nas-Strâmb a sărit pe el, dar Antonio, mai înalt și mai bine făcut decât noi, în plus cu nouă ani mai mare, l-a apucat pe Nas-Strâmb de umeri și l-a pus la pământ printr-o mișcare de judo (băieții cuminți făceau judo și karate). Am țâșnit în picioare și i-am tras un pumn în ureche, dar a reușit să mă prindă de cămașă și, dintr-o singură mișcare, m-a izbit cu fața de asfalt.

Ceilalți nu s-au băgat. Antonio a arătat cu degetul spre mine.

— Să nu zici că nu ți-am spus: nu vreau să vă mai aud vorbindu-se urât.

S-a uitat la prietenii mei.

— Vă învăț eu ce-i respectul, de bunăvoie sau siliți. Dacă nu eu, careva dintre ai mei tot va veni să facă ordine. Eu zic să aveți grijă.

S-a uitat sfidător la noi toți și apoi a plecat fără să mai privească înapoi. Iarăși sânge, sânge cu găleata, de data aceasta țâșnind din nasul meu.

În după-amiaza când am făcut dragoste cu Chelo pentru prima dată, ploaia nu a încetat nici o clipă. Ploua fără oprire încă din dimineața zilei trecute, când îi îngropaserăm pe părinții mei, la fel cum ploua fără încetare în ziua în care îl înmormântaserăm pe Carlos. Au murit la trei ani după el. Au derapat pe șosea și mașina s-a dus direct într-o prăpastie.

Oricât s-au străduit, mama și tata nu au putut trece peste moartea lui Carlos. Părinți-fantomă bântuind prin casă, acuzându-se că se bucuraseră de o călătorie în Europa, în timp ce fiul lor era ucis pe un acoperiș din apropiere. Părinți-fantomă izbucnind în plâns în timpul cinei. Părinți-fantomă pe care-i găseam dimineța zgâindu-se la scaunul gol unde fratele meu obișnuia să se așeze la masă. Părinți-fantomă.

Au muncit mai mult ca niciodată. Tata a reușit să cumpere o altă mașină, dar acum nu mai era loc nici de satisfacție, nici de mândrie. A cumpărat-o mânat de durere, de lacrimi, de o depresie cumplită. Atât de cumplită, încât tata nici măcar nu și-a dat seama de moartea bunicii, suferind și ea de depresie, obsedată de gândul că nu putuse evita moartea scumpului ei nepot. Bunica a murit în fața televizorului, în timp ce se uita la unul dintre programele cu concursuri. Slăbită, anorexică, a închis ochii și și-a dat duhul fără să scoată vreun sunet. Tata, stând la masa din sufragerie, citind pentru a zecea oară valorile nutriționale ale unei cutii de cereale, nu și-a dat seama că se stinsese din viață cea care-i dăduse viață. Adevărată fantomă, tata a stins lumina în sufragerie, i-a zis noapte bună bunicii deja moarte, a sărutat-o pe frunte și a urcat în dormitor. Eu am fost cel care i-a bătut la ușă dimineța, pentru că bunica lăsase televizorul deschis peste noapte și nu se mișca. Tata – orfan de trecut și orfan de viitor, orfan de mamă și de fiu.

Părinții mei au cumpărat mașina aceea ca pe o rachetă spre moarte. Un cartuș pe patru roți pe care l-au folosit ca să se sinucidă. Tata, considerat de toți prietenii săi drept un șofer excelent, a pierdut controlul mașinii într-o curbă cât se poate de simplă. El și mama s-au prăbușit într-o prăpastie de patruzeci de metri. Se îndreptau spre satul natal al bunicii mele, ca să-i ducă cenușa la un altar ridicat în mijlocul selvei din Tamaulipas.

Noi, cele zece rude care au suportat ploaia la înmormântarea părinților mei, ne-am murat bine și ne-am înglodat în noroi

(„îngălați“, ar fi zis administratorul de la școala particulară). Prietenii mei au stat tot timpul lângă mine, Apiță plângând fără încetare.

Furtuna nu s-a oprit pe durata înmormântării. Apa băltea în gropile unde urmau să fie îngropați părinții mei. Apă năpustindu-se asupra groparilor care aruncau lopeți de noroi peste sicrie. Apă și iar apă. Polițiștii au stabilit că asfaltul ud făcuse ca mașina să patineze. Dar eu știam că nu era așa. Tata trebuie să se fi uitat la mama, ea trebuie să se fi uitat la el, s-au înțeles din priviri, nici unul dintre ei nu mai putea și nici nu mai voia să reziste. Tata trebuie să-și fi luat mâinile de pe volan, lăsând ca mașina să se îndrepte vertiginos spre prăpastie. Asta cred eu.

La întoarcerea de la cimitir, nimeni dintre cei care au urcat cu mine în mașină nu a scos o vorbă. Fiecare cu gândurile lui, tremurând de frig. Unchii mei m-au lăsat acasă, iar prietenii au plecat abătuți. Am rămas singur. Am intrat în casa unde mă așteptau doi papagali și-un boxer castaniu. Casa imensă în care acum locuiau frații mei invizibili, părinții mei invizibili, bunica mea invizibilă.

În după-amiaza zilei următoare am ieșit pe stradă. Am umblat năuc prin ploaie. Nu mai suportam să stau în casă. Chelo m-a văzut de la fereastră. A deschis ușa și a venit la mine șchiopătând prin ploaie. M-a îmbrățișat. Nu mi-a zis condoleanțe, nu a zis „îmi pare rău“, doar m-a îmbrățișat.

Seara, am făcut dragoste în cămăruța mea, în vizuina mea de animal rănit. Chelo m-a rugat să sting lumina. Nu voia să fiu oripilat de cicatricile ei, de coapsele ei măcelărite ca urmare a intervențiilor chirurgicale care i-au refăcut femururile bucățiță cu bucățiță.

N-am stins lumina. Mi-am dat jos pantalonii și i-am arătat cicatricea de pe piciorul meu. Nu știa de faza cu ciobul de sticlă. Printre săruturi, i-am dat jos fusta. Mi-am lipit cicatricea de cicatricile ei. Rană lângă rană. După ce căzuse de la o

înălțime de șase metri, părinții ei o trataseră cu dispreț. „Așa-ți trebuie dacă umbli ca o curvă pe acoperișuri“, i-a zis taică-su. Prietenul ei, Perețică, cel care-i jurase iubire veșnică, nici măcar n-a catadicsit să dea un telefon ca să întrebe cum se simte. Doar Carlos și Fernando Prieto au vizitat-o la spital. Carlos a fost să o vadă zilnic.

Am făcut dragoste în timp ce tristețea mi se înghesuia în piept. N-am folosit prezervativ. Nu-i păsa dacă rămânea însărcinată. S-a încolăcit în jurul trupului meu, iar eu am rămas așa, adăpostindu-mă de atâta moarte.

La școală, după ore, eram așezați într-un șir lung de bănci unde așteptam ca părinții să vină să ne ia. Fetele stăteau în fața noastră, într-un alt rând de bănci. Părinții mei semnaseră un act prin care-l autorizau pe fratele meu, Juan Carlos, să mă ia de la școală. Deși nu trebuia să aștept pe nimeni, îmi plăcea să stau o vreme lângă colegii mei de clasă, nu pentru ei, ci pentru că în banca din fața mea se așeza Fuensanta.

Pedeapsa pentru elevul care se comporta urât era așezarea lui într-una dintre băncile ocupate de sexul opus. Pentru un băiat, a fi pus în rând cu fetele era o rușine. Dar nu și pentru mine. Făceam tot ce puteam ca să fiu pedepsit și mutat pe rândul fetelor, lângă Fuensanta, ceea ce se întâmpla frecvent.

Fuensanta era blondă, cu ochi căprui-deschis, pistruiată. Se zice că o femeie fără pistruie e ca o mâncare fără sare. Fuensanta dădea pe dinafară de sare. Pistruie pe nasul ei cărn, pistruie pe piept, pistruie pe brațe. Avea păr lung, era slabă, cuminte, dulce. Fiica unei americance din Texas și a unui biochimist din Coahuila, care a sfârșit prin a intra în politică. Mi-a plăcut foarte mult de când am văzut-o prima oară. Ea mi-a plăcut cel mai mult pe când aveam nouă ani.

Relația noastră, dacă poate fi numit relație ce s-a petrecut între noi, a început de la o gumă de mestecat. I-am cerut una.

Mi-a zis că cea din gura ei era ultima pe care o avea, dar că încă mai avea gust. „Ai curaj s-o mesteci, dacă ți-o dau?” m-a întrebat. Am dat din cap că da. Și-a scos guma din gură și mi-a dat-o. Am început s-o mestec, excitat la gândul că-i simțeam pe limbă saliva. După ce am mestecat-o un timp, mi-am luat inima în dinți și am întrebat-o: „Dacă ți-o dau înapoi, ai curaj s-o mesteci?” A rămas pe gânduri câteva secunde eterne. A dat din cap că da. A luat guma și și-a băgat-o cu delicatețe în gură.

Schimbul de gumă a devenit o rutină în pauze, modalitatea noastră de a ne săruta.

La școala noastră, pauza era numită „recess”. Și în recess aveai voie să vorbești doar în engleză. „Pass me the ball”, „Do you want a piece of my sandwich?”, „It’s awesome”.¹ Iowa în inima Mexicului. Pentru a fi siguri că vorbim englezește în pauze (și pentru a ne controla și supraveghea), conducerea școlii a inventat un pervers sistem de spioni numiți „Safety Patrols”. Elevii cu cele mai bune note erau considerați elita acestui mini-Gestapo. Numai ei aveau voie să umble pe coridoare în pauze pentru a se asigura că nimeni nu intră în clase să fure; tot ei aveau grijă să fie respectate regulile de a se vorbi englezește, de a nu țâșni ca din pușcă pe coridoare atunci când suna, de a avea cămașa călcată, de a te așeza în șir indian la întoarcerea în clasă, de a nu te băga în față la cantină, de a nu face prostii. Dacă un safety patrol se plângea de tine, pe bună dreptate sau nu, primeai un cinci la purtare. Doi de cinci însemna o eliminare de trei zile, trei de cinci însemnau două săptămâni de eliminare, iar la patru de cinci erai exmatriculat definitiv. Safety Patrols aveau la îndemână un bogat arsenal de amenințare și șantaj. Putere idioată și fascistă lăsată în mâinile unor copii de nouă și zece ani.

¹ „Dă-mi mingea”, Vrei o bucată din sandviciul meu?”, „E grozav” (n. red.).

Fuensanta era safety patrol. O elevă exemplară. Cea mai mare din clasă: zece ani și cinci luni. Eu cel mai mic: nouă ani și două luni. Ea repeta clasa pentru că nu-i fusese recunoscut anul făcut la Buenos Aires, acolo unde tatăl ei fusese trimis ca funcționar al ambasadei. Era altfel decât noi. Știa mai multe decât oricare și nu vorbea doar engleza, ci și franceza.

Cu trecerea timpului, faza cu guma a ajuns tot mai sofisticată. Nu ne-o mai dădeam din mână în mână, ci din gură în gură. Mă bucuram pentru câteva secunde de buzele ei calde, de limba ei lăsând guma pe limba mea.

În pauze ne întâlneam într-un colț mai puțin umblat din curtea școlii. Aveam doar câteva minute la dispoziție, pentru că ea trebuia să se întoarcă la spionat și supravegheat. Vorbeam puțin, niciodată despre noi. Mă temeam că dacă i-aș fi vorbit despre lumea mea de acoperișuri și despre părinții mei nevoiți să-și vândă mașina ca să mă țină la școală, atunci n-ar mai fi vrut s-audă de mine. Aveam să aflu până la urmă că ei îi era rușine cu familia ei: un tată bețiv și abuziv, politician corupt și autoritar; o mamă frumoasă și proastă pe care taică-su o snopea în bătaie și care ajunsese să aibă inima de piatră. Rezervați în privința vieților noastre personale, ne limitam să discutăm despre școală, să ne bârfim colegii, să spunem ce profesor ne era simpatic sau antipatic, să ne plângem de teme prea multe.

Într-o zi l-am văzut pe Carlos jucând „păianjen“ pe genunchiul unei fete în fustă. Jocul presupunea să-ți pui degetele strânse pumn pe genunchiul ei, apoi să le deschizi lent, unul câte unul, ca și cum ar fi fost piciorușele unui păianjen, mângâindu-i piciorul. Atunci când Carlos i-a făcut „păianjen“, fata s-a înroșit la față și pielea i s-a făcut de găină. M-am gândit că nu ar fi rău să joc și eu „păianjen“ cu Fuensanta.

În timpul unei recess, stând în colțul nostru retras, i-am propus să jucăm „little spiders“.

— Ce e asta?

— Dă-mi genunchiul.

Și-a apropiat de mine piciorul stâng. Mi-am făcut pumn degetele mâinii drepte, apoi am deschis degetele unul câte unul. A funcționat perfect: Fuensanta s-a înfiorat și pielea i s-a făcut de găină, așa cum se întâmplase și cu fata cu care se jucase Carlos. Am ridicat ochii și i-am văzut picioarele desfăcute. La capătul lor, i-am zărit chiloții. Și-a dat seama unde mă uit, dar nu și-a strâns picioarele.

— Continuăm? am întrebat-o.

S-a gândit o clipă, apoi a fost de acord. Mi-am pus degetele pe interiorul coapsei ei drepte și am mângâiat-o lent. Ea s-a înfiorat din nou și pielea i s-a făcut ca de găină.

— Ți-a plăcut?

Fuensanta a inspirat adânc. În jurul gâtului i-au apărut câteva mici pete roșiatice. Ne-am privit în ochi pentru o clipă. Amândoi respiram agitat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

— Încă o dată? am întrebat-o cu voce tremurătoare.

— Îhî, a reușit ea să îngaime.

Mi-am întins degetele înspre partea de sus a coapsei. I-am atins dantela chiloților. Atunci Fuensanta s-a dat înapoi și s-a uitat în jur. Răsufă cu greutate. S-a liniștit, iar eu am continuat să-i ating pubisul cu degetele. Ea se uita la mine, fără să-mi îndeparteze mâna.

Brusc și-a strâns picioarele și s-a tras într-o parte. Mi-a făcut semn din cap: în spatele meu, se apropiau două dintre prietenele ei. M-am ridicat și mi-am scuturat pantalonii ca să nu se vadă cât eram de excitat.

— Ne mai vedem, i-am zis.

Ea a zâmbit forțat. A vrut să spună ceva, dar avea vocea gătușită. Nici eu nu mai puteam spune nimic. Am trecut pe lângă prietenele ei și m-am pierdut printre colegii mei care jucau baschet în curtea școlii.

Se zice că vikingii nu se căsătoreau cu virgine. Li se părea ceva suspect ca o femeie să nu fi fost dorită de alți bărbați. Pentru ei, virginitatea era un defect, nu o virtute. În vreme ce în țările din Orientul Mijlociu femeile care-și pierdeau virginitatea, făcându-și astfel de rușine familia, erau omorâte cu pietre, în rândul vikingilor, pentru femei era o mare rușine să nu incite instinctul masculin. Cu siguranță că virgina ascundea niște vicii intolerabile: un caracter urât, o respirație dezgustătoare, lipsă de grație, negliobie. Din cine știe ce motiv sucit, himenul ei rămăsese intact. Cine poate să iubească o femeie care-a fost respinsă de ceilalți?

Carlos, Nebunul și Castorul Turbat au apărut fugind mâncând pământul. Au sărit peste zid în curtea casei familiei Montes și au urcat în goană scara în formă de melc care ducea la terasa de pe acoperiș. Cu pistolul în mână, opt polițiști alergau pe urmele lor. Patru dintre ei au sărit în curtea familiei Montes, iar ceilalți patru au continuat să alerge de-a lungul străzii. Eu și Rățoiul i-am văzut în depărtare în timp ce dădeam de mâncare șinșilelor. Carlos și prietenii lui au făcut slalom printre hainele întinse la uscat pe terasă, îndepărtându-se de urmăritori.

Cum nu cunoșteau labirintul acela de acoperișuri, cei patru polițiști au fost gata să cadă în golul de aproape trei metri lungime dintre casa familiei Rodríguez și casa familiei Padilla. S-au oprit la timp și, până să se hotărască dacă să sară sau să aleagă un alt drum, Carlos și ceilalți doi s-au pierdut pe acoperișuri.

Supărați că le pierduseră urma, polițiștii au scotocit fiecare casă. Fără să ceară voie. Au intrat cu forța, pur și simplu. Nimeni nu a protestat. Într-un cartier ca al nostru, poliția nu avea nevoie de ordin de percheziție emis de un procuror. Avea putere și autoritate depline. Legile și drepturile cetățenești se aplicau în alte zone ale orașului, acolo unde locuiau colegii mei de la școala particulară, nu în cartierul nostru.

Polițiștii i-au căutat ore în șir pe fratele meu și pe prietenii lui. Au scotocit fiecare casă, cameră cu cameră, au intrat în băi, s-au uitat sub paturi, au forțat ușile închise, i-au amenințat pe vecini. Nimic. Nici urmă. Fratele meu și prietenii lui dispărușeră ca fumul.

Uneori, Chelo rămânea la mine peste noapte. Îi mințea pe părinți că trebuie să plece în practică universitară – studia medicina și era obligată să facă practică în zonele rurale. Chelo

își făcea bagajele, își lua rămas-bun de la părinții ei, se urca în mașina unei colege care o ducea câteva numere mai încolo, după care Chelo se furișa în casa mea, urmărită de privirea complice a celei care o acoperea.

Chelo era tandră și avea grijă de mine. Eu nu aveam nici un chef să mănânc, să fac baie, să-mi fac patul. Îmi dădea să mănânc, făcea duș împreună cu mine, mă ajuta să gătesc, să spăl, să fac curat. A făcut tot ce-a putut pentru ca eu să trec peste moartea părinților mei.

Înțelegerea era tacită: relația noastră avea să fie una temporară, fără viitor. Chelo mă anunțase că la un moment dat nu va mai veni și m-a pus să jur că nu aveam s-o caut. Urma să rămân încă o dată orfan: să o pierd pe Chelo. Cel puțin dispariția ei nu avea să fie bruscă și violentă precum celelalte. Nu avea să fie o Chelo invizibilă, ci o femeie trăindu-și viața în altă parte, o existență paralelă, poate vizibilă din nou, la un moment dat.

Nu aveam de ce să mă îndrăgostesc, dar m-am îndrăgostit. De ochii ei albaștri, de trupul ei slab, de pielea ei fără urmă de păr. De mângâierile ei nesfârșite, de drăgălășenia ei, de bucuria ei. I-am sărutat picioarele, cicatricile ca niște bucăți de sârmă ghimpată. I-am sărutat buzele, ochii, gâtul, spatele, fesele, clitorisul, anusul. I-am băut picăturile de transpirație, secrețiile vaginale și, uneori, lacrimile. Nu era sentimentală ca Apiță. Dimpotrivă, era de o veselie aproape imbatabilă. Dar când făceam dragoste, plângea și mă strângea tare, sărutându-mă iar și iar.

Dormeam îmbrățișați. În odăița mea, abia de era loc pentru amândoi. Uneori mă trezea căldura trupului ei, sudoarea lipicioasă a apropierei. Ridicam cearșaful și-l scuturam ca să ne răcorim, apoi o luam iarăși în brațe.

Chelo era o femeie promiscuă. Se culcase cu mai mulți băieți din cartier. Zicea că e hipioată, un spirit liber, fără opreliști conservatoare. Dacă abia suportam să mi-o imaginez sărutându-l pe altul, atunci să mi-o închipui goală, pătrunsă și de alți bărbați,

mă înnebunea pur și simplu. De asta, când făceam dragoste, mă uitam în altă parte, prin cameră, într-un colț, în gol. Evitam să mă uit în ochii ei pentru a nu vedea imaginea bărbaților urcați pe ea sau a ei călărindu-i.

Nu i-am dat niciodată de înțeles că eram gelos. La ce bun? Ea nu-mi aparținea. Și nu avea să-mi aparțină niciodată, oricât de mult aș fi iubit-o. Avea grijă de mine, îi plăcea de mine, mă săruta dulce. Termina repede și de multe ori. Zicea că numai cu mine avea orgasm, că niciodată nu avusese cu cei dinaintea mea. Dacă aș fi dat frâu liber geloziei mele, nu aș fi făcut altceva decât să-i grăbesc plecarea. Era destul că trebuia să suporte tot ce ținea de moartea familiei mele. De ce să fi otrăvit o relație lipsită de viitor?

Chelo mi-a promis că nu va mai avea pe nimeni atâta timp cât va fi cu mine. Dar n-o puteam crede. Promiscuitatea ei părea să țină mai degrabă de dependență decât de libertate. De fiecare dată când pleca de la mine îmi dădea un sărut. Trăiam cu senzația permanentă că sărutul acela avea să fie ultimul. Chelo nici nu băga de seamă tulburarea pe care mi-o provoca plecarea ei.

N-am fost crescut în spiritul catolicismului, și nici al altei religii. Atât în casa în care am crescut, cât și la școlile pe care le-am frecventat nu s-au rostit vreodată cuvintele dumnezeu, păcat ori penitență. Tata era ateu, iar mama se îndepărtase tot mai mult de catolicism, așa că m-au învățat că adevăratele păcate erau nedreptatea socială și sărăcia, nu sexualitatea. Și atunci, de ce mă durea îngrozitor de mult viața sexuală anterioară a femeii pe care o iubeam?

Mă gândeam la vikingi. Carlos îmi spusese povestea. În ciuda cicatricelor ei mari, Chelo era o femeie râvnită. Ar fi trebuit să mă bucur că o femeie atât de râvnită făcea dragoste cu mine, mă îngrijea, dormea lângă mine. Ca să mă facă să mă simt bine, zicea că sunt cel mai tare din lunga ei listă de bărbați. Ce consolare putea fi asta? Atinsă, frământată, explorată, băută,

linsă, pângărită de alții. Șocul civilizațiilor la mine în cap: oastea lui Cristos și moralitatea lui asexuată împotriva hoardelor lui Thor și Odin și bucuria lor de-a primi cu iubire pe femeia pătrunsă de alții.

Abia trecuse o lună de când muriseră părinții mei, iar eu mă zbăteam în chinurile geloziei.

— Pe unde au luat-o?

Rățoiul a făcut semn spre acoperișuri.

— Unde mai exact? a întrebat polițistul.

Rățoiul a început să respire agitat. Comandantul polițiștilor nu părea să aibă prea multă răbdare.

— În direcția aia.

— În care?

Rățoiul a înghițit în sec.

— Se întuneca, n-am văzut prea bine.

Comandantul s-a întors spre mine.

— Spune tu. Pe unde au luat-o?

Nici eu nu văzusem unde dispăruseră fratele meu și prietenii lui. I-am pierdut din ochi după ce au trecut de depozitul de apă de pe acoperișul familiei Padilla.

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu știu.

Comandantul l-a chemat pe unul dintre polițiști.

— Juárez, vino aici.

S-a apropiat un grăsan. Buza de sus îi era acoperită de picături de transpirație.

— Ordonăți.

— Ia strânge-l tu de coaie pe băiețașul ăsta.

Grăsanul a întins mâna spre mine, dar am făcut doi pași în spate.

— O să-ți placă, băiețaș. Hai, vino-ncoă'.

Rățoiul, alb ca varul, încremenise. Grăsanul s-a întors brusc spre el și l-a apucat de ceafă. Rățoiul s-a zbatut încercând să scape.

— Lasă-mă.

Grăsanul a strâns mai tare, până l-a imobilizat. Comandantul și-a apropiat fața de cea a Rățoiului.

— Unde s-au ascuns?

— Nu știu, vă jur că nu știu.

Grăsanul a strâns și mai tare. Rățoiul a dat din mâini de durere.

— Lăsați-l în pace, am strigat.

Un alt polițist s-a oprit în spatele meu.

— Taci din gură, puștiule.

Comandantul nu avea de gând să renunțe.

— Unde dracu' s-au ascuns?

— Jur pe mama că nu știu.

Comandantul l-a privit disprețuitor.

— Labagiu prost ce ești.

Și-a întors capul spre grăsan.

— Dă-i drumul.

Grăsanul l-a mai strâns o dată de ceafă, apoi l-a lăsat în pace. Imediat ce s-a văzut liber, Rățoiul a dispărut printre acoperișuri. Comandantul s-a apropiat de mine.

— Când ies șobolanii ăștia din vizuină, spune-le că mai devreme sau mai târziu comandantul Adrián Zurita o să le-o tragă.

Și-a chemat oamenii printr-un gest al mâinii și au luat-o spre acoperișul familiei Martínez.

Datorită notelor ei excelente, Fuensanta era prima dintre safety patrols. Directoarea adjunctă, Miss Duvalier, o franțuzoaică roșcată și zbârcită, tăia și spânzura în cadrul echipei de spioni. Având media generală 9,80 și o purtare

impecabilă, Fuensanta a fost promovată de Miss Duvalier. A numit-o supraveghetor principal pe primul etaj, acolo unde erau clasele celor de-a treia și a patra. Datoria ei era de a veghea ca nimeni să nu intre în clase pe durata pauzei. De asemenea, avea permisiunea de a intra în veceuri ca să vadă dacă vreo fată fuma sau se machia. Din poziția pe care o deținea, era suficient să arate cu degetul un elev pentru ca acela să fie imediat suspendat pentru două săptămâni. Mi-a jurat că niciodată nu făcuse asta și că nici n-avea s-o facă vreodată.

Pentru a-i împiedica pe elevi să intre în clasă în timpul pauzei, safety patrols puneau un lanț galben care bloca trecerea. Dacă vreunul dintre elevi îndrăznește să treacă de lanț și era prins de un safety patrol, se alegea cu un cinci la purtare. Când clopoțelul anunța sfârșitul pauzei, elevii puteau intra la ore numai dacă lanțul era îndepărtat de un safety patrol de categoria A, din care făceau parte doar trei elevi. Bineînțeles că Fuensanta se afla printre cei trei.

În timpul unei pauze, m-a luat cu ea în inspecție. Am trecut din clasă în clasă în timp ce-mi explica ce avea de făcut. Am ajuns în clasa noastră: a IV-a B. Am intrat și ea a închis ușa. Ne jucaserăm deja de mai multe ori de-a păianjenul și amândoi știam c-ar fi mult mai interesant dacă ne-am juca în intimitate. Ei îi venise ideea de a ne ascunde în clasă, profitând de autoritatea ei.

Până să ajungem în clasă, Fuensanta a vorbit întruna, dar imediat ce a închis ușa, tăcerea s-a lăsat între noi. S-a așezat pe podiumul de la catedră, iar eu lângă ea. Ne-am privit în ochi.

— Dă-mi genunchiul, i-am zis.

Ea și-a întors genunchiul spre mine. Și-a ridicat privirea și pentru câteva secunde ne-am uitat unul la celălalt. Mi-am așezat degetele pe genunchiul ei și le-am deschis. Ea s-a înfiorat mai tare decât de obicei. Am mai făcut un păianjen pe coapsa ei, apoi altul direct pe pubis. A început să gâfâie. O dată și încă o dată mi-am deschis degetele unul câte unul pe

pubisul ei. Respira tot mai repede. Ne-am privit din nou în ochi. Folosindu-mă de antebraț, i-am deschis și mai tare picioarele. M-am așezat în fața ei. Am făcut un alt păianjen, de data aceasta cu degetele în chiloții ei. A încercat să-mi îndepărteze mâna, dar nu m-am lăsat. Am continuat s-o mângâi cu degetele. Am simțit umezeală, ca și cum pubisul ei ar fi transpirat. Evitam s-o mai privesc în ochi ca nu cumva să-mi ceară să încetez. I-am mângâiat labiile de sus în jos. Umede. Foarte umede. Cu foarte mare grijă, mi-am vârât arătătorul în orificiul ei micuț. S-a cutremurat, dar n-a mai încercat să-mi îndepărteze mâna. Mi-am împins degetul mai adânc. Mi-am ridicat privirea, sperând să o întâlnesc pe a ei, dar închisese ochii. Gemea și își lingea buzele. I-am prins chiloții cu mâna stângă și am început să i-i dau jos. Și-a strâns picioarele ca să mă oprească, dar i le-am deschis din nou, cu delicatețe, iar ea, docilă, m-a lăsat. I-am tras în jos chiloții până la glezne. A fost pentru prima dată când am văzut pe viu sexul unei femei. O fantă subțire care la atingere se mișca precum o anemonă. Am continuat să o mângâi, pătrunzând tot mai adânc cu degetul. Fuensanta și-a lăsat capul pe spate, relaxată. Mi-am coborât fermoarul și mi-am scos puța. Ea nu a observat, a continuat să-și țină capul dat pe spate și să geamă ușor. Mi-am dat pantalonii jos până la genunchi. Fără să-mi scot degetul, m-am apropiat de ea. A deschis ochii și, văzându-mă cu pantalonii coborâți, m-a împins.

— Ce faci?

Inima îmi bătea cu putere. Aveam gura uscată. S-a dat într-o parte și a început să-și tragă în sus chiloții. Am oprit-o.

— Lasă-mă să-mi ating cocoșelul de păsărica ta, i-am zis.

— Nu. Ești nebun? Am putea face un copil.

Gâtul și pieptul îi erau pline de pete roșiatice. Respira întrețaiat. A continuat să-și ridice chiloții. Am oprit-o din nou, cu mâna stângă.

— Ne atingem un pic și gata, i-am zis.

— Nu, nu vreau.

— Doar o dată.

— Nu, a repetat hotărâtă.

Mi-am dat seama că singura modalitate de a o convinge era să continui s-o mângâi cu mâna dreaptă. Așa că am continuat să-mi plimb degetele în sus și-n jos pe labiile ei. A reînceput să geamă și a închis ochii.

Chiloții îi rămăseseră la jumătatea coapselor și îmi incomodau mișcările. Am încercat să-i dau mai jos, dar ea, fără să-și deschidă ochii, m-a oprit. M-am apropiat mai tare și m-am înclinat spre ea. A deschis iarăși ochii.

— Ți-am spus că nu.

Dar de data asta nu m-a mai împins. Penisul meu se afla la câțiva centimetri de pubisul ei.

— Doar ni le atingem.

N-a mai zis nu și nici n-a mai opus rezistență. Mi-am apropiat trupul de al ei până mi-am lipit penisul de orificiul ei. M-am împins ușor. Atingerea umezelii m-a excitat și mai tare. M-a îmbrățișat cu putere și m-a tras spre ea. S-a cutremurat. Amândoi respiram tot mai repede. Brus, s-a dat înapoi, separându-se de mine.

— Gata, ridică-te.

— Încă puțin, am rugat-o.

— Nu, a zis pe un ton categoric.

S-a ridicat în picioare, și-a tras chiloții și și-a aranjat fusta.

— Trage-ți fermoarul, mi-a zis.

Am ascultat-o. Clopoțelul putea suna dintr-o clipă într-alta.

— Nu poate intra nimeni în clasă? am întrebat-o.

— Nu, până când nu dau lanțul galben la o parte.

— Crezi că nu ne-a văzut nimeni?

— Da, nimeni.

S-a uitat la ceasul atârnat la jumătatea peretelui din fundul clasei.

— Trebuie să dau lanțul la o parte, a zis.

— Ies cu tine?

— Nu, du-te la baie din capătul coridorului și ieși când se intră în clasă.

Chiar dacă strategia ei părea îndelung gândită, cred că o gândise de fapt atunci, pe loc. Avea dreptate Carlos: femeile știu lucruri despre care noi, bărbații, nici n-avem habar.

Fuensanta s-a îndreptat spre ușă. Când a deschis-o, s-a întors spre mine.

— Dacă fac un copil din cauza ta, te omor.

John Hunter a fost un chirurg scoțian din secolul al XVIII-lea. Ani în șir a făcut disecții pe cadavre, ceea ce l-a făcut să ajungă un anatomist rafinat. Fin cunoscător al celor mai ascunse cotloane din corpul uman, a reușit să facă operații cu adevărat inovatoare pentru vremea sa.

Curiozitatea lui științifică l-a condus la extreme. Și-a convins prietenii și rudele să-și doneze corpul după moarte pentru a le face autopsia. A despicat trupurile celor dragi fără cea mai mică șovăială. Când afla de moartea cuiva din cauza unor deformități sau boli neobișnuite, îi fura cadavrul sau îl obținea de la gropari, după ce-i mituia. Așa a pus mâna pe cadavrul lui Charles Byrne, „Uriașul irlandez“, un tânăr înalt de doi metri și treizeci de centimetri care a băut toți banii obținuți pe seama condiției lui de fenomen al naturii până a murit.

Pe patul de moarte, Byrne a cerut ca trupul să-i fie aruncat în mare ca nu cumva să ajungă pe mâinile lipsite de rușine și de pietate ale științei. Hunter i-a mituit pe cei de la pompe funebre și a pus mâna pe cadavru în timpul nopții. Rudele au aruncat în mare un sicriu plin cu pietre, în timp ce Hunter făcea bucățele leșul uriașului.

John Hunter a adunat o colecție impresionantă de curiozități medicale. Schelete, embrioni, ființe diforme, tumori, creiere, fosile, albinoși. O parte din colecție a supraviețuit bombardamentelor naziste asupra Londrei, așa că scheletul imens al lui Charles Byrne încă poate fi văzut.

Hunter a murit în 16 octombrie 1793, după o ceartă cu conducerea spitalului Saint George, cu care colabora. Obsesia pentru știință a făcut ca ultima lui dorință să fie ca după moarte să

aibă parte de autopsie pentru a i se stabili cauza decesului. Elevii săi au tras concluzia că murise de arterioscleroză avansată a creierului și-a inimii.

În zilele noastre, John Hunter este considerat unul dintre cei mai influenți oameni de știință din istoria medicinei și a anatomiei.

Într-o vitrină din laboratorul de biologie de la noua mea școală, erau expuse borcane de sticlă cu fetuși umani scufundați în formol. Nu știu cum reușise școala să facă rost de atâția embrioni, în diferite faze de dezvoltare. Cu siguranță că aveau o înțelegere clandestină cu vreun cabinet de ginecologie. Mai erau și embrioni de câini, iepuri, pisici, ba chiar și unul de cerb. Îi contemplam captivat, fascinat de forma, textura și dimensiunea lor.

După ce am citit teoriile lui Darwin, am avut o revelație: în timpul dezvoltării embrionare, se repetă fiecare etapă de evoluție a unei specii. Mai întâi, două celule independente se unesc, formând una singură care se dublează imediat, apoi se înmulțește de patru ori, apoi de opt ori, formându-se astfel celule noi, mai întâi, apoi ființe minuscule care se dezvoltă. Dacă ne uităm bine, embrionii trec prin stadiul de larvă, apoi de pește, reptilă, pasăre. Ba chiar există un moment când fetusul uman are coadă. Profesorul nostru de biologie, patolog de profesie, ne-a arătat la microscop globulele roșii ale unor fetuși umani de zece zile și globulele roșii ale unor reptile. Compoziția lor era aproape identică: un drajeu roșu cu centrul întunecat.

Aveam o mare dilemă: dacă ființa umană este complet dezvoltată după nouă luni de sarcină, atunci ce se întâmplă cu cei născuți prematur? Am ajuns la concluzia că în cazul bebelușilor prematuri evoluția este întreruptă. Așadar, cei care se nasc înainte de soroc sunt undeva între om și animal. Și chiar dacă societatea și cultura încearcă să compenseze acea lipsă de dezvoltare uterină, în noi, cei născuți prematur, instinctele animale rămân pentru totdeauna.

Am crescut cu ideea că am rămas pentru toată viața într-un stadiu semianimalic, sălbatic. Iar dacă fratele meu a vrut să fie

de mic copil „Carlos Curajosul“, eu îmi doream să fiu „Juan Guillermo Sălbaticul“.

„Băi, pulalăule“, i-a strigat Carlos. Antonio, mergând alături de maică-sa și ducând pungi cu cumpărături de la supermarket, s-a întors spre el.

— Nu vorbi așa cu mama de față.

Carlos a surâs răutăcios.

— Doamnă, știți că fiul dumneavoastră e un mic pulalău? Antonio a lăsat pungile jos și s-a îndreptat către fratele meu.

— Dacă nu taci, te fac eu să taci.

— Îți sparg botul, pulalăule, i-a zis Carlos.

Nu eu îi spuseseam fratelui meu despre incidentul cu Antonio, ci Tontu': „Grasul care umblă cu băieții cumiști l-a lovit pe frate-tu și i-a spart nasul.“ Bineînțeles, Carlos nu-l putea lăsa nepedepsit pe Antonio.

Grăsanul s-a oprit în mijlocul drumului, într-o poziție de karate.

— Grăsan prost și ridicol. Luptă ca bărbații, lasă schemele tale japoneze, l-a luat Carlos peste picior.

Maică-sa l-a prins pe Antonio de braț ca să evite o bătaie.

— E un bătăran, hai să mergem.

Carlos s-a răstit la femeie:

— Bătăran? Faza e că fii-tu e un laș care se pune doar cu unii mai mici decât el. L-a lovit pe fratele meu care are paispe ani. Bine v-ați crescut plodul găozar!

Femeia a încercat din nou să-și ia fiul de-acolo.

— Antonio, te rog, vino. Nu te pune cu plebea asta.

Antonio a împins-o de lângă el.

— Lasă-mă să-i dau o lecție mitocanului ăstuia.

Băieții cumiști nu foloseau cuvinte urâte. În schimb, foloseau cuvinte care păreau luate din Secolul de Aur spaniol, un limbaj rânced și total nefiresc.

— Ia să te văd, țicnitule, i-a zis batjocoritor fratele meu, vino să-mi arzi una.

Dacă era cineva care citise romanele din Secolul de Aur spaniol, atunci acela era fratele meu. Grăsanul a rămas nemișcat în poziția lui de karate. Buzele îi tremurau.

— Ți-e frică, porcușorule? l-a întrebat Carlos.

Apoi fratele meu a încetat să mai zâmbescă și a strâns din dinți. M-a întors ca să văd, apoi s-a năpustit asupra lui Antonio. Când era la un metru și jumătate de grăsan, a sărit și i-a tras un pumn direct în nas. Grăsanul s-a dat înapoi clătinându-se și a încercat să-și reia poziția, dar Carlos s-a năpustit iarăși asupra lui și l-a lovit în arcadă. Pe fața lui Antonio a început să curgă sânge.

— Lasă-l, animalule, a strigat maică-sa.

Nimic nu-l mai putea opri pe fratele meu. Grăsanul a vrut să-l lovească cu piciorul, dar Carlos a evitat cu ușurință lovitura. El n-ar fi făcut așa ceva niciodată. În codul nescris al cartierului, bărbații nu loveau cu picioarele; așa ceva făceau numai lașii și fetele. Nu lovești cu piciorul, nu zgârii, nu tragi de păr, nu lovești pe cineva căzut la pământ, nu ataci pe cineva pe la spate.

— Ești tare când e vorba de cei mici, nu-i așa, muistule? Hai, să te văd.

Grăsanul a pufnit de câteva ori pentru a scăpa de sângele care-i curgea din nas și a început iar cu lovituri de picioare, însă Carlos se ferea cu agilitate.

— Îți mut botul până și cu mâinile legate.

Antonio s-a repezit la el ca să-i facă o schemă de judo, însă Carlos s-a ferit la timp. Grăsanul a trecut pe lângă el în viteză, iar când s-a întors, Carlos i-a aplicat un croșeu de dreapta în figură. Amețit de lovitură, Antonio a făcut câțiva pași nesiguri. Carlos l-a atacat din nou și l-a lovit cu dreapta în tâmplă și cu stânga în bărbie. Grăsanul s-a precipitat înapoi și s-a sprijinit de un perete. Carlos a simțit că lui Antonio îi era frică și a început să-i care lovituri una după alta.

Maică-sa, speriată, a sunat la ușa unei case pentru a cere ajutor. A ieșit vecinul nostru, Rodolfo Cervantes, un fost aviator, pe care mama lui Antonio l-a rugat să intervină. Comandantul de zbor Cervantes i-a despărțit pe cei doi.

— Ajunge, a zis.

Carlos s-a oprit, dar a rămas la câțiva pași, gata să lovească din nou, dacă ar fi fost cazul. Comandantul a întins o mână spre el.

— Carlos, gata. Pleacă de-aici.

Fratele meu l-a ținut cu privirea pe grăsan, care sângera abundent din rănilor de la arcadă, nas și gură.

— Dacă te mai pui cu fratele meu, te omor.

— Ești o bestie, i-a strigat mama lui Antonio.

Carlos s-a uitat la ea disprețuitor.

— Du-te-odată, Carlos, i-a cerut comandantul Cervantes.

Pilotul ne știa de mici. Era un om bun, iar noi îl stimam și-l respectam.

— Da, domnule comandant, a zis Carlos.

A făcut stânga-mprejur și mi-a zis:

— Hai să mergem.

Ne-am îndreptat spre casă. După o vreme, am întors capul. Grăsanul continua să stea sprijinit de zidul casei și maică-sa îi ștergea cu o batistă sângele de pe față. Pilotul încerca să o liniștească. În momentul acela nu știam, dar ceasul morții fratelui meu începuse să bată.

Săptămâni la rând nu am făcut altceva decât să plănuiesc furtul. Până la urmă m-am hotărât să ajung la recipient tăind cu bisturiul în fiecare pauză partea din spate a vitrinei, cea orientată spre perete. O muncă asemănătoare unui deținut care sapă în cetul cu încetul un tunel pornind din celula lui. Laboratorul era păzit de Manuel, un laborant destul de atent cu responsabilitățile sale. Își părăsea locul de muncă numai pentru a răspunde la telefon sau pentru a merge la baie. Așa că trebuia să acționez cu

rapiditate și precizie în momentele în care nu era acolo. O creștătură pe zi, nu tăieturi grăbite care mi-ar fi trădat intențiile.

Dintre toți feteșii expuși, voiam să-l iau pe cel de opt luni. Mă gândeam să ascund în cămăruța mea borcanul greu cu creatura aceea cvasibebeluș care se prăpădise exact la termenul la care eu mă născusem. Noaptea, în lumina veiozei mele, l-aș fi agitat pentru a-i da puțină viață în habitatul lui de formol, așa cum se dă viață unui peisaj agitând globul de sticlă. Voiam să-l văd plutind în recipientul acela, pentru că de fapt voiam să mă văd pe mine însumi și pe Juan José. Ființa mea oglindită în creatura aceea albicioasă și ridată.

La capătul a douăzeci și cinci de zile, aproape că reușisem să decupez în lemnul vitrinei o gaură suficient de mare. Mai trebuia doar să găsesc o modalitate de a scoate fetusul din școală. Borcanul avea șaiszeci de centimetri înălțime și un diametru de treizeci și cinci de centimetri. Cântărea probabil cel puțin cinci kilograme. Unui copil de doisprezece ani nu-i era ușor să manevreze un recipient atât de mare. M-am gândit să-l învelesc în halatul de laborator, apoi să-l las în dulăpiorul meu (pe care-l golisem de caiete și de alte rechizite școlare) și să-l scot din școală într-o sâmbătă, după orele de tehnologie: mecanografie și stenografie (urmam o școală tehnică, ceea ce însemna că pe lângă diploma de studii, aveam să mă aleg și cu una „tehnică“, în cazul meu, una de „secretar bilingv“; mama, cunoscând problemele mele cu matematica, mă înscrișese la cursul de secretariat, nu de contabil. O decizie cât se poate de bine-venită: eram șase băieți și treizeci de fete în clasă și am învățat să bat la mașină fără să mă uit la taste). Sâmbăta veneau la cursuri puțini colegi, supraveghetorii erau mai relaxați, așa că, ieșind ultimul din școală, puteam pleca cu recipient cu tot.

A venit și ziua mult așteptată. Prin fereastra clasei l-am văzut pe Manuel coborând spre cancelarie. Aveau să treacă cel puțin zece minute înainte de a se întoarce, timp suficient pentru

a tăia de tot partea din spate a vitrinei și a scoate borcanul. Am cerut voie să mă duc la baie și am intrat în laborator cu halatul pe mine. Am scos bisturiul cu care făcusem creștăturile, am dat ocol vitrinei și m-am trezit în fața unei bucăți groase de placaj prinsă în cuie peste lemnul în care scobisem cu atâta atenție. Îmi rămăseseră de tăiat numai doi centimetri pentru a putea extrage recipientul. Doar doi. Era evident că Manuel descoperise manevra mea. Am renunțat la intențiile mele. Săptămâni de muncă minuțioasă se duseseră pe apa Sâmbetei din cauza vigilenței lui Manuel. Am așezat vitrina la locul ei și m-am uitat cu tristețe la bebelușul de opt luni pe care am fost atât de aproape să-l am.

Zilele s-au scurs una după alta. Nici Manuel și nici profesorul de biologie nu au zis nimic despre misterioasa gaură din vitrină. Nimic n-a tulburat rutina școlară. Într-o dimineață m-am dus să iau micul dejun în sala de mese a școlii: câteva mese sub un tavan de placaj, într-un loc în care cândva fusese un teren de squash. Eram singur la masă. Încă nu sunase de intrare, dar cei mai mulți dintre elevi se îndreptau deja spre clase.

Atent la banana pe care mama mi-o pusese în sufertaș, nu mi-am dat seama că Manuel se apropiase de masa mea.

— Pot să stau cu tine? m-a întrebat, cu cafeaua în mână.

— Da, da, sigur, i-am răspuns uluit.

Era destul de neobișnuit ca un profesor sau un laborant să stea în cantină la aceeași masă cu elevi.

Manuel s-a așezat, a luat o înghițitură de cafea și s-a uitat la peretele scorjit din capătul cafenelei.

— Când m-am angajat aici, toate astea încă mai aparțineau unei case, iar proprietarul și copiii lui jucau squash în sala asta.

M-am uitat la perete. Cândva trebuie să fi fost vopsit în verde, cu dungi galbene perfect conturate. Acum nu mai era altceva decât un zid coșcovit, plin cu graffiti mâzgălite de elevi.

A mai luat o gură de cafea. Manuel avea ceva ce mă ducea cu gândul la un șoarece.

— De cât timp lucrezi aici? I-am întrebat numai pentru a spune ceva.

— De douăzeci și doi de ani, mi-a răspuns.

Amândoi am continuat să ne uităm la peretele de squash. Smocuri de iarbă creșteau printre crăpături.

— Mai vrei fetusul?

N-am știut ce să-i răspund, așa c-am înghițit în sec.

— Ce fetus?

— Cel pe care ai vrut să-l furi.

— Nu am vrut...

— Pot să-ți fac rost de unul pentru două sute de pesos, m-a întrerupt Manuel, uitându-se pentru prima dată în ochii mei.

Pe atunci, două sute de pesos erau bani, nu glumă, cu atât mai mult pentru un puști de doisprezece ani.

— Ce să fac cu el?

— Nu știu, tu știi. Crezi că nu mi-am dat seama că încercai să tai spatele vitrinei ca să-l furi?

Aveam de ales între a nega totul sau a obține unul.

— Și cum ai să faci rost de el?

— Un văr de-al meu lucrează la secția de neonatologie de la policlinica de stat.

— N-am două sute de pesos, i-am zis.

— Dar de cât ai putea face rost?

— De vreo cincisprezece pesos.

— Cinșpe? Fii serios, frate. Nici vorbă. Când faci rost de mai mult, caută-mă.

Am luat cu împrumut douăzeci și patru de pesos și m-am întâlnit cu Manuel. I-am arătat câți bani am. S-a uitat la mine foarte serios.

— Sunt foarte puțini, dar s-ar putea să mă descurc cu ăștia.

I-am dat banii. După trei zile a venit cu un borcan de maioneză în care plutea un embrion uman extrem de mic. Am fost decepționat.

— Voiam unul la fel de mare ca cel din laborator.

— Măi, Juan Guillermo! De așa ceva nu se mai poate face rost. Părinții sunt tot mai sentimentali și vor să-i îngroape. Ca să nu mai zic că legile sunt dure când vine vorba de fetuși atât de mari, e aproape imposibil să faci rost de așa ceva.

Am luat recipientul și m-am uitat la micuța larvă care se clătina în formol.

— Eu chiar vreau unul mare.

— Asta pur și simplu nu se poate. Îl vrei pe ăsta sau nu? a întrebat Manuel, pierzându-și răbdarea.

— OK, dă-mi-l.

L-am luat. Când am ajuns acasă, mama a observat borcanul și că am încercat să-l ascund.

— Ce-ai acolo?

— Nimic.

— Cum nimic? Ce ascunzi? O sticlă cu alcool?

Am scos borcanul și i l-am arătat.

— E un embrion de câine, am mințit eu.

— Și ce vrei să faci cu porcăria asta? Aruncă-l la gunoi.

— Nu pot, mami, e pentru o temă la școală.

— Atunci fă-ți tema și aruncă-l.

— Bine, mami.

Am ascuns borcanul într-un sertar din biroul meu.

Unde se ascundea fratele meu când îl urmăreau? Polițiștii nu l-au prins niciodată. Urca pe acoperiș și dispărea fără urmă. Oricât l-au căutat, oricât i-au luat la întrebări pe vecini, nimic, nici urmă. Nici de el, nici de Nebunul, nici de Castorul Turbat. Multă vreme nu i-am știut nici eu secretul, până într-o noapte, când mi-a spus. Am aflat unde și cum dispărea. Mi-a spus, și asta l-a costat viața.

„Come together, right now..“ „I'd like to be under the sea, in an octopus garden..“ „Yesterday, all my troubles seemed so far away..“ Toți tovarășii mei de clasă cântau la unison, conduși de profesorul Kurt Holland, un tip rotofei ce-și dădea mereu aere. „Încă o dată, copii. Haideți să încercăm *Obladi, Oblada*“, ne cerea Holland, iar copiii, entuziasmați, cântau de mama focului piesele celor de la Beatles. Îi iubeau. Știau totul despre Paul, Ringo, George și John. Le lipeau pozele în caiete, pe ghiozdane, până și pe bănci. Zvonul că Paul McCartney ar fi murit i-a înfricoșat atât de tare, încât zile la rând au discutat numai despre asta. Așteptau ora de muzică, acel karaoke infantil – de trei ori pe săptămână –, cu o bucurie de nedescris. Aveam temă pentru acasă să le ascultăm vinilurile de 45 de rotații pe minut ca să le învățăm pe de rost versurile în engleză și astfel „să învățăm distrându-ne“.

Eu îi detestam pe Beatleși. Să ies de la școală, să iau un autobuz ticsit, să merg înghesuit o oră, apoi să iau un troleibuz cu care să mai merg o jumătate de oră, să cobor la terenurile de fotbal băltind de apă și să le străbat ca să ajung în cartierul nostru, în lumea mea de șinșile tânguitoare, de judocani ultracatolici, de fete căzând de la o înălțime de șase metri, de un câine lup obligat să lupte cu alți câini și să ascult „She loves you, ye, ye, ye“, era imposibil, pur și simplu, nu cadra nicicum.

Nimic la Beatleși, dar absolut nimic, nici versurile lor siropoase, nici lălăiala lor, nici filmele lor banale nu aveau de-a face cu realitatea mea. Ora de muzică mi se părea o experiență îngrozitoare. Zeci de băieți și fete cântând muzica aceea frivolă, de parcă ar fi fost imnul generației lor. În acea școală, unde nu auzisem vreodată cuvântul „dumnezeu“, a te lega de Beatleși era un sacrilegiu.

Una dintre multele note de cinci la purtare am primit-o pentru că mi-am arătat fățiș disprețul față de Beatleși. O profesoară m-a întrebat în engleză care era melodia mea preferată de la The Beatles. I-am răspuns că nici una. „Deci îți plac toate, ca mie?” m-a întrebat, zâmbind stupid. „Nu, Miss Carmelita, nu-mi place nici una dintre melodiile lor.” Ea a continuat să zâmbească și s-a uitat la cei din clasă ca și cum ar fi zis: „Ce grozăvie, nu-i așa?” S-a uitat din nou la mine, cu același zâmbet tâmp. „Și pot să știu de ce nu-ți plac?” Aș fi putut să-i dau o sută de motive, de la „nu sunt stilul meu” până la „nu-mi place muzica lor”, dar i-am răspuns cu ceea ce zisese odată Carlos despre Beatleși. „E o muzică pentru încrezuții de bani gata.”

Abaterile grave erau pedepsite „aspru”: erai obligat să mai rămâi la școală încă trei ore după terminarea cursurilor. I se spunea „detention” și nu însemna altceva decât să rămâi închis într-o sală de clasă și să scrii de două mii de ori: „I have to behave well in school. I have to behave well in school...”¹ Dar pedeapsa nu se sfârșea aici. Continua a doua zi la ora de sport. În loc să joci fotbal sau baschet, profesorul de educație fizică te obliga să mășăluiești timp de o oră și jumătate. La dreapta, la stânga, pe loc, stai, pas de defilare. Cred că profesorul, un imbecil pe nume Toral, mă antipatiza profund, pentru că și după ce mi-am executat pedeapsa m-a pus la fiecare oră, pe toată durata anului școlar, să mășăluiesc fără pauză, fără să mă lase să beau apă sau să merg la baie, ori să-mi trag sufletul (atât am mai mășăluit la școala aia, că ar fi putut să-mi dea livretul militar).

Colegii mei de clasă s-au simțit jigniți de răspunsul meu: „Muzică pentru încrezuții de bani gata.” Unii dintre ei nici măcar nu știau ce înseamnă „de bani gata”, dar reacția violentă a lui Miss Carmelita i-a făcut să presupună că era vorba despre o insultă cât se poate de gravă.

¹ Trebuie să mă port cum se cuvine la școală. Trebuie să mă port cum se cuvine la școală (n. red.).

Eu și Fuensanta ne-am jucat de nouă ori în clasă, pe ascuns, de-a păianjenul. Amândurora ne plăcea jocul acela. Ieșeam din clasă gâfâind, aproape fără glas, excitați la culme, fără să știm prea bine ce făceam, dar gata să o facem din nou cu prima ocazie. Nu eram altceva decât niște puștani în călduri, cum ar fi zis Carlos.

N-am fi fost prinși jucându-ne dacă în ziua aceea n-ar fi plovat. Nici un elev nu avea voie să intre în clasă dacă lanțul galben nu era îndepărtat de un safety patrol, adică, în cazul nostru, de Fuensanta. Pentru a nu știrbi autoritatea elevilor pârâcioși, profesorii nu treceau peste lanțul galben și nici nu-l îndepărtau. Era un drept exclusiv al safety patrols, respectat atât de elevi, cât și de profesori. Amândoi, Fuensanta și cu mine, ne bazam pe acea regulă strictă: nimeni nu avea voie să intre în clasă până când ea nu dădea undă verde.

Tocmai ne frecam organele genitale când a început să plouă. S-a dezlănțuit un adevărat potop, vântul împrăstia ploaia în toate părțile. Elevii au dat fuga să se ascundă pe sub scări, dar ploaia purtată de rafalele de vânt i-a făcut ciuciulete. Pentru ca elevii să nu sfârșească murați de-a dreptul, profesoarele au decis să încalce regulamentul și să îndepărteze lanțurile de la ușile claselor. Puștanii s-au năpustit pe coridoare, spre clase, și ne-au surprins pe jumătate dezbrăcați, în simulacrul nostru de copulație.

Miss Ramírez ne-a exmatriculat pe mine și pe Carlos din școala ei hitleristă și din detașamentele paramilitare compuse din elevi silitori. Decizia ei era irevocabilă, după cum a repetat până la epuizare. Nu a ținut cont de rezistența opusă de părinții mei.

Dacă erai exmatriculat la mijlocul anului școlar, era greu să mai poți fi înscris la o altă școală. Însemna să pierzi anul și banii cheltuiți până atunci. Nici o școală nu-ți valida anul dacă pierdeai un semestru. Părinții mei știau asta, așa că s-au dus de mai

multe ori la Miss Ramírez cu gândul de a ajunge la o înțelegere cu ea. Intransigentă, directoarea nici măcar n-a stat de vorbă cu ei.

N-am mai știut nimic de Fuensanta. Odată exmatriculat, nu am mai putut ține legătura cu ea. Nu i-am cerut niciodată numărul de telefon sau adresa. Cei câțiva colegi cu care mă înțelesesem bine la școală și cărora le-am cerut datele ei de contact sau nu le aveau, sau n-au vrut să mi le dea.

Nu știam dacă și ea fusese pedepsită ori dacă-i fuseseră anulate drepturile din cadrul safety patrols. Dimineața, după ce mă trezeam, mă gândeam la ea. Nu numai la mângâierile noastre, ci și la drumurile în tăcere până la sala de clasă, la cum făceam tot ce puteam când ieșeam de la ore pentru a fi pedepsit și mutat în rândul fetelor, ca să ajung astfel lângă ea, la privirile pline de complicitate pe care le schimbam înainte de pauze. Cu alte cuvinte, mi-era dor de ea.

În ochii lui Miss Ramírez, Fuensanta a fost o victimă. O fată cu asemenea note, cu o purtare ireproșabilă, nu s-ar fi dedat niciodată la grozăviile sexuale la care au fost martori zeci de copii. Fără îndoială că eu o obligasem sau o șantajasem. Nu era loc de altceva decât de un vinovat și de o inocentă. Sfânta Fuensanta împotriva obscenului Dionisos. Frumoasa și Bestia. Scufița Roșie și Lupul.

Părinții mei au refuzat să creadă o versiune atât de maniheistă. Bănuia că directoarea mă exmatriculase – și odată cu mine și pe Carlos – pentru că se temea de tatăl Fuensantei, care pe atunci era doar subsecretar de stat, însă avea în spate o lungă carieră politică: senator, deputat, consilier în cadrul partidului etc. A vrut să evite orice scandal, așa că cel mai simplu a fost să ne dea afară. Decizia ei a mai avut și o componentă de clasă socială: de ce să țină în școala ei doi elevi zdrențăroși ai căror părinți abia-și plăteau taxele?

În încercarea de a găsi ajutor, părinții mei au apelat la prieteni, cunoscuți, avocați. Nimic. Cu toții le-au recomandat să nu

mai tulbure apele. Subsecretarul era recunoscut pentru faima sa de corupt și parvenit. Un om însemnat și irascibil. Problema nu avea rezolvare. Dar părinții mei nu s-au lăsat.

Soluția a apărut de unde nimeni nu se aștepta. Tata urmasese câțiva ani de inginerie chimică. A abandonat facultatea când a murit bunicul. S-a văzut obligat să le întrețină pe mătușile mele, cele două surori mai mici ale lui, și pe bunica. A fost nevoit să aibă tot soiul de slujbe: șofer, vânzător, chelner, până când a reușit să se angajeze la controlul calității la o fabrică de lapte, ceea ce însemna o meserie cât de cât apropiată de cea de inginer chimist. Îi plăcea ce făcea, doar că era foarte prost plătit. A reușit să-și mai ia o slujbă, cu jumătate de normă, seara, la o întreprindere care se ocupa cu deșeurile industriale. Lucra la fabrica de lapte de la nouă la cinci, iar la întreprinderea de deșeuri industriale, de la cinci și jumătate până la zece noaptea. Datorită cunoștințelor sale de chimie, i s-a oferit un post de profesor la un liceu privat, unde preda de la șapte la opt dimineața. Îi plăcea să predea, pentru el educația era cea mai bună modalitate de a schimba lumea.

Tata l-a oprit pe hol pe directorul liceului, i-a spus că fusesem exmatriculat și i-a cerut părerea. Directorul l-a descurajat: „Nu se poate face nimic, școala aia e una dintre cele mai prestigioase din țară, și în plus e vorba de fiica subsecretarului Ramos. Las-o baltă.“ L-a bătut cu palma pe spate – îl considera pe tata unul dintre cei mai buni profesori din liceu – și a intrat în biroul său. Abătut, tata a luat-o către sala de clasă, dar pe drum l-a abordat un elev.

— Iertați-mă, domnule profesor Valdés, am auzit ce i-ați spus directorului și cred că tata v-ar putea ajuta.

— Cum așa?

Elevul, un băiat vesel, cu părul creț, exmatriculat de la mai multe școli din cauza notelor slabe, era Jaime Molina, fiul senatorului Ignacio Molina, deși nimeni din liceu nu știa amănuntul

acesta, fost guvernator în Veracruz și fost secretar în Ministerul Agriculturii. De asemenea, nimeni nu știa că senatorul Molina îl considera pe subsecretarul Ramos inamicul său politic.

În seara următoare, senatorul Molina l-a primit în casa lui pe tatăl meu. I-a mulțumit pentru răbdarea și atenția pe care i le arăta fiului său. Tata nu considera că îl trata preferențial pe Jaime Molina, dar se pare că senatorul credea că da. Băiatul îi vorbise de mai multe ori despre minunatele ore ținute de tata și devenise atât de interesat, încât acum se gândea să studieze Ingineria Chimică la UNAM.¹

Senatorul s-a distrat la auzul poveștii detaliate a demersului meu erotic cu Fuensanta și a măsurii extreme luate de Miss Ramírez. Ceea ce în ochii directoarei fusese o barbarie, pentru Molina erau „simple nesăbuițe de copii“.

— Dați școala în judecată, a propus senatorul.

— N-am bani de avocat, a răspuns tata.

— Banii nu sunt o problemă, a zis senatorul, mă ocup eu de asta.

— Dar... a încercat tata să zică.

Senatorul a lăsat paharul cu coniac pe masă și s-a aplecat spre tata.

— Uite, Ramos e un nemernic. Toată lumea știe asta. Însă nu știe că e tatăl unei curve, și vreau să aflu asta, el și toată lumea. Ramos e o scursură, dragă profesore Valdés, și vă asigur că nimic n-o să-l doară mai rău pe lumea asta decât să-și vadă fata considerată exact cum e: o târfuliță în călduri. De avocați mă ocup eu, dumneavoastră ajutați-mă să-i dau ticălosului peste nas.

Tata știa foarte bine că nu era corect să accepte oferta senatorului. Fuensanta nu era o târfă și nu trebuia folosită ca o mișcare împotriva lui Ramos în încâlcitul joc de șah al politicii. Pe de altă parte, e drept că epuizase toate variantele. Părinții

¹ Universitatea Națională Autonomă din Mexic (n. red.).

mei își puseseră la bătaie toți banii pentru ca noi să avem parte de educație, iar acum cei doi copii ai lor fuseseră dați afară de la școală de o directoare autoritară.

Tata a acceptat.

Carlos a rămas cu pușca în mână, cu privirea de-a lungul străzii, așteptând ca pisica să iasă de sub mașină ca să-i dea lovitura de grație. Încă înnebunite de mirosul pisicii, șinșilele, cu blana argintată de lumina lunii, dădeau ture în cuștile lor.

Șinșilele sunt originare din munții înalți din Peru. Obișnuite să-și ducă traiul pe piscurile Anzilor, sunt capabile să alerge pe buza prăpastiei, la sute de metri înălțime. Rapide și agere, sunt greu de vânat. Cui i-o fi venit ideea de a le îmblânzi, de a le crește, de a le ține în cuști minuscule, de a le hrăni cu boabe, de a le omorî, de a le jupui și apoi de a face din ele blănuri mult râvnite la New York, Paris și Londra? Fără să poată scăpa prin văgăunile muntelui, șinșilele închise în cuști se trezeau la mila unui dușman neașteptat: pisicile maidaneze. În fiecare săptămână, șapte, opt șinșile sfârșeau făcute bucăți, spre groaza celorlalte, care dădeau înnebunite ocol cuștii, în căutarea stâncii andine salvatoare.

Pisica a înaintat și s-a întins lângă roata din stânga. Coada, ieșită de sub mașină, i se mișca din când în când. Carlos a pândit câteva minute, sperând ca pisica să intre în bătaia puștii, dar după o vreme nu și-a mai mișcat coada și am văzut cum întindea o lăbuță în spatele roții.

— A dat colțu', a zis Carlos.

A lăsat pușca în jos și s-a dus să o pună la loc în cușca de câini.

— Acum chiar că putem merge la masă, mi-a zis și a luat-o către scara în formă de melc care cobora în patio-ul casei noastre.

Părinții mei s-au întors din Europa când Carlos nu mai era altceva decât o acumulare de carne putredă și de gaze, îngropat la doi metri sub pământ. A plouat fără încetare zile în șir. Apa infiltrându-se în sicriul fratelui meu. Fratele-meu-hoit făcut ciuciulete, fratele-meu-hoit și ultimele guri de aer, fratele-meu-hoit îngropat alături de celălalt frate-hoit al meu. Familia morților. Frații mei înecați, acum înecându-se și mai tare cu ploaia nesfârșită. Apă peste apă peste apă. Gaze, putreziciune și apă. Care-i momentul când fratele tău cu care iei micul dejun, stai de vorbă, te joci, îl însoțești, îi spui secretele, te povățuiește, îl sfătuiești, ții la el, îl iubești se transformă într-un clocot de gaze pestilențiale într-o absență insuportabilă într-o moarte iremediabilă într-o vină imposibil de ispășit într-o crimă premeditată într-o furie de nestăpânit într-o răzbunare după care ai tânjit într-un coșmar într-o lovitură în stomac în nevoia de a vomita într-o durere de nesuportat într-un miros violent?

Părinții mei au aflat de moartea fratelui meu la șase zile după ce se petrecuse. Ne înțeleseserăm să sune o dată pe săptămână ca să afle dacă suntem bine. Convorbirile telefonice transatlantice erau scumpe, așadar scurte. Nu ne-au lăsat numerele de telefon de la hotelurile unde se cazau, așa că n-am avut cum să-i localizăm. Unde să-i fi sunat pentru a le spune că fiul lor murise înecat, că bunica nu se mai oprea din plâns, că eu eram într-un fel complice la moartea fratelui meu și că, mai devreme sau mai târziu, aveam să încerc să devin ucigașul ucigașilor lui?

O zi în Europa (conform jurnalului de călătorie ținut de mama mea):

- S-au trezit la 8:15.

- Au luat micul dejun în sala de mese a hotelului la 8:45.

- Cornuri cu ciocolată și cafea. Micul dejun inclus în preț.
- La 9:18 s-au alăturat grupului de optsprezece persoane al turului „Europa la îndemâna ta” și au urcat în autocar pentru a merge la castelele de pe Valea Loarei.
- Au străbătut șesurile franceze. Tata a zis că Franța i se părea cea mai frumoasă țară din lume.
- La 11:23 autocarul a parcat la castelul Chambord. Ghidul le-a spus că acel castel fusese folosit de casa regală pentru vânătoare.
- La 12:08 au vizitat odăile regale ale lui Francisc I și Ludovic al XIV-lea.
- La 12:40 autocarul a pornit spre Chenonceau. Au văzut pe geam un cerb roșcat alergând prin pădure.
- La 5:40 a.m., ora Mexicului, eu alerg ca nebunul dintr-un loc într-altul încercând să-l salvez pe fratele meu.
- La 13:37 au ajuns la Chenonceau. Ghidul le-a spus că e supranumit „Castelul Doamnelor” pentru că acolo au locuit Diane de Poitiers și Caterina de Medici.
- Mama notează: „Cel mai frumos castel pe care l-am văzut, pare că plutește deasupra apelor.”
- La 6:37 a.m., ora Mexicului, fratele meu plutește în rezervorul de apă. E acolo de câteva ore.
- Vizita la castel se încheie la 15:02. Ghidul glumește: „Sunt sigur că vă e atât de foame încât vă vine să vă mâncați între voi.”
- La 15:07 autocarul oprește la un restaurant din apropierea castelului.
- Turiștii se așază pe lungile bănci de lemn și ghidul îi anunță că vor mânca precum nobilii de pe vremuri. Meniul include fazan cu struguri, rață cu portocale, file de cerb în sos de piper, coaste de mistreț în sos de miere, iar pentru cei mai puțin dispuși la aventuri gastronomice, pui la tigaie sau

- friptură cu cartofi prăjiți. Mâncarea e însoțită de excelente vinuri din regiune și de apă minerală plată.
- În timp ce părinții mei savurează bucate vânătoarești, Carlos încearcă să tragă aer în piept la 15:36, ora Franței.
 - Desertul vine la 15:42: plăcintă cu căpșuni, cremă de zahăr ars, mousse de ciocolată albă și brânzeturi normande cu fructe de pădure.
 - La 15:45 ora Franței, 8:45, ora Mexicului, Carlos lovește în pereții rezervorului de apă, chinuindu-se să iasă. Ucigașii săi aud cum lovește, dar râd pe rupte.
 - La 15:48 tata dă verdictul brânzei brie pe care o alesese: „Niciodată n-am gustat ceva mai bun.“ Mama refuză să guste, mirosul îi provoacă greață.
 - La 15:59, ora Franței, fratele meu începe să înghită apă, strigă, dar țipetele lui nu se aud, și chiar dacă s-ar auzi, asasinii săi n-ar face nimic pentru a-l salva.
 - La 16:02 părinții mei urcă în autocarul care urmează să-i ducă la Amboise. Tata zice că a fost cea mai bună masă din viața lui și că în sfârșit înțelege de ce vânătorii vânează.
 - La 16:03, ora Franței, 9:03, ora Mexicului, loviturile fratelui meu sunt tot mai slabe. Plămânii i se umplu cu apă.
 - Autocarul pornește la 16:05. Un turist aleargă disperat după autocar. Fusesse la baie și ghidul nu-și dăduse seama că lipsește. Era cât pe ce să rămână abandonat lângă un castel, la două ore de Paris. „Stranded“, a zis ghidul, neștiind cum să spună „abandonat“ în spaniolă.
 - La 16:05, ora Franței, 9:05, ora Mexicului, fratele meu moare înecat după ce a supraviețuit în apă timp de douăzeci și una de ore.
 - La 17.00 autocarul ajunge la Amboise. Tata se emoționează când află că în cripta castelului e îngropat Leonardo da Vinci.

- La 17:01, ora Franței, 10:01, ora Mexicului, fratele meu plutește înecat.
- La 17:29 părinții mei urcă în cel mai înalt turn al castelului. Se minunează de câmpia superbă, de șerpuirea Loarei la poalele castelului.
- La 18:02 pleacă din Amboise spre Paris.
- La 18:14, ora Franței, 11:14, ora Mexicului, ucigașii se asigură că fratele meu e mort și îi lasă cadavrul în rezervorul de apă.
- Părinții mei dorm îmbrățișați pe drumul de întoarcere. Fratele meu doarme în patul său de apă.
- Autocarul ajunge la Paris la 20:30, exact așa cum scria în pliant. Fericiți și epuizați, părinții mei se duc direct în cameră, fără să mai cineze, încă sătui de pe urma dezvățului gastronomic de la restaurantul din apropierea castelului Chenonceau.
- Fratele meu e umflat de apă. Cadavrul lui se umflă tot mai mult, devine tot mai greu, doare tot mai mult.
- Ultima notiță a mamei în jurnalului ei de călătorie, la 22:17, scrisă cifrat: AFD, totul foarte romantic.
- AFD (aveam să aflu): Am făcut dragoste.
- FCMMÎ: Fiul Cel Mare Mort Înecat.

Fredona în timp ce făceam dragoste. O îngânare dulce, șoptită. Și de fiecare dată când Chelo fredona, plângea încetișor. Lacrimile ei îmi udau fața și mi se scurgeau de-a lungul gâtului. Fredona și zâmbea și plângea și mă strângea în brațe. Apoi se mișca tot mai repede și termina frecându-și burta de pelvisul meu. Gâfâia câteva secunde, după care se liniștea. Îmi prindea capul între mâini, se uita în ochii mei și zâmbea. Chiar și plângând, Chelo zâmbea mereu. O lua de la capăt cu fredonatul, cu îmbrățișările, cu zâmbetele, plângea și orgasmele o scuturau unul după altul. Îmi repeta că nimeni n-o mai făcuse să

se simtă așa, cu nimeni nu avusese mai mult de două orgasme, dar cu mine era o nebunie. Însă în loc să mă bucur, ceea ce-mi spunea mă durea foarte tare. Ce treabă aveam eu cu orgasmele pe care i le provocau alții? Gelozia mă devora. Gelozia, blestemata de gelozie.

Uneori mă uitam la ea cum se învârtea pe lângă sobă, pregătind cina. Dedicată cu totul tigăii în timp ce prăjea niște ouă sau o bucată de carne. Mi se părea superbă, cu ochii ei albaștri, cu șchiopătatul ei, cu bucuria ei indestructibilă. Fredona și când gătea. Atâta pace la o femeie cu dureri cronice. Îmi surprindea privirea, zâmbea și arăta spre fața de masă și spre tacâmuri.

— Hai, ajută-mă, du astea la masă.

Ascultător, așezam totul conștiincios în dreptul locurilor noastre. Chelo punea mâncarea în farfurii, se așeza lângă mine și mă săruta.

— Mânâncă, nu vreau să-ți pierzi puterile.

După ce mâncam, spălam vasele împreună și ne duceam în patul meu șubred ca să facem iarăși dragoste. Își încolăcea picioarele în jurul taliei mele în timp ce o pătrundeam. Când terminam în ea, nu se spăla de spermă. Îi zicea „ceșcuța mea“ și îmi spunea că cel mai tare o excita atunci când mergea la cursuri în fustă și simțea cum sperma mea i se scurgea de-a lungul picioarelor până la pulpe. „Dă-mi ceșcuța“, îmi zicea atunci când voia să facem dragoste și îmi cerea asta indiferent de locul din casă în care ne aflam atunci: în bucătărie, în sufragerie, în baie, în dormitorul părinților mei. Gelozia mea. Câți vor fi auzit înaintea mea, „dă-mi ceșcuța“ și cu câți va fi făcut dragoste în orice loc, la orice oră?

În fiecare noapte, după ce făceam dragoste, Chelo se îmbrăca în tăcere și îmi dădea un sărut de despărțire. Eu rămâneam gol în casa mea pustie, în casa morților mei, cu doliul meu și gelozia mea întrepătrunse.

Nu ieșeam. Chelo făcea cumpărăturile. Îi dădeam bani. Cotrobăind prin sertarele din camera părinților mei găsisem printre șosete mai multe teancuri de bancnote făcute sul. O mică avere, suficientă cât să trăiesc un an, poate un an și jumătate, fără să-mi bat capul. Chelo era o gospodină înăscută. Știa cum să aibă grijă de bani. Fără ea, aș fi cheltuit totul într-o lună.

Diminețile, când Chelo nu era la mine, urcam în camera fratelui meu și scotoceam printre cărțile lui. Vasta lui bibliotecă de cărți furate: de la Rulfo la Einstein, de la Faulkner la Nietzsche, de la biografia lui Mozart la cea a lui Marx, plus atlase geografice, hărți vechi, tratate de filozofie, dicționare. Mă întindeam pe patul lui și citeam. (Au și înecații paturi, cearșafuri, haine? Cui aparțin obiectele morților? Morților? Celor care le-am supraviețuit?) Pe fiecare pagină din cărțile lui găseam însemnări făcute de el, un cuvânt subliniat, un comentariu. Sau fraze întregi tăiate, pentru că i se păreau prost scrise. Citind cărțile lui, era ca și cum aș fi dialogat cu el în tăcere.

Citeam ore în șir, cu King întins la picioarele mele, până când o auzeam pe Chelo deschizând ușa cu cheia pe care i-o dădusem și coboram să o întâmpin. Când nu era frig, amândoi umblam goi prin casă. La început s-a opus, încă îi era rușine să-și arate cicatricele. Dar până la urmă i-a dispărut toată stinghereala și umblam amândoi despuiați, fără nici o jenă. Uneori, își cerea „ceșcuța“ în mijlocul sufrageriei. Ne întindeam pe covor și făceam dragoste. King credea că ne jucăm. Lătra în jurul nostru sau se arunca asupra noastră și ne lingea fesele sau picioarele. De fiecare dată când ne umplea de bale, Chelo nu se putea opri din râs.

Prin ea am ajuns la muzica celor de la Deep Purple, la John Mayall, la revoluția lui Emiliano Zapata. Vorbea cu entuziasm despre Antonioni, Truffaut, Godard, Buñuel, De Sica, Indio Fernández¹ și despre filmul ei mexican preferat: *Viento negro*.

¹ Emilio Fernández, unul dintre cei mai importanți regizori mexicani, poreclit El Indio.

Mi-a dat să citesc cărțile scriitorilor ei preferați: Pío Baroja, Dostoievski. Totul la ea era entuziasm, bucurie de a trăi, curiozitate.

María Consuelo Reyes López era numele ei întreg. Consuelo¹. Așa cum stăteau lucrurile în cazul meu, n-aș fi putut să mă îndrăgostesc de cineva cu un nume mai potrivit: Consuelo. „Sunt Consuelo a ta”, îmi spunea, și da, chiar era alinarea mea, pământul meu ferm, cerul meu, visul meu, țara mea, patria mea. Câtă patrie poate fi o femeie pentru un bărbat. Câtă patrie era Chelo pentru mine.

Îmi imaginez ce față a făcut Miss Ramírez când a primit avizul emis de judecătoria XIII pentru a răspunde mai multor acuzații, printre care cea de calomnie, de maltratare de minori, de fraudă... și tot așa, în total optsprezece capete de acuzare prezentate de avocații cabinetului Ortiz, Arellano, Portillo și Asociații, cea mai tare firmă de avocatură din țară, al cărei asociat majoritar, Alberto Ortiz, nu pierduse niciodată un proces. Aflați în relații bune cu clasa politică, experți în hățișurile puterii judiciare, având la degetul mic știința de a corupe judecători, procurori și martori, avocații cabinetului Ortiz, Arellano, Portillo și Asociații se aflau în fruntea sistemului legislativ.

Sunt convins că odată cu exmatricularea noastră, Miss Ramírez considerase cazul definitiv închis, fără să bănuiască o clipă avalanșa de audieri, procese, cheltuieli și amenințări care s-a abătut asupra ei. Strategia senatorului Molina a avut efect. Familia Ramos s-a văzut prinsă într-un vârtej de bârfe, zvonuri și minciuni. Fuensanta a fost chemată să dea declarații, iar oamenii senatorului Molina au avut grijă să se discute pe larg despre asta în presă. Deși era interzis prin lege să faci public numele minorilor implicați în procese judiciare, a fost suficient

¹ Alinare, în limba spaniolă.

să se spună că era vorba de „una dintre fiicele subsecretarului Ramos“ pentru ca zvonul să explodeze.

Ramos nu a vrut să-și expună și mai tare fiica. A trimis-o în Kansas, la un văr din partea soției, și a obligat-o pe Miss Ramírez să negocieze cu părinții mei pentru ca scandalul să nu ia proporții și mai mari.

Eu și Carlos am fost reprimiți la școală, cu bursă completă, nu doar pentru cât mai rămăsese din anul școlar, ci și pentru următorii doi ani, ceea ce nu m-a făcut fericit deloc: disprețuiam profund școala aceea. Cu chiu, cu vai Miss Ramírez și-a cerut scuze față de mine și de părinții mei. Obișnuită să fie mâna de fier a școlii ei și să-i terorizeze pe angajați, pe profesori și pe părinți, s-a văzut brusc pusă în fața unui adversar de calibru care a revelat dimensiunile reale ale afacerii ei: toate cheltuielile școlare însumau numai douăzeci și cinci la sută din taxele plătite de părinți, restul de bani intrând direct în buzunarul ei. Amenda pentru evaziune fiscală – ea declara numai zece la sută din venituri – a fost atât de mare, încât abia a scăpat de faliment. Amenințată cu atâtea procese, n-a avut de ales și a trebuit să cadă la învoială cu părinții mei.

Așa cum se așteptase senatorul Molina, întregul episod l-a afectat puternic pe subsecretarul Ramos, atât pe plan familial, cât și politic. A fost doborât de propria incapacitate de a gestiona povestea. Cu fiecare declarație prin care încerca să-și scape fata, nu făcea altceva decât să se scufunde și mai tare. Ziariștii plătiți de Molina au prezentat-o pe Fuensanta drept o Lolită nimfomană. Ramos a fost acuzat că ar fi un tată rău. Au fost reluate zvonurile despre bețiile pe care le trăgea și despre bătăile pe care i le aplica soției lui. Politicienii făceau glume proaste pe seama lui și a Fuensantei. Era văzut ca un moralist corupt, un afacerist veros, cu o fiică de unsprezece ani care era o destrăbălată.

După două luni, subsecretarul Ramos și-a dat demisia. Senatorul Molina a putut în sfârșit să meargă mai departe

cu proiectele sale imobiliare, blocate până atunci de Ramos, care încerca să le țină pentru acoliții săi. Terenuri cumpărate la prețuri de nimic, pe care mai apoi să construiască locuințe numai bune de vândut la prețuri exorbitante.

După întorcerea la școală, eu și Carlos am fost văzuți cu alți ochi. Eram copiii care nu făceau excursii în Europa, veneau la școală cu autobuzul, locuiau într-o mahala de care nu auziseră vreodată, noi, copiii-problemă, exmatriculați definitiv, ne-am întors la școală cu bursă și eram tratați de directoare cu respect. În schimb, Fuensanta Ramos, fata model, eleva exemplară care călătorise în Europa, Japonia, Australia, America de Sud, agresată sexual de un copil precoc și degenerat, a dispărut din școală fără nici o explicație.

Fuensanta s-a evaporat. Nici măcar prietenele ei cele mai apropiate nu au mai știut nimic de ea. Oare se gândea la mine? Îi era dor de mine așa cum îmi era mie de ea? Îi făcusem rău? Fuensanta a dispărut într-o îndepărtată câmpie din Kansas, iar eu am rămas la școala aceea îngrozitoare, în cutia aceea de beton, fără grădină, fără copaci, din care am fost expulzat definit la sfârșitul clasei a șasea din cauza criticilor mele dure la adresa Beatleșilor.

— Bine.

— Bine.

— Juan Guillermo?

— Mă auzi, puiule?

— Juan Guillermo, sunt eu, tatăl tău. Mă auzi?

— Da, te aud.

— Te sunăm din Florența, din Italia. Nici nu-ți imaginezi cât de frumos e orașul ăsta. Și eu și mama ta ne simțim foarte bine.

— Mă auzi?

— Da.

— Cum sunteți?

— Tati...

— Întreabă mama dacă ai plătit lumina și gazele, v-a lăsat bani în dulăpiorul din bucătărie.

— Tati, am încercat să dăm de voi.

— De ce?

— S-a-ntâmpat ceva rău.

— Ce?

— Trebuie să veniți acasă.

— E ceva cu bunica?

— Nu, ea e bine... Haideți acasă.

— Dar ce e?

— Carlos.

— Carlos? Ce e cu Carlos?

— A pățit ceva?

— Da.

— Unde e?

— Răspunde-mi odată. Mama ta e lângă mine și e îngrijorată.

— Mă auzi, Juan Guillermo?

— Întoarceți-vă acasă, vă spun aici.

— Spune-mi acum, ce a pățit fratele tău?

— Răspunde-mi.

— L-au omorât.

— Ce?

— L-au omorât pe Carlos.

— Tată, haideți acasă.

- Nu faci glume, nu?
- Nu, tati, Carlos e mort.
- Termină cu prostiile.
- L-au omorât acum șase zile. L-am îngropat deja.
- Nu se poate. Cine l-a omorât?
- Haideți odată acasă, vă rog.
- Ce s-a întâmplat? Spune-mi.
- Îți povestesc totul acasă. Întoarceți-vă.
- Venim cât de repede putem.
- ...
- Sigur nu-i o glumă?
- Nu, tati.
- Mama ta plânge. Ești sigur?
- Da, tati. Carlos a murit. Haideți odată.

Aborigenii dintr-un trib australian cred că atunci când un om moare, acesta pornește către vest, înspre soarele ce coboară la orizont. Morții străbat drumul către noaptea finală în razele asfințitului, o punte între lumină și întuneric. Excepție fac doar copiii. Copiii care mor sunt considerați morți înainte de soroc și merită să sfârșească altfel, nu pe pământurile întunecate ale morții. De aceea, rămân la nesfârșit în limbul portocaliu al apusului.

Când moare cineva înainte de vreme, copiii ies din soarele crepuscular și conduc înapoi sufletul celui mort către trupul căruia i-a aparținut. Mortul inhalează sufletul și se cutremură simțindu-l din nou. Acea cutremurare e dovada că a înviat. Copilul se uită la mortul care a înviat și se întoarce mulțumit la casa lui, la soarele declinant al apusului.

Felipe forțează fereastra. O deschide. Pătrundem în casă. Humberto ne conduce prin întuneric. Fețele acoperite cu cagule. Doamne-ajută. Zice Humberto. Ajungem la scară. Urcăm unul după altul. În tăcere. Băte în mâini. Ciocane. Șurubelnițe. Humberto ne arată o ușă. Dormitorul. Antonio face doi pași. Se pregătește. Inspir adânc. Antonio deschide ușa dintr-o lovitură. Bătrânii sunt în pat. Femeia țipă. Bătrânul se ridică. Nu înțelege ce se întâmplă. Felipe îl culcă dintr-o lovitură de băta. Femeia urlă. Antonio o târăște în baie. Îi acoperă gura. Încă o lovitură bătrânului. Țipăt înecat. Lovitură. Lovitură. Suntem mâna lui Dumnezeu. Încă o lovitură. Pentru trădare față de Cristos. Evrei apostazi. Dușmanii Domnului. Bătrânul geme. Îl privesc. Humberto îmi zice. E rândul tău. Șovăi. Humberto îmi arată băta. Fă-o, îmi ordonă. Îl ridic. Vă rog, nu. Zice bătrânul. Lovesc. Bătrânul se chircește. Îl mai lovesc de câteva ori. Doamne-ajută. Nu mi-e frică. Nici milă. Adrenalină. Prea multă adrenalină. Mâna lui Dumnezeu. Pumnul lui Dumnezeu. Oastea Lui pe pământ. Femeia leșină. Picioarele ei albe lungite pe jos. Venele ei albastrii. Evrei erotici. Evrei trădători. Dușmanii Domnului. Evreu bătrân lungit pe jos. Geme. Nu-l omorâți. Zice Humberto. Doar o lecție. Nimic mai mult. Bătrânul nu se mai mișcă. Femeia țeapănă pe dalele din baie. Părul ei alb pe albastrul gresiei. Picioarele ei albe, brațele ei albe, cămașa ei de noapte mototolită, fața lividă, gura deschisă, poporul ei, dumnezeul ei. Domnul fie cu noi. Bătrânul. E mort? Întrebă Felipe. Respiră. Zice Antonio. Bătrânul geme. Luați ce găsiți. Să pară o spargere. Ordonă Humberto. Deschidem sertare. Bijuterii. Bani. Totul pentru Biserică. Nimic pentru noi. Ieșim. Închidem fereastra. Înăuntru bătrânul. Femeia. Picioarele ei albe. Ura lui Dumnezeu. Trag

aer adânc în piept. Tremur. Alergăm trei cvartale. Ne scoatem cagulele. Grăbim pasul. Oastea Domnului.

Coborâm de pe acoperiș în patio, pe scara în formă de melc. Când ne vede, King aleargă spre noi să ne salute, dând din coada lui scurtă. Îmi linge mâna, îmi umple hainele de bale. Carlos deschide ușa bucătăriei și King intră primul. Carlos scoate din frigider un cofraj de ouă. Bunica stă pe canapeaua din sufragerie și se uită la televizor. Vocea nazală a prezentatorului programului-concurs se aude până în bucătărie. „Vrei ouă?” mă întreabă Carlos. Îi zic că da. Îmi pregătește cina mea obișnuită: trei ochiuri, șase chifle cu unt și un litru de Choco Milk. Îmi zice că săptămâna următoare trebuie să livrăm o sută de blăni. Trebuie să pieptănăm șinșilele și să le alegem pe cele care vor fi sacrificate.

Terminăm de mâncat. Urcăm în camera lui. Carlos trage ivărul la ușa. De fiecare dată când încuie ușa știu că urmează să-mi vorbească despre „cealaltă afacere” și nu vrea ca părinții să afle.

— Îmi trebuie un tipcare să ia un pachet. În cine ai încredere?

Carlos nu mă lasă să mă implic în cealaltă afacere, chiar dacă uneori îmi cere să-i recomand pe cineva care să se ducă după marfă sau care să ascundă marfa timp de câteva zile.

— Eu l-aș trimite pe Tontu' din nou.

Carlos se gândește o clipă.

— Crezi că știe ce e înăuntru?

— Nu, nu cred. De ambele părți când l-am trimis pe el, pachetul a ajuns întreg, nedesfăcut.

Fratele meu nu pare prea convins. Tontu' nu e cel mai inteligent dintre prietenii mei, dar cu siguranță e cel mai discret.

— Cred că e bine să nu mai afle și altcineva, îi zic.

Carlos își dă jos cămașa. De antebrațul drept e prinsă o teacă cu un cuțit în ea. Carlos a învățat să scoată cuțitul foarte repede, dintr-o singură mișcare. S-a tăiat de mai multe ori

antrenându-se, dar acum face mișcarea perfect, în așa fel încât cuțitul să-i alunece până în palmă. În buzunarul drept de la pantaloni poartă o rozetă de box, iar în buzunarul stâng, un briceag cu arc. Catarama de la curea a ascuțit-o frecând-o de o piatră. Dacă ar vrea, ar putea lua cu ea gâtul unui om. În buzunarul de la cămașă are întotdeauna un pachet de țigări înăuntrul căruia ascunde patru paie de lungimi diferite. Niciodată nu iese fără ele. Dintre toate uneltele sale de muncă (așa-și numește el arsenalul de cuțite, bricege și rozete), paiele sunt cele mai importante și nimeni nu trebuie să știe la ce le folosește.

— Bine, vorbește cu Tontu'.

— Cât să-i zic?

— O sută.

O sută de pesos erau o grămadă de bani.

— Mai bine mi-i dai mie, îi zic.

Carlos râde.

— Într-o bună zi. Ție am să-ți dau mult mai mult, o să vezi.

Aproape nimeni din cartier nu iese neînarmat. Uneori, chiar și eu port, la fel ca frate-meu, un cuțit la antebraț. Afacerile lui Carlos îl obligă să fie cu ochii-n patru. Polițiștii abia așteaptă să pună mâna pe el și să-l șantajeze amenințându-l cu închisoarea. Și mai sunt și unii clienți cu care nu reușește să se înțeleagă întotdeauna, și atunci se lasă cu bătaie. Și mai sunt și cei care vor să-i fure marfa.

— Du-te la culcare, îmi zice.

— Noapte bună.

Ies din camera lui. Cobor scara. Bunica a adormit din nou cu televizorul pornit. O învelesc cu o pătură și o sărut pe frunte.

— Noapte bună, îi șoptesc.

Trec prin spatele ei, deschid încet ușa de la camera mea și intru. Mă întind pe pat. Pe tavan am lipit un poster cu Raquel Welch în postura de femeie a cavelor. Îi zic și ei noapte bună, închid ochii și adorm.

În timpul nopții, urla. Un urlat profund, intens. Așa cum eu aveam un frate invizibil, Colț chema cu urletul său o invizibilă haită de lupi. La fiecare urlat de-al lui, îi răspundeau alți câini din depărtare. Un cor de urlate diferite. Colț urla ca un animal de pădure, de tundră. Ducea dorul zăpezii, al frigului iernatic, al haitei. Colț avea nevoie de pășuni înghețate, de sânge, să alerge, să se lupte, să domine, să vâneze. Lupul din el încă trăia.

Era feroce. Ataca pe oricine nu făcea parte din familia Prieto. Nu-l puteai scoate fără botniță. Într-o după-amiază, Colț a scăpat și a sfâșiat brațul unui mecanic, un tip uriaș, care tocmai repara mașina familiei Tena. Colț a sărit direct pe mecanic imediat ce l-a văzut cu capul băgat sub capota mașinii. Omul nici n-a apucat să reacționeze. Colț i-a sărit la gât, dar l-a mușcat numai de braț și apoi a revenit pe pământ cu o bucată de mușchi între colți.

Fernando Prieto a dat fuga să-l prindă, dar Colț l-a tras după el și a atacat din nou. Mecanicul, înspăimântat, s-a cocoțat pe capota mașinii. Colț a săltat în aer, încercând să-l ajungă. Mecanicul a strigat disperat la cei din familia Prieto să ia odată câinele de-acolo. Fernando, fratele său și tatăl lor au reușit până la urmă să stăpânească câinele. După ce l-au dus de acolo, mecanicul a intrat în mașină și a blocat portierele. A pătat cu sânge scaunele, volanul, interiorul capotei. Un șuvoi de sânge. În locul bicepsului, avea acum o gaură cu marginile zdrențuite de colții câinelui-lup. Pur și simplu îi smulsese tot bicepsul. Familia Prieto i-a plătit operația și toate cheltuielile medicale, dar bărbatul n-a mai putut să-și vadă de meseria lui de mecanic. Cum să repara un diferențial când ai o mână moartă? Cum să strângi șuruburi, cum să demontezi roți, cum să schimbi o pompă de benzină? Mecanicul a cerut o indemnizație, dar familia Prieto a refuzat să-i plătească. Pierduseră mulți bani cu cheltuielile medicale și n-ar fi avut de unde să-i plătească nici salariul pe trei luni. Le părea rău, dar nu aveau cum să-l mai ajute.

Mecanicul a jurat să-l omoare pe Colț, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să dea foc la casă.

L-am auzit pentru prima dată la Rățoi acasă. Vinilul de patruzeci și cinci de turații adus de un văr din Chicago. Au fost suficiente primele acorduri pentru a-mi da seama că aceea era muzica mea, că mi se adresa, mă înțelegea, mă emoționa. Dacă Beatleșii erau la antipodul străzii mele, Hendrix o comprima în trei secunde. Jimi Hendrix. Nu înțelegeam nici un vers de-al lui. Hendrix putea cânta stupizenii, să zică doar la-la-la sau să recite o listă de cumpărături de la supermarket. Nu conta. Ce m-a sedus pe loc au fost complicatele lui figuri muzicale.

I-am zis lui Carlos ce descoperire făcusem. Nici el nu auzise de Hendrix. Am luat împreună magazinele la rând căutându-i discurile, până când am dat peste unul în Zona Rosa. Era extrem de scump. Carlos l-a cumpărat și mi l-a făcut cadou.

Nici n-am intrat bine în casă că am și pus discul la pick-up. După ce a ascultat, Carlos s-a întors spre mine: „Ce e nebunia asta?” Mozart cu Nietzsche cu suferința sclavilor africani cu mirosul străzilor cu înțelepciune cu firesc cu viață cu moarte cu iubire cu energie cu foc cu aer cu furtuni cu Faulkner cu Kant. Dacă Colț era un câine-lup, atunci Hendrix era un muzician-lup. Muzica lui era sălbăticie pură. Hendrix înțelegea ce înseamnă strada, acoperișurile terasate, rănilor, cicatricile. Nu era străin de bătaie, de cuțite, de haine de blană de șinșilă. Hendrix știa. Beatleșii făceau o muzică care ți se lipea de urechi, simplă, pe care oricine o putea fredona. Să fredonezi Hendrix era imposibil.

Tata ar fi vrut ca noi, copiii lui, să ascultăm muzică mexicană sau măcar o muzică cu versuri în spaniolă. Generația părinților mei crescuse cu vocile lui Pedro Infante, Jorge Negrete, Pedro Vargas, María Victoria. Am încercat să-i ascult pe toți, am încercat toate stilurile: corrido, polca, bolero, ba chiar și rockul

inocent făcut de César Costa și Angélica María. Nimic nu suna ca Hendrix. Nimic nu se compara cu chitara aceea dementă, cu armonia aceea surprinzătoare, cu acele acorduri furibunde.

În mai puțin de o săptămână, cultul lui Jimi Hendrix a cuprins cartierul nostru. Am aflat că era negru, că avea sânge mexican, că se născuse în Seattle, că purta geaci de piele, că lua câte droguri putea duce, că urca varză pe scenă, că era stângaci, dar cânta la o chitară pentru dreptaci. Adormeam ascultând Hendrix și mă trezeam ascultând Hendrix.

Am dus discul cu Hendrix la ora tâmpitului de Kurt Holland, numai pentru a-l întărita. A ținut discul în mâini și s-a uitat la el cu luare-aminte, ca și cum ar fi încercat să citească muzica încrustată în șanțurile vinilului. Faza cu Beatleșii fusese recentă, iar plecarea mea din școală la sfârșitul anului școlar era un lucru sigur. Eram convins că Holland nu avea să-l suporte pe Hendrix și tocmai de aceea am vrut să-l asculte în timpul orei.

S-a întors spre clasă și le-a arătat elevilor discul.

— Valdés ne-a adus discul ăsta și vrea să-l ascultăm împreună. Batjocoritor, s-a întors spre mine.

— Îmi închipui că e mult mai bun decât The Beatles.

Mi-a răs în față și mai mulți dintre colegii mei au răs odată cu el.

— Haideți să auzim.

L-a pus pe platan și a coborât acul. Imediat ce a început să răsunе chitara dementă a lui Hendrix din *Voodoo Child*, Holland s-a mohorât la față.

— Sper că e o glumă, a zis, iar după treizeci de secunde a ridicat acul de pe disc.

— Nu, nu e nici o glumă. Mie-mi place.

— Mizeria asta?

Nici măcar nu i-am mai răspuns. Îi spuseseam deja că-mi place și asta mi-era de-ajuns. Holland s-a întors spre clasă.

— Mai e cineva căruia îi place gunoiul ăsta?

Nimeni n-a ridicat mâna. S-au auzit doar câteva murmure și râsete. Holland a luat discul din pick-up, l-a pus la loc în copertă și a venit lângă mine.

— Tu nu aparții acestei școli, niciodată n-ai aparținut. Atât pentru tine, cât și pentru noi, e bine că vei dispărea de aici.

Mi-a dat discul.

— Sper ca într-o bună zi să te schimbi, sau măcar să-ți schimbi gusturile muzicale, mi-a zis privindu-mă cu dispreț.

Imediat, toată clasa a început să cânte *Yellow Submarine*. Când am ieșit din clasă, Jaime, un grăsuț cu care jucam fotbal, a venit la mine.

— Pe mine m-a lovit, mi-a zis. Cine-i?

— Hendrix, Jimi Hendrix.

Grasul s-a luminat la față.

— Jimi? Ca pe mine: Jaime.

A zâmbit bucuros de coincidență și s-a îndepărtat pe coridor.

Memento mori ziceau romanii în antichitate. Adu-ți aminte că vei muri. Oricine a văzut o ființă murind știe că moartea nu vine brusc și definitiv. Mici morți vin în valuri până la moartea cea mare. Nu suntem indivizi, ci suma celulelor grupate pentru a da formă la ceea ce noi credem că e un individ. Moartea nu e altceva decât moartea mai multor organisme vii. Țesuturile nu mor dintr-odată, ci unul după celălalt.

Toate astea le-am învățat omorând șinșile. Carlos ne plătea cu trei pesos pe mine și pe prietenii mei dacă le omoram, le curățam și le lăsam pieile gata de tăbăcit. Ca să le omorâm, le apucam de gât cu mâna dreaptă, le aplecam puțin capul, iar apoi cu mâna stângă le prindeam de coadă și trăgeam brusc în jos, în timp ce cu dreapta trăgeam de cap în sus. Mișcarea aceea făcea ca gâtul șinșilelor să cedeze fără durere și fără să stricăm blana. Ruperea legăturii dintre creier și corp ducea la o moarte instantanee, chiar dacă unele părți încă se mai mișcau timp de câteva minute. Tremurături în picioare, scuturături de urechi, tremurături pe spinare.

Lui Apiță, sentimental cum îi era felul, i-au scăpat câteva lacrimi când a omorât primele șinșile, dar mai apoi s-a obișnuit cu sunetul sec al vertebrelor desprinzându-se brusc una de cealaltă.

Fiecare șinșilă sacrificată însemna o nouă lecție de biologie, anatomie și filozofie. Am înțeles ce e o fascie, cum funcționează tendoanele, unde se adună grăsimea, ce culoare au mușchii, ce membrană învelește inima, care e linia subțire dintre viață și moarte.

Procesul de jupuire a șinșilelor era complicat. Le tăiam pielea cu cuțitul pornind din zona genitală până la baza mandibulei, cu mare grijă ca nu cumva să ajungem la organe. Sângele,

urina, fecalele puteau strica blana, făcând-o bună de aruncat. Odată tăietura făcută, băgam degetele sub piele și, apăsând ușor, o separam de mușchi. Trebuia să facem asta cu multă atenție pentru a nu o rupe. Pielarii cumpără doar piei întregi. După ce luam pielea, aruncam var peste ea și o întindeam la uscat.

Uciderea și jupuirea unei șinșile ne lua cam zece minute. Șase într-o oră, treizeci într-o după-amiază. La început, Carlos vindea numai pieile, iar carnea o fierbeam și i-o dădeam lui King sau câinilor din vecini. După o vreme, a reușit să vândă carnea unui fabricant de mâncare pentru pisici. Munca noastră s-a dublat: le jupuiam și le evisceram. La sfârșit eram epuizați, pieile atârnav pe gard, hoiturile luceau în șanț în lăzi din lemn de pin. Și culmea culmilor, munceam pentru a hrăni dușmanul: pisicile.

Carlos vindea fiecare blană cu treizeci de pesos. În anumite perioade, cererea putea ajunge și la o mie de bucăți pe lună. Carlos a gândit matematic întregul proces de creștere și vânzare. Patru până la șase pui la fiecare naștere. O medie de cincisprezece la sută de morți la naștere. Între șase și opt luni până atingeau mărimea bună pentru vânzare. Doi pesos pe lună pentru hrana fiecărei șinșile. Trei pesos pentru mâna de lucru. Cinci la sută din câștig mergea la vecini pentru că-l lăsau să-și crească șinșilele pe terasele lor. O sută de pesos lunar pentru Gumaro, cel care curăța și dezinfecta acoperișurile terasate. Carnea pentru mâncarea de pisici o vindea cu cincisprezece pesos kilogramul, adică în jur de șase șinșile. În afară de asta, vindea câte cincizeci de șinșile pe lună la pet shop-uri, care plăteau patruzeci de pesos pentru fiecare exemplar (și le vindeau cu șaptezeci). În total, Carlos câștiga lunar între douăzeci și douăzeci și cinci de mii de pesos. Din suma asta cheltuia cinci sute de pesos cu achiziționarea de noi femele pentru înmulțire, o sută cincizeci de pesos cheltuieli personale, iar restul îl investe în cealaltă afacere a lui.

După părerea unor psihanalisti, organismele vii au tendința de a reveni la stadiul pur și placid al anorganicului. A exista presupune o tensiune constantă, un consum, o teribilă luptă zilnică pentru hrană, teritoriu, reproducere, apă; așa că organismele vii doar prin întoarcerea la neant își regăsesc odihna. În schimb, Spinoza, filozoful din Amsterdam, credea că organismele vii tind să își prezerve starea. *Unaquaeque res, quantum in se est, in suo esse perseverare conatur*: „Toate lucrurile tind să-și păstreze starea.“ Parafrazându-l pe Spinoza, Borges a scris: „Piatra vrea să fie pentru totdeauna piatră și tigru să fie tigrul.“

După ce am rupt gâtul sutelor de șinșile, i-am dat dreptate lui Spinoza. Tigru vrea să rămână tigrul, piatră piatră, șinșila șinșilă, omul om. Instinctul de conservare are întâietate, nu tendința de a muri. De aici se naște groaza în forma ei cea mai pură: frica de moarte.

Au bătut la ușă într-o după-amiază. Bunica s-a dus să deschidă. S-a întors și mi-a zis că mă căutau „niște vecini“. Am ieșit. Afară mă așteptau zece băieți cumiți, printre care se afla și liderul lor, Humberto, un tip înalt și zdravăn. Mai era și Antonio, cu un plasture la sprânceană, vorbind greu din cauza loviturii pe care Carlos i-o aplicase în mandibulă.

— Bună, m-a salutat Humberto, cordial.

Păreau în uniformă. Pantaloni bej sau cafenii, cămașă albă cu mânecă lungă impecabil călcată, pe dedesubt tricou alb, crucifix la gât, păr scurt, pantofi eleganți, perfect lustruiți, ceas suflat cu aur la mână stângă. Nu tu teniși, bocanci, tricouri colorate, blugi, brățări, inele, păr lung. Îngrijiți, curați, dichisiți.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Am auzit de problemele pe care le-ați avut tu și fratele tău cu Antonio.

— Și?

— Antonio vrea să se împace cu voi, cu amândoi, dar mai ales cu tine. Nu trebuia să te lovească.

Antonio a făcut un pas în față și ne-am uitat scurt unul la celălalt.

— Îmi pare rău. M-au deranjat obrăznicile tale, dar nu trebuia să reacționez așa.

Fără îndoială că lui Quevedo i-ar fi plăcut la nebunie cum vorbeau tipii ăștia.

— E în regulă, stai liniștit.

— Îl ierți? m-a întrebat Humberto bucuros.

Nu părea să am de ales. În fața mea stăteau zece karatiști duși cu pluta.

— Da.

Făcându-i semn cu bărbia, Humberto i-a cerut lui Antonio să vină mai aproape de mine.

— Îi dai mâna ca să consfințești iertarea?

M-am temut c-ar putea fi o capcană. Antonio, ascultător, s-a apropiat și mi-a întins mâna. M-am gândit că îmi va apuca brațul și mă va imobiliza, iar ceilalți vor sări pe mine. I-am întins mâna.

— Să fie într-un ceas bun, a zis Humberto.

Palmagrasului era transpirată și durdulie. Imediat ce mi-am retras mâna, mi-am șters-o discret de pantaloni.

— Aș vrea să te rog, și o fac cu tot respectul, ca tu și prietenii tăi să nu mai vorbești prostii pe stradă. Nu e bine. Vă pot auzi fete, mame, bunici, a zis Humberto.

Dacă ar fi știut el că bunica zicea „să nu te mai văd în fața ochilor, mucosul dracului“ de fiecare dată când se supăra pe mine!

— O să încercăm, i-am zis.

— Am mai vrea ca tu, Carlos și prietenii tăi să veniți alături de noi. Ne întâlnim luna și miercurea, la șapte seara, la mine acasă. Bem un suc, ne uităm la un film, ascultăm muzică,

vorbim pe diverse teme și uneori vin oameni interesanți să ne vorbească. Sunt convins că v-ar plăcea.

— OK, le zic.

Humberto s-a uitat la mine cu expresia de beatitudine specifică oamenilor buni.

— Îți doresc o zi frumoasă în continuare. Sper să vă văd luna viitoare. Domnul să te binecuvânteze.

Au plecat, dar nu m-am mișcat din prag până nu s-au îndepărtat. Humberto era fiul femeii care îmi salvase viața cu ani în urmă.

Cine or fi părinții lui? Unde s-o fi născut? Ce nume i-au dat? Ar fi fost Pește, Rac, Taur, Scorpion? Ar fi ajuns alcoolic? Cu ce s-ar fi ocupat? Fotbalist? Zugrav? Cerșetor? Ucigaș? Ar fi crezut în Dumnezeu? Ar fi avut copii? Ar fi fost frumos sau urât? Înalt sau scund? Atâtea posibilități anulate plutind în interiorul unui borcan de maioneză. M-am uitat la fetus în lumina veiozei din camera mea. Plutea în formolul tulbure, lovindu-se ușor de pereții de sticlă. Organele i se întrezăreau prin piele. Ochii, două puncte negre pe un chip inform. Două cioturi drept picioare. Un cap mare, trandafiriu. Mâini care păreau niște înotătoare. Om-pește, om-reptilă, om neom.

Fetusul din borcanul de maioneză era metafora morții celor doi frați ai mei. Așa trebuie să fi plutit și Carlos în dimineța în care s-a înecat, în timp ce ucigașii îi celebrau moartea. Așa trebuie să se fi rostogolit și cadavrul lui Juan José în burta mamei mele când ea împingea căruciorul de cumpărături și încerca să se hotărască dacă să ia sfeclă roșie sau morcovi.

Am adormit cu lumina aprinsă și cu borcanul pe piept. Dimineța devreme, am simțit cum cineva încerca să-mi ia borcanul. L-am strâns din instinct și am deschis ochii. Chelo stătea așezată pe pat. Nu o auzisem intrând.

— Cât e ceasul? am întrebat-o.

Încă era întuneric afară.

— Șase și-un sfert.

S-a uitat la borcan.

— Ce-i asta?

— Un embrion de câine, am mințit eu.

— Lasă-mă să văd.

Am strâns borcanul la piept, dar ea mi l-a luat ușor, ca în joacă. L-a ridicat în bătaia luminii care se strecura prin ușă. L-a examinat pe toate părțile, apoi s-a întors spre mine.

— Țsta nu-i un embrion de câine, ci unul de om, a zis.

Nu-mi dau seama cum a reușit să distingă cele câteva minime trăsături omenești. A făcut doi pași și mi-a arătat borcanul. Embrionul s-a lovit de capac.

— Pot să știu și eu ce faci cu ăsta?

N-o mai văzusem atât de serioasă și de supărată.

— L-am cumpărat.

— L-ai cumpărat? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

— Da, l-am cumpărat când eram într-a cincea, de la un laborant.

— De ce?

— Ca să-l am.

— Să-l ai, a repetat Chelo pentru sine.

S-a uitat la dușumea, de parcă acolo s-ar fi aflat cuvintele pe care le căuta.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-l scoți din borcan, să-l speli, să-l învelești într-o batistă nouă, să-l pui într-o cutie de lemn și să-l îngropi într-o pădurice?

Ca studentă la medicină, Chelo examina sute de fetuși, făcea autopsii, exersa chirurgia pe animale moarte. De ce i-ar fi păsat de un embrion plutind în formol?

— Vreau să-l păstrez, mă uit zilnic la el.

Chelo a rămas pe gânduri câteva secunde, uitându-se lung la mine.

— Nu ți-a ajuns de câtă moarte ai avut parte?

Întrebarea ei m-a lăsat mască. Ce avea de-a face un fetus închis într-un borcan de maioneză cu toți morții din familia mea? Am început să plâng în hohote. Nu plânsesem după Carlos, nici după părinții mei, nici după bunica. Eu nu plângeam. Niciodată. Tata se mândrea în fața prietenilor săi că nu mă văzuse plângând niciodată. Și era adevărat, nu-mi aminteam să mai fi plâns vreodată de la patru ani încoace. Eu nu plângeam, dar acum nu mă mai puteam opri.

Chelo m-a strâns în brațe.

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr.

Nu, nu mă supărase. Chiar era foarte multă moarte în jurul meu.

— Iartă-mă, mi-a șoptit.

Mi-a umplut fața cu sărutări. Am continuat să plâng fără să mă pot opri. Plângeam de tristețe, de furie, de neputință, din dorință de răzbunare. Răzbunare. Am încercat să-mi rețin lacrimile. Imposibil. Mi s-a făcut rușine. De când eram un copilăș nimeni nu mă văzuse plângând, iar acum mă vedea tocmai femeia pe care o iubeam. Aș fi vrut să-mi înghit lacrimile, să le ascund, să le zdrobesc. Eu nu plângeam niciodată.

Chelo s-a dezbrăcat în timp ce-mi săruta lacrimile. M-am lipit de ea. Goliciunea ei a început să mă liniștească. Mi-am lăsat capul pe umărul ei și-am adormit.

Definiția pentru moarte: încetarea sau sfârșitul tuturor funcțiilor vitale ale unui organism.

Definiția pentru moarte: încetarea sau sfârșitul tuturor funcțiilor vitale ale unui organism.

Definiția pentru moarte: încetarea sau sfârșitul funcțiilor vitale ale unui organism.

Definiția pentru moarte: încetarea sau sfârșitul funcțiilor unui organism.

Definiția pentru moarte: încetarea sau sfârșitul unui organism.

Definiția pentru moarte: încetarea unui organism.

Definiția pentru moarte: încetarea organism.

Definiția moarte: încetarea
moarte: încetarea
moarte:
m arte:
m rte:
m te:
m e:
m

Amaruq îl văzuse de câteva ori. Era imens, cu blana de un cenușiu intens. Era suficient să mârâie o dată sau de două ori pentru ca ceilalți lupi să-l asculte. Marele lup cenușiu a apărut din senin și l-a detronat pe Tulugak după o luptă sângeroasă. Tulugak era șeful haitei de două ierni. Amaruq îi pusese numele Tulugak din pricina culorii sale negre, un negru pana corbului.

Mușcăturile adânci îl răniseră mortal și Tulugak a cutreierat pășunea ninsă lăsând în urmă dâre groase de sânge. Amaruq a urmat dărele și i-a găsit leșul imens și negru la capătul unei văi. Blana nu mai era bună de nimic. Rănile i-o distruseseră. Bucăți întregi smulse cu colții.

Luni întregi, Amaruq încercase să-l vâneze, dar Tulugak nu se apropiase niciodată de capcane și nici nu intrase în bătaia puștii. Era un lup înțelept și isteț. Amaruq s-a lăsat pe vine și a examinat leșul. Era un lup superb. Și-a trecut mâna peste blana lui întunecată. Încă se simțea căldura emanată de corpul inert. I-a tăiat coada și și-a prins-o la curea.

În zilele următoare, Amaruq a cercetat pajiștea cu binoclul. Spera să vadă haita condusă acum de marele lup cenușiu. Nu a văzut nimic, nici măcar urme pe zăpadă. Le auzea numai urlul noaptea, un urlet grav și intens. Zilnic, după ce se trezea, demonta cortul, strângea blănile cu care se învelise, le lega de sanie, își punea rachetele de zăpadă și o pornea înspre îndepărtatele pășuni de unde veniseră urletele.

Abia după două săptămâni a reușit să găsească urme pe zăpadă. Urmele a cincisprezece lupi. Amaruq și-a dat seama că era vorba despre nouă femele, trei masculi tineri, doi adulți și marele lup cenușiu, masculul alfa.

Amaruq le-a mers pe urme timp de cinci zile. Marele lup își conducea haita spre adâncurile cele mai întunecate ale pădurii.

O singură dată a reușit să vadă haita alergând în depărtare. Lupul s-a oprit, a adulmecat aerul limpede al dimineții și s-a întors spre locul unde stătea Amaruq. I-a văzut prin binoclu ochii galbeni, aburul respirației. Apoi lupul s-a întors și a pornit iar la drum, urmat de restul haitei.

Amaruq și-a dat seama din prima că acela era lupul despre care bunicul său îi spusese: „Dintre toți lupii pe care ai să-i întâlnești în viață, unul singur va fi stăpânul tău. Îi vei aparține. Vei încerca să-l vânez și o să-ți scape de fiecare dată. Te va obseda. Îl vei urmări toată viața. Lupul acela va fi dumnezeul tău. Îi vei auzi urletele în miezul nopții și vei ști că nu își cheamă haita, ci că pe tine te cheamă. Într-o bună zi vă veți privi în ochi și vei vedea în ochii lui cine ești. Lupul acela ești tu. Vei urma zilnic glasul care te cheamă, cel al dumnezeului tău, al dumnezeului tău de necercetat. Și dacă nu vei reuși să-l prinzi în viața asta, atunci va trebui să-l încolțești în alte vieți, până când vei reuși să-l prinzi.“

Amaruq s-a uitat de pe culme la marele lup cenușiu și la haita lui care se pierdea în desișul pădurii. S-a hotărât să-l numească „Nujuaqtutuq“: Sălbaticul.

A lăsat lingura în bolul cu cereale și m-a privit.

— Când ți-a zis asta?

— Ieri după-amiază. L-a pus pe Antonio să-și ceară iertare.

— Iertare?

— Da, iertare.

Carlos a rămas pe gânduri o clipă.

— Ce-or fi urmărind handicapării ăștia?

— Îl ascultă pe Cristos, nu? Trebuie să ierți.

— Cristos? Adică și celălalt obraz și faze din astea?

— Da.

— Ce ți-au mai zis?

— Că suntem invitați luna și miercurea de la șapte seara la întâlnirile ținute acasă la Humberto.

Carlos a amestecat cerealele în bol.

— Și ai de gând să mergi?

— Nu. Trebuie să fie plictisitoare de moarte.

— Vreau să te duci.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— De ce?

— Ca să aflăm ce vor.

— Bănuiesc că vor să ne învețe ce predică Cristos. Nu ucide, nu fura, nu râvni la nevasta aproapelui tău, chestii dintr-astea.

— Nu prea cred. Cred că tâmpiții ăștia vor mai mult.

Carlos a amestecat din nou, îngândurat, în bolul cu cereale.

— Te duci de două, trei ori și-mi spui ce se întâmplă.

— Nu, nici vorbă!

— Vreau să știu ce urmăresc.

— Mergem împreună.

— Am să vin și eu, dar mai încolo. Te duci tu mai întâi. Fă-i să creadă că ești de-al lor.

— De ce vrei să fac asta?

— Pentru că dacă nu-i faci să creadă că te-au convins, nu-ți vor spune ce urmăresc de fapt, iar eu vreau să știu ce urmăresc ei cu adevărat.

M-am învoit. Luni, la ora șapte seara, am bătut la ușa casei lui Humberto.

Mama a luat o cămașă din dulapul lui Carlos și mi-a arătat-o.

— O porți?

Era o cămașă în carouri, roșu cu negru, din bumbac. I-o adusesse tata când fusese în Wisconsin, trimis de fabrica de lapte ca să învețe cum se face controlul calității la fabricile de acolo. Carlos a purtat-o de multe ori, vreme de doi ani. Dacă închid ochii și mă gândesc la Carlos, îl văd în cămașa aia.

— Nu știu dacă am s-o îmbrac, dar aș păstra-o.

— Te-am întrebat dacă o îmbraci, nu dacă vrei s-o păstrezi.

— Da, cred c-o s-o îmbrac.

A așezat-o peste alte cămăși despre care mă întrebasese același lucru. Era ciudat să hotărâsc dacă voi purta sau nu hainele fratelui meu mort.

Părinții mei nu s-au putut întoarce imediat din Europa. Nu aveau suficienți bani pentru a cumpăra alte bilete de avion. S-au văzut obligați să aștepte șase zile până când autocarul turului „Europa la îndemâna ta“ i-a dus la Madrid, de unde s-au întors în Mexic. Părinții mei au ajuns acasă desfigurați și taciturni. În noaptea aceea, la Florența, după ce au aflat de la mine că fiul lor cel mare fusese ucis, s-au strâns în brațe și nu s-au mai putut opri din plâns (așa cum nu aveam să mă opresc nici eu din plâns, în brațele lui Chelo, trei ani mai târziu). Acum, când se întorseseră, nu le mai rămăseseră nici o lacrimă.

O săptămână întreagă s-au dus zi de zi la cimitir ca să stea lângă mormântul proaspăt al fiului lor. Mama, așa cum stătuse ca dusă pe altă lume lângă leagănul gol al geamănului meu mort, așa stătea acum la mormântul fiului înecat de ucigași aflați în slujba lui Cristos. Ca un orb citind în alfabetul Braille, mama își tot trecea degetele peste inscripția de pe piatra de mormânt, peste numele fiului ei ce zăcea sub pământ, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că era mort. Atâta și-a tot trecut palmele peste piatra funerară, că degetele au început să-i sângereze. Tata a încercat să o convingă să nu mai facă asta, dar nu a reușit.

Au trecut zile în șir până să deschidă geamantanele grele, pline cu cadouri din Europa. Reproduseră cu Turnel Eiffel, fețe de masă cumpărate din Bruges și un cuțit de deschis scrisori, suflat cu aur, din Toledo au fost cadourile pentru bunica. O cămașă albă de in, o carte despre Leonardo da Vinci și o reproducere după mistrețul aflat la intrarea în piața din Florența au fost cadourile pentru Carlos. Mie mi-au adus un pulover de lână din Berlin, un cuțit de vânătoare din San Sebastián și o pereche de pantofi italienești care nu mi-au fost buni.

Mama a pus cămașa albă, mistrețul și cartea pe patul lui Carlos și acolo le-a lăsat, ca un Moș Crăciun clandestin, care așteaptă ca spiritul fiului să vină să ia cadourile. A doua zi le-am luat de-acolo, fără ca mama să știe. Am citit cartea despre da Vinci, am așezat mistrețul la intrarea în camera mea și am pus cămașa pe umeraș în dulap. Mi-am jurat ca atunci când îmi voi duce răzbunarea la capăt, s-o îmbrac cu mândrie, ca unul care-și păstrează cele mai bune haine pentru mult așteptata ocazie.

Tata a jurat și el că-și va dedica viața pentru a face dreptate. Dacă făcuse astfel încât directoarea școlii să dea înapoi și să ne primească din nou la cursuri, atunci avea să reușească și să-i arunce în pușcărie pe ucigașii fiului său. Nu s-a gândit la corupția și la derapajale constante ale sistemului juridic mexican, nici la legăturile dintre asasini și cei care trebuiau să-i pedepsească. Complicitatea purității morale a tinerilor catolici cu cruzimea fără limite a poliției.

Rezultatele autopsiei au fost falsificate, rezultând că moartea fratelui meu fusese accidentală. Tata a susținut că e vorba de crimă. Existau probe concrete, martori, dovezi. Hotărât să nu se lase, m-a purtat dintr-un birou într-altul ca să depun mărturie. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. Nimeni n-a vrut să asculte ce aveam de spus despre crima la care fusesem martor. Delincvenții de genul fratelui meu erau vinovați de depravarea morală a tinerilor. În fond, băieții cei cuminți nu au exterminat un fiu, un frate, un prieten, un nepot, ci un individ certat cu legea. Iar autopsia dovedea clar că moartea survenise din cauza inconștienței fratelui meu care se înecase încercând să fugă. Caz închis. Punct.

Tata a străbătut birou judiciar după birou judiciar încercând să fie luat în seamă. Degeaba. Odată pusă în mișcare mașinăria sistemului, tot ce mai poți aștepta e să fii făcut bucățele. Cea mai mare reușită a tatălui meu a fost să vadă dosarul lui Carlos. Moartea lui era rezumată printr-un singur cuvânt: accident.

În schimb, lista delictelor comise era una lungă: trafic de stupefiante, creștere ilegală de animale, deținere de armament, crimă organizată etc. etc. Nici o vorbă despre faptul că era un om cult, că-i citise pe Aristotel și Kant, pe Zola și Stendhal, că știa de Dr. Atl și Diego Rivera, nume despre care cei mai mulți dintre cei ce l-au ucis n-au avut niciodată habar.

Tata a lăsat dosarul pe cenușiul birou de fier și i-a zis secretarului judecătoriei că tot ce scria acolo sunt niște minciuni, că fiul lui nu merita să moară și că ar trebui să se facă dreptate. Secretarul, încercând stupid să-l consoleze, i-a spus să se resemneze și să se încreadă în dreptatea lui Dumnezeu. Să se încreadă în Dumnezeu? Adică tocmai în ființa aceea nepăsătoare care i-a lăsat pe asasini să-și vadă de treabă?

Tata s-a chinuit fără folos să dea de senatorul Molina. Nu l-a prins niciodată la telefon. S-a dus la avocații cabinetului Ortiz, Arellano, Portillo și Asociații, cei care ne ajutaseră atât de mult în procesul contra școlii private. S-a întâlnit cu ei și ei l-au ascultat cu atenție. I-au spus să sune a doua zi și nu i-au mai răspuns niciodată. Secretara găsea mereu scuze: au ieșit să mănânce, sunt în ședință, s-au dus la judecătorie. După zeci de telefoane, secretarei i s-a făcut milă de tata: „Nu mai sunați, domnule Valdés, și dacă i-ați plăti de trei ori mai mult decât încasează în mod normal, tot n-ar lua cazul dumneavoastră. E o pierdere de timp.“ Pierdere de timp? Moartea unui fiu, ținut ore în șir sub apă, cu bună știință, de un grup de fanatici religioși, era o pierdere de timp?

I-am zis tatei că tot ce ne mai rămânea era răzbunarea. Humberto, Josué și Antonio fuseseră trimiși la Lagos de Moreno pentru un timp, până se mai linișteau apele. Acolo, pe acel vechi teritoriu creștin, organizațiile ultracatolice clandestine aveau să-i protejeze și să aibă grijă de ei. „Dar într-o zi se vor întoarce, și atunci o să-i omorâm“, i-am zis tatălui meu.

S-a îngrozit auzind că fiul lui de paisprezece ani vorbea despre moarte și răzbunare. „Noi suntem altfel de oameni, nu facem așa ceva“, mi-a zis. „Și atunci ce facem?“ l-am întrebat. (Crezi că fiul tău mort și îngropat nu așteaptă să-i pedepsești pe cei ce l-au ucis? Mai bine să șoptim deasupra mormântului: cei care te-au omorât sunt liberi, abia așteaptă să mai omoare pe cineva?) „Mai devreme sau mai târziu se va face dreptate“, m-a asigurat el. „Nu“, i-am zis, „mai devreme sau mai târziu mă voi răzbuna.“ Tata m-a prins de bărbie și mi-a ridicat capul ca să se uite în ochii mei. „Calitatea ta umană nu trebuie să depindă de a celorlalți. Dacă ei sunt niște asasini, nu trebuie să ajungi și tu un asasin.“

Ne-am hotărât să-l îngropăm lângă șoseaua Río Churubusco, sub doi copaci, în iarba înaltă. Era pentru prima dată când ieșeam din casă în ultimele două luni, de la moartea părinților mei. Plouase de dimineață, dar spre amiază ploaia se domolise. Cerul era acum de un albastru intens, limpede. Am mers pe jos până la locul ales. La câțiva metri de noi, mașinile treceau cu optzeci la oră. Alesesem un loc destul de ciudat pentru a-l îngropa, dar Chelo voia să fie cât mai aproape ca să poată trece pe-acolo.

Am vrut să-l îngrop în borcan, pentru orice eventualitate. Mă gândeam că așa avea să rămână conservat, în caz că aș fi vrut să-l dezgrop și să-l duc înapoi acasă, ca să se lovească din nou de pereții borcanului. Chelo nici n-a vrut să audă. A trebuit să renunț la orice posibilitate de a-l mai dezgropa.

Am scos fetusul din borcan. Mirosul de formol fermentat din cauza cadavrului aproape că m-a făcut să vomit. A golit lichidul în chiuvetă și Chelo a luat embrionul cu multă delicatețe. L-a spălat sub jetul de apă rece, ca și cum ar fi fost un copil. S-a întors spre mine.

— Ce nume-i dăm?

— Nici măcar nu știu dacă e băiat sau fată.

Chelo s-a uitat cu atenție între picioarele lui micuțe. Mi se părea imposibil să-ți dai seama ce sex avea, dar Chelo a zis plină de convingere: „E băiat.“ L-a numit Luis. N-am înțeles nevoia ei de a-i da un nume acelui mic batracian. Chelo l-a mai spălat puțin, l-a contemplat câteva secunde, după care mi l-a întins.

— Învelește-l, mi-a cerut ea.

A fost ciudat să-i simt pielea cu degetele mele. Pielea lui lipicioasă a strălucit în bătaia luminii. M-am uitat la micile puncte negre care erau ochii lui. Atâtea nopți încercasem să-i văd de aproape în timp ce plutea înăuntrul borcanului. Acum, pentru prima dată, ne vedeam față în față.

Am desfăcut eșarfa de mătase roșie, cumpărată de Chelo special pentru ocazia asta, l-am învelit ceremonios și l-am așezat într-o cutiuță de lemn, dintr-acelea în care se împachetează nuga cu alune. După ce am închis cutia, Chelo a legat-o cu o panglică, tot de mătase și tot roșie.

Ne-am dus la locul stabilit, cu King pe urmele noastre, gâfâind. Gras și bătrân, a urcat cu greu vechiul dig al râului. M-am lăsat în genunchi lângă unul dintre cei doi copaci și am săpat o groapă cu o lopățică de grădină. Mirosea a pământ jilav. Câteva răme s-au împrăștiat printre rădăcini. Fără să vreau, am tăiat o rămă în două. Jumătatea din spate a rămas prinsă în lut, în timp ce jumătatea din față a dispărut într-o gaură.

Curios, King și-a apropiat botul de groapă. A trebuit să-l împing de mai multe ori pentru a-mi putea vedea liniștit de treabă. Îl dădeam într-o parte și el venea pe cealaltă parte și se băga în seamă. Mi-a umplut pantalonii de urme cu etichetele lui înnorioate. După ce am terminat de săpat, Chelo mi-a dat cutiuța.

— Adio, Luis, a zis și, fără să mai adauge altceva, s-a îndepărtat pe cărare.

Am vrut s-o chem înapoi. Ea mă tot bătuse la cap să-l îngrop, iar acum pleca pur și simplu. N-am zis nimic, doar m-am uitat după ea cum se îndepărta. Un camion cu țeava de eșapament spartă a trecut pe lângă mine, împrăștiind o fumăraie neagră. Mi-a distras atenția suficient de mult încât să nu mă mai uit după Chelo și să mă concentrez la simulacrul acela de înmormântare.

Am săpat o groapă adâncă de șaizeci de centimetri. Nu voiam ca vreun câine să scurme, să dea peste Luis și să-l devoreze. Am pus cutia pe fundul gropii, am acoperit-o cu o piatră mare și am umplut groapa cu pământ. La urmă, am nivelat mormântul cu lopata și l-am acoperit cu iarbă, ca să nu bată la ochi. King, atent la fiecare mișcare de-a mea, a amușinat groapa și a început să scurme cu ghearele. L-am dat la o parte și a rămas cu privirea fixată pe pământul proaspăt și pe iarba de pe mormânt.

M-am ridicat și mi-am înălțat privirea. Chelo stătea așezată la baza unui stâlp de înaltă tensiune care se întindeau de-a lungul șoselei. Am pornit spre ea, cu King urmându-mă lipit de mine. Când m-a văzut, a zâmbit tristă. Mi-a întins o mână și m-a tras cu delicatețe ca să mă așez lângă ea.

— Gata?

Am dat din cap că da. De unde stăteam așezați, am reușit să distingem câteva acoperișuri din cartier, printre care și cel al familiei Barrera, unde murise Carlos. M-am uitat la el timp de câteva secunde, apoi m-am întors spre Chelo.

— N-o să mai plâng niciodată, i-am zis.

— Nu fi prost, e bine să plângi.

— Niciodată, pe bune, niciodată n-o să mai plâng. Îți jur.

Chelo m-a privit în ochi și m-a mângâiat pe obraz.

— Te cred.

Cerbul wapiti s-a întors pe loc în pădurea de pini, apoi s-a oprit. A adulmecat aerul și a scos un norișor de aburi. A rămas

o clipă nemișcat, în alertă, apoi a luat-o la trap către turma de femele care păștea pe un petic de iarbă neacoperit cu zăpadă. A început să pască lângă ele. A răsunat o împușcătură. Cerbul a făcut câțiva pași în spate, apoi a fugit câțiva metri. Femelele au țâșnit speriate, apoi s-au oprit pentru a vedea ce se întâmplă. Cerbul s-a împiedicat și a căzut în zăpadă, zvârlind din picioare.

Amaruq a lăsat pușca în jos. Cea mai mare parte a zilei se chinuise să se apropie suficient de mult încât să tragă. Se vedeau tot mai puțini cerbi wapiti. Ultimele trei ierni fuseseră cumplite, iar numărul cerbilor, bizonilor și elanilor scăzuse drastic. Ca urmare, a scăzut și numărul lupilor. Vremurile abundenței țineau de trecut. Noroc cu acel cerb wapiti cu care Amaruq avea asigurată mâncarea pe cincisprezece zile, plus carne pentru capcane.

Își ducea zilele din vânzarea de piei de lup. Bunicul său îl învățase cum să-i vâneze. „Pentru a vâna un lup trebuie să fii chiar tu un lup.“ De aceea se și numea Amaruq: „Lup“. Bunicul lui a insistat să poarte acel nume ca să-i amintească mereu despre maxima cu vânzarea lupilor. Amaruq nu era inuit get-beget. Tatăl său fusese un canadian alb, de origine scoțiană, care făcea negoț cu piei. Bunicul i le vindea și așa a ajuns tatăl lui Amaruq să-și cunoască soția, o inuită foarte timidă.

Bunicul se hotărâse să părăsească tribul din care făcea parte. O ceartă obișnuită cu frații lui s-a transformat într-un adevărat război. Într-o seară, bunicul i-a tras o bătaie unuia dintre frați, rănindu-l destul de grav. Fratele bătut a jurat să se răzbune, să-l omoare. Bunicul a liniștit spiritele plecând de-acolo cu familia lui. Și-a cocoțat nevasta și fiica pe o sanie trasă de câini și a pornit către sud-vest, cât mai departe posibil, departe de reni, foci și urși polari. Departe de gheața veșnică. În tribul din care făcea parte, puteai să faci troc cu grăsime de focă, cu carne de urs, cu piei de reni și puteai primi făină,

chibrituri sau lanterne. Dar în sud, oamenii nu cumpărau nici carne, nici seu. Acolo și-a dat seama de valoarea pieilor de lup din care se puteau fabrica haine pentru bogătași. Putea vinde o piele cu zece, douăzeci de dolari. O adevărată avere pentru un om ca el.

Amaruq îl vedea destul de rar pe tatăl lui, un om înalt și vânjos, cu ochi albaștri și păr roșcat. Venea cu trenul, rămânea cu ei câteva nopți în casa lor din apropierea gării, apoi pleca pentru a reveni abia luna următoare. Când Amaruq a împlinit zece ani, tatăl lui i-a zis că avea să se întoarcă împreună cu niște copii pe care voia să-i cunoască. După câteva săptămâni, s-a întors însoțit de doi băieți și o fetiță. Toți trei erau blonzi. Fetița avea ochii albaștri, iar băieții, căprui. Amaruq și copiii s-au salutat. Mai întâi n-au prea știut ce să-și spună, dar spre seară deja se jucau împreună cu cățelușii câinilor de la sanie. În dimineața următoare, tatăl său a plecat împreună cu cei trei copii. Chiar înainte de plecare, i-a spus că cei trei copii erau frații lui. Amaruq nu i-a mai văzut niciodată, nici pe tatăl lui, nici pe cei trei frați.

Ca să vâneze lupi, Amaruq a renunțat la sania trasă de câini. Cum exista puțin vânat, îi era greu să-i hrănească. Ar fi trebuit să vâneze câte un cerb la cinci zile ca să aibă ce să le dea de mâncare. A ales să tragă el însuși sania în care ducea mâncare, gloanțe și haine. Amaruq s-a transformat într-un vânător singuratic și nomad.

Stătea ore în șir pe crestele munților și cerceta zona cu binoclul. „Trebuie să gândești ca un lup“, își zicea. Și gândea ca un lup. Adeseori reușea să vâneze mare parte din haită. Omora cinci sau șase, lăsând întotdeauna trei femele și-un mascul ca să se poată reproduce. Nu extermina niciodată toată haita.

Dar chiar dacă Amaruq gândea ca un lup, Nujuaqtutuq se comporta diferit. Nu urma nici un tipar, nici un obicei al speciei sale. Era imposibil să-i ghicești mișcările. Marele lup

cenușiu își conducea haita spre locuri tot mai îndepărtate și mai inaccesibile.

Amaruq a mers pe urmele lupilor zile întregi fără să-i vadă. Într-o dimineață a observat că dăduseră ocol cortului său. Lupii conduși de Nujuaqtutuq erau nujuisiriartutuq, animale care îi dau târcoale vânătorului și apoi dispar. Nujuaqtutuq, lupul temerar, lupul fantomă, aproape imposibil de prins.

De patru ori comandantul Zurita și oamenii săi au scotocit cartierul ca să pună mâna pe fratele meu și pe prietenii lui, și de patru ori au plecat cu mâinile goale. Carlos s-a transformat în obsesia lui. Ofițerul nu știa cum arată fratele meu, se baza doar pe descrierea sumară făcută de informatorii săi. Nu-l urmărea pentru afacerile lui ilegale, nu. Voia să pună mâna pe el pentru că nu se supunea înțelegerilor tacite dintre polițiști și delincvenți. Înțelegerea spunea clar că ofițerul trebuia să primească o parte din câștig. Nu era nevoie ca Zurita să se întâlnească cu fratele meu, nici de vreo înțelegere verbală. Un plic cu bancnote ar fi fost suficient. Când unul dintre informatori i-a dat de înțeles lui Carlos c-ar fi bine să-i trimită ofițerului un cadou, fratele meu a răspuns cât se poate de ferm: „Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii.“ Informatorul i-a transmis lui Zurita mesajul fratelui meu. Practic, era o declarație de război. Carlos nu avea de gând să se supună, iar Zurita nu putea accepta ca un găinar să-i submineze autoritatea și să dea un exemplu periculos celorlalți delincvenți.

S-a folosit de toate mijloacele pentru a-l prinde pe Carlos. A pus oameni să ne supravegheze casa, dar firește că nu l-au văzut niciodată. Pentru fratele meu era simplu să scape de cei ce stăteau cu ochii pe noi. Era suficient să treacă de pe un acoperiș pe altul și să coboare în stradă pe la o casă aflată la trei sute de metri de-a noastră, care nu mai dădea în Retorno 201, strada noastră, ci putea să dea în Río Churubusco, sau chiar mai departe, în Retorno 207. În plus, casa noastră dădea spre zona Modelito, un adevărat labirint de străduțe în care nu puteai intra cu mașina. Era un soi de casbah, cu pasaje înguste și încălcite. Numai cei care cunoșteam foarte bine zona știam pe unde să intrăm și pe unde să ieșim. Iar dacă cineva ne urmărea, nu ne

era greu să scăpăm. Nu trebuia decât să o iei la fugă printre trecători, să sari un zid, să urci o scară până pe un acoperiș și gata. Învățaserăm să scăpăm de polițiștii în uniformă care ieșeau din dube și fugeau după noi cu bastoanele în mână. Treptat, dubele au încetat să-și mai facă apariția. Ce sens avea să dea ture pe străzile pustii? Uniformele albastre au dispărut, dar au venit agenții în civil ai lui Zurita.

Își închipuiau că nu ne dăm seama că făceau pe măturătorii de stradă sau pe vânzătorii de cartofi dulci sau de tamales. Îi vedeai de la o poștă. Unul dintre ei se dădea drept vânzător de bezele. Era atât de tâmpit, încât nu știa că tradiția cerea ca vânzătorul să parieze pentru a primi pe ele dublu sau nimic. Se arunca o monedă în aer și bezelele ori costau dublu, ori le luai gratis. Când i-am propus tâmpitului de agent să tragem la sorți, habar n-a avut despre ce vorbeam. Se vedea clar că era venit din alt oraș, că nu stăpânea argoul și codurile de pe străzile noastre.

Unii agenți ne luau cu textul că voiau niște „marfă”. Opreau trăboanța lor de Volkswagen, coborau geamul și ne întrebau dacă știam pe cineva care-ar fi putut să le vândă. „Cum să nu”, le ziceam și îi trimiteam în labirinticul Modelito, la casa lui Pedro Jara, șeful celor din Nazis, banda cea mai numeroasă și mai violentă din zonă. Unul dintre agenți, îmbrăcat ca un hipiot, cu părul prins cu o eșarfă, a luat odată o bătaie soră cu moartea.

Arareori coboram de pe acoperișuri. Doar ca să jucăm fotbal ori să cumpărăm înghețată de fructe de la Spălăcitul sau momeală vie de la don Román, care avea mereu pungi pline cu pești, broaște și țestoase. Știam foarte bine cine era din cartier și cine nu.

Poliția nu a reușit să-l prindă pe fratele meu. Puteau să-i tortureze la nesfârșit pe vecinii noștri, pentru că nici unul nu știa cum reușea să dispară fără urmă. Imediat ce reușeau să urce pe acoperiș, Carlos și prietenii lui dispăreau fără urmă.

Adevărul e că afacerile lui Carlos nu erau atât de necurate, nici nu puteau fi tratate drept crimă organizată. Nu a furat, nu a ucis, nu a sechestrat, nu a șantajat și nu a vătămat pe nimeni. Vindea ceea ce el numea „porțile percepției”, parafrazându-l pe William Blake și, bineînțeles, pe The Doors. Noi eram o generație care încerca să se desprindă de cea anterioară, și în încercarea noastră ne-am lovit de un statu-quo rigid care nu a știut să ne răspundă altfel decât prin violență și autoritarism. Regimul nu s-a mulțumit cu asasinatelor în masă, cu condamnările la închisoare, cu sălbatica persecutare politică. Nu. Regimul și-a dorit să controleze fiecare aspect al vieții sociale a fiecărui individ. Represiunea, iar regimul a înțeles asta, funcționează mult mai bine la nivel micro, când un cetățean iese pe stradă cu teama că ar putea fi arestat, inclusiv pentru aspectul său fizic. La asta erau bune dubele, patrurile: la urmărirea tinerilor cu părul lung, la represalii, la agenți sub acoperire, la permanenta amenințare ascunsă. De-asta unul ca fratele meu trebuia pus cu botul pe labe, pedepsit, controlat, iar Zurita avea să se ocupe de asta.

În după-amiaza aceea, Chelo nu s-a dus la cursuri. După ce l-am îngropat pe Luis, am făcut duș împreună în baia din dormitorul părinților mei. Ea a ieșit prima. S-a înfășurat într-un prosop și a coborât în camera mea. Când am ajuns și eu, am găsit-o în pat, neînvelită. Dormea în poziție fetală. M-am întins lângă ea și am îmbrățișat-o pe la spate. M-a simțit și s-a lipit de mine.

Am dormit până s-a înnoptat. Când m-am trezit, Chelo nu mai era lângă mine. M-am ridicat din pat ca s-o caut. Am găsit-o goală, stând pe întuneric în sufragerie, așezată pe canapeaua cafenie, acolo unde bunica obișnuia să stea și să se uite la televizor. Trupul îi era luminat slab de lumina din baie pe care uitasem s-o sting și care se prelingea pe scări. Chelo plângea încetisor. M-am așezat lângă ea.

— Ești bine? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns. Am prins-o de bărbie și i-am întors fața spre mine.

— Ce e?

A suspinat. S-a uitat în ochii mei.

— Ți-a spus Carlos? m-a întrebat.

— Ce să-mi spună?

Chelo a tras aer în piept și l-a dat afară printr-un oftat lung.

— Lasă.

— Ce trebuia să-mi spună Carlos?

Ceva nu era în regulă cu ea, pentru că a lăsat capul în jos și a început să plângă mai tare. Spatele ei fin a strălucit în bătaia luminii de pe scară. Mi-am trecut palmele peste vertebrele ei. A mai suspinat de câteva ori. Apoi și-a ridicat fața și m-a privit. A dat să spună ceva, dar s-a oprit, apoi a încercat din nou și iarăși s-a oprit, până când a reușit să prindă suficient curaj.

— Carlos s-a culcat cu mine, credeam că știi.

Nu, nu știam. Am închis ochii. Greăță. Confuzie.

— M-am culcat cu el timp de trei ani.

A urmat un șuvoi de mărturisiri. Carlos fusese cel de-al doilea bărbat cu care se culcase și s-a culcat cu el până cu o zi înainte ca fratele meu să moară. Într-un sfârșit de săptămână, când eu eram împreună cu părinții și cu bunica la Oaxtepec, Carlos s-a închis în casă cu Chelo. Au făcut dragoste în camera lui Carlos, în cea a bunicii, în cea a părinților noștri, în bucătărie, pe scara interioară, în sufragerie, în băi, pe canapeaua cafenie, pe patul meu mic. În fatidica noapte când a căzut de pe acoperișul familiei Prieto, nu se culcase cu Perețică, ci cu Carlos. După ce-au terminat, s-a îmbrăcat – Carlos o dezbrăcase de tot – și a pornit spre casă în mare grabă. Se înțelese cu Perețică să treacă pe la ea și să meargă la cinema. Graba a făcut-o să sară fără nici o precauție și a căzut în gol. În cădere s-a lovit de o cornișă care i-a schimbat direcția, făcând-o să se prăbușească peste mașina Dodge Coronet, iar asta i-a salvat viața.

Perețică a aflat că prietena lui se culcase cu altcineva pe acoperiș, așa că a refuzat s-o viziteze la spital. Supărat, nu a mai vorbit niciodată cu ea. Carlos a aflat de accident abia în ziua următoare și, simțindu-se vinovat, s-a dus în fiecare zi la spital până când Chelo s-a pus pe picioare. Lui nu-i păsa că ea se culca și cu altcineva, dar asta o durea pe Chelo. Era îndrăgostită de Carlos. Ar fi vrut să fie prieteni, să se iubească, să-i fie fidelă, ba chiar să se și mărite cu el. Lui Carlos îi era dragă, îi plăcea, dar nu suficient de mult încât să aibă o relație adevărată. Asta a făcut-o pe Chelo să se dedice unei vieți pline de promiscuitate. Unul după altul după altul. Indiferent dacă avea prieten sau nu, Chelo nu a încetat să se culce cu cine avea chef și, desigur, cu Carlos.

Apoi a venit cea mai gravă mărturisire: Chelo rămăsese gravidă cu Carlos. A știut că era copilul lui pentru că în zilele în care a rămas gravidă nu s-a culcat decât cu Carlos, și oricum numai cu el făcea dragoste fără prezervativ. Deși știa totul despre dezmățul sexual al lui Chelo, Carlos a recunoscut că era copilul lui. Au hotărât împreună că era mai bine ca Chelo să avorteze. S-au dus la un cabinet clandestin din mahalaua San Rafael. Pe pereți atârnavă imagini cu Fecioara din Guadalupe, cu sfinți și câteva crucifixe. Doctorul le-a vorbit pe un ton binevoitor și lent. Părea un bunicuț cumsecade și înțelegător, care le-a luat cinci sute de pesos fără să stea pe gânduri.

Chelo a avortat și amândoi au părăsit deprimăți locul acela care duhnea a religie și cloroform. Au trecut două săptămâni, dar simptomele gravidității nu dispăreau. Chelo continua să aibă grețuri și să vomite, iar burta îi creștea pe zi ce trecea. După o lună s-au dus din nou la doctor ca să-l întrebe ce se întâmpla. Doctorul le-a explicat că „rodul” nu putea fi extirpat întotdeauna, că unii embrioni sunt mai rezistenți decât alții și că asta nu mai era problema lui. Le-a mai zis și că tariful avea să fie mai mare acum, pentru că sarcina era mai avansată. Carlos a

protestat, furios. Plătiseră deja avortul și nu dăduse rezultat din cauza incompetenței doctorului. Dar doctorul nu a dat înapoi: „Sau îmi dați cât cer, sau fata rămâne cu sarcina.“ S-au înțeles la o sumă pe care Carlos a plătit-o de voie, de nevoie.

Au dus-o pe Chelo într-o cameră și după douăzeci de minute o secretară l-a chemat pe fratele meu. „Domnul doctor a zis să mergeți înăuntru“, i-a zis. Carlos a găsit-o pe Chelo anesteziată, cu picioarele desfăcute, sprijinite pe niște pernițe așezate pe o masă obișnuită. Coapsele însângerate. Cu o pensetă chirurgicală, o asistentă îi trăgea limba în afară. Așezat pe un scaun rotativ, de birou, doctorul – dacă o fi fost într-adevăr doctor – scormonea cu o chiuretă în uter. Sângele șiroia. Carlos a simțit că rămâne fără aer. Pentru el a fost un șoc s-o vadă așa pe Chelo. Doctorul i-a cerut să se apropie. „Vreau să vezi cum scormonesc, dar nu iese nimic.“ De mai multe ori, medicul a băgat chiureta în uter și a scos-o. „Vezi? Nu iese nimic.“ A continuat până când au început să apară câteva bucățele de carne. „Acum da“, a zis, „sarcina s-a fixat în capăt de tot.“ Asistenta și-a dat seama că fratele meu era pe punctul de a leșina și i-a făcut semn să iasă, fără să lase din mână penseta cu care ținea limba lui Chelo afară din gură.

Carlos a ieșit și s-a așezat pe unul dintre scaunele de plastic portocalii. După o oră, Chelo a ieșit mergând pe propriile picioare, chinuită de durere. Doctorul i-a chemat în biroul lui. I-a recomandat lui Chelo să nu poarte tocure înalte, să ia antibioticele pe care avea să i le prescrie, să nu iasă din casă decât peste trei zile, să stea în pat restul după-amiezii, să folosească absorbante și să nu-și pună tampoane în următoarele cinci luni, iar dacă avea să se simtă rău sau să sângereze abundent, atunci să vină din nou la el.

După ce a terminat cu recomandările, s-a rotit cu scaun cu tot și a scos dintr-o cutie o pungă înroșită. „Vă dau asta ca să vedeți că am scos tot“, le-a zis și a pus punga pe birou. Era

„rodul“. Chelo s-a uitat la pungă pe toate părțile și, într-adevăr, în interiorul ei se putea vedea fetusul dezmembrat, capul lui mare, cele două puncte negre pe post de ochi, brațele în formă, picioarele ca niște labe de gâscă. Exact de aceeași vârstă cu embrionul pe care-l țineam în borcan.

Carlos și Chelo au plecat de la cabinet fără să ia punga cu embrionul avortat. Au presupus că doctorul avea să arunce punga la gunoi sau să o ardă. Imaginea aceea, cu bucățelele însângerate rămase din ceea ce-ar fi putut fi copilul ei, nu a lăsat-o pe Chelo să doarmă luni în șir. A ales un nume pentru el: Luis. Atunci când a îngropat embrionul, Chelo l-a îngropat și pe celălalt Luis.

În noaptea aceea, când am găsit-o plângând în întuneric, goală, în sufrageria mea, Chelo mi-a mărturisit care era durerea ei cea mai profundă: Carlos murise și niciodată nu va mai putea să facă un copil cu el, să aibă un copil de la el, de la omul pe care-l iubea. Un copil de-al lui Carlos, fratele meu.

Carlos fratele, Carlos rivalul, Carlos penetrând-o, atingând-o, Carlos omniprezent, Carlos mort, Carlos viu, Carlos în trupul femeii pe care o iubeam. Carlos sărutând aceiași sâni pe care-i sărut, Carlos împrăștiindu-și sperma unde o împrăști eu, Carlos împărțind cu mine, încă o dată, același uter, Carlos în saliva lui Chelo, în transpirația ei, în secrețiile ei vaginale, Carlos în privirea ei, în clitorisul ei, în inima ei, Carlos mângâindu-i anusul, lingându-i gâtul, Carlos tatăl copilului avortat de femeia pe care o iubesc, Carlos învins, Carlos urmărit, Carlos înecat, Carlos făcând dragoste cu ea în cămăruța mea, printre rufele întinse la uscat pe acoperișul terasat, Carlos smulgându-mi-o pe Chelo chiar și mort, Carlos în lacrimile ei, Carlos în suferința noastră, Carlos ascuns în femeia pe care o iubesc, Carlos impregnând-o pe femeia pe care o iubesc, Carlos absent, Carlos prezent, Carlos departe, Carlos aproape, Carlos salvându-mă, Carlos îngropându-mă, Carlos ajută-mă, sfătuiește-mă, Carlos

smulge-mi gelozia asta cumplită, Carlos fă-o să mă iubească, te rog, Carlos, ajută-mă.

Trăiesc într-o lume plină de stafii, Chelo. Te rog, nu mai aduce și altele. Nu mai rezist.

Junglă, țânțari, căldură, umezeală. Înaintează pe malul râului. Răsună o rafală. Gloanțele şuieră pe deasupra lor. Se aruncă la pământ. Bradley cade cu un glonț în ceafă. Sean se târăște spre el. Inamicul îi ia la țintă. Sean îl strigă. Bradley, Bradley. El se întoarce. Sângerează. Mă auzi? Face semn că da. Târându-se pe burtă, Sean ajunge la el. Îl târăște între tufișuri. Din ceafa lui Bradley curge sânge. Gloanțele şuieră. Mai cad încă doi dintre ei. Plutonul se retrage. Inamicul le-a pregătit o ambuscadă. Trage asupra lor din mai multe direcții. Sean reușește să-l pună la adăpost pe Bradley într-o groapă. Sfâșie o bucată din cămașă și i-o leagă la gât ca să oprească hemoragia. Aude niște gemete. Îl zărește pe Paul. A fost lovit în burtă de un proiectil de semnalizare. Mațele îi dau pe dinafară. Sean se târăște spre el. Gloanțele trec pe lângă el. Tirul inamic crește în intensitate. Sunt sute. Ei cincisprezece. Patru morți deja. Sean ajunge lângă Paul, care urlă de durere. Inamicul trage în direcția țipetelor. Sean îi acoperă gura cu palma. Paul se zvârcolește. Sean îl ia în spate și aleargă cu el. Gloanțe și iar gloanțe. Paul urlă încontinuu. Sean îi zice să tacă. Se împiedică și Paul cade pe burtă. Intestinele lui Paul se umplu de țărână, de iarbă, de insecte. O să fii bine, o să fii bine. Repetă Sean. Ajunge la groapă. Sean îl împinge pe Paul, care alunecă pe fundul gropii. Urlă. Durere. Intestine. Bradley se uită la el în tăcere. Sean privește în jur. Acum sunt șapte morți. Prietenii lui. Tovarășii lui. Înghite în sec. Un glonț îl lovește în umăr, altul în abdomen și încă unul în pulpă. Se prăbușește. Aude vocile inamicilor. Strigătele ordonând retragerea plutonului. Gloanțele care nu se mai opresc. Se uită la iarbă. La cer. La morții din jurul său. Închide ochii și leșină.

De trei ori a încercat mecanicul să-l omoare pe Colț și de trei ori câinele lup a supraviețuit. Mai întâi l-a otrăvit. A profitat de faptul că familia Prieto îl țineau pe Colț în lanț în patio. Nu puteau risca să-și scoată capul prin gard și să muște pe cine ar fi trecut pe acolo. Mecanicul i-a aruncat cocoloașe de carne pline cu otravă pentru șobolani. Colț le-a devorat. Noaptea, Fernando l-a găsit pe uriașul câine lup întins pe jos, cu ochii sticloși și cu botul într-o baltă de spume. L-au dus de urgență la veterinar, iar acesta l-a salvat făcându-i spălături gastrice.

Frustrat, mecanicul a făcut rost de un revolver de calibru 32-20 și a tras prin gard în Colț. A tras toate cele șase gloanțe din butoiaș. Trei dintre ele s-au înfipt în zid, iar altul a făcut praf o găleată. Două și-au atins ținta. Unul în piept și celălalt într-o labă de la spate. Colț a fost rănit, dar nu grav. Gloanțele nu i-au atins nici un organ vital. Iarăși la veterinar. Două operații pentru a-i extrage gloanțele și a-i coase rănile.

Mecanicul s-a hotărât să-și ducă răzbunarea la extrem. Într-o ultimă încercare, a aruncat un cocteil molotov, preparat într-o sticlă de bere în care băgase un fitil, smocuri de lână și apoi o umpluse cu benzină. Cocteilul a explodat în fața lui Colț și benzina s-a împrăștiat prin garaj. Câinele a suferit arsuri ușoare și garajul a luat foc. Familia Prieto s-a chinuit mai bine de o oră să stingă focul.

Sătui de atacurile mecanicului, Fernando și tatăl lui s-au dus la Pedro Jara, șeful bandei Nazis, și i-au cerut ajutorul. În ziua următoare, opt motocicliști au apărut la atelierul mecanicului. Încercând să scape, bărbatul s-a refugiat în partea din spate a atelierului. Membrii Nazis au intrat peste el, l-au prins de păr și l-au târât în stradă, iar acolo au tăbărit pe el cu lovituri de picioare. Mecanicul a rămas întins pe trotuar, cu patru coaste rupte, comoție cerebrală, nasul însângerat și o crăpătură în frunte. Dorința de răzbunare i-a dispărut pentru totdeauna.

Sean Jordan Page. Născut în Denver, Colorado. Vârstă: 26 de ani. Înălțime: 1,82. Greutate: 76 de kilograme. Înrolat în armata americană în 1963. Trimis în mai multe misiuni în Vietnam. Eliberat din serviciul militar din cauza rănilor suferite în luptă. Decorații: Steaua de Bronz și Inima Purpurie. Mai multe operații. Șase luni într-un spital de psihiatrie. Dependent de morfină. Și-a schimbat domiciliul de mai multe ori. Ultimul domiciliu cunoscut în Statele Unite a fost în Las Cruces, New Mexico. A intrat în Mexic pe la Del Río, Texas, cu o camionetă Ford model 1958, cu numărul 15-1813, eliberat de statul Montana, SUA. Domiciliul actual: Retorno 207 nr. 63. Cartierul Unidad Modelo, districtul Ixtapalapa. Ciudad de México, cod poștal 13. Se duce des la graniță. Se internează frecvent în spitale militare pentru a-și continua tratamentul. Se bănuiește că face trafic de stupefiante. Este poreclit Nebunul.

În cartier aveau loc lupte de câini. Înainte se organizau în garaje sau pe străduțele din Modelito, dar din cauza poliției, luptele, ca aproape totul, au fost mutate pe acoperișuri.

Erau lupte destinate pariurilor, nu între câini din rasa pitbull, ci de rase obișnuite. Dobermanul familiei Barrera împotriva ciobănescului german al familiei Veracruz, dalmațianul lui Tamal contra maidanezului familiei Aldama. Erau lupte cu adevărat sângeroase. Urechi smulse, fălci perforate, ochi scoși, limbi rupte. Nu de puține ori pariorii au încercat să-l convingă pe Fernando să-l aducă pe Colț ca să se lupte cu un mastif încrucișat cu dog german, un câine numit Sonny, în onoarea lui Sonny Liston, boxerul american de categorie supergreă. Un câine uriaș și extrem de puternic. Dar Fernando nu s-a lăsat convins. Nici lui și nici unuia dintre noi nu ne plăceau luptele cu câini. Numisem Câini echipa de fotbal a cartierului tocmai din dragostea noastră pentru căței și detestam ideea de a-i pune să se omoare între ei. Însă pariorii nu s-au lăsat. I-au promis

dublu sau nimic. Dacă câștiga, lua cinci mii de pesos. O ofertă tentantă.

Lupta a avut loc pe acoperișul familiei Belmont. Au asistat în jur de o sută cincizeci de oameni. Mult alcool, marijuana, cocaină, bani. Sonny îi omorâse pe toți cei cincisprezece câini împotriva căruia luptase. Pariorii îl vedeau capabil să-l învingă pe Colț, așa că s-a mers pe trei la unu în favoarea lui.

Fernando a ajuns pe acoperișul familiei Belmont însoțit de fratele său. Îl duceau pe Colț legat cu două lanțuri și cu botniță pentru a-l putea controla. Se temeau să nu sară la cei prezenți. Dar chiar și cu botniță, Colț era în stare să pună la pământ pe oricine sau să-l izbească violent în stomac.

Acoperișul familiei Belmont era ideal pentru luptele cu câini. Domnul Belmont construisese un dreptunghi de beton cu o înălțime de un metru și jumătate, lungime de opt și lățime de cinci în ideea de a-și instala acolo porumbarul la care visa. Obsedat de porumbeii călători, după ce văzuse un documentar despre ei și despre rolul pe care-l jucaseră în Primul Război Mondial, domnul Belmont și-a propus să ajungă un crescător de primă ligă și să-i vândă armatelor din întreaga lume. Și-a pus la bătaie toate economiile pentru a cumpăra treizeci de porumbei atestați. S-a bucurat de ei fix o săptămână. Într-o noapte de duminică, pisicile au găsit o spărtură, au intrat la colivii și au dat un adevărat ospăț. I-au înfulecat pe toți. Supărat, Belmont a făcut praf coliviile, dar a păstrat dreptunghiul de beton. Până la urmă nu l-a construit degeaba. Treptat, pariorii au început să-l închirieze pentru luptele cu câini, până când a ajuns să fie sediul final. Două sute de pesos pentru fiecare luptă nu i s-a părut o afacere proastă.

Frații Prieto și Colț au urcat pe postamentul de beton printr-o parte, iar Sonny și stăpânii lui, prin cealaltă. Când a dat cu ochii de Sonny, Colț și-a încordat mușchii. Fernando i-a scos botnița. Colț nu a înaintat nici un centimetru, atent la

adversarul lui. Spectatorii s-au strâns în jurul postamentului. Fluierau și țipau întărâțați. Sonny, agitat din cauza zgomotelor, se întorcea să se uite la ei, distras. Colț, nemișcat.

A urmat un dezastru. Când i-au dat drumul, Colț nu s-a dus la Sonny, ci a sărit direct asupra spectatorilor din partea opusă. L-a evitat pe Sonny și a sărit pe un grăsan care bea bere. L-a pus la pământ și și-a înfipt colții în pieptul lui. Câțiva dintre spectatori l-au lovit cu picioarele ca să-l lase pe grăsan, dar Colț s-a întors spre ei și i-a atacat. Rezultatul final: șase oameni mușcați, trei dintre ei cu răni grave. Familia Prieto amenințată din nou cu asasinarea câinelui lup.

Sean Jordan Page. Născut în Denver, Colorado (*părinții lui au divorțat când el avea patru ani. Singur la părinți. Maică-sa nu s-a recăsătorit, tatăl lui, da*). Vârsta: 26 de ani (*de trei ani trăia în Mexic*). Înălțime: 1,82. Greutate: 76 de kilograme (*pe durata convalescenței, a ajuns să cântărească numai cincizeci de kilograme*). Înrolat în armata americană în 1963 (*deși ar fi vrut să meargă la universitate, a fost recrutat. Ordinul a fost cât se poate de clar: sau te înrolezi, sau ajungi la pușcărie*). Trimis în mai multe misiuni în Vietnam (*infanterist: carne de tun*). Eliberat din serviciul militar din cauza rănilor suferite în luptă (*intestinul subțire secționat de un glonț, o septicemie care l-a făcut să delireze mai multe zile, un umăr dislocat cu fractură deschisă din cauza unui glonț cu expansiune, rană infectată la pulpa dreaptă*). Decorații: Steaua de Bronz (*pentru curaj extraordinar dovedit pe câmpul de luptă*) și Inima Purpurie (*medalie oferită celor răniți în război*). Mai multe operații (*reconstrucția umărului, piciorul salvat de la amputare, refacerea intestinului*). Șase luni într-un spital de psihiatrie (*de parcă n-ar fi fost destul că timp de un an jumate Sean a tot fost internat pentru operații, căcându-se după o colostomie, a mai fost și supus săptămânal tratamentului cu electroșocuri pentru a-i ține în*

frâu accesele de furie). Dependent de morfină (*a apelat la o substanță care l-a ajutat să meargă, să doarmă, să mănânce. A apelat la singura posibilitate de a găsi o oază de pace în infernul durerilor sale. Asta numesc ei dependență?*). Și-a schimbat domiciliul de mai multe ori. Ultimul domiciliu cunoscut în Statele Unite a fost în Las Cruces, New Mexico (*puțin câte puțin, s-a tot apropiat de granița cu Mexic. A început să se simtă mai în largul lui printre oameni cu nume gen Pérez și López decât printre cei cu nume gen Brown și Jackson*). A intrat în Mexic pe la Del Río, Texas (*medicii militari din Texas îi prescriau mai ușor morfină*), cu o camionetă Ford model 1958, cu numărul 15-1813, eliberat de statul Montana, SUA (*după divorț, tatăl lui s-a dus să trăiască la o fermă din apropiere de Helena, Montana. Cât Sean a fost copil, nu au stat prea mult împreună, așa că atunci când a venit din război, tatăl l-a găzduit la ferma lui. Nu s-au înțeles. Sean era un străin în propria patrie și un străin în casa paternă. Sean a plecat și tatăl lui i-a făcut cadou camioneta*). Domiciliul actual: Retorno 207 nr. 63. Cartierul Unidad Modelo, districtul Ixtapalapa. Ciudad de México, cod poștal 13. Se duce des la graniță. Se internează frecvent în spitale militare pentru a-și continua tratamentul (*cum poți scăpa de durerile cronice? Există vreo modalitate de a le face să înceteze măcar pentru două ore?*). Se bănuiește că face trafic de stupefiante. Este poreclit Nebunul (*eu l-am poreclit așa. Nebunul e asociatul fratelui meu, Carlos, și unul dintre cei doi cei mai buni prieteni ai lui*).

Apiță, Rățoiul și Tontu' au venit cu mine, fără nici un chef, la reuniunea băieților cuminți care a avut loc în casa lui Humberto. „De ce dracu' mergem noi acolo? Ce plictiseală!” a protestat Rățoiul. Le-am zis că eu și Carlos eram curioși să aflăm cum sunt întâlnirile alea. Nu s-au mulțumit cu explicația mea și, ce-i drept, așa era – de ce dracu' mergeam noi acolo?

Am sunat la poartă. Un țârâit zgomotos s-a auzit în interiorul casei. Atât de zgomotos, încât câinii din jur au început să latre. A deschis Josué și, văzându-ne, nu i-a venit să creadă.

— Bună, nu credeam c-o să veniți. Intrați, vă rog.

Am străbătut un culoar lung împodobit cu ghivece murdare și sparte, în care zăceau plante uscate. Am trecut prin sufrage-ria modestă, cu mobilier puțin și am coborât o scară care ducea la subsol. O casă cu subsol era ceva neobișnuit pentru cartierul nostru. Aproape o metaforă a diferenței dintre ei și noi. Ei pe sub case, noi pe acoperișuri. Noi aproape de cer, ei aproape de infern.

Am intrat într-o încăpere. Pe o masă se găseau sucuri, chipsuri și arahide. Pahare și farfurii de plastic, tablouri religioase, cartoane cu citate din Biblie lipite pe pereți, două crucifixe mari și douăzeci de scaune pliante dispuse în cerc. Se adunase deja cea mai mare parte a băieților cuminți. Imediat ce ne-a văzut, Humberto a venit să dea mâna cu noi.

— Bine ați venit. Mă bucur!

Părea să se bucure cu adevărat. Ne-a zis să ne servim cu răco-ritoare. Tontu' și-a pus Coca-Cola de trei ori și de fiecare dată a băut tot paharul dintr-o suflare. Apoi și-a umplut farfuria cu chipsuri și s-a așezat într-un colț ca să mănânce liniștit.

— Astăzi o să discutăm despre subiecte de mare interes, mi-a zis Humberto, și vine părintele Chava ca să ne vorbească.

Humberto nu ne-a lăsat să stăm împreună. Sub pretextul de a-i cunoaște pe ceilalți din grup, ne-a așezat separați. Eu am rămas lângă el. Fiecare dintre noi a povestit câteva minute cu cel lângă care se nimerise. Apoi Humberto s-a ridicat și ne-a cerut să ne ridicăm și noi. Toți au tăcut brusc, serioși. Eduardo, scund, cu voce ascuțită, a zis că suntem bine-veniți în cadrul grupului Tinerii Îl Slujesc pe Cristos, aripa sud-estică a Mișcării Tinerilor catolici din Ciudad de México.

— Urmați-ne în inima lui Cristos, aflați-i bunătatea, iubirea și milostenia, a zis.

Am schimbat o privire cu Rățoiul. Dacă ăsta era doar începutul, ce ne aștepta la final?! Antonio a luat cuvântul. „Să ne rugăm“, a zis. Băieții cuminți au lăsat capul în jos și au început să șoptească Tatăl Nostru. Nici eu, nici Rățoiul, nici Apiță nu știam rugăciunea pe de rost. Doar Tontu' părea să șoptească odată cu ei, deși mai apoi avea să ne spună că doar murmurase niște fraze fără sens.

După rugăciune, Tinerii Îl Slujesc pe Cristos s-au închinat de mai multe ori. Cu o atitudine sacerdotală, Humberto și-a ridicat brațele, ne-a cerut să ne așezăm și a arătat spre Saúl, un negricios cu părul negru.

— Saúl, care e subiectul de azi?

— Astăzi vom vorbi despre sex, a zis fără să clipească, de parcă ar fi fost vorba despre oranjadă sau despre ecuații trigonometrice.

Rățoiul s-a îndreptat în scaun. Măcar tema suna interesant.

— Ce ne-ai pregătit despre sex? l-a întrebat Humberto.

Saúl a deschis un dosar și a scos opt pagini bătute la mașina de scris. A început să citească: „Sexul trebuie să fie una dintre cele mai pure activități ale omului și să fie practicat numai cu dragoste și în lumina preceptelor familiei creștine. Legătura sexuală dintre un bărbat și o femeie trebuie să stea tot timpul sub semnul iubirii față de Cristos, Domnul nostru.“

Lectura a mai durat douăzeci de minute. Cu cât citea mai mult, cu atât mi se părea mai înspăimântător. După cum era de așteptat, și-au făcut loc cuvintele păcat, pedeapsă, virginitate, castitate, puritate, plus numele lui Cristos de vreo cincizeci de ori. Lui Rățoiul și lui Apiță nu le venea să-și creadă urechilor. Tontu' era total neatent, concentrat doar la farfuria lui cu chipsuri.

După ce Saúl și-a încheiat litania, Humberto i s-a adresat lui Tontu'.

— Cum ți s-a părut textul lui Saúl?

Tontu' s-a holbat la Humberto, apoi s-a uitat la mine după ajutor. Nu fusese prea atent.

— Clasa-ntâi, a zis scuișând în jur bucățele de chipsuri.

— De ce ți se pare „clasa-ntâi”? a întrebat Humberto, plin de solemnitate.

— Păi, pentru că mi s-a părut beton și mișto tot ce-a zis.

— Te rog să vorbești pe înțelesul nostru, Javier, i-a cerut Humberto.

A sunat ciudat când i-a zis lui Tontu' pe nume.

— Nu înțelegeți ce e beton?

— Nu, a răspuns sec Humberto. Acum spune-ne părerea ta despre cele citite de Saúl.

Tontu' s-a gândit înainte de a răspunde.

— Cred că faza cu sexul din dragoste și pentru Cristos e bună.

— De ce e bună?

Nu pentru inteligența lui era Tontu' prietenul meu, ci pentru că era loial și avea mult umor. Nimeni nu ne făcea să râdem așa cum ne făcea el. Iar acum, Humberto îl încolțise știind prea bine că era veriga slabă din grupul nostru.

— De ce? a insistat Humberto, văzând că Tontu' tace.

— Pentru că e mișto să ți-o tragi din iubire, a răspuns Tontu', vizibil intimidat.

Expresia „să ți-o tragi” i-a stânjenit imediat pe băieții cumiști. Antonio a fost primul care a sărit.

— Vă rugăm să nu mai spuneți prostii pe stradă și cu atât mai puțin aici, unde Cristos ne este martor.

Tontu' s-a întors spre noi, descumpănit.

— „Să ți-o tragi” e prostie? a întrebat cu inocență.

— Cum să nu fie, a zis Humberto supărat.

— Și cum trebuie să zic?

— Să ai relații.

— Aha! Păi, atunci cred că e super să ai relații când Domnul are grijă de tine, a zis Tontu'.

— Foarte bine, Javier, a zis Humberto, dar asta nu e destul. Trebuie să mai avem și noi grijă să nu cădem în păcat.

Humberto nu era un copil făcut în urma unei căsătorii creștine. Maică-sa rămăsese gravidă la șaisprezece ani cu un individ pe care-l cunoscuse într-o noapte, în timpul unei vacanțe la Acapulco, și despre care n-a mai știut nimic, niciodată. Fiică rebelă a unei familii conservatoare, a încercat să avorteze, dar n-a reușit să strângă suficienți bani. La șaptesprezece ani, tatăl ei a dat-o afară din casă, cu copil cu tot. Și-a trăit viața cu mai mulți bărbați. Săptămânal, un altul lua micul dejun în casa ei. Unii duhneau a transpirație. Alții a alcool. Câțiva au dat atât în copil, cât și în mama lui. Mandibulă ruptă, hemoragii nazale frecvente, vânătăi: de așa ceva a avut parte Humberto de pe urma loviturilor. Maică-sa nu reușea întotdeauna să plece de la serviciu la timp ca să-l ia de la școală, așa că de multe ori îl lua mai târziu. Bunicii lui nu și-au iertat niciodată fiica, dar au avut grijă de el în timp ce maică-sa își ducea la bun sfârșit cele opt ore de muncă, plus cele dedicate amantului care era la rând. Copilul a crescut sub privirile unui bunic sever și religios, care a profitat de ocazie pentru a condamna purtarea fiicei sale. Humberto a asimilat religiozitatea extremă a bunicului său și a început să o judece cu asprime pe maică-sa și tot ceea ce reprezenta ea: sex în adolescență, intenție de avort, legături multiple, mamă denaturată, abuz. Humberto s-a transformat într-un tânăr plin de moralitate, cast, corect și religios, chiar dacă în adâncul sufletului a continuat să fie un copil neajutorat, intolerant și instabil. Timp de mai mulți ani, porecla lui în cartier a fost Basta, de la bastard, dar a reușit să scape de ea după ce a bătut și a amenințat câțiva copii.

— Trebuie să ne respectăm trupul și, mai ales, să respectăm trupul femeii, a continuat Humberto, de aceea e important ca bărbații să se păstreze neprihăniți și femeile virgine până se vor căsători la biserică.

fotografia
cu tata în costumaşul său elegant când a împlinit
cinci ani mama pe o bancă
dintr-un parc la cei cincisprezece ani ai săi
amândoi în sicrie alăturate
la înmormântare
în casă hainele lor murdare încă mirosind a ei
mirosul dulce al mamei mele
mirosul dulce al tatălui meu
sertarele lor
cele ale tatei ordonate
cele ale mamei ceva
mai dezordonate
rochia de nuntă atârnată în fundul dulapului
costumele tatei
cravatele lui cele cinci perechi de pantofi
ciorapii mamei
şi lenjeria intimă
la care nu m-a lăsat niciodată să mă uit şi pe
care o spăla
pe ascuns
trupurile lor pe fundul unei prăpăstii o maşină
distrusă nişte vieţi
distruse
scrisorile lor de dragoste într-o cutie de bomboane de cio-
colată
prezervative ascunse printre şosetele tatei
cărţile pe care le citeau atunci pe noptieră
medicamentele în recipientele lor de culoarea chihlimba-
rului
forma capului pe perna fiecăruia
deşteptătorul pus să sune la cinci şi jumătate dimineaţa
firele de păr ale mamei pe perie

aparatul de bărbierit al tatălui
meu
cu ultimele urme din barba tăiată
albumul cu fotografii de la
nuntă
poza cu Carlos bebeluș
poza cu mine bebeluș
pijamaele noastre de copii păstrate în pungi de plastic
lângă șuvițe de păr lipite pe o bucată de carton
o mașină cu roțile în sus
și doi morți cu fața în jos
o înmormântare pe ploaie
o nuntă în bătaia lunii
butonii tatălui meu care
au fost ai bunicului care au fost ai străbunicului
un medalion al mamei care
a fost al mamei ei și al mamei mamei ei
acte aranjate în dosare
impozitele facturile la curent și telefon
mama-cadavru
prăbușită peste o portieră
tata-cadavru
strivit de volan
capota pe capetele lor
papucii de casă ai tatei
halatul de casă cenușiu
sandalele mamei
halatul ei roz trusa de machiaj creioane de buze cerceii
periuțele lor de dinți
tubul cu pastă pe jumătate desfăcut
săpunul cu care și-au spălat pielea, cea pe care n-am s-o mai
ating
șalul de șinșilă pe care Carlos i l-a făcut cadou mamei

jacheta din piele de iepure pe care i-a făcut-o cadou
tatei

noaptele

în care au făcut dragoste în patul ăsta în care au dormit
în care s-au trezit pentru a merge la muncă în care
s-au trezit pentru a pleca într-o călătorie spre moarte
fixativul de păr al mamei mele
after-shave-ul ieftin al tatălui meu deodorantul care
miroase a el
mirosul lui amestecat cu
mirosul de benzină
cu mirosul sângelui său
cu mirosul de moarte
cu mirosul țepilor de cactus care le-au intrat în trup
rotirile în aer

izbiturile de pietre

bijuteriile giuvaierurile
monedele străine adunate în timpul călătoriei
în Europa pe care apoi le-au ascuns rușinați
copilul lor murind și ei plimbându-se
și ei într-o mașină care se rostogolește
și se tot rostogolește
iar eu stau pe marginea patului lor și mă uit la

camera

pe care au lăsat-o goală

și îl contemplant în oglindă pe fiul pe care l-au

lăsat

o r f a n.

Amaruq s-a întrebat dacă ar trebui sau nu să traverseze râul înghețat. Nujuaqtutuq și haita lui trecuseră pe acolo cu două zile în urmă. Bunicul său avusese dreptate: lupul acesta era stăpânul lui. Tot urmărindu-i, lăsase deoparte orice prudență, iar acum se afla pe un teritoriu necunoscut. Nu recunoștea lanțul de munți din depărtare, nici platourile înzăpezite ce se întindeau pe kilometri întregi. Niciodată nu mai văzuse o haită de lupi atât de nomadă. Când vânatul era puțin, lupii erau în stare să străbată zilnic douăzeci de kilometri, dar nu asemenea distanțe. Nujuaqtutuq își conducea haita tot mai departe, spre nord, fără oprire.

Amaruq nu mai dăduse peste nici un wapiti, nici un cerb sau elan. Păreau să fi dispărut din păduri. Nici măcar o singură urmă. Nimic care să le trădeze prezența. Iarna era extrem de friguroasă, temperaturile cele mai joase din ultimul secol. Patru ani consecutivi cu cele mai scăzute temperaturi din istorie. Dar asta nu era o cauză care să ducă la dispariția lor totală.

Amaruq mai avea doar două gloanțe. Toate celelalte se dușeseră pe doi wapiti, un cerb, doi lincși și un lup singuratic. Acum, atât de departe de casă, trebuia să le folosească cu mare precizie pe ultimele două. Deocamdată mai avea carne pentru încă douăzeci de zile, dar deja trecuseră două luni de când era pe urmele lui Nujuaqtutuq și ale haitei lui. După calculele sale, casa lui de lângă gară se afla la cel puțin o sută cincizeci de kilometri în urmă, iar pe drum nu văzuse nici un sat, nici o cabană, nici un alt om, nici un semn de civilizație.

S-a uitat la râu. Trebuia să se hotărăscă dacă să-l treacă sau să se întoarcă acasă. Trecerea pe celălalt mal putea să însemne moartea. Temperatura continua să scadă și haina lui din blană de ren se jerpelise. A reparat-o adăugându-i o bucată de blană

de wapiti, dar chiar și așa, vântul tot îl bătea în piept și risca să se îmbolnăvească. Suferise deja de hipotermie de câteva ori. Cunoștea toropeala care te duce adormitoare înspre moarte, durerea de cap cumplită care te urmărește apoi săptămâni la rând, degetele învinețite din cauza lipsei de circulație a sângelui și cuprinse de cangrenă, până când putrezesc și cad în interiorul cizmei. Nu, Amaruq nu voia să moară. Dacă traversa râul, exista riscul să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă nu-l traversa, pierdea pentru totdeauna orice șansă de a-l vâna în viața asta pe Nujuaqtutuq. Marele lup cenușiu s-ar pierde printre munții din nord, iar el s-ar condamna singur la a-l urmări în mai multe vieți succesive, până ar reuși să-l vâneze. Nu, acum era momentul de a-l hăitui. Nu se va da bătut.

Amaruq a apucat sania și a traversat râul.

După ce mi-a mărturisit totul despre relația ei cu Carlos, Chelo mi-a zis că avea nevoie de timp ca să se gândească. „Să te gândești la ce?” am întrebat-o. „Să mă gândesc, doar să mă gândesc”, mi-a răspuns. Dintre toți rivalii mei, tocmai fratele meu drag ieșea din mormânt pentru a o alunga de lângă mine pe femeia iubită. Să se gândească la ce? La serile în care făcuse dragoste cu fratele meu? La copilul avortat? Avea nevoie să stea deoparte și să-și plângă cei doi morți, Carlos și Luis? La ce naiba voia Chelo să se gândească? Eu o iubeam, mi-o doream lângă mine. Mai devreme sau mai târziu avea să dispară din viața mea, știam asta încă de la bun început, însă nu după o mărturisire atât de brutală. Nu mă putea lăsa în aer, să mă războiesc cu o avalanșă de îndoieli și de spaime.

Chelo a dispărut. I-am promis că n-am s-o sun, nici n-am s-o caut. Asta nu înseamnă că uneori nu formam numărul ei de acasă, târziu, în noapte. Uneori îmi răspundea. Îmi venea să-i zic: „Te iubesc, am nevoie de tine. Întoarce-te, te rog.” Dar mă mulțumeam să-i aud vocea și apoi închideam. Chelo era

patria mea, singurul pământ pe care puteam să mă bizui. Iar ea se dusese „să se gândească“. Să se gândească la ce?

Prietenii mei știau că Chelo trăia practic la mine, așa că au venit de puține ori să mă vadă. Discreți, n-au vrut să ne deranjeze, dar imediat ce-au aflat că Chelo mă părăsise, au venit în vizită. Au adus chifle, un borcan de maioneză (fără embrion în el), jambon, un borcan de ardei iuți, două sticle mari de Coca-Cola și patru prăjiturile cu ciocolată. S-au gândit că odată rămas fără Chelo, nu prea aveam de mâncare, așa că au cumpărat destulă cât să facem un picnic în curtea din spatele casei.

Rățoiul a făcut niște sandviciuri, în timp ce Tontu' și Apiță au scos în curte scaunele și masa din bucătărie. Era o zi însorită, fără nici un nor, după săptămâni de furtună.

Ne-am așezat și am început să mâncăm. Lângă noi, King înfuleca bucățile de pâine rămase de la sandviciuri. Fiecare dintre cei trei prieteni ai mei a încercat să mă consoleze în felul său. Mi-au zis bancuri proaste și bârfe despre vecinii din cartier: familia Richard aveau să meargă în vacanță la Disneyland; Jorge Padilla urma să termine facultatea de medicină veterinară; Tena Puricosul avea să debuteze la clubul Necaxa; cineva furase mașina familiei Roveló; Ernesto Martínez se mutase în Costa Rica. Altădată, toate aceste evenimente m-ar fi interesat, dar acum mă lăsau rece. Însă a fost și o veste care mi-a atras atenția.

— Familia Prieto urmează să se mute într-un cartier mai bun, iar domnul Prieto s-a hotărât să-l sacrifice pe Colț, a zis Apiță.

— Să-l sacrifice? am întrebat.

Foloseam verbul a sacrifica atunci când ne refeream la șinșile, o manieră elegantă de a evita verbul a „omorî“.

— Da, a răspuns Apiță, au de gând să-l adoarmă săptămâna viitoare.

„Să-l adoarmă“ era o altă expresie folosită pentru a ocoli „a omorî“ și însemna să-i injecteze câinelui un anestezic puternic, care mai întâi îl adormea, apoi îi provoca stop cardio-respirator.

— De ce nu-l iau cu ei în noua casă?

— Părinții s-au săturat până peste cap de câinele ăla. Nu vor să aibă probleme în noul lor cartier, care e unul de fițe, a răspuns Rățoiul.

— Colț nu e un câine, e un câine lup, am zis.

— Spune-i cum vrei, faza e că o să-l sacrifice, a zis Rățoiul.

Am terminat picnicul la lăsatul serii. Prietenii mei mă făcuseră să râd, să uit de probleme, mă ajutaseră să suport încă o zi. La plecare m-au îmbrățișat. Apiță și Tontu' au plecat mai repede, iar Rățoiul a rămas să mai vorbească cu mine.

— Cinci, vrei să mă duc la Chelo și să-i spun să se întoarcă la tine?

— Nu, las-o-n pace.

— Vrei să mai stau cu tine?

— Nu, mulțumesc, prefer să fiu singur.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

A zâmbit și s-a grăbit să-i ajungă pe cei doi. Am intrat în casă. King sforăia culcat în holul dinspre camera mea. Când m-a simțit, și-a îndreptat urechile și s-a ridicat să-mi lingă mâna. L-am lovit de câteva ori cu palma, în joacă, apoi s-a așezat lângă ușa camerei mele. Nu-l lăsam să doarmă cu mine. Nu puteam dormi de sforăitul lui.

M-am întins în cămăruța mea și am stat mult timp cu ochii larg deschiși în beznă. Colț a început să urle. Un urlet profund, pătrunzător. Probabil că se auzea până la kilometri depărtare. În curând avea să fie redus la tăcere pentru totdeauna. Aveau să-i pună botniță și să-i lege picioarele. Un veterinar va pregăti injecția cu pentobarbital, le va cere lui Fernando și fraților lui să-l imobilizeze, va căuta o venă la piciorul din spate și va injecta lent medicamentul fatal. Colț va adormi și nu se va mai trezi niciodată. Colț mort, fără descendenți. Colț mort și odată cu el toată haita invizibilă la care urla nopțile, moartă forța naturii din el, moarte pășunile

înghețate, moarte animalele pe care nu le-a vânat niciodată, moarte nopțile înzăpezite ale înaintașilor săi.

Am închis ochii și am adormit ascultându-i urletele.

Carlos mi l-a prezentat într-o noapte. Era mijlociu de statură și vorbea spaniola destul de bine. L-am întrebat cum o învățase. „Ascultând posturi de radio mexicane“, mi-a răspuns. La gât îi atârnav două plăcuțe metalice. Sean m-a surprins uitându-mă la ele. Mi le-a arătat. „Pe ele sunt scrise numele tău și datele tale, în caz că mori pe câmpul de luptă. Așa pot să știe măcar cine ai fost“, mi-a explicat. „De multe ori, nu mai rămâne nimic de recunoscut din tine în afară de astea.“ Știa despre ce vorbea. Văzuse soldați făcându-se praf și pulbere la contactul cu o mină antipersonal. Îi văzuse carbonizați în mașini după un bombardament, din corpurile lor rămânând doar o masă neagră, fume-gătoare, sau ciopârțiți în noroi, cu mațele pe-afară și cu fața sfârtecată de gloanțe.

În noaptea aceea, Sean mi-a spus cum se face că locuia în cartierul nostru. Într-o zi, pe când se afla într-un spital, ca să mai scape de dureri cu ajutorul morfinei, s-a hotărât să se mute din Statele Unite în Mexic. Luptase într-un război pentru țara lui, dar țara lui nu luptase într-un război pentru el. După întoarcerea din Vietnam l-au închis într-un spital de psihiatrie, i-au făcut electroșocuri, l-au tâmpit. După externare, s-a simțit în derivă. Trei dintre colegii lui de pluton se sinucisese. Alți doi înfundau pușcăria pentru furt armat. Nu și-a găsit un loc de muncă. Femeile se temeau de el și găseau respingătoare tatua-jele lui. Nici o femeie decentă nu s-ar cupla cu un individ tatuat. Numai prostituatele sau bătrânele terminate. „Inima Purpurie îți folosește numai în loc de lingură“, i-a zis un sergent. Avea dreptate. Eroii aceluia război purtat într-o țară exotică din Asia erau considerați ciumați. Infectați cu sifilis sau gonoree, miro-sind a napalm și-a sânge, mutilați fizic și emoțional, mii de

veterani din Vietnam au revenit în țara lor, care le-a întors spațele. Sean s-a hotărât să caute în Mexic o nouă patrie, un loc unde s-o ia de la capăt.

A trecut granița pe la Del Río, Texas. Ajuns la jumătatea podului internațional, a oprit camioneta Ford. A coborât din mașină și s-a uitat la marele râu care șerpuia între cele două țări. A aflat că americanii îl numeau Río Grande, iar mexicanii Río Bravo. A pus un picior în partea americană și celălalt picior în partea mexicană, trupul lui împărțit între două țări. A rămas în poziția aceea câteva secunde, apoi a făcut un pas spre partea mexicană și a ridicat mâna în semn de la revedere. „Good bye, USA“, a zis cu voce tare. S-a urcat în camionetă și a traversat podul spre noua lui patrie.

S-a oprit la ghereta de la vamă. Mașina trebuia înregistrată. După o porțiune de douăzeci și cinci de kilometri, orice auto-vehicul cu numere americane avea nevoie de un permis de „mașină introdusă în țară“. A intrat într-un birou. Acolo era o singură masă la care stătea un ofițer înalt și slab, cu ochelari de soare. Ventilatorul nu făcea față, așa că aerul din birou era fierbinte și stătut. „Până și pereții miroseau a transpirație“, ne-a zis.

Pentru a emite actul, vameșul i-a cerut să completeze niște documente la o mașină de scris învechită. Sean l-a întrebat dacă putea să completeze de mână. Imposibil, era vorba despre documente oficiale care erau valabile numai dacă erau bătute la mașină. Erau atâtea documente, încât lui Sean i-a luat o oră să le completeze pe toate. După ce-a terminat, vameșul a ieșit să-i verifice bagajele. L-a pus să deschidă două valize și a cercețat haină după haină, apoi l-a întrebat dacă are aparatură electronică.

Sean i-a arătat un radio vechi, cu baterii. Vameșul i-a zis că nu avea voie să intre cu el în țară, că era vorba despre un articol interzis în Mexic, dar că pentru douăzeci de dolari avea să facă o excepție. Sean i-a dat banii fără să protesteze. Știa prea bine că

radioul valora mai puțin de trei dolari, dar îi aparținuse bunicului său și acesta ascultase la el programele nocturne, muzică country și știrile care au anunțat sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu avea de gând să-l lase în mâinile unui vameș corupt. Individul l-a întrebat dacă mai transporta ceva de declarat. „Nimic“, i-a răspuns Sean. Plictisit peste măsură, vameșul a dat ocol camionetei, a deschis portiera și s-a uitat sub scaune. S-a întors în birou și a revenit cu niște acte ștampilate și semnate pe care i le-a dat lui Sean. „Gata, poți pleca“, i-a zis.

Sean a urcat în camionetă și a pornit motorul. Din fericire, vameșului nu-i trecuse prin cap să caute și în lada frigorifică. Acolo, ascunse printre sticle cu lapte, Sean ducea doze de morfină pentru trei luni de zile. Reușise să facă rost pe cale legală de cinci fiole. Fiind veteran, rănit pe câmpul de luptă, avea dreptul la ele, dar restul de cincizeci le cumpăraseră clandestin de la un angajat al spitalului, care le sustrăsese treptat din depozitul de medicamente.

A umblat pe străzile din centrul orașului Ciudad Acuña. A trecut prin fața restaurantelor și barurilor pentru gringos de pe bulevardul principal. Arșița îl sufoca. Cum puteau oamenii să umble pe stradă la peste patruzeci de grade la umbră? Căldura era ca un zid pe care-l puteai atinge.

A întrebat un bărbat unde se afla cel mai bun hotel. A urmat indicațiile și a ajuns la niște camere pierdute în deșert, lângă șoseaua ce duce la Piedras Negras. I s-a dat camera 13F. Patronul hotelului se născuse pe treisprezece martie și a hotărât ca toate camerele să înceapă cu numărul 13. Ca să alunge superstiția numărului cu ghinion.

Sean a intrat în cameră, a dat drumul la ventilatorul din tavan, și-a dat jos cămașa, a luat un ghid turistic de pe biroul șubred lipit de perete și s-a întins în pat ca să-l răsfoiască. A aflat că orașul se numea Ciudad Acuña în onoarea lui Manuel Acuña, un poet care, atunci când a fost respins de o anume Rosario, s-a

sinucis cu cianură la vârsta de douăzeci și patru de ani. De asta – ne-a zis în noaptea aceea, în timp ce bea bere – a început să-i placă Mexicul; nu trecuse bine granița, și țara asta îl surprindea deja: un oraș canicular își datora numele unui poet sinucigaș.

— Pe bune?

— Da, serios, asta au zis.

Lui Carlos nu-i venea să creadă ce-i povestisem despre întâlnirea cu băieții cuminți.

— Sunt chiar atât de medievali?

— Mai rău.

După ce le-am spus despre vikinci și ce credeau ei despre virginitate, băieții cuminți s-au năpustit furibunzi asupra femeilor ușoare. „Viziunea acestui popor barbar nu e corectă“, a zis supărat Humberto, „ne denigrează mamele, surorile. Cine să iubească o femeie spurcată, fetidă de atâta sex (am fost surprins de vâna lui poetică), care nu se respectă pe sine însăși?“ A reușit cu greu să-și stăpânească furia. A înșirat apoi o listă cu virtuțile pe care orice femeie decentă ar trebui să le aibă: pudică, fidelă, discretă, atentă, ascultătoare, gospodină, maternă (nici una dintre aceste calități nu i se potrivea mamei lui).

— În fine, i-am zis, am fost și nu mai vreau să calc pe-acolo.

— Trebuie să mai mergi.

— Pentru?

— Ca să nu cazi în păcat.

— Hai, serios. De ce?

— Pentru că mi-au ajuns la urechi niște chestii despre bisericășii ăștia.

— Cum ar fi?

— Cum că și-ar vârî coada în afacerea mea.

— Ăștia?

— Da, ăștia. Acum o săptămână, niște mascați s-au dat la patru clienți de-ai mei. Le-au tras o bătaie bună și le-au zis că e

mai bine să nu se mai bage în afaceri necurate pentru că ei îi vor stârpi pe toți drogații și pe cei care-i otrăvesc.

— Nu-i văd în stare de așa ceva.

— E mai bine să mergem pe burtă, mi-a zis.

„A merge pe burtă“, „a se fofila“, „a duce cu zăhărelul“, „a-i juca pe degete“, cu alte cuvinte, să mă prefac că sunt unul de-al lor și să scot de la ei cât mai multe.

— Cântă-le în strună. Spune-le povești din Biblie, nu despre vikingi și despre bunoacele lor futăcioase.

Am început să râdem. N-aveam să-i mai contrazic. Trebuia să mă prefac a fi unul de-al lor, nu să le dovedesc că sunt împotriva lor.

„Turul «Europa la îndemâna ta» include vizitarea celor mai importante orașe de pe Vechiul Continent: Madrid, Barcelona, Paris, castelele de pe Valea Loarei, Roma, Florența, Milano, Bruges, Londra, San Sebastián, Bruxelles. Vom vizita palate, castele, muzee, restaurante, bulevarde, străduțe, peisaje minunate.“

Tata s-a uitat de nu știu câte ori la itinerar. Imediat după căsătorie, părinții mei n-au avut bani pentru a se bucura de o lună de miere așa cum scrie la carte, ci doar pentru un sejur de trei zile la Veracruz. Visul lor era să traverseze Atlanticul, către Europa. Au reușit să plătească vacanța în mai multe rate datorită faptului că școala particulară ne-a dat bursă, așa că ei au putut pune de-o parte taxele școlare. Înainte de călătorie, în fiecare seară studiau câte ceva despre locurile pe care urmau să le viziteze. Studiau plini de atenție *Enciclopedia Britanica* sau *Dicționarul Larousse*. Fiecare își nota într-un carnețel locurile care-l atrăgeau cel mai mult și apoi le comparau. Mai mereu coincideau. Părinții mei chiar se înțelegeau foarte bine.

Carlos s-a oferit să le plătească el călătoria. Tata s-a simțit jignit. El, cel care nu acceptase nici un bănuț de la nimeni, nu putea accepta banii propriului său fiu. Părinții mei n-au știut de

cealaltă afacere a lui Carlos până după ce-a murit, atunci când Zurita a avut grijă să le scoată ochii cu toate activitățile ilegale cu care se îndeletnicea fratele meu.

La două luni după moartea lui Carlos, au început să sosească ilustratele trimise din Europa de părinții mei. Una după alta. Unele cărți poștale erau pentru bunica, altele pentru Carlos, iar altele pentru mine. În lentoarea ei, anacronica Poștă a reconstituit din fragmente povestea acelei călătorii pe care părinții mei ajunseseră s-o blesteme.

Fiecare ilustrată oglindea dragostea infinită pe care ne-o purtau. Ne povesteau despre muzee, biserici, restaurante. Ne rugau să avem grijă unul de celălalt și amândoi de bunica și să nu uităm cât de mult ne iubeau. Mama, îngrijorată de treburile gospodărești de zi cu zi, nota pe margine indicații despre facturile la curent, gaz, apă și despre cumpărăturile de la supermarket. Încântați de călătoria lor, au trimis ilustrate aproape în fiecare zi, dar ele s-au transformat în picătura chinezească după ce au ajuns acasă. După șase luni încă soseau cărți poștale. Părinții mei nu au aruncat nici una dintre cele destinate lui Carlos și bunicii. După ce și ei au murit, când am umblat prin sertarele lor, le-am găsit într-un dosar, aranjate după dată și loc. Le-am citit una câte una. Morții mei scriindu-le morților mei. Iar viața văzându-și de drum, diafană. Inima vieții în scrisul de mână al părinților mei.

Vechii greci vorbeau despre un loc îndepărtat, dintr-o lume de dincolo, de unde provine vântul de nord: Hiperboreea. Spuneau că acolo, timp de o jumătate de an soarele nu apunea niciodată și că în cealaltă jumătate nu răsărea nici o clipă.

Era de preferat să nu călătorești noaptea pe mările lor. Promontoriile, cu forme de femeie, prindeau viață și scufundau vasele care navigau pe lângă ele.

Se zicea că locuitorii din Hiperboreea nu cunosc tristețea. Trăiau fericiți. Pământul le dădea roade, iar cele patru râuri care străbăteau ținutul erau pline de pești și de broaște. Pentru că puteau trăi veșnic, ei își alegeau momentul morții. Nu era vorba de sinucidere, ci de o manieră festivă de a te despărți de viață. Petreceau în sânul comunității, apoi se duceau să se arunce de pe o stâncă în apele mării.

Hiperboreenii îl proslăveau pe Apollo, cel care, ziceau ei, venea pe îndepărtatul lor tărâm o dată la nouăsprezece ani pentru a reîntineri. Se zice că tot pe acel tărâm a fost exilată Medusa.

Hiperboreenii erau considerați ființe originare, niște uriași fericiți. Despre ei, Nietzsche scrie în *Anticristul*:

„Să ne privim drept în față: noi suntem Hiperboreenii, știm îndeajuns cât de aparte viețuim. «Nici pe pământ, nici pe mare, nu vei găsi calea ce duce spre Hiperboreeni», Pindar știa asta de mult despre noi. Dincolo de miazănoapte, de ghețuri și de moarte, acolo se află viața noastră, bunăstarea noastră. Noi am descoperit fericirea, noi îi știm calea, noi am găsit ieșirea din labirintul milenar.

Suntem însetați de fulgere și înfăptuiri și ne ținem departe de fericirea celor care se mulțumesc cu puțin: resemnarea... Formula fericirii noastre e un Da, un Nu, o linie dreaptă, un țel.“

Au trecut zilele și Chelo nu s-a întors. O mai sunam uneori noaptea târziu, sperând să-mi răspundă, dar îmi răspundeau numai părinții ei. Am început să o iau razna de atâta gelozie și incertitudine. Unde o fi? O fi trăind cu altul?

Noapțile erau insuportabile. Mi-era greu să adorm în tăcere și singurătate. Uneori, mă întindeam pe patul lui Carlos și citeam până în zori. Sau urcam pe acoperiș. Mă așezam pe marginea lui și mă uitam la nesfârșita întindere de rezervoare de apă, de sârme de întins rufe și de antene de televiziune.

Numai prezența lui King și a papagalilor Vodca și Whisky m-a ajutat să nu înnebunesc. Papagalii fuseseră cumpărați de bunica. Femela, Vodca, era de culoare galbenă. Whisky era de un albastru-deschis. Bunica le-a pus un butuc în colivie. Papagalii au început să-și facă un cuib. Pe dușumea cădea rumeguș de la efortul lor zilnic. Whisky împingea cu capul rumegușul din colivie, în timp ce Vodca își vedea de cioplit. După o lună, adăpostul era gata. Vodca n-a mai ieșit o vreme de-acolo. Whisky se agita ba pe o scândurică, ba pe alta, aduna semințe de mei și le ducea la butucul scobit.

Într-o zi am auzit o hărmălaie de țipete ascuțite: patru puiiți apăruseră pe lume. Fără pene, cu ochii lipiți. Pentru prima dată după săptămâni întregi, Vodca a ieșit din cuib. Și-a scuturat aripile, a luat câteva boabe de mei, a băut apă și s-a întors la adăpost pentru a regurgita hrana pentru pui. Whisky, responsabil de curățenie, a scos din cuib cojile de la micuțele ouă și le-a aruncat pe dușumea.

Bunica s-a bucurat să-i vadă crescând pe cei patru pui, doi galbeni și doi albaștri. Uneori le dădea cu biberonul o soluție îndulcită. După ce le-au crescut penele, bunica le-a făcut cadou verișoarelor sale puii, după care rudele noastre au început să

aibă zeci de papagali. Cred că Whisky și Vodca au avut vreo două sute de descendenți, toți două sute condamnați pe viață la o colivie, două scândurele, un vas cu apă, un butuc și boabe de mei.

Dimineața, imediat ce soarele sălta peste orizont, începeau să ciripească. Bunica le vorbea în speranța că vor învăța câteva cuvinte. Nimic. Nici „bună“, nici „prieten“, nici „Juan“. După ce am rămas singur, zarva lor matinală, care înainte mă scotea din sărite, m-a făcut să nu mă simt atât de părăsit. Am încercat și eu să-i învăț să vorbească și nu mi-a ieșit.

Într-o după-amiază m-am hotărât să-i eliberez. I-am scos din colivie, i-am dus în bucătărie, am deschis ușa de la patio și i-am lăsat pe spătarul unui scaun, exact la granița dintre a zbura liberi sau a rămâne în casă. Au stat nemișcați fără să știe ce să facă. Prima a zburat Vodca. A trecut prin bucătărie, a ocolit bufetul și a aterizat în colivie. Whisky a urmat-o. M-am decis să nu-i mai țin prizonieri. Le-am lăsat deschisă ușa coliviei, ca să poată veni și pleca după cum aveau chef. Dacă voiau să stea în colivie, era decizia lor, nu a mea. De asemenea, puteau să dispară prin ferestrele deschise. Era dreptul lor.

Papagalii se îndepărtau de colivie arareori. Zburau în cerc prin sufragerie, evitând anevoios mobilele și bibelourile. În ciuda ușii deschise către patio, nu au încercat nici măcar o dată să iasă afară din casă. Locul cel mai îndepărtat în care s-au aventurat a fost camera mea. S-au oprit o clipă la căpătâiul patului meu și imediat au zburat înapoi în colivie.

Morfina, opiaceu descoperit în secolul al XIX-lea de către Friedrich Sertürner, un chimist german. Își datorează numele lui Morfeu, zeul grec al somnului. În medicină este utilizată ca analgezic pentru alinarea durerilor violente și cronice. Le poate provoca euforie celor care o consumă, de unde și folosirea ei pe post de drog recreativ. Creează dependență puternică.

Înteruperea bruscă a consumului de morfină poate provoca sindromul de abstenență cu efecte mai ușoare sau mai grave. Morfina e pe lista medicamentelor cu uz restrâns și controlat.

Dietilamida acidului lisergic, substanță mai bine cunoscută după inițialele ei în engleză: LSD. Descoperit de chimistul elvețian Albert Hoffman la sfârșitul anilor 1930, LSD-ul induce reacții psihedelice, afectează perceperea realității și provoacă halucinații asemănătoare celor din vise. La început, LSD-ul a fost recomandat de medicii psihiatri pentru terapie.

În anii 1960, a început să fie consumat ca drog recreativ. LSD-ul este o substanță interzisă și controlată, în ciuda faptului că cercetările medicale n-au adus dovezi că ar dăuna irevocabil sănătății mintale și fizice a celui care îl consumă.

De mulți ani, în cartierul nostru se vindea marijuana și cocaină în cantități mici. Străduțele din Modelito erau ideale pentru tranzacții. Vânzătorul intra cu clientul în Modelito printr-un loc, îi vindea marfa, apoi îl scotea prin altă parte. Clientului îi era imposibil să memoreze traseul acela labirintic. Vânzarea era supravegheată de către indivizi înarmați, instalați pe acoperișurile terasate. Dacă apăreau probleme – polițiști sub acoperire, ciripitori ori neînțelegeri cu clienții, atunci lunetiștii trăgeau. Mai întâi focuri de avertizare. Dacă nu se ținea cont de ele, se trăgea la corp. În puține ocazii a fost nevoie de arme. Și în și mai puține, împușcăturile au fost mortale. Afacerea nu trebuia să fie sângeroasă.

Cei din gruparea Nazis dominau comerțul cu marijuana și cocaină. Era imposibil să te pui cu ei. Cruzi și bine organizați, eliminau cu brutalitate pe oricine încerca să le smulgă cea mai mică bucățică din teritoriul lor. Erau stăpâni pe zone întinse din suburbiile Coyoacán, Benito Juárez și Ixtapalapa. Pedro Jara încheiase un pact cu poliția pentru a-și vedea de treabă

liniștit. Iar atunci când un comandant de poliție nou instalat a încercat să pună mâna pe ei, membrii Nazis au ripostat cu o violență surprinzătoare. Au dat foc la tot ce le-a ieșit în cale: autobuze, restaurante, farmacii. Au pus la pământ semafoare, stâlpi de curent. Poliția nu a avut de ales și s-a revenit la pactul inițial. Cu gruparea Nazis trebuia neapărat să respecti înțelegerea avută.

LSD-ul și morfina erau „mărfurile” de care se ocupa Carlos. Așa le numea, nu droguri sau substanțe. „Marfă” era un termen mai comercial și rece, fără să te ducă cu gândul la ilegalitate, ci la o afacere prosperă și serioasă. Nazis l-au lăsat să-și vadă de afacere pentru că fratele meu nu era un concurent direct. În plus, era pur și simplu greu să faci rost de LSD și de morfină în cantități mari.

Carlos se considera un furnizor rafinat. Își prezenta marfa drept o cale de acces la „experiențe cognitive vitale”, „drumuri inițiatice”, „stări de alteritate”, „halucinații creatoare”. Luate cu cap, „nici una dintre mărfurile pe care le vând nu creează probleme de sănătate”.

Clienții săi nu-și făceau veacul în cartier. Cei mai mulți dintre ei proveneau din păturile prospere ale societății. În anii petrecuți la școala particulară, Carlos și-a făcut relații printre colegii de clasă bogați, cu aspirații hipiote. Ei au devenit prima treaptă a lungii scări de consumatori cărora le oferea produsele sale.

Afacerea a început odată cu apariția lui Sean Page, zis Nebunul, în cartierul nostru. Carlos l-a cunoscut în La Escondida, magazinul alimentar de pe Retorno 202. Sean voia să-și cumpere un bax de bere. Carlos i-a văzut tatuajele și l-a întrebat dacă era marinar. Sean i-a zis că nu, era veteran din războiul din Vietnam. Au început să povestească și au sfârșit pe acoperișul casei noastre, vorbind încontinuu până la opt dimineața. Așa a început o prietenie puternică, în spaniolă, spangleză și engleză.

Sean închiriase o cameră din prefabricate ridicată pe acoperișul unei case de pe strada Retorno 207. A ajuns în cartier din întâmplare. Când s-a dus la ambasadă ca să-și scoată legitimația de veteran de război, a dat peste un mexican care locuia în SUA și care luptase și el în războiul din Vietnam. În timp ce stăteau la coadă, mexicanul i-a zis că o verișoară de-a lui rămăsese văduvă de curând și că închiria o parte din casă pentru a face un ban în plus. După ce au ieșit de la ambasadă, s-au dus la văduvă. Lui Sean i s-a părut cam mare chiria pentru camere, așa că a întrebat dacă nu e de închiriat și magazia de pe acoperiș. Femeia a acceptat în schimbul unei sume modice, iar Sean s-a mutat în aceeași seară.

La puțin timp după ce s-au cunoscut, Carlos și Sean au început să-și facă confidențe. În maghernița lui, Sean i-a arătat cicatricile și i-a vorbit despre durerile pe care le avea și despre faptul că și le calma cu morfină. Sean a scos fiolele din micul frigider în care își ținea mâncarea. Carlos l-a întrebat dacă avea niște efecte similare cu cele ale cocainei. „Nu“, i-a răspuns Sean, „mult mai bune.“ Sean a crezut că fratele meu avea să-i ceară o doză ca să încerce, dar n-a fost așa. În mintea lui Carlos a încolțit ideea unei afaceri. I-a cerut o fiolă ca să i-o dea unui cunoscut care era dependent de cocaină, ca să compare efectele.

După câteva zile, Carlos s-a întors cu o veste bună: individul prefera morfina în locul cocainei și a zis că avea s-o recomande prietenilor săi. L-a întrebat pe Sean dacă îi putea da fiolele lui ca să le vândă. Sean i-a răspuns că avea nevoie de ele și că, ținând cont de intensitatea durerilor de care suferea, nu-și putea permite să rămână fără morfină.

- Ai avea de unde să mai faci rost? l-a întrebat Carlos.
- Da, dintr-un spital din Texas.
- Cât de multe?
- Vreo patruzeci sau cincizeci de fiole.
- Ai putea să faci rost de două sute?

Sean a început să râdă. Era o cantitate neobișnuită. Dincolo de faptul că era imposibil să treci granița cu ele, rămânea problema banilor pentru a le cumpăra.

— Tu fă rost de ele, de plătit le plătesc eu. Iar de vameși nu-ți face griji, mă ocup eu să-i mituiesc.

Sean a fost surprins de cât de sigur pe el se arăta fratele meu la cei optsprezece ani ai săi. Încă nu știa de flerul lui în afaceri, nici de înfloritorul său comerț cu șinșile. Carlos a văzut în morfină o ocazie extraordinară de a face bani și era dispus să meargă mai departe cu orice preț.

S-a dus la unul dintre prietenii lui, Diego Pernía, poreclit Castorul Turbat, și i-a cerut să-l ajute în noua afacere. Diego era un tip înalt, tuns periută, care pentru scurt timp făcuse comerț cu marijuana. I se spunea Castorul Turbat din cauza dinților lui proeminenți și tendinței de a rezolva orice problemă printr-o bătaie. El și Carlos erau prieteni din copilărie. Odată s-au luat la bătaie și Carlos l-a pus la pământ. A doua zi, Castorul Turbat a luat o bâta de baseball și s-a dus să-și ia revanșa, dar fratele meu îl aștepta, înarmat și el tot cu o bâta de baseball. S-au uitat unul la celălalt și au izbucnit în râs. Nu s-au mai certat niciodată și ani de-a rândul și-au apărât spatele, până când Carlos a murit înecat, iar Zurita a pus mâna pe Castorul Turbat și l-a condamnat la cincisprezece ani de pușcărie.

S-au întâlnit toți trei. S-au înțeles ca Sean să meargă la spitalele din Dallas și Laredo ca să încerce să facă rost de morfină. Castorul Turbat avea să-l însoțească pentru a-i mitui pe vameși și a avea grijă de marfă. Lui Sean i se părea mai sigur să treacă granița prin Acuña, chiar dacă asta însemna să facă un ocol destul de mare.

Carlos le-a dat trei mii de dolari. Sean i-a luat stupefiat. Trecuseră doar câteva săptămâni de când se cunoșteau și Carlos avea încredere să-i dea atâția bani. „Aș putea să dispar cu ei“, a glumit Sean. „Ai pierde afacerea vieții tale“, i-a zis fratele meu.

N-a fost ușor să facă rost de morfină. Angajatul spitalului din Dallas s-a temut să nu fie prins, dacă ar fi furat prea multe fiole. Le-a dat doar patruzeci. Sean și Castorul Turbat s-au dus la Laredo. Au mers la spitalul militar. Sean a scos rețetele și o angajată i-a dat doza permisă. Vorbind în șoaptă, Sean a întrebat-o dacă ar putea să-i dea mai multe fiole.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat femeia, privindu-l cu severitate.

— Locuiesc în Ciudad de México și n-am de gând să mă mai întorc o lungă perioadă de timp, i-a răspuns Sean.

— De câte aveți nevoie?

— De două sute, i-a zis Nebunul fără să clipească.

Femeia a zâmbit amuzată.

— Văd că vreți să nu vă mai întoarceți timp de o sută de ani. Sean a dat din umeri.

— Știți că fiecare fiolă e numerotată și inventariată?

— Îmi închipui.

— Știți că ceea ce tocmai mi-ați cerut e un delict pedepsit cu închisoarea?

— Da, știu.

— Și știți că dacă vă dau, risc să fac pușcărie și eu?

— Da.

— Atunci, dacă știți la ce riscuri mă expun, va trebui să știți și să mă recompensați.

— N-o să vă pară rău.

Femeia s-a apropiat de Sean și a coborât mult vocea.

— Căutați-mă în stația de la Aguirre's Super Mart, la șase seara. Am să vin cu un Pinto alb.

La șase fix, femeia a sosit urmată de o camionetă în care erau doi indivizi. A parcat și, fără să coboare din mașină, i-a făcut semn Nebunului să se apropie. Sean s-a apropiat prevăzător. Războiul îl învățase să aibă grijă la capcane. I-a făcut semn din priviri Castorului Turbat să fie atent la cei doi tipi din camionetă.

Sean a ajuns lângă mașină. Femeia s-a uitat agitată în toate părțile.

— Ați făcut rost? a întrebat-o Sean.

Ea a continuat să se uite cu atenție în jur.

— Ești polițist?

— Nu, nu sunt polițist.

— Și cum să știu eu că nu ești?

Sean și-a suflecat mâneca de la cămașă și i-a arătat antebrațul stâng. Acolo era tatuat cu cerneală albastră numele plutonului său, locul și data la care fusese rănit. Femeia a citit, apoi l-a privit în ochi.

— Am o sută douăzeci doar. N-am putut scoate mai multe.

— E bine.

— Te costă două mii patru sute, a zis ea. Douăzeci de dolari bucata.

— Cât? În Dallas le iau cu zece dolari.

— Atunci du-te și ia-le din Dallas.

Femeia a dat să pornească mașina. Sean a rugat-o să nu plece.

— Am o mie opt sute.

— Caută-mă când o să ai două mii patru sute.

Femeia și-a arătat din nou intenția de a pleca. A pornit motorul și când a vrut să bage în viteză, Sean s-a aplecat spre geamul mașinii.

— Două mii. N-am mai mult, dar îți promit că voi mai cumpăra.

Angajata spitalului s-a uitat în față, prin parbriz, gânditoare.

— Bine, dă-mi-i.

— Schimb la schimb, i-a zis Sean.

— Cutia cu fiolele e la ei, a zis femeia arătând spre camioneta din spatele mașinii sale. Dă-mi banii și ei îți dau cutia.

Sean a scos un plic și i-a făcut semn cu bărbia Castorului Turbat să se ducă la camionetă. Diego s-a oprit lângă cei doi indivizi care nu erau altceva decât doi adolescenți speriați.

Sean i-a dat femeii plicul. Ea a numărat bancnotele, și-a scos mâna stângă pe geam și a început să o fluture. Văzând semnalul, adolescentul de la volan i-a dat cutia lui Diego. Femeia a plecat urmată de camionetă. Sean și Castorul Turbat au numărat fiolele, una câte una. Erau o sută nouăsprezece. Era limpede că unul dintre adolescenți sustrăsese una înainte ca schimbul să aibă loc. Amândoi au zâmbit mulțumiți: afacerea demarase.

Amaruq s-a luat după urmele de pe zăpadă. Nu erau adânci. Lupii își târau picioarele, ceea ce însemna că erau epuizați. Nu a văzut nici vreun cerb devorat. Haita nu reușise să vâneze. Se părea că turmele de wapiti migraseră spre sud, în căutarea unor zone mai calde. Și atunci, de ce-și conducea Nujuaqtutuq haita spre nord?

Îi era tot mai greu să înainteze prin zăpada tot mai mare. Chiar dacă avea mănuși de piele groase, palmele îi sângerau de la trasul saniei. Mușchii brațelor și picioarelor îl dureau din cauza efortului. Dar nici nu putea renunța la sania cu blăni și carne, singura lui nădejde. I-ar fi fost imposibil să supraviețuiască, ținând cont că mai avea doar două gloanțe.

Amaruq și-a ridicat privirea spre cer. Norii deși prevesteau o furtună. A ales un pâlț de pini pentru a-și instala cortul. L-a fixat trecând funiile în jurul copacilor. A băgat sania în cort, a aprins focul ca să se dezghețe blănila în care se învelea peste noapte și a închis cortul.

Nu a reușit să adoarmă. Rafalele de vânt izbeau cortul din toate părțile. Greutatea zăpezii amenința să dărâme acoperișul cortului. Crivățul intra prin crăpături, pătrunzându-i până la oase. Amaruq s-a învelit cu pieile cât de bine a putut și și-a înfășurat în jurul capului blana încă înghețată a unui dintre lupii pe care-i vâna.

Furtuna a ținut trei zile. Lumina soarelui nu s-a văzut nici o clipă, doar un semiîntuneric cenușiu. Din cauza rafalelor de

vânt, Amaruq n-a reușit să mai aprindă focul. A mâncat niște carne crudă de wapiti, încă nedezghețată. Sfâșia bucăți cu dinții și le mesteca greu. Uneori, în timp ce picotea, vântul aducea până la el urletele haitei. Auzindu-le, se ridica într-un cot și ciulea urechile. Nu știa dacă într-adevăr erau urletele lupilor sau vaierul continuu al crivățului.

Până la urmă, furtuna s-a oprit. Amaruq și-a scos capul afară și a văzut că zăpada îngropase cortul. Avea să fie un chin să iasă de-acolo. A deschis ușa și l-a întâmpinat un zid alb. Și-a croit cu lopata o cărare îngustă. A ieșit târându-se și s-a ridicat în picioare. Platoul alpin era acoperit în întregime de nămeți. A călcat grămada de zăpadă din fața cortului și a contemplat nesfârșirea albă. Brusc, a simțit ceva în stânga lui. S-a întors și l-a văzut pe Nujuaqtutuq, marele lup cenușiu, care îl privea fix, de la vreo douăzeci de metri depărtare. Amaruq a regretat că nu ieșise cu pușca. S-au privit în ochi câteva secunde, apoi Nujuaqtutuq s-a îndepărtat mergând greoi prin zăpadă. În depărtare, Amaruq a văzut haita care aștepta întoarcerea liderului.

Probabil că Nujuaqtutuq era lihnit de foame și după ce furtuna încetase, simțise mirosul de carne din cort și se apropiase ca să exploreze locul. Nu se speriasse de Amaruq. Asta însemna că lupii începeau să nu se mai teamă de el sau, mai rău, că plănuiau un atac. Amaruq și-a luat pușca din cort și a ieșit să cerceteze zona. În jur erau zeci de urme de lup. Haita își bătuse joc de el încă o dată.

Dacă ar fi reușit să-l vâneze pe Nujuaqtutuq, atunci cu siguranță haita s-ar fi divizat. Fără un mascul alfa, lupta pentru ierarhie ar fi împărțit lupii în două sau trei grupuri. Posibilitatea unui atac din partea haitei ar fi scăzut considerabil dacă ar fi reușit să-l ucidă pe marele lup cenușiu. Dar avea să fie greu să-l prindă. Cu doar două gloanțe rămase și cu un strat de zăpadă de cel puțin nouăzeci de centimetri era imposibil să-l vâneze.

Amaruq a pus mai multe capcane în jurul taberei. A încălzit apă într-o oală și a decongelat bucăți de carne de wapiti pentru a le folosi ca să-i atragă pe lupi. A pus bucățile de carne în capcane și apoi le-a acoperit cu zăpadă. Capcanele erau mai eficiente dacă animalul trebuia să scormonească pentru a da peste carnea ascunsă.

A fixat capcanele legându-le cu lanțuri de trunchiurile piniilor. Așa, lupii nu puteau fugi târând capcana după ei, iar ca să scape ar fi fost obligați să-și muște piciorul până și l-ar fi smuls cu totul.

S-a lăsat seara. În depărtare, Amaruq a zărit haita apropiindu-se de el încet, printre copaci. Nu avea să dureze mult până să ajungă la el.

Bunica se lipește de perete, speriată. Bărbații cu geaci de piele deschid sertarele și le golesc pe jos. Bunica vrea să știe ce se întâmplă. Tăceți din gură, îi cere Zurita. Încerc să-i opresc, să nu mai scotocească. Un polițist mă apucă de gât. Mă sufocă. Unde ținea drogurile nepotul dumneavoastră? o întreabă Zurita pe bunica. Ea nu știe ce să zică. Las-o-n pace, îi zic lui Zurita, tutuindu-l. Un polițist îmi trage una. Nu-l tutui pe comandant. Cotrobăie prin camere. Scot hainele din dulapuri și le aruncă pe jos. Întorc saltelele. Unde sunt drogurile și banii? întreabă Zurita din nou. Adevărul e că chiar nu știu. Au scotocit și locuința Nebunului. N-au găsit nimic. Acum îl snolesc în bătaie ca să vorbească. Dar nu vor scoate nimic de la Nebunul. E soldat. Veteran de război. Tâmpiți ce sunteți. De ani de zile suportă dureri atroce. Nu va ciripi. Unde sunt drogurile și banii? Nu știu, le zic eu din nou. Polițiștii o îmbrâncesc pe bunica în sus, pe scări. Plânge. Unul dintre agenți mă amenință: o să-i facem felul bătrânei, dacă nu ne spui. Urlu: nu știu. Bunica plânge. Zurita se apropie. Binevoitor. Îi spune bunicii să se liniștească. Face pe polițistul înțelegător. O roagă

să-i spună unde sunt banii și drogurile. Ce droguri? Ce bani? întreabă bunica. Habar n-are despre ce vorbesc. De la bucătărie se aud farfurii aruncate pe jos, pahare sparte. Urcă un polițist. N-am găsit nimic, domnule comandant. Zurita îi ordonă celui-lalt să-mi dea drumul. Lasă-l în pace pe tâmpitul ăsta. Haideți. Coboară scara. Își îndreaptă degetul spre mine, amenințător. Dacă aflu că știi unde sunt banii, vin chiar eu în persoană după tine și-ți fac felul, așa cum i l-am făcut și fratelui tău. Il-au făcut băieții cuminți, nu tu, îi zic numai ca să-l scot din sărite. Zurita se întoarce și-mi trage una în față. Cad pe covor. Bunica țipă. E un copil, le zice. Zurita zâmbește. Batjocoritor. Fratele meu e mort. Pentru asta, la un moment dat, o să mi-o plătească.

Răhsbunhare. Răhzbunhare. Răhzbunare. Răzbunare

R
 Ă
 Z
 B
 U
 N
 A
 R
 E

Răzbunare, răzbunare, răzbunare, răzbunare.

În munții Transilvaniei, când o tânără femeie moare înainte de a apuca să se mărite, sătenii îi pregătesc o ceremonie nupțială. Pentru că a murit înainte de vreme, strigoiul, adică sufletul incomplet, vrea să se răzbune. Vrea să facă prăpăd printre cei vii înainte de a pleca pe lumea cealaltă. Acea nuntă simbolică e organizată pentru a-l îmbuna pe strigoi. Femeia moartă e îmbrăcată în rochie de mireasă, iar unui bărbat de-al locului i se cere să facă pe mirele. Prietenii și rudele moartei se îmbracă în hainele lor cele mai bune. Are loc căsătoria. Mirele rostește jurământul căsătoriei, promite s-o iubească și să-i fie fidel. La sfârșit, sătenii pun o păpușă în sicriu, ca simbol al copiilor pe care tânăra n-a apucat să-i nască. Abia apoi închid sicriul și-l coboară în groapă. De-acum strigoiul poate pleca liniștit: e un suflet întreg.

Zece zile fără Chelo. Nu m-a sunat. Prietenii mei nu au văzut-o. L-am rugat pe Rățoi să stea de veghe în fața casei ei. Nimic. S-a evaporat. Dau jos posterul cu Raquel Welch de deasupra patului. Vreau să mă gândesc numai la Chelo.

Papagalii s-au obișnuit cu libertatea. Zboară pe scări în sus, spre camerele de la etaj și apoi se întorc în viteză în sufragerie. Încă nu îndrăznesc să iasă în patio. Poarta deschisă li se pare o graniță de netrecut. King doarme, sforăie, se întinde, sare pe mine, mă umple de bale, mănâncă, bea apă, doarme, sforăie, se trezește...

Am ascuns toate ceasurile din casă. Nu vreau să mai știu cât e ceasul. Măsor timpul după două unități: zi-noapte, lumină-întuneric. Restul – secunde, minute, ore – e irelevant. Timpul meu e acum exact ca al animalelor. Nu contează la ce oră mă trezesc sau la ce oră mă culc. Și timpul meu mai e și timpul stafiilor. Când nu poți dormi, atunci le place cel mai mult să vorbească cu tine. Îți spun poveștile lor, tu le spui poveștile tale.

Citesc Shakespeare, Rulfo, Faulkner. Cuvintele lor răsună înăuntrul meu. Răz bunare, moarte, iubire, sânge. Faulkner scrie despre o femeie căsătorită care moare după ce amantul ei, un medic tânăr, proaspăt ieșit de pe băncile școlii, îi face un chiuretaj. Un avort. Ea pierde prea mult sânge. La sfârșitul romanului, Faulkner scrie: „Între durere și nimic, prefer durerea.”¹ Chiar așa, Faulkner? Preferi durerea? Ia vino-ncoă, tâmpitule, și suportă tu durerea mea. Ia asupra ta greutatea atâtor morți. Te strivește. Vino, Faulkner, ieși din mormânt și vino. Te aștept aici, conașule sudist. Hai să ne tăvălim amândoi în mocirla durerii, și mai vorbim după ce ieșim.

¹ Din *Wild Palms/If I forget Thee, Jerusalem*, apărut în 1939 (n. red.).

Poate că ai dreptate, Faulkner. Piatra vrea să rămână piatră. Tigru tigrul. Vreau să dăinuiesc. Aș vrea să dăinuiesc ca tigrul. Cu sânge de piatră. Sânge puternic, de nestricat. Sânge care nu curge, sânge care nu poate fi vărsat. Sânge de piatră nepășător la moarte. Și da, mister Faulkner, între durere și nimic, aleg durerea.

Iar tu, Shakespeare, cu Hamletul tău fricos, care șovăie să se răzbune. „To be or not to be.“ A fi sau a nu fi. Shakespeare, citește-l pe Spinoza, o să-ți prindă bine, îți va răspunde la întrebare. Citește-l pe Borges, străstrăstrănepotul tău orb. A fi sau a nu fi. A fi, dragul meu Shakespeare. Întotdeauna a fi.

Și tu, Rulfo, care-i pui pe morți să-ți vorbească. Bineînțeles că morții vorbesc. Doar îi aud pe ai mei șoptind noapte de noapte. Șoaptele lor trec prin pereți. Nu mă lasă să dorm în pace. Morții mei se așază confortabil în mormintele lor pline cu apă. Părinții mei, bunica mea și frații mei uzi learcă, apa băltind în sicriile lor. Cum se usucă morții de sub pământ? Se transformă în țărână așa uzi cum sunt? Sau se scutură ca niște câini ieșind dintr-o baltă? Haideți, Rulfo, Faulkner, Shakespeare, stați aici, cu mine. Spuneți-mi ceva ce nu știu, orice, numai să-mi treacă mai ușor orele astea inutile, apăsătoare.

Ca un pușcăriaș în celulă, fac zilnic exerciții fizice. Mă opresc din citit, fac douăzeci și cinci de flotări, apoi revin la citit și după o vreme fac iarăși douăzeci și cinci de flotări. Genuflexiuni în timpul cinei. Urc și cobor scările de șaiszeci de ori. Îl iau pe King pe umeri și fac fandări. Trebuie să fiu puternic. Răzbunarea mă așteaptă acolo, afară.

Mă uit la venele brațelor, umflate de la exerciții. Inima pompează sânge spre mușchi. Sângele meu. Câți dintre cei care mi-au donat sânge sunt morți deja? Câți trăiesc prin mine? Cui îi aparține sângele care-mi curge prin vene? Câți copii de-ai mei înoată prin sângele meu, așteptându-și sorocul? Dacă îmi țin răsuflarea, îi aud respirând. Le aud gâfâitul, ușoara ameteală.

Înoată ca un banc de pești orbi, pe nesimțite, prin arterele mele. Oare ce femeie poartă cealaltă jumătate a copiilor mei? Tu, Chelo? Se vor rezezi copiii mei spre tine, se vor scufunda în măruntaiele tale pentru a ajunge să se nască?

Respir. Inima îmi pompează sângele. Ajunge la biceps, la antebrățe, la mâini. Simt pulsul la încheietură. Mă las pe covor ca să mai fac niște flotări. Cobor și urc. O sută. Trag de mine. Sânge. Răzbunare. Iubire. Copiii mei. Chelo. Mi-e dor de ea. La dracu'! Mi-e tare dor de ea. Carlos. Tată. Mamă. Bunică. Mi-e atât de dor de ei. Să nu tăceți. Vorbiți-mi. Vă rog. Să nu cumva să tăceți.

Carte poștală trimisă din Florența, Italia. Datată iulie 1969. Scrisă de mână de tata și de mama.

„Carlos, dragul nostru fiu. Acesta este Ponte Vecchio, peste râul Arno, în Florența. E un loc minunat, după cum poți vedea. A fost construit în epoca medievală. Aici își vindeau meșteșugarii produsele și încă și la mai vând.

Băiete, gândește-te să te întorci la școală. O facultate te va ajuta în viață. Știu că îți merge bine afacerea cu șinșile. Dar totuși. Gândește-te. Tatăl tău iubitor.

Ne distrăm de minune. Ce mult mi-ar fi plăcut să fi venit cu noi. Ne e dor de tine. Nu uita cât de mult te iubim. Mama.“

Carte poștală trimisă din Roma, Italia. Datată iulie 1969. Scrisă de mână de tata și de mama.

„Juan Guillermo, dragul nostru copilăș. Locul ăsta ți-ar plăcea la nebunie. Aici se luptau gladiatorii cu tigri și cu lei. Numai când mă gândesc și mi se face pielea de găină. Am mâncat paste de ne-am umflat. O să ne întoarcem mai grași. Mama ta deja se gândește la dietă. Cu apă chioară, zice. Te iubesc mult. Te sărută, tata.

Drăguțul meu pletos. Nu știu dacă-ți mai amintești de costumul roman pe care ți l-am făcut cadou când ai împlinit cinci ani, un costum care avea o sabie de plastic. Nu mai voiai să-l dai jos pentru nimic în lume. Iar acum, stând aici, la Colosseum, mă gândesc foarte mult la tine. Să nu uiți cât de mult te iubim. Mămica ta.“

Treizeci și șase de ilustrate pentru Carlos, treizeci și șase de ilustrate pentru mine și douăzeci și patru pentru bunica. Cartografia premorții.

Sean nu-și mai amintea titlul filmului, dar era vorba despre niște soldați americani în cel de-al Doilea Război Mondial care fug din calea inamicului, intră într-un râu și se scufundă sub apă ca să nu fie descoperiți, respirând cu ajutorul unor bucăți de tulpină de trestie, goale pe dinăuntru. Japonezii cercetează malurile râului și stufărișul, dar nu-și dau seama că soldații americani sunt sub apă, camuflați printre alge, respirând cu ajutorul tulpinilor de trestie.

— Din experiența ta de soldat, crezi că e posibil așa ceva? l-a întrebat Carlos.

— Am încercat, dar n-am reușit, i-a răspuns Sean, izbucnind în râs.

— Trebuie să se poată, a zis fratele meu.

Au umplut cu apă cada de baie a fratelui meu. Castorul Turbat a zis că vrea să încerce el mai întâi și a intrat în cadă în chiloți, cu un pai în gură. Imediat ce a inhalat aer, a țâșnit din apă tușind.

— Mi-a intrat apă în nas, a zis.

— Scufundă-te mai încet și trage lent aer, i-a sugerat fratele meu.

Diego a încercat din nou și iarăși a ieșit aproape imediat, avid după aer.

— La ce castor ești tu, mori de foame, l-a luat la mișto frațele meu.

— Habar n-ai tu, fraiere, cum am mușcat-o pe mă-ta cu dințișorii ăștia, i-a întors-o Diego.

Carlos nu l-a băgat în seamă. S-a dezbrăcat și, înainte de a intra în apă, a respirat prin pai.

S-a scufundat în cadă și imediat a ieșit tușind. Sean și Castorul Turbat l-au luat în răs.

— Un adevărat Tarzan, ce mai! a zis Sean.

— Mai degrabă Chita decât Tarzan, a fost de părere Castorul Turbat.

Carlos s-a uitat la ei fără să scoată o vorbă, apoi a intrat iarăși sub apă. De data aceasta a început să respire prin pai. A rezistat un minut, după care a ieșit la suprafață tușind.

— Clar că se poate, futu-i! Cum dracu' să nu se poată?

S-au chinuit câteva ore. Problema era că după ce se scufundau, începeau să plutească. Trebuiau să se țină de robinet sau unul dintre ei trebuia să-l apese pe cel din apă ca să nu se ridice la suprafață. Dar au reușit. Carlos a reușit să respire prin pai timp de șase minute.

Ceea ce începuse ca o joacă, s-a transformat în strategia lor de a scăpa. Grație acestei strategii Zurita și oamenii lui nu reușeau să-i prindă. Lui Carlos i-a trecut prin cap că nimeni nu avea să-i caute în rezervoarele de apă. Au încercat să respire scufundați într-un rezervor și au reușit. S-au tot antrenat și și-au perfecționat tehnica. Ca să nu le afle nimeni secretul, se furișau tăcuți pe acoperișurile terasate, după ce se lăsa noaptea, căutând rezervoarele cele mai potrivite. Ideale erau cele în care apa nu ajungea până la capac, care aveau doage pe dinăuntru cu ajutorul cărora s-ar fi putut împinge în apă ca să nu plutească la suprafață, care erau ușor de deschis și de închis la loc, care erau mascate de un perete și care se aflau cât mai aproape de o scară în spirală pe unde ar fi putut fugi în caz de urgență.

Au luat la rând rezervor după rezervor, cele mai multe fiind făcute din azbest și având țevăria oxidată. Au ales șase și Carlos le-a împărțit. Cele ale familiilor Padilla și Martínez, pentru Sean. Cele ale familiilor Armendáriz și Carbajal, pentru Castorul Turbat, iar cele ale familiilor Santibáñez și Barrera, pentru el.

În fiecare noapte, la ora trei, se întâlneau pe un alt acoperiș. Cu cronometrul în mână, măsurau cât timp le ia să treacă de pe un acoperiș pe altul, să sară de pe o casă pe alta, să alerge spre rezervor, să-i ridice capacul, să se scufunde fără a stropi cu apă în jur, să pună capacul la loc și apoi să respire cel puțin cincisprezece minute în interiorul rezervorului. Ideal era ca apa să nu ajungă mai sus de nivelul nasului, ca astfel să poată respira normal și să apeleze la respiratul prin pai numai dacă era obligatoriu.

S-au gândit la dimensiunea ideală a paielor. Au calculat lungimea necesară în funcție de câtă apă era în rezervor. Au tăiat paiele la diferite dimensiuni, pentru fiecare rezervor în parte, și le-au ascuns în pachete de țigări pentru ca nimeni să nu se întrebe ce era cu acele paie și să nu facă legătura între ele și modalitatea lor de a scăpa de urmăritori.

Au jurat să nu vorbească nimănui despre modalitatea lor de a scăpa. Pentru a parafa jurământul, fiecare și-a făcut cu cuțitul o tăietură la încheietura mâinii stângi. Așa au consfințit jurământul de a nu se trăda unul pe celălalt. Carlos a fost singurul care a trădat secretul.

Viața mea s-a schimbat din momentul în care am intrat la gimnaziu la o altă școală. Obișnuit cu exerciții fizice simple, m-am dus la ora de educație fizică așteptându-mă la „întoarcere la dreapta, pas de defilare, marș“, numai că am dat peste un profesor care mi-a schimbat viața: Fernando Alarid. Văzând cu câtă nepricepere aruncam mingea de baschet la coș,

m-a luat deoparte. „Vino, am să-ți arăt cum se face“, mi-a zis și chiar mi-a arătat, plin de răbdare. „Aruncă cu ochii-nchiși“, „schimbă mâna“, „din alergare“. M-a transformat într-un adevărat jucător de baschet și mi-a redat încrederea în mine, pierdută în cealaltă școală. Cei mai mulți dintre profesori s-au purtat ca el, adevărați dascăli interesați ca elevul să învețe, nu obsedați de disciplină și control. Nu că n-ar fi fost și aici elevi din aceeași clasă socială ca cei din cealaltă școală, dar spiritul aproape socialist din corpul profesoral impunea egalitate și respect. Nici vorbă de spioni sau de safety patrols. Nici vorbă să vorbești în timpul pauzelor doar în engleză. Nici vorbă de îngâmfare. Nu fredona nimeni mecanic The Beatles. Nu era nimeni obligat să se adreseze cu miss, ci simplu cu doamna profesoară. M-am simțit liber, am simțit că prind viață și rezultatele mele la învățătură s-au îmbunătățit considerabil.

Am continuat să mă pregătesc pentru bacalaureat la aceeași școală: Escuela Mexicana Americana. După moartea părinților mei, mi-a părut rău că a trebuit să renunț la ea. Îngrijorată de situația mea, directoarea, doamna Salinas, reversul lui Miss Ramírez, m-a sunat în repetate rânduri acasă ca să vadă cum mă simt. Mi-a zis să stau liniștit, că va găsi împreună cu profesorii o modalitate de a mă reînscris la cursuri, să nu-mi fac griji pentru taxele școlare și că mă va primi cu brațele deschise.

După ce am lipsit două luni de la școală, m-a întrebat dacă poate să treacă pe la mine. I-am spus că nu, că mă simt bine și am rugat-o să nu mă mai sune pentru că mă hotărâsem să renunț la școală. În încercarea de a mă convinge să mă răzgândesc, a mai sunat încă de patru ori, după care a renunțat.

Prietenii mei au chiulit de la școală ca să vină să mă vadă. Mi-au adus tamales și cacao cu lapte pentru micul dejun.

— Hai să mergem la Chapultepec, Cinci, a propus Apiță.

Îmi ziceau Cinci pentru că mă născusem în 5/5/'55. Dar și pentru că în primele clase nota mea obișnuită era 5.

— Da, hai la aparate, a zis Tontu'.

Nu prea aveam chef să mă învărt ca nebunul în ciocan sau să urc și să cobor în mare viteză în montagnes russes. Văzându-mi lipsa de entuziasm, Rățoiul a propus să mergem la Muzeul de Științele Naturii. Muzeul la care eu și Carlos mergeam ca să pierdem timpul atunci când administratorul școlii nu ne lăsa să intrăm la ore pentru că eram plini de noroi.

Dădeam din colț în colț. Mi-ar fi prins bine să mai ies puțin, dar în același timp îmi făcea rău. Prea mult Carlos în muzeul ăla. Dar la fel era și acasă, pe acoperișuri, pe stradă, în cartier, în corpul lui Chelo.

— Hai să mergem, a insistat Rățoiul.

Chiar aveam de gând să-mi petrec încă o zi închis în casă cu stafiile mele, așteptând să-mi pierd mințile cu totul?

— Bine, haide, am zis.

N-am mers cu microbuzul, cum mergeam de obicei, ci cu taxiul. Să luăm un taxi era un lux pentru oricare dintre familiile noastre, dar acum eu trăiam singur, așa că mi-am permis să plătesc.

Muzeul mai era cunoscut și sub denumirea de Muzeul „Cupolelor” pentru că avea nouă săli în formă de cupolă. În fiecare sală era o altă expoziție: Originea Universului, Originea Vieții, Nevertebrate, Dinozauri, Reptile, Pești, Păsări, Mamifere, Ecosisteme. Ne-am dus direct la Ecosisteme, expoziția mea preferată. Dioramele prezentau diverse peisaje, cu flora și fauna caracteristice. Pe platourile înghețate din Arctica, un urs polar uriaș își apără prada – o focă – de un alt urs polar care vrea să i-o ia. Într-o pădure, un lup atacă o ciută care încearcă să scape. În munți, o pumă se ghemuiește pe o stâncă. Într-un deșert, un șarpe cu clopoței se pregătește să atace un șobolan-cangur. Prădători la vânătoare, granița dintre viață și moarte.

După două ore de umblat prin muzeu, eu și Rățoiul ne-am oprit la diorama cu lupul, în timp ce Apiță și Tontu' s-au dus să ia ceva de mâncare. Rățoiul s-a uitat cu atenție la scenă: ciuta pare să alege disperată, în timp ce lupul deschide gura ca să-și înfigă colții într-unul dintre picioarele ei.

— Așa aș vrea să-l văd și pe Colț, dacă tot vor să-l sacrifice, dar atacându-l pe mecanic, a zis Rățoiul râzând.

Din cine știe ce motiv, m-am gândit că uciderea lui Colț, sau adormirea, cum ziceau cei cu conștiința împăcată, nu va avea loc.

— Când vor să-l omoare? l-am întrebat curios.

— Familia Prieto se mută mâine seară. Cred că veterinarul îi va da injecția pe la nouă dimineața.

— Ești sigur?

— Absolut sigur. Mi-a zis Fernando. Și veterinarul o să ia corpul ca să-l incinereze.

Am simțit o piatră în stomac. Nu trebuia omorât. Pur și simplu nu trebuia. Apiță și Tontu' au adus câțiva hotdogi și sucuri de tamarin. Am ieșit în curtea interioară ca să mâncăm. Nu mi-era foame și am mâncat în silă, aproape fără să mestec.

Ne-am întors acasă. Prietenii mei au plecat imediat, grăbiți să ajungă fiecare la casa lui. Îi aștepta o beșteală strașnică pentru că fugiseră de la ore și umblaseră creanga fără să-și anunțe părinții.

Am intrat în casă, iar Kinga venit în fugă să mă întâmpine și mi-a umplut pantalonii de bale. Incredibil ce cantitate de bale putea să producă și cât de tare mânjea totul în jur. I-am pus niște boabe în vasul de mâncare și am umplut cu mei tăvița papagalilor. Obosit, m-am dus la culcare.

La trei și jumătate noaptea, m-au trezit urletele lui Colț. Nu știu dacă un animal își poate presimți moartea, dar în noaptea aceea urletele lui Colț erau diferite. Mai profunde, mai lugubre. Nu se oprea din urlat. M-am ridicat în capul oaselor. Mi-am dat

seama că de data asta urletele lui Colț nu erau pentru haita lui, ci pentru mine. Mă chema: Colț îmi cerea să-l salvez.

Am sunat la poarta familiei Prieto. Am sunat încontinuu. Soneria răsună în tot cvartalul. După cincisprezece minute, domnul Prieto a ieșit înfășurat într-un halat de casă. A deschis portița, nedumerit.

— Ce e, Juan Guillermo? E aproape patru dimineața.

— Nu-l ucideți pe Colț.

— Ce?

— Să nu-l ucideți, dați-mi-l mie.

Domnul Prieto s-a uitat la mine condescendent.

— Băiete, câinele ăsta e incontrollabil.

— Nu contează, o să am grijă de el.

Bărbatul a dat din cap.

— Juan Guillermo, câinele ăsta e în stare să omoare pe oricine îi apare în față.

— Pot să-l dresez.

— Nu, băiete, nici vorbă.

— Nu-l omorâți.

— Ne-am hotărât deja, Juan Guillermo.

— Pe bune, o să am grijă de el.

— E o responsabilitate prea mare pentru tine. Nici măcar n-ai împlinit optsprezece ani. Dacă atacă pe cineva, o să ai probleme serioase.

— Nu contează. Mă descurc, le rezolv.

— Îmi pare rău, băiete, dar nu. Acum o să mă întorc la somn. Du-te și tu și culcă-te. O să-ți prindă bine. Noapte bună.

M-a bătut prietenește pe spate, s-a întors, a închis portița și a intrat în casă.

După câteva minute, am început să sun din nou, încontinuu. De data asta a ieșit Fernando.

— Ce dracu' faci, Cinci? Ne-ai trezit pe toți.

— Nu vreau să-l omorâți pe Colț.

— Nici eu nu vreau, nimeni nu vrea, dar așa a hotărât tata.

— Lăsați-mi-l mie.

— Dacă-ți zic că nu se mai poate face nimic... Și e mai bine așa, Cinci, ăsta e un câine dat naibii.

S-a uitat la mine printre gratiile porțiței.

— Te rog, nu mai suna.

S-a întors în casă. Eu m-am așezat pe bordură în așteptarea veterinarului. Eram hotărât să împiedic uciderea lui Colț.

Xoloitzcuintle e un câine de rasă mexicană. Nu are păr, doar, uneori, o şuviță pe cap. Culoarea pielii lui fine variază de la cafe-niu-deschis la maro-închis. Unele exemplare pot avea pete albe, chiar rozalii. Corpul lui e subțire și grațios. În riturile funerare aztece, exista obiceiul ca xoloitzcuintle să fie îngropat alături de stăpânul său.

Conform mitologiei náhuatl, atunci când un om moare, trebuie să se ducă la Mictlán – țărâmul morților – situat în adâncurile pământului. Drumul e lung și durează patru ani să fie străbătut. În timpul călătoriei, mortul trebuie să treacă prin mai multe încercări, într-o beznă totală:

Să escaladeze doi munți.

Să treacă un râu păzit de un șarpe.

Să treacă printr-un loc apărat de o șopârlă veninoasă.

Să străbată o colină de silex.

Să urce pe opt piscuri, unde vântul e tăios ca briciul.

Să treacă peste opt culmi, unde ninge neîncetat.

Să traverseze râul Chiconahuapan.

Râul Chiconahuapan e involburat și greu de traversat în impenetrabila beznă a morții. Când ajung pe malul râului, morții văd că acolo îi așteaptă câinii lor. Câinii dau din coadă, bucuroși de reîntâlnirea cu stăpânul lor. Acesta intră în apă și se ține de spatele câinelui care, cu înțelepciune canină, îl călăuzește printre torente, ajutându-l să treacă cu bine. Odată ajunși pe celălalt mal, stăpânul și câinele pornesc împreună către ultima destinație: Mictlán.

Cei care în timpul vieții s-au purtat rău cu câinele lor nu vor avea parte de ajutor când va veni momentul să traverseze râul și vor bântui la nesfârșit, pierduți pe tărmurile labirintice ale beznei eterne.

Fiolele de morfină s-au vândut într-o săptămână. Femeia din Laredo le luase douăzeci de dolari pe bucată, iar ei le-au dat cu șaptezeci și cinci bucata. Zvonul s-a împrăștiat repede printre tinerii dornici de senzații noi. Morfina le dădea o stranie senzație de moleșală amestecată cu excitare, o senzație pe care nici un alt drog nu le-o mai provocase. Rețeaua de consumatori a crescut vertiginos. De la cei de pe stradă până la cei din locurile unde se asculta ilegal rock. În anii 1960, toată lumea voia experiențe noi și mulți își doreau să meargă la extrem, chiar cu riscul de a muri. Cu cât o substanță era mai interzisă, cu atât creștea interesul pentru consumul ei.

Carlos le-a dat Nebunului și Castorului Turbat opt mii de dolari și i-a trimis din nou în Texas. Atât bărbatul din Dallas, cât și femeia din Laredo s-au arătat extrem de neliniștiți. Amândoi se temeau de un inventar pe nepusă masă. Sean s-a gândit că ar fi bine să le ofere douăzeci și doi de dolari pentru fiecare fiolă. În ciuda ofertei, angajatul de la spitalul din Dallas a reușit să facă rost de doar treizeci și două de fiole, iar femeia din Laredo de nouăzeci. Tot ea le-a sugerat să încerce la spitalele militare din Harlingen, Eagle Pass, Brownsville și El Paso.

Castorul Turbat și Sean s-au dus la Harlingen. Au încercat să-l mituiască pe administratorul farmaciei spitalului militar, dar omul nici n-a vrut să audă. Văzându-i că insistă, angajatul le-a zis să dispară imediat de acolo și că dacă vor reveni, avea să-i denunțe.

La Eagle Pass au avut mai mult noroc și au cumpărat șaizeci de fiole, la douăzeci și unu de dolari bucata. S-au hotărât să meargă și până la El Paso, aflat la douăzeci de ore cu mașina. Acolo era cea mai mare bază militară din Texas și una dintre cele mai importante din țară.

Pe la mijlocul distanței, aproape de Langtry, Texas, au dat peste o comunitate formată în parte de hipioți, în parte de cinești porno. Promiscui și semidezbrăcați, se foloseau de un discurs anti-burghez pentru a filma cu o cameră super 8 excesele lor sexuale. Casetele video le vindeau unei case de distribuție de filme XXX din Houston, făcând astfel rost de bani pentru cheltuielile comunității. Din câte se părea, afacerea nu le mergea rău deloc. Nici unul dintre ei și nici una dintre ele nu se considerau actori porno, ci „promotorii libertății sexuale și ai frumuseților trupului“. Fără cea mai mică jenă, se lăsau filmați într-o varietate de poziții sexuale, *threesome*, orgii sau acte de sado-masochism.

În noaptea aceea, Sean și Castorul Turbat n-au avut nici o problemă în a-și găsi pereche. Lângă un foc de tabără, în prezența celor din comunitate, inclusiv a copiilor care și ei umblau pe jumătate despuiați, s-au culcat cu două fete cu păr la subsuoară, mirosind a transpirație adunată după săptămâni de nespălare. Hipioții mai în vârstă s-au distrat aruncând cu pietricele în fesele lor ca să-i scoată din ritm și au izbucnit în urale de fiecare dată când vreuna dintre fete țipa cuprinsă de orgasm.

Sean a vrut să le vândă câteva fiole de morfină, dar liderul comunității a zis că nu, morfina e un drog de soldați. În schimb le-a făcut o contraofertă: „Vă vindem noi LSD, dacă vreți.“

De la o cabină telefonică dintr-o benzinărie din Comestock, Sean l-a sunat pe Carlos și l-a întrebat dacă să investească o parte din bani în LSD. Carlos i-a zis pe loc că da: cererea de LSD era destul de mare printre burghezii mexicani. I-a zis să-i întrebe pe hipioți dacă pot face rost de mai mult LSD.

Hipioții le-au vândut o sută de pastile de LSD cu șapte dolari bucata (ei o cumpărau cu patru). Sean i-a întrebat dac-ar putea să vină să mai cumpere, la un moment dat. „Bineînțeles“, le-a zis șeful hipioților, zâmbind. Sean i-a zis să pregătească două mii de pastile pentru luna următoare.

Au ascuns fiolele cu morfină și pastilele LSD sub scaunele mașinii și și-au continuat drumul către El Paso. Baza militară era imensă, cu soldați intrând și ieșind într-un du-te-vino continuu. Sute dintre ei erau destinați războiului din Vietnam.

Sean s-a internat în spitalul militar sub pretextul de a-și recăpăta sănătatea. Birocrația militară, obișnuită să aibă de-a face cu veterani de război nomazi, fără un loc de muncă și fără domiciliu stabil, îi interna pentru tratament dacă puteau arăta livretul militar, o copie după actul de lăsare la vatră și fișa medicală a ultimului tratament efectuat.

Cât timp a fost internat, Sean a reușit să obțină rețete legale pentru doze de morfină pentru o lună. A mai convins niște veterani de război să îi vândă rețetele lor și a mituit infirmiere și angajați, reușind să obțină fiole și de la ei.

Spitalul din El Paso s-a dovedit a fi un adevărat paradis pentru cumpărarea și vânzarea de morfină. Depozitele farmaceutice erau uriașe, cu zeci de angajați care abia așteptau să se lase corupți. În total, au făcut rost de șase sute de fiole, o sută cincizeci și cinci de sticlute cu soluție injectabilă pentru șase doze și patru sute patruzeci de cutii conținând patru pastile fiecare. O comoară gata de a fi distribuită pe piață.

N-a fost nevoie să mituiască nici un vameș. Au trecut granița prin Lajitas, printr-un vad, în partea de jos a râului, acolo unde nu stătea nimeni de pază. De acolo, au luat-o pe o scurtătură până la Ojinaga, iar apoi pe șoseaua care ducea la Ciudad de México.

Carlos s-a bucurat mult de eficiența prietenilor săi. Aveau marfă suficientă pentru a satisface cererea de morfină timp de câteva luni, plus că acum puteau oferi și LSD, iar afacerea cu LSD avea să se dovedească în timp o afacere chiar mai bună decât cea cu morfină.

Suntem oastea Domnului, soldații lui Cristos. Suntem pumnul Domnului, sabia Lui, noi aducem furia Lui pe pământ.

Moarte comuniștilor
Moarte ateilor, ereticilor și apostataților
Moarte evreilor pentru că L-au trădat pe Domnul
Moarte celor care se droghează
Moarte celor care se prostituează
Moarte celor care avortează
Moarte celor care denigrează sau iau în derâdere numele
Domnului nostru Isus Cristos
Moarte criminalilor
Moarte celor care otrăvesc, corup sau infectează societatea
noastră

Jur să acționez în numele Domnului nostru Isus Cristos
Jur să duc la îndeplinire ordinele primite
Jur să lupt până la capăt
Jur să-mi pun viața în slujba lui Cristos și să nu mă tem să
mor în numele Lui

Isuse Cristoase care potolești setea noastră, care ne dai de
mâncare, care ne îmbrățișezi cu dragostea Ta, care ne călăuzești
în beznă, inima noastră astăzi ți-o dăm. Îți aparține. Suntem oas-
tea Ta pe pământ, pumnul Tău, sabia Ta. În numele Tău vom
distruge toate lepădăturile, pe toți cei ce Te trădează, care Te
neagă sau care nu Te urmează. Suntem oastea Ta, Doamne, amin.

Peste noapte, Amaruq i-a auzit dând târcoale cortului. Le-a
auzit pașii, respirația, gâfâielile. Mârâiau, lătrau, se luptau între ei.
A rămas treaz în beznă, cu pușca pe genunchi, încărcată cu cele
două gloanțe pe care le mai avea. Trebuia să fie pregătit în orice
moment. Nu mai fusese niciodată atacat de lupi, dar știa că exis-
taseră cazuri. Auzise de braconieri și de vânători sfâșiați de lupi.

A auzit un pârâit scurt, urmat de urlete de durere. Un
lup căzuse în capcană. A auzit lanțul frecându-se de copac,

smucirile animalului în încercarea de a se elibera din mandibula de fier. Amaruq a tras cu ochiul printr-una dintre găurile cortului. N-a reușit să străpungă cu privirea întunericul. Nu mai avea baterii pentru lanternă. Trecuseră mai mult de trei luni de când nu mai știa ce-i aia civilizație, așa că rămăsese fără provizii, fără baterii, fără făină, fără ulei, fără sare, fără gloanțe, fără kerosen pentru lampă. Avea unghiile lungi, plete, barba încâlcită, trupul îi mirosea a transpirație rancedă, a piei de animale, a seu, a sânge.

Amaruq a auzit zarva frenetică a lupilor, scrâșnetul zăpezii sub pașii lor, lanțul izbindu-se. Un lup a venit până la ușa cortului și a început să mârâie amenințător. Amaruq a strigat ca să-l sperie, dar lupul a continuat să mârâie. Amaruq nu-și permitea să tragă la nimereală și să piardă astfel unul dintre cele două gloanțe. A strigat din nou. Lupul a lovit în prelată. Cortul s-a zgâlțâit. Amaruq s-a dat înapoi și a strigat iarăși. Degeaba, lupul continua să zgâlțâie prelata cortului. Amaruq a calculat poziția lupului și a tras. Detunătura a răsunat de jur împrejur pe pajiștea înghețată. Glonțul a străpuns prelata și apoi s-a auzit un scrâșnet de oase și un geamăt de durere. A început o hărmălaie de urlete și de mârâituri, odată cu pașii haitei îndepărtându-se. După câteva secunde s-a instalat liniștea.

Noaptea a fost lungă. Amaruq n-a putut să doarmă, temându-se că haita avea să revină. A auzit zgomotele făcute de lanț și scâncetele lupului prins în capcană. A început să bată vântul și s-a făcut mai frig. Amaruq s-a gândit cu groază c-o să înceapă o altă furtună. S-a cuibărit între pieile înghețate. Prelata cortului dură ca piatra. Răsuflarea lui înghețată.

Au venit zorii. Amaruq a deschis ușa cortului, cu pușca în mână, gata să tragă. Poate că lupul pe care-l rănisese peste noapte era încă acolo, gata să-l atace. A ieșit din cort și a scrutat zona. Nu se vedea nimic. S-a aplecat ca să caute urmele lupului rănit. Nici urme, nici pete de sânge, doar orificiul făcut de glonț

în prelată cortului. S-a uitat la capcanele pe care le montase. Nimic. Cele mai multe dintre ele erau neatinse și nu existau urme de lupi. S-a speriat. Auzise limpede urletele, zgomotul capcanei, zgâlțâielile metalice ale lanțului, mârâielile. Simțise haita dând târcoale. Iar acum nimic. Nici măcar o singură urmă.

Amaruq s-a uitat la cerul acoperit de nori. Prin cenușiul norilor se ițea galbenul murdar al unui soare lipsit de strălucire. La orizont doar pini legănându-se-n bătaia vântului. Platoul alb, îngropat în tăcere. Câțiva corbi zburau în cerc. Munții din depărtare acoperiți cu zăpadă. Amaruq a închis ochii. A început să tremure din tot corpul. Nu mai știa dacă avusese halucinații, dacă lupii aceia chiar existau sau erau spirite conducându-l spre tărâmul morții. Știa deja de la bunicul lui că dacă cineva petrece mult timp singur în locuri înzăpezite, înnebunește și începe să urmărească fantasme. Stricase unul din ultimele două gloanțe trăgând într-o stăfie? Căzuse pradă delirului, sau era în pragul morții? Ce era sau cine era Nujuaqtutuq? Și petele alea de la depărtare erau lupi, pietre, smocuri de iarbă, coșmaruri?

Amaruq și-a privit mâinile. A deschis palmele și le-a închis. Degetele au răspuns. A atins trunchiul unui pin. Și-a trecut palma peste scoarța aspră, peste ace. Simțea. Percepea. Nu, nu murise. A tras adânc aer în piept. Aerul înghețat i-a înțepat plămânii. Dar nici nu-i păsa dacă era viu sau mort, dacă înnebunise sau nu. Trebuia să-și îndeplinească misiunea: să-l vâneze pe Nujuaqtutuq, să n-aibă odihnă până când nu-l va prinde.

Am început să merg în fiecare luni și miercuri la reuniunile băieților cuminți. Tontu' a mai venit cu mine de câteva ori, apoi a renunțat. Nu i-am mai înfruntat, exact așa cum mi-a cerut Carlos. Chiar am încercat să le înțeleg ideile despre lume. Imposibil. Era ca și cum aș fi stat de vorbă cu un străin dintr-o epocă apusă, care îmi vorbea într-o limbă de neînțeles. Toate raționamentele lor se bazau pe interpretarea maniheistă a

Bibliei. Orice propoziție și orice verset erau scoase din context și interpretate în așa fel încât să le dea lor dreptate.

În timpul fiecărei întâlniri, unul dintre membrii grupului ieșea în fața adunării și expunea o temă. Apoi se discuta, sau mai degrabă fiecare își exprima susținerea față de credo-ul intolerant al vorbitorului. La urmă, venea un „expert” ca să ne lămurească. Cei mai mulți dintre cei invitați să ne vorbească erau preoți, bărbați pioși sau femei devotate bisericii. Unii mai interesanți decât alții, dar cu toții la fel de fanatici. La fiecare se regăsea aceeași amestecătură de credințe contradictorii. Pe de-o parte, fiecare act se datora voinței divine: „așa a vrut Dumnezeu”, iar pe de altă parte, Diavolul pândește în toate cotloanele pământului, așteptând momentul potrivit pentru a-i ispiti pe oameni și a-i mâna în infern. Băieții cuminți erau convinși că diavolul se strecura încetul cu încetul în lumea contemporană, corupând omenirea și îndepărtând-o de Dumnezeu. Era timpul să fie oprit. Ei se aflau în fruntea avangardei biblice și moralizatoare care avea să stopeze prăbușirea zgomotoasă a speciei umane.

Într-una dintre miercuri, la sfârșitul reuniunii, Humberto m-a rugat ca data viitoare să expun eu o temă. „Alege ce subiect vrei”, a zis, „și vorbește-ne luni despre el. Ai patru zile la dispoziție să te pregătești.”

În noaptea aceea, m-am sfătuit cu Carlos. I-am zis că trecuseră deja cinci săptămâni de când participam la reuniuni și că mă săturasem până peste cap. Mi-a cerut să am răbdare. „Rezistă, încep să aibă încredere în tine”, mi-a zis. „Fă-i să dea din casă și află dacă ei mi-au atacat clienții.”

Pentru prezentarea mea, Carlos mi-a sugerat să mă inspir din cuvintele biblice despre regele David și fiul său Absalom. Mi-a zis că Faulkner scrisese un roman inspirat din povestea lor. „Și dacă a ales-o Faulkner, înseamnă că e ambiguă și intensă”, a zis. „O să-i bagi în ceață, o să vezi.”

Am citit povestea biblică. Absalom își trimite supușii să-l ucidă pe fratele său Amnon, care-o violase pe sora lui vitregă, Tamar. Din cauza acestei crime și a unor probleme de succesiune, Absalom intră în conflict cu tatăl său și se răzvrătește împotriva lui. Regele e îndurerat că trebuie să se războiască cu propriul fiu. Cele două armate se luptă fără odihnă. Oastea lui David începe să câștige teren. Absalom se vede înconjurat de inamici și încearcă să fugă călare pe un măgar, dar pleata i se încâlcește printre crengile unui copac și rămâne suspendat în aer. Ioab, conducătorul armatei regelui, îl găsește și ordonă să fie omorât chiar acolo, pe loc. Regele află de moartea fiului său și este cuprins de o mare tristețe. Nu suportă gândul că și-a pierdut fiul. Ioab îl ceartă. Absalom nu era altceva decât un dușman neînduplecat și feroce, și nu e acum momentul ca regele să-și bocească fiul, ci să apuce din nou frâiele puterii și să-și câștige respectul supușilor. Negru de supărare, dar hotărât, regele David decide să stăpânească din nou.

Le-am spus povestea celor din grup. Nici unul dintre ei nu cunoștea fragmentul ăsta din Biblie, în afară de Humberto, firește. Am fost destul de emoționat când a trebuit să vorbesc în fața lor. Poate de frica de a vorbi în public, sau poate pentru că eram cel mai tânăr din tot grupul. Urma să împlinesc paisprezece ani și cei mai mulți se apropiau de douăzeci. Humberto trecuse bine de douăzeci și trei.

Băieții cumiți au fost nedumeriți, exact cum prevăzuse Carlos. M-au zăpăcit cu întrebările. De ce alesesem exact acea poveste? Ce ar fi zis Cristos despre ea? De ce l-a îndurerat atât de mult pe regele David moartea fiului său care-i declarase război? N-am știut ce să le răspund. Le-am zis că-mi plăcuse povestea și că simțisem nevoia să le-o împărtășesc, dar că mai mult nu știam. „Cred că e important ca fiecare să tragă propriile concluzii“, am zis.

În pauză, în timp ce îmi turnam suc într-un pahar de plastic, Humberto mi s-a adresat. „Bravo“, a zis el, „nu puteai alege un fragment biblic mai bun. Exact așa trebuie să acționăm. Oricât de mult ne-ar dura, e obligatoriu să extirpăm răul, chiar și atunci când e vorba de părinții sau de frații noștri. În curând o să-ți dai seama ce urmărim. Ești aproape să devii unul de-al nostru.“ M-a bătut cu palma pe umăr și s-a dus să-l întâmpine pe oratorul invitat, un preot bătrân.

„Ești aproape să devii unul de-al nostru“: vorbele lui încă îmi răsună în minte. Aș fi vrut să-i strig „N-am să fiu niciodată“, dar mi-am jucat rolul foarte bine, m-am prefăcut atât de bine, încât aproape c-am sfârșit prin a fi unul de-al lor.

Vă invoc pe voi, toate animalele pe care le-am vânat. Vă invoc acum. Veniți la mine. Am nevoie de forța voastră. Știința mea vine de la voi. Trupurile voastre mi-au hrănit trupul, viața voastră m-a ținut în viață. Sângele vostru e sângele meu. Blățile voastre m-au protejat. Oasele voastre sunt uneltele mele. Am împărțit împreună ziua și noaptea, frigul și tundra, pășunile și pădurile. Am respirat același aer, împreună am stat în bătaia soarelui cât a fost ziua de lungă. V-am luat viața, sfânta viață. Acum am nevoie de spiritul vostru. Vă invoc. Ieșiți din văgăuna întunecoasă a morții și veniți la mine. Am nevoie de voi toate, nici unul să nu lipsească. Voi sunteți călăuzele mele.

Sunt pierdut. Nu știu nici unde mă aflu, nici cine e lupul ăsta pe care-l hăituiesc. Nu vreau să mor pierdut aici, pe tărâmurile tăcerii. Animale pe care v-am vânat: am nevoie de voi. Vă invoc, urși, dați-mi ferocitatea voastră. Învățați-mă să rezist crivățului, voi, regii acestui regat înghețat. Vă invoc pe voi, reni, frații înaintașilor mei, care ați hrănit tribul meu. Vă invoc, nobili cerbi wapiti. Voi, care străbateți fără odihnă pășunile, care vă luptați pe viață și pe moarte pentru femelele voastre. Injectați-mi nevoia voastră ancestrală de luptă. Vă invoc, găște. Ca să pot zbura și eu ca voi, peste înălțimi. Arătați-mi drumul către casă, scurtăturile. Vă invoc pe voi, bivoli. Am nevoie de pasul vostru greu, am nevoie să-mi recunosc inamicii așa cum vi-i recunoașteți voi. Vă invoc, lupilor. Trebuie să-l vânez pe fratele vostru, trebuie neapărat. Ajutați-mă să fiu lup. Învățați-mă să vânez ca voi, numai așa îl voi putea prinde pe el, fratele vostru. Dați-mi istețimea, mirosul și văzul vostru. Vreau să fiu lup. Învățați-mă să atac ca voi. Vă invoc pe voi, toate animalele pe

care le-am vânat: rațe, coioți, râși, potârnicchi, iepuri de câmp, foci. Nici unul să nu lipsească. Aduceți cu voi știința speciei voastre. Instinctul vostru, natura voastră. Trebuie să-l vânez pe marele lup cenușiu. Să mă întorc acasă și apoi, dacă trebuie, să mor. Dar acum am nevoie de voi. Vă invoc, animale pe care le-am vânat.

Alergau disperate dintr-o parte într-alta a cuștii. Foamea începuse să le înnebunească. Cele care trăiau mai multe în aceeași cușcă au început să se devoreze una pe alta, fără milă. Masculii, învingători aproape de fiecare dată în lupta lor pe viață și pe moarte, le-au devorat pe femele. Le mâncau cu totul, lăsând doar o bucată de mandibulă sau de coadă.

Pe șinșilele care trăiau singure în cuști, foamea le-a slăbit în ultimul hal. Apoi le-a decimat. Famelice, se lăsau să cadă pe-o parte, așteptând o moarte lentă. Pisicile le-au masacrat. Incapabile să se mai miște, s-au lăsat sfâșiate bucată cu bucată. Nu mai aveau nici măcar puterea de a se ascunde într-un colț al cuștii. Înfloritoarea crescătorie de șinșile a fratelui meu s-a transformat într-un cimitir pestilențial.

Gumaro a fost cel care ne-a amintit de șinșile, la douăzeci de zile după asasinarea lui Carlos. „Când să vin să fac curat la șinșile? Duhnește până în stradă, e insuportabil.“ În haosul și durerea care-au urmat asasinării fratelui meu, ultimul lucru la care ne-am gândit eu și bunica au fost șinșilele.

Am urcat pe acoperiș. Gumaro avea dreptate: duhoarea era insuportabilă. Viermii mișunau printre măruntaie, muștele bâzâiau deasupra cadavrelor. Puținele șinșile care supraviețuiseră, zăceau în cuștile lor. Salvarea – un sac de douăzeci de kilograme de hrană – se afla într-o parte a acoperișului, la mai puțin de doi metri de cuști. Mirosul de mâncare trebuie să le fi înnebunit. Prizoniere, fără altă vină în afară de a avea o blană mătăsoasă și mult dorită, fuseseră condamnate la o moarte lentă și plină de cruzime.

Băieții cuminți nu l-au ucis numai pe fratele meu, ci moartea lui a reverberat ca o piatră aruncată într-un eleșteu. Valurile

morții producând alte morți. Moartea însoțindu-se cu moartea însoțindu-se cu moartea însoțindu-se cu moartea.

Am deschis sacul și am pus mâncare în cuștile șinșilelor care reușiseră să supraviețuiască. Câteva, foarte puține, s-au năpus-tit asupra boabelor și le-au devorat. Cele mai slăbite, zăcând cu picioarele în sus, s-au uitat la mâncare așa cum se uită cineva la un loc îndepărtat și inaccesibil, s-au rostogolit cu greu și s-au târât încet până au ajuns la hrană. Altora a trebuit să le bag boabele în gură, dar unele nu mai aveau nici măcar puterea de a mesteca. Renunțaseră la viață, sau, mai degrabă, viața renunțase la ele.

Din cele opt sute treizeci și șase de șinșile, câte deținea fra-tele meu când a murit, au supraviețuit numai cincisprezece. Le-am făcut cadou prietenilor mei câte una, iar pe celelalte le-am vândut unui pet shop.

Pe acoperiș au rămas zeci de cuști goale, ruginind odată cu trecerea timpului, ca scheletul oxidat al unui animal preistoric.

La șapte dimineața, am sunat din nou la familia Prieto. A ieșit domnul Prieto, cu ochii împăienjeniți de somn. De data asta părea supărat de-a dreptul.

— Ce mai e, Juan Guillermo?

— Am venit după Colț.

— Ți-am zis că nu ți-l dau.

— Nu-l ucideți.

— E câinele meu și fac ce vreau cu el, ai înțeles?

— Nu.

— Și nu mai suna că ne-ai trezit iar pe toți.

— Dați-mi-l pe Colț și nu mai sun.

Domnul Prieto s-a dus la tabloul electric și a oprit lumina, coborând siguranța.

— De-acum n-ai decât să suni cât vrei, n-o să mai auzim, a zis enervat și a dispărut în casă.

Dacă mecanicul era gata să dea foc casei pentru a-l omorî pe Colț, eu eram dispus să dau foc casei pentru a-l salva. M-am așezat iarăși lângă poartă, în așteptarea veterinarului. După o oră și jumătate, doamna Prieto a ieșit ca să ridice siguranța de la tabloul electric.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă?

Femeia nici măcar nu s-a uitat la mine. S-a întors și s-a îndepărtat. După câteva minute, au apărut Rățoiul și Tontu'.

— Ce căutați aici? i-am întrebat.

— Ne-a chemat Fernando ca să vedem cum îl injectează pe Colț, mi-a răspuns Tontu'.

— De ce vreți să vedeți asta?

— Așa, a zis Tontu'.

M-a deranjat curiozitatea lui. Rățoiul a făcut pe sensibilul.

— Eu am venit să-mi iau la revedere de la el.

Abureală; dorința de a vedea cum moare îi mânase până aici. De parcă nu le-ar fi ajuns că rupseserăm gâtul câtorva sute de șinșile.

— Îl țin eu, am zis.

— Pe cine? a întrebat Tontu'.

— Pe Colț.

Rățoiul a început să râdă.

— Chiar așa? Și ce-o să-i dai să mănânce? Nenorocitul ăsta nu se mulțumește cu boabe, cum face King, mănâncă numai carne de cal crudă.

Așa era. Colț hălea zilnic în jur de patru kilograme de carne. Nu mă gândisem la ce cheltuieli presupunea asta, dar aveam să mă descurc eu cumva.

Veterinarul a ajuns la ora nouă fix. Același care-l scăpase pe Colț de la otravă, gloanțe și cocteiluri molotov, venea acum ca reprezentant al pentobarbitalului.

Bărbatul, în vârstă de vreo treizeci și ceva de ani, s-a oprit la poartă ca să sune.

— Sunteți veterinarul, nu-i așa? l-am întrebat.

— Da.

— Familia Prieto s-a mutat în altă parte, nu sunt aici.

— Ce?

— S-au mutat ieri și ne-au zis să vă așteptăm aici ca să vă spunem.

Veterinarul a arătat spre Colț, care stătea în fundul garajului.

— Și ce caută câinele acolo?

— Ne ocupăm noi de el.

Tontu' a izbucnit în râs.

— Ce e de râs? l-am întrebat.

Tontu' a continuat să râdă. Îmi venea să-i trag una.

— E o glumă, nu? a întrebat veterinarul.

— Nu, nu e nici o glumă, am zis cu seriozitate, dar Tontu' a râs și mai tare.

Enervat, veterinarul s-a întors ca să sune la sonerie. Am făcut doi pași și m-am așezat în fața lui ca să nu poată suna.

— Ce vrei? a întrebat doctorul.

— Am zis că nu mai sunt aici.

Veterinarul m-a privit în ochi și a încercat să mă evite. M-am repezit la el.

— Dacă suni, ai belit-o.

Bărbatul s-a uitat la mine, nedumerit.

— Ce?

— Dacă te atingi de câinele ăsta, îți sparg botul.

Rățoiul m-a prins de umeri.

— Gata, Cinci.

M-am scuturat și am făcut un pas spre veterinar.

— Să nu te pună dracu' să suni.

— Familia Prieto a apelat la serviciile mele, așa c-o să fac ce am de făcut.

Rățoiul m-a tras în spate.

— Dă-i pace, fraiere.

Bărbatul a profitat de ocazie și a apăsă butonul soneriei.

— Te-am avertizat, i-am zis.

Am simțit cum creștea în mine o furie cum nu mai simțisem vreodată. Un soi de tunel mă împiedica să văd ce se întâmpla în jurul meu. Mi-am concentrat toată atenția asupra veterinarului, de parcă n-ar mai fi existat nimic în afară de el.

Bărbatul a zâmbit batjocoritor și a sunat din nou. Fernando a ieșit din casă și a venit să deschidă poarta. Tunelul s-a îngustat, scoțând în evidență bărbia veterinarului, asupra căreia m-am năpustit cu o lovitură de dreapta. Rățoiul s-a interpus la timp, pumnul meu abia a atins bărbia veterinarului.

Am sărit la el, dar Rățoiul și Tontu' m-au prins și m-au ținut. De departe, ca niște șoapte surde, auzeam strigătele Rățoiului, care încerca să mă calmeze, și lătratul lui Colț. Mi-am adunat toate puterile pentru a-l lovi pe veterinar.

M-am desprins din brațele lor și am sărit iarăși asupra lui. Doctorul a ridicat trusa ca să se apere. Am dat de câteva ori în ea, până a scăpat-o pe jos. Bărbatul a fugit până la colțul străzii și s-a ascuns după un stâlp de curent. Fernando a ieșit și m-a prins de ceafă, în timp ce Rățoiul și Tontu' mă țineau de mijloc.

Tunelul. Tot mai întunecat, tot mai îngust. Am încercat să scap din strânsoarea lui Fernando lovind cu capul înapoi. Dar Fernando mă strângea tot mai tare, de fiecare dată când îmi zvârleam capul pe spate. Domnul Prieto și Luis au ieșit din casă. Toți cinci au încercat să mă imobilizeze.

M-am zbatut pentru a scăpa din mâinile lor. Domnul Prieto mi-a strigat:

— Ajunge, calmează-te.

Acum mi-era clar că trebuia să-i snopesc în bătaie pe cei din familia Prieto și s-o las mai moale cu veterinarul ăla îngrozit, care nu făcea altceva decât să-și vadă de treaba lui.

— N-o să-l omorâți pe Colț, am urlat.

Fernando și Luis au sărit pe mine ca să mă pună la pământ, în timp ce Tontu' și Rățoiul mă țineau de brațe. Domnul Prieto

a deschis poarta și i-a făcut semn veterinarului să intre repede. Bărbatul și-a luat trusa și a intrat în curte valvârtej. Văzându-se la loc sigur, domnul Prieto a încuiat poarta.

Pe cine voiam eu să salvez? Pe Colț, sau pe mine însumi? Ce făcuse să mi se urce sângele la cap? Eram strivit sub greutatea atâtor fantome: un fetus rostogolindu-se într-un borcan de maioneză, un frate înecându-se într-un rezervor de apă, un alt frate sufocat într-un uter, părinții căzând într-o prăpastie, o bunică stingându-se în tăcere, niște ucigași în libertate, un comandant de poliție josnic, Chelo dispărută, șinșilele putrezind de vii în cuștile lor, doi papagali temându-se să fie liberi, o răzbunare așteptând să fie dusă la împlinire, sângele mai multor oameni pulsând în venele mele, piciorul amorțit, cicatricile, toate astea concentrate într-o singură viață: cea a lui Colț.

Am rămas întins pe asfalt, imobilizat de cei patru. Rățoiul s-a aplecat asupra mea și mi-a șoptit:

— Liniștește-te, Cinci, liniștește-te.

În timp ce-mi șoptea, își apăsa genunchii pe brațul meu. Colț lătra și mârâia fără încetare.

Mi-am relaxat corpul și Fernando și Luis s-au ridicat. Imediat ce au deschis poarta ca să intre, am scăpat din mâinile Rățoiului și ale lui Tontu' și m-am repezit la Fernando.

— Nu-i lăsa să-l omoare.

— Tu crezi că eu vreau?! Dar asta e, ce dracu'!

Rățoiul m-a apucat de piept și m-a dat la o parte.

— Are dreptate, Cinci.

Frații Prieto au intrat în curte și au încuiat poarta după ei. Veterinarul, palid, își revenea cu greu, rezemat de un perete. Scosese un pansament cu spirt și-și curăța rana de la bărbie.

Domnul Prieto, ajutat de cei doi fii, a încercat să-i pună botnița lui Colț, dar câinele, agitat de larma din jur, nu l-a lăsat. După mai mult încercări, au reușit să-i pună botnița

și l-au imobilizat cumva între toți trei. Veterinarul a deschis trusa și a scos o seringă. A introdus acul într-o sticlură și apoi a ridicat în aer seringă pentru a verifica dacă avea în ea suficient anestezic. S-a apropiat de Colț și a îngruncheat lângă șoldul lui stâng. Încă agitat, Colț a încercat să scape, dar domnul Prieto a tras de lanț ca să-l oprească. De la distanță, am schimbat o privire cu Colț. Căinele ăsta îmi aparținea și eu îi aparțineam lui. N-ar fi trebuit niciodată să fie al familiei Prieto. Veterinarul l-a apucat de piele și s-a pregătit să-i facă injecția.

— Nu! am urlat de dincolo de poartă. Nu-l ucideți!

Țipetele mele l-au făcut pe Colț să turbeze din nou. A încercat să-și elibereze gâtul din strânsoarea lui Fernando și Luis.

— Nu, nu, nu! urlam eu ca descrieratul.

Colț a reușit să scape și s-a întors spre veterinarul care stătea în genunchi. A sărit pe el și l-a lovit cu botnița în față. Bărbatul a căzut pe spate și seringă s-a rostogolit pe jos. Domnul Prieto a tras de lanț, dar Colț s-a smucit cu putere și atunci domnul Prieto s-a văzut obligat să-i dea drumul. Colț s-a năpustit din nou asupra veterinarului, l-a trântit pe ciment și s-a urcat pe el, mârâind furios.

Luis și Fernando s-au luptat cu el până au reușit să-l îndepărteze de veterinar. Sărmanul doctor s-a târât îngrozit până sub mașina domnului Prieto.

Domnul Prieto s-a întors spre mine, nebun de furie.

— Chiar vrei căinele ăsta, tâmpitul?

— Da, da, îl vreau, i-am răspuns.

S-a întors spre fiii săi.

— Dați-i-l.

Fernando s-a uitat la taică-su, nevenindu-i să creadă.

— Ce?

— Dacă vrea neapărat să-l aibă, atunci să rămână cu el. Dați-i-l.

Luis a desfăcut lanțul din jurul stâlpului și apoi și l-a petrecut de două ori pe după antebraț, ca nu cumva Colț să scape din nou. Ajutat de Fernando, l-au adus cu greu până la poartă.

— Ești nebun, mi-a zis Rățoiul, cu ochii la bestia cenușie care se apropia, controlată cu greu de stăpânii ei.

Domnul Prieto a deschis poarta și Luis și Fernando l-au scos pe Colț.

— Al tău e, a zis domnul Prieto.

Văzându-mă, Colț a sărit pe mine. M-a lovit cu botnița direct în stomac, lăsându-mă fără aer. A mârâit sălbatic. Ce naiba avusesem în cap când am crezut c-aș putea stăpâni bestia asta?

— Îl puteți băga la mine în curte? i-am întrebat pe cei doi frați.

— Tu l-ai vrut, nu? Acum n-ai decât să ți-l bagi în curte, a zis Fernando și mi-a întins lanțul.

M-am întors spre Tontu' și Rățoiul, rugându-i să mă ajute. Tontu' și-a petrecut lanțul pe după antebraț, așa cum făcuse Luis. Rățoiul l-a apucat pe Colț de spate, iar eu l-am prins de zgardă.

— Acum dă-i drumul, i-am zis lui Fernando.

Frații au lăsat lanțul. De-acum, Colț era al meu.

Încerc să-mi amintesc, dar nu pot. Dacă există infern, atunci acesta este: să nu-ți amintești. Știu că fratele meu s-a oprit în pragul ușii și mi-a zis ceva, dar nu-mi amintesc ce. Futu-i! Ce mi-a zis? Știu că mi-a zâmbit și apoi l-am văzut plecând. Ce mi-a zis? Acele cuvinte au fost ultimele auzite de la el, și dacă aș fi știut că aveau să fie ultimele, l-aș fi oprit în ușă și l-aș fi rugat să le repete, rar de tot. Dar el le-a zis și-a ieșit. În stradă îl așteptau dușmanii lui ca să pună mâna pe el.

Carlos s-a întors și am auzit ușa de la intrare deschizându-se și pe bunica strigând: „Ai grijă, dragul meu.“ Am rămas întins

în pat, citind, în timp ce fratele meu se îndrepta către destinația lui finală, către rezervorul de apă în care l-au înecat după ce l-au ținut închis acolo timp de douăzeci și una de ore.

Aș da orice ca să-l pot opri în dimineața aceea și să-i spun: „Dispari, vor să te omoare“, dar nu știam că aveau de gând să-l ucidă în acea zi. Ei, oastea Domnului, asasinii Domnului, și da, ar trebui să scriu dumnezeu cu literă mică pentru că dacă ar fi fost cu adevărat Dumnezeu, Carlos ar fi încă în viață, iar oastea lui de ucigași ar fi moartă și s-ar face dreptate și mi-aș putea aminti astăzi fiecare dintre ultimele cuvinte rostite de Carlos.

viața e firul ăsta de lumină suspendat între nimic și nimic
săptăm de pe întuneric pe întuneric
piatra vrea să fie piatră pe vecie tigrul vrea să fie tigru
vrem să fim lumină veșnică
dar ne stingem
un tigru vrea mereu să fie piatră și o piatră să fie tigru
în realitate suntem veșnic pietre

După un timp, Carlos și tovarășii lui de afaceri au învățat cum să scape de intermediari. Să cumpere morfină de la depozite farmaceutice sau de la farmacii militare era riscant și făcea ca produsul să fie mai scump. Așa că au apelat direct la distribuitorii companiilor farmaceutice. Pe ei chiar nu-i interesa cine le cumpăra marfa. Prețul fiolelor a scăzut până la șaiszeci la sută, iar câștigul s-a dublat.

LSD-ul au continuat să-l cumpere de la aceeași distribuitori: hipioții porno. Au încercat să găsească și alte surse, dar hipioții ajuseseră să le vândă produsul aproape la preț de distribuitor. În plus, erau de încredere. Cinstiți, de cuvânt, eficienți. Era ușor să negociezi cu ei și cădeai repede la înțelegere, iar fiecare afacere încheiată o puteau celebra printr-o noapte de sex gratis.

În ciuda faptului că afacerea mergea strună, Carlos s-a gândit c-ar trebui să exploateze și alte oportunități. În dorința lor de a fi rebeli, tinerii burghezi își doreau experiențe unice, dar posibilitățile erau limitate. Să te droghezi în locurile unde se asculta ilegal rock sau în timpul unui concert clandestin ori la o petrecere privată într-o vilă din Pedregal era ceva cât se poate de obișnuit. O trupă cânta, iar tinerii consumau ce aveau la îndemână: marijuana, cocaină, heroină, alcool. Apoi, tripați, dansau, se sărutau, meditau. Carlos simțea că lipsea ceva, că un trip colectiv ar putea duce totul în niște zone mai imaginative. Exista, așadar, o nișă de exploatat.

Ideea i-a venit în timp ce urmăream cele trei părți ale unei serii la Cine de La Vega, un cinematograf imens, dar nașpa, unde se întâmpla frecvent să simți șoareci și gândaci alergându-ți printre picioare. „Am să organizez proiecții psihedelice“, a zis. În aceeași seară a vorbit cu directorul cinematografului, un tip rotofei și îndesat, care-și tot ștergea transpirația de pe

față. Carlos i-a propus să închirieze sala în fiecare sâmbătă, de la zece seara până a doua zi la zece dimineața. Directorul a vrut să facă pe deșteptul și i-a cerut o sumă exorbitantă. „În douăsprezece ore pot proiecta cinci filme, plus floricelele, sucurile, jeleurile, bomboanele de ciocolată și ce mai vând eu pe-aici.“ Voia să obțină un preț de parcă sala de cinema s-ar fi umplut la fiecare film. Încăpeau opt sute de oameni. Dacă un bilet pe toată ziua costa trei pesos pentru toate cele trei proiecții, asta însemna un peso de spectator per film. Opt sute ori cinci egal patru mii, plus banii scoși din dulciuri: două mii. În total șase mii de pesos. În plus, îi mai trebuia ceva și pentru paznici, pentru proiecționist și cele două ajutoare ale sale, cinci plasatoare și doi vânzători de bilete, pentru că așa cerea sindicatul.

Carlos a râs de pretențiile rotofeiului. „În primul rând, nimeni nu merge la cinematograf între zece noaptea și zece dimineața. În al doilea rând, am venit de nenumărate ori la cinema ăsta și niciodată n-am văzut sala plină. În al treilea rând, o să vindem produse mult mai rentabile decât floricele sau sucuri. În al patrulea rând, îți ofer cinci sute de pesos pe noapte, plus zece la sută din vânzări și plătesc jumătate din sumele pentru angajați, cealaltă jumătate o plătești tu din procentul tău. Te bagi sau să mă duc la alt cinematograf?“ Rotofeiul a cerut o zi ca să se hotărască. I-a zis lui Carlos că majoritatea sălilor aparțineau guvernului și că el obținuse postul cu ajutorul unui văr de-al lui. Ideea era că trebuia să se sfătuiască cu vărul său. „Nu, nici o zi în plus, cu atât mai puțin ca să te sfătuești cu altcineva“, i-a zis Carlos. „Asta e ultima mea ofertă. Te bagi sau nu?“ Directorul a acceptat.

Strategia de promovare a proiecțiilor a fost gândită cu multă atenție. Carlos era hotărât să nu le dea polițiștilor nici un bănuț din câștigurile sale. Nu suporta corupția, pur și simplu. Sean a propus pliante într-o singură culoare, în genul celor folosite pentru locațiile ilegale sau la petrecerile cu plată, dar Carlos i-a

zis că era prea riscant. Nu-și puteau permite să scrie nici adresa, nici ora. Poliția ar fi putut descinde. Mai mult, ei vindeau un produs exclusivist, așadar întâlnirile trebuiau să fie exclusiviste.

Au pornit cu binișorul. Mai întâi au făcut proiecții pentru clienții lor cei mai fideli și le-au cerut să organizeze întâlniri cu prietenii lor și să le spună despre „o nouă modalitate de a deschide porțile percepției“. În trei săptămâni au reușit să adune treizeci și doi de bărbați și douăzeci și una de femei. Toți acei tineri de bani gata au fost dispuși să meargă la un cinematograf dintr-o zonă periculoasă și total necunoscută pentru ei. Le mirosea a adrenalină, a aventură, a transgresare.

A venit ziua primei proiecții. Biletul de intrare includea douăsprezece ore de cinema, cu posibilitatea de a vedea filmul de câte ori aveai chef în acel interval, o doză de morfină sau de LSD, la alegere, și un shot de vodcă Oso Negro. Tot ce consumi în plus se plătea separat.

Carlos a făcut rost de o copie după filmul care în acei ani făcea ravagii în materie de efecte speciale: *Iason și argonauții*. Conveniseră cu toții ca filmul să ruleze toată noaptea, cu o pauză de un sfert de oră între proiecții.

În partea din față a sălii au așezat mai multe mese, pline cu pahare de plastic și sticle de Oso Negro. Plasatoarele erau instruite să-i conducă pe spectatori la locurile lor, să-i servească și să încaseze banii pe băutură. Dozele urmau să fie date de vânzătorii de bilete, odată cu biletul. Paznicii trebuiau să anunțe imediat dacă poliția ar fi dat târcoale.

Prima proiecție a fost o adevărată nebunie. Ce putea fi mai tare decât să vezi *Iason și argonauții* sub influența morfinei sau LSD-ului. Să vezi scheletele luptându-se cu oamenii lui Iason, pe Talo trezindu-se, pe Iason tăind capul hidrei, a fost o experiență unică, și asta era exact ce-și dorea Carlos pentru clienții lui. Oamenii au aplaudat, au țipat, au cerut alte doze (iar Carlos a profitat ca să le vândă de trei ori mai scump), au băut

până au căzut lași printre rândurile de scaune și s-au retras doar ca să și-o tragă în fotoliile instalate la balcon. Un succes total.

Sâmbăta următoare, numărul de spectatori s-a triplat. S-au manifestat la fel de entuziaști. Țipete, aplauze, unii s-au ridicat în picioare pe scaune ca să-l susțină pe Iason, câteva fete au dansat în tâțele goale. Carlos le-a cerut la microfon să nu spună nimănui despre această „nouă văgăună a libertății“.

Proiecțiile de la Cine de La Viga și-au câștigat o clientelă fidelă. Localurilor ilegale unde se asculta rock, petrecerilor, concertelor le lipsea experiența senzorială a filmului și intimitatea dată de sala de cinematograf. Publicul a cerut să se proiecteze numai *Iason și argonauții*. Nimeni nu se sătura să vadă filmul o dată și încă o dată și încă o dată. Era ideal pentru efectele psihedelice date de LSD. La scena cu scheletele, mulți dintre spectatori agitați săbii nevăzute și se luptau stând în picioare pe scaune. Alții, mai puțini, o luaau razna rău. Aveau senzația că mâinile li se dezintegrează sau se ghemuiau prin colțuri convinși că nenumăratele capete ale Hidrei vor ieși din ecran ca să-i mănânce. Morfina stârnea Țipete de veselie de fiecare dată când Iason mai depășea câte un obstacol în drumul său către lâna de aur, sau, din contră, îi făcea să adoarmă în timp ce și-o trăgeau pe rândurile din spatele sălii. Tuturor acestor tineri narcotizați le plăcea la nebunie să știe pe de rost dialogurile, fiecare întorsătură de situație, rezultatul fiecărei lupte. Proiecțiile căpătaseră numele de „călătoria lui Iason“, iar spectatorilor li se zicea Iasoniții sau Meduzele.

Carlos a rezistat tentației de a extinde afacerea și la alte cinematografe, în ciuda presiunilor lui Sean și ale Castorului Turbat. Dacă s-ar fi extins, ar fi putut atrage atenția polițiștilor corupți, vreunui politician venal, sau chiar să le dea idei altor grupuri care făceau trafic cu altfel de substanțe, cum era grupul Nazis.

Două sute de spectatori i s-a părut cam mult lui Carlos și a făcut tot ce-a putut ca să țină lucrurile departe de ochii

lumii. A întocmit cu minuțiozitate o fișă cu datele personale ale fiecărui spectator. Data nașterii (minorilor nu le permitea să intre), domiciliul și numărul de telefon și dacă fusese printre primii clienți sau venise la recomandarea altcuiva. A gândit niște parole și i-a dat fiecărui client un cod secret. Dacă numele, parola și codul nu coincideau, nu putea intra. Accesul era la fel de bine controlat ca la un club privat.

Pe toți angajații i-a plătit baban ca să evite nemulțumirile și bârfele. I-a mai dat ceva în plus și directorului ca să fie și acesta mulțumit și să-și țină gura. Pe Sean l-a făcut responsabil cu logistica, iar pe Castorul Turbat cu paza. Carlos a fost extrem de atent la toate detaliile, mai puțin la unul: i-a permis accesul unei brunete de douăzeci de ani, frumoasă foc, dar nebună de legat, care, atunci când lua doză dublă de LSD, se fâțâia cu țâțele goale printre rânduri și care s-a dovedit a fi verișoara lui Josué, exact acel Josué din grupul băieților cuminți.

M-a uimit numărul mare de televizoare. În sala de mese, în sălile comune, în încăperile gardienilor, pe coridoare. Asta era diferența dintre o pușcărie americană și una mexicană. În cea mexicană nu existau televizoare. Nici măcar unul singur. Pușcăria americană părea un altar închinat voluminoaselor aparate cu antene de cameră. Deținuții mexicani își petreceau timpul jucând cărți și șotron sau punând la cale bătăi cu pumnii. Deținuții americani zăceau ca tâmpiți în fața televizorului, ore în șir, uitându-se la concursuri sau la știri scandaloase. În rest, închisorile din Mexic și cele americane se asemănau: ziduri sco-rojite, miros de excremente, urlete, priviri amenințătoare, celule supraaglomerate, șobolani, gândaci, priciuri de beton, frig sau căldură insuportabile, ventilatoare stricate, deținuți privilegiați, rasism, discriminare socială.

Sean a ajuns într-o închisoare din Texas, Diego în cea din Lecumberri. Amândoi s-au adaptat rapid la viața de pușcăriaș.

Pe Sean l-au respectat din prima. Era un veteran de război rănit pe câmpul de luptă, închis mai întâi într-o pușcărie din Mexic și care suporta durerile cronice cu care se alesese de pe urma războiului fără să se plângă de absența morfinei. Nimeni nu s-a pus cu el. Castorul Turbat a învățat repede regulile pușcăriei din Lecumberri. Având școala vieții, și-a dat seama imediat care erau polurile de putere și cine le conducea. A știut cum să negocieze cu ei și a mai cerut și ajutorul lui Pedro Jara. Membrii din grupul Nazis infiltrați în închisoare l-au apărat. Pedro Jara nu i-a cerut nimic la schimb. Amândoi erau din Unidad Modelo și asta era destul pentru a-i oferi protecție.

Lui Sean i-au propus să-și ispășească pedeapsa într-o închisoare americană. Tatăl lui a vorbit cu un prieten de-al său, un senator, ca să intermedieze acordul cu autoritățile mexicane. S-a apelat la jurisdicția din Texas pentru ca Sean să fie primit într-una dintre închisorile de-acolo. Sean s-a întors în țara în care se simțea străin, dar, spre norocul lui, a nimerit într-o pușcărie unde deținuții majoritari erau mexicani sau americani cu origini mexicane. S-a simțit printre ai lui. Vorbea cu ceilalți deținuți numai în spaniolă și refuza să vorbească englezește cu gardienii.

Mi s-a permis să-l vizitez la închisoarea texană, pentru că nu era una de maximă securitate. Mai mult, mi s-a permis să-l văd în curtea interioară a pușcăriei. Ca să ajung până la el, a trebuit să trec prin mai multe birouri, să străbat coridoare mărginite de celule, ateliere și să suport zecile de televizoare deschise. L-am rugat să mă ajute să mă răzbun. Deja își făcuse un plan ca să-l termine pe Zurita și aștepta doar să iasă din pușcărie pentru a-l pune în aplicare.

Isteț, Castorul Turbat a obținut să fie închis pe palierul cu deținuții „gulere albe”: bancheri frauduloși, delapidatori mărunți și șantajști. Așa n-a trebuit să împartă celula cu ucigași sau schizofrenici. A avut ceva probleme, pentru că era un tip

arțăgos, dar până la urmă scăpa basma curată datorită violenței cu care se bătea sau, atunci când inamicii erau prea mulți, datorită intervenției celor din grupul Nazis. Treptat, gardienii l-au mai îmblânzit cu ajutorul bățăilor și pedepselor, așa că n-a avut de ales și a trebuit să învețe să-și cumpere liniștea.

La Castorul Turbat am fost de puține ori. Dacă nu erai rudă apropiată cu deținutul, era greu de intrat în pușcăria din Lecumberri, dar până la urmă tot am reușit să mă strecur. Castorul Turbat fusese condamnat la cincisprezece ani de închisoare. Zurita i-a scornit tot soiul de delict. Diego nu numai c-a promis să mă ajute să mă răzbun, ci a și jurat că, atunci când va ieși din închisoare, va face totul ca să se răzbune și el.

Trecuseră trei săptămâni de când înainta pe teritorii tot mai neprimitoare. Nici urmă de wapiti, cerbi, bivoli. Carnea era din ce în ce mai puțină. Amaruq a drămuț-o: o parte pentru capcane, o parte pentru el. În ciuda foamei și-a lipsei de vânat, lupii adulmecau capcanele, dar nu se atingeau de carne.

Amaruq începuse să aibă coșmaruri și halucinații. De mai multe ori, în plină zi, l-a întâlnit pe bunicul său. Bătrânul scruta orizontul în căutarea lupilor, lua urmele haitei, adulmeca aerul înghețat al dimineților pentru a le simți mirosul. Au mers zile în șir unul lângă celălalt, tăcuți. Când oboseala îl făcea pe Amaruq să se prăbușească în zăpadă, bunicul său se ducea la sanie, tăia două bucăți de carne de wapiti, le prăjea la foc și i le aducea. Se așezau pe dâmburi de zăpadă ca să mănânce. În unele nopți îl auzea pe bunicul lui mormăind cuvinte fără înțeles. Amaruq încă nu învățase limbajul morților.

Într-o după-amiază a văzut în depărtare o siluetă prăbușită în pădurea ninsă. Halucinațiile îl făcuseră să nu se mai încreadă în simțurile lui, așa că s-a apropiat cu mare băgare de seamă. Era o lupoaică tânără. Slabă, numai piele și os, lipsită de puteri, învinsă de inaniție. Peste tot în jurul ei se vedeau zeci de urme

de lup, iar printre ele – extrem de clare – cele imense ale lui Nujuaqtutuq. Era limpede că haita încercase s-o ajute să scape cu viață.

Amaruq a observat restul haitei pierzându-se printre pini, la vreo trei sute de metri depărtare. A dus pușca la ochi și l-a căutat prin lunetă pe Nujuaqtutuq. N-a reușit să-l vadă. A încercat să se pună în pielea marelui lup. Unde își conducea haita, dacă nu spre o moarte sigură? Lupoica asta era prima victimă a deciziilor lui greșite.

Amaruq a ingenuncheat lângă lupoaică. Subnutriția îi provocase căderea părului. Respira cu greutate și din când în când tremura din tot corpul. Amaruq și-a pus mâna pe spinarea ei. Lupoica și-a mișcat puțin capul pentru a-l vedea și apoi și l-a lăsat iarăși în zăpadă. A scos cuțitul cu gândul de-a o ucide, dar bunicul său l-a oprit. Amaruq s-a întors spre el. „De ce?” l-a întrebat. Bătrânul s-a uitat în ochii lui câteva secunde, apoi s-a dus la sanie și a revenit cu o capcană. A fixat-o la un metru de lupoaică. Apoi s-a dus după altă capcană și apoi după alta și apoi le-a fixat pe toate în cerc în jurul lupoaicei. Abia atunci Amaruq a înțeles: cercul acela de capcane din jurul lupoaicei era obligatoriu. Cu siguranță ceilalți lupi aveau să se întoarcă după ea. Au instalat împreună toate capcanele. Apoi bunicul său a dispărut din nou.

Lui Amaruq i s-a făcut milă de lupoaică. Ar fi trebuit să-i curme suferința pe loc, dar trebuia să-l vâneze pe Nujuaqtutuq cu orice preț. S-a inserat. Pentru prima dată după săptămâni întregi, norii s-au împrăștiat și Amaruq a văzut soarele apunând dincolo de pâlcurile de pini. A instalat cortul înainte de lăsarea întunericului. De afară i-au ajuns din nou la urechi bâiguielile bunicului său. S-a învelit în blăni și a închis ochii.

În acea noapte vântul nu a băttut deloc. Lumina lunii. Tăcere. Liniștea albă a pășunilor. Amaruq a reușit să doarmă așa cum nu mai dormise de multă vreme. Dormea adânc când a simțit

o mână pe umăr, scuturându-l. A deschis ochii. Bunicul său îl privea fix. Epuizat, a încercat să adoarmă la loc, dar bunicul lui nu i-a dat pace. Amaruq s-a ridicat în capul oaselor pentru a se trezi. Se crăpa de ziuă. Bunicul s-a întors cu spatele la Amaruq ca să deschidă ușa cortului și a făcut semn spre afară. Amaruq și-a pus pe spate haina din blană de ren și a ieșit din cort. Soarele abia răsărit l-a orbit. Amaruq a mijit ochii. Bunicul său l-a prins de braț și a arătat către păduricea de pini. Acolo, lângă lupoaica deja moartă, stătea prins în capcană Nujuagtutuuq, marele lup cenușiu.

Amaruq s-a apropiat pentru a se asigura că era el. Nujuagtutuuq s-a repezit să-l atace, târând după el capcana grea care-i prinsese un picior din spate. Lanțul prins în jurul copacului nu i-a permis lupului să ajungă până la Amaruq. Smucitura aproape că i-a smuls piciorul. Un șuvoi de sânge a țâșnit din rană. Nujuagtutuuq s-a întors ca să muște capcana. Colții săi puternici s-au izbit de fier. Nu, asta nu mai era o halucinație.

Amaruq s-a dus la cort ca să ia pușca. A pus pe țeavă ultimul glonț, a tras piedica și s-a apropiat de lupul care începuse să-și roadă piciorul ca să scape din capcană. În jurul lui, sângele înroșea zăpada. Oasele lui zdrobite se șteau prin pielea mușcată. Nujuagtutuuq s-a uitat din nou, cu ochii lui galbeni, la Amaruq. Și-a arătat colții în timp ce mârâia încet. Era un animal superb și puternic. Amaruq a dus pușca la ochi. A ochit fruntea lupului și a tras piedica puștii. A inspirat adânc. A început să apese ușor trăgaciul, dar exact în momentul împușcăturii a simțit ceva ce-i împingea arma într-o parte. Glonțul s-a înfipt lângă Nujuagtutuuq. Bunicul său deviasse împușcătura. Amaruq s-a întors spre el, furios. „De ce?” i-a strigat. S-au privit în ochi câteva momente, apoi bătrânul a dispărut printre razele de soare. Amaruq a vrut să-l urmeze, dar s-a lovit de aerul înghețat al dimineții. „De ce?” a strigat el din nou. Strigătul a răsunat în nesfârșirea împădurită din jur, fără răspuns.

Detunătura împușcăturii nu l-a speriat pe Nujuaqtutuq. A rămas în aceeași poziție, sfidător. Amaruq irosise ultimul glonț. Acum trebuia să-l ucidă pe marele lup cu cuțitul sau cu mâinile goale. Avea să găsească momentul potrivit pentru a o face.

Ultimele cuvinte auzite de la bunica: „Vrei să-ți fac ceva de mâncare?”

Ultimele cuvinte auzite de la mama: „Ai grijă, ne întorcem marți.”

Ultimele cuvinte auzite de la tata: „Profită că nu vom fi acasă și fă-ți curat în cameră.”

Ultimele cuvinte auzite de la Carlos:

Înainte de dezastru, duceam o viață fericită. Mă distrăm în cartier, îmi făcusem prieteni la noua școală și profesorii mă susțineau, aveam note bune, jucam baschet foarte bine și fotbal așa și așa, avusesem câteva prietene, vorbeam o limbă străină, mă gândeam să merg la facultate, știam să mă apăr pe stradă și câștigam bani frumoși ajutându-l pe Carlos la afacerea lui cu șinșile. Dar roiul m-a împresurat brusc și furnicile morții au devorat totul.

După dispariția părinților mei, unchiul din partea mamei a insistat să mă duc să locuiesc cu familia lui în San Antonio, Texas. Mi-a zugrăvit o viață ideală: o familie gata să mă primească în sânul ei, o universitate excelentă, prieteni, plimbări. Era un om bun și-mi făcuse o ofertă generoasă și din toată inima, dar nu mă vedeam trăind în Statele Unite. A fost singurul care m-a sunat săptămânal, căruia i-a păsat cu adevărat dacă aveam bani de trăit, pentru a-mi plăti școala, pentru a mă deplasa. Celelalte rude apropiate, unchi și mătuși, deși se dovediseră peste poate de îngrijorate pentru mine în timpul înmormântării, s-au mulțumit până la urmă să mă sune de câteva ori ca să știe cum o mai duceam și gata. Se grăbeau să încheie convorbirea. „Bună, Juan Guillermo. Ce mai faci? – Așa și-așa. – Da, îmi dau seama. E greu, dar o s-o scoți la capăt. Să știi că și pe mine mă doare că părinții tăi nu mai sunt, dar asta e viața, trebuie să mergem mai departe. – Nu, mătușă, viața nu e așa. – Da, dragul meu, o scoți tu la capăt. Poate venim pe la tine la sfârșitul ăsta de săptămână, dacă nu reușim, o lăsăm pe următorul. Să fii cuminte și să ai grijă de tine.” Apoi închideau. Îi înțeleg. Ce-ar fi putut face dacă le-aș fi zis că mi-era foarte rău? Să mă ia acasă la ei? Să-mi împrumute bani? Nu. Ei aveau viața lor și n-aveau chef ca moartea să le-o infecteze. Nu aș fi acceptat niciodată

să locuiesc la ei, iar cu banii oricum stăteau prost. Două dintre mătușile mele și unul dintre unchii mei aveau copii mici, nici unul mai mare de șase ani. Ce să fi căutat în casa lor un tip de șaptesprezece ani, orfan până-n măduva oaselor?

Da, moartea a dat buzna în viața mea și a făcut-o praf. Dar eram hotărât să n-o las să mă tragă după ea. Nu, pe mine nu. Nu. Cu siguranță nu.

Era un ger de crăpau pietrele. Termometrul arăta minus șase grade, dar băieții cumiști practicaau kata fără cămașă pe ei. „Respirați cu diafragma“, ordona Humberto, care, la bustul gol, părea să se afle pe o plajă în plin soare. „Frigul e în mintea voastră, durerea e în mintea voastră, înfrângerea e în mintea voastră. Învingeți.“ Unii dârdâiau din tot trupul, cu buzele vinete, cu pielea înroșită. Dar nu se plâneau. Era de-ajuns să te lamentezi o singură dată, și riscai să fii exclus din grup. Iar asta însemna dezonoarea. Să aparții Mișcării Tinerilor Catolici, să reprezinți valorile inculcate de familiile lor conservatoare, să aperi religia, să lupți pentru morala creștină, toate acestea erau motive de nemăsurată mândrie. Îi înflăcăra ideea de a se păstra neatinși în mijlocul putrefacției generale.

După părerea lui Humberto, lupta împotriva frigului mușcător îi făcea mai zdraveni. Aerul înghețat al munților le purifica mintea și trupul. Era un exercițiu care-i pregătea pentru luptă. Mă uitam la ei de la distanță, înfodolit într-un pulover de lână. Apiță, pe care-l chemasem să vină cu mine, mi se plângea clănțănind din dinți: „Futu-i! M-ai prostit să vin la tâmpenia asta.“

Într-o miercuri, după reuniune, Humberto a venit la mine. „La sfârșitul ultimei săptămâni din fiecare lună organizăm o tabără în Las Monjas și vrem să vă invităm, pe tine și pe prietenii tăi.“ Din descrierea lui, totul părea distractiv: corturi, foc de tabără, pescuit de păstrăvi pe râu, lecții de karate și judo, discuții,

drumeții, cățărări, tiroliene. Știam că nu erau altceva decât minciuni, altele dintre multele sale argumente false cu care încerca să mă ademenească în rândul grupării. Prozelitismul dus la fanatism se ascunde întotdeauna în spatele unei atmosfere destinsă și al unui zâmbet fals. Am acceptat, nu doar pentru a-i ține sub observație, ci și pentru că eram atras de creștinismul lor înflăcărat și de morala lor incoruptibilă.

Dintre toți prietenii mei, numai Apiță a vrut să vină cu mine. Lui îi plăcea să meargă la iarbă verde, așa c-a crezut minciuna pe care-o construisem pe minciunile lui Humberto. „Cred c-o să ne distrăm pe cinste“, i-am zis. Mai fals de-atât nu putea să sune. Cine ar fi putut să se distreze cu asemenea indivizi?

Am ajuns vineri după-amiază. Băieții cuminți au instalat opt corturi, câte unul pentru trei participanți. Apiță și cu mine am avut un cort numai pentru noi, cel mai îndepărtat de tabără. La cină am mâncat niște cornuri cu lapte îndoit cu apă. La ora opt, Humberto a cerut ca toate lanternele să fie stinse. Tabăra a rămas în beznă. În următoarele minute s-a auzit o rumoare crescândă: băieții cuminți ziceau Tatăl Nostru. Apoi, aproape la unison, au încheiat rugăciunea cu un amin răsunător.

La patru dimineața, Antonio ne-a dat deșteptarea cu ajutorul unui fluier. „Sus, la micul dejun.“ Apiță s-a întors pe-o parte și s-a ghemuit în sacul de dormit. „Tâmpiții ăștia-s duși rău cu capul“, a șoptit în timp ce Antonio sufla în fluier de mama focului.

Băieții cuminți au ieșit din corturi cu lanterne în mâini. Unii s-au apucat să adune lemne, alții aprindeau focul sau pregăteau micul dejun: o oală uriașă de ciocolată cu apă și mai multe tigăi cu ouă jumări. Nici unul nu se încotoșmănase pentru a se proteja de gerul cumplit. Purtau doar tricouri albe.

M-am hotărât să ies și eu așa. Apiță a făcut ochii mari la mine. „Ce dracu', Cinci, ai luat-o razna și tu.“ M-am întors și i-am aruncat o privire hotărâtă. „Să nu-și închipuie ăștia că ei sunt mai bărbați decât mine“, i-am zis și am ieșit. Frigul

m-a lovit în plin, dar am început să respir așa cum explicase Humberto și treptat m-am încălzit.

După micul dejun, un preot tânăr a ținut o slujbă de vreo oră și jumătate. Predica lui a fost plină de parabole și alegorii. Cuvintele sale le-au mers băieților cumiți direct la suflet. În realitate, toate predicile alea erau destul de seci. Retorică pură, lipsită de substanță.

Imediat după slujbă, Humberto ne-a adunat pe toți. Urma să alergăm cinci kilometri la deal. Am pornit în grup. Grașii, ca Josué și Lalo, rămâneau mereu în urmă sau vomitau, epuizați. Humberto, având o condiție fizică de invidiat, mai cobora până la noi ca să-i impulsioneze. „Haideți, nu ne faceți de rușine. Dați-i bătaie.” Îi apuca de braț, obligându-i să continue. Și nenorociții ăia, împiedicându-se, se vedeau obligați să se opintească la deal fără oprire.

Nimeni nu putea să renunțe. Nimeni. Nu știu cum de nu mi-am dat seama că Tinerii Îl Urmează pe Cristos era, de fapt, o adevărată armată. Aripa paramilitară a Mișcării Tinerilor Catolici. Humberto era comandantul ales să organizeze acele escadroane neoficiale ale morții, iar toți ceilalți îi executau ordinele fără să crâcnească.

După cursa de cinci kilometri, a urmat un antrenament extenuant de arte marțiale. Eu și Apiță n-m avut voie să participăm, doar să ne uităm. S-au antrenat aplicându-și lovituri pe bune. Nu mimau doar, cum ar fi fost firesc. Se loveau dur. Iar Humberto striga: „Rezistați durerii. Durerea e în mintea voastră.” Câțiva s-au ales cu nasul și gura însângerate, alții cu pomeții tumefiați sau cu dureri groaznice de picioare de la loviturile primite. Cum nu aveau voie să se plângă, cei loviți se retrăgeau discret, unii cu lacrimi în ochi, se ștergeau de sânge și reveneau pentru a continua să se bată.

La două după-amiaza, au început pregătirile pentru prânz. „Mâncați la micul dejun ca niște regi, la prânz ca niște nobili și

la cină ca niște cerșetori“, a zis preotul. Pentru băieții cuminți, să prânzești „ca niște nobili“ însemna să fierbi legume, orez și gheare de pui, toate aruncate într-o oală uriașă. Și gata. O fier-tură cam insipidă. Frugalitate și disciplină.

Activitățile „recreative“ au constatat în câteva miuțe, jucate cu greu pe terenul pietros. Pescuitul de păstrăvi, tiroliana și cățaratul au fost promisiuni deșarte. În schimb, la începutul și la sfârșitul fiecărei activități, spuneau rugăciuni. De fiecare dată încheiau cu „îmi voi da viața pentru Dumnezeu și fi-voi răsplătit pentru acțiunile mele“. Criminali de căcat. Nu și-au dat viața pentru nimeni și au scăpat nedepșiți pentru crimele lor fanatice.

La întoarcerea cu autobuzul, Humberto s-a așezat lângă mine. Am schimbat câteva banalități. Mi-a zis că vrea să participe la un maraton. „Îmi doresc asta de mic copil“, mi-a zis. Eu i-am spus despre visul meu de a ajunge fotbalist sau baschetbalist profesionist. A părut interesat. M-a întrebat dacă aveam de gând să urmez o facultate și i-am zis că da, că aș vrea să fiu veterinar sau scriitor. A zâmbit. „Scrișul nu e întotdeauna un lucru bun“, mi-a zis și niciodată n-am înțeles de ce a spus asta. Mi-a zis ce mult mă plăceau băieții din grup, cât de repede mă integrasem. „La cei paisprezece ani ai tăi, știi foarte multe“, mi-a zis, „citești Biblia și alegi fragmente interesante.“ Nu știam unde bate. Ce era cu toate acele complimente? Humberto s-a asigurat că nimeni nu-l putea auzi, după care s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: „În ultima sâmbătă a fiecărei luni, ne reunim pentru a primi noi membri. E o ceremonie privată despre care nu trebuie să mai afle nimeni. Nici fratele tău, nici prietenii tăi. Vrem să faci parte din mișcare. Te vom primi cu brațele deschise“, a zis și a zâmbit larg.

Așadar de asta umblase cu complimente: ca să pregătească terenul pentru a mă racola. M-am simțit satisfăcut. Datoria mea de a-i spiona funcționase perfect. Carlos avea să fie mândru

de mine. „Trebuie să mă tund?“ l-am întrebat. Humberto mi-a zâmbit din nou. „Firește că nu. Cristos avea plete, ca tine. Vei vedea tu singur mai târziu dacă e cazul să-l porți ceva mai ordonat. Ne vedem sâmbătă?“ Am dat din cap că da. Humberto m-a strâns amical de ceafă și a zâmbit binevoitor. M-am uitat la șoseaua neagră. Se lăsase noaptea.

Ne-a luat destul de mult până să-l băgăm pe Colț în casă. Abia am reușit să-l ținem toți trei. Ne lovea, mârâia, încerca să scape. Palmele ne erau pline de bășici de la lanț. Frații Prieto râdeau văzându-ne cum ne chinuiam și mă luau peste picior. „O să te mănânce de viu“, mi-au zis. Veterinarul se ținea deoparte, mulțumindu-se să se uite la noi. Nu părea să se bucure de spectacol. Dimpotrivă, s-ar fi putut spune că mă privea cu simpatie, în ciuda faptului că-l lovisem. Domnul Prieto s-a apropiat de mine. „Băiete, lasă-l pe veterinar să-l adoarmă. Nu te poți pune cu câinele ăsta.“ Chiar era un om bun. Îngrijorarea lui era sinceră. „Nu“, i-am zis eu, încăpățânat, „vreau să am grijă de el.“ A dat din cap cu amărăciune. Era evident că nu puteam stăpâni bestia aia furioasă și de neîmblânzit. Dar mă hotărâsem să-l salvez, așa că nu mai puteam da înapoi. „Veterinarul e aici, l-am plătit. Încă te mai poți răzgândi.“ „Nu“, am repetat. Domnul Prieto a ridicat din umeri, s-a dus la fiii lui și le-a ordonat să-l urmeze în casă.

Colț nu s-a liniștit nici măcar pentru o secundă. Avea o energie nesfârșită. Ne-am luptat cu el vreo oră până când am reușit să-l băgăm în garajul casei mele. Când l-a văzut pe King, Colț s-a năpustit asupra lui. King a luat-o la goană pe scări în sus. Colț ne-a tras după el. Pentru că tot încercam să-l oprim, Colț a schimbat brusc direcția și s-a izbit de televizor, făcând țândări ecranul. Era, literalmente, un lup cu blană de sticlă.

Toți trei aveam mâinile sângerânde. În casă, Colț s-a întors spre noi ca să ne atace, obligându-ne să ne mișcăm în cerc ca să

scăpăm. Rățoiul s-a întors spre mine. „Nu mai pot“, a zis. „Nici eu“, a zis Tontu'. Și eu eram epuizat. „Ajutați-mă să-l duc măcar în patio“, i-am rugat. „Nu-mi mai simt brațele“, a zis Rățoiul, „poate mai încolo, după ce se mai liniștește.“ „Bine“, le-am zis, „la trei îi dați drumul și ieșiți în fugă. Nu uitați să închideți ușa după voi. Unu, doi... trei.“ Tontu' și Rățoiul au ieșit val-vârtej. Am rămas singur cu Colț. A părut să se liniștească, dar imediat ce-am slăbit lanțul, a sărit să mă muște. M-a izbit cu botnița în picioare. Cât pe ce să mă dea jos. S-a repezit din nou la mine și a trebuit să mă apăr cu un scaun. M-am ghemuit, am legat lanțul de unul dintre picioarele mesei din sufragerie și am luat-o la fugă pe scări. Colț a vrut să fugă după mine, dar nu a putut de lanț. L-am dus pe King în camera lui Carlos și m-am închis împreună cu el. Auzeam cum Colț încerca să se elibereze. Zgomot de scaune, sticle sparte, vase făcându-se țandări. Și apoi, într-un târziu, liniște.

După o oră, m-am hotărât să văd ce e cu el. Am tras cu ochiul din capul scării și l-am văzut pe Colț întins pe jos. Părea să se fi liniștit, în sfârșit. Nu reușise să scape de lanț și târâse masa prin toată sufrageria. Făcuse praf parterul. Avea să mă coste o avere să-l reamenajez.

M-am întors în cameră. Îngrozit, King se refugiase în baie. Imediat ce m-a văzut, a dat din coadă, fără să iasă din baie. L-am chemat și a venit speriat și s-a așezat pe pat. Îmi ardeau palmele. De la atâtea smucituri, îmi ajunseseră aproape carne vie. Brațele mă dureau atât de tare, încât nu eram în stare să le ridic.

M-am întins pe pat lângă King. Încă părea speriat. Pe când era un cățeluș, fusese jucăuș și neînfricat. După ce a fost înjunghiat, a devenit bănuitor și fricos. Avea șase ani când s-a întâmpat. A ieșit într-o noapte, imediat ce am deschis poarta casei, și a luat-o la fugă spre Río Churubusco. A traversat în goană și a scăpat necălcăt de mașini. Tata a încercat să se țină după el, dar King s-a făcut nevăzut în beznă terenurilor virane. Până

la urmă, King a ajuns pe străduțele din San Andrés Tetepilco. Acolo a dat peste un bețiv cu care a vrut să se joace. A sărit pe el. Bețivul s-a speriat, a scos un cuțit și i l-a înfipt în bot. Aproape că i-a tăiat maxilarul. King a căzut și s-a zbatut în noroi. Ne-am dat seama de toate astea când ne-am luat după dâra de sânge și l-am găsit pe bețiv întins pe o bancă, cu cuțitul în mână.

King a încercat să se întoarcă acasă, dar pierduse atâta sânge, încât a căzut leșinat într-o baltă de la marginea drumului. Tata l-a găsit după câteva ore – era inconștient și abia mai respira. L-a adus în brațe până acasă, l-a pus pe bancheta din spate a mașinii și l-a dus la veterinar. Paisprezece copci i-a pus. A zis că are nevoie de odihnă. L-am închis pe King în curtea din spate. A zăcut acolo, zile și nopți, nemișcat. Într-o zi m-am dus să-l văd. Un șir de furnici se întindea până la rana lui, intrându-i în gură. Furnicile cărau bucățele de sânge închegat. M-am enfuriat și am început să le strivesc cu piciorul, credeam c-aveau să-l devoreze pe King. A durat vreo două luni până și-a revenit complet. Falca nu i-a mai stat niciodată cum ar fi trebuit. Când dădea aerul afară, îi vibra răsunător.

Am stat o vreme moțâind în pat, lângă King. Junghiurile din palme m-au trezit de mai multe ori. După două ore, cineva a sunat insistent la sonerie. Colț a înnebunit din nou și a început să târască masa dintr-o parte într-alta. Am dat fuga în camera părinților mei și am deschis fereastra ca să văd cine suna la poartă. Era Fernando. „Ce e?” l-am întrebat. A ridicat o mână în care ținea un teanc de hârtii. „Actele lui Colț”, mi-a zis, „pedigriul, carnetul de sănătate și observațiile veterinarului.” „Cobor”, i-am strigat.

N-am avut curajul s-o iau prin sufragerie. Nu voiam să-l ațâț și mai tare pe Colț. Am urcat pe acoperiș, am străbătut terasa și am trecut pe casa familiei Ávalos. Am coborât, am sărit zidul curții și m-am dus la Fernando. Mi-a dat teancul de hârtii. Le-am răsfoit. Radiografii, operații, vaccinări și câteva pliante

în engleză cu genealogia lui Colț și un îndrumar de îngrijire, alimentație și antrenament.

În fața casei familiei Prieto, câțiva muncitori încărcau mobilă într-un camion. „La cât plecați?” l-am întrebat. „La patru. Țsta e ultimul transport.” Am tăcut amândoi o vreme. „Să ai grijă de Colț”, mi-a zis. „Normal. Puteți veni să-l vedeți când aveți chef”, i-am spus. Ne-am îmbrățișat și Fernando a luat-o spre casa lui. Nu s-a mai întors niciodată în cartier și nici n-am mai auzit vreodată de el.

Nu știu dacă Colț o să mă ucidă. Dacă o să-l omoare pe King. Dacă va devora papagalii. Ce va fi dacă Chelo se va întoarce la mine, va deschide ușa de la intrare cu cheia pe care i-am dat-o, va intra, iar Colț se va năpusti asupra ei și o va sfâșia? Ce m-aș face cu încă un mort? Nu mai e loc de încă unul. Nu mai încap nici un mort în nișele funerare din creierul meu. E plin ochi. Nu mai încăpea nici Colț, de asta l-am salvat.

Cu câteva luni înainte de moartea lui Carlos, niște străini au închiriat casa familiei Richard. Doi bărbați și o femeie. Amândoi bărbații erau atletici și purtau întotdeauna blugi. Unul blond, celălalt brunet, cu ochi negri. Ea subțirică, cu brațe puternice, cu pielea albă, ochi căprui-deschis, foarte atractivă. Toți trei aveau în jur de treizeci de ani. Am crezut că erau fotbaliști, iar ea soția unuia dintre ei. Înțelegeam ceva-ceva din limba pe care o vorbeau. Cuvinte disparate. Am aflat că închiriaseră casa pentru o jumătate de an.

La început, tot ce ținea de ei era un mister. Plecau de acasă la amiază, într-un Datsun alb, și se întorceau seara târziu. Într-o după-amiază, în timp ce povesteam pe acoperișul doamnei Carbajal, am auzit un răget venind din curtea lor. Ne-am apropiat ca să vedem despre ce era vorba. Femeia se juca cu un pui de tigru. Felina sărea pe ea și o mușca ușor.

— Băga-mi-aș! Un tigru! a exclamat Apiță.

Femeia s-a întors și ne-a surprins uitându-ne la ea.

— Bună. Vreți să vă jucați cu el? ne-a întrebat, vorbind cu accent străin.

Am coborât de pe acoperiș. Tânăra ne-a deschis poarta și am intrat în curte. Deși era doar un pui, tigru impunea respect.

— Apropiați-vă, a zis tânăra zâmbindu-ne.

Ne-am apropiat. Puiul de tigru s-a uitat la noi și a sărit brusc pe Tontu', care s-a speriat și a început să țipe. S-a speriat și tigru și s-a ascuns într-un colț al curții.

— Se joacă, ne-a asigurat femeia cu accentul ei neobișnuit.

Pe ea o chema María, iar ei se numeau Braulio și Joao. Lucrau toți trei la un circ. Erau dresori de animale sălbatice, originari din Río de Janeiro. Închiriaseră casa pentru șase luni pentru că atât avea să stea circul în Ciudad de México.

Până la urmă am ajuns să trecem des pe la ei ca să ne jucăm cu tigrlul și am sfârșit prin a ne împrieteni. Ne invitam frecvent la masă. Găteau mâncare braziliană, cum ar fi moqueca de peixe¹ sau creveți cu cocos. Ea se săruta când cu unul, când cu celălalt, fără nici o jenă. Ba chiar ne-au spus că dormeau toți trei împreună. Obișnuit cu purtarea mai rezervată a celor din Ciudad de México, franchețea lor braziliană mă atrăgea irezistibil.

Toți trei se antrenau zilnic. Ieșeau devreme la alergat și apoi ridicau greutate în curte. Joao mi-a zis că trebuiau să se mențină în formă. „Leii și tigrii simt dacă ești puternic sau slab. Dacă ești slab, te omoară.“

Vorbeau vreo patru, cinci limbi străine și nu a durat mult până să stăpânească și spaniola. Pentru că ajungeau în totul felul de țări, munca și viața lor îi obliga să învețe limbi străine. După două luni de la sosirea lor în Mexic puteau să poarte o conversație fără să strecoare cuvinte în portugheză.

Într-o dimineață, Braulio ne-a zis că aveau să-și repete numărul și ne-a întrebat dacă vrem să mergem să-i vedem. Era luni, o zi în care circul nu dădea spectacole, așa că ei profitau pentru a-și îmbunătăți numărul și pentru a gândi numere noi. Am acceptat fără să mai stăm pe gânduri.

În absența publicului, cortul părea uriaș. Probabil că încăpeau în el o mie de oameni. Braulio ne-a zis să ne așezăm pe niște scaune, la vreo doi metri de cușcă. Ne-a atras atenția să nu ne apropiem de grătiile cuștii. Oricând unul dintre tigri ar fi putut să ne apuce cu laba.

— Poți să scoți tigrlul din junglă, dar nu poți scoate jungla din tigrul, a zis Braulio.

María și Braulio s-au așezat în mijlocul cuștii. Joao a băgat în cușcă patru tigri și patru lei. Gâfăitul lor sălbatic se putea auzi cu ușurință. Braulio a pocnit dintr-un bici și felinele s-au așezat

¹ Ceva între de borș și tocană de pește.

fiecare pe câte o bancă. Antrenamentul începuse. Ascultând de ordinele celor trei dresori, felinele au sărit prin cercuri, s-au deplasat urcate pe niște mingi mari și au făcut schimb de locuri sărind în același timp.

Joao s-a așezat lângă noi, în timp ce Braulio și Maríá au continuat antrenamentul.

— Vă place? ne-a întrebat Joao.

— La culme, i-a răspuns Rățoiul. E ceva să-i vezi atât de aproape.

— Vrea careva dintre voi să intre cu noi în cușcă? ne-a întrebat Joao.

— Eu nici din greșeală, a răspuns Tontu' fără să stea pe gânduri.

— Eu nici atât, a zis Apiță.

Am schimbat o privire cu Rățoiul.

— Vreau eu, am zis.

Joao m-a bătut cu palma peste genunchi.

— Hai.

M-a dus până lângă cușcă și mi-a zis să fiu atent la ce avea să-mi spună.

— Nu alergi, nu faci mișcări bruște, nu încerci să pleci pe nepusă masă, nu te uiți în ochii lor și să nu cumva să le întorci spatele, niciodată.

Am simțit că mă lua cu leșin.

— N-o să mi se întâmple nimic?

— Normal că ți se poate întâmpla. Ție, mie, lui Braulio, Maríei. Putem fi morți cu toții în mai puțin de cinci secunde. Asta e partea interesantă. Intri sau nu?

M-am întors către prietenii mei. Nu puteam da înapoi.

— Intru, am zis hotărât.

Joao a deschis ușa, mi-a făcut loc să intru și a închis-o după el. Ne-am îndreptat cu pași lenți spre locul unde ne așteptau Braulio și Maríá. Inima a început să-mi bubueie în piept. Mă

simțeam plin de adrenalină. Am simțit răsuflarea fiarelor, le-am văzut zgârieturile de pe piele provocate de ghearele altor feline, am putut distinge nuanțele de culoare de pe blana lor, le-am simțit ferocitatea din priviri. Am înțeles din plin ceea ce-mi spusese Braulio mai devreme: „Poți scoate tigrul din junglă, dar nu poți scoate jungla din tigrul.”

Tigrii și lei m-au urmărit cu privirea, atenți. Eram intrusul de pe teritoriul lor. Am înaintat către un tigrul mascul ce se afla în fața mea. Îmi urmărea încordat fiecare mișcare. Ne-am uitat unul la celălalt de la o distanță mai mică de un metru. Tigrul s-a pregătit de atac, aplecându-se ușor în față. Privirea i s-a înăsprit. Mi-am lăsat privirea în jos și am început să mă retrag, fără să-i întorc spatele și fără grabă. M-am mai uitat o dată în ochii lui ca să-i arăt că nu mă temeam de el. Tigrul a rămas nemișcat, atent la mine. Lui Braulio nu i-a convenit atitudinea lui amenințătoare, așa că a pocnit de două ori din bici și tigrul a sărit pe o bancă.

Am răsuflat ușurat. María s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— A fost cât pe ce să te atace. Te-ai descurcat foarte bine.

María a pocnit din bici și lei au început să meargă într-o direcție, iar tigrii în direcția opusă. Au trecut atât de aproape de noi încât ne-ar fi putut atinge.

— Rămâi aici și nu te mișca, mi-a zis.

Joao s-a dus la ușă și a deschis-o. A lovit cu biciul în zăbrele, iar felinele, în șir indian, au început să iasă din cușcă. Tigrul cu care schimbasesm priviri s-a oprit să se uite la mine câteva secunde, apoi și-a văzut de drum. María s-a întors spre mine.

— Ești primul care a avut curajul să intre. Invităm mereu oameni din public, în orice țară am fi, dar tuturor le e frică. Bravo.

Adevărul e că am fost niște tâmpiți. Ei, pentru că m-au invitat, iar eu pentru că am intrat. Dar nu mi-a părut rău. A fost

cea mai tare experiență din viața mea de până la paisprezece ani, câți aveam atunci.

Drumul de întoarcere spre casă l-am făcut împreună cu Rățoiul, care m-a întrebat ce simțisem în cușca plină de lei și tigri. M-am gândit la ce să-i răspund.

— Că toți de-acolo eram niște animale.

Rățoiul a izbucnit într-un hohot de râs.

— Ce filozof te-ai făcut, a zis. Dar adevărul e că tu mereu ai avut ceva de animal în tine.

M-a bătut cu palma pe spate și și-a continuat drumul.

Un leu nu se întreabă pe sine însuși dacă este un leu. Este un leu.

Măinile i-au amorțit în mănuși, răsuflarea i-a înghețat în barbă, buzele i-au crăpat. Își simțea capul strivit sub apăsarea insuportabilă a gerului nocturn. Dar nu-i păsa. A rămas treaz, cu ochii pe Nujuaqtutuq, cu cuțitul în mâini.

Marele lup se făcuse covrig pentru a se apăra de noianul de zăpadă care continua să cadă de la lăsatul serii. Părea liniștit, dar Amaruq nu putea fi sigur: calmul acela aparent al marelui lup putea fi un șiretlic ca să încerce să fugă.

Amaruq a spintecat lupoaica și a mâncat carnea crudă și inima. A mâncat carne de lup pentru a se transforma într-un lup. A mâncat în fața lui Nujuaqtutuq pentru a-i demonstra că era un prădător, iar el, lupul, prada lui.

Odată cu zorii, a început să se lase și o ceață densă. În doar câteva minute, s-a transformat într-un văl gri impenetrabil. Nu se vedea mai departe de o jumătate de metru. Ascuns în ceață, Nujuaqtutuq nu se mai vedea. Amaruq a început să agite cuțitul prin aer. Poate că era tot un vicleșug de-al lupului. Poate că Nujuaqtutuq stătea în spatele lui, gata să-l atace. S-a întors ca să-l caute cu privirea. Ceața se făcea tot mai densă. Unde era lupul?

A început să se audă un zgomot asurzitor coborând din munți. Crengi rupte, trosnete de gheață, pietre izbindu-se unele de altele. S-a gândit la avalanșă. S-a gândit să se adăpostească după copacul de care legase lanțul capcanei și a început să bâjbâie în jur, până când a dat peste Nujuaqtutuq, care scruta locul de unde veneau zgomotele. Amaruq a sărit într-o parte ca să nu fie mușcat, dar lupul nici nu l-a băgat în seamă.

Vacarmul a crescut în intensitate și, pe măsură ce se auzea tot mai aproape, Nujuaqtutuq era tot mai încordat. Amaruq s-a ascuns după pin, acolo unde lupul nu-l putea ajunge. Dacă era o avalanșă, măcar nu va fi luat de ea. Zgomotul era atât de asurzitor, încât părea că întreg muntele se prăbușește. Brus, prin ceața deasă, Amaruq a zărit niște siluete enorme venind în fugă spre el. Era o turmă numeroasă de wapiti vânată de haita lui Nujuaqtutuq. Din cauza ceții, cerbii nu mai apucau să vadă copacii și se izbeau de ei în plină viteză. Un mascul s-a îndreptat direct spre Nujuaqtutuq. Deși era prins în capcană, lupul l-a atacat, iar cerbul a încercat să-l evite în mare viteză, dar s-a izbit de pin și a căzut pe spate. Lupul s-a repezit la gâtul cerbului. Incapabil să mai opună rezistență, cerbul și-a dat duhul după câteva horcăituri.

Cerbii și lupii au trecut în viteză pe lângă Amaruq. Vârtej de blăni și tropăituri. Zăpadă spulberată de pașii lor. Se auzea cum lupii săreau să atace, cum cerbii aruncau lovituri de copită ca să scape de ei, scrâșnet de coarne frânte la impactul cu copacii, mârâituri.

Turma de wapiti a dispărut în ceață, către pășune, urmărită de haita de lupi. Zgomotele asurzitoare ale teribilei goane au încetat. Amaruq s-a simțit vulnerabil. Înebuniți de sânge, lupii se puteau întoarce ca să-l atace. A făcut doi pași într-o parte și l-a zărit în ceață pe Nujuaqtutuq care sfâșia bucăți din gâtul cerbului. Amaruq a auzit pași făcuți pe furiș în jurul lui. A simțit mirosul lupilor. Și-a prins cuțitul la curea, s-a

uitat după o creangă, s-a agăţat de ea şi s-a cocoţat spre vârful pinului.

Amaruq a auzit loviturile de copită ale cerbilor muribunzi, colţii lupilor dându-le ultima lovitură, luptele dintre ei pentru stabilirea ierarhiei pe care o vor urma la mâncat. A auzit cum se înfruptau din ospăţul acela, cum sfâşiau carnea, cum spintecau măruntaiele.

Aceea era turma de wapiti spre care Nujuaqtutuq îşi condusesese haita. Marele lup nu era nicidecum un sinucigaş, nu-şi condusesese lupii la moarte, ci la hrană din abundenţă. Instinctul l-a mânat spre turma aceasta de cerbi ce se adăpostise în pădurile din nord.

Ceaţa s-a risipit înainte de amiază. În plină lumină, Amaruq a observat că nu mai era picior de lup, doar un morman de cadavre. Un pui de wapiti băntuia pierdut printre pini, chemându-şi mama cu răgete stinse. Amaruq a sărit din copac şi-a căzut pe burtă în zăpadă. S-a întors şi l-a văzut pe Nujuaqtutuq încă mâncând, cu botul plin de sânge, băgat în burta cerbului cu gâtul rupt.

Amaruq s-a uitat de jur împrejur ca să se asigure că nici un lup nu era prin preajmă. Cu cuţitul în mână, a intrat în cort după o funie. A făcut un nod dublu şi-a ieşit. La câţiva metri, o femelă wapiti, cu şira spinării ruptă, se târa încercând să fugă din calea lui. Amaruq s-a apropiat de ea prin spate, ca să nu-l lovească cu copitele din faţă, s-a urcat pe spinarea ei, a prins-o de urechi ca s-o imobilizeze şi i-a luat gâtul cu cuţitul. Femela wapiti a gemut şi sângele a început să curgă şuvoi. Amaruq a sărit de pe ea şi a lăsat-o să i se scurgă sângele. Cu ce rămăsese din celălalt wapiti şi cu femela ucisă acum, avea carne destulă cât să-i ajungă până la întoarcerea acasă.

S-a îndreptat spre Nujuaqtutuq. S-a apropiat cu grijă. Lupul şi-a scos botul din burta cerbului şi a mârâit. Amaruq a calculat până unde îi permitea lanţul să ajungă. A legat

funia de un picior al cerbului și a tras pentru a-l îndepărta de Nujuaqtutuq. Nu putea să-l lase să se hrănească. Dacă voia să-l omoare, trebuia să-l slăbească până când nu se va mai putea ține pe picioare.

Amaruq a tras de funie cu amândouă mâinile și wapiti s-a mișcat încet spre el. Lupul și-a înfipt colții în coastele cerbului. Amaruq a petrecut funia pe după un pin și după fiecare centimetru câștigat, făcea un nod. Lupul nu voia nicicum să renunțe și lupta din răputeri. Amaruq și-a trecut funia în jurul brațului și s-a lăsat să cadă ca să se ajute de picioare. A împins din picioare cu putere ca să aducă cerbul mai aproape. Nujuaqtutuq nu și-a desprins fălcile de coastele cerbului. Greutatea cerbului plus forța exercitată de lup făceau să fie aproape imposibil ca Amaruq să învingă, deși era ferm hotărât să-i ia prada.

Amaruq și-a dat seama că strategia lui nu avea sorți de izbândă, așa că s-a ridicat în picioare. Nujuaqtutuq a profitat pentru a-și trage prada mai aproape. Bărbatul s-a dus în cort și s-a întors cu un topor. S-a asigurat din nou că lanțul nu-i permitea lupului să ajungă la el, apoi s-a apucat să ciopârțească cerbul cu securea. Lupul, departe de a se înfricoșa, a încercat să-l atace. S-a repezit spre el, dar durerea din piciorul prins în capcană l-a făcut să dea înapoi.

Amaruq a tăiat jumătate din cerb, apoi a început să tragă din nou de funie. Fiind acum mult mai ușor, a reușit să aducă hoitul de cerb la el. Lupul strângea din fălci cât putea pentru a-l împiedica să-i ia prada, dar Amaruq n-a cedat.

Disperat, Nujuaqtutuq s-a repezit la capcană pentru a se elibera, dar nu a reușit altceva decât să-și zgârie botul. Durerea l-a făcut să rămână nemișcat un timp, cu nasul și fălcile însângerate. Amaruq a profitat de ocazie. A tras din nou de funie, împingând din picioare, și a reușit să-i ia de sub nas lui Nujuaqtutuq ce mai rămăsese din wapiti.

Furios, lupul s-a repezit de mai multe ori la omul care-i furase hrana. Tot izbindu-se, și-a distrus piciorul prins în capcană, dar degeaba, tot n-a reușit să scape.

Epuizați, s-au prăbușit amândoi în zăpadă. Înfruntarea durase mai bine de o oră. Amaruq a atârnat de un pin bucățile de wapiti ca nu cumva lupii din haită sau vreo puma să le mănânce. Îl lăsase pe lup fără nimic de mâncare. Rămânea de văzut cât timp avea să reziste Nujuaqtutuq.

Agitat, am dat de câteva ori târcoale zonei, înainte de a mă hotărî să sun la sonerie. Să sun însemna să merg cu minciuna cam prea departe. Mă cam săturasem să mă prefac, dar în același timp mă atrăgea ideea de a pătrunde în lumea dogmelor băieților cumiști. M-am oprit în fața ușii, nehotărât. Dacă frațele meu n-ar fi insistat, aș fi renunțat de mult la rolul meu de cal troian. La opt și optsprezece m-am decis să sun. Îmi amintesc cu exactitate ora pentru că atunci a trecut pe lângă mine Opelul albastru al domnului Belmont, cu geamurile coborâte. Am auzit vocea plină de emfază a unui prezentator de radio: „Prietenii ai Radio Mundo, este ora opt și optsprezece seara. Vă urez distracție plăcută în continuare și vă las cu *Rosas en el mar*, interpretată de superba cântăreață spaniolă Massiel.”

Mi-a deschis Antonio. S-a uitat la mine cu răceală. Purta o rasă neagră, cu un cordon lat strâns pe talie. „Trebuia să fii aici la opt fix“, m-a luat el la rost. „N-am putut să vin mai repede“, am mințit eu. „Dacă tot vrei să vii, n-ai voie să întârzi.“ Mi-a stat pe limbă să-i spun: „Nu, nu vreau să vin, tâmpit obez ce ești“, dar am zis doar „Atunci, hai s-o lăsăm pe altă dată“. Drept răspuns, a deschis ușa larg și mi-a făcut semn să intru.

Antonio m-a condus la subsol. Lumina nu era aprinsă. Încăperea era luminată de două torțe prinse în perete și de o lampă cu ulei. Băieții cumiști stăteau în cerc, cu toții în rase negre. Humberto era în mijloc, plin de gravitate. „Ne-ai

întrerupt rugăciunea“, a zis supărat. „Îmi pare rău“, i-am răspuns. Mi-a făcut semn cu mâna unde să mă așez în cerc, între Josué și Saúl. A așteptat să mă așez, apoi și-a lăsat capul în jos și a continuat să se roage.

Rugăciunile au mai durat câteva minute. De data aceasta nu au rostit Tatăl Nostru, nici Preacurata, ci niște rugăciuni pe care n-am reușit să le înțeleg. La sfârșit, Humberto și-a înălțat privirea și s-a uitat la mine. A zâmbit. „Fii bine-venit“, mi-a zis. Apoi s-a adresat celor din grup. „Frați întru Cristos, după cum v-am spus, l-am invitat pe Juan Guillermo să ni se alătore. A dat dovadă de statornicie și disciplină, și chiar dacă nu merge la biserică și nici nu știe multe despre religie, s-a arătat interesat de morala catolică și a făcut totul pentru a ni se alătura, pentru a citi și studia Biblia.“

A făcut un semn cu mâna și doi din grup s-au dus la un dulap și au scos o masă pliantă pe care au întins o bucată de catifea purpurie cu o cruce mare la mijloc și alte patru mai mici brodate la colțuri: Crucea Ierusalimului.

Humberto a așteptat tăcut până când masa a fost instalată, apoi a trecut de cealaltă parte a ei. Toți ceilalți au rămas în cerc. „Juan Guillermo, doi pași înainte.“ Am făcut doi pași în față și Humberto a continuat: „Noi suntem un grup extrem de unit și odată ce accepți să intri în Mișcare e pentru toată viața. Ne apărăm unii pe alții și avem grijă de familiile noastre. Credem că ești demn de a intra în grup și de asta te-am invitat. Dacă crezi că nu vei putea să-ți duci la îndeplinire responsabilitățile, poți refuza invitația noastră. Nu-o să ne supărăm pe tine și vom aștepta până când Isus Cristos, Domnul nostru, îți va trimite semne de iubire și speranță, pentru ca mai târziu să accepți. Însă dacă accepți acum, de bunăvoie, trebuie să știi că parafăm cu sânge pactul nostru, iar încălcarea lui înseamnă înaltă trădare. Nu față de noi, ci față de Dumnezeu atotputernicul. Nimeni nu poate dezerta. Am să te întreb de trei ori dacă vrei să ni te

alături. Dacă de fiecare dată vei spune da, inimile noastre se vor umple de bucurie și vei fi primit în rândurile noastre cu brațele deschise. Dacă o singură dată spui nu, ne vom întrista, dar vom aștepta cu nerăbdare momentul când vei fi pregătit să spui da cu bucurie și fermitate. Așadar, Juan Guillermo, accepți să faci parte din mișcarea Tinerii Îl Urmează pe Cristos, să respecti regulile noastre și să-ți pui viața în slujba Domnului Nostru?”

Am tăcut câteva clipe. S-au uitat la mine cu toții, așteptând. Am vrut să strig un NU asurzitor, definitiv. Să le arăt că mișcarea lor mi se părea stupidă și cretină.

— Da, am zis.

— Te întreb a doua oară: Accepți să faci parte din mișcarea Tinerii Îl Urmează pe Cristos, să respecti regulile noastre și să-ți pui viața în slujba Domnului Nostru?

Bineînțeles că nu. Ce naiba! De unde tentația asta morbidă de a zice că da?

— Da, am răspuns.

— Te întreb pentru a treia oară, Juan Guillermo. Accepți să faci parte din mișcarea Tinerii Îl Urmează pe Cristos, să respecti regulile noastre și să-ți pui viața în slujba Domnului Nostru?

Ultima șansă. Ultima. Humberto mă țintuiește cu privirea. I-o susțin. Am paisprezece ani și sunt gata să semnez o condamnare pe viață. Am zis da de două ori. Doar din dorința de a părea mai bărbat decât sunt. Nu mai pot da înapoi. Nu mai încap nici un nu. Plăcerea. Bărbăția. Să spionez. Să mă prefac. Curiozitatea. Condamnare pe viață.

— Da, am răspuns.

După ultimul meu da s-a lăsat o tăcere grea. Humberto a zâmbit ușor. „Te primim. Acum va trebui să parafezi cu sângele tău intrarea în rândurile Mișcării.”

Băieții cuminți au ieșit din cerc și s-au îndreptat spre niște cutii de carton. Au scos niște cagule cafenii și și le-au tras pe cap. S-au întors la locurile lor. Humberto și-a pus cagula ultimul.

— Dă-ți jos cămașa, mi-a zis.

— De ce? am întrebat.

— De acum încolo va trebui să asculți. Dă-ți jos cămașa.

Mi-am dat-o jos. Unul dintre băieții cumiști mi-a luat-o, a împăturit-o și a pus-o pe masă.

— Îngenunchează.

În ce dracu' mă băgasem? M-am lăsat în genunchi.

— Spovedește-te.

Nu mă spovedisem niciodată. Aveam o ușoară idee despre ce însemna asta: îngenuncheai lângă un confesional de lemn și îi spuneai unui preot ce păcate ai săvârșit, oricât de neînsemnate și s-ar fi părut. Dar ei nu erau preoți și m-am gândit că nu aveau dreptul să-mi ceară așa ceva.

— Nu te spovedești unui preot?

— Execută ordinele. De-acum suntem frații tăi. Cristos ne aude, așa că ai grijă să nu minți.

Am zis câte ceva despre care credeam că avea să le satisfacă nevoia lor de a scotoci prin viața mea intimă: mi-am mințit părinții, furțișaguri și găinării, dorințe vinovate neîmplinite (dacă ar fi știut ei despre Fuensanta...).

M-au ascultat cu atenție, cel puțin așa mi s-a părut, pentru că mi-era imposibil să intuiesc ce credeau ei cu adevărat din dosul cagulelor. Când am terminat cu mărturisirile, Humberto a scos un bici din dulap. A trecut în spatele meu. „Rezistă, așa cum a rezistat Cristos, suferă așa cum a suferit Cristos, pedepsit de dușmanii lui, evreii“, a zis și a început să-mi biciuiască spatele. La prima lovitură, am țipat. La a treia am căzut pe burtă. M-a mai lovit de trei ori. Am simțit că spatele îmi luase foc.

— Ești purificat, mi-a zis.

Am rămas întins pe jos. S-au așezat din nou în cerc. „Ridică-te“, mi-a cerut Humberto. M-am ridicat în picioare cu greu. Simțeam dureri la fiecare mișcare. Humberto s-a postat în fața mea.

— Ai împărtășit cu noi sângele tău, așa cum a făcut Cristos pe cruce pentru a ne salva de păcate. De-acum ești fratele nostru. Bine ai venit.

În noaptea aceea, m-am uitat în oglindă la rănille mele. Șase dungi îmi însângerau spatele. Am îmbibat cu spirt un prosop și mi l-am pus pe spate ca să-mi dezinfectez pielea tumefiată. N-am putut dormi de durere.

Humberto a fost mult mai inteligent decât noi. Eu făceam pe spionul pentru Carlos, când, de fapt, Humberto ne întindea o capcană pregătită cu minuțiozitate. A gândit totul pas cu pas și a știut să-și țină așii în mânecă. Humberto știa foarte bine că eram ateî. Știa de proiecțiile cu *Iason și argonauții* de la Cine de La Viga, știa că fratele meu era traficant, așadar un dușman pe care trebuia să-l distrugă. Mai știa și că umbla înarmat și că știa să se bată. Cearta cu Antonio îi demonstrase asta. Știa că Zurita încerca în zadar să pună mâna pe el. Știa că eu mă prefăceam, că nu eram de acord cu nici una dintre credințele ridicole pe care le profesau. S-a folosit de mine cu ticăloșie. M-am transformat într-un agent dublu fără să-mi dau seama. Humberto a știut să mă ademenească cu zâmbete, entuziasme, invitații, discursuri, păreri de rău. A știut să seducă și să manipuleze. I-am căzut direct în plasă. În apărarea mea, pot pune totul pe seama vârstei mele, a inocenței mele. Eram prea tânăr pentru a-mi da seama de răutatea lui. De cealaltă parte, prostia mea și aroganța lui Carlos. Niciodată nu ne-am gândit la urmări. Niciodată n-am măsurat forța dușmanului pe care-l ațâțasem. Și am plătit scump.

Etimologia celor întâmplate (prima parte):

Abandon: părăsire. Derivat din franceza veche, *a bandon*, aflat în puterea cuiva.

Dumnezeu: zeitate. Derivat din indo-europeanul *deiws*. Zi, strălucire, limpezime.

Asasin: ucigaș. Derivat din cuvântul arab *hashshashin*, plural de la *hashshash*, fumător de hașiș. Sectă de ucigași care acționau sub influența hașișului.

Intim: apropiat. Derivat din latinescul *interus*, interior.

A penetra: a introduce. Derivat din latinescul *penus*, partea cea mai ascunsă a unei case, locul unde se țineau alimentele, ca să nu fie găsite ușor de hoți și animale.

Gelozie: teama că un străin îți poate lua ființa iubită. Derivat din latinescul *zelus*, ardoare, fervoare, exaltare.

Animal: ființă vie capabilă de a se deplasa și dotată cu respirație sau suflare. Din latinescul *anima*, răsuflare.

Embrion: ființă vie în proces de gestație. Din grecescul *embryon*, care încolțește sau care crește înăuntru.

Inamic: dușman, vrăjmaș. Derivat din latinescul *inimicus*, care nu ți-e prieten.

Îneca: a nu mai putea respira. Din latinescul *neca*, a ucide.

Sacrifica: a renunța la ceva, a aduce ofrandă unui zeu, a ucide. Din latinescul *sacrificare*, a face ceva cu sfințenie.

Leziune: rană. Din latinescul *laesio*, vătămare.

A vedea: a privi. Din latinescul *videre*, a percepe prin văz.

Obscur: întunecat. Derivat din cuvântul indo-european *sku-ro*, acoperitoare.

Pasiune: emoție incontrolabilă. Din latinescul *passio*, suferință.

Compasiune: milă, compătimire. Din latinescul *compassionem*, sufăr odată cu tine.

Sălbatic: neîmblânzit, primitiv, feroce. Din latinescul *silvaticus*, care ține de pădure, de selvă.

Trădare: neloialitate, perfidie, a da pe cineva pe mâinile inamicului. Derivat din latinescul *tradere*, a preda inamicului, a capitula.

Haos: dezordine. Din grecescul *kháos*, abis.

Afacerea cu proiecțiile de la cinematograful a adus bani frumoși. Numai câștigul din vânzarea de vodcă era dublu cât cel din afacerea cu șinșile. La fiecare proiecție se vindeau cel puțin două sute cincizeci de doze de morfină și LSD, iar prețul de vânzare al unei doze era de șase ori mai mare decât cel de cumpărare. În acea epocă, tendința era de a aduce stupefiante din lumea a treia în lumea civilizată, numai că în cazul nostru era invers. Marfa era produsă în Statele Unite și de acolo importată în Mexic. Asta-l umplea de mândrie pe fratele meu: un mexican cumpăra de la americani, nu ei de la noi.

Cea mai mare publicitate i se făcea din gură în gură. În timp ce toți fraierii fumau marijuana și trăgeau pe nas cocaină, clienții lui Carlos aveau parte de o experiență mai sofisticată. Tinerii mexicani de bani gata se simțeau unici și rebeli: prin intermediul morfinei li se părea că experimentează trăirile veteranilor de război din Vietnam, iar LSD-ul îi făcea să simtă că sunt parte din avangarda care experimenta senzațiile psihedeliice. Pentru sistemul capitalist – și asta Carlos a înțeles-o foarte bine –, răzvrătirea are valoare comercială și trebuie exploatată la maximum. Carlos a știut cum să-și prezinte și să-și vândă marfa. Și-a convins clienții că adevărații rebeli erau cei care sondu lumile morfinei și LSD-ului, care depășeau faza cu iarba și cocaina.

Universitățile particulare s-au transformat în pista de decolare a afacerii. Studenții de acolo, bogați și răzvrățiți, plăteau pe loc și fără să comenteze. Mai mult, speriați de represiunea caracteristică acelor ani, erau de o discreție totală. Nu voiau să aibă probleme cu un sistem politic în care prevalau intransigența și controlul feroce. Chiar și așa, unii clienți deveneau problematici. Se făceau că uită să mai plătească, se scandalizau dacă

nu primeau dozele la timp, sunau la cele mai imposibile ore, provocau, încercau să șantajeze. Pentru clienți de soiul ăsta purta Carlos rozeta în buzunar și cuțitul ascuns în mâneca de la cămașă. De cele mai multe ori, fratele meu reușea să-i pună pe drumul cel bun, luându-i cu binișorul și discutând cu ei. Dacă nu reușea, era suficient să-i amenințe cu o mamă de bătaie, și se calmau pe loc. De foarte puține ori s-a văzut nevoit să recurgă la violență. Un nas rupt sau o arcadă spartă și nimeni nu mai avea chef să-i facă probleme. În plus, era și o epocă a iubirii și bune înțelegeri. Inamicul acelor tineri rebeli era sistemul autoritar, nu oameni ca fratele meu, care le înlesnea accesul la porțile percepției.

Odată cu câștigurile imense a apărut și pericolul notorietății. Carlos a început să aibă tot mai multă grijă. S-a gândit la Sean și la Diego și n-a mai vrut să-i expună pericolului de a trece granița și de a transporta marfa mai bine de o mie patru sute de kilometri. Dacă ar fi fost prinși, autoritățile ar fi reușit să distrugă rețeaua complicată de cumpărare, distribuire și vânzare gândită de Carlos. I-a convins pe hipioți să negocieze ei cu distribuitorii de morfină. Așa că a ajuns să cumpere direct de la ei, atât morfină, cât și LSD. Fratelui meu nu i-a păsat deloc că plătea mai mult. Important era că acum putea trata cu un singur distribuitor, nu cu mai mulți.

Mai mult, i-a convins pe hipioți să trimită marfa în Mexic printr-un om de-al lor. Au ales un tip blond, șters și liniștit. Liderul hipioților i-a cerut să-și taie pletele și să se îmbrace cu haine cât mai obișnuite, pentru a nu atrage atenția. Părea unul dintre numeroșii studenți care veneau în schimburi de experiență ca să învețe spaniola, locuind un timp cu o familie mexicană.

Se numea Bill Cone și era de loc din Seguin, Texas. Aspectul său nu se potrivea cu inteligența lui, nici cu abilitatea de a scăpa basma curată din situații compromițătoare. Vorbea spaniola la

perfectie, dar se făcea că nu înțelege când vameșii îl întrebau despre conținutul bagajelor sale. Afișa o moacă de gringo idiot, scăpând astfel de controale: un tip atât de imbecil nu avea cum să facă nici un fel de contrabandă.

Bill călătorea cu un autobuz aparținând firmei Líneas Anáhuac, pe ruta Piedras Negras – Ciudad de México. După ce cobora în autogară, dispărea rapid în mulțime, se urca într-un taxi și se caza la unul dintre cele cinci hoteluri alese dinainte de Carlos. Lua prin rotație hotelurile pentru a nu stârni bănuieli. După ce se caza, aștepta cuminte să vină cineva după marfă. Carlos se folosea pe rând de mai mulți curieri pentru a lua marfa de la Bill – printre ei se afla și 'Tontu' – și nici unul nu știa ce conțin cutiile de Kleenex învelite în hârtie de împachetat, lipită cu scotch. Inocenți, cei care preluau marfa de la Bill treceau cu pachetele prin fața patrulelor și sediilor de poliție atât de nepăsători, încât n-au trezit niciodată suspiciuni.

Pe Bill l-am cunoscut la noi acasă. Vorbea spaniola fluent, cu un accent neutru. Era simpatic și cult. Asemenea lui Carlos, îi admira pe Hendrix, Blake, Rulfo, Faulkner, Nietzsche. După ce tranzacția avea loc, părăsea hotelul și se muta pentru câteva zile în maghernița lui Sean. Acolo se îmbrăca din nou ca un hipiot. Își punea colierele și brățările, își injecta morfină și se tripa cu LSD. Arăta ciudat în cămașă înflorată, blugi și cu părul tuns militarăște. Pe drum înspre Texas îmbrăca din nou hainele anoste de misionar mormon.

Îmi plăcea mult de Bill, până când am aflat că a fost unul dintre cei cu care se culcase Chelo.

Mașinăria de distribuție și vânzare mergea ca unsă. Carlos și-a stabilit centrul de comandă la Universidad Iberoamericana, o universitate de iezuiți („Iezuiții sunt singurii atei care cred în Dumnezeu“, zicea el). Cei mai mulți dintre clienți proveneau de acolo. Mai ales studenți de la Comunicare, Istorie și Litere.

Nu vindea niciodată marfa direct. Stătea la cafenea, discuta cu profesori și cu studenți despre istorie, literatură, cinematografie, politică, artă. Cultura lui vastă era de-a dreptul seducătoare. Era capabil să contrazică experți în existențialism, specialiști în opera lui Hemingway sau în filmele lui Buñuel. Știa pe de rost poeme de Rimbaud și Verlaine, poezii preferați ai frumoaselor studente cu care ajungea adeseori în pat.

La petrecerile private sau la cinele la care era invitat, aducea cu măiestrie vorba despre morfină și LSD. „Adevărații răzvrătiți sunt...” și ținea un discurs despre schimbările chimice, psihologice și neurologice provocate de cele două substanțe și despre cum deschideau breșe în realitate, prin care aceasta putea fi contemplată din unghiuri surprinzătoare. „Sistemul îți corupe punctul personal de vedere: morfina și LSD-ul te ajută să-ți recuperezi privirea originală, identitatea”, explica el, convingător. Tinerii erau interesați de tezele bine articulate ale fratelui meu, așa că, luându-i prin învăluire, îi seducea. Le făcea cadou câteva doze, după care deveneau clienți fideli.

După ce a pus bazele unei rețele serioase de consumatori la Universidad Iberoamericana, Carlos s-a extins și la alte universități particulare, fondate și conduse tot de instituții religioase, dar mult mai conservatoare. „Morfina e religia popoarelor”, îl parafraza el pe Marx. Și în acele universități a făcut uz de erudiția lui. A reușit să intre pe sub pielea profesorilor conservatori folosindu-se de faptul că știa atât de bine Biblia. La o adică, era capabil să citeze din memorie versete întregi și să pară de-a dreptul habotnic.

Am fost de câteva ori cu el și m-a distrat la culme ușurința cu care-i ducea de nas. I s-a interzis accesul într-una dintre acele universități super-religioase după ce le-a spus, la cafea, unor studenți: „Crezi în Moș Crăciun și în Dumnezeu până la opt ani. După vârsta asta, să te rogi la Dumnezeu e la fel de ridicol

cum e să mai aștepți ca un gras grizonant conducând o sanie să-ți lase cadouri sub un brad plin cu globuri.“ Una dintre studente, care era o credincioasă înflăcărată, dar iubitoare de morfină, l-a denunțat conducerii universității. Carlos a negat totul, dar s-a descoperit că nu urma nici un curs, așa că i-au interzis accesul în universitate. Nu i-a păsat prea mult, apucase să-și facă un mare număr de clienți, printre ei și credincioasa indignată, care a continuat să cumpere de la Carlos și, dacă tot era acolo, să se culce cu el prin moteluri ieftine.

Afacerea proiecțiilor de la Cine de La Viga a crescut și ea. Timp de paisprezece luni, Carlos, Nebunul și Castorul Turbat nu au avut probleme serioase. Nici un mort de supradoză, nici paranoici suferind atacuri de panică, nici bătăi generale. Uneori se mai găsea câte unul care căuta scandal, dar spiritul pacifist al turmei era de-ajuns să-l calmeze.

S-au hotărât să facă proiecții și vinerea, și succesul a fost la fel de mare ca la proiecțiile de sâmbătă. În onoarea mea, Carlos a programat pentru vineri *Călătorie fantastică*, un film cu superba mea Raquel Welch. Filmul spune povestea unor oameni de știință care sunt micșorați cu ajutorul unui aparat și apoi injectați în corpul unui diplomat pe moarte. Oamenii de știință navighează prin sângele diplomatului într-un submarin microscopic, având misiunea contra cronometru de a dizolva un cheag de sânge din creierul muribundului, într-o încercare disperată de a-i salva viața.

Dacă *Iason și argonauții* era filmul preferat al consumatorilor de morfină, *Călătorie fantastică* a fost ideal pentru cei tripați cu LSD. Filmul era o metaforă a ceea ce experimentau ei: o aventură incredibilă în interiorul propriului corp. Nava minusculă se izbește de pereții venelor, se strecoară silențioasă printre terminațiile nervoase, se pierde printre neuroni, e atacată de globulele albe, navighează în derivă târâtă de sângele pompat de inimă.

Cuprinși de entuziasm și de delir, clienții au început să ia parte la ambele proiecții. Nimic nu se compara cu un sfârșit de săptămână dedicat experiențelor senzoriale date de cinema și droguri. Să vadă același film, în același loc, cu aceiași oameni, îi făcea să se simtă la adăpost. Fraternitatea junkie.

Problemele au început într-o noapte de vineri, înspre dimineață. La sfârșitul unei proiecții, patru clienți au ieșit și s-au dus la mașina lor parcată pe trotuar în fața cinematografului. Înainte ca șoferul să apuce să deschidă mașina, au fost înconjurați de opt indivizi cu cagule, înarmați cu bâte. „Luați tot ce vreți“, le-a zis proprietarul mașinii. Drept răspuns a primit direct în față o lovitură de bâtă care i-a spart nasul și l-a doborât la pământ. Ceilalți trei clienți, încă sub efectul LSD-ului, au crezut că au halucinații, dar câteva lovituri de bâtă le-au spulberat efectul psihedelic. Cei opt indivizi i-au bătut până când clienții n-au mai fost altceva decât o grămadă de oase rupte și sânge. „O să-i omorâm pe toți drogații ca voi și pe cei care vă otrăvesc. Spuneți-le celorlalți să se lase de droguri, pentru că Dumnezeu ne-a trimis să-i alungăm din templu pe toți vânzătorii.“ Apoi, cei opt indivizi au luat-o la fugă de-a lungul trotuarului și au dispărut.

Unii au avut brațele rupte, alții picioarele, toți patru coastele, unul fractură de craniu, iar primul lovit s-a ales cu nasul și mandibula rupte. Toți patru au ajuns la spital și a trebuit să fie operați. Gravitatea rănilor indica o cruzime nemaipomenită. Părinții s-au hotărât să nu apeleze la poliție. Copiii lor le mărturisiseră că sunt dependenți de LSD și morfină, așa că au încercat să evite orice scandal. Nici unul dintre cei patru nu l-a trădat pe Carlos, nici pe vreunul dintre partenerii lui, nici n-au dezvăluit secretul proiecțiilor cinematografice. Sean i-a vizitat la spital și toți patru l-au asigurat că nu erau ciripitori și că nimeni nu va scoate nimic de la ei.

Carlos era destul de îngrijorat, dar spera să fie vorba de un incident izolat. Dar n-a fost așa. Luni după-amiază l-a sunat directorul cinematografului. I-a cerut, cu o voce tremurătoare, să se întâlnească la raionul de cereale de la supermarketul Gigante. Deși cererea i s-a părut neobișnuită, Carlos s-a dus, totuși. L-a găsit pe directorul cinematografului agitat și speriat, cu fața ascunsă în dosul unei cutii cu fulgi de porumb. Se uita într-o parte și într-alta, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu-i putea auzi. Venise la biroul lui un comandant de poliție, pe nume Zurita. I-a spus că știa de proiecțiile nocturne, de vânzarea de droguri și alcool, și știa și cât câștigau pe noapte. „Mi-a cerut cincizeci de mii de pesos, ca să nu mă bage la închisoare“, a spus grasul, apoi s-a înfipt în fratele meu: „Mi-ai zis că nu vor fi nici un fel de probleme.“ Carlos a rămas pe gânduri câteva clipe. „N-o să te bage la răcoare. N-are probe, nici n-a intrat peste noi la vreo proiecție. Du-te acasă și spune-i vărului tău să-ți dea cincisprezece zile de concediu și să te mute la alt cinematograf. Nu mai călca pe la Cine de La Viga.“ Grasul a început să transpire. „Dar tu mi-ai zis...“ Carlos l-a întrerupt. „Uită ce ți-am zis înainte și fă așa cum îți zic acum. Promit să te recompensez pentru inconvenientul ăsta.“ A făcut stânga împrejur și s-a îndepărtat pe culoar.

Grasul nu a făcut ce-i zisese Carlos. A doua zi l-a căutat pe comandantul Zurita. A tratat cu el. Pentru a-l lăsa în pace, grasul i-a dat un Volkswagen pe care tocmai îl cumpăraseră, plus cele trei nume importante: Carlos, Sean și Diego.

Zurita a fost surprins că o afacere clandestină atât de rentabilă era condusă de trei mucoși care n-aveau mai mult de douăzeci de ani. Nu-l aranja să-i bage la pușcărie, ci prefera să profite cât mai mult de pe urma lor. Credea că proiecțiile de la Cine de La Viga erau singura lor afacere. Nici prin cap nu i-a trecut că aceea era o mică parte dintr-o afacere mult mai complexă de distribuire și vânzare de droguri.

Prin intermediul grasului, Zurita i-a transmis fratelui meu un mesaj: îl lăsa să facă proiecții în continuare, cu condiția ca el, Zurita, să primească șazeci la sută din biletele de intrare, atenție, nu din câștigul total, ci doar din suma încasată pe biletele de intrare. Carlos a zis că era de acord. A mai făcut șase proiecții și când a sosit vremea să-i dea partea lui Zurita, a dispărut. Zurita s-a înfuriat și a început jocul de-a șoarecele și pisica pe acoperișuri, cu agenți dându-se măturători sau vânzători ambulanți, cu vecini și clienți interogați, cu indivizi postați în fața casei așteptând ca fratele meu să le cadă în plasă. O persecuție inefficientă și stupidă.

Tata se întreba cum se face că avioanele zboară. Mama se întreba dacă undele care ajungeau în televizor, care formau imagini cu prezentatori de știri, cu reporteri și meciuri de fotbal, îi străbăteau pielea și rămâneau prinse între celulele din trupul ei.

Tata se întreba cât mai păstrează dintr-un animal o minge de fotbal din piele. Mama se întreba cât mai păstrează dintr-un animal specia umană.

Tata se întreba cum au îmblânzit energia electrică în așa fel încât s-o facă să aprindă un bec. Mama se întreba cum poate motorul unei mașini să controleze arderile de benzină și să facă roțile să vireze.

Tata se întreba dacă dinozaurii au respirat același aer pe care-l respira și el. Mama se întreba dacă era bună de mâncat carnea de dinozaur.

Tata se întreba cine era adolescența aia cu nasul cârn și ochi măslinii. Mama se întreba cine era băiatul ăla cu părul negru care se tot uita la ea.

Tata se întreba dacă ea o fi având iubit. Mama se întreba dacă el era atras de ea.

Tata se întreba cum să intre în vorbă cu ea. Mama se întreba dacă ar trebui să-l abordeze ea prima.

Tata se întreba unde o fi locuind. Mama se întreba dacă tatăl ei îl va plăcea pe tatăl meu.

Tata se întreba cât de frumoasă e goală. Mama se întreba dacă odată cu trecerea timpului, el se va îngrășa.

Tata se întreba dacă respirația ei va mirosi urât dimineața. Mama se întreba dacă el va mirosi bine când se va întoarce de la muncă.

Tata se întreba dacă ea ar vrea să aibă un câine. Mama se întreba dacă își va putea invita părinții la cină joia.

Tata se întreba dacă ea va ști să aibă grijă de banii din casă. Mama se întreba dacă le vor ajunge banii.

Tata se întreba dacă un ghilotinat încă mai aude. Mama se întreba dacă merită să ai copii într-o lume atât de violentă.

Tata se întreba dacă victima și-ar ierta asasinul. Mama se întreba dacă victima unui viol s-ar răzbuna.

Tata se întreba cum avea să se numească primul lor copil. Mama se întreba cum avea să se numească ultimul lor copil.

Tata se întreba dacă trebuia să ne spună că Moș Crăciun există. Mama se întreba dacă ar trebui să ne spună că mama ei era alcoolică.

Tata s-a întrebat dacă ar trebui să micșoreze viteza la intrarea în curbă. Mama s-a întrebat dacă aceea avea să fie ultima ei clipă de viață.

Cât a fost cățeluș, Colț a crescut singur, într-un spațiu minuscul. Cât era ziua de lungă, stătea lungit lângă stâlpul de fier de care era legat cu lanț. Nu moțăia, cum fac alți câini. Atent, scruta strada prin grilaj. Dacă cineva trecea aproape de gard, Colț se ridica și mârâia amenințător.

Cei din familia Prieto l-au scos foarte puțin pe stradă. Chiar dacă avea botnița pusă, tot le făcea probleme. A atacat oameni, pisici, câini, mașini, orice mișca. Putea să îndoaie portierele mașinilor la care se repezea. Ca să facă mișcare, familia Prieto

prefera să-l ducă pe câmp și să-l lase să alerge, dar nici acolo chiar în voie, ci legat cu o funie lungă.

Colț și-a petrecut viața într-un spațiu nu mai mare de doi metri. Asta nu l-a împiedicat să omoare mai multe pisici. Colț lăsa bucățele de carne crudă la marginea perimetrului lui și intra în cușcă. Aștepta răbdător până când o pisică venea să mănânce carnea, și atunci se năpustea asupra ei. Le mușca direct de cap și se putea auzi scrâșnetul craniului spart între fălcile lui. Apoi le mânca cu fulgi cu tot. Carlos glumea zicând că la câte pisici omorâse Colț, ar trebui să-i dea o parte din banii câștigați cu șinșilele.

Familia Prieto l-a cumpărat pe Colț ca urmare a unui anunț. În anii '70, în revistele americane de vânatoare și pescuit, cum ar fi *Outdoor life* și *Field and Stream*, apăreau anunțuri cu animale de vânzare, de la cele mai obișnuite – câini, pisici, iepuri – până la cele mai exotice: tarantule, vipere, crocodili, maimuțe. Unul dintre anunțuri spunea că se vând câini-lupi și lupi pur-sânge la Crescătorie Mackenzie, din localitatea Mayo, districtul Yukon, Canada. „Cumpărați de la noi un câine-lup sau un lup. Descendență directă din lupul sălbatic cenușiu. Lupii noștri sunt încrucișați cu câini din rasa malamut de Alaska. Creștem câini cu un procent de 25%, 50% sau 75% lupi, chiar și mai mult. Sau dacă vreți, pentru cei mai îndrăzneți, vindem și lupi sadea.“ Dădeau și caracteristicile rezultate în urma încrucișării: „Câinii-lup sunt puternici, le place compania, nobili, jucăuși. Ideali pentru familie. Dacă veți avea un câine-lup, niciodată n-o să vă mai trebuiască un câine de altă rasă.“

Fernando, căruia îi plăcea să vâneze, așa cum ne plăcea multora din cartier, a citit anunțul din *Outdoors Life* și l-a rugat pe tatăl său să-i facă cadou de ziua lui de naștere un câine-lup. Domnului Prieto i s-a părut o idee bună. Până atunci, avuseseră numai câini de rasă greu de dresat, doi doberman și un dog german. Și-a zis că după ce avusese de-a face cu asemenea rase

complicate, nu va fi greu să dreszeze un câine-lup. A trimis o scrisoare prin care cerea mai multe detalii. După două luni a sosit și răspunsul: fiecare câine-lup sau lup pur costa o sută cincizeci de dolari și nu putea fi trimis în Mexic, dar putea fi trimis în orice loc din Canada sau Statele Unite. Odată cu comanda, trebuia specificat procentajul de sânge de lup pe care viitorul stăpân și-l dorea la câinele său.

Tatăl lui Fernando a trimis banii prin poștă, împreună cu adresa vărului său din Brownsville, Texas. După o lună, vărul lui l-a sunat pentru a-l anunța că primise cățelușul și că acesta era cât se poate de sănătos. S-au înțeles să-l trimită cu un marfar. L-au trecut în Mexic ascuns în portbagajul unui Ford 200 și l-au dus direct la gara din Matamoros, Tamaulipas. L-au pus într-o cușcă de cocoși de luptă și l-au trimis în Ciudad de México.

N-au ținut cont de întârzierile frecvente ale trenurilor mexicane. Din cauza deraierii unui alt tren, cel în care se afla Colț a fost ținut pe loc câteva ore bune, în plin deșert. Colț a stat închis într-un vagon, printre saci cu făină și pungi cu fertilizanți. Cățelușul a trebuit să suporte temperaturi de peste patruzeci de grade, fără apă și fără aer proaspăt. S-a deshidratat și, deși avea doar o lună, dacă n-a murit a fost tocmai datorită genelor puternice și dorinței de a nu muri.

Am fost cu familia Prieto când l-au luat de la gară. Zăcea inconștient în cușcă. L-au dus, muribund, direct la veterinar (același care peste ani fusese gata să se transforme în călăul lui), care l-a salvat injectându-i ser și ținându-l într-o cameră cu un ventilator pornit. Colț, care fusese numit după câinele-lup din romanul lui Jack London, a avut nevoie de câteva săptămâni pentru a-și reveni. Mergeam zilnic să-l vedem. La început nu era altceva decât o grămăjoară nemișcată într-un colț al cuștii, dar încetul cu încetul și-a recăpătat forțele. Veterinarul l-a hrănit mai întâi cu lapte, apoi cu carne de cal crudă. Îmi plăcea

să-i dau de mâncare. Luam în palmă niște carne tocată și Colț o înfuleca, lăsându-mi urme de la colții lui ascuțiți.

După cincizeci de zile, familia Prieto l-a adus acasă. Tatăl a încercat să-l dreseze folosind aceleași metode ca în cazul câinilor dinainte. Nimic n-a mers. Nici țipetele, nici loviturile cu ziarul rulat, nici să-l țină în aer cu capul în jos. Colț a făcut praf trandafirii crescuți cu atâta grijă de doamna Prieto, a ros furtunul, a sărit pe capotă ca să rupă ștergătoarele și, cel mai grav, a atacat pe oricine încerca să-l domolească. Când avea opt luni, l-a mușcat pe Luis de mână. Drept pedeapsă, domnul Prieto i-a tras o bătaie și l-a legat cu lanțul de un stâlp de fier. Colț a continuat să facă ravagii în jur, unde putea ajunge. Lanțul i-a fost scurtat treptat, până când Colț a ajuns să aibă parte de spațiul acela extrem de limitat în care a trăit trei ani și zece luni.

La șapte dimineața, m-am hotărât să cobor. Imediat ce-am deschis ușa camerei, King a tulit-o în baie. Părinții mei îl cum-păraseră în ideea de-a avea în casă un câine de pază, capabil de a intimida eventualii hoți. King era un câine minunat. Ascultător, liniștit, jucăuș, dar curajul nu era punctul lui forte.

Am coborât scara cât mai încet cu putință, pentru a nu-i atrage atenția lui Colț. Parterul părea devastat de un uragan. Încercând să scape de lanțul legat de piciorul mesei, Colț târâse masa după el prin toată încăperea. Șase dintre cele zece scaune din sufragerie erau rupte, farfuriile din vitrină sparte, mâncarea din bufet împrăștiată pe jos, la fel ca tigăile și oalele din bucătărie. Spărsese ușa de sticlă care dădea în patio și făcuse bucățele pereții de placaj ai camerei mele. Fiecare ungher, fiecare piesă de mobilier avea urme de urină. Covorul era plin de excremente. Nici urmă de Whisky și de Vodca. M-am gândit că zburaseră prin ușa spartă, dar i-am găsit stând îngroziți înăuntrul cuibului lor din butuc.

Evident, Colț nu putea să mănânce cu botnița pusă. Dar eram sigur că dacă i-aș fi dat-o jos, m-ar fi mușcat. Nu era mai bine să apelez la veterinar, să-mi cer scuze și să-l rog să-l sacrifice? Dacă la familia Prieto trăise în lanț zi și noapte, la mine avea să trăiască nu numai legat, dar și cu botnița pusă. Și atunci, ce sens avea să-l țin?

Colț se întinsese sub masă. M-a văzut, dar n-a dat nici un semn c-ar vrea să se ridice. Lipit de perete, m-am dus la bucătărie. Cum eram desculț, am avut grijă să nu calc pe cioburi sau pe grămăjoarele de caca. Am umplut o oală cu apă și i-am lăsat-o suficient de aproape încât să ajungă la ea. Am luat colivia papagalilor ca s-o duc la etaj. După ce am urcat primele trepte, Colț s-a ridicat, s-a dus la oala cu apă și a reușit să bea prin botniță.

Am lăsat colivia pe patul lui Carlos și am intrat în dormitorul părinților mei ca să caut cartea de telefon. María, Joao și Braulio trebuiau să știe cum să domolesc fiara care dădea târcoale la parter, așa că am căutat numărul de telefon de la circul la care lucrau, dar nu apărea în carte. Am început să sun la toate circurile pe care le-am găsit la cuprins. Mă gândeam că angajații de acolo m-ar putea ajuta să-i localizez pe prietenii mei.

Am sunat la mai multe numere. Pentru că era vorba de un circ străin, aflat în turneu mondial, nu era ușor să-i găsesc. Am sunat la un circ mexican, faimos în toată lumea. Un individ cu o voce dogită mi-a dat un număr din Rusia. „Sunt acolo“, mi-a zis, „ăsta e numărul impresarului cu care au încheiat contractul.“ Nici măcar nu știam cum puteam suna la numărul ăla de la mine de-acasă. Am încercat cu mai multe prefixe. Degeaba. L-am sunat pe Rățoiul ca să-l întreb dacă știa el din întâmplare. „Normal, prostule, doar sun în Rusia în fiecare zi. Formează număr-mă-mai-fute-la-cap-patru-trei-trei și o să-ți dea legătura“, mi-a zis și a izbucnit în râs.

După două ore de încercări, a trebuit să accept că eram învins. Am sunat din nou la circul mexican. Mi-a răspuns

același tip cu voce dogită. „Ai reușit să vorbești cu rușii?” I-am spus că nu, dar că nu de asta sunam. „Acum ce mai vrei?” „Aveți îmblânzitori de animale?” „De ce? Nu închiriem lei pentru petreceri infantile”, a zis râzând. „Am nevoie să mă ajute să îmblânzesc un câine.” Individul a tăcut câteva secunde. „Ție-ți trebuie un dresor, nu un îmblânzitor de animale”, mi-a zis el. „Nu-i un câine obișnuit, e un câine-lup.” „Ce vârstă are?” „Patru ani.” „E al tău?” „Da, l-am primit cadou de curând și nu-l pot ține sub control.” „În mod normal, nu facem chestii de-astea, dar dacă o să facem, totuși, te va costa scump.” De data asta, eu am fost cel care s-a gândit bine înainte de a răspunde. „Dacă reușește să-l dreseze, plătesc cât îmi cereți. Dacă nu, plătesc cincizeci de pesos pentru deranj.” Bărbatul a râs din nou. „Bine, băiete. Ți-l trimit pe cel mai faimos dintre dresorii noștri. Dă-mi adresa și pregătește cel puțin trei mii de pesos.”

Stau în fața oglinzii. Nu mă văd pe mine, ci îl văd pe el, pe Juan José, geamănul meu. Stăm de vorbă. El îmi vorbește despre întuneric, eu despre lumină. El îmi spune despre ce nu a apucat să fie, eu îi vorbesc despre ce am fost. El îmi descrie lumea văzută din interior, eu i-o descriu văzută din afară. Se uită la mine dintr-un trup nevătămat, mă uit la el dintr-un trup rănit. Juan José se luptă cu moartea. Eu mă lupt cu viața. Juan José s-a oprit. Eu am înaintat oare? Juan José e plin de liniște, eu sunt plin de vacarm. Eu visez, el e vis.

Îi mulțumesc de fiecare dată când îmi sărbătoresc ziua de naștere. Pentru că nu m-a omorât, pentru că s-a lăsat omorât. Juan José s-a născut stafie. Eu băntui ca o stafie. Casa lui Juan José plutește în aer, casa mea zace în țărână. Juan José e vânt. Eu sunt pulbere. El percepe, eu simt. El mă privește, iar privindu-mă, se privește pe sine. Sunt cel care niciodată nu a putut exista.

Zilnic, în fața oglinzii, îmi aduc aminte de el. Absența lui e prezență. Juan José, fratele meu.

În munții din Serbia, exista credința că bebelușii erau uciși de către vrăjitoare. Zburau pe deasupra leagănelor ca să le ia viața micuților. De aceea, sătenii obișnuiau să le pună băieților numele Vuk, care înseamnă lup. Iar vrăjitoarele, temându-se de lupi, îi lăsau în pace pe copii.

Legenda spune că în Kapilavatsu, un sat de la poalele munților Himalaya, s-a născut un copil care a primit numele de Siddartha. Se zice că a venit pe lume nu pe cale vaginală, ci ieșind prin partea dreaptă a mamei. Nașterea lui i-a uimit pe contemporanii săi și încă din primul moment Siddartha a fost considerat o ființă specială.

Sectio caesarea sau *matriz utero causas* – care înseamnă „tăietură în uterul matern” – a fost practică pentru a scoate bebelușul din burta mamei moarte. *Si mater pregnant mortua est fructus quam primum caute extrahitur*: „Dacă mama însărcinată moare, bebelușul trebuie extras cu mare grijă.” Cei care se nasc prin cezariană ies la viață din mormântul în care s-a transformat mama lor. O situație exact inversă celei din cazul mamei mele și al lui Juan José. Ea a devenit sicriul fratelui meu.

În timp, cezariana a evoluat. A ajuns să nu mai fie practică doar pentru a scoate bebelușul din burta mamei moarte, ci și pentru a salva mame și copii de la o moarte sigură, atunci când poziția copilului era nefirească sau existau alte riscuri majore. E cazul lui Gaius Iulius Caesar, marele împărat roman.

Dacă pe cei care se nasc pe cale naturală, dificultatea de a răzbi prin tunelul muscular al uterului îi pregătește pentru greutățile vieții, atunci noi, cei născuți prin cezariană, suntem dezavantajați din start? Cu alte cuvinte, trebuie să trecem prin durerile nașterii pentru a putea înfrunta viața?

Îmi imaginez momentul nașterii mele. Un cadavru plutește lângă mine. Intoxicat, caut cu disperare o ieșire. Mama nu bănuiește ce se petrece în burta ei. Se simte slăbită, îi e rău. E dusă de urgență pe masa de operație. O anesteziază. Un chirurg trasează o linie pe pelvisul ei. O taie cu un bisturiu. Taie piele, grăsime, mușchi. Taie uterul în două. Sângele țâșnește. Fără să

șovăie, doctorul bagă mâna în gaura plină de sânge și scoate cadavrul fratelui meu. După un minut mă scoate și pe mine din eleșteul în care zac scufundat. Sunt salvat datorită tăieturilor făcute de doctor. Gesturile lui violente m-au pregătit mai bine sau mai rău pentru viață? M-au făcut mai nepăsător, mai puternic sau mai slab?

Când am împlinit unsprezece ani, mama mi-a arătat cicatricea de pe pânțele ei. Nu era o cicatrice curată și uniformă. Operația fusese întreruptă, așa că tăietura ieșise zigzagată. „Pe aici ai ieșit“, mi-a zis. M-am uitat la albicioasa linie neregulată care îi străbătea abdomenul dintr-o parte într-alta. *Matriz utero causas.*

Mama a fost cea care mi-a povestit despre Siddartha și despre Gaius Iulius Caesar, sperând ca eu să mă identific cu acei oameni importanți și să simt că fac parte dintr-o dinastie unică. Mama mea. Cât de reușită putea fi o cezariană făcută pentru a scoate viu pe unul dintre gemeni, iar pe celălalt mort, unul victorios, celălalt înfrânt?

Timp de trei zile lupii au dat târcoale taberei, hrănindu-se cu resturi de wapiti împrăștiate prin pădurea de pini. Amaruq s-a văzut nevoit să se refugieze în cort și să aprindă un foc mare pentru a-i ține departe. Prin găurile din prelata cortului a văzut cum mai mulți lupi masculi își demonstau supunerea față de Nujuaqtutuq. Docili, se întorceau cu burta în sus când auzeau mârâiturile liderului lor. Deși era prins în capcană și unul dintre picioarele din spate îi era distrus, Nujuaqtutuq încă impunea respect.

Haita a dormit în jurul marelui lup. Noaptea se porneau să urle. Nujuaqtutuq, slăbit din cauza rănii, urla și el. Înconjurat de haită, Amaruq n-a ieșit din cort în acele zile. A mâncat bucăți de wapiti prăjite la focul care ardea la intrarea în cort. Era convins că atâta timp cât focul ardea, lupii nu aveau să-l atace.

Pentru a ține focul aprins, Amaruq deschidea ușa înghețată a cortului și arunca în flăcări doi, trei butuci. Din fericire, cu câteva zile înainte adunase lemne și le pusese lângă cort. Ca să aducă lemne de lângă cort ieșea cu o torță improvizată dintr-o creangă plină cu rășină, își umplea brațul cu lemne și se întorcea la adăpostul lui.

Când singurătatea și oboseala îl copleșeau, Amaruq îl ruga pe bunicul său să păzească intrarea în cort și să mai pună pe foc. Apoi cădea într-un somn greu, bâiguind printre vise. Noaptea se confundau cu zilele și zilele cu nopțile. Un amestec de extenuare și delir. Se trezea cu spaima că focul avea să se stingă și lupii vor da buzna în cort și-l vor mânca de viu.

Într-o dimineață n-a mai văzut haita. A continuat să stea în cort, la pândă, ca să se asigure că lupii într-adevăr pleaseră. Pe la amiază a auzit un mârâit. A deschis ușa cortului ca să vadă ce se întâmpla și a observat o pumă mâncând dintr-un wapiti. La zece metri depărtare, Nujuaqtutuq, gata de luptă, nu-și lua ochii de la pumă.

Puma s-a ghiftuit până n-a mai putut. După ce s-a săturat, a târât leșul la rădăcina unui pin și acolo l-a acoperit cu zăpadă, ajutându-se de picioarele din față. Apoi s-a uitat din nou la Nujuaqtutuq, a făcut câteva salturi pline de agilitate și s-a pierdut în pădure.

Amaruq și-a zis că dacă puma a îndrăznit să se apropie, înseamnă că haita nu mai dădea târcoale. S-a urcat într-un pin ca să se asigure. Crengile înghețate, acoperite cu zăpadă erau alunecoase și de câteva ori a fost cât pe ce să alunece din copac. A reușit cu greu să ajungă în vârful pinului. Ca să nu cadă, a încălecat o creangă ceva mai groasă. A scrutat orizontul. Nici urmă de lupi. De ce-or fi plecat?

Amaruq a coborât din pin. A profitat de ocazie să mai adune niște lemne și le-a dus lângă cort. Nujuaqtutuq îl urmărea atent. S-au privit în ochi de mai multe ori. Lupul nu părea să aibă de

gând să se declare învins, însă strategia lui Amaruq începea să dea roade: Nujuaqtutuq era tot mai slăbit, iar piciorul prins în capcană se infecta tot mai tare.

Amaruq a făcut focuri afară în cele patru colțuri ale cortului. Câțiva fulgi de nea au început să plutească duși de vânt. S-a uitat în sus. Norii acopereau cerul. Se apropia o ninsoare puternică. Printre umbre, Amaruq l-a văzut pe Nujuaqtutuq adăpostindu-se după trunchiul pinului pentru a nu fi în calea furtunii de zăpadă.

Amaruq a intrat în cort și l-a închis. Îl aștepta încă o noapte lungă pe pășunea înghețată, cutreierând abisurile nebuniei.

A venit din Oaxaca. Era destul de durduliu, cu o față de copil. Probabil că avea în jur de douăzeci și opt de ani. Îl angajase avocatul alcoolic și divorțat – pe zidul grădinii lui mă tăiasem la picior – ca să-i facă curat, să-i spele hainele și să-i facă de mâncare. Purta pantaloni strâmți, tricouri colorate și sandale. Tânărul era un muncitor eficient și responsabil. În mai puțin de o săptămână a curățat grădina și a făcut lună curtea păraginită. A sădit tufe de trandafir, crizanteme, iasomie de noapte, cale. A spălat geamurile, a vopsit gardul, a tuns iarba.

După-amiezile, când jucam fotbal pe stradă, începea să ude plantele cățăărătoare, sau se prefăcea că le udă. În pantalonii lui mulați și cu tricoul lui verde-lime, ne urmărea cu coada ochiului. La început a făcut pe timidul și nu zicea altceva decât un neutru „bună ziua, băieți”. După puțin timp, mai adăuga și câte un comentariu. „Ce gol mișto ai dat” sau „Credeți că vine ploaia?”, și așa mai anima conversația.

Într-o zi ni s-a prezentat singur. „Salut, ne-am tot văzut pe-aici, dar n-am apucat să vă spun cum mă cheamă. Eu sunt Enrique, dar îmi place să mi se spună Quica. Încântat de cunoștință.” Răzoiul s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: „Ce bulangiu îi asta.” Enrique, sau Quica, l-a auzit și s-a postat în

mijlocul drumului, ținând mai în față unul dintre picioarele lui cu unghiile extrem de îngrijite. „Nu fi vulgar“, i-a zis, „nu așa se vorbește cu o doamnă.“ Cu toții am izbucnit în râs, inclusiv Rățoiul. Ne plăcea de Quica.

Enrique se simțea „o fată captivă în trupul urât al unui bărbat“. Nu s-a mai prefăcut că udă plantele și a început să se așeze pe gard ca să se uite la noi cum jucam. Aplauda la fazele reușite cu entuziasm feminin. „Bravo, băieți“, striga el. Nu și-a ascuns niciodată homosexualitatea și a făcut din ea un stindard.

La opt fără zece negreșit își lua la revedere de la noi. „Pe mâine, băieți, mă duc să-i pregătesc cina șefului“, zicea, apoi, unduindu-și șoldurile în cel mai artificial mod cu putință, închidea poarta și intra în casă.

Gurile rele spuneau că avocatul era divorțat pentru că soția lui îl prinsese într-o noapte abuzându-l sexual pe unul dintre copiii lor. Nouă nu ni se părea un pederast, dar la cum trăgea la măsă, nu poți ști niciodată ce monstru iese la iveală.

Apiță a zis că îl văzuse prin fereastră pe tinerel sărutându-se cu avocatul. Nu l-am crezut. După câteva zile, Rățoiul l-a întrebat în față dacă se culca cu avocatul. Quica a zâmbit cu cochetărie. „Secrete de femeie“, a zis.

Nerușinarea lui Quica a început să fie tot mai accentuată: priviri pline de subînțeles, aluzii sexuale, atingeri furișe. A început să mă deranjeze purtarea lui vulgară, pipăielile nedorite. M-am ținut la distanță de el. Nu mi se mai părea deloc amuzant comportamentul său de fetiță nevinovată. Nu-i mai răspundeam când îmi vorbea și nu-i mai dădeam nici un fel de atenție. „Te-ai supărat pe mine, Cinciulică?“ mă lua el la rost. Nici măcar nu mă uitam la el. Enrique putea fi cât de gay avea el chef, nu asta mă deranja. Mă irita că se dădea la noi când prindea cea mai mică ocazie. În schimb, lui Apiță și Tontului părea să le placă la nebunie. Se prăpădeau de râs la glumele lui cu subînțeles, îi răspundeau la bezele. Mai mult, Tontu' părea să

se bucură chiar și de atingerile lui Enrique. „Ești și tu homalău?” l-am întrebat. „Homalău pe mă-ta”, mi-a zis el fără să stea pe gânduri. „Pare să-ți placă”, am insistat eu. „Ești prost”, mi-a zis.

Într-o după-amiază, Quica a urcat cu noi pe acoperișul casei doamnei Carbajal. S-a apucat să bea bere cu Apiță și Rățoiul. La a patra bere, privirea i-a devenit mai nerușinată și mai libidinoasă. Se uita la mine atât de insistent, încât i-am zis: „Ce te tot holbezi la mine?” Era greu ca un băiat de treisprezece ani să intimideze un bărbat de douăzeci și opt de ani. „Când te enervezi, mi-ești atât de drag, încât îmi vine să te pup”, mi-a răspuns zâmbind. „Du-te-n mă-ta”, i-am zis. Tontu’ a râs batjocoritor. Quica s-a întors spre el. „Îmi place să te aud râzând așa.” Apoi ni s-a adresat la toți patru. „Ar trebui să v-o trageți cu mine. O să vă placă. Am să vă strâng puța cum n-o să v-o strângă în veci nici o femeie. Sunt un armăsar sălbatic care o să vă ofere cavalcada vieții voastre”, a zis, fără cea mai mică jenă. Dacă abia îl mai suportam când era treaz, obrăznicia lui de om beat mi-a ajuns până-n gât. „Eu călăresc numai iepe”, i-am zis. „Rămâi?” l-am întrebat pe Rățoiul. „Nu, hai să mergem.” S-a ridicat și am luat-o de-a lungul acoperișurilor. Tontu’ și Apiță, înnebuniți de hormonii de treisprezece ani care tropăiau pe ei, au rămas cu Quica.

În noaptea aceea, după cum ne-a povestit Tontu’ a doua zi, Quica le-a făcut încontinuu avansuri sexuale. Le-a zis să nu-și facă probleme pentru ce se va întâmpla. „N-o să pățiți nimic rău, vreau doar să vă fac niște treburi de femeie”, le-a zis. După două ore și la a zecea bere, acolo, pe acoperiș, Enrique din Oaxaca, originar din San Mateo TlachiHuacán, i-a dezvirginat pe cei doi. Mai întâi s-a lăsat în genunchi în fața lui Apiță, i-a dat jos chiloții, l-a prins de puță și a început să i-o sugă. Uluit, Tontu’ s-a limitat să-i privească. Confuz și excitat, Apiță s-a sprijinit de sârma de întins rufe și și-a dat drumul foarte repede. Enrique a înghițit toată spârcâiala. Apoi și-a dat jos pantaloni, rămânând gol de la brâu în jos. „Hai, tu urmezi”, i-a zis lui Tontu’. A

întins mâna după el. S-a lipit de Tontu', i-a dat jos chiloții și i-a scos puța. „Bagă-mi-o“, i-a zis. S-a aplecat cu spatele la Tontu', arătându-și fesele. Tontu' a început să tremure. Nu știa dacă de excitare sau de frică. „Hai, bag-o“, a insistat Enrique, în timp ce-și ungea fundul cu salivă. Tontu' l-a prins de șolduri, l-a penetrat și Quica a început să-și miște fundul până când Tontu' a terminat. „Nu ți-a fost scârbă?“ l-a întrebat Rățoiul. „Nu“, a zis Tontu' cu sinceritate, „a fost chiar mișto.“ Rățoiul nu și-a putut ascunde sila. „Dă-te-ncolo, Tontu', are dreptate Cinci, ești un bulangiu de doi bani.“

Dar pentru Tontu', una nu avea legătură cu alta. „Bulangiu îi Quica, că mi-a zis să i-o bag. De ce să fiu eu? Și e ca o femeie. Are corp de femeie, cur de femeie, se mișcă exact ca o femeie și gândește ca o femeie.“

Tulburat, Apiță n-a mai vrut să dea ochii cu noi timp de două săptămâni. Își satisfăcuse nevoia și gata, asta era tot. Nu avea chef să ne batem joc de el și nici să-l judecăm. În schimb, Tontu' i-a mai tras-o lui Quica de câteva ori. O dată chiar în patul avocatului. Atunci a putut observa că într-adevăr cei doi erau iubiți. Un tub cu lubrifiant, o cutie de prezervative pe nop-tieră și faptul că Quica se referea la avocat ca la „bărbatul meu“ au confirmat povestea de amor.

Tontu' și Apiță s-au culcat cu femei abia după câțiva ani, când aveau în jur de douăzeci. Nici unul n-a mai dat semne c-ar fi gay. Mai mult, poate pentru a scăpa de vina derapajelor cu Quica, amândoi au ajuns obsedați de femei, până-ntr-acolo încât nu mai vorbeau despre nimic altceva.

I se spunea părintele Pepe. Numele întreg: José de Jesús María Revilla del Campo. Chel, bine făcut, roșu în obraji. Purta întotdeauna haine cernite și guler înalt. Binevoitor, cald, umbla din casă în casă în tot cartierul pentru a invita familiile să-și înscrie copiii la catehism și să participe la slujbă. Era stăruitor.

Dacă observa că membrii unei familii nu dădeau pe la biserică, se ducea la ei acasă și nu se lăsa până nu-i convingea. „Uniți întru Cristos suntem o comunitate mai puternică”, spunea el. Avea abilitatea unui agent comercial. Scopul lui era ca fiecare copil din cartier să învețe sfânta doctrină.

Munca lui de convingere, atât de roditoare în anii 1950, a început să dea roade mai puțin în anii 1960. Mentalitatea s-a schimbat cu rapiditate. Mai cosmopoliți și mai educați, părinții familiilor din cartier nu s-au mai lăsat cucerți atât de ușor de discursul părintelui Pepe. Printre cei cu care n-a avut sorți de izbândă s-au numărat și părinții mei. Oricât a încercat el, nu a reușit să-l convingă nicicum pe tata să ne dea la o școală unde să fim educați conform unei dogme religioase în care tata nu credea.

După zece vizite agasante, părinții mei nu i-au mai deschis ușa. Părintele Pepe tot nu s-a lăsat. A început să-l abordeze pe tata oriunde îl întâlnea: pe stradă, în stația de autobuz de pe linia Popo-Sur 73, la supermarket. Tata se ferea de el. Preotul își justifica biblic hărțuirea: „Nici o oaie nu se va rătăci de turmă, iar obligația mea, ca preot, este de a duce turma întreagă în staulul Domnului.” Degeaba îi repeta tata că nu era credincios, pentru că părintele Pepe venea cu replica: „Poate că tu nu crezi în Dumnezeu, dar Dumnezeu crede în tine.”

Sătul de textele lui, tata l-a înfruntat odată, înainte de a intra să mâncăm niște tacos la La Cabaña. Părintele Pepe ne-a văzut de la depărtare și s-a grăbit să treacă strada.

— Ce bine că vă văd pe-aici, și cu toată familia, a zis. Mi-ar plăcea să stau cu voi să mai schimbăm o vorbă.

— Ne grăbim. Vrem să ne ducem să vedem luptele cu tauri.

— Ce atâta grabă?! Nu mai găsim un moment liber ca să vorbim despre Dumnezeu? a zis părintele Pepe cu încăpățânarea lui de agent comercial.

— Vă rog, domnule preot, ajunge, nu ne mai bateți la cap.

Tata nu-i zicea niciodată „părinte“ unui preot. „Pentru mine, părinte e tata și părinte sunt eu pentru tine și pentru frațele tău, și-atât“, obișnuia să-mi spună.

— Iertați-mi insistența, s-a scuzat părintele Pepe, dar misiunea mea e aceea de a vă călăuzi spre casa lui Dumnezeu.

Tata a avut un schimb de priviri cu Carlos, apoi cu mama, după care s-a întors spre preot.

— Eu cred în Dumnezeu.

— Cum așa? Mi-ați zis că nu credeți.

— Cred în Dumnezeul meu Quetzalcóatl, a zis tata, numai pentru a-l supăra.

Preotul a zâmbit ironic.

— E o glumă, nu?

— Nu, nu e nici o glumă. Cred în Quetzalcóatl, creatorul nostru.

Preotul a început să râdă.

— Hahaha. Doar n-o să-mi spuneți că credeți într-un idol cu pene, îmbrăcat în zdrențe.

— Ha ha. Dumneavoastră vorbiți, care venerați un pletos zdrențuit atârând de-o cruce?

Preotul a luat un aer grav și hotărât.

— Aveți grijă cum vorbiți, a zis.

— Nu râde de Dumnezeul meu și nici eu nu voi râde de-al tău, i-a replicat tata.

Părintele Pepe, stacojiu la față, s-a îndepărtat de noi și a traversat strada în grabă. Tata s-a uitat după el, mulțumit. Poate că de-acum încolo n-avea să ne mai agaseze.

Nu ne-a mai bătut la ușă, nici nu ne-a mai abordat pe stradă. Când oricare dintre noi îl întâlnea din întâmplare, preotul ne privea disprețuitor și își vedea de drum.

Asemenea tatălui meu, și alți părinți au început să-l sfideze pe preot și să nu-i mai permită să-i abordeze. Dintr-un om binevoitor, a început să se transforme într-unul rău. Apoi și familia

lui, care într-adevăr mergeau la slujbă, ne-au spus că părintele Pepe începuse să predice împotriva ereticilor din cartier și să le ceară enoriașilor să-i pedepsească și să rupă legăturile cu ei. „Nu vorbiți cu ei, nu-i ajutați, nu conviețuiți cu ei. Nu vă lăsați copiii să se joace cu copiii lor, soțiile voastre să nu stea de vorbă cu soțiile lor. Dacă vor să fie altfel decât noi, atunci să fie. Dar să fie diferiți până la capăt. Dacă ei îl dușmănesc pe Domnul nostru Isus Cristos, atunci și noi trebuie să-i dușmănim pe ei. Renegați-i.“

Pușini dintre credincioși au ascultat de vorbele preotului. Să crezi în Dumnezeu era una, și să te certî cu vecinul era alta. Părintele Pepe era disperat. Turma nu-l asculta. Și, își zicea el, pentru că nu fuseseră izolați, ereticii îi contaminau și pe credincioși. De aceea erau tot mai mulți drogați, comportamentul fetelor era promiscuu, iar oamenii tot mai bătărași și mai egoiști.

Părintele Pepe a căutat soluții pentru a întări credința în rândul comunității. S-a gândit și s-a tot gândit cum să facă și până la urmă și-a zis că varianta cea mai bună era să se orienteze spre tineri. Apoi a gândit câteva strategii. A făcut un cor ca să-i atragă la biserică pe băieți și pe fete, folosindu-se de muzică și de „distracție nevinovată“. A mărit numărul de ore de catehism și a mai adus doi preoți în parohie ca să-l ajute în misiunea lui de evanghelizare. A introdus slujba juvenilă, pe care o ținea în fiecare sâmbătă, de la zece dimineața, pentru cei sub douăzeci de ani. Prin predicile sale, urmărea să le insufle credința în Cristos. Bun orator, le-a vorbit despre faptele de vitejie ale cruciaților în lupta lor pentru apărarea credinței, suferințele sfinților căzuți în mâinile necredincioșilor, peripețiile misionarilor porniți să ducă cuvântul lui Dumnezeu până pe cele mai îndepărtate meleaguri. I-a îndemnat pe tineri să se organizeze pentru a salva religia. „Transformați-vă în noii cruciați, duceți în lume iubirea de Cristos, dați-vă viața pentru apărarea credinței.“ Rezultatele

n-au întârziat să apară: tineri implicați, gata să facă zid împotriva degradării morale și ereziei. Gata cu jignirile la adresa lui Cristos, gata cu materialistii, gata cu dușmanii religiei catolice.

Conform planului părintelui Pepe, toți acei tineri credincioși trebuiau să fie niște oameni binevoitori, respectuoși, responsabili. Niciodată nu și-a imaginat în ce Frankenstein s-au transformat organizațiile lui de tineret. „Băieții cuminți“, cum i-a numit el, s-au împărțit în mai multe grupuri. Cei din cor erau niște tineri inocenți al căror singur interes era să cânte și să organizeze petreceri inofensive ca să adune fonduri pentru activitățile caritabile ale parohiei. Alți tineri s-au făcut misionari și au început să meargă în comunități sărace pentru a-i ajuta pe oameni și a le transmite cuvântul lui Cristos, alții s-au înscris la seminar, visând să ajungă preoți. Iar alții au format o grupare intolerantă și fanatică, Tinerii Îl Urmează pe Cristos, fondată de Humberto, Antonio și Ricardo, cel care avea să moară de leucemie la optsprezece ani.

Membrii grupării au început să-i denigreze pe membrii celorlalte grupări apărute din inițiativa părintelui Pepe. Îi considerau niște lași, slabi, incapabili de a apăra cu fermitate catolicismul. Cei din cor li se păreau la fel de imorali ca ereticii. Erau interesați numai de petreceri și de a flirta sub pretextul promovării unei iubiri ipocrite față de Cristos. Iar misionarii, în realitate nu făceau altceva decât să dea bir cu fugiții de pe adevăratul câmp de luptă și din fața dușmanilor lor: ereticii din cartier. Îi disprețuiau pe seminariști. „E nevoie de soldați întru Cristos, războinici gata de luptă, nu bărbați claustrați, stând la adăpost“, susținea cu convingere Humberto.

La început, părintele Pepe a văzut cu ochi buni spiritul devotat și pasionat al celor din Tinerii Îl Urmează pe Cristos, dar a început să se îngrijoreze când a aflat ce credeau despre tinerii aflați în alte grupări. A încercat să-i convingă să fie mai înțelegători. Humberto i-a zis în față: „Dumneavoastră ne-ați

arătat că există o singură cale adevărată către Cristos, iar acum vreți să fim niște papă-lapte?”

Părintele Pepe n-a apucat să-i îmblânzească pe cei din Tinerii Îl Urmează pe Cristos. După douăzeci de ani de slujit în cartier, a fost mutat, la ordinul superiorilor, la o parohie din statul Chihuahua. A încercat să rămână și s-a rugat de superiori să-i fie anulată mutarea. Le-a vorbit despre cât de importantă era munca lui în cadrul comunității, despre cum s-a zbatut să apere credința și le-a zis că era crucial să continue proiectul său cu tinerii. Dar superiorii lui nici n-au vrut să audă: „Cei din tribul tarahumara au nevoie de tine.” A dispărut de pe o zi pe alta.

Înlocuitorul său, părintele Arturo, nu avea carisma și amabilitatea părintelui Pepe, însă compensa prin determinare și autoritate. Distant, zgârcit la vorbă și mult mai conservator. Înalt, slab, cu un chip sever. Purta ochelari negri fie zi, fie noapte. Javier Arturo Magaña Pérez era de loc din Cihuatlán del Monte, o localitate aflată la jumătate de oră de Lagos de Moreno, Jalisco, unde fusese preot la mai multe biserici. Nu exista predică în care să nu atace cu vehemență pe „dușmanii bisericii”: toți cei care îi tentau pe ceilalți să „părăsească adevărata cale a lui Cristos”. Avea zilnic același meniu, pe care nu-l schimba niciodată: file de pește fiert, o pâinică, legume la grătar și apă cu lămâie.

Imediat ce a ajuns, părintele Arturo a desființat cele mai multe dintre inițiativele părintelui Pepe. A renunțat la cor, pentru că i se părea trivial, și a condamnat folosirea muzicii într-un lăcaș sfânt cum e biserica. „Muzica maimuțelor nu are ce căuta în casa lui Dumnezeu.” A suspendat toate activitățile sociale și caritabile pe care biserica le făcea în cartierele muncitorești, pretextând că „aveau iz de comunism”. „Biserica are datoria morală de a-i ajuta pe săraci, de aceea le dăm nădejde, speranță, dar nu trebuie să împărțim alimente leneșilor și nevrednicilor, și cu atât mai puțin să le dăm banii destinați îmbunătățirii traiului

sacerdotal și înfrumusețării templului“, a zis într-una dintre înflăcăratele sale predici. A renunțat și la slujbele pentru tineri. I s-a părut absurd conceptul de slujbă ținută pe segmente de vârstă. „Toți din familie trebuie să vină împreună ca să celebreze iubirea întru Cristos. E important ca părinții, copiii, bunicii să primească euharistia închipuind un copac, nu ca niște frunze în vânt, disperate.“ I-a sprijinit moral și financiar pe cei din gruparea Tinerii Îl Urmează pe Cristos. I-a văzut drept vârful de lance în războiul de recucerire a credinței creștine. I-a ajutat să se organizeze și i-a pus sub umbrela puternicei grupări Mișcarea Tinerilor Catolici, organizația ultraconservatoare din țară, al cărei sediu se afla exact în Lagos de Moreno.

Părintele Arturo a susținut economic activitățile băieților cuminți. Le-a sugerat să-și aleagă drept emblemă Crucea Ierusalimului și tot a lui a fost ideea de a face reuniuni clandestine la care trebuiau să poarte rase și cagule. El a fost cel care i-a condus și i-a împins spre poziții din ce în ce mai radicale. Se întâlnea des cu Humberto pentru a stabili tacticile grupării și acțiunile care urmau a fi întreprinse.

Eu îl știam destul de puțin. Aflasem de la Apiță de atacurile din predicile lui. N-am vorbit niciodată cu el, până când n-am intrat în rândurile grupării Tinerii Îl Urmează pe Cristos. Și de la el am aflat cumpletele dedesubturi ale fanatismului catolic.

Probabilitatea de a muri într-un accident de avion: unu la treizeci de mii.

Probabilitatea de a muri într-un accident de mașină: unu la o sută patruzeci.

Probabilitatea de a muri mușcat de un câine: unu la o sută cincizeci de mii.

Probabilitatea de a muri mușcat de un rechin: unu la trei sute de mii.

Probabilitatea de a muri înecat: unu la mie.

Probabilitatea de a muri de o boală de inimă: unu la cinci.

Probabilitatea de a muri asasinat: unu la două sute cincizeci.

Probabilitatea de a muri lovit de fulger: unu la zece milioane.

Probabilitatea ca ambii părinți să-ți moară într-un accident de mașină:

Probabilitatea ca o femeie de șaptezeci și unu de ani să moară din cauza unui infarct și nimeni să nu-și dea seama:

Probabilitatea ca fratele tău să moară înecat:

Probabilitatea de a muri mușcat de un câine-lup:

Probabilitatea ca femeia iubită să se întoarcă la tine:

În mitologia nordică există o poveste despre un loc cu ghețuri veșnice, înnegurat, întunecat: Hel. Se află în măruntaiele pământului, mai jos de tărâmurile zeilor și ale oamenilor, și este orientat spre nord. Acesta este tărâmul morților. E condus de zeița cu același nume, Hel, fiica zeului Loki și a sibilei Angrboda, două ființe blestемate. Hel e pe jumătate vie, pe jumătate moartă. De la mijloc în sus e vie, în timp ce picioarele ei violete sunt roase de moarte.

Hel e tărâmul din urmă pentru morții care nu au fost primiți în Valhala. În Hel sfârșesc blestemații, perversii, asasinii, precum și cei care au încălcat un jurământ.

Ca să ajungi la Hel trebuie să străbați mai multe tuneluri.

1. Intrarea se face printr-o cavernă cufundată în beznă, numită Gnipahellir, aflată în mijlocul unor stânci înspăimântătoare.

2. Se străbate o lungă galerie, în capătul căreia se află Garmr, un câine feroce, ținut în lanț, având pieptul însângerat (în unele variante, este vorba despre un lup). Garmr e primul străjer al tărâmului Hel.

3. Se trece prin apele învolburate ale râului Gjoll, sub o ploaie de cuțite.

4. Se traversează podul Gjoll, din acoperișul căruia cad picături de aur topit.

5. După trecerea podului, îndrumat de palida slujitoare Mothguthr, se merge pe o potecă spre nord.

6. Urmează apoi grilajul tărâmului Hel, o poartă care se închide singură în urma celui care trece.

7. Pe poartă stă cocoșat un cocoș ruginiu al cărui cântec îi trezește pe locuitorii din Hel ca să-i anunțe că a sosit ziua Judecății de Apoi.

8. În adâncimea cea mai de nepătruns din Hel se află lăcașul zeiței Hel: Elivdnir, adică cuibul înghețat. Acolo, Hel domnește singură, înconjurată de spectre.

Tărâmul Hel al nordicilor s-a transformat în Hell la vechii anglo-saxoni: infernul în care păcătoșii își ispășesc pedeapsa.

Garmr e un câine de temut. Feroce, străjuiește intrarea în Hel. În unele legende nordice, cum ar fi *Völuspá*, se vorbește despre alt paznic: lupul Fenris, care păzește unul dintre ultimele pasaje subterane.

Fenris este cel mai mare dintre copiii zeului Loki și al lui Angrboda. Născut lup, se credea că el și familia lui vor distruge lumea. De aceea, zeii l-au pus în lanțuri. Fenris era atât de puternic, încât a rupt lanțurile. Îngrijorați, zeii au apelat la goblini ca să facă o pripoană suficient de rezistentă încât să-l țină imobilizat. Goblinii au făcut o panglică aparent ușor de rupt, dar care era foarte rezistentă, numită Gleipnir. Au făcut-o din șase elemente mitice: răsuflarea peștilor, barba unei femei, rădăcinile unui munte, tendoanele unui urs, sunetul pașilor unei pisici și saliva unei păsări. Fenris a fost legat de o stâncă numită Gioll, în străfundurile pământului.

Nimeni nu îndrăznea să se apropie de Fenris. Chiar și unora dintre zei le era frică de el. Fyr, zeul războiului, avea grijă de el și-i dădea de mâncare. Turbat de furie că nu putea rupe panglica Gleipnir, Fenris l-a mușcat de mână pe Fyr.

Se spune că marele lup va reuși să se elibereze când va fi Ragnarök, ziua în care giganții se vor lupta cu zeii. Fenris, aliatul giganților, avea să-l omoare și să-l devoreze pe zeul Odin, pentru ca mai apoi să fie ucis din răzbunare de Viddar, fiul lui Odin.

Garmr și Fenris, câine și lup înlănțuiți. Câine și lup străjeri ai lumilor subpământene. Câine și lup furioși și destructivi. Garmr și pieptul lui însângerat. Fenris, devorator de zei. Fenris și Garmr, lup și câine înlănțuiți.

Fenris.

Garmr.

Am auzit soneria dimineăta devreme, la șase și jumătate. Eu și King dormiserăm din nou în camera lui Carlos. Înainte să se mijească de ziuă, Colț își reluase rutina prăpădului. Dacă mai era ceva de stricat, atunci a stricat în noaptea aceea.

Abia reușisem să adorm, când am auzit țârâitul strident al soneriei. M-am hotărât să-l ignor și mi-am băgat capul sub pernă. Soneria a continuat să sune și să tot sune. Cheaun de somn, m-am ridicat din pat, am încălțat niște șlapi și am coborât să deschid. În sufragerie, Colț se uita țintă la ușă. Terminase de dărâmat pereții camerei mele și făcuse bucățele pătura, acoperitura și cearșaful. Covorul era plin de așternutul făcut fâșii, de urină și de excremente.

Am coborât în garaj și am deschis poarta. Afară aștepta un bărbat solid, la vreo cincizeci de ani, cu păr lung, încâlcit și cu o mustață stufoasă.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul m-a măsurat din cap până-n picioare. A observat pantalonii mei de pijama, aproape ferfeniță.

— Pijamaua asta nu mai e bună decât de cârpă de șters praful.

Omul avea dreptate: era mai degrabă o zdreanță, nu o pijama, dar observația lui mi s-a părut deplasată.

— Deci cu ce vă pot ajuta?

— Te-am trezit?

— Da.

— Foarte bine. Trebuie să profiți de aerul curat al dimineții.

— M-am culcat târziu.

Bărbatul părea să nu audă nimic din ce-i spuneam.

— Unde-i câinele?

Năuc de somn, n-am înțeles de ce mă întreba așa ceva.

— Ce câine?

— Pe care vrei să-l dresezi.

— V-au trimis de la circ?

— Da.

Individul nu părea să fie în stare să dreseze ceva. Era exact opusul lui Joao și al lui Braulio. Arăta mai degrabă ca un compozitor neamț din secolul al XVIII-lea decât ca un îmblânzitor de tigri. Neîncrezător, l-am întrebat:

— Dumneavoastră sunteți dresorul?

— Sunt cel care-i antrenează pe dresori. Și da, sunt îmblânzitor.

Nu-l vedeam nicicum pe durduliul din fața mea îmbrăcat într-o costumație strâmtă, fără mâneci, așa cum foloseau amicii mei brazilieni. A scos din buzunar o carte de vizită și mi-a întins-o.

Sergio Avilés de la Garza

Animal trainer

Lion and tiger tamer

Biologist

Urmau trei adrese și trei numere de telefon cu prefixe străine. O adresă era din Ciudad de México, alta din Saltillo, Coahuila și alta din Houston, Texas.

Avilés a făcut un semn cu bărbia spre casă.

— Acolo ții bestia?

Am dat din cap că da.

— Vrei să intru, sau te aștepți să-ți spun aici, afară, ce trebuie să faci?

Am deschis poarta cu precauție. Individul ăla nu avea cum să fie dresor. Poate că auzise conversația mea cu omul cu voce dogită, își notase adresa și acum venise la furat.

A intrat fără să mai spună ceva, iar eu l-am urmat. S-a oprit în pragul sufrageriei, contemplând prăpădul.

— Nu aveți nevoie de un dresor, ci de tâmplari, instalatori, geamgii și de un om care să curețe cocina asta, a zis zâmbind.

Nu mi s-a părut amuzant comentariul lui.

— O să curăț și-o să repar eu tot, i-am zis, dar deja nu mai era atent la mine.

Îl scruta atent pe Colț. A făcut doi pași în față ca să-l vadă mai bine, apoi s-a întors spre mine.

— Cine ți-a spus că ăsta e un câine-lup?

— Stăpânii lui. L-au cumpărat prin poștă de la o crescătorie din Canada care vinde câini-lup.

— I-a mințit, a zis, ăsta nu-i câine-lup.

— Cum să nu? Și încă cu acte în regulă.

— Îți spun sigur că ăsta de aici nu-i câine-lup.

Am simțit un gol în stomac: un mit drag mie era pe cale să se prăbușească.

— E malamut de Alaska? l-am întrebat, sperând totuși să nu fie un simplu câine de tras la sanie.

— Nu, nu e malamut, nici husky, nici ciobănesc german, nici orice rasă mai vrei tu.

— Și-atunci ce-i?

— E un lup pursânge.

Individul se înșela sau nu știa despre ce vorbește.

— E un câine-lup, am insistat eu.

— Nu, e un *canis lupus occidentalis*, un lup din estul Canadei, cunoscut și ca „lupul din valea lui Mackenzie“. E subspecia cea mai mare. Poate să cântărească până la optzeci de kilograme, și cam atât cântărește și fiara asta a ta, a zis bărbatul, arătându-se sigur pe ce zicea.

Avilés parcă citea o fișă din *Enciclopedia Britanica*.

— De când îl aveți? a întrebat el, folosind pluralul.

— De două zile.

Colț, întărâtat de prezența străinului, a început să mârâie.

— Cum a ajuns aici?

- A fost al vecinului, voia să-l eutanaseze.
- Avilés s-a sprijinit de perete și și-a mângâiat mustața, gânditor, în timp ce se uita la dezastrul făcut de Colț.
- Cred că ar fi fost mai bine.
- Colț nu-și lua ochii de la el.
- L-au ținut închis sau legat?
- În lanț, tot timpul.
- De la ce vârstă?
- De când era pui.
- Avilés l-a scrutat din nou pe Colț.
- Nu cred c-o să reușesc mare lucru cu fiara asta, dar am să încerc totuși.
- S-a uitat la scară.
- Părinții tăi încă dorm?
- Nu am părinți.
- S-a uitat la mine neîncrezător.
- Cum nu ai părinți?
- Au murit amândoi recent într-un accident de mașină.
- Expresia feței lui Avilés s-a schimbat.
- Cu cine locuiești?
- Singur.
- Singur? Câți ani ai?
- Șaptesprezece.
- Și nu ai frați, bunici?
- Nu.
- Nu ai pe nimeni?
- Am un boxer și doi papagali australieni și pe... Colț.
- Cum te cheamă?
- Juan Guillermo.
- Juan Guillermo. Lucrezi? Ești elev?
- Nici una, nici alta.
- Și cum crezi că-l vei putea întreține?
- Am niște economii.

— Ți s-a spus cât e onorariul meu?

— Da.

— Ai bani să-mi plătești?

— Plătesc doar dacă reușiți să-l dresați.

Avilés a zâmbit.

— Șansele de a-l dresa sunt aproape nule și mi-ar lua foarte mult timp.

— Dacă îl îmblânziți, vă plătesc, dacă nu, nu.

— Te va costa patru mii de pesos.

— Mi-au zis că trei.

— Ți-au zis rău.

— Am doar două mii.

Avilés s-a uitat la Colț. Ochiul lui de lup au scânteiat în dosul botniței.

— Îți spun cu toată sinceritatea, mai bine-l donezi unei grădini zoologice sau îl omori direct și ai scăpat.

— Nu, vreau să-l păstrez. Îl puteți dresa sau nu?

— Nu știu. Lupii ținuti ca animale de casă nu fac probleme în general, sunt sfioși și ascultători, dar dacă nu socializează de când sunt pui, atunci devin agresivi și e greu să-i mai îmblânzești când sunt mari. Ca să ți-o spun pe aia dreaptă, cred că o să-mi pierd timpul degeaba, iar tu banii.

— Nu-mi pasă dacă pierd niște bani, i-am zis hotărât.

— Dar mie-mi pasă de timpul meu. Poate dura luni întregi, și am multă treabă.

S-a dus la scară și s-a așezat pe a doua treaptă. Colț l-a urmat cu privirea, mârâind încontinuu.

— Uite ce-ți propun: vin pentru zece zile și te învăț să-l îmblânzești. O să te coste o mie de pesos.

— Și dacă nu reușesc să-l îmblânzesc?

— Asta e problema ta. Nu a mea. De acord?

Am dat din cap că da. Avilés mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o.

— Așa rămâne.

Avilés s-a ridicat și s-a dus spre Colț, oprindu-se la limita până unde ajungea lanțul lui Colț. Mi-a făcut semn să mă duc lângă el.

— Cred că ăsta e un lup alfa. Un lider. E obișnuit să facă numai ce are el chef. Trebuie să-i arăți că tu comanzi aici.

— Colț? Ce lider, dacă a stat toată viața legat de un stâlp?!

— Știa că-l țin în lanț pentru că nu reușeau să-l stăpânească. Lupii nu sunt proști, simt când sunt mai puternici decât ceilalți.

Avilés a arătat spre Colț, care stătea la doar câțiva metri de noi.

— De acum înainte, niciodată să nu-i mai arăți că te temi de el.

Tare aș fi vrut să văd ce-ar fi făcut Avilés dacă Colț ar fi fost liber. A luat un scaun de pe jos, și-a făcut scut din el și a început să înainteze încet către Colț. A făcut patru pași, iar la al cincilea, Colț s-a năpustit asupra lui. A izbit cu botul în scaun atât de tare, încât Avilés s-a clătinat, dar a rămas pe picioare. Colț a sărit din nou la el, iar Avilés a rezistat și acelui atac.

S-a întors spre mine.

— Acum e rândul tău, Juan Guillermo.

M-am apropiat și el mi-a dat scaunul.

— Nici să nu te gândești să dai înapoi.

Am luat scaunul și m-am apropiat cu grijă. Colț m-a fixat cu privirea câteva secunde, apoi s-a năpustit asupra mea. Era cât pe ce să scap scaunul. Am încercat să mă redresez, dar Colț m-a atacat din nou. M-a lovit în stomac cu atâta putere, încât am rămas fără aer. De durere, am scăpat scaunul din mâini. Am vrut să fac un pas în spate ca să mă feresc de o eventuală altă lovitură, dar Avilés mi-a zis ferm:

— Nu te lăsa.

Am încercat să rămân pe loc, dar Colț a sărit pe mine și m-a aruncat pe spate. Noroc că lanțul l-a oprit, altfel mi-ar fi spart fața cu botnița.

— Ridică-te, ia scaunul și du-te la el din nou, a zis Avilés.

Colț era puternic și extrem de agresiv. M-am ridicat și-am vrut să fac câțiva pași în spate, dar Avilés mi-a pus o mână pe spate.

— Ia scaunul și du-te la el.

Am luat scaunul, mi l-am făcut scut și am înaintat doi pași. Colț m-a atacat din nou, iar lovitura mi-a smuls scaunul din mâini. Acum eram la mila lui. S-a năpustit direct la picioarele mele. Am simțit o durere cumplită în coapsă și m-am gândit că-mi rupsese piciorul.

— Rezistă, mi-a strigat Avilés.

Am încercat să-mi vin în fire, dar Colț m-a atacat din nou, lovindu-mă în același picior. Am căzut pe spate. M-am dat cu capul de dușumea. Poate că Avilés avea dreptate: Colț era imposibil de dresat.

Avilés m-a luat de umeri și m-a târât la câțiva metri depărtare de lup.

— Foarte bine, a zis, ajutându-mă să mă ridic.

M-am ridicat cu greu. Durerea din picior era insuportabilă.

— Trebuie să faci asta zi și noapte. Ori de câte ori poți. Ai înțeles? Asta e prima lecție.

Zi și noapte? Dacă aveam să mă mai pot ține pe picioare.

— Cred că mi-a rupt piciorul.

— Nu, n-ai nimic rupt. Învață să suporti, a zis supărat. Și dacă o să ți-l rupă, tot trebuie să suporti.

Și-a ridicat cămașa. Avea abdomenul plin de cicatrici.

— Am fost atacat de șase tigri și de patru lei. Unul dintre ei mi-a sfâșiat burta cu ghearele și mi-au ieșit mațele. Și a trebuit să fac față. Când îți spun că trebuie să suporti, înseamnă că trebuie și gata.

Avilés mi-a arătat scaunul.

— Hai, încă o dată.

M-am dus șchiopătând spre scaun, l-am luat și m-am întors spre Colț. Imediat ce-am intrat pe teritoriul lui, a sărit la mine.

Am strâns scaunul cât de tare am putut ca să nu-l mai scap. Lovitura mi-a zguduit brațele, dar n-am scăpat scaunul.

— Mai fă un pas, mi-a cerut Avilés.

Am înaintat. Nici una, nici două, Colț s-a năpustit asupra mea. Am strâns scaunul ca să nu-l scap. Scaunul s-a mișcat într-o parte și într-alta, dar nu m-am lăsat. Colț a mai sărit la mine încă de două ori, fără pauză. A doua oară a reușit să mă pună la pământ. M-am apărat cu scaunul. Colț a sărit peste el și s-a izbit de umărul meu. Instinctiv, i-am dat cu scaunul în cap, făcându-l să scâncească de durere și să facă câțiva pași înapoi.

— Foarte bine! Foarte bine! a exclamat Avilés.

Colț n-a mai sărit la mine. M-am ridicat cu mare greutate și m-am dus să mă așez pe scară. Piciorul și umărul mă dureau de parcă m-ar fi bătut cineva c-o bâtă.

— Ai învățat prima lecție, a zis Avilés. Revin mâine dimineață, devreme. Nu uita că trebuie să faci asta zi și noapte. Nu-i da apă. Și nimic de mâncare. Să învețe că depinde de tine.

M-a bătut cu palma pe spate și a zâmbit.

— Sper să nu-ți pară rău. Ne vedem.

A făcut stânga-mprejur și dus a fost. Am schimbat o privire cu Colț. Îi picura sânge de pe bot pe podea. Se rănise de la atâtea lovituri în scaun.

Am urcat încet scara. La fiecare treaptă, durerea îmi săgeta piciorul până în vârful degetelor.

Am intrat în cameră. King stătea lungit în pat. M-a văzut și a început să dea din coadă. M-am așezat și mi-am dat jos pantalonii. Pe coapsă aveam o vânătăie imensă. Abia puteam să-mi mișc piciorul. Dacă voiam să fiu stăpânul lui Colț, trebuia să suport durerea. Avea să mai urmeze, mult mai multă. M-am lăsat să cad pe pat, am închis ochii și am adormit.

Am continuat să particip la reuniunile secrete din fiecare sâmbătă. N-am îndrăznit să-i spun asta lui Carlos și nici

prietenilor mei. Încălcarea jurământului tăcerii mi-ar fi adus probleme serioase. Humberto ne tot atenționa asupra prețului scump pe care aveam să-l plătim dacă nu vom păstra secretul. „Dacă vreunul dintre voi o să-i spună mamei sau fratelui sau prietenilor lui cine suntem și ce facem, va plăti scump, și nu doar el, ci și cei cărora le-a spus.“

Treptat, întâlnirile de sâmbătă au căpătat un ton din ce în ce mai agresiv. Începeau prin rugăciuni, dar de fapt nu era vorba de rugă, ci de o înșiruire de versete despre răzbunare, moarte, Cristos, oaste, pedepse. Cine greșea și rupea ritmul avea parte de țipete, îmbrânceli sau chiar de pumni în plină figură.

Humberto găsea mereu justificări pentru agresiunile lui: „Suntem o armată și trebuie să ne comportăm ca în armată. Suntem oastea lui Cristos și pentru El suportăm orice durere.“ Cei pedepsiți trebuiau să reziste bărbătește. Nu era loc de blândețe sau de văicăreli. Supunere fără crâcneli. Pentru binele oastei, uniunii și disciplinei.

În ciuda brutalității, Humberto era seducător. Întotdeauna asculta cu atenție și îl făcea pe fiecare membru al grupării să se simtă important. Se preocupa dacă le mergea bine lor și familiilor lor. Oferea sfaturi și ajutor moral. Discursurile sale înflăcărate și moraliste îi umplea de emoție. Humberto știa prea bine ce coardă să atingă.

Cu mine, Humberto a fost amabil și atent. Mă ruga adeseori să-l însoțesc la cumpărăturile pentru întâlniri: hârtie, pixuri, sucuri, chipsuri. După ce ieșeam din supermarket, îmi băga în buzunar câteva batoane de ciocolată: „Ca să ai și pentru acasă.“ Încercam să i le dau înapoi, nu voiam să-i datorez nimic. Dar el insista: „Te rog, nu-mi răpi plăcerea de a le împărți cu tine.“

Sunt convins că cei mai mulți dintre băieții cumiți au intrat în grup mai mult de teamă și nu din proprie inițiativă, ci împinși de la spate de părinții sau bunicii lor. Urmau regulile stricte și disciplina severă numai pentru că-și doreau să fie

acceptați și recunoscuți. Humberto a știut cum să-i ia. După câteva luni, tactica lui, care părea improvizată și se baza pe duritate, seducție, disciplină și amabilitate, dădea roade. Tinerii sfârșeau prin a se crede Soldați ai lui Cristos născuți pentru a apăra adevărul catolic cu prețul vieții lor. Adoptau tacit uniformă: pantalon bej, cămașă albă cu mânecă lungă și părul tuns soldățește.

Până și eu am fost tentat să-mi schimb hainele, ba chiar să-mi tund pletele. În mugurise în mine o nevoie imperioasă de apartenență, de a fi validat de către Humberto și de toți ceilalți. Ideile lor mi se păreau absurde, dar strategiile persuasive ale lui Humberto s-au strecurat una câte una în mintea mea de adolescent.

Am început să-i respect ordinele, să-i răspund pe bune la întrebări, să urmez dogma impusă de el. De fapt, voiam să-mi demonstrez că nu aparțineam grupului, că exista o graniță între mine și ei. N-am știut cât de mult trecusem de partea lor până în acea noapte în care i-am dezvăluit lui Humberto cum reușea Carlos să scape de polițiști.

În timpul nopții, l-a auzit urlând. Niște urlete profunde, prelungi. Apoi tăcere. La fel de profundă și de prelungă. Tăcerea aceea nu i s-a părut un semn bun lui Amaruq. Și-a încălțat cizmele și a dezlegat ușa cortului. A luat o făclie și a aprins-o de la foc. S-a dus spre locul unde trebuia să fie Nujuaqtutuq, ca să se asigure că încă mai era acolo. Lapovița deasă îi îngreuna vederea și a bâjbăit prin întuneric, încercând să se orienteze. A înaintat cu dificultate prin zăpadă. A tot mișcat făclia într-o parte și într-alta până când l-a văzut pe marele lup întins lângă pin. Amaruq și-a dat seama că se apropiase prea mult și a încercat să facă câțiva pași în spate, dar picioarele i se afundau în zăpadă și nu a reușit să se miște suficient de repede. Nujuaqtutuq s-a ridicat și a sărit la el. Amaruq l-a lovit cu făclia peste bot. Lupul,

surprins de flacăra, a căzut în zăpadă. Apoi l-a atacat din nou, dar de data aceasta lanțul l-a împiedicat.

Oboseala îl făcuse să comită o tâmpenie. Cum ieșise el, în miezul nopții, neînarmat, fără lanternă, într-o pădure prin care bântuia o haită de lupi? De ce se apropiase atât de mult de Nujuaqtutuq? Și-a privit antebrațul stâng. Sângera. Lupul îl mușcase. A luminat rana cu torța. Haina era sfâșiată. Sângele șiroia. A intrat în cort, și-a dat jos haina și și-a sutlecat mâneca puloverului. Lupul își înfipsese colții aproape de cot, străbătând antebrațul dintr-o parte în cealaltă. Și-a ars rana cu torța pentru a o cauteriza. A rezistat flăcării până când hemoragia s-a oprit. Apoi și-a spălat cu zăpadă rana.

A îmbrăcat din nou haina de blană și s-a dus la culcare. A adormit greu. Durerea îi zvâcnea în braț și-și simțea mâna amorțită. Acum, lupul și el erau înfrățiți. Prin venele lui curgea saliva lupului. Da, lupul ăsta era stăpânul lui. Îl făcuse să-și piardă capul. Îl urmărise până pe pășunile înghețate din nord. Își pierduse orice urmă de prudență, rămăsese fără provizii. Îl adusesese la limita morții.

Trebuia neapărat să-l omoare pe Nujuaqtutuq cu prima ocazie. Să-i mănânce carnea, să se îmbrace cu pielea lui, să-și facă un cuțit din oasele lui. Trebuia să privească cu ochii lui Nujuaqtutuq, să aibă intuiția lui Nujuaqtutuq, să respire ca Nujuaqtutuq.

A dormit neîntors până la amiază. Când a ieșit din cort, soarele era la zenit. Ninsoarea se oprise, iar pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Și-a verificat rana. Antebrațul i se umflase, îi era aproape dublu. Pielea carbonizată se desprindea în bucățele dacă o atingeau cu degetele. Cele patru găuri făcute de colții lupului se adânceau în carne. Avusese noroc că lupul nu-i smulsese brațul.

S-a uitat în jur. Nici urmă de haită. Printre pini, zăceau cadavrele de wapiti acoperite cu un strat de promoroacă. S-a dus spre Nujuaqtutuq, s-a oprit destul de departe încât lanțul să nu-i

permiță lupului să-l ajungă și s-a așezat în zăpadă. Lupul a mârâit amenințător, dar Amaruq nu s-a mișcat. Nujuaqtutuq s-a năpus- tit asupra lui, dar lanțul l-a frânat la câțiva centimetri de față lui Amaruq. Au rămas așa, față în față. Cu ochii la același nivel. Amaruq i-a simțit răsuflarea acră. Lupul și-a arătat colții, dar băr- batul nu a cedat. Și-a apropiat și mai mult față de capul lupului și a început să-i vorbească: „Pregătește-te să mori, Nujuaqtutuq. Uită-te la soare. Ascultă croncănitul corbilor. Simte zăpada de sub picioarele tale. Ia-ți adio. Ți se apropie ceasul.“

Haita nu s-a mai întors. Probabil se ținuse după numeroasa turmă de wapiti. Era mai bine să vâneze și să mănânce carne proaspătă decât să rămână pe loc și să ciugulească din cadavrele înghețate de pe pășune.

Cu trecerea zilelor, fără nimic de mâncare și hidratându-se numai cu zăpadă, Nujuaqtutuq a început să slăbească. Totuși, de fiecare dată când Amaruq se apropia, lupul mârâia sfidător. Amaruq nu-l băga în seamă. A continuat să se așeze în apropi- erea lui. La un moment dat, Amaruq a întins o mână și l-a mân- găiat pe cap pe Nujuaqtutuq. Lupul nu a încercat să-l muște. I-a permis lui Amaruq să-și plimbe degetele prin blana lui.

Înfometat, cu piciorul cangrenat, marele lup începuse să se stingă. Amaruq a făcut o sulică ca să-l omoare. A cioplit cu cuțitul o creangă de paltin lungă și a ascuțit-o la vârf. Când Nujuaqtutuq avea să se prăbușească în zăpadă, Amaruq îi va împlânta sulică în inimă, ca să moară repede.

Amaruq și-a făcut o tăietură în rana de pe antebraț și a înmuiat în sânge vârful sulice. Dacă Nujuaqtutuq îi dăduse saliva, acum venise rândul lui. Avea să-l omoare amestecându-și sângele, aveau să fie stăpâni unul asupra celuilalt. În viața asta și în viețile următoare. Spusele bunicului lui se vor împlini, iar Amaruq va putea muri liniștit. Trebuia doar să aștepte ca marele lup să se lungească pe-o parte, lipsit de puteri, și-atunci avea să-l ucidă cu sulică.

Călătorului i s-a spus că în mijlocul deșertului exista o oază splendidă, plină de minunății. A întrebat încotro s-o apuce. I-au arătat deșertul nesfârșit. „Ia-o-ntr-acolo și mergi până vei da de oază.“ Călătorul s-a pornit la drum. Ani întregi a cutreierat printre dune, sub soarele nemilos. A întâlnit lungi caravane de cămile, a dat peste oamenii albaștri, tuaregii transportând sare. A văzut lei dând târcoale printre dune, șopârle dispărând în nisip, vipere șerpuind pe stânci, a văzut orixul cu coarne-sabie unduind în mirajul depărtării. A găsit scheletele albe ale celor care îl precedaseră. S-a hrănit cu insecte și curmale. Și-a băut urina și apă puturoasă din ochiurile de apă de sub palmieri. A suferit de diaree și a avut febră. A petrecut nopți înghețate sub cerul înstelat al Saharei. Soarele amiezii i-a ars buzele și genele. Picioarele i s-au umplut de ulcerații. Dar nu s-a oprit până nu a găsit oaza promisă. Epuizat, mergând aproape în patru labe, s-a târât până la porțile oazei. Oaza, splendida oază. Călătorului nu i-a luat mult timp până să-și dea seama că ajunsese în locul din care plecase.

Cadavrul lui Quica, cu fața în jos, a fost găsit pe terenurile de baschet abandonate. L-au găsit niște copii într-o dimineață, când s-au dus să vadă ce era cu trupul pe care-l tot amușina câinele lor. La început s-au gândit că e beat și l-au împuns cu bățul ca să vadă dacă se trezește. Nu s-a mișcat. Și-au dat seama că e mort abia după ce unul dintre ei s-a aplecat să-i vadă fața și a rămas îngrozit de ochii secătuiți și de gura însângerată. Speriați, au dat fuga acasă și le-au spus părinților.

Imediat s-a aflat în toată zona Retorno. Am fost să-l vedem împreună cu prietenii mei și cu încă vreo zece curioși. Trupul învinețit zăcea întins sub unul dintre panourile de baschet. Ochii lui Enrique fixau un punct infinit.

Conform ziarelor de a doua zi, capul îi fusese zdrobit cu un obiect contondent. Jurnalistul a considerat că a fost „o crimă pasională între gay”. Moartea lui m-a întristat. Dacă nu ne-ar fi hărțuit sexual cu atâta aviditate, mi-ar fi fost mai drag. Nu era un om rău. Simpatice, amuzant, harnic.

Poliția, sub comanda lui Zurita, a pornit o anchetă. Vecinii au fost luați la întrebări. Nimeni nu auzise peste noapte țipete sau altceva suspect. Un singur bărbat a zis că-și auzise câinele lătrând mult în toiul nopții.

Nu au descoperit amprente, nici urme de pași, nici vreuna dintre armele crimei. Avocatul alcoolic pentru care lucrase Enrique s-a grăbit să-i dea o sumă consistentă lui Zurita ca să închidă cazul. Nu a vrut să se trezească târât într-un scandal între homosexuali. Și așa avea destule pe cap cu divorțul și acuzațiile de abuz sexual asupra copiilor săi. Avocatul a declarat că Enrique fusese un simplu băiat de casă și că nu știa mai multe.

Nimeni nu a venit să revendice corpul. Zurita a sunat la primăria din San Mateo Tlachihuacán în încercarea de a găsi vreo

rudă de-a lui Enrique. Dar nimeni de-acolo nu știa cine e, sau dacă știa, au preferat să nu spună. Ancheta s-a încheiat după patru zile. Cazul a fost închis și crima uitată. Lucrurile s-au desfășurat așa nu doar pentru că avocatul plătise cât plătise, ci și pentru că Zurita nu avea nici un interes să-și piardă timpul investigând uciderea unui indigen mixtec homosexual.

Cadavrul a stat două săptămâni într-unul din sertarele morgii spitalului de medicină legală. De acolo a fost dus la Facultatea de Medicină pentru a fi folosit la disecții. Studenții i-au cotrobăit prin țesuturile adipoase, prin mușchii flasci, prin rectul lax, prin craniul zdrobit, prin fața tumefiată. Un nimeni și un nimic care a sfârșit incinerat în cuptorul crematoriului universității. Cenușa i-a fost aruncată la gunoi, lăsată în voia sorții, printre câini flămânzi, legume putrezite, pungi de plastic, sticle sparte. Fără ceremonie, fără înmormântare. Nici un semn de rămas-bun. Iar uciderea lui a rămas nepedepsită ca a atâtor alții ca el.

Tulburați de experiența sexuală avută cu Enrique, nici Apiță și nici Tontu' nu au știut cum să privească moartea lui. Cu bucurie sau cu tristețe? Apiță era de părere că Quica își meritase moartea pentru că se legase de puști ca el. I-a luat ceva timp până să treacă peste trauma acelei felații fulger. Ce avea să le spună copiilor lui? „Prima mea experiență sexuală a fost cu un grăsan care mi-a supt-o?” Luni de zile, reacția lui Apiță a fost ambiguă, un amestec de vinovăție și de furie. Și până la urmă a rămas doar cu furia, cu senzația că fusese dus de nas cu ajutorul câtorva beri și condus către clipa în care Quica i-a dat jos chiloții, i-a scos puța și i-a schimbat viața prin câteva mișcări de buze. Ani întregi a trăit cu rușinea celor două minute.

În schimb, pe Tontu' l-a întristat moartea lui Quica. Relația dintre ei nu a fost deloc ambiguă. Nu s-a simțit nici abuzat, nici ultragiat. Îl îndrăgise pe Quica, acesta nu-l obligase niciodată să facă ceva și Tontu' nu și-a simțit compromisă nici o clipă

integritatea lui masculină. Pentru el, Quica era „ca o tipă, corp de tipă, cur de tipă și minte de tipă“. „Mai mult“, zicea el cu orgoliu masculin, „eu eram cel care i-o trăgeam întotdeauna.“

Scurtă trecere în revistă a momentelor fericite:

- Când King și-a revenit după ce a fost înjunghiat.
- Când am împlinit patru ani și părinții mei mi-au făcut cadou o țestoasă.
- Când am reușit să înot singur la trei ani.
- Când am câștigat trofeul „cel mai bun baschetbalist al sezonului“, în timpul campionatului de baschet din școala generală.
- Când am atins pubisul Fuensantei.
- Când tata m-a învățat să merg pe bicicletă.
- Când profesorul Alarid m-a băgat în seamă la prima oră de Educație Fizică.
- Când am înscris un gol de la jumătatea terenului la doisprezece ani.
- Când am ascultat Hendrix pentru prima dată.
- Când l-am citit pe Faulkner.
- Când am văzut *Vikingii* pentru prima dată.
- Când Carlos m-a învățat să mă bat.
- Când i-am tras o mamă de bătaie umflatului de Brand care mă tot călca pe bățături în școala generală.
- Când mama mi-a cusut tricoul rupt cu Atalanta.
- Când bunica îmi încălzea așternutul cu fierul de călcat înainte de a mă culca.
- Când am văzut pentru prima dată un televizor color în casa familiei Tena.
- Când echipa noastră de fotbal, Los Canes, a câștigat meciul cu echipa din Retorno 304.

- Când am sărit de pe o pasarelă în șanțul plin de buruieni de lângă Río Churubusco și nu mi-am rupt nici un oscior.
- Când tata m-a ajutat să pescuiesc axoloți și raci pitici portocalii.
- Când mama a improvizat un picnic la noi acasă, în patio.
- Când Carlos a câștigat cursa de opt sute de metri la un concurs școlar.
- Când am împlinit opt ani și părinții mei mi-au făcut cadou o autostradă de jucărie.
- Când am călărit, numai eu și tata, la Tlaxcala și Puebla.
- Când mama ne-a dus pe mine și pe Carlos la plaja din Tampico.
- Când ne-am dat cu vaporul cu fund de sticlă în Caleta, Acapulco.
- Când tata m-a dus la vânătoare de iepuri în La Marquesa.
- Când Vodca și Whisky au avut primii pui.
- Când am gustat pentru prima dată dintr-un avocado la patru ani.
- Când părinții mei ne-au dus la San José Purúa și ne-am bălăcit în apele termale.
- Când ne-am scufundat în grota de unde izvorăște Agua Hedionda.
- Când am călătorit cu toții cu trenul până la Monterrey.
- Când am fost la vânătoare cu Carlos, la ferma vărului nostru, Pepe Sánchez, în Coahuila.
- Când părinții mei ne-au dus să vedem Parcul Național din Uruapan.
- Când am coborât pe bicicletă un deal, în mare viteză, și n-am căzut.
- Când mi-am dat seama că eram mai înalt decât tata.
- Când am avut prima mea ejaculare în somn.
- Când am primit primii mei bani de pe șinșile.

- Când am văzut pentru prima dată o fetiță dezbrăcată la cinci ani.
- Când am împlinit șase ani și mama mi-a cumpărat de la supermarket un album cu ilustrații cu animale.
- Când stăteam la soare pe acoperișul bisericii.
- Când am înotat în apele înghețate ale râului Las Estacas.
- Când am urcat în fugă până în vârful piramidei soarelui, în Teotihuacán.
- Când am învățat să alunec pe creasta valurilor.
- Când am vânat cu arcul un mistreț la treisprezece ani.
- Când am văzut *Vânt negru* la televizor.
- Când am citit *Câmpia în flăcări* de Juan Rulfo.
- Când am pătruns-o pentru prima dată pe Chelo și i-am simțit umezeala.
- Când, în timpul unei certe, la un meci de fotbal am pus la pământ patru indivizi.
- Când mă uit la fotografiile cu noi toți împreună.

Chiar dacă proiecțiile de la cinematograful au fost oprite, afacerea lui Carlos a continuat să funcționeze fără probleme. Proiecțiile fuseseră profitabile, dar marile câștiguri veneau din vânzarea cu amănuntul. Rețeaua de distribuție era nucleul afacerii și Carlos a considerat că era de datoria lui să-l protejeze. A mers în vizită, pe rând, la fiecare dintre clienții lui. I-a convins să nu colaboreze cu poliția și să fie solidari cu el și cu partenerii lui. În epoca aceea de opresiune și regim autoritar, stratagema lui Carlos a funcționat. Poliția, armata, jandarmeria reprezentau adversarul, sistemul corupt și anchilozat. Carlos a știut cum să pună problema: „Suntem noi împotriva lor.” Nici unul dintre clienți nu l-a trădat.

Carlos a făcut acea intensă campanie publică numai pentru a câștiga timp. Cu cât avea să funcționeze mai mult „Rețeaua”, cum îi zicea el, cu atât creșteau posibilitățile, iar el și partenerii

lui aveau tot mai multă putere. Greșeala fratelui meu a fost c-a refuzat să negocieze cu poliția. Disprețul lui profund față de corupție l-a nenorocit.

După ce Carlos nu i-a dat partea cuvenită, lui Zurita i s-a pus pata să-l prindă. N-a reușit. Carlos, Castorul Turbat și Nebunul au scăpat de fiecare dată, ascunși în rezervoarele de apă, respirând cu ajutorul paielor. Mai mult, chiar dacă Zurita i-ar fi prins, care ar fi fost acuzațiile ca să-i bage la închisoare? Carlos știa că ar fi putut sta câteva luni în pușcărie, dar că Zurita nu avea cum să deschidă un caz împotriva lor. Nu existau nici un fel de dovezi ale proiecțiilor de la cinematograf și nimeni nu depusese mărturie despre activitățile lor. Și atunci, ce probe ar fi avut poliția? Firește, puteau să încalce legea și să inventeze niște probe, în cel mai pur stil al procuraturii mexicane, dar ce-și dorea Zurita era să-și primească partea, nu să-i bage la răcoare. Traficanții arestați nu aduc beneficii. Și oricât detesta Carlos ideea de a mitui poliția, din închisoare perspectiva ar fi fost cu totul alta.

Zurita și oamenii lui nu și-au imaginat dimensiunea afacerii și nici câți bani se făceau. A durat destul de mult până să descopere rețeaua concepută de fratele meu. Zurita știa să extorcheze cu finețe bani din fonduri ilicite, dar controla destul de puțin tranzacțiile clandestine din clasele de sus ale societății. Era polițist și știa prea bine că puterea lui scădea vertiginos când venea vorba de fiul unui magnat sau al unui politician important. Pentru cineva aflat în poziția lui, era imposibil să ancheteze studenții unei universități particulare dacă ancheta nu era făcută la cererea cuiva extrem de influent. Ceea ce era foarte puțin probabil. Elitele își reglau conturile singure. Puteai să arestezi pe unul dintre tinerii aceia hipioți și să-i ceri să „coope-reze” pentru a evita scandalul sau să-i tragi câteva palme pentru a-l intimida. Dar mai mult de-atât, nu. Fără beciurile poliției, fără lovituri, fără cătușe, fără tortură.

Cât despre fetele aparținând claselor de sus, nici nu se punea problema. În rândurile poliției funcționa aceeași regulă de bază ca la vânătoare: fără fete. Cel puțin nu tinere burgheze frumoase și bine îmbrăcate. Cunoștea cazul unui comandant de poliție care a plătit scump pentru că reținuse o fată care fumase marijuana pe stradă. A dus-o în beciul poliției și a dat-o pe mâna oamenilor săi. Apoi s-a dus acasă să se culce. În timpul nopții, trei dintre polițiști s-au îmbătat și au violat-o pe fată. În dimineața următoare, comandantul a găsit-o fără grai și plină de sânge între picioare. A încercat să-i protejeze pe oamenii lui, susținând că fata ajunsese la poliție în starea aceea. S-a dovedit că fata era fiica unui senator. Bineînțeles că a avut loc o anchetă făcută la sânge și adevărul a ieșit la iveală. Comandantul a fost obligat să-i împuște cu propria mână pe polițiștii care o violaseră. I-a împușcat pe un teren viran din Tláhuac. Unul dintre ei era tovarășul comandantului. „Ești nașul fetei mele, nu poți să mă-mpuști!” l-a implorat polițistul. Comandantul n-a avut de ales. L-a împușcat în cap, ca să nu-l mai audă.

Dar nici comandantul n-a rămas nepedepsit. Arestase o minoră dintr-o clasă superioară a societății, o băgase într-o celulă fără să-i anunțe părinții. Fata împlinise de curând șaisprezece ani. Violatorii i-au distrus uterul. A rămas sterilă și traumatizată. Senatorul a dispus ca șefului de post să-i fie distruse picioarele și brațele cu lovituri de ciocan. A rămas infirm și fără slujbă. Șchiop, suferind de dureri cronice, abia mișcându-se, a sfârșit vânzând ziare la colțul străzii.

Nu, Zurita nu putea să comită o asemenea prostie. Burghezii ăia mici n-aveau decât să se drogheze, să se bată, să se omoare între ei. El intervenea numai dacă primea ordin de sus. Cu alte cuvinte, numai dacă i-o cerea președintele, un secretar de stat sau un senator.

Rețeaua opera în zonele care nu se aflau la mâna lui Zurita. De asta a durat atât până s-o descopere. A dat din întâmplare

peste un fir care l-a dus la ghem. Un student de la Universitatea Iberoamericana, sub influența a două doze de LSD, a fost găsit mergând complet dezbrăcat pe bulevardul Taxqueña la șapte seara. Incoerent, trecea de pe o bandă pe alta, riscând să fie lovit de mașini, susținând că trebuia neapărat să ajungă în vârful unei cascade de nori topiți. A fost reținut și predat unei patrule de poliție. Imediat ce polițiștii i-au aflat numele au intrat în panică. Tatăl tânărului era unul dintre frații președintelui republicii și director al unei instituții publice. Președintele, Zeus din Olimp. Nu aveau cum să-l lase să plece gol-pușcă, și cu atât mai puțin să-l ducă la secția de poliție. Îngroziți, au apelat la Zurita, cel care răspundea de zona în care se aflau.

Zurita a venit imediat. L-a calmat pe băiat, l-a învelit cu o pătură și a dat ordin să-i fie cumpărat un rând de haine noi, pe măsura lui. L-a ajutat să se îmbrace și l-a dus la un spital privat cu al cărui director era prieten. L-au internat sub un nume fals, pentru a-i proteja identitatea. După trei ore, tânărul încă se chinuia să ajungă în vârful cascadei de nori topiți. Zurita i-a sunat pe părinții băiatului și le-a zis toată povestea. „Îl ținem sub observație ca să nu-și facă rău.“ Părinții au venit și l-au scos pe băiat pe ușa din spate a spitalului. L-au urcat într-o ambulanță sub supravegherea a doi medici și l-au dus acasă. Imediat ce ambulanța a pornit, mai multe mașini cu geamuri fumurii, pline de bodyguarzi, au escortat-o.

Tatăl, mulțumit de cum fusese tratat fiul său, i-a dat comandantului Zurita cinci mii de pesos și i-a cerut să afle cine-i dăduse băiatului „otrava aia“. Cum ordinele venite de sus nu puteau fi tratate cu lejeritate, Zurita a interogat zeci de studenți de la universitățile particulare. Reticenți, tinerii de care nu te puteai atinge nu l-au denunțat pe Carlos. Au dat răspunsuri evazive sau piste false, însă, deși fără voia lor, importante pentru Zurita. Polițistul și-a dat seama că nu era vorba despre o mafie

cunoscută sau despre traficanți la scară mare, cum era gruparea Nazis, ci despre doi sau trei oameni.

După săptămâni de anchetă, a reușit să smulgă trei nume: Juan Carlos Valdés, Sean Page și Diego Pernía. Lui Zurita nu i-a venit să creadă. Rețeaua care făcuse proiecțiile la cinematograf părea mult prea complexă pentru a putea fi coordonată de cei trei băiețandri din cartierul Unidad Modelo. De unde aveau ei morfină și LSD? Cum transportau drogurile? Cine îi finanța? Cum reușiseră să se strecoare în lumea selectă a universităților particulare? Cine-i proteja? Nu, ceva nu era în regulă. Nu puteau fi aceiași. Sau, cel puțin, nu puteau fi doar ei.

A continuat să sondeze terenul. Cineva influent trebuia să se afle în spatele afacerii. Dar oricât a săpat, nu a dat peste altcineva. Juan Carlos Valdés, Sean Page și Diego Pernía au fost singurele nume aflate. Zurita s-a enervat pe sine însuși și pe oamenii lui. Trioul ăla de amatori crease o afacere extrem de profitabilă într-o zonă pe care el ar fi trebuit s-o controleze. S-a hotărât să-și intensifice eforturile. Carlos și partenerii lui aveau să-i cadă în plasă. Era sigur de asta.

M-am trezit la unsprezece și jumătate dimineața. Soarele bătea direct în pat și eram leoarcă de sudoare. King moțăia lângă mine. Imediat ce și-a dat seama că mă trezisem, s-a ridicat și a început să dea din coadă. L-am mângâiat și el m-a lins pe față. Vodca și Whisky își părăsiseră colivia, zburaseră până pe pervaz și acum se uitau pe fereastră.

M-am ridicat în capul oaselor. Mi-am frecat piciorul lovit. Durerea pulsa printre mușchi. M-am ridicat cu greu în picioare. Un picior lovit, iar celălalt amorțit. Mi-am luat pantalonii și m-am încălțat. Din pat, King mă urmărea cu privirea. L-am luat de zgardă ca să-l oblig să coboare. King s-a opus. Am încercat din nou, dar mi-a ținut piept cu îndârjire. Atâta timp cât

Colț se afla la parter, nu aveam nici o șansă să-l fac pe King să coboare de-acolo.

Am deschis fereastra ca să aerisesc. Papagalii s-au dat mai într-o parte, cât să pot deschide geamul. I-am împins cu mâna ca să-i fac să-și ia zborul. Mi-au ciugulit degetele ușor, dar nu s-au mișcat din loc. Le-am arătat copacii de afară. „Duceți-vă acolo“, le-am zis. În loc de răspuns, și-au lăsat capul într-o parte și și-au reluat locul pe pervaz, la soare.

Am coborât. Colț stătea sub masă, atent. M-am hotărât să urmez instrucțiunile lui Avilés. Am luat un scaun și m-am apropiat de el. M-a măsurat cu privirea și, când am ajuns la vreo trei metri de el, s-a pregătit de atac. Trei metri era o distanță suficientă cât să capete destulă viteză pentru a mă doborî. Ca să nu-i dau ocazia asta, am mai făcut doi pași. Colț a rămas nemișcat și a început să mârâie. Nu i-am dat timp să atace. Am ținut strâns scaunul și m-am repezit la el. L-am lovit peste bot și am țipat la el. Colț nu s-a lăsat intimidat și s-a năpustit asupra mea. Forța loviturii mi-a îndoit brațele și spătarul scaunului m-a lovit în piept. M-am clătinat. Colț a sărit din nou asupra mea și m-a pus la pământ. Am căzut pe spate și am încercat să-mi apăr fața cu scaunul. Colț a profitat de avantajul câștigat și s-a urcat pe mine, mârâind. Știam destule despre câini încât să-mi dau seama că animalul luase poziția dominantă, iar așa ceva nu trebuia să-i permit. I-am tras un pumn în bot, apoi încă unul și încă unul. Colț a încercat să mă imobilizeze folosindu-se de picioarele din față. Am reușit să mă desprind de el, m-am ridicat în picioare, am luat scaunul și i-am tras una în cap cât de tare am putut. Colț a rămas amețit. I-am mai tras una cu scaunul, atât de tare, încât scaunul s-a făcut bucăți. Am rămas numai cu spătarul în mâini și am continuat să-l lovesc cu el. Și în tot acest timp, am țipat încontinuu. Colț m-a atacat. M-a lovit din nou în coapsa stângă. Am avut senzația că mi-a smuls piciorul. Am picat în

fund. Durerea era intensă. Colț s-a înălțat pe picioarele din spate și s-a lăsat peste mine. M-a lovit cu botul în mandibulă. Am auzit un scrâșnet. M-am târât departe de el, cât de repede am putut.

Colț a rămas cu toți mușchii încordați, mârâind întruna. Am simțit ceva păstos în gură și-am scuipat un cheag de sânge. Colț sângera și el. Botul sfâșiat, colții înroșiți, o rană în cap, o ureche ruptă. Nu, n-aveam să-l las să mă domine.

M-am dus în patru labe cât de aproape am putut, până la limita la care lanțul nu-i permitea să mă ajungă. Gâfâind amândoi, ne-am scrutat din priviri. Am rămas o vreme așa, uitându-ne unul la celălalt, până când lupul s-a întors cu spatele și s-a așezat sub masă. Nu trebuia să-i dau nici apă, nici mâncare, exact așa cum îmi spusese Avilés. Trebuia să-l fac să depindă de mine. Aveam să-i dau de mâncare și apă numai dacă mi se supunea. Eu comandam aici, nu el.

M-am dus șchiopătând la bucătărie. Mă alesesem cu încă o vânătaie imensă pe coapsă. Mă săturasem de atâta durere. Am scos un litru de lapte din frigider și mi-am făcut niște cereale. M-am așezat să le mănânc în fața lui Colț. Voiam să mă vadă cum mănânc. Eu eram liber să fac ce-aveam chef, dar el nu, și-aveam să-i arăt asta zi de zi.

Nu ne-am luat ochii unul de la altul până când nu mi-am terminat cerealele. M-am dus la bucătărie, am spălat bolul, am luat cutia cu boabe pentru câini și am urcat la etaj. I-am dat lui King să mănânce și l-am scos pe acoperiș ca să-și facă nevoile. Educat încă de mic, nu făcea niciodată în casă.

După-amiaza era rece și senină. Coroanele copacilor se clătinau încet în bătaia unui vânticel. În depărtare, se auzeau mașinile trecând pe Río Churubusco. Am început să mă antrenez. Am făcut o sută de flotări, apoi, folosindu-mă de o bară de fier, am trecut la tracțiuni. Am făcut șase serii a câte șase și-am încheiat cu tracțiuni la ceafă.

Apoi am pus în șir cuștile de fier ruginite și am sărit peste ele, folosindu-mă numai de piciorul care nu mă durea. M-am oprit doar atunci când n-am mai putut. Ca să mă răcoresc, mi-am băgat capul sub un robinet și am lăsat apa să curgă, udându-mi learcă părul și tricoul. M-am așezat pe o bordură ca să mă usuc la soare. King s-a lungit pe picioarele mele și am adormit amândoi.

M-a trezit sunetul soneriei pe la opt seara. Am deschis ochii. King nu era nicăieri. L-am fluierat. N-a venit. Soneria continua să zbârnâie. Somnoros, m-am dus până la marginea acoperișului terasat și m-am uitat în jos. Cel care suna era Sergio Avilés. „Imediat“, i-am strigat. Avilés și-a înălțat capul spre mine și a zâmbit.

Am coborât. King stătea lungit în patul lui Carlos și s-a bucurat să mă vadă. A venit după mine spre parter, până când a părut să-și amintească brusc de Colț. A înțepenit pe una dintre trepte, apoi a făcut stânga-mprejur și-a tăiat-o în camera lui Carlos.

Am deschis poarta. Avilés părea obosit. Vântul îi încâlcea pletele.

— Ai mâncat de seară? m-a întrebat el pe neașteptate.

— Nu, i-am răspuns.

— Ce zici de niște tacos?

Am dat din cap că-mi surâdea ideea.

— Perfect, hai să mergem.

Tricoul încă mi-era ud. Mi se făcuse frig.

— Mă aștepți până mă schimb?

— Normal că te aștept, doar după tine am venit.

Am intrat valvârtej în casă. Mi-am schimbat tricoul, am luat un pulover și mi-am tras tenișii în picioare. Mi-am luat portofelul, cheile de la casă și-am ieșit. Nu-mi dădeam seama de ce voia Avilés să mă invite la cină. În dimineața aceea îl văzusem pentru prima dată. Mă rugam să nu fie un pervers pe invers.

Ne-am dus să mâncăm tacos cu carne la crâșma lui Don Cipriano. Nu mi-a venit să cred câtă grăsime băga Avilés în el. A devorat mai multe bucăți de tacos cu șorici și slănină. Picături de grăsime se scurgeau de pe lipie, dar el nu părea să bage de seamă, de parcă ar fi mâncat roșii. Eu am comandat o porție de tacos cu pulpă de porc.

— De ce locuiești singur? m-a întrebat, în timp ce-și înfuleca porțiile lui de tacos unsuros.

— Pentru că-mi place.

— Nu ai frați?

Întrebarea lui m-a luat pe nepusă masă. N-am știut dacă să-i spun adevărul despre ce i se întâmplase lui Carlos.

— Am avut unul, dar l-au omorât.

Avilés a lăsat lipia în farfurie și s-a uitat lung la mine.

— Cine l-a ucis?

— Niște dobitoci din vecini.

— Sunt la pușcărie?

— Nu, sunt bine mersi, liberi.

A luat un șervețel și și-a șters grăsimea de pe degete.

— Nu e bine să stai singur, a zis.

— De ce?

— Așa.

— Îi am pe King și pe Colț, i-am zis.

A oftat din greu și o vreme a rămas tăcut, uitându-se în farfurie. Apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— Din ce trăiești? m-a întrebat.

— Din niște economii rămase de pe urma părinților mei.

— Și cât o să-ți ajungă?

— Destul.

A tăcut din nou. A mâncat bucata de tacos pe care-o lăsase începută.

— Ai procedat cu lupul așa cum ți-am spus?

— Da.

A făcut un semn spre vânătaia de pe falca mea.

— El te-a lovit în față?

Am dat din cap că da. A răs din toată inima.

— Vei mai primi lovituri. Așa merge treaba asta. Încă mai cred c-ar fi mult mai bine să-l donezi sau să-l sacrifici.

Și-a șters din nou degetele cu șervețelul și a luat o înghițitură din băutura lui de orez.

— În plus față de ce ți-am zis deja să faci, încearcă să-ți vezi de viața de zi cu zi cât mai aproape de el. Arată-i că nu îți afectează viața, că poți face mai multe decât el.

— Exact asta i-am arătat astăzi și-am reușit să-l țin cât de cât la respect.

Avilés a clătinat din cap.

— Când o să-i scoți botnița și-o să-i dai drumul din lanț, abia atunci o să-i demonstrezi că ești mai puternic decât el. Acum e în lanț, nu se poate apăra. Partea interesantă urmează.

Am înghițit în gol. Avea dreptate. Avea să fie cu totul altceva să mă înfrunt cu un Colț fără lanț și botniță.

— Mârâie și tu la el și urinează unde urinează el. Arată-i că acea casă este teritoriul tău și că ai de gând să-l aperi. Și nu glumesc deloc.

A luat din nou o gură din băutura lui de orez și a cerut nota.

— N-am să-ți iau nici un ban, a zis, și voi trece pe la tine în fiecare zi până când vei reuși să-l dresezi pe lupul ăsta dat naibii.

— Nu vreau să lucrezi gratis, i-am zis.

— Poți să vii din când în când la circ și să mă ajuți să fac curat în cuști. Și-așa vom fi chit.

Chelnerul a adus nota. Am scos portofelul ca să plătesc, dar Avilés m-a oprit.

— Eu plătesc, a zis hotărât.

A scos o bancnotă și i-a dat-o chelnerului.

A băut și ultima picătură de lapte cu orez și apoi și-a întors privirea spre mine.

— Nu sunt pe invers, dacă ți-a trecut prin cap. Îmi plac femeile la nebunie. M-am făcut îmblânzitor numai pentru a le impresiona, și dacă ar fi posibil, aș mânca femeie la micul dejun, la prânz și la cină, și pe post de gustare. De asta am și divorțat: pentru că-mi plac femeile prea mult.

Ne-am întors acasă peste câmp, pe sub uriașii stâlpi de înaltă tensiune. Cablurile sfârâiau deasupra capetelor noastre. Am tăcut amândoi tot drumul.

Am ajuns la Retorno și el s-a dus la un Maverick, ultimul model, parcat în fața casei familiei Ávalos. Probabil câștiga foarte bine, mașinile alea erau scumpe.

— Și eu am rămas orfan de mamă și de tată în adolescență. Știu cum e să n-ai pe nimeni pe care să te bazezi, mi-a zis.

Începeam să mă obișnuiesc cu faptul că Avilés spunea ca din senin lucruri care nu păreau să aibă vreo legătură. A urcat în mașină și-a coborât geamul.

— Ne vedem mâine. Și încă ceva: încearcă să dormi cât mai aproape de lup.

Și-a luat la revedere cu un gest al mâinii și a pornit motorul. A traversat Retorno și a luat-o către șoseaua Oriente 160.

Etimologia celor întâmplate (partea a doua)

Adicție: a fi dependent de ceva, în general de un drog sau de o substanță. Din latinescul *addictus*, dat sau adjudecat cuiva. În Roma antică, datornicii aflați în imposibilitatea de a-și plăti datoriile erau dați drept sclavi celui față de care aveau datorii. Unii susțin că tot *addictus* erau numiți și sclavii primiți de un comandant de oști victorios în bătălie. Adicția e o „sclavie față de“.

Genuin: veritabil. Din latinescul *genus*, genunchi. În epoca romană, când soldații se întorceau după un război lung și-și găseau soția cu un copil nou-născut, erau puși în situația de a recunoaște dacă copilul era al lor sau nu. Și atunci luau copilul pe genunchi. Dacă bărbatul considera că bebelușul era al lui, era declarat un copil legitim.

Accident: întâmplare neprevăzută. Vine din latinescul *adcadere*, cuvânt compus din *ad*, aproape, și *cadere*, cădere.

Mamihlapinapatai (Mamihlapinatapei): un bărbat și o femeie așezați față în față, dornici să-și spună foarte multe lucruri, dar neîndrăznind s-o facă. Incapacitatea unui bărbat și a unei femei de a-i spune celuilalt ceea ce vor cu adevărat. Expresie derivată din yagan, limbă vorbită de indigenii din Țara de Foc.

Mattaqtuq: a da drumul unui câine din ham. A-l elibera. Derivat din *inupiaq*, limba indigenilor inuiți din nordul Canadei.

Dorință: a pretinde ceva, a spera să se întâmple ceva conform intențiilor tale. Din latinescul *desiderium*. Se zice că vine din *de sidere*, ceea ce ține de stele, să urmezi ceea ce e scris în stele.

Gainisg: divinitate de rang inferior care trăiește în stuful și bălțile din preajma râurilor și care, înainte de furtună, plânge morții care vor veni. Derivat din gaelică.

Ayanmo mi: soarta mea. Vine din yoruba, limbă folosită de un trib din vestul Africii, în special în Nigeria.

Kunmarnu: cuvânt folosit pentru a înlocui numele unei persoane care a murit. Vine din *manyjilyjarra*, o limbă vorbită de aborigenii australieni.

Draugr: om care nu vrea nicicum să-și dea sufletul, stafie. Vine din norvegiana veche.

Gainisg, divinitate a furtunilor, tu, care-i deplângi pe cei ce vor muri, de ce nu mi-ai zis nimic despre avalanșa asta de morți care a sfârșit prin a mă duce cu ea? Spune-mi măcar acum, te rog, de câți morți o să mai am parte. Spune-mi ca să mă pregătesc, anunță-mă.

Gainisg, divinitate a stufului, a mlaștinilor, răspunde-mi: în ce m-am scufundat? Ce înseamnă nămolul ăsta de zile fără sfârșit? Trecerea asta a unui timp fără timp, a unei vieți fără viață, vraful ăsta de absențe, acest

vid?

Gainisg, tu, care anticipezi moartea, cine îți spune numele celor care vor pleca dintre noi? Știi multe despre ei, altfel de ce i-ai plânge atâta? Te doare că vor muri. Îi vezi umblând, zâmbind, visând, iubind, mâncând, sărutând, mângâind, trezindu-se, până când, brusc, îți dai seama că toate astea vor dispărea într-un soi de ploicică a nimicniciei. Gainisg, spune-mi, unde se află cimitirul celor pe care le-am trăit? Unde sunt mângâierile mamei mele, îmbrățișările tatălui meu, sărutările bunicii mele, cuvintele fratelui meu? Nu se poate să dispară pur și simplu, Gainisg. Nu se poate să moară toată viața atunci când mori. Ceva tot trebuie să rămână în pâcla asta impenetrabilă care e moartea. Măcar niște firimituri din tot ceea ce a existat odată.

Divinitate a lacurilor, spune-mi unde-mi sunt morții. Trebuie să-i revăd. Simt nevoia arzătoare de a-i reîntâlni. Am rămas cu atâtea întrebări, cu atâtea să le spun. Haide, Gainisg, trezește-i din somnul lor de veci, scoate-i la aer, fă-i să-mi vorbească din nou. Și dacă nu mi-i aduci înapoi, măcar oprește

moartea, Gainisg, te rog. Oprește valurile astea care mă îneacă. Te rog.

După opt zile, Nujuaqtutuq începuse să fie slăbit cu adevărat. I se vedeau coastele prin piele și tremura. Instinctul l-a făcut să muște din zăpadă, rădăcini, pământ. Orice, numai să supraviețuiască. Lupul dorind cu tot dinadinsul să rămână lup.

În fiecare după-amiază, Amaruq se așeza în fața lupului. Curăța cu cuțitul grăsimea de pe pieile de wapiti sau aprindea un foc ca să se mai încălzească. Lupul își pândea adversarul fatal. Aștepta cea mai mică greșală, una singură, pentru a-l ataca și ucide. L-ar devora pe loc pentru a-și hrăni foamea cumplită și dorința de răzbunare. Ar muri amândoi, el prins în capcană, iar Amaruq între fălcile lui.

S-au scurs încă trei zile. Marele lup a început să zacă. Slăbise peste puteri. Avea privirea opacă. Limba uscată. Amaruq l-a văzut pe bunicul lui îngenunchind lângă lup. Bătrânul l-a mângâiat pe spinare ca să-l liniștească. Lupul și-a ridicat capul și au avut un schimb de priviri. Bunicul i-a șoptit ceva și Nujuaqtutuq și-a lăsat din nou capul în zăpadă. Bunicul s-a ridicat și s-a dus să se așeze pe un butuc, lângă Amaruq.

După-amiază a început să adie vântul. Amaruq și-a ridicat privirea către cer. Câteva raze de soare s-au strecurat printre nori. „E moartea ce se apropie“, și-a zis el. S-a uitat la lup. Nujuaqtutuq respira cu greutate. Nu mai avea cum să reziste mult. Peste câteva ore avea să se prăbușească pe-o parte și atunci Amaruq îl va străpunge cu sulița, îi va împlânta vârful prin piept, direct în inimă. În mai puțin de un minut, lupul avea să fie mort.

După ce s-a înserat, Amaruq a intrat în cort. S-a întins peste pieile înghețate. Melancolia a pus stăpânire pe el. Era la un pas de a-și învinge lupul-stăpân. Măine dimineață, sensul întregii lui existențe avea să se concentreze în pieptul marelui lup. Când Nujuaqtutuq își va da ultima suflare, Amaruq avea

să-și împlinească destinul. Va lua numele lupului. Își va căuta bunicul pe tărâmul înghețat al morții și-i va spune: „Acum sunt Nujuaqtutuq, Sălbaticul.“ Îi va purta numele cu mândrie. Amaruq transformat în marele lup.

O vreme s-a chinuit să adoarmă, dar n-a reușit. Afară, lupul zăcea rănit, cu piciorul distrus, pe punctul de-a muri de foame. Da, el, Amaruq, îl învinsese. Îl urmărise prin văi și pe creste, trecuse ape, suportase frigul iernii, își consumase toate proviziile, fusese în pragul nebuniei și reușise să scape teafăr din lupta cu halucinațiile. L-a atras în capcană. S-au luptat pentru același wapiti. Amaruq își merita victoria. Luptase clipă de clipă, metru cu metru. Dar a câștiga însemna a-l ucide?

Și-a petrecut treaz cea mai mare parte din noapte. A adormit cu puțin înainte de venirea zorilor. A visat-o pe prima femeie cu care se culcase. O prostituată din Keno, o blondă cu pielea albă, foarte înaltă, de optsprezece ani, exact vârsta pe care-o avea și el în momentul acela. Blonda i-a zis că o cheamă Lucy. S-a dezbrăcat nonșalantă, ca și cum el n-ar fi fost de față și ea n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să aștepte ca apa să se încălzească pentru a se spăla. Amaruq s-a rușinat de goliciunea fetei. I s-a părut mult prea frumoasă pentru unul ca el. A închis ochii. Ea s-a așezat pe genunchii lui și l-a sărutat pe pleoape. Apoi au făcut dragoste câteva ore. Se simțeau bine împreună, așa că au mai făcut dragoste și în alte zile. După o vreme, Lucy nici nu-i mai lua bani și au început să iasă împreună la plimbare, la o cafea sau la cină.

Într-o zi, ea l-a chemat la hotel. I-a spus că i se oferise un post de chelneriță la un bar din Banff și că nu putea da cu piciorul ocaziei de a avea o meserie decentă. Au făcut dragoste și ea a plâns, și cu fiecare orgasm a plâns tot mai tare. Și-au luat rămas-bun și el s-a uitat după ea cum se îndepărta de-a lungul străzii. Nu a mai văzut-o niciodată. În acea dimineață, în cort, Amaruq a visat clipa în care ea l-a sărutat din nou pe pleoape

înainte de a dispărea pentru totdeauna. Visul a fost atât de real, încât, după trezire, Amaruq a simțit cu vârful degetelor pielea lui Lucy.

A ieșit din cort. O nesfârșire de fulgi de zăpadă pluteau în aerul rece al dimineții. S-a dus la Nujuaqtutuq. Se prăbușise, părea leșinat. Amaruq a strâns sulița în mâini și s-a apropiat cu grijă. Marele lup a dat să se ridice, dar picioarele nu-l mai ajutau și s-a prăbușit la loc în zăpadă.

A început să ningă tot mai tare. Lupul și-a întors capul spre Amaruq. Privirea îi era pustie, stăpânită numai de vidul celui care trage să moară. Amaruq a ridicat sulița și s-a pregătit să-i dea lovitura fatală. Și-a fixat ținta în piept, aproape de laba stângă. A inspirat adânc. Și-a trecut degetele peste vârful ascuțit, apoi a ridicat sulița deasupra capului. L-a căutat cu privirea pe bunicul lui. S-a uitat după el în jur, dar n-a văzut altceva decât o perdea albă căzând printre copaci. Nu a auzit altceva decât liniștea zăpezii. Erau numai ei doi, singuri. Om și lup. Amaruq s-a pregătit de aruncarea finală. Mușchii contractați, gata de-a ucide. Lupul resemnat să moară. S-au privit în ochi pentru câteva secunde și apoi Amaruq, încet, a lăsat sulița în jos.

Lupul s-a întors ca să vadă ce se întâmplă. Amaruq s-a aplecat, a luat capcana și a desfăcut-o. I-a eliberat piciorul rupt și s-a uitat cu atenție la el. Rana era adâncă, mușchii intraseră în putrefacție, oasele erau deja înnegrite.

Amaruq s-a dus la cort. A luat două funii și s-a întors lângă lup. A legat picioarele din spate ale lui Nujuaqtutuq, cu mare grijă ca să nu-l rănească și mai mult. Apoi i-a legat picioarele din față. Epuizat, lupul nu a opus nici un fel de rezistență. Amaruq și-a trecut brațele pe sub lup și l-a ridicat. L-a cărat în cort și l-a lăsat încet jos. L-a acoperit cu o piele de wapiti. A tăiat câteva bucățele de carne și i le-a lăsat chiar lângă bot. Nujuaqtutuq nu a reacționat imediat, dar până la urmă a deschis gura și a mâncat. A înghițit cu greu. După ce a îngurgitat câteva bucățele

de carne, a închis ochii, sfârșit. Amaruq a ieșit din cort. Și-ar fi dorit să stea de vorbă cu cineva, să-l întrebe dacă făcuse bine lăsându-l în viață pe lup, dacă, făcând asta, nu cumva își trădase spiritul de vânător. A umblat încoace și-ncolo pe pășune, căutându-și bunicul. Zăpadă și tăcere, nimic altceva. Nici măcar o zeităte cu care să se sfătuiască.

În noaptea aceea ne-am îmbrăcat în rasă și ne-am pus cagule. Rugăciunile au durat mai mult decât de obicei. Din nou acele diatribe furibunde, litanii aducătoare de pedeapsă și de moarte.

La final, ne-a cerut să ne scoatem cagulele. S-a plimbat printre noi. Unii s-au simțit intimidați la trecerea lui și și-au lăsat privirea în pământ. S-a oprit în mijloc și ne-a zis: „După luni întregi de investigații, am aflat numele a trei dușmani ai lui Dumnezeu.“ A scos o tăbliță din dulap și a început să scrie pe ea cu o bucată de cretă:

José Luis Cedeño, profesor. Retorno 207, nr. 49. Lucrează la Universitatea Națională Autonomă din Mexic. Comunist.

Domnul Mario Arias. Retorno 202, nr. 8. Comerciant. Eretic.

Domnul Abraham Preciado. Proprietarul magazinului mixt La Españolita, fostul magazin Hacienda de Guadalupe. La numărul 857. Evreu.

Primul pas în desemnarea cuiva drept „dușman al lui Dumnezeu“ era o „atenționare“ făcută la adăpostul anonimatului de unul dintre membrii grupării. La sfârșitul reuniunilor de sâmbătă, fiecare dintre noi primea o foaie albă și un plic. Dacă vreunul dintre noi bănuia pe cineva că avea opinii anticatolice, îi scria numele pe foaie, puneă hârtia în plic, lipea plicul și îl introducea într-o urnă de metal ținută sub lacăt. Humberto și Antonio erau singurii care aveau cheia de la urnă.

Hârtiile rămâneau albe mai mereu. Dar dacă totuși apărea vreun nume, cei doi analizau presupusa vinovăție și ordonau – în

cel mai mare secret – cel de-al doilea pas: investigația. Această etapă trebuia făcută de trei dintre membri, aleși numai și numai de către Humberto. Nici unul dintre cei trei nu știa cine sunt ceilalți doi și fiecare trebuia să acționeze pe cont propriu. Cei aleși jurau să nu dezvăluie misiunea lor nici unui alt membru al grupării.

Dacă „investigatorii” aduceau probe evidente care incriminau posibilul „dușman”, urma cel de-al treilea pas: „rezoluția”. Humberto cântărea datele pentru a decide dacă acuzatul era cu adevărat sau nu „dușmanul lui Dumnezeu” și se sfătuia cu părintele Arturo. Abia după ce părintele Arturo își dădea acordul, Humberto ne informa și pe noi. Urma cel de-al patrulea pas: „apărarea”. Humberto ne întreba dacă vreunul dintre noi aveam informații care să atenueze sau chiar să anuleze condiția persoanei acuzate. Era interzis, și se considera o trădare gravă, să minți pentru a apăra un acuzat. Cine făcea asta risca să fie pedepsit cu asprime. Dacă în apărarea acuzatului erau aduse dovezi valide, investigația se relua până când se putea da un verdict final: dușman sau nu.

— Are cineva ceva de zis în apărarea profesorului Cedeño? a întrebat Humberto.

Profesorul Cedeño era bine-cunoscut în cartier. Foarte serios, dar binevoitor. Mulți dintre elevii lui îl vizitau acasă. Mai toți purtau plete și salbe. Raymundo, un băiat uscățiv cu fața lungă, a ridicat timid o mână.

— Eu îl știu pe profesorul Cedeño. E prieten cu tata.

— Și ce dacă e prieten cu taică-tu? E comunist.

Raymundo a înghițit în sec.

— Dar crede în Cristos și merge la biserică.

— Dacă merge la biserică, nu înseamnă că nu e comunist.

Predă teorii marxiste și socialism ateist la UNAM, a zis Antonio.

Dovezile se adunau împotriva lui Cedeño. Raymundo a mai încercat încă o dată să-l apere.

— E un om bun. E nașul de botez al surorii mele.

Humberto s-a apropiat și s-a oprit la câțiva centimetri de Raymundo.

— Nu e de-ajuns să fii un om bun și să crezi în Cristos. Cred că are nevoie de o corecție ca să-și revizuiască atitudinea comunistă.

Intimidat, Raymundo i-a răspuns bâiguind:

— Da, poate că da.

„Corecție“ însemna o păruială ușoară, cea mai ușoară pedeapsă din lista băieților cuminți.

— Cedeño va fi pedepsit, a hotărât Humberto și s-a lăsat o tăcere aprobatoare.

Nimeni nu a ridicat mâna în apărarea lui Mario Arias. Sosise în cartier în urmă cu vreo șase luni. Păcatul său a fost că renunțase la catolicism pentru a trece la Martorii lui Iehova. I-a spus părintelui Arturo când a trecut pe la el ca să-l cheme la slujbă. Humberto a decis că nu era cazul de nici o corecție, deocamdată. „Cum o fi, dar continuă să creadă în Cristos. Dar dacă vreunul dintre voi îl veți auzi ponegrind religia catolică, să mă anunțați imediat.“ În cazul lui Arias, s-a hotărât să fie ținut sub observație.

Abraham Preciado era un bărbat de șaptezeci și cinci de ani, un om acru, cu o fire dificilă. Se ocupa de La Española, un magazin cu de toate, împreună cu soția lui, Elsa, o femeie la fel de acră ca el. Nimeni nu și-a dat seama după nume că ar fi fost evreu, iar el nu a zis niciodată. Când părintele Pepe a trecut pe la el ca să-l invite la biserică, Preciado i-a zis că îl dureau genunchii – chiar se ajuta de un baston la mers – și că prefera să se roage acasă, pentru a nu ofensa pe nimeni dacă nu îngenunchea. L-a rugat pe preot să-i sfințească magazinul și părintele Pepe a făcut-o bucuros. Astfel, don Abraham și-a ascuns adevărata credință și a evitat persecuția cu care era obișnuit încă de mic.

Pentru băieții cumiști, orice evreu era dușmanul lui Cristos. „L-au răstignit. Și-au negat credința. Vor să se impună în fața noastră, se simt superiori și sunt niște gunoaie“, ne-a spus Humberto la una dintre întâlniri.

Ani întregi, don Abraham și soția lui n-au stârnit bănuiala băieților cumiști. Nu erau altceva decât doi bătrâni ursuzi și severi. Zilnic îi puteai vedea în spatele tejghelei, de la șapte dimineața până la nouă seara. De luni până sâmbătă, iar duminică până la amiază. Aveau un singur angajat la care țipau încontinuu. Vindeau numai cui aveau ei chef, în funcție de cum arăta și de cum se îmbrăca. „Ție nu-ți dau nimic, băiete“, îi spuneau în față și nu-l mai băgau în seamă oricât s-ar fi rugat clientul să fie servit. Abraham și Elsa nici măcar nu se mai uitau la el.

Atitudinea lor îi deranja pe vecini, dar nu exista alt magazin în apropiere, în afară de supermarketul Gigante, care era destul de dosit și aveau deschis numai de la zece dimineața la șapte seara. Cumpărăturile de urgență se făceau la La Españolita. Firește, cu un adaos de cel puțin douăzeci și cinci la sută.

Josué a fost cel care a descoperit că don Abraham și doña Elsa erau evrei. Un coleg de școală, un băiat evreu pe nume Grinberg, i-a spus că avea niște rude în Unidad Modelo. „Sunt evrei?“ l-a întrebat Josué. „Normal“, i-a răspuns Grinberg, „un văr de-al tatei, cu soția lui. Domnul Abraham, cel cu magazinul La Españolita, din fața bisericii.“

Imediat, Josué l-a informat pe Humberto. Numele Preciado nu suna deloc a nume evreiesc. Nu cunoșteau diferențele dintre evreii de rit așkenaz și evreii sefarzi. Numele Preciado era de origine sefardă.

Humberto a ales trei băieți cumiști să facă cercetări asupra familiei de evrei. În mai puțin de douăzeci de zile, au aflat numele sinagogii din îndepărtata localitate Polanco unde mergeau la slujbă, cine era rabinul la care se duceau și numele

fiecărui membru din extinsa lor familie. Abraham și Elsa erau evrei practicanți și activi în comunitatea lor.

Pe scala dușmanilor lui Dumnezeu, a fi evreu nu era grav. În general erau doar supravegheați, dar în cazul de față a contat adversitatea celor din cartier față de comportamentul lor neplăcut, de avariția și meschinăria lor. Pentru Humberto, cei doi soți erau tipul de evreu vinovat pentru uciderea lui Cristos, așa că se impunea o corecție severă. „O să-i învățăm să fie umili și generoși, așa cum trebuie să fie orice om credincios, din oricare religie.“

Nimeni nu le-a luat apărarea. Nu a contat că erau doi bătrâni care munceau cât era ziua de lungă. Nu a contat că trăiseră atâția ani printre noi, că îi știam de când eram niște țânci. Nu. Decizia fusese luată și nimeni nu mai putea interveni.

Dușmanii lui Dumnezeu:

1. Nu sunt de aceeași religie. Măsuri: supraveghere. În caz că iau în derâdere numele lui Cristos sau ponegresc Biserica Catolică: corecție.

2. Au trecut de la catolicism la altă religie. Eretici. Măsuri: supraveghere. În caz că iau în derâdere numele lui Cristos sau ponegresc Biserica Catolică: corecție sau chiar corecție dură.

3. Atei și agnostici. Măsuri: corecție dură. În caz că iau în derâdere numele lui Dumnezeu sau ponegresc Biserica Catolică: eliminare.

4. Comuniști. Măsuri: corecție dură. În caz că iau în derâdere numele lui Dumnezeu sau ponegresc Biserica Catolică: eliminare.

5. Consumatori de droguri sau de alcool în exces. Măsuri: corecție dură.

6. Femei fără căpătâi sau care se prostituează. Măsuri: corecție sau corecție dură.

7. Cei care fură, fraudează, șantajează, comit acte de corupție. Măsuri: corecție dură.

8. Cine avortează. Măsuri: eliminare.
9. Cei care sechestrează oameni. Măsuri: eliminare.
10. Cei care corup sexual indivizi de același sex cu ei, violatori și cei care practică sodomia. Măsuri: eliminare.
11. Cei care otrăvesc societatea vânzând droguri și substanțe interzise. Măsuri: eliminare.

Supraveghere: a urmări îndeaproape o persoană pentru a afla dacă prin comportamentul, opiniile și acțiunile sale atentează împotriva credinței catolice sau a Domnului nostru Isus Cristos.

Corecție: pedeapsă fizică aplicată dușmanului. Va fi dusă la îndeplinire folosindu-se numai părți ale corpului: mâini, coate, picioare, genunchi.

Corecție dură: pedeapsă fizică mai violentă aplicată dușmanului, cu ajutorul unor obiecte tari, cum ar fi bâte, scânduri, sticle, țevi, lanțuri.

Eliminare: suprimarea persoanei nocive, pentru ca astfel să nu mai poată continua să facă rău. Pe lângă armele menționate mai sus, pot fi utilizate arme de foc și arme albe.

Citate din Biblie, selectate de Humberto și scrise pe cartoanele care atârnau pe pereții încăperii unde se întâlneau membrii grupării Tinerii Îl Urmează pe Cristos (pe nici unul dintre cartoane nu apare Cristos):

*Dumnezeu este un judecător drept,
un Dumnezeu care Se mânie în orice vreme.*
Psalmul 7, versetul 12

*Nădăjduiește în Domnul, păzește calea Lui, și El te va înălța
ca să stăpânești țara: vei vedea pe cei răi nimiciți.*
Psalmul 37, versetul 34

*Vai de ei, pentru că fug de Mine! Pieirea vine peste ei pentru
că nu-Mi sunt credincioși! Aș vrea să-i scap, dar ei spun min-
ciuni împotriva Mea!*
Osea, 7:13

*Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se
îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea; să-i uciideți
cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor.*
Leviticul, 20, versetul 27

1. *Și am auzit un glas tare care venea din Templu și care zicea
celor șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire
ale mâniei lui Dumnezeu!”*

2. *Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.*

3. *Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare.*

4. *Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge.*

Apocalipsa lui Ioan, 16

3. *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Îmi voi întinde mreața peste tine, în mijlocul unei mari mulțimi de popoare, și te voi trage în lațul Meu.*

4. *Te voi arunca pe uscat și te voi întinde pe câmpie, ca toate păsările cerului să șadă pe tine; și voi sătura fiarele întregului pământ cu tine.*

5. *Îți voi azvârli carnea pe munți și voi umple văile cu sfărâ-măturile tale.*

6. *Țara în care înoți o voi uda cu sângele tău până la munți, și se vor umple puhoaiile de tine.*

Ezechiel, 32

Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună.

Apocalipsa lui Ioan, 22, versetul 15

M-am uitat după mașina lui Avilés până a dispărut. Am intrat în casă și am aprins lumina în sufragerie. Colț stătea întins sub masă. Am luat un scaun și m-am așezat la câțiva metri de el. Colț, atent, îmi urmărea fiecare mișcare. Avilés îmi spusese să mă lupt cu Colț cât mai des posibil, dar acum eram prea obosit și mă durea tot trupul.

Am contemplat dezastrul din jurul meu. M-am ridicat și m-am dus spre ceea ce mai rămăsese din camera mea. Am sărit peste pereții de placaj culcați la pământ. Sertarele cu hainele mele erau împrăștiate pe jos. Lenjerie intimă, pantaloni, șosete. Doar cămașa lui Carlos, pe care o păstrasem, zăcea stingheră pe un umerăș, în dulapul făcut bucăți.

Am început să fac ordine. Am pus toate cărțile pe pat și le-am aranjat în ordine alfabetică. În timp ce le puneam la loc, am dat peste dosarul cu datele lui Colț pe care mi-l dăduse Fernando. Avilés susținea sus și tare că e un lup și m-am gândit să verific.

M-am întins pe pat și m-am apucat de citit. Prima era fișa medicală. Lui Colț i se făcuseră vaccinul antirabic și vaccinul anual polivalent încă de când era pui. Din doi în doi ani fusese vaccinat împotriva jigodiei. Fișa era datată și autenticitatea ei era confirmată de semnătura veterinarului. Colț avea toate vaccinurile la zi.

Într-un plic erau câteva fotografii cu Colț. De mic până recent. Era greu de crezut că acel cățeluș sfrijit avea să se transforme peste ani în tornada care mi-a distrus casa. În dosar mai era și o broșură în engleză. Pe copertă era o fotografie cu o pășune ninsă și cu un lup în prim-plan. Părea afișul de la un film cu Rin Tin Tin. „Crescătorie Mackenzie, animale de casă sălbatice.“ Am deschis broșura. Începea cu istoria crescătoriei. Un anume Mackenzie cumpărase un lup viu prins în capcană

de un vânător inuit legendar. L-a luat acasă și i-a construit o cușcă imensă în care lupul putea să umble în voie. L-a împerecheat cu o lupoaică, iar puii i-a încrucișat cu cățele din rasa malamut de Alaska. S-au născut mai multe generații de pui, așa că domnul Mackenzie s-a hotărât să îi scoată la vânzare. A avut un succes nebun. Broșura conținea fotografii cu crescătoria și cu mulțimea de lupi, câini-lupi și câini folosiți la încrucișare.

În dosar se afla și o pagină cu instrucțiuni despre cum trebuia să te comporți cu animalul cumpărat:

Felicitări, ați cumpărat un lup pursânge. Vă rugăm să respectați indicațiile de mai jos pentru a obține o adaptare rapidă și un comportament ascultător din partea puiului:

Unu, lupii sunt animale sociabile. Este important ca încă de mic să petreacă mult timp printre membrii familiei voastre și să vă jucați cu el cât mai des posibil. NU-l legați și nu-l lăsați singur într-un spațiu mic. Asta i-ar putea afecta sociabilitatea, transformându-l într-un animal agresiv.

Doi, trebuie să fiți ferm cu puiul dumneavoastră. Nu-i permiteți să vă sfideze. La cel mai mic semn de indisciplină, pedepsiți-l. Este important să știe că dumneavoastră sunteți lupul alfa în casă, nu el.

Trei, lăsați-l să zburde zilnic cel puțin o oră. Este important să fie lăsat să alerge liber și să trăiască în sânul familiei. Lupul are nevoie să simtă că aparține unui grup. De acum înainte, familia dumneavoastră este pentru el haita lui.

Patru, educați-l zilnic. Trebuie să respecte comenzi simple, cum ar fi să răspundă la șezi și la culcat, să umble în lesă, să-și facă nevoile în locul indicat de dumneavoastră. El trebuie să vi se supună, nu invers.

Cinci, evitați să-l hrăniți cu carne crudă, altfel o să-i treziți instinctele de vânătoare și ucidere. Dați-i mâncare gătită cu oase pe care să le poată roade. Vă recomandăm să-i dați și boabe pentru câini.

Șase, în măsura posibilităților, permiteți-i lupului să vă însoțească în casă. Singurătatea îl înnebunește. Dați-i voie să stea lângă dumneavoastră în timp ce vă uitați la televizor sau gătiți. E fundamental ca lupul să simtă că ia parte la activitățile familiei. Vă sugerăm să-l puneți în contact cu alți câini și să nu-i permiteți să fie agresiv cu ei. Conviețuirea cu alți câini îl va ajuta să-și dezvolte și mai tare nevoia de-a aparține unei haite: familia dumneavoastră.

Dacă veți urma indicațiile noastre, puiul dumneavoastră va fi un animal de casă liniștit, ușor timid, jucăuș și ascultător. Nu există nici un motiv ca un lup să se comporte agresiv.

Nimeni din familia Prieto nu știa engleză. Dacă ar fi citit indicațiile, ar fi scăpat de atâtea și atâtea probleme. Au făcut exact pe dos: l-au legat de un stâlp cât era încă pui, l-au lăsat în voia sorții în garaj, l-au hrănit cu carne de cal crudă, nu l-au scos să alerge, nu l-au educat, nu l-au luat cu ei în casă, nu l-au primit în mijlocul lor. Colț a devenit agresiv din lipsă de spațiu, de libertate, de socializare. Avilés mersese exact la țintă când îi pusese diagnosticul. Acum rămânea de văzut dacă toate acele greșeli erau reversibile și dacă eram eu în stare să corectez temperamentul bulversat al lui Colț.

Am continuat să scotocesc prin dosar. Am găsit un pergament cu un tipar plin de înflorituri. Era scurta genealogie a lui Colț. Apăreau numele tatălui și al mamei, cu mențiunea că nu s-a putut afla cine erau bunicii lui, căci Colț provenea din lupi sălbatici capturați, și nu crescuți în captivitate. Tatăl se numea Nujuaqtutuq. Între paranteze venea explicația că era un nume din limba inuită, din dialectul inuktitut, și însemna „Sălbaticul“, iar mama se numea Pajamartuq, cea care mușcă. Autenticitatea pedigriului era validată de un notar.

Am ieșit din camera mea și m-am așezat din nou pe scaun ca să mă uit la Colț. Cât eram de diferiți. Prin venele lui curgea sângele unui singur neam de lupi sălbatici. Ale mele erau

pline de o amestecătură de donatori de sânge. El pur, eu impur. M-a emoționat gândul că trăiam cu un lup în casă. Am simțit o dorință înflăcărată de a-l domestici, de a-l transforma în tovarășul meu, de a-l face să simtă că amândoi aparțineam aceleiași haite.

Nu era timp de pierdut. Fără să țin cont de durerea din picior, am luat scaunul, l-am făcut scut și fără să mai stau pe gânduri m-am repezit asupra lui Colț.

ia spune-mi, doamne, presupunând că exiști, de ce ești atât de supărat? ce e cu toate versetele alea lapidare, pline de furie? dacă suntem făcuți după chipul și asemănarea ta, cum te poate înfuria atât de rău faptul că noi, oamenii, semănăm atât de mult cu tine?

ia spune-mi, doamne, tu ești cel care trimite la moarte? tu ceri ca ateii ca mine să fie asasinați? cu ăștia care-și zic soldații tăi, ești întru totul de acord? sau ei acționează din proprie voință?

ia spune-mi dacă ura asta milenară din biblie e a ta. spune-mi cui i-ai dictat toate acele sentințe cumplite care apar în cartea ta sfântă. tu ai dat toate acele ordine feroce? de unde dorința asta de a vărsa sânge, de a distruge, de a arunca leșurile pe câmp ca să fie devorate de animalele sălbatice? de ce ameninți încontinuu?

și tu, cristos, nu trebuia să schimbi lumea prin venirea ta? să ierți, să ne umpli de iubire? ești sau nu fiul lui Dumnezeu? sau ești Dumnezeu? tatăl și fiul și duhul sfânt? tatăl tău a scris o parte din carte, iar tu ai venit ca să o rescrii? dacă ești un singur Dumnezeu, de ce te contrazici? de ce trebuie să corectezi? regreți cele dictate de tine înainte?

vino, cristos, și pune capăt. o sectă de asasini îți apără numele cu îndârjire. îl poartă ca pe un stindard al morții și amărăciunii. îl vântură, îl pătează cu sânge. sau ai dictat chiar tu condamnările la moarte? tu, cel care ai propovăduit dragostea și iubirea față de aproapele nostru

sfântule duh, nu ar trebui să fii o adiere aducătoare de bine, vânt purificator? tu ești ceea ce respiră oastea asta dezmațată care omoară în numele tău?

doamne, tu l-ai arătat pe fratele meu cu degetul tău de foc? ți-ai întins brațul din ceruri pentru a-i pecetlui soarta? spune-mi, arată-te odată. ai curajul de a te înfățișa și explică-mi sau justifică moartea lui. cui i-a făcut rău fratele meu? nu a obligat pe nimeni să se drogheze. pe nimeni. nu vorbești chiar tu despre liberul arbitru? nu erau ei stăpâni pe trupurile lor? sau tu ești singurul stăpân pe toate trupurile din lume?

câți oameni ai condamnat la moarte, dumnezeule? nu poți dicta masacre și nu poți face atâta rău și să continui să stai liniștit pe tronul tău ceresc, nepedepsit.

dacă nu-mi răspunzi la întrebări, o să înțeleg că nu ești. vorbește, sau taci pentru totdeauna. dar dacă taci, vei confirma pentru vecie că nu ești altceva decât fum în ochi, că nu ai existat vreodată, că nu ești altceva decât subterfugiul unor criminali, cu alte cuvinte, că ești doar un personaj literar, produsul unor minți înfierbântate. vino sau pleacă, arată-te sau dispari, dar încetează de-a mai fi pretextul obișnuit al unor asasini

prea multă moarte și suferință provocați voi, dumnezeii. dacă tot existați, aduceți bunăstare și fericire. nimeni să nu mai ucidă în numele vostru. nimeni să nu mai fure, răpească, muteze, violeze, judece, condamne. nu mai permiteți asta. opriți odată mâinile ucigașe, noi, oamenii, vrem pace. haideți să cădem la înțelegere și să fie pace între noi. voi, noi. în pace

Se vedea obligat să tragă din greu la sanie prin zăpada groasă. Marele lup, chiar dacă era slăbit și subnutrit, cântărea destul de mult. Plus carnea de wapiti, cortul și blănille. Avea palmele pline de răni și îl dureau toți mușchii de la cât trăgea sania prin păduri și-n sus, pe coline. Dar nu se putea opri. Dacă-l prindea

primăvara, zăpada avea să se topească și n-ar mai putea trage sania. Iar atunci chiar i-ar fi fost imposibil să mai înainteze.

Amaruq pierduse noțiunea timpului și distanței. A mers hotărât spre sud, acolo unde știa că e casa lui. Se găsea pe un teritoriu necunoscut, dar urma să vină și momentul în care va recunoaște munții, râurile, peisajele.

Lupul începea să prindă puteri. Privirea lui și-a recăpătat strălucirea, gura îi saliva din nou și nu mai horcăia. Chiar legat de picioare, Nujuaqtutuq încercase să-l muște pe Amaruq. Chinuindu-se cu sania, bărbatul s-a apropiat prea mult și lupul n-a stat pe gânduri. I-a smuls o bucată de pantalon. Ca să nu-l mai muște, Amaruq i-a legat gâtul cu o frânghie și l-a imobilizat.

Amaruq se temea de un atac din partea altei haite de lupi. Nu întâlnește nici una, dar era evident că dacă alți lupi simțeau mirosul lupului rănit, aveau să-l atace. Nu se putea lupta cu ei. Fără pușcă, obosit peste măsură și având la dispoziție numai cuțitul și sulița, n-ar fi avut deloc sorti de izbândă. Se mai temea și de atacul vreunei pume sau al vreunui jder flămânzică. Iarna fusese aspră și, pentru prădători, un lup rănit și-un om epuizat erau prăzi ușoare.

Peste noapte, Amaruq pune cortul în pădurici de pini, acolo unde se simțea mai la adăpost, și băga sania, cu lup cu tot, în cort. Apoi făcea focuri de jur împrejur ca să nu-l atace animalele. Așeza lupul în colțul de lângă ușa cortului, iar el se ghemuia în colțul opus. Amaruq dormea cu cuțitul la îndemână, în caz că Nujuaqtutuq ar fi reușit să se dezlege.

I se părea cea mai lungă și mai întunecată iarnă din câte trăise. Gerul era mușcător. Vântul înghețat îi tăia fața. Refuza să și-o acopere, nimic nu trebuia să-i îngreuneze vederea. Trebuia să fie atent la orice prădător care ar fi intenționat să-i atace. Uneori, în loc să tot facă slalom printre pini, era tentat să meargă de-a lungul pășunilor, unde sania ar fi alunecat

mai lesne. Dar ar fi fost o greșeală fatală. Ar fi devenit o pradă ușoară. În pădure se putea apăra lipindu-se cu spatele de trunchiul unui copac sau cățărându-se iute pe crengi.

Uneori, bunicul său îl însoțea la drum. Amaruq îl ruga să-i spună povești. Bunicul mergea în tăcere sau fredonând cu voce joasă. Amaruq se ruga de el. „Vorbește-mi, fă-mi ziua mai ușoară.“ Nimic. Zăpadă. Viscol. Șoapte.

A ajuns la un râu lat, cu apele înghețate. Nu-și amintea să-l fi traversat la venire. Încotro se îndrepta? Râul ăsta era la vest? La sud? Și-a ridicat privirea spre cer în căutarea soarelui, ca să se orienteze. Soarele era ascuns după un vâl de nori, dar chiar și așa strălucirea lui l-a ajutat pe Amaruq să-și dea seama unde se afla. Da, mergea spre sud. Și atunci, ce căuta râul ăla acolo? Nu-și amintea nici de malurile, nici de meandrele lui. Cu siguranță nu traversase un râu de o asemenea lățime. S-a uitat în urmă, confuz. Nu se pierduse niciodată. Ce era cu el? A tras adânc aer în piept și a încercat să se liniștească. Știa că în tundră oamenii se rătăcesc ușor, imediat ce-și pierd capul și iau decizii pripite. Și atunci încep să meargă în cerc. Înaintează tot mai mult într-un labirint nesfârșit și nu se opresc decât când mor de foame și de oboseală.

Amaruq a mers de-a lungul râului ca să cerceteze zona. A căutat urme ale trecerii lui pe acolo. Nu a recunoscut nimic, nici un pâlț de pini, nici un pisc, nici o vale. Ținându-se după Nujuaqtutuq, uitase unul dintre cele mai importante sfaturi pentru cei care umblă prin păduri: la fiecare sută de metri să te uiți înapoi, pentru că peisajul văzut din față e diferit de cel lăsat în urmă. Acum plătea scump.

Amaruq nu a îndrăznit să traverseze râul înghețat. Era larg și dacă gheața nu era suficient de groasă, atunci el și lupul aveau să se scufunde, iar curenții subterani i-ar fi tras sub stratul de gheață și ar fi murit înecați.

A decis să urmeze în aval cursul râului până când avea să dea peste un loc în care să fie mai îngust. A mers câțiva

kilometri și după un cot al râului s-a trezit față în față cu o turmă de zeci de wapiti. Simțindu-l, cerbii au luat-o la goană. La vreo optzeci de pași, s-au oprit și s-au întors spre Amaruq. Sute de ochi i-au scrutat pe bărbatul îmbrăcat în blăni și pe lupul culcat pe sanie. Unul dintre cerbi a scos un răget ascuțit și imediat întreaga turmă s-a întors și a trecut în fugă râul înghețat.

Sunetul copitelor lovind gheața a răsunat în toată valea. Amaruq s-a uitat după cerbi până i-a pierdut din vedere, apoi s-a dus la locul pe unde trecuseră. Gheața nu părea să fi crăpat în nici un loc. A lovit cu pumnul în gheață. Era dură. S-a hotărât să traverseze la două sute de metri mai în față, pentru a evita zona călcată de copite.

Înnebunit de prezența cerbilor, Nujuaqtutuq s-a smucit dintr-o parte într-alta. Amaruq i-a dezlegat capul ca să nu se lovească. Eliberat din strânsoarea funiei, lupul și-a întins gâtul și s-a întors în direcția în care dispăruseră cerbii. Amaruq a așteptat până când lupul s-a liniștit, apoi a început traversarea.

A trecut cu ușurință râul. Sania aluneca ușor pe gheață. Amaruq era recunoscător, căci spatele și picioarele îl dureau insuportabil de tare, iar palmele îi erau pline de bășici și de răni însângerate. Au ajuns pe celălalt mal. Amaruq a lăsat sania pe malul râului și s-a trântit în zăpadă. A urmărit cu privirea un stol de corbi care trecea pe deasupra lui și s-a așezat pe crengile unui pin. Încă se mai auzeau răgetele tot mai îndepărtate ale cerbilor. Epuizat, s-a lăsat pradă somnului.

S-a trezit speriat, când deja se înserase. S-a ridicat și s-a uitat în jur. Prin semiîntuneric a văzut sania și lupul. Tocmai făcuse încă o greșală: adormise sub cerul liber, fără să se adăpostească de animalele de pradă. A simțit primele semne ale hipotermiei: durere de cap, degete învinețite, somnolență. S-a dus la sanie, a luat cortul și l-a instalat cum a putut. Având mâinile amorțite de frig, n-a reușit să înfigă țărâșii suficient de adânc și nici să

lege sforile cât de strâns ar fi trebuit. Cortul se clătina și era pus într-o rână.

Amaruq a aprins două focuri, a băgat sania în cort și, năuc de somn, a trecut pe lângă Nujuaqtutuq, care n-a scăpat ocazia să-l muște de gleznă. Amaruq a urlat de durere. Colții lupului îi pătrunseseră în gleznă. Sângele a țâșnit imediat. Cu mânerul suliței, Amaruq l-a lovit în cap de mai multe ori, strigându-i: „Te omor, te omor.“ Lupul a scâncit. Amaruq nu a continuat, pentru că bunicul său i-a prins sulița. Amaruq s-a întors spre el. Se săturase deja și de fantoma asta a bătrânului. „Și-am să te omor și pe tine“, i-a zis. A smuls sulița din mâinile bătrânului și a început să lovească în aer până când s-a prăbușit, extenuat.

Nujuaqtutuq îl mușcase deja de două ori. Salivă de lup, sânge de om. Învins, umilit, făcând pe el, legat ca un balot, lupul se răzbunase cum putuse pentru tratamentul nedemn de care avusese parte. Amaruq s-a așezat ca să-și cerceteze rana. Sângele șiroia încontinuu. Și-a făcut un garou, și l-a strâns și i-a dat drumul din douăzeci în douăzeci de secunde. Rana a început să sângereze mai puțin. A pus bucăți de jar pe rană pentru a o cauteriza și a strâns din dinți ca să suporte durerea.

Amaruq a scos o bucată de carne, a ținut-o deasupra focului ca s-o decongeleze, a tăiat-o bucățele și cu ajutorul suliței i le-a întins pe rând lui Nujuaqtutuq. Au mâncat în tăcere. Apoi Amaruq a stins micul foc din cort și s-a dus la culcare.

Reflecții despre inamic, în timp ce stau pe acoperiș:

„Nu te lupta cu inamicul tău. Așteaptă să comită greșeli fatale. Se va învinge singur. Stai liniștit pe malul râului. Mai devreme sau mai târziu, cadavrul lui va pluti dus de ape.“

„Inamicul cel mai greu de învins e cel pe care-l vezi zi de zi în oglindă.“

„Răzbunarea e un act de precizie.“

„Nu lăsa emoțiile să-ți alimenteze dorința de răzbunare. Așteaptă, momentul potrivit pentru a te răzbuna va sosi.“

„Dacă inamicul tău și-o caută cu lumânarea, nu va dura mult și va da peste cel care-i va face felul. Poți fi tu sau un altul.“

„Fă-l pe inamic să creadă că te-a învins și atacă-l când se așteaptă mai puțin.“

„În selvă te aștepți la fiecare pas ca leul să te atace. Dar nu uita să te uiți în jos. Inamicul poate lua înfățișarea unui șarpe.“

„Inamicul tău va fi convins întotdeauna că el e de partea bună, iar tu de partea rea.“

„Cei mai periculoși inamici sunt cei care-ți cunosc punctele forte și slăbiciunile, pentru că au stat lângă tine, te-au studiat.“

„Poți fi inamicul cuiva fără să știi. Te va ataca fără să știi de ce, luându-te prin surprindere.“

„Bătăliile sunt scurte, războaiele lungi. Nu contează câte bătălii pierzi, războiul continuă.“

„Inamicul trebuie să te găsească pregătit.“

„Ai grijă la trădătorul care zace în tine.“

„Marile noastre înfrângeri și marile noastre victorii sunt secrete. Numai noi știm când câștigăm sau pierdem cu adevărat.“

„Nu-ți consuma energia urându-ți inamicul, concentrându-te pe înfrângerea lui.“

„Inamicii tăi cred că zeii le sunt alături.“

A mutat tura ca să-mi amenințe nebunul. Nu am găsit nici o soluție ca să mă apăr. Dacă mi-l lua, pionul lui avea să înainteze la R6 și să-mi amenințe regele. Părintele Arturo a zâmbit cu satisfacție. Îi luasem doar doi pioni și-un cal. El îmi luase doi cai, o tură, patru pioni și un nebun. Eram decimat.

Humberto mă rugase să merg cu el ca să cumpere carton, iar la întoarcere ne-am oprit la biserică. M-a condus la niște acareturi din spatele bisericii, acolo unde locuiau părintele Arturo, un alt preot și cele două călugărițe care aveau grijă de ei. Erau trei încăperi sărăcăcioase, mici. O sufragerie minusculă, cu un televizor, o masă și o chicinetă înghesuite pe treizeci de metri pătrați.

L-am așteptat un sfert de oră pe părintele Arturo. „Își încheie rugăciunea“, ne-a zis una dintre călugărițe. Când a apărut, m-a salutat cordial. „Am auzit multe despre tine“, mi-a zis și m-a strâns de braț. Îmi imaginasem un om ursuz și sever, dar era relaxat, chiar glumeț. Dar chiar și-așa era ciudat să vorbești cu cineva care nu-și scotea niciodată ochelarii negri. Humberto se arăta plin de venerație, aproape ca un supus, și îi sorbea fiecare vorbuliță.

Părintele Arturo ne-a invitat să luăm loc în fotoliile jerpelite din sufragerie. Ne-a servit cu cafea la ibric, proaspăt făcută de călugăriță. „Asta o să fie cea mai bună cafea din viața ta“, mi-a zis. Am gustat-o. Da, chiar era o cafea delicioasă, cu iz de scorțișoară și zahăr brun exact cât trebuia. M-am uitat la tabla de șah de pe masă. „Joci șah?“ m-a întrebat. I-am zis că da. Învătasem să joc la opt ani, studiind mișcările descrise în *Enciclopedia Britanica*. Apoi tata m-a învățat să joc cu adevărat și am jucat de multe ori unul împotriva celuilalt. La nouă ani am reușit să câștig o partidă. Am crezut că se lăsase bătut, dar nu, câștigasem pe bune.

„Care e deschiderea ta preferată?” m-a întrebat părintele Arturo. Nu știam despre ce vorbește. În afară de cea cu mat în trei mutări, nu știam alta. „Nu am una preferată”, i-am răspuns. „Mie-mi place deschiderea Ruy López”, a zis. A arătat spre tabla de șah. „Vrei să joci?”

În prima partidă a început prin a-și scoate calul de lângă regină. Eram obișnuit cu tata și Carlos care mișcau întotdeauna pionul din fața regelui. N-am știut cum să contraatac, așa că din câteva mișcări a pus stăpânire pe centrul tablei și mi-a dat mat. În a doua partidă, după ce am rămas aproape fără piese, fără cai, fără o tură, fără un nebun, m-am declarat învins. Era cunoscut faptul că părintele Arturo dedica mult timp studierii deschiderilor, apărărilor, atacurilor.

„Știi cine a fost Capablanca?”, m-a întrebat, în timp ce aranja piesele pe tablă. „Da, un jucător cubanez. Campion mondial”, i-am răspuns. „Știi cum și-a pierdut titlul?” Am dat din cap că nu. „José Raúl Capablanca era un geniu. Poate cel mai mare jucător de șah din istorie. Un supradotat, dar... cu o viață împrăștiată. Îi plăcea să tragă la măsea, să meargă la petreceri. A trebuit să-și apere titlul în fața unui rus metodic, disciplinat: Alexandr Alehin. În vreme ce rusul studia amănunțit slăbiciunile rivalului său, Capablanca își petrecea timpul cu femei, multe dintre ele angajate chiar de Alehin, sau cel puțin așa umblă vorba. Nimeni nu se aștepta ca José Capablanca să piardă, dar a fost învins după patruzeci de partide. Obosit, lipsit de concentrare, nu a rezistat nici fizic, nici psihic. Alehin nu i-a oferit niciodată revanșa și a rămas campion mondial ani în șir.”

Povestea mi s-a părut interesantă, dar nu mi-am dat seama unde voia să bată. „Asta e o lecție, Juan Guillermo”, a zis, rostindu-mi numele cu emfază, „trebuie să înveți de care parte să te afli, de cea a câștigătorilor, sau de cea a învinșilor. Alătură-te celor care sunt cu Alehin, nu celor care sunt cu Capablanca. Înțelege?” A zâmbit mulțumit și m-a bătut amical cu palma

peste genunchi. „Ai făcut bine venind de partea noastră. Pentru că noi o să câștigăm. Dar trebuie să ne fii devotat.“ Și-a apropiat fața de mine. Răsuflarea îi mirosea a canal. „Nu din întâmplare ți-a salvat viața mama lui Humberto. Ți dai seama de dimensiunea acestui mister divin?“

S-a ridicat în picioare și și-a aranjat sutana. „Acum scuză-ne, trebuie să discut ceva cu Humberto.“ Au intrat în camera preotului și au închis ușa după ei. Călugărița mi-a mai adus o cafea. De data asta nu mi s-a mai părut atât de bună. Poate pentru că încă simțeam respirația puturoasă a părintelui Arturo. O mai simt încă și în ziua de azi și îmi face greață.

L-am așteptat pe Humberto aproape o oră. Când a ieșit, mi-a zâmbit. „I-ai plăcut mult părintelui Arturo.“ Pe drumul de întoarcere, n-am vorbit aproape deloc. Când am ajuns în dreptul casei mele, Humberto m-a privit în ochi. „Duminica asta, la zece seară“, a zis, „ne bazăm pe tine.“

José Raúl Capablanca s-a prăbușit la cincizeci și trei de ani, din cauza unui atac cerebral, în timp ce era ajutat să-și scoată paltonul la intrarea într-un restaurant. A murit după câteva ore la spital. Chiar și acum este admirat și respectat, este văzut drept un jucător nemaipomenit, cu un talent natural extraordinar.

Alexandr Alehin a fost găsit mort pe un scaun, la masă, la vârsta de cincizeci și trei de ani. A murit în timp ce mânca singur. Doctorii au pus moartea lui pe seama unui atac de cord. Cineva care a avut acces la datele autopsiei a precizat că s-a înecat cu o bucată de carne. Teoriile conspiraționiste susțin că a fost otrăvit. Unii spun că Alehin era antisemit și-un admirator al naziștilor. În lumea șahului, a fost considerat un laș pentru că nu și-a mai pus titlul în joc în fața lui Capablanca.

După refuzul rusului de a-i acorda cubanezului revanșa, regulamentul s-a schimbat. Acum e obligatoriu ca șahistul

campion mondial să-i acorde revanșa celui căruia i-a luat titlul. Dacă nu i-o acordă, i se retrage titlul.

Sunt, și voi fi mereu, de partea lui Capablanca și a celor ca el.

M-am trezit întins pe covorul din sufragerie, cu Colț lungit la câțiva metri de mine. La prima mișcare, o durere ascuțită mi-a străbătut piciorul. Colț și-a ridicat capul și a rămas cu ochii pe mine. Nu mi-a trecut prin cap altceva decât să-i zic „bună dimineța, bulangiule“.

Coborâsem peste noapte ca să-l înfrunt din nou. A fost o luptă crâncenă care a durat mai bine de o oră. L-am lovit cu scaunul cât de tare am putut și el s-a năpustit asupra mea de mai multe ori. M-a lovit în același picior, cu atâta forță încât nu m-am mai putut mișca. Am căzut la pământ, dar chiar și așa am avut puterea de a-i mai trage două scaune lui Colț, obligându-l să se retragă. M-am târât departe de el, ne-am uitat unul la celălalt, după care am adormit, epuizat.

Colț s-a ridicat. Sângera prin botniță. Bănuiam că și el avea dureri după lupta noastră nocturnă. M-am ridicat în picioare. Colț a mârâit amenințător. Am luat scaunul și i-am tras una în cap atât de tare, încât scaunul s-a făcut bucățele. A fost îndeajuns încât să-l fac să tacă mâlc.

M-am dus la frigider și am scos ce mai rămăsese dintr-un pui la rotisor pe care mi-l adusese Rățoiul în urmă cu trei zile. Am desprins o pulpă inferioară și una superioară și le-am încălzit puțin, apoi m-am așezat în fața lui Colț. Mirosul l-a făcut să se ridice imediat. Și-a încordat mușchii. Cred că foamea îl scotea din minți. S-a uitat fix la mâncare și s-a repezit brusc asupra mea, cu atâta violență, încât a tras masa după el. Abia am apucat să mă feresc din calea lui. M-am ridicat și m-am mutat în cealaltă parte a camerei. Colț m-a urmărit trăgând masa după el. Nu i-am întors spatele nici o clipă. Când s-a apropiat ceva

mai mult, i-am tras un picior peste bot. Colț s-a oprit, prudent. Ne-am uitat unul la celălalt, față în față.

Am început să mănânc pulpa inferioară. După ce am terminat, i-am aruncat osul. Colț s-a repezit la el. Frustrat că nu putea să-l înșface din cauza botniței, a început să-și miște capul uriaș dintr-o parte într-alta. M-am uitat atent la el. În privirea lui era mai multă furie decât implorare. Am mâncat partea superioară cu o plăcere exagerată, pentru a-l întărâta și mai mult. Apoi am urcat în camera lui Carlos.

Și aici caca și pișat. Uitasem să deschid ușa de la terasă pentru King, acolo unde putea să-și facă nevoile. Dresat ca lumea, sărmanul boxer a făcut la duș, cât mai aproape de sifon, așa cum îl învățase Carlos să facă în patio.

Am curățat mizeria din baie cu hârtie igienică, apoi am aruncat-o în veceu. Am dat drumul la duș și am spălat pe jos. Bietul câine continua să fie panicat. Nu m-a lăsat singur nici cât am făcut duș. El, King, atât de reticent la apă, s-a așezat într-un colț al băii fără să-i pese că-l stropeam.

Am stat o jumătate de oră sub apa caldă de la duș, cu ochii închiși. Șuvoiul cald mi-a mai potolit durerea din picior și din umăr. În timp ce mă îmbrăcam, am auzit soneria. Erau cei trei prieteni ai mei. Le-am deschis și imediat după ce-au intrat, Rățoiul a făcut ochii cât cepele văzând dezastrul din jur. „Colț a făcut asta?” m-a întrebat. I-am zis că da. Practic, nu mai exista nimic care să poată fi distrus de lup.

„Hai să dăm o tură”, a propus Tontu’. „Mergeți voi”, le-am zis. „Nu. Am venit să te scoatem din casă”, a zis Rățoiul, „așa că nu plecăm fără tine.” Planul lor era să mergem la gara din Buenavista. Încă de la doisprezece ani, visul nostru era să urcăm pe furiș într-un marfar. Am încercat o dată, dar Tontu’ a căzut pe spate și s-a lovit la coaste. Tata a aflat și s-a enervat foarte tare. Făcuse și el așa ceva în adolescență, până când unul dintre prietenii lui a alunecat sărind de pe un vagon pe altul și a căzut

pe linia ferată. Trenul i-a tăiat ambele picioare. Băiatul a intrat în depresie, s-a închis în casă și un an mai târziu a murit.

Tata mi-a smuls promisiunea că n-o să mai fac așa ceva. Dar acum, când el era mort, promisiunea nu mai conta, și, ca s-o spun pe-aia dreaptă, puțin mi-ar fi păsat dacă aveam să cad între vagoane și să mor.

Ne-am dus la gară și am bătut peroanele ca să alegem un tren. Următorul care pleca era unul spre Saltillo. În timp ce staționa, i-am dat ocol ca să găsim cea mai bună variantă de a ne urca. Apoi am mers de-a lungul șinelor, am sărit gardul și ne-am ascuns după niște butoaie, așteptând ca trenul să-și facă apariția.

Trenul mergea încet când ne-am urcat. Am sărit repede pe scara lui și am intrat într-un vagon cu saci cu porumb. După ce trenul a ieșit din oraș, ne-am așezat la marginea ușii și ne-am uitat afară. După un peisaj împădurit, a urmat unul deșertic. Pe câmpia aridă se mai vedeau numai cactuși și acacia dulce. Am văzut iepuri țâșnind speriați de trecerea trenului și turturici zburând în viteză.

Trenul s-a oprit în câteva sate și în mijlocul câmpului. După cinci ore de mers, când ne apropiam de Querétaro, ne-am hotărât să coborâm. Trenul încetinea tot mai mult. Am sărit din mers când ne apropiam de gară. Niște paznici ne-au văzut și s-au luat după noi. Am fugit în zigzag, printre vagoane, până ne-au pierdut urma.

Ne-am petrecut după-amiaza în centrul orașului Querétaro. Am mâncat enchiladas de la o tarabă și ne-am plimbat pe străzi, prin piețe, prin parcuri. M-a surprins limpezimea luminii, albastrul adânc al cerului, norii incredibil de albi.

Seara, ne-am hotărât să ne întoarcem. Am ieșit din oraș și ne-am oprit să așteptăm trenul lângă linia ferată, într-o zonă aridă. A apărut un marfar, dar avea viteză destul de mare. Am așteptat să treacă câteva vagoane, apoi am alergat paralel cu el. Eu și Rățoiul ne-am prins de scara unui vagon și am sărit

înăuntru. Apiță și Tontu' erau să nu apuce să urce, dar până la urmă au reușit să se agațe de un vagon care transporta nisip.

Ne-am întâlnit cu toții într-un vagon neacoperit plin cu rulouri uriașe de tablă zincată. Ne-am întins fiecare pe câte unul și am dormit. Pe la jumătatea drumului ne-a trezit o furtună. În mai puțin de un minut eram uzi learcă. Nu aveam unde să ne adăpostim. Am continuat să stăm întinși pe rulouri, cu ploaia biciuindu-ne fețele.

Trenul a oprit de mai multe ori. La fiecare oprire se auzea scrâșnetul metalic al frânelor. Marelui animal de povară nu-i păsa de furtună. De fiecare dată, trenul pornea din loc cu o smucitură și vagoanele se clătinau.

Trenul a șerpuit printre munți, apoi a coborât spre zona urbană. Am ajuns în Ciudad de México și trenul s-a oprit în zona industrială din Vallejo. Am coborât și, așa uzi până la piele cum eram, am bătut printr-o zonă cu străzi pustii, hale industriale imense, gunoaie îngrămădite pe trotuar, câini jigăriți, băltoace pline cu o apă neagră, puturoasă. Nu cunoșteam locurile și n-am dat peste nimeni care să ne ajute să ieșim de-acolo.

Am cutreierat străzile dârdâind de frig. Ca să ne mai vină sufletul la loc, Tontu' ne-a spus povești din portul Tampico, despre pescari care ieșeau în larg și pluteau în derivă săptămâni în șir, despre căpitani de vapor care vorbeau limbi străine imposibil de înțeles, despre valuri negre de păcură invadând plaja, despre cargoboturi în flăcări luminând noaptea, despre marea roșie și despre pești și raci putrezind pe nisip.

Până la urmă, am dat peste o stradă mai circulată. Am luat un taxi și am ajuns în cartier la miezul nopții. Epuizați, morți de frig și de oboseală, ne-am despărțit imediat. Am ajuns în dreptul casei mele. Pe poartă am găsit un bilețel prins cu scotch:

Te-am căutat ca să mâncăm împreună. Ți-am adus niște pâinișoare de la o cafenea chinezească. Mănâncă-le cu

unt topit. Sunt foarte gustoase. Le-am lăsat în curte. Lecția de azi cu Colț. Urlă și tu, latră, mârâie, vorbește-i, cântă-i. Lupii sunt vocali. Încearcă să comunici cu el. Te caut mâine să luăm cina. Dacă nu poți, anunță-mă.

Sergio

Am intrat și am căutat pâinea. Avilés o lăsase lângă furtunul din patio. După cum arăta punga, mi-am dat seama că Avilés se chinuise să o treacă printre zăbrele și trebuise să se întindă destul de mult ca să o lase lângă furtun. Îmi cumpărase patru pâinici. Am mâncat una pe loc, uitând de unt.

Am intrat pe întuneric. Am aprins lumina din sufragerie și l-am găsit pe Colț privind spre scară. M-am uitat și eu, și acolo, așezată pe o treaptă, stătea Chelo.

Zurita nu l-a văzut niciodată pe fratele meu cât a fost în viață, doar mort, când l-au scos umflat din rezervor, cu plămâni plini de apă, cu fața vineție, cu ochii deschiși uitându-se la capacul care-l împiedica să iasă, cu gura deschisă. Zurita a fost impresionat de statura fratelui meu, de părul lui creț, de culoarea ochilor lui. S-a lăsat într-un genunchi să se uite mai bine la el, după care s-a întors spre Humberto. „El e?” „Da, ăsta e Carlos Valdés”, i-a răspuns Humberto. Zurita s-a ridicat. „Era frumușel, ticălosul ăsta, ar fi putut fi actor”, a zis imbecilul naibii.

În jurul cadavrului s-au strâns polițiștii și băieții cuminți. M-am apropiat și eu. Doi dintre polițiști mi-au blocat calea, dar Zurita le-a făcut semn să mă lase să trec. Părea că fratele meu încerca să spună ceva, de parcă s-ar fi oprit în mijlocul unei fraze, numai că în loc de vorbe ieșea din el numai apă. Nu trebuia să plâng, mai ales nu de față cu ucigașii lui. „Am mai scăpat de-o ciumă”, a zis Humberto. Mi-am întors privirea spre el. Se afla la câțiva pași de marginea acoperișului. M-am

gândit să mă arunc asupra lui și să-l împing în gol. Cred că privirea mi-a trădat intențiile, pentru că doi dintre polițiști s-au postat între mine și Humberto. Nu conta, oricum aveam să-l omor pe Humberto mai devreme sau mai târziu.

„Ce accident nefericit“, a zis Zurita. Humberto și Antonio au zâmbit. Accident? Iată raportul făcut de comandantul Adrián Zurita despre uciderea fratelui meu. „Din motive necunoscute, Juan Carlos Valdés s-a ascuns într-un rezervor plin cu apă. Capacul s-a blocat și n-a mai putut ieși. A murit înecat. Cadavrul nu prezintă urme de violență sau care să indice că ar fi vorba de un act criminal.“

La fel cum șinșilele continuau să mai miște puțin după ce mureau, fratele meu mort a scuipat apă și sucuri gastrice. „Ăsta n-a fost nici un accident“, i-am strigat furios lui Zurita. „O să vedem la autopsie“, mi-a zis el cu cinism. Departamentul de noi, i-am văzut pe Apiță și pe Tontu' privind întreaga scenă de pe acoperișul doamnei Ávalos. Plângeau amândoi. Mi-a venit să le strig să nu mai plângă. Mai bine să se ducă la Sean după pistol, să mi-l aducă sărind de pe un acoperiș pe altul ca să-i pot ciurui pe cei doisprezece apostoli ai răului care stăteau în jurul fratelui meu.

M-am uitat în jur. Polițiștii care-mi blocau calea au fost neatenți o clipă. L-am pironit cu privirea pe Humberto. Am tâșnit pe lângă polițiști și m-am repezit la el. Când am fost la doi pași de el, am sărit și i-am tras un cap în plină figură. I-am spart nasul și a început să-i curgă sânge. L-am prins de mijloc și am început să-l împing spre marginea acoperișului, dar Antonio m-a prins de umeri și m-a pus la pământ cu o figură de judo. Josué și alți doi băieți cuminți s-au repezit să mă lovească cu picioarele. M-au lovit în coaste, în stomac, în boabe. Am rămas lat. Zurita și oamenii săi n-au intervenit. Humberto s-a aplecat spre mine, apropiindu-și fața de a mea.

„*Non nobis, Domine, sed nomini tuo da gloriam*”¹, mi-a zis, în timp ce picături de sânge din nasul lui îmi cădeau pe tricou. S-a îndreptat de spate și s-a îndepărtat, urmat de acoliții lui.

Unul dintre polițiști s-a dus la trupul lui Carlos, și-a dat jos haina și i-a acoperit fața. M-am ridicat de jos furios, cu dureri încă puternice de pe urma loviturilor, am smuls haina de pe fața fratelui meu și am aruncat-o în balta pe care-o vomita. Voiam să-i vadă rictusul mortuar, să nu uite niciodată expresia ace-lui om a cărui moarte nu au fost capabili s-o oprească. Voiam ca mortul acela care vomita să se transforme în unul dintre coșmarurile lor.

A sosit o ambulanță. Trei paramedici au urcat scara în spirală. Zurita le-a ieșit în întâmpinare și le-a spus ceva în șoaptă. L-au ascultat toți trei cu atenție. Apoi unul dintre paramedici s-a aplecat asupra trupului. Prostul naibii a început să palpeze cu degetele gâtul fratelui meu, căutându-i pulsul, ca și cum Carlos ar fi făcut pe mortul și nu aștepta decât un semn pentru a se ridica și a-și vedea mai departe de viața lui.

Zurita le-a ordonat paramedicilor să ridice cadavrul. Am intervenit. „Trebuie să vină cineva de la procuratură”, am zis, „trebuie luate probe.” Zurita s-a întors spre mine, iritat. „Acum mai ești și avocat, cretinule. Aici eu comand.”

Paramedicii au așezat cadavrul fratelui meu pe o targă și au coborât cu greu scara în spirală, atenți să nu alunece și să cadă în curtea familiei Martínez. Mai mulți vecini urmăreau scena de pe acoperișurile din jur.

Au ajuns cu bine jos. „O să-l ducă la sediu și apoi la facultatea de medicină din Xoco”, m-a informat unul dintre polițiști. Cel care-i acoperise fața cu haina s-a apropiat de mine. „E fratele tău cel pe care l-au omorât?” m-a întrebat. „Da”, i-am

¹ *Nu nouă, Doamne, ci numelui Tău să-i dai mărire*, Psalmul 113, în latină, în original.

răspuns. „Îmi pare rău. Ticăloșii ăștia or să plătească într-o bună zi. O să vezi“, mi-a zis, arătând spre băieții cumiști.

M-am dus la marginea acoperișului. Ambulanța era înconjurată de mulți gură-cască. Paramedicii și-au făcut loc și l-au băgat pe fratele meu în mașină. Au pornit sirena și, cu viteză mică, pentru a nu lovi pe cineva, s-au pierdut de-a lungul străzii.

Honoré de Balzac, marele romancier, a încercat să deslușească misterele dragostei la prima vedere. A tras concluzia că din cauza circulației sângelui prin corpul nostru se creează câmpuri energetice care se manifestă prin căldură, radiații, strălucire. Toate acele câmpuri formează un alfabet aero-luminos propriu fiecărui individ.

Aceste alfabete, ilizibile pentru majoritatea oamenilor, pot fi înțelese numai de către cei care au unul asemănător. Când doi oameni dețin alfabete similare sunt capabili de a se înțelege foarte bine unul pe celălalt. Atracția dintre ei devine imposibil de oprit, se înțeleg perfectă. Așa ia naștere dragostea la prima vedere.

Păcat că posibilitatea de-a da peste cineva cu un alfabet aero-luminos asemănător cu al nostru este destul de scăzută.

Duminică. Zece și zece seara. Noaptea e rece. Mergem tăcuți, de-a lungul zidurilor. Inima îmi bate tot mai repede. Cagula mă sufocă. Am o bătă în mână. Simt textura lemnului dat cu lac. Ce caut eu aici, cu o bătă în mână, gata să mă năpustesc asupra unor bătrâni? Văd ochii lui Humberto prin găurile cagulei. Sunt indescifrabili. Două lame întunecate. Ne oprim în fața casei. „Evreul va plăti scump“, zice Antonio. Ne ia ceva până ochii ni se obișnuiesc cu întunericul. Zilele trecute, băieții cumiști au spart cu praștia toate lămpile stradale din jur. Au reușit să facă întuneric în jurul casei pentru a evita orice martor neavenit.

Ne pregătim să pătrundem în casă. „Baftă“, îmi zice. Baftă? Urmează să păruim niște bătrâni neajutorați și el îmi urează baftă? Humberto ne face semn să ne adunăm în jurul lui. Ne șoptește ultimele instrucțiuni. „E doar o corecție“, ne reamintește, „să nu-i omorâți.“ Îl aud pentru prima dată vorbind despre omor. De câte ori o fi zis Humberto despre fratele meu: „O să-l omorâm“?

Humberto și toți ceilalți își fac cruce. Se roagă cu voce joasă: „În numele sfintei cruci, amin.“ Humberto se uită la ușa casei. „Pregătiți?“ întreabă în șoaptă. „Pregătiți“, răspund ceilalți. Nu, eu nu sunt pregătit. Cum poți fi pregătit pentru așa ceva? Ajutându-se de o rangă de fier, Felipe forțează o fereastră. O deschide. Intră unul câte unul. Până îmi vine rândul, îmi trec degetele peste literele gravate pe bătă: „Louisville Slugger.“

Înaintăm pe întuneric prin sufragerie. Avem grijă să nu ne lovim de mobile, să nu facem zgomot. Respir cu greutate. Dumnezeu e cu noi. Urcăm scara în liniște. Tremur incontrollabil. Humberto face semn spre o ușă. Dormitorul. Antonio face doi pași. O deschide și băjbâie cu mâna după întrerupător

ca să aprindă lumina. Bătrânii sunt în pat. Femeia țipă când ne vede. Poartă o cămașă de noapte jerpelită. Bătrânul evreu se ridică pe marginea patului și se uită la noi stupefiat. Începe asaltul.

Și-a propus să înainteze doi kilometri în fiecare zi, deși uneori nu a reușit să parcurgă mai mult de patru sute de metri. Zăpada era mare și pufoasă și, chiar dacă purta rachete, picioarele i se afundau la fiecare pas. Mănușile nu rezistaseră efortului de a trage sania grea și acum nu mai erau decât niște franjuri de piele. Degetele însângerate îi degerau de frig. Carnea de wapiti se congela repede și trebuia să o țină mult timp la foc ca s-o poată mânca. Nujuagtutuq prindea puteri, iar el era tot mai slăbit. În orice clipă, marele lup putea să rupă funiile care-l țineau legat și să scape. Amaruq încă nu știa prea bine de ce îl lăsase în viață. Probabil că bunicul lui cunoștea vreun plan al zeilor, altfel de ce l-ar fi oprit să-l omoare?

Pe prelata cortului începeau să se vadă semnele lungii călătorii. Apăreau tot mai multe găuri prin care se strecura vântul înghețat. Dormea rău. Lipsa de somn îl făcea să se simtă mai mereu obosit. Trupul său emana un miros pestilențial. Poate că era deja un cadavru și nu-și dăduse seama.

Amaruq a tras sania prin văi și depresiuni, peste munți și stânci. Continua să nu recunoască locurile. Regreta zilnic că nu-și făcuse în minte o hartă cu meleagurile îndepărtate în care se adâncise. A zărit în depărtare o altă turmă numeroasă de wapiti și a luat-o spre ei. S-au împrăștiat imediat ce l-au văzut. Goana lor a ridicat zăpada, formând vârtejuri albe. Spectre pe pășune.

A tras sania până unde stătuse turma de cerbi și a dat peste alt râu larg, înghețat. Nu-și amintea să-l fi traversat. A ridicat privirea și s-a uitat la peisajul de pe celălalt mal. I s-a părut cunoscut. Se apropia de casă.

A încercat stratul de gheață ca să se asigure că avea să suporte greutatea saniei. Era destul de groasă. A străbătut râul încet, atent să nu alunece. Tot ce-i mai lipsea era să-și rupă un picior sau un braț, sau să se aleagă cu niște vânătași dureroase. A ajuns pe celălalt mal și a continuat să meargă fără pauză.

Graba de-a ajunge acasă îl împingea de la spate, făcându-l să înainteze cu pași mari. Așa li se întâmpla câinilor de tracțiune după o lungă călătorie. Chiar dacă erau epuizați, imediat ce-și dădeau seama că sunt aproape de casă, începeau să alerge cât de tare puteau. Unii mureau la câteva ore după sosire, distruși de efort. Se ghemuiau în spatele igluurilor și mureau tăcuți și cuminți. Amaruq s-a relaxat, graba nebună nu-i era de nici un folos.

A ajuns în locuri tot mai cunoscute. S-a hotărât să o ia spre o pădurice de pini. A tras cu greu sania până acolo și a ales un loc în care să-și instaleze cortul. L-a găsit pe bunicul lui așezat pe o grămăjoară de zăpadă, ascuțind un cuțit. „Ce faci aici?” l-a întrebat Amaruq. Bătrânul s-a întors spre el și i-a zâmbit. „Mai bine zis, ce faci tu aici?” Bunicul lui a făcut semn cu cuțitul către un copac. Pe trunchi se vedeau urmele lanțului cu care fixase capcana în care căzuse Nujuaqtutuq. Ceva mai încolo, o parte din scheletul cerbului wapiti care se izbise în plin de copac. La dreapta, coastele lui ițindu-se din zăpadă. Amaruq a simțit că i se face rău. Mersese în cerc. Cum era posibil? Se orientase către sud. Mereu spre sud. Cum de se rătăcise?

A lăsat sania și s-a dus să-l ia la rost pe bătrân. „Călăuzește-mă înapoi spre casă”, i-a cerut Amaruq. Bunicul i-a arătat pădurea. „Poate că asta e casa ta de-acum înainte, poate de asta te-ai întors.” Tulburat, Amaruq s-a uitat cu atenție în jur. „N-am cum să supraviețuiesc aici. Fără gloanțe, fără chibrituri, cu cortul tot mai rupt, fără mânuși, fără mâncare.” „Nu te mai văita”, i-a zis bătrânul, „strămoșii strămoșilor noștri au învățat să supraviețuiască în locuri mult mai neprimitoare decât asta. Fii

bărbat și scoate din pământul ăsta tot ce-ți poate oferi.“ Supărat, bunicul său a dat să plece. Amaruq l-a oprit. „Măcar lasă-mi cuțitul tău. E mai ascuțit decât al meu.“ Bunicul i l-a dat. „Ți-l dau“, i-a zis, „dar n-ai ce face cu el pe lumea asta.“

Fără să scoată o vorbă, Chelo m-a dus direct în patul din camera mea distrusă. M-a luat de mână, pur și simplu, și m-a condus printre bucățile de mobilă de pe jos. A stins lumina. A golit patul și s-a lungit pe el. Și-a întins mâinile spre mine, așteptând s-o îmbrățișez. Nu am vrut. „Unde ai fost?“ am întrebat-o. „Vino“, mi-a zis. A fost primul cuvânt pe care l-a rostit. Auzindu-i vocea, am simțit din nou cât de mult o iubeam și cât de tare mă făcea să sufăr. „Ai dispărut“, i-am zis acuzator. A rămas pe gânduri câteva secunde. „Îți explic mai târziu. Vino.“ Mă rodea gelozia. Nu putea veni la mine să-mi ceară s-o îmbrățișez, fără să-mi dea vreo explicație, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. „Cu cine te-ai culcat?“ am întrebat-o. Și-a ridicat fața spre mine. I-am zărit ochii prin întuneric. „Îți explic mai târziu, promit. Acum vino, te rog.“ Acel „îți explic mai târziu“ m-a lovit direct în stomac. Răspunsul ei ambiguu nu însemna altceva decât că se culcase cu alții. Mi-a venit să vomit. De ce doare atât de rău imaginea unui alt bărbat penetrându-ți femeia iubită? De unde slăbiciunea asta? De ce senzația cumplită că femeia aceea e viața ta și vin alții și-și bat joc de ea? Blestematul ultraj al spermei străine. Am rămas încremenit. Femeia care mă părăsise și după a cărei întoarcere jinduisem se afla acum în fața mea. Și exact acum n-o puteam atinge. Nu puteam. „Te rog, spune-mi“, i-am zis. Să-mi spună odată dacă se-ncurcase cu altcineva. Să încasez totul dintr-odată, o lovitură rapidă și direct la țintă. Să nu sufăr prea tare. „Îți spun după“, a insistat ea. S-a ridicat de pe pat, m-a îmbrățișat și și-a lăsat capul pe umărul care mă durea. Durere peste durere. L-am întrezărit pe Colț în semiîntuneric. Ne observa, înlănțuit. Poate că

trebuia să-l dezleg și să-i scot botnița. Așa cum King sărea în joacă pe noi când făceam dragoste, Colț ne-ar fi atacat și ne-ar fi făcut bucățele. Colții lui ar fi pus capăt geloziei, incertitudinii. Devorați de o bestie.

Chelo a început să mă sărute. Cine-ar fi crezut că săruturile pot provoca atâta tristețe. Atâta și atâta tristețe. Mi-a dat jos hainele ude, le-a împăturit cu grijă, le-a așezat pe un scaun și a adus de la baie un prosop ca să mă șteargă. Îmi săruta fiecare porțiune de piele peste care trecea prosopul. A observat vânătăile de pe picior și umăr. „Ce-ai pățit?” m-a întrebat. Am făcut un semn cu bărbia spre Colț. S-a uitat la lup și la dezastrul din jur, apoi a continuat să mă șteargă. N-a părut s-o impresioneze prea tare o casă devastată de o jivină, de parcă ar fi fost ceva cât se poate de obișnuit.

„Mă primești să dorm cu tine?” m-a întrebat ea. Am dat din cap că da. S-a dezbrăcat și am început să facem dragoste în picioare. Și-a trecut brațele pe după gâtul meu, s-a săltat și și-a petrecut picioarele în jurul taliei mele. Durerea din coapsă m-a făcut să o întind pe pat. Am terminat repede, înainte ca ea măcar să se apropie de orgasm. „Mulțumesc”, mi-a zis. „Pentru?” „Pentru că ai terminat înaintea mea, pentru că mi-ai făcut cadou orgasmul tău.” Întotdeauna crezusem că îi plăcea să termine de mai multe ori înainte să termin eu, niciodată nu mi-aș fi imaginat că avea să-mi mulțumească pentru graba mea. S-a ghemuit la pieptul meu și am adormit.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor. Chelo nu era în pat. Am căutat-o cu privirea prin sufragerie. Stătea goală pe un scaun, în bătaia slabă a lunii, fredonându-i ceva lui Colț. Lupul o asculta cu urechile ciulite. Melodia părea să-l calmeze. Am rămas în pat, contemplând-o.

S-a oprit din cântat și s-a apropiat de Colț ca să-l mângâie. Lupul și-a lăsat urechile în jos și, când a văzut-o suficient de aproape, s-a năpustit la ea. Speriată, Chelo a încercat

să se retragă, dar Colț a ajuns-o și a lovit-o în stomac. Chelo s-a prăbușit pe spate, peste bucățile de televizor de pe jos. Am sărit imediat din pat și am dat fuga la ea. Am luat-o în brațe și m-am îndepărtat înainte ca lupul să atace din nou.

Bâjbâind prin întuneric, am trecut peste pereții dărâmați și am întins-o pe pat. Am aprins lumina. Piciorul drept îi sângera. Se tăiasse în talpă cu un ciob de la ecranul televizorului. M-am uitat cu atenție la rană ca să văd dacă nu-i rămăsese ciobul înăuntru. Când am tras de marginile răni, Chelo a gemut de durere. Era greu de văzut ceva din cauza sângelui care șiroia. M-am dus la baie și am adus un sul de hârtie igienică. I-am curățat rana. Nu se vedea nici un ciob. Am ținut hârtia apăsată pe rană ca să-i opresc sângele. Chelo a început să râdă. „Și eu care credeam că exagerează când zic că ești curajos.“

Acolo, în mijlocul parterului distrus, cu cearșafurile pătate de sânge, cu pereții plini de urina lui Colț, cu duhoarea rahatului, goliciunea ei m-a emoționat mai tare ca oricând. Băga-mi-aș! De ce trebuia s-o iubesc atât de mult?

Am făcut dragoste din nou. Chelo a început să fredoneze o melodie tristă, tot mai tristă pe măsură ce se apropia de orgasm. În punctul culminant, mi-a șoptit la ureche: „Juan Guillermo, Juan Guillermo.“ S-a cutremurat în brațele mele. Abdomenul i-a vibrat lipit de al meu. S-a prins cu mâinile de umerii mei. Mușchii au început să i se destindă, s-a desprins de mine și s-a ghemuit, întorcându-mi spatele. A găfâit excitată câteva secunde, până și-a recăpătat suflul. A murmurat, fără să se întoarcă spre mine: „Mi-a fost dor de tine.“ Aș fi putut să-i spun: „Dacă ți-a fost dor de mine, de ce-ai dispărut mai mult de două luni? De ce nu m-ai căutat, nu m-ai sunat, n-ai venit la mine nici măcar o noapte? Una singură, Chelo. Nu ți-aș fi cerut mai mult. Una. Spune-mi, Chelo, te rog, te-ai culcat cu cineva? Cine sunt tâmpiții cu care te culci?“, dar în loc de toate

astea, i-am zis: „Și mie mi-a fost dor de tine.“ Am îmbrățișat-o pe la spate și am stat așa până am adormit.

Humberto și Antonio stau așezați în fața mea. Humberto pare îngrijorat. „Ai sărit calul“, zice. „Toți au dat în el“, încerc eu să mă apăr. „Da, dar tu ai fost cel care l-ai lovit cel mai rău“, precizează Humberto. „Nu contează“, intervine Antonio, „și-a meritat-o.“ Bătrânul evreu a rămas șchiop. Oasele șoldului rupte de la atâtea lovituri cu bâta. Merge cu greu și are dureri mari. Humberto e mulțumit de cum am acționat. „Nu mă așteptam chiar la atât din partea ta. L-ai făcut praf.“ Mă simt foarte vinovat. Abia am împlinit paispe ani și deja mă chinuie vinovăția.

Nu eu am făcut asta, sunt convins. „Va fi secretul nostru, Juan Guillermo. Nimeni dintre noi n-o să spună ce-ai făcut“, mă asigură Humberto. „Nu i-am dat peste șold“, susțin eu. „Te-am văzut cu toții, dar nu-ți face griji, facem parte din același grup.“

Când, când anume m-am convertit într-unul de-al lor? Clar că l-am lovit. Dar nu eu l-am adus în starea aia. L-a adus ploaia de lovituri ale celorlalți.

Femeia continuă să fie internată în spital. Nu vorbește. O să-și revină, zic medicii. Abraham Preciado și soția lui, Elsa. N-am să le pot uita niciodată numele. Cât de mult trebuie să-i rog să mă ierte? Cât?

Nu dorm, nu mănânc. Sunt speriat. Ei se prefac că le-ar păsa de mine. „A fost necesar, așa a vrut Dumnezeu“, îmi explică Antonio. Chiar așa să fi vrut Dumnezeu? Să dai cu bâta într-un bătrân prăbușit la pământ: a poruncit Dumnezeu așa ceva? Humberto mă strânge de umăr. „Stai liniștit, tu păstrezi secretele noastre, noi păstrăm secretele tale.“ Se ridică zâmbind. „Ne vedem sâmbăta viitoare.“

Tatăl meu care ești în pământuri
îngropat lângă mama mea,
mărit fie numele tău și pomenirea ta.
Tu care sălășluiești în țărână
alături de mama mea și
de frații mei,
dă-mi un semn
să știu că mă ascuți,
călăuzește-mă,
o femeie mă împresoară,
un lup mă vânează.
Sunt viața mea, tată
bușteanul de care
naufragiatul de mine
se agață

Trimite-mi o hartă, te rog,
o busolă,
o barcă,
o mare,
un râu,
cărți.
Un sud,
un nord,
un est, un vest,
un orizont,
un viitor
spre care să mă îndrept.

Tatăl meu care ești în pământuri,
sfătuiește-mă,
lecuiește-mă de nesăbuință,
dă-mi aer, vânt
prezentul ăsta mă sufocă.
Am nevoie de tine, tată.
de tine, mamă,
de tine, bunică,
de voi, frații mei.

Am nevoie
de cuvintele voastre,
amintirea dragostei voastre,
amintirea a ceea ce eram noi toți, împreună,
tată și copii,
fiu născut prin cezariană,
fiu asasinat,
mamă păzitoare,
bunică dulce,
dați-mi un semn
că mă auziți,
o busolă,
o barcă,
o mare,
un râu,
cărți.

Un sud,
un nord,
un est, un vest,
un
orizont,
un viitor
spre care să mă

i

n

d

r

e

p

t

Cu câteva luni înainte să moară Carlos, când eram în clasa a unșpea, David Barraza, profesorul de spaniolă, ne-a dat o temă s-o rezolvăm în clasă. „Alegeți zece cuvinte pe care, în cazul unei catastrofe naturale, le considerați indispensabile pentru a putea comunica cu ceilalți și pentru a supraviețui.“ Părea un exercițiu simplu. Nu era. Ne-am chinuit două ore, dar degeaba. A sunat clopoțelul și nimeni încă nu terminase. Ne-a rămas temă pentru acasă.

După-amiază mi-am notat zeci de cuvinte. Le-am eliminat pe cele mai abstracte: ideologie, neliniște, suspans etc. M-am hotărât să le aleg pe cele care exprimau supraviețuirea: mâncare, acoperiș, apă. Apoi cele care creau relații: tu, eu, noi. Și apoi cele care exprimau sentimente umane: iubire, prietenie, bucurie, tristețe. Am fost mulțumit, mi s-a părut că făcusem o selecție rezonabilă.

A doua zi, profesorul ne-a cerut să citim cu voce tare cele zece cuvinte alese de fiecare dintre noi. Mai întâi au citit două colege pe care le consideram cam stupide și superficiale. Lista celor două era aproape identică cu a mea: mâncare, apă, casă, noi, voi, iubire, prietenie, bucurie, tristețe. Una a mai zis și „părinți“, iar cealaltă „haine“. Au urmat alți colegi de-ai mei. Și lista lor diferea destul de puțin, cu câteva variante: călătorie, durere, medicamente, bani, frică.

Dintr-odată am început să mă simt stupid. Unul după altul, apelaserăm cu toții la locuri comune. Poate că asta și urmărise profesorul Barraza, să ne întindă o capcană: „Alegeți acele cuvinte care v-ar ajuta să supraviețuiți.“ În realitate, cuvinte precum apă, acoperiș, haine, tu, noi, iubire erau menite să creeze o legătură rapidă și evidentă cu ceilalți.

Profesorul a scris pe tablă cuvintele și cât de des se repetau. Reieșea clar că și eu intram, alături de colegii mei, în statistica redundanței. Nu aveam de gând să fiu și eu unul printre alții. Am scris la repezeală cuvinte fără nici o legătură, dar de la care mă așteptam să mă scoată din anodinel loc comun.

„Rândul tău, Valdés“, a zis Barraza. El, împreună cu Fernando Alarid, erau profesorii mei preferați. Era tânăr și visa să ajungă scriitor. Era talentat. Ne-a citit la ore câteva dintre povestirile sale. Aveau tensiune, forță, imaginație.

M-am ridicat în picioare și am început să citesc lista mea, bazată pe asociații întâmplătoare: nimic, totul, salvare, a renunța, pericol, iertare, calm, animal, domestic, sălbatic. După ce-am terminat, Barraza a zâmbit. „Și de ce cuvintele astea sunt indispensabile pentru a supraviețui?“ m-a întrebat. Am improvisat un răspuns. „Pentru că toate celelalte pot fi exprimate prin gesturi sau desene.“ Barraza a zâmbit din nou. „Nu cred că e chiar așa, dar tu știi mai bine de ce ai nevoie pentru a supraviețui“, a zis și a continuat cu o disertație despre importanța limbajului care, în momente de criză, ne-ar ajuta să comunicăm eficient unii cu alții.

A felicitat clasa pentru că majoritatea, din care eu nu făceam parte, a reușit cu doar zece cuvinte să delimiteze o zonă lingvistică precisă. Barraza le-a dat tuturor din clasă o notă bună, „mai puțin ție, Juan Guillermo, și am să-ți spun de ce“. M-am gândit că o să mă pice.

După oră, a venit la mine. „Juan Guillermo, de ce vrei mereu să fii diferit?“ Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Nu voiam să fiu diferit, pur și simplu nu voiam să fiu identic cu toți ceilalți. „Nu vreau decât să fiu eu“, i-am răspuns. Barraza m-a bătut cu palma pe umăr. „Ai scăpat de data asta“, mi-a zis. „De ce?“ l-am întrebat. „Pentru că literatura înseamnă să cauți un limbaj propriu, să te rupi, originalitate, iar ție ți-a ieșit asta. Ai un zece.“ Mi-a mai dat o palmă peste umăr și a traversat curtea școlii.

După patru săptămâni, a rămas fără carne. Amaruq a mâncat ultima bucățică și s-a uitat în jur. Întinsese capcane pe un perimetru destul de mare, sperând să prindă vreun animal. Putea fi orice: un lup, un râs, un urs, chiar și-un corb. Avea nevoie de mâncare, dar nu prinsese nimic.

Era jumătatea lui martie, dar iarna părea că nu avea de gând să plece. Gerul nepotolit, ninsoarea neîncetată, vântul bătând zi și noapte. Furtunile de zăpadă distrugeau tot mai tare cortul, bucăți întregi de prelată fluturau sfâșiate. Corzile cu care era asigurat cortul se rupeau și Amaruq se vedea obligat să iasă noaptea ca să lege bucățile rupte, dacă nu voia să se trezească cu adăpostul dus de vânt.

Până la urmă, într-o dimineață, cerul s-a arătat senin, fără nici un nor la orizont. După săptămâni cu cer închis, cenușiu, atâta lumină l-a tulburat. „În sfârșit, primăvara“, și-a zis. Era timpul să încerce din nou să se întoarcă acasă.

A adunat capcanele, a strâns cortul, a legat blănille și le-a pus pe sanie. Apoi l-a așezat pe Nujuaqtutuq deasupra. Lupul slăbise mult, așa că nu i-a fost greu să-l ridice. Pe măsură ce trecuseră zilele, Amaruq se văzuse obligat să drămuiască fiecare bucățică de carne. La început, îi dăduse lupului porție egală cu a sa, dar pe măsură ce timpul trecuse, i-a dat tot mai puțin. Amaruq trebuia să-și păstreze forțele ca să poată vâna pentru amândoi.

S-a pornit la drum. Bunicul lui nu se mai arătase după ce-i lăsase cuțitul. Amaruq nu știa dacă se supăraseră pe el sau dacă se întorsese pe tărmurile morții. Pentru orice eventualitate, a ridicat mâna și și-a agitat-o în aer în semn de rămas-bun, apoi a luat-o spre sud.

S-a hotărât să schimbe traseul. Nu voia să se piardă din nou. Râul larg, cu apele înghețate, trebuia să fie în stânga. A luat-o la dreapta, spre imensul lanț muntos dinspre vest. Avea să-i fie greu să treacă munții, dar de pe piscuri putea să scruteze

orizontul până departe și să localizeze linia ferată care ducea spre casa lui.

După câteva zile a ajuns la poalele munților. I s-a părut că erau exact munții pe care-i vedea la mare depărtare din gară. Aceleași culmi înzăpezite, pâlcurile de pini care se sfârșeau la baza piscurilor, stâncile, înalții pereți de granit. A cercetat variantele pe care le avea și până la urmă s-a decis să urce pe versantul dinspre nord. Pe acolo, urcușul părea să fie mai lin și-ar fi putut trage sania mai ușor. Avea să înceapă escaladarea în dimineața următoare.

A instalat cortul la poalele munților. În timp ce asigura cortul, a văzut pe stânci o turmă de capre sălbaticе. „Animalul cel mai greu de vânat. Fantomele albe“, îi zisese bunicul său. „Când vei reuși să vânez un mascul, atunci te vei putea considera vânător adevărat.“ Avea să încerce să omoare cu sulita o capră sălbatică. Avea să-i arate bunicului său ce vânător bun era, cât de agil era când venea vorba de a se apropia de pradă pe marginea prăpăstiilor.

A reușit să doarmă profund așa cum nu mai dormise de mult. Nici o adiere de vânt, nici un fulg de zăpadă. Până și Nujuaqtutuq a dormit dus. A sforăit atât de tare, încât l-a trezit pe Amaruq. Bărbatul s-a ridicat speriat. Nu știa ce se întâmplă, dacă nu cumva lupul îl ataca. Dându-și seama că sforăise, Amaruq a râs în hohote.

A doua zi a început urcușul. Nu era chiar simplu. De jos părea ușor, dar dădea mereu peste stânci sau prăpăstii adânci. A încercat mai multe trasee până când a dat peste o potecă ce părea să urce mai puțin pieptiș. A parcurs o distanță destul de mare, apoi s-a așezat în zăpadă să se odihnească. Trăsese sania la deal mai mult de șase ore. S-a uitat în jos. A văzut râul larg pe care-l traversase cu săptămâni în urmă. Râul șerpuia și cotea după capricii nebănuite. Uneori de la est la vest, alteori de la

nord la sud. A înțeles de ce greșise și-l traversase de două ori, mergând în aceeași direcție.

A continuat să urce spre partea de mijloc a muntelui și apoi să-i dea ocol. Poteca era tot mai stâncoasă. Trăgea sania după el tot mai greu. De mai multe ori a fost pe punctul de a renunța, dar știa că numai de pe piscuri se va putea orienta.

Epuizat, a ajuns într-o mică depresiune și s-a hotărât să-și instaleze tabăra acolo. L-a băgat pe Nujuaqtutuq în cort, a luat sulita și s-a dus să exploreze stâncile înalte pe unde mișunau caprele sălbaticе. A mers un kilometru și s-a așezat pe o stâncă. A văzut la depărtare doi masculi și patru femele. Mergeau pe cărări stâncoase. Dacă ar fi alunecat, s-ar fi prăbușit într-o prăpastie de cinci sute de metri, dar nu păreau să le pese. Săreau calme de pe-o piatră pe alta.

Le-a urmărit mult timp și și-a dat seama că se îndreptau spre o micuță șa muntoasă. S-a întors și a luat-o la fugă printre stânci ca să le iasă în față. A ajuns în apropierea lor. S-a târât pe burtă, în contra vântului, până la un mic promontoriu aflat în centrul văii muntoase. S-a ascuns acolo și a așteptat să apară caprele sălbaticе. Au ajuns după vreo două ore, când se însera deja. Masculul cel mai puternic le-a condus până la marginea văii, aproape de o potecă pe unde ar fi putut fugi dacă era cazul, și unde femelele s-au întins ca să doarmă. Cei doi masculi au mai rămas o vreme în picioare, atenți la tot ce mișca în jur.

Amaruq abia a îndrăznit să-și înalțe capul ca să le spioneze. A stat răbdător până când s-au culcat și cei doi masculi. S-a lăsat noaptea. Amaruq a așteptat să iasă luna și să lumineze șaua. A ațipit o vreme și i s-a făcut frig. Temperatura scădea vertiginos imediat ce soarele apunea. Pe la unsprezece noaptea a ieșit și luna, aflată în ultimul pătrar. Lumina suficient. Amaruq și-a înălțat privirea și, luându-și reper câteva stânci, și-a marcat în minte locul în care se aflau caprele.

A ieșit din ascunzătoare și a început să meargă în patru labe, cu sulia lipită de el. Din când în când, se întindea cu totul în zăpadă ca să nu le atragă atenția. Apoi continua să se apropie. A ajuns la cincizeci de metri de ele. Pentru a avea sorți de izbândă cu sulia, trebuia să se mai apropie încă vreo treizeci de metri. Părea imposibil. Una dintre capre deja se ridicase și amușina agitată. Amaruq a rămas nemișcat, ținându-și respirația. Capra a făcut câțiva pași, cu nasul în vânt. După câteva minute, a părut să se liniștească și s-a întins din nou pe jos.

Lui Amaruq i-a luat o oră să ajungă la douăzeci de metri de ele. Mâinile i se învinateșiseră de frig. Abia mai ținea sulia. A mai înaintat puțin și, după ce s-a orientat unde se aflau caprele, s-a ridicat încet. Nu le-a mai văzut. A scrutat valea cu mare atenție. Nimic, numai pătura de zăpadă albă. S-a uitat din nou la reperele pe care și le luase: piscul în stânga, stâncile la mijloc, perețele stâncos la dreapta. Caprele ar fi trebuit să fie acolo, dar se vedea numai zăpadă. A auzit zgomot de pietre rostogolindu-se la vale. S-a întors. La două sute de metri de el, caprele săltau din stâncă în stâncă. Când se ridicaseră și fugiseră?

S-a întors frustrat. I-a luat aproape patru ore să ajungă la cort. A ajuns odată cu zorii. S-a prăbușit extenuat și a adormit.

Am dormit îmbrățișați. M-am trezit înaintea ei. I-am admirat trupul gol și mi-am trecut palma peste spatele ei. M-am concentrat asupra pielii ei fine, ca să văd dacă emana un alfabet aero-luminos care să mă ajute să descifrez motivele dispariției ei. Dar pielea ei mi-a confirmat doar cât de mult o iubeam. Și, în același timp, câtă suferință îmi provocau secretele, promiscuitatea, misterele ei. Mama obișnuia să spună că „fiecare om are dreptul la secretele lui“. Sigur, dar la fel de bine și noi, cei care suferim din cauza acelor secrete, avem dreptul să le cunoaștem. E cumplit când persoana iubită ne ascunde ceva. Zona aceea la care nu avem acces ne corodează încrederea,

siguranța, certitudinea și sfârșește prin a ne distruge. Iar eu eram deja distrus.

Chelo s-a trezit zâmbind și m-a mângâiat pe față. „Ce frumușel ești, ticălosule“, mi-a zis. Cuvintele ei m-au durut. La fel zisese și Zurita despre Carlos. S-a întins și m-a întrebat cât e ceasul. „Opt și un sfert“, i-am răspuns. „La zece am cursul de anatomie și fiziologie, trebuie să mă grăbesc“, a zis.

S-a ridicat goală. S-a încălțat ca să nu se taie și a sărit peste unul dintre pereții dărâmați. Imediat ce a aterizat în sufrage-rie, Colț a început să mârâie. Chelo i-a zâmbit, ca și cum lupul i-ar fi putut înțelege gestul. Lipită de perete, s-a dus la bucătărie. „Vrei ochiuri?“ m-a întrebat. „Da“, i-am zis. Relația noastră intra din nou în cotidian.

M-am încălțat și eu și m-am dus la bucătărie dezbrăcat, ca și Chelo. Ea a terminat de gătit și s-a așezat lângă mine. Goi, înmuind bucățele de tortilla în gălbenuș, la parterul devas-tat, păream doi supraviețuitori care pierduseră totul într-un tsunami.

S-a îmbrăcat fără să se spele. „Vreau să miros a tine toată ziua“, mi-a zis și m-a sărutat pe buze. Era gata de plecare. Am rugat-o să nu plece. „Mă întorc diseară“, mi-a zis. N-am cre-zut-o, și după ce a plecat m-am simțit extrem de neliniștit.

Așa gol cum eram, m-am așezat în fața lui Colț. După cum mă sfătuisese Avilés, am început să urlu și să latru. Colț și-a lăsat capul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să înțeleagă ce făceam. Nu m-am descurajat. Am continuat cu urletele până când Colț și-a ridicat capul și, în ciuda botniței, a urlat. Am continuat să urlăm amândoi într-un duet inegal.

Când am tăcut, a tăcut și el. N-am mai scos nici unul nici un sunet. O vreme ne-am uitat fix unul la celălalt. Apoi fiecare și-a văzut de treabă. Colț s-a scărpinat după ceafă cu piciorul din spate, iar eu am început să fac curat în groapa de gunoi din jurul meu.

Câteva ore am curăţat excremente, am spălat cu peria urina de pe pereţi, am măturat cioburile, am pus la loc mobilele, am scuturat covorul murdar, şi nu se vedea c-aş fi făcut ceva. Am auzit soneria. Mi-am legat un prosop în jurul taliei şi m-am dus să deschid. Era Avilés. „Făceai baie?“ m-a întrebat. „Nu, şmotruiam“, i-am răspuns. „Pe cine şmotruiai?“ a glumit el şi a râs de propria glumă. „Hai să mâncăm“, mi-a zis. Nu părea să-i pese că eram pe jumătate gol. „Acum?“ „Normal, e ora prânzului. Îmbracă-te şi hai să mergem.“

Ne-am dus să mâncăm fructe de mare la o tarabă din piaţa din La Viga. Avilés a comandat pentru amândoi: scoici, mix de stridii, caracatiţă la grătar, peşte la cuptor. Trecuseră luni întregi de când nu mai mâncasem atât de bine. Avilés m-a certat că nu am tăiat feliuţe avocadoul, ci l-am zdrobit deasupra caracatiţei. „Ca să fie delicioasă, mâncarea trebuie să arate delicios.“ Fireşte că nu l-am băgat în seamă. Tulburat de întoarcerea lui Chelo, puţin îmi păsa dacă-l tăiam sau nu cum trebuie.

„Ce te frământă?“ m-a întrebat Avilés. M-am uitat la el. De ce-l interesa atât de mult viaţa mea pe necunoscutul ăsta? De ce mă invita la prînz, la cină, de ce-mi cumpăra pâinici? Ce urmărirea? L-am întrebat verde-n faţă. Avilés s-a gândit mult înainte de a-mi răspunde. „Eu răspund de şase tigri. Cinci s-au născut în captivitate. Al şaselea a fost prins în India, când încă era pui, după ce au vînat-o pe maică-sa. Când l-am cumpărat, era o adevărată bestie şi ataca pe oricine se apropia de el. Am început să-i dau atenţie, pur şi simplu, să-i dau de mâncare. Atât. Nu am vrut să-l îmblînzesc, nici să-l dresesz. Am pus bazele unei relaţii. El era orfan şi eu eram orfan. Acum, tigru ăsta, pe care-l cheamă Tito, e capabil să ucidă pentru mine. Dacă un alt tigru încearcă să-mi facă rău, Tito mă apără. Amândoi facem parte din comunitatea orfanilor. Trec pe la tine pentru că suntem orfani, şi noi, orfanii, trebuie să avem grijă unii de ceilalţi, dar dacă te deranjează, n-am să mai vin.“

Răspunsul său lung m-a pus pe gânduri. Conceptul de „comunitate a orfanilor“ mi-a deschis o nouă perspectivă asupra condiției mele, asupra a cât de vulnerabil ești când rămâi fără părinți și, în cazul meu, fără frați și bunici. Avea dreptate, trebuia să avem grijă unii de alții. „Nu, nu mă deranjează că mă cauți. Nu înțelegeam de ce o faci, atâta tot“, i-am răspuns. „Și acum ai înțeles?“ Am dat din cap și am continuat să mâncăm.

Pe drumul spre casă, Avilés a pus o casetă cu melodii cardenches¹. „Asta e muzica mexicană cea mai apropiată de blues“, mi-a zis el, „o cântă culegătorii de bumbac în timp ce lucrează pe câmpurile din La Laguna, în Coahuila. Cântă toți, în cor, un cântăreț pe fiecare rând de bumbac.“

Muzica aceea era aspră, melancolică, o lamentație profundă. „Când eram mic, tata mă ducea să-i ascult. În general, cântăreții erau niște bătrâni cu palmele bătătorite și cu fața zbârcită de la atâta soare. Așa că am mereu cu mine o casetă cu muzică cardenche, ca să-mi amintesc de tata.“

L-am întrebat cum au murit părinții lui. „Mama a suferit un atac cerebral în timp ce luam cina. A murit acolo, pe loc, la masă. Tata s-a sinucis după un an, exact în ziua când am împlinit paisprezece ani, dar aș vrea să nu vorbesc despre asta.“

Am ajuns acasă și a intrat să-l vadă pe Colț. „E deshidratat“, a zis, „are nasul uscat. Nu i-ai dat apă?“ Nu, nu-i dădusem. Chelo mă făcuse să uit și de Colț, și de King, și de papagali. Am umplut o găleată cu apă și am lăsat-o în apropierea lui Colț, care imediat a început să bea prin botniță.

„Mă duc să văd ce face câinele meu“, i-am zis lui Avilés. Îl lăsasem închis în camera lui Carlos mai bine de douăzeci de ore. Imediat ce-am deschis ușa, King a sărit pe mine, agitat. Fusesse atât de disperat, încât zgâriase ușa până o crăpase ușor.

¹ Canto cardenche e un gen de muzică populară mexicană în care cântecul e interpretat numai cu vocea, fără nici un instrument muzical.

Nu-și mai făcuse nevoile în baie, ci direct în mijlocul patului. L-am luat de gât și l-am târât până la grămăjoara de rahat. „Nu, așa ceva nu se face aici. Nu.“ King s-a smucit și s-a ascuns sub un scaun. Acum nu suferea numai din cauza groazei pe care i-o pricinuia lupul de la parter, mai trebuia să facă față și sentimentului că singurul stăpân care-i mai rămăsese îl abandonase.

M-am simțit vinovat și l-am chemat la mine. King s-a apropiat temător, iar când m-am aplecat să-l mângâi, a început să-mi lingă mâna și să țopăie. I-am strigat lui Avilés să urce. I-am zis cât de mult se temea King de Colț. L-am întrebat ce-aș putea face. „Nu știu“, mi-a răspuns el, „meseria mea e să îmblânzesc animale sălbatice, nu să fac dintr-un animal fricos unul curajos“. S-a aplecat să-l vadă mai bine. I-a lins mâna și l-a umplut de bale, așa cum făcuse și cu mine. Avilés s-a jucat cu el până când King a prins încredere în el, și atunci l-a luat în brațe și a pornit pe scară în jos.

Câinele s-a zbatut, încercând să scape, dar Avilés l-a ținut strâns. Când a ajuns în fața lui Colț, Avilés l-a întors pe King ca să-l vadă pe lup. Sărmanul King a început să tremure ca varga. Avilés l-a lăsat jos și King a țâșnit ca din pușcă și s-a ascuns din nou în camera lui Carlos.

Avilés a zâmbit când l-a văzut cum fuge. „Câinele tău n-are leac, mă tem“, a zis. Apoi a arătat spre Colț. „Încearcă să-i dai jos botnița. Dacă dă să te atace, pune-i-o la loc până nu va mai putea de foame. Va fi tot mai slăbit și ți se va supune.“

Scrisoarea anonimă suna așa:

Comandorii și Cavalerii Marii Cruci și ai Serenisimului Ordin Al Încornoraților, reuniți într-o Ședință Plenară prezidată de venerabilul Mare Maestru al Ordinului, excelența sa D.L. Narișkin, au fost unanim de acord ca domnul Aleksandr Pușkin să fie numit coadjutor al Marelui Maestru al Ordinului Încornoraților și Cronicar al Ordinului.

Aleksandr Pușkin, marele poet rus, a citit-o indignat. El, încornorat? Soția lui, infidelă? În acord cu temperamentul său vulcanic, a jurat că acela care l-a ofensat atât de tare va plăti cu viața. L-a bănuț pe Georges D'Anthès, un ofițer francez din garda de onoare a țarului, fiul adoptiv al ambasadorului Olandei, baronul Von Heeckeren. D'Anthès cochetase de mai multe ori cu soția lui Pușkin, Natalia Gončearova, renumită pentru frumusețea și stilul ei, pe care poetul, urât și mic de statură, o iubea nebunește.

Chiar dacă bănuțelile nu i-au fost confirmate, Pușkin l-a provocat pe D'Anthès la duel. Ambasadorul a intervenit, încercând să aplaneze conflictul, dar Pușkin nu a cedat. Pentru a evita confruntarea, D'Anthès a propus o soluție demnă pentru amândoi: să se însoare cu Ekaterina, sora Nataliei. Astfel, D'Anthès arăta limpede că nu are nici un fel de intenții necurate cu Natalia.

Pușkin a acceptat soluția lui D'Anthès. S-a anulat data prevăzută pentru duel și s-a fixat data nunții. Însă nici unul dintre ei n-au ținut cont de răutatea celui care trimisese

scrisoarea anonimă. Au urmat alte scrisori și în toate se insinua că D'Anthès avea o relație cu Natalia. Pușkin și-a ieșit din minți, convins că D'Anthès se folosea de căsătoria cu Ekaterina pentru a fi aproape de Natalia. Așa că l-a provocat din nou la duel.

Au început pregătirile confruntării, în mare secret, pentru că toți participanții își riscau pielea. Țarul interzisese duelurile, iar cei care îi încălcau ordinul erau executați. Dacă dueliștii supraviețuiau, îi aștepta spânzurătoarea. Secundanții și toți ceilalți implicați în organizarea duelului riscau să-și piardă privilegiile, ba chiar să înfunde pușcăria.

Dar amenințările țarului nu au împiedicat duelul. În data de 27 ianuarie 1837, la patru și jumătate după-amiaza, dueliștii s-au întâlnit la marginea orașului Sankt Petersburg. Secundanții i-au dat fiecăruia pistolul cu un singur glonț pe țevă. Rivalii au făcut douăzeci de pași. S-au întors la comandă și D'Anthès, militar cu experiență, a tras primul și l-a rănit pe Pușkin în abdomen. Poetul s-a prăbușit în zăpadă, sângărând. A reușit totuși să se ridice și a tras asupra dușmanului său, rănindu-l la mână și la coaste. Rana lui Pușkin a fost gravă; cea a francezului, nu.

Poetul a fost transportat cu sania la un spital din oraș. Timp de trei zile, medicii s-au chinuit să-l salveze, dar glonțul străpunsese mai multe organe, așa că Pușkin, încăpățânatul duelist, a murit.

La înmormântarea lui au participat treizeci de mii de persoane. Slujba trebuia să aibă loc la catedrala Sfântul Isaac, dar autoritățile, pentru a evita tulburarea ordinii publice, au ales să fie ținută la o biserică mai mică. A fost îngropat în taină, la miezul nopții, într-un loc neștiut, pentru ca mulțimea, întărită de moartea poetului, să nu se ridice împotriva țarului.

Țarul le-a retras toate titlurile rusești baronului Von Heeckeren și ofițerului D'Anthès. Pe acesta din urmă nu l-a condamnat la moarte, dar l-a expulzat din țară. D'Anthès s-a

întors în Franța, unde a avut o carieră militară de succes și a trăit până la o vârstă înaintată. Rămasă văduvă, Natalia s-a măritat cu unul dintre ofițerii din garda țarului.

Mai mulți martori din epocă susțin că duelul a fost de fapt o conspirație pusă la cale de Von Heeckeren și de alți apropiați ai țarului. Popularitatea lui Pușkin și caracterul său subversiv îl făceau să fie un pericol pentru regim, așa că lucrul cel mai bun era ca țarul să scape de el. I-au exploatat caracterul violent și l-au împins să se dueleze cu un oponent care-i era mult superior în manevrarea armelor. Ipoteza acestei intrigi încă nu a fost confirmată.

Am continuat să iau parte la reuniunile băieților cuminți. Cele de luna și miercurea, plictisitoare, cu sucuri, chipsuri și invitați care susțineau conferințe fanatice și descreierate. Așa a trebuit să ascult un doctor care era împotriva avortului – ne-a proiectat un documentar intitulat *Țipătul tăcut*, unde apăreau bucăți dintr-un fetus smuls din uter cu chiureta; un tip numit Cordero care nega Holocaustul și Inchiziția și o femeie care susținea că vorbește cu îngerii.

La una dintre reuniuni, oratorul invitat a fost chiar părintele Arturo. A vorbit de o conjurație a ateilor și evreilor pentru a stăpâni lumea. „În spatele lor se află Diavolul“, a zis el, „și nu avem voie să ne culcăm pe-o ureche.“ A vorbit despre cei doi mari dușmani ai Bisericii Catolice: guvernării eretici, care asmuțeau poporul împotriva catolicilor, și cei care otrăveau societatea, corupând tinerii cu alcool, droguri și sex. Acești dușmani trebuiau combătuți neîncetat, pentru că Necuratul pândește să-și bage coada în tot ceea ce facem.

Înainte de plecare, părintele Arturo și-a apropiat de mine fața lui de reptilă. „Vor fi luate niște decizii de mare importanță și sper să fii de partea noastră. Ne putem baza pe tine?“ N-am știut ce să-i răspund, așa că am dat din cap că da. M-a ciupit de obraz și s-a îndepărtat zâmbind glacial.

Sâmbăta următoare, conform obiceiului, ne-am pus rasa și cagula. Au urmat rugăciunile, jurămintele de a face praf dușmanii. Apoi Humberto ne-a cerut să ne scoatem cagula și a luat tabla. „Avem numele noilor noștri dușmani“, a zis și-a scris primul nume.

Margarito Rosas. Retorno 108, nr. 46. Șofer de taxi. Eretic.

Humberto s-a uitat la mine înainte de a scrie următoarele nume:

Sean Page. Retorno 207, nr. 63. Fost soldat. Otrăvitor.

Diego Pernía. Retorno 201, nr. 2. Fără ocupație. Otrăvitor.

Juan Carlos Valdés. Retorno 201, nr. 85. Fără ocupație. Otrăvitor.

Le-a citit cu voce tare. Am simțit fiori reci pe șira spinării. Asta voia să spună părintele Arturo prin acel „ne putem baza pe tine”? Fără să-și ia privirea de la mine, Humberto a întrebat dacă cineva avea ceva de spus în apărarea acuzaților. Am ridicat mâna. „Eu“, am zis. Humberto a zâmbit răutăcios. „Cunoști regulile, Juan Guillermo, nu ai voie să-ți aperi rudele ori pe acoliții lor“, a precizat.

„Fratele meu n-a făcut nimic“, am susținut. Humberto m-a pironit cu privirea. „Investigațiile demonstrează că sunt vinovați, iar tu știi asta mai bine decât oricine.“ „Vinovat de ce?“ am îndrăznit să-l întreb. „A otrăvit sute de tineri, printre care și pe verișoara lui Josué. Le vinde droguri și, în plus, le pune la dispoziție un cinematograf unde să poată lua otrava aia. Vrei să spui că nu știai?“

Humberto s-a întors către ceilalți. „Are cineva ceva de zis în apărarea acuzaților?“ Au amuțit cu toții. „Dacă nu, atunci să trecem la pasul următor“, a zis. „Nu“, am țipat eu, „să nu vă atingeți de ei.“ Humberto s-a întors spre Antonio. „Merită să-i iertăm?“ a întrebat el în batjocură. Antonio a dat din cap că nu. Humberto s-a uitat din nou la mine. „Îmi pare rău, dar trebuie să trecem la pedeapsa corespunzătoare.“

Carlos și cu mine căzuserăm în capcană. Humberto o pregătise fără grabă, în luni de zile. A pregătit-o piesă cu piesă, a fixat-o, și noi am căzut ca proștii în ea. „Ne putem baza pe tine“ însemna un drum înfundat, absența oricărei ieșiri. Imediat ce s-a terminat reuniunea, m-am dus să vorbesc cu el.

— Te rog, lasă-i în pace.

— E numai vina lor, a zis Antonio.

— Am să-i conving să nu mai facă.

— Prea târziu, a declarat Humberto. Trebuia să-i convingi mai demult.

— Nu mi se părea că fac ceva atât de rău.

— Mai rău de-atât nu se poate. Din cauza lor o întreagă generație de tineri cad în păcat, a zis Antonio, și nu te acu-zăm că i-ai acoperit numai pentru că faci parte din gruparea noastră.

— Bănuiesc că știi ce pedeapsă merită, a zis Humberto.

Pedeapsa pentru „otrăvire“ era eliminarea. Am început să tremur. Mi s-a făcut frică. Nu pentru mine. Pentru fratele meu, pentru Castorul Turbat, pentru Nebunul.

— Vă rog, nu-i eliminați.

Humberto și-a dus arătătorul la buze, cerându-mi să tac. Și-a lăsat capul în jos, prefăcându-se că încearcă să găsească o soluție, apoi și l-a ridicat.

— Am putea schimba eliminarea cu o pedeapsă mai ușoară, cum ar fi o „corecție“, dar avem nevoie de date care să ne ajute în cazul ăsta. Înțelegi?

— Cum ar fi?

— Să ne spui unde se ascund când fug de poliție.

Ăsta era secretul lui Carlos pe care nu trebuia să-l dezvălui niodată.

— Nu știu, am zis șovăitor.

— Dacă nu știi, trebuie să-l afli. Mai mult, dacă nu ne spui în trei zile, o să le aplicăm o „corecție gravă“ părinților tăi. Știm la ce oră ies de la muncă, la cât se întorc acasă, pe ce drum.

— Părinții mei n-au nici o vină.

Humberto m-a ținut cu o privire plină de ură.

— Tatăl tău a luat în derâdere numele lui Cristos, și-a bătut joc de părintele Pepe. Crezi c-am uitat? Și sunt cu atât mai vinovați cu cât au crescut un fiu precum Carlos. Dacă-ți trece prin cap să le dai de veste să fugă sau mai știu eu ce, o să-i găsești ca pe Enrique, „drăguța“ prietenilor tăi. Ascultă bine ce-ți spun.

Când a zis asta, Antonio a tresărit. Au făcut un schimb de priviri.

— Stai liniștit, i-a zis Humberto lui Antonio, ne putem baza pe Juan Guillermo, nu-i așa? Ai făcut o păpușă stricată din bătrânul evreu, așa că știm de ce ești în stare, și de ce suntem cu toții în stare.

A făcut doi pași spre mine și a început să-mi vorbească în șoaptă.

— Nu există altă cale. Sau ne spui unde se ascund, sau îți asumi consecințele. Dacă ne spui repede, vom aplica o „corecție” și gata, dar dacă le spui ceva, cât de puțin, îți omorăm toată familia, și știi bine că vorbesc serios. Așa că spune-ne odată și nu risca să dai cu bâta în baltă.

Aș fi putut să aștept trei zile, să-i anunț pe părinții mei, să-i spun lui Carlos să atace el primul, să fac eu însumi rost de un pistol și să-i ciuruiesc, aș fi putut să fac atâtea, dar totul s-a redus la asta:

— Se ascund în rezervoarele de apă. Sean și Diego în cele ale familiilor Martínez, Carbajal și Armendáriz. Fratele meu în rezervorul familiei Barrera sau în cel al familiei Santibáñez.

— Cum se ascund?

— Au paie la ei și respiră prin ele când se scufundă. Pot sta ore în șir într-un rezervor.

Humberto a zâmbit. Al naibii zâmbet! Blestematul lui de zâmbet.

— Tocmai le-ai salvat viața. Ai făcut bine că ne-ai zis. Asta dovedește că ești de-al nostru. Poți pleca.

Am simțit greața forțându-mi esofagul, gata să explodeze. Am ieșit în grabă. Imediat ce-am închis ușa după mine, am vomitat.

A încercat de mai multe ori să vâneze caprele sălbatice. Nu s-a putut apropia la mai puțin de o sută de metri. La cel mai ușor

zgomot sau la cea mai mică mișcare, fugeau. Dar oricât de greu i-ar fi fost, Amaruq era obligat să vâneze măcar una. Nu avea de ales. Lipsa hranei începea să-și spună cuvântul. Ca să coboare de pe munte pentru a vâna un elan sau un cerb însemna să-i localizeze mai întâi, iar asta ar fi putut dura săptămâni întregi, iar în stadiul de malnutriție în care era, așa ceva era imposibil.

Nujuaqtutuq, tot mai înfometat și mai disperat, a ros tot ce avea la îndemână: bucăți de frânghie, curele de la sanie, prelata cortului. Amaruq a găsit femurul și bazinul din scheletul unei capre. Le-a răzuit cu cuțitul, iar apoi a adunat așchiile de os, le-a amestecat cu zăpadă și le-a mâncat. Restul oaselor i le-a dat lui Nujuaqtutuq, care le-a ros imediat.

Amaruq a montat cortul la adăpostul unei stânci imense, ca să nu-l ia o eventuală avalanșă. În timp ce-și instala tabăra, a auzit un zgomot îndepărtat. A zărit un elicopter străbătând pășunea la joasă înălțime. Primul semn de viață umană după luni întregi. Elicopterul a virat spre munte, a trecut pe lângă piscurile dinspre nord și s-a îndepărtat. Amaruq s-a uitat după el până l-a pierdut din vedere.

Au trecut mai multe zile și Amaruq și Nujuaqtutuq erau tot mai slăbiți. Amaruq s-a hotărât să riște să vâneze o capră. A legat o coardă de vârful unei stânci și a coborât în rapel până deasupra potecii înguste pe unde treceau caprele în drumul lor dinspre stânci spre văi. Ascuns după niște stânci, Amaruq a așteptat patru ore. Imediat după apusul soarelui, a auzit zgomot de pietre rostogolindu-se. Caprele se întorceau pe drumul lor spre adăpostul de noapte. Amaruq nu le vedea, dar le auzea behăind tot mai aproape. Inima a început să-i bată cu putere. O femelă cu puiul ei a trecut pe sub Amaruq fără să-i simtă prezența și și-a văzut liniștită de drum către vale. După ea, au mai apărut un mascul tânăr și două femele ce au ținut liniștite poteca.

Amaruq a ridicat sulița încet și a țintit golul pe unde bănuia că trebuia să apară masculul lider al turmei, dar în locul lui a

apărut o femelă destul de mare. Amaruq a știut că acela era momentul său. Femela a înaintat pe potecă. Amaruq a ples-căit din buze și femela s-a oprit să vadă de unde venise sunetul. Amaruq a aruncat sulița, care s-a împlântat în coastele caprei. Femela s-a dat înapoi câțiva pași și apoi a luat-o la fugă spre vale. Amaruq a apucat să vadă un șuvoi de sânge curgând pe blana albă a caprei.

Amaruq a continuat să stea nemișcat. Trebuia să mai aștepte cel puțin o oră până când capra avea să moară. Dacă se ducea prea repede după ea, capra s-ar fi speriat și s-ar fi repezit spre culmile stâncoase, unde i-ar fi fost imposibil s-o mai găsească. Până la urmă, a trecut și ora aceea. Amaruq s-a dezlegat și a coborât cu grijă. Poteca nu avea mai mult de patruzeci de centimetri lățime. La cea mai mică alunecare, s-ar fi prăbușit în hău. S-a dus la locul unde se aflase capra când o lovise. A văzut picături de sânge amestecate cu smocuri de iarbă rumegată. A regretat că țintise prost: îi înfipsese sulița în burtă. Dacă ar fi țintit cu zece centimetri mai aproape de umeri, capra ar fi murit în numai câteva minute, asfixiată, cu plămânii perforați. Așa, mai avea de trăit încă cel puțin cinci ore și îi va fi greu să-i țină urma. Materia gastrică avea să-i acopere rana, oprind curgerea sângelui. Ar fi trebuit să umble în patru labe ca să vadă picăturile de sânge.

S-a decis să lase căutarea pe a doua zi și să se întoarcă la tabără. A făcut un ocol pentru a nu speria turma. Cu cât punea mai puțină presiune pe capra rănită, cu atât mai bine. Spera că se va întinde să doarmă lângă celelalte, iar septicemia, provocată de pătrunderea bacteriilor intestinale în fluxul sanguin, avea s-o omoare.

A ajuns la cort peste măsură de obosit. În atâtea ore cât stătuse nemișcat, soarele îi arsese fața și coastele îl dureau de la hamul cu care se legase. A aprins focul cu niște surcele făcute din câteva bețe uscate. A topit zăpadă și a băut-o, apoi a lăsat

o cratiță cu apă lângă Nujuaqtutuq. Lupul și-a ridicat cu greu capul ca să bea. Amaruq s-a uitat la el o vreme. „Noapte bună“, i-a zis.

S-a trezit devreme ca să ia urma caprei rănite. A luat la el mai multe crenguțe ca să însemne locurile unde va găsi sânge. A început din locul unde o rănise. La început, capra lăsase în urmă mai multe urme însângerate, dar acestea s-au făcut tot mai mici și mai rare. După o sută de metri, Amaruq a pierdut urma caprei. Nici o picătură de sânge. S-a întors la crenguța care-i arăta ultimul loc în care găsisse urme. A mers în cercuri tot mai largi pentru a nu lăsa nici o zonă necercetată. După două ore a găsit o bucată de țesut stomacal însângerat. Capra nu coborâse către vale, ci o luase spre piscuri. Era cel mai rău dintre toate scenariile posibile. Rănită de moarte, putea oricând să se prăbușească în gol de la o înălțime de patru sute de metri.

Amaruq a continuat să caute. A găsit sulița. Era plină de sânge, de smocuri minuscule de iarbă digerată și de peri albi. Sulița străpunsese burta caprei dintr-o parte într-alta. La câțiva metri depărtare, a găsit o baltă de sânge închegat. Asta însemna că biata capră, slăbită de hemoragie și de infecție, zăcuse o vreme, apoi își continuase drumul. Nu putea fi departe.

După ce a căutat ore în șir alte urme de sânge, a zărit-o în depărtare. Înainta cu greutate printre stânci către defileu. Avea de gând să se pună la adăpost între zidurile stâncoase. Știa că pe o îngustă potecă pietroasă, în mijlocul masivului stâncos, probabilitatea de a fi atacată de o pumă era mai scăzută.

Amaruq trebuia să o prindă înainte ca ea să ajungă în defileu. Dacă nu, lucrurile aveau să se complice. S-a întors și a luat-o la fugă cât de repede a putut, cu sulița în mână. Trebuia să înconjoare stâncile și să-i taie calea. Dacă capra avea să se sperie și s-o ia la fugă înspre vale, nu conta, important era să o îndepărteze de piscurile prăpăstioase.

Slăbit, Amaruq nu a reușit să alerge prea mult. S-a împiedicat adeseori și s-a văzut silit să se oprească în repetate rânduri pentru a-și trage sufletul. Când a ajuns la locul unde credea că-i va tăia drumul, n-a văzut-o nicăieri. S-a gândit cu groază că poate se prăbușise în gol. S-a apropiat de buza prăpastiei și a privit în jos, dar n-a văzut-o.

A luat-o în direcția din care presupunea că ar fi trebuit să vină. Nu a dat peste ea. A cercetat zona bucățică cu bucățică în speranța că va găsi urme de sânge. Nimic. S-a întors pe urmele proprii până la ultimul punct de plecare. Apoi a mers în linie dreaptă până unde o zărise ultima dată. Puțin mai în față i-a descoperit urmele de copite, presărate cu mici pete de sânge. Urmele se vedeau clar în zăpadă și duceau spre chei. Dar mai apoi, capra făcuse ceva neobișnuit pentru un animal rănit: începuse s-o ia spre piscuri. În general, animalele rănite evită să urce pieptiș, pentru a-și conserva energia.

Amaruq și-a pus și el întrebarea pe care orice vânător și-o pune: dacă ar fi capră sălbatică, ce ar face? Trebuia să-și șteargă din minte orice reacție a animalelor pe care le vânașe înainte și să se concentreze la capra asta și la deciziile ei imprevizibile.

A scrutat piscurile înzăpezite, pereții de granit, depresiunile, grotle, stâncile. Unde s-ar fi simțit ea cel mai în siguranță? Era evident că pe marginea pereților de granit, unde n-ar fi putut fi atacată, dar Amaruq a eliminat această variantă. Cu trupul străbătut de suliță, capra nu putea să sară și să-și mențină echilibrul pe stâncile colțuroase. Un alt refugiu probabil ar fi fost în scobiturilor stâncilor. Acolo, în firidele acelea s-ar fi simțit la adăpost și s-ar fi putut odihni. Mai mult, în adânciturile acelea stâncoase apa se aduna fără să înghețe și și-ar fi putut potoli setea. Febra provocată de septicemie și hemoragia internă deshidratează cu rapiditate.

Până la urmă, Amaruq a rămas la convingerea că totuși capra sălbatică nu putea fi altundeva decât ascunsă printre colțurile

stâncoase din zona cea mai înaltă a muntelui. Nu s-a înșelat. Pe povârnișul pietros a descoperit urme de sânge. Capra urcase povârnișurile imense. Amaruq a vrut să urce și el, dar gheața alunecoasă făcea imposibilă orice încercare. Stânca nu îi oferea suficiente puncte de sprijin încât să se poată cățara. Singura modalitate de a ajunge în vârf era pe partea dinspre nord, acolo unde urcușul nu era tocmai pieptiș. Dar asta avea să-i ia cel puțin șase ore. S-a uitat la poziția soarelui. În curând avea să se lase seara. S-a hotărât să urce a doua zi dimineața. Urma să se trezească înainte de venirea zorilor pentru a avea timp suficient să urce, să o găsească, să o ucidă, să o jupoaie, să o tranșeze și să se întoarcă la tabără cu mult râvnita carne.

În toiul nopții, în timp ce se încălzea la foc, i s-a făcut rușine. Îi întinsese o capcană marelui lup. Zile la rând îl ținuse prins între fălcile de fier ale capcanei, văzând cum piciorul îi putrezea tot mai mult. L-a învins prin înfometare. Legat fedeleș pe sanie, l-a purtat dintr-un loc într-altul, umilit, slab, subnutrit, furios, înrobit. De ce? Și-a promis că dacă nu va reuși să prindă capra, atunci avea să-i dea lupului drumul. Chiar dacă asta însemna o moarte sigură. Scheletic, fără să se poată bizui pe piciorul drept, n-ar fi fost capabil să vâneze, iar dacă ar fi întâlnit alți lupi, ar fi fost ucis. Poate că cel mai bine ar fi să se așeze lângă el și să aștepte să moară amândoi de foame și de frig. Cel puțin așa ar fi mai corect față de lup. Sau să-l elibereze și să se lase mâncat de către lup, bucățică cu bucățică. Măcar ar mai fi recompensat lungile săptămâni de umilințe la care-l supusese.

A mângâiat spinarea lui Nujuaqtutuq și s-a întins lângă el.

Când a murit bunicul lui Humberto, părinții mei s-au dus la priveghi. I-au zis condoleanțe mamei lui Humberto, dar ea le-a spus că tatăl ei fusese un tiran, nu mai vorbise cu ea după ce rămăsese gravidă, o dăduse afară din casă, fusese un tată sever, le mulțumea că au venit și la urmă i-a întrebat dacă găsiseră loc de parcare.

Părinții mei au ascultat destul de impasibili incoerentul ei torent de vorbe. Până și ea și-a dat seama că nu avea sens să le spună lor așa ceva și, cu lacrimi în ochi, și-a cerut scuze. Părinții mei au îmbrățișat-o și i-au șoptit „ne pare rău“.

L-au căutat pe Humberto, pe atunci în vârstă de treisprezece ani, ca să-i spună și lui condoleanțe. L-au găsit stând singur, într-un colț. „Ești bine?“ l-a întrebat tata. Humberto s-a întors spre ei, cu ochii plânși, răvășit și a dat din cap că nu. Nu, nu era bine. Nu era bine deloc. Îl pierduse pe singurul om care-i făcea ordine în viață și îi oferea stabilitate.

Tata a întins mâna ca să-l consoleze, dar Humberto s-a ferit. „Vreau să stau singur“, a zis. Mama a făcut un pas într-o parte. „Dacă ai nevoie de ceva, știi unde ne găsești“, i-a zis. Humberto nici măcar nu s-a uitat la ea.

Părinții mei și-au luat rămas-bun de la mamă și de la celelalte rude îndoliate. Înainte să plece de la priveghi, tata l-a căutat din nou pe Humberto. Se ruga în genunchi, plângând încontinuu. În ce moment acel Humberto fragil și vulnerabil s-a transformat în acest Humberto intransigent și exaltat? Din ce depozit de ură și-a alimentat disciplina, ușurința de a-i influența pe ceilalți, sângele rece, fanatismul criminal?

Chelo s-a ținut de cuvânt și s-a întors la opt seara. Imediat ce-a deschis ușa, m-a sărutat pe buze. „Mi-a fost tare dor de

tine“, a zis. Am intrat în sufragerie. După plecarea lui Avilés, continuasem să fac curățenie. Am măturat, am spălat, am tăiat ce nu mai era de folos, am adunat. Dacă nu puneam la socoteală camera mea, distrusă complet, parterul începea să arate din nou ca un spațiu locuibil.

Chelo a zâmbit, bucuroasă de schimbare. „Se vede c-ai tras din greu“, a zis. Părea mai bucuroasă decât de obicei. „Mor de foame, n-am mâncat nimic toată ziua“, a zis. M-am oferit să-i fac niște cașcaval pane cu frunze de nopal.

Ne-am dus la bucătărie, sub privirile atente ale lui Colț, care nu-și lua ochii de la Chelo. S-a lăsat să cadă pe un scaun. „Sunt frântă. Am avut examen la chimie organică, cea mai grea materie.“ Și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a continuat să-mi povestească ce făcuse de-a lungul zilei, în timp ce eu nu voiam decât să aflu motivele dispariției ei și, ros de gelozie, să știu dacă într-adevăr se culcase cu alții sau nu.

După ce-am mâncat, mi-a propus să facem duș împreună. Am stat în cabina de duș o jumătate de oră. M-a rugat să o masez pe spate, să „o scap de nodurile musculare“. La sfârșit m-a obligat să suport un duș scurt, cu apă rece. „Pentru fermitatea pielii“, mi-a zis. Nu aveam nici un chef de așa ceva. Apa rece m-a indispus întotdeauna.

S-a învelit într-un prosop și s-a pieptănat în fața oglinzii. Mi-am imaginat cum ar fi să-mi petrec restul vieții împreună cu ea. Să ne trezim împreună, să luăm micul dejun, să facem baie. Dar imediat gelozia și-a înfipt colții. Mi-am închipuit alți bărbați privind-o goală în timp ce se pieptăna, atingând-o, penetrând-o.

Ne-am culcat goi în patul părinților mei. Am lăsat aprinsă numai veioza de pe birou. M-a mângâiat și mi-a șters o picătură de apă de pe frunte. „Nu te-ai șters bine“, mi-a zis zâmbindu-mi. N-am mai rezistat. Incertitudinea mă sufoca. „De ce-ai dispărut?“ am întrebat-o, cu fața aproape lipită de-a ei. Chelo m-a

mângâiat, s-a uitat în ochii mei și a început să-mi povestească. „Din când în când, fără să știu de ce, mă apucă tristețea. Mi se întâmplă de la doisprezece ani. N-am chef să mănânc, să ies, să vorbesc. Mă închid în camera mea, trag draperiile și mă bag în pat. Mă simt abulică zi și noapte. Mă trezesc fără aer și am senzația că inima o să mi se oprească dintr-o clipă într-alta. La cincisprezece ani, disperată, am înghițit o cutie de aspirine, una de pastile antiinflamatorii, zece somnifere și mai multe guri de tequila. Am vrut să mă umflu de medicamente ca să scap odată de tristețea aia. M-am trezit la spital, e o minune că m-au salvat. După externare, părinții mei m-au dus la mai mulți doctori. Nici unul n-a reușit să-și explice de ce încercasem să mă sinucid. Unul dintre ei a recomandat electroșocuri, altul a zis c-ar trebui să fiu internată la psihiatrie. Din fericire, părinții mei nu au ținut cont de recomandările medicilor, așa că m-am putut întoarce la viața mea obișnuită. Le-am promis că nu voi mai încerca niciodată să-mi fac rău, deși tristețea asta atât de apăsătoare chiar mă face să-mi doresc să mor. Din fericire, mă cuprinde tot mai rar, dar atunci când ți-am mărturisit faza cu Carlos și apoi l-am îngropat pe Luis, m-a apucat din nou. E ca și cum o mână uriașă mi-ar stoarce toată viața din mine. De asta am dat la medicină, în speranța că într-o bună zi am să-mi dau seama ce e cu mine.“

Povestea ei m-a uimit. Dacă ceva o caracteriza pe Chelo, atunci erau bucuria și vitalitatea ei. Părea că vorbește despre altcineva. Nu mi-o puteam închipui deprimată. Ea, antiteza tristeții. I-am zis asta și a zâmbit. „Face parte din carusel“, a zis. Am tăcut amândoi. „Tristețea asta poate fi vindecată?“ am întrebat-o. „Nu, doar controlată. Și, uneori, după o anumită vârstă, dispare. Sper să fie așa și-n cazul meu.“

M-a prins de mână și mi-a sărutat-o de mai multe ori, cu mult drag. Nu m-am putut abține să nu-i pun și următoarea întrebare. „Te-ai culcat cu altcineva?“ Chelo s-a uitat în gol, de

parcă ar fi căutat răspunsul într-un ungher al camerei, apoi s-a întors spre mine. „De ce vrei să știi asta?” m-a întrebat. „Trebuie să știu, te rog.” A tăcut o clipă. „Da”, mi-a răspuns, „da, m-am culcat cu alții.”

Amaruq s-a trezit înainte de venirea zorilor. A aprins focul ca să se încălzească. Foamea nu-l lăsase să doarmă bine. Se trezise de mai multe ori cuprins de dureri de stomac, de halucinații cu grămezi de mâncare, de teama de moarte. Pantalonii cădeau de pe el și a trebuit să-i lege cu sfoară. Ca să-și mai potolească foamea a mestecat niște crenguțe uscate și apoi le-a scuipat. Aveau gust de pământ, acru, dar măcar i-au creat senzația c-a mâncat ceva.

La răsăritul soarelui, și-a luat sulița și a pornit în căutarea caprei sălbătice. S-a uitat la răsăritul curat, fără nori, cu orizontul înroșit. „Sângele zeilor”, așa obișnuia să zică bunicul lui. A auzit din nou elicele unui elicopter, dar n-a reușit să-l vadă. A găsit o cărare plină cu căcăreze de capră și i-a fost limpede că pe-acolo trebuia să urce. Aluneca frecvent. Cizmele distruse îl împiedicau să calce cu fermitate și s-a ajutat de suliță ca să înainteze mai repede.

A mers un kilometru. Cărarea se pierdea sub un strat gros de zăpadă care, în bătaia soarelui, amenința să se transforme într-o avalanșă. Iar el trebuia să treacă exact prin locul de unde pătura de zăpadă s-ar fi putut desprinde. A căutat din priviri alte trasee pentru a ajunge la stâncile între care se ascunsese capra. Cel mai sigur traseu presupunea să coboare până la poale, să facă un lung ocol și să urce pe un povârniș extrem de abrupt. A decis să meargă mai departe.

Călca cu foarte mare atenție, ca nu cumva să se desprindă zăpada. Văzuse avalanșe cumplite pornite din cauze minore: rostogolirea unei pietre, reverberația unui tunet, pasul unui animal. Odată văzuse o turmă de mufloni luată de avalanșa stârnită

de pasul unui mascul bătrân. Zăpada începuse să alunece ușor sub pașii muflonului, apoi a prins tot mai multă viteză. În numai câteva secunde, restul turmei care păștea în vale a fost îngropată în zăpadă. Masculul bătrân a rămas sus, uitându-se îngrozit la detunătura albă.

Amaruq a văzut muflonii înghițiți de avalanșă. Masculul bătrân a scos un behăit, chemând turma dispărută. I-a răspuns numai ecoul munților. Era un exemplar superb, cu coarnele îndoite o dată și încă o dată pe trei sferturi. Dacă Amaruq ar fi avut atunci pușca la el, l-ar fi vânat.

Amaruq a săpat prin zăpadă după mufloni. Fiecare animal însemna treizeci de kilograme de carne, plus piele numai bună pentru o geacă. A găsit cinci. Trei dintre ei aveau fracturi la vedere și burțile sfărtecate. A continuat să sape și a dat peste un mascul tânăr, încă viu. Scăpase datorită unei cavități formate în zăpadă. Amaruq l-a scos de-acolo. Muflonul a rămas întins pe jos câteva minute, buimac. Apoi s-a ridicat în picioare, s-a uitat în jur și s-a îndepărtat pe o potecă, clătinându-se.

Amaruq a avut nevoie de o oră întreagă pentru a parcurge cei două sute de metri cât avea placa de zăpadă. La un moment dat, a avut senzația că o lua la vale. În ciuda extremei lui precauții, un mic bloc de zăpadă s-a desprins când a călcat pe el. Mai sus de el, zăpada s-a mișcat, dar nu s-a pornit avalanșă.

A ajuns la stâncile unde bănuia că s-ar fi adăpostit capra. A coborât cu grijă. Putea aluneca în orice clipă pe pietrele înghețate și asta ar fi însemnat moarte sigură. S-a uitat printre colțurile stâncoase și, într-o văgăună îndepărtată, a văzut o bucată de blană albă: capra.

A coborât ca să intre prin altă parte. Lovea cu cizmele în cornișe ca să înlăture gheața și să aibă o priză mai bună. A reușit să ajungă la adăpostul caprei. A intrat în patru labe și a găsit-o întinsă pe jos, gâfâind și sângerând într-o parte. Amaruq a ridicat sulita și s-a apropiat de ea încet. Capra s-a întors spre el. S-a

pregătit să arunce sulia, dar capra a sărit brusc în picioare și a dispărut printr-o crăpătură.

Amaruq s-a grăbit pe urmele ei. S-a târât pe sub stâncă și a apucat să vadă capra urcând către piscuri. Amaruq le-a înconjurat ca să-i iasă în față. A urcat un pisc și când s-a aflat pe creastă, s-a trezit față în față cu capra sălbatică. Capra a făcut cale întoarsă și a început să coboare, alergând în zigzag. Amaruq a luat-o la fugă după ea și, când era cât pe ce să o țințească, au alunecat amândoi în același timp. Amaruq a încercat să se agațe de stâncă, dar nu a reușit, și a continuat să alunece către prăpastie. Și el, și capra s-au izbit de un alt pisc și s-au prăbușit la vale. Amaruq și-a auzit oasele trosnind în timp ce se izbea de stânci.

S-au rostogolit și s-au tot rostogolit până la poale. Capra a rămas moartă lângă el. Cu botul deschis încremenit într-o groază teribilă. Un corn i se rupsesse și îi curgea sânge din nas. Amaruq a încercat să se ridice, dar nu-și putea mișca nici picioarele, nici brațele. A rămas întins pe spate, uitându-se la cerul albastru. Cu coada ochiului, s-a uitat la capra moartă. Nu era marele mascul, așa cum și-ar fi dorit, dar măcar reușise să vâneze o capră cu sulia. Bunicul lui putea fi mândru de el.

Respira cu mare greutate. A tras adânc aer în piept și când a expirat a început să scuipe sânge. S-a gândit că își rupsesse coastele în cădere și una dintre ele îi perforase plămânii. Își imaginase de multe ori locul unde avea să moară. Într-un pat, de bătrânețe; de frig, în timpul unei furtuni de zăpadă; pe o pășune, atacat de lupi; de foame, refugiat în cortul lui; înecat într-un râu. Niciodată pe fundul unei prăpăstii, cu șira spinării ruptă.

Și-a rotit capul cu greu pentru a privi locul în care urma să moară. În stânga, un pâlț de pini, la dreapta, poalele muntelui plin cu zăpadă, iar în față peretele de granit din vârful căruia se prăbușise. „E un loc bun pentru a muri“, și-a zis.

S-a gândit la Nujuaqtutuq. Și el avea să moară, legat acolo, pe munte. S-a gândit cu groază la lenta agonie care-l aștepta pe stăpânul său, pe zeul său. Nu, marele lup cenușiu nu merita o astfel de moarte, de foame și de sete, dar nimic nu-l mai putea salva. Așa hotărâseră muntele și natura. Aici îl aduseseră acțiunile și voința lui. Prinsese lupul, îl legase de sanie, îl purtase kilometri întregi ca să moară împreună. Spiritele lor aveau să părăsească împreună viața asta pentru a intra în cealaltă. Aveau să se călăuzească unul pe celălalt pe vastele tărâmurii morții.

Amaruq a tușit din nou și a scuipat sânge. Și-a dat seama că mirosul sângelui său și al caprei moarte avea să atragă animalele de pradă. Dacă tot avea să moară devorat, atunci măcar să-l mănânce un lup. Așa s-ar simți mai împăcat cu sine însuși.

A văzut soarele coborând dincolo de pini. Razele și-au făcut loc printre crengi. Un stol de corbi a trecut pe deasupra lui. A auzit pietre rostogolindu-se. Pe înălțimi, celelalte capre sălbătice lăsau în urmă piscurile și se îndreptau spre vale pentru a dormi.

S-a lăsat seara. S-a făcut mai frig. Amaruq a simțit frigul numai la față. Trupul lui inert nu mai simțea nimic de la gât în jos. Luna în creștere și-a făcut apariția pe cer. A auzit venind din depărtare urletele unei haite de lupi. Mult mai aproape, tânguirea unei bufnițe. A început să numere stelele de pe cer. Tatăl său făcuse tot posibilul să-l învețe matematică. I-a arătat de atâtea ori cum să adune, să scadă, să împartă și să înmulțească. „Ca să nu te prostescă atunci când vei cumpăra sau vei vinde ceva“, i-a zis, „ori de câte ori vei avea ocazia, exersează. Numără, adună, înmulțește.“ Acum Amaruq nu număra stelele pentru a exersa, ci pentru a-și aminti de tatăl lui. De mama lui, cea care-i cânta cântece inuite. De frații lui vitregi, care într-o zi s-au jucat cu el. De bunicul lui.

Frigul l-a făcut să clănțane din dinți. Nu i se mai întâmplase niciodată până acum. Bunicul lui îl învățase să respire adânc

pentru a suporta frigul. „Când aerul intră în plămâni, căldura se împrășteie în trupul nostru“ Acum, plămânul lui stâng se golea din cauza perforării. Îl auzea cum gălgâie la fiecare răsuflare.

A continuat să numere stelele. A închis ochii atunci când a ajuns la o sută optsprezece. Le-a înmulțit cu doi: două sute treizeci și șase. Le-a împărțit la trei. Apoi mintea nu l-a mai ajutat să mai facă nici o operație. O toropeală adâncă a pus stăpânire pe el. S-a gândit la Nujuaqtutuq. Își dorea din tot sufletul ca și lupul să moară la fel de împăcat cum murea el acum.

Încă din Grecia antică și în toate civilizațiile următoare, medicina și-a bazat diagnosticele pe doctrina celor patru umori ale trupului. Umorele nu determinau numai bolile, ci și caracterul și posibilele probleme mintale ale oamenilor.

Cele patru umori erau:

Sângele

Bila

Flegma

Bila neagră

Fiecare umoare era strâns legată de un anotimp al anului. Sângele cu primăvara – caldă și umedă. Bila cu vara – caldă și uscată. Bila neagră cu toamna – rece și uscată. Flegma cu iarna – rece și umedă.

Bila neagră era numită *kholé* (bilă) și *mélas* (neagră). A fi *melankholáo* însemna să suferi de bila neagră. Termenul era asociat cu nebunia, pentru că se credea că bila neagră afectează rațiunea și provoacă reacții extreme în corp. Excrementele negre, cu sânge, voma neagră și amară erau consecințe ale *melankholáo*.

La început, pluralul *melankholía* însemna accese de nebunie. Odată cu trecerea timpului, și-a schimbat sensul și a fost folosit pentru a descrie stările întunecate ale celor care, epuizați de asalturile nebuniei, zăceau gânditori, deprimați, înfricoșați.

În ziua de azi, termenul *melankholía* se folosește pentru a exprima o stare de tristețe profundă. Bila neagră ne întunecă sufletul, această beznă lichidă care curge prin trupul nostru. Bezna ascunsă în măruntaiele noastre.

La cei paisprezece ani ai mei, am crezut în vorbele lui Humberto. Mi-a lipsit răutatea necesară pentru a putea interpreta mai bine semnele, pentru a-mi da seama că nu se va ține de cuvânt și că hotărârea de a-l ucide pe fratele meu o luase deja de ceva timp.

Humberto a făcut un târg cu Zurita. Știind prea bine că Zurita voia să-i prindă cât mai repede, Humberto s-a oferit să îi predea el pe cei trei, cu condiția ca unul dintre ei să fie „eliminat”. Zurita a acceptat. Nu conta dacă unul dintre nelegiuïți murea. Important era să aibă cu ce se prezenta în fața fratelui președintelui.

Carlos a lăsat garda jos. Credea că, mai devreme sau mai târziu, Zurita avea să renunțe la a-l mai urmări. Nu și-a dat seama că dușmanul nu era poliția, ci băieții cumiñi. Am vrut să-i spun despre planul lor de a-i aplica o „corecție”, dar n-am fost în stare, de teamă că Humberto ne va omorî părinții și bunica, așa cum amenințase. Secretul acela îmi mânca sufletul. Nu puteam mânca, dormi, nu eram atent la ore.

Într-o după-amiază, n-am mai suportat. I-am povestit lui Carlos despre reuniunile secrete din fiecare sâmbătă, despre bătaia primită de don Abraham și soția lui, despre pedeapsa pe care voiau să i-o aplice. L-am avertizat și în legătură cu represaliile la care aveau de gând să recurgă dacă prindeau de veste că îi spusese ce-i pregătesc și l-am rugat să plece cât mai repede din oraș, împreună cu prietenii lui.

Carlos n-a luat în serios amenințarea. „S-au dat la don Abraham pentru că sunt niște lași, dar pe mine mă doare undeva de ei”. „Sunt niște criminali, ei l-au omorât pe Enrique”, i-am zis. Carlos credea cealaltă versiune: că avocatul ceruse să fie omorât, pentru că Quica voia să-l șantajeze cu relația lor.

I-am zis că tot ei i-au bătut pe cei patru clienți ai lui. „Mă gândeam eu“, a zis.

L-am rugat să nu se pună cu ei. Carlos a dat din cap. „Război au vrut, război vor avea.“

Am făcut ce-am făcut și nu m-am dus la întâlnirea de miercuri, de teamă să nu mă dau de gol. În ingenuitatea mea, crezusem că nu mă vor căuta. A doua zi, în timp ce eu și Carlos hrăneam șinșilele, am auzit soneria. Carlos s-a dus la marginea acoperișului. Humberto și Antonio așteptau în fața porții. „Te caută prietenășii tăi.“

Am coborât și le-am deschis. Am încercat să fiu cât mai stăpân pe mine. Humberto m-a privit în ochi. „De ce n-ai venit ieri?“ m-a luat el la rost. „M-a durut capul“, am zis. „Trebuie să stăm de vorbă“, mi-a zis. „Despre?“ am întrebat eu, cât mai calm cu putință. „Despre niște chestii. Dar nu aici, hai să mergem pe teren.“ Terenul era un dreptunghi pe un câmp, sub stâlpii de înaltă tensiune, unde cândva fuseseră panouri de baschet și-un loc de joacă pentru copii, dar acum nu mai era altceva decât un teren viran. Inelele de la coșurile de baschet erau rupte și atârnavau ruginite de panourile de lemn. Buruienile crescuseră printre structurile de fier care odată fuseseră leagăne și scrâncioburi. Gunoaie peste tot. Șobolani. Gânganii.

Acolo îl omorâseră pe Enrique. M-am gândit că poate voiau să mă omoare și pe mine. „De ce acolo?“ am întrebat. „Ca să nu ne deranjeze nimeni“, a răspuns Antonio. Eram pe picior de plecare când a apărut Carlos, cu șlapi în picioare. De când Zurita îl vâna încontinuu, nu mai folosise intrarea din față. Ieșea pe acoperiș și cobora în stradă pe la altă casă. Nici el și nici prietenii lui nu foloseau același drum, așa că Zurita nu putea ști când și pe unde plecau.

„Sal'tare“, a zis el. Expresia de pe fața lui Humberto s-a schimbat pe loc. „Ce faci, Carlos?“ l-a întrebat cu un zâmbet ipocrit. Am observat că fratele meu avea briceagul ascuns în

mâneca de la cămașă. „Foarte bine“, i-a răspuns Carlos. „Cum se poartă Juan Guillermo?“ Humberto m-a bătut cu palma pe spate. „Excelent, e un băiat cuminte.“ Mi-a înghețat sângele. „Un băiat cuminte“: mi s-a făcut greață imediat ce-am auzit cuvintele alea. „Unde mergeți?“ a întrebat Carlos. „Să dăm o tură pe la terenul de joacă“, a răspuns Humberto. „Vin și eu. Stați să-mi iau tenișii“, a zis Carlos și a intrat în casă.

Humberto s-a întors spre mine, strângând din dinți. „I-ai spus ceva?“ Am dat din cap că nu. A zâmbit. Zâmbetul ăla rece și searbăd. „Atât îți trebuie“, m-a amenințat el.

Carlos a revenit. „Haideți“, a zis el, uitându-se cu atenție la mașinile parcate pe Retorno. Învățase pe de rost numerele de înmatriculare de la mașinile vecinilor, așa că știa care le aparțineau lor și care erau străine. La început, Zurita a pus să fie urmărit cu obișnuitele mașini de poliție sub acoperire: Dodge Dart cu geamuri fumurii. Erau atât de ușor de identificat, încât atunci când polițiștii lăseau mașina parcată și mergeau să mănânce, scriam cu degetul pe praful de pe capotă: „Polițiști proști.“ Zurita și-a regândit strategia și a trimis polițiști în mașini vechi, ponosite: Volkswagen sedan, Opel, Renault, în speranța că vor trece neobservate, dar Carlos le recunoștea imediat.

Ne-am dus la terenul de joacă. Pe drum, am vorbit despre Vera Caslavskaja și Natalia Kucinskaja, frumoasele gimnaste din Cehoslovacia și URSS care participaseră anul trecut la Jocurile Olimpice din Mexic. Antonio a zis că ei nu se uitau la sportivi din statele comuniste, cu atât mai puțin la cei care n-aveau pe ei decât lenjerie intimă. „Habar n-ai ce pierzi, sunt bune de mori“, a zis Carlos.

Am ajuns la teren. Se vedea de la o poștă că Humberto nu se simțea în largul său în prezența lui Carlos. Dacă aș fi știut că peste câteva zile aveau să-l omoare, aș fi stârnit o ceartă pentru ca fratele meu să le tragă o mamă de bătaie soră cu moartea.

Carlos a arătat spre locul unde fusese găsit cadavrul lui Quica. „Știți cine l-a omorât?” a întrebat el, numai pentru a-i pune pe jar. „Nu”, a răspuns Humberto. Fratele meu a insistat. „Știți ce-am auzit?” Am crezut c-o să dezvăluie ceea ce-i spusese. „Că a fost ucis la ordinul unui amant pe care voia să-l șantajeze.” Apoi a adăugat: „Sunt destui homosexuali uciși de către cei cu care se culcă și care nu acceptă să fie văzuți drept homosexuali.” Subiectul părea să-i tulbure rău de tot. „Și-o caută cu lumânarea”, a zis Antonio.

S-a auzit motorul unei mașini. Fratele meu s-a uitat în spate. Un Volkswagen alb, suspect, se apropia pe Retorno 206. „Ne mai vedem”, a zis. S-a dus până la zidul curții lui Víctor Vargas, s-a prins de partea de sus, apoi a sărit pe partea cealaltă. Acea a fost ultima ocazie pe care am avut-o ca să opresc moartea care se apropia cu pași repezi.

Imediat ce a dispărut, Humberto s-a întors spre mine. „Ce i-ai zis?” m-a întrebat. „Nimic”, am răspuns eu. A făcut un schimb de priviri cu Antonio. „Fratele tău și-a băgat nasul și nu am apucat să-ți spunem ce vrem să faci”, a zis. „Ce?” l-am întrebat. „Cumpără treizeci de saci cu ciment și urcă-i pe acoperișul casei lui Humberto”, a zis Antonio. „De ce?” am întrebat. „Vreau să fac o cameră acolo”, a răspuns Humberto. „Și de ce nu-i cumpărați voi?” Antonio m-a ținut cu privirea. „Ordinul se execută, nu se discută.” „Și de unde să fac eu rost de bani pentru atâția saci?” „Treaba ta”, a zis Antonio. Humberto i-a făcut semn din bărbie că sosise timpul să plece. Au luat-o pe Retorno 206 și s-au oprit să discute cu șoferul celui Volkswagen care apăruse în zonă.

„M-am culcat cu doi”, zice Chelo. Stomacul mi se chircește. Durerea se transformă în greață. Mă ridic și mă așez pe o treaptă. Unde te poți refugia când femeia pe care o iubești îți mărturisește că s-a culcat cu alții? Mă iau cu mâinile de cap. De

ce? De ce? De ce? Dorința incontrolabilă de a-l ucide pe cel pe care-l iubești se numește „crimă pasională”. S-o omor ca să nu mai mor încet. Voma îmi urcă în gâtlee, e gata să-mi inunde gura. Ea vine la mine, goală. Se așază lângă mine, în tăcere. Simt nevoia s-o lovesc, s-o îmbrățișez, s-o sărut, s-o înjunghii, să fac dragoste cu ea. Inima, ce s-a ales de inima mea? Hăul ăla tulburător pe care-l simt înăuntrul meu să fie inima mea? Inimă din mâl. Mâl și iar mâl. Vomă. Să vomți mâl. „Iartă-mă”, zice Chelo, implorator. Întinde o mână ca să mă mângâie. Mă dau la o parte. „Nu știam cum să scap de tristețea din mine”, zice. Fiecare cuvânt pe care-l rostește mă izbește pe dinăuntru. Deci, spune-mi, Chelo, tristețea se alungă cu o pulă între picioare? Cu pula altora? Pula-cuțit în ea, pula-cuțit care mă înjunghie. O întreb: „Tristețea se alungă cu o pulă între picioare?” Se uită la mine. Întinde iarăși o mână. Mă fac una cu peretele ca să nu mă atingă. „Aveam nevoie de cineva”, zice ea. „Dacă tot aveai nevoie de cineva, de ce naiba n-ai venit la mine?” o întreb. Gura mi-e plină de vomă cu mâl. Durerea mă străbate din cap până-n picioare. Gâlgâie în stomacul meu. Îmi înconjoară spatele, coboară pe șira spinării. Mâl și iar mâl. „N-am venit la tine pentru că și tu erai trist.” Proasta dracului. Ce știe ea despre tristețea mea? Ea, bușteanul meu de naufragiat, acum mă apucă de picioare și mă trage în adâncuri. Tot mai adânc și mai adânc. Îneacă-te, boule. „Ce dracu' chiar nu te-ai gândit în timp ce ți-o trăgeai cu alții că dac-aș afla, tristețea de-a ști m-ar ucide?” Chelo tace o veșnicie. Limba plină de vomă. „Iartă-mă”, zice din nou, „nu credeam c-o să te doară atât.” Nu? Nu credeai? Pe ce lume trăiești, mai exact? „Mi-a părut rău imediat ce-am făcut-o”, a zis. Aaaaaaaa! A trebuit să se culce de două ori cu altcineva ca să-și dea seama cât de rău îi părea. Fiecare cuvânt rostit de ea mă dărâmă tot mai tare. Edificiul dinăuntru face implozie. Simt cărămizile căzând răsunător în mocirla din măruntaiele mele. Împrăstie nămol arzător,

lavă. Aș vrea să-i spun să se care, să nu se mai întoarcă nicio dată, dar stă lângă mine, goală. Femeia pe care o iubesc. „Mă doare tot ce ține de tine, știi asta?” îmi zice. O doare? Dar eu n-am făcut nimic altceva decât s-o iubesc furibund. „Da? De ce?” Se uită în ochii mei. „Pentru că sunt îndrăgostită de tine.” „Ce minciună de căcat!” îi strig. „Dacă ai fi îndrăgostită, nu ai umbla cu alții. Nu te-ai fi dus să cauți pulele altora.” Nu-și ia ochii de la mine. „Iartă-mă”, repetă, „dar mi s-a părut că noi doi nu aveam nici o șansă. Am discutat despre asta. Amândoi știam că nu avea să dureze.” Îmi vine să o iau de gât și să o trag spre mine. Să-i spun: uite, curva dracului, dacă ești îndrăgostită de mine, rămâi cu mine. Cu mine. Înțelegi? Cu m-i-n-e. De ce umbli cu alții, dacă mă iubești? Dar nu pot scoate o vorbă. Mă înec. Îmi întorc capul și vomit. O mare de mâl explodează din adâncul măruntaielor mele. Durere pură. Mâlul curge pe trepte. La dracu'! Pe lângă atâta moarte, mai trage să moară și iubirea asta. Voma asta e cimitirul iubirii mele. Iat-o, curgând, o învârtjire de tristețe, gelozie, furie, pasiune. „Te simți bine?” întreabă Chelo. A făcut deja patru semestre de medicină și tâmpita încă nu-și dă seama când cuiva îi e rău de nu mai poate. Mă ridic și, dezbrăcat, mă închid în camera lui Carlos. Mă întind pe pat și-l îmbrățișez pe King. Tântălăul ăsta de câine mă linge pe față. De asta țin oamenii atât de mult la câini, pentru că iubesc necondiționat, sunt niște păpuși de pluș însuflețite care oferă iubire fără să aștepte ceva în schimb. Câini adevărați, care suportă totul pentru a se transforma în substitute afective. Asta da muncă! Îl strâng în brațe pe King. Chelo bate la ușă de mai multe ori. „Juan Guillermo, deschide, te rog.” Nu-i deschid. Ar intra cu tot cu bărbații înglodați în ea. Nu vreau să simt duhoarea ei de spermă străină, gura ei îmbăloșată cu saliva altora, sânii ei frământați de mâini străine, vulva ei pătrunsă de alții. Nu, Chelo, nu-ți pot deschide, nu vii singură, vii cu cei doi nenorociți care te-au spurcat. Pe tine, femeia pe care-o iubesc.

Nu mai aud nimic timp de oră. Știu că stă acolo, pe hol, așteptând să-i deschid. Apoi o aud ridicându-se, intrând în dormitorul părinților mei, îmbrăcându-se, coborând scara și ieșind din casă. Îl strâng pe King în brațe tot mai tare. Câinele își cunoaște bine meseria de consolator profesionist. Linge și șterge voma măloasă de pe gâtul și pieptul meu. Devorează durerea mea. Câinele meu, boxerul meu fricos și mediocru. Tot ce-a mai rămas din familia mea, gustul ranced al unei trecute lumi fericite. King a supraviețuit și continuă să-mi fie alături. Îngrozit, speriat, dar alături de mine, umplându-mă de balele împutite care sunt dovada iubirii lui nesfârșite. Mai aștept câteva minute până când sunt sigur că Chelo a plecat. Ies, tot dezbrăcat, din camera lui Carlos. Casa e cufundată în tăcere. Aprind lumina și cobor. Colț mă privește de sub masă. Mă uit la pereții distruși ai camerei mele. Mi-l amintesc pe tata când i-a înălțat. Stăteam pe scaun și mă uitam la el. Rana de la picior cusută cu treizeci de copci. Tata bocănește cu ciocanul. Cuiul străpunge furnirul. Tata se urcă pe un scaun. Înfiletează șuruburile care vor susține ușa. Construiește o cameră pentru mine, fiul lui rănit, în care aveam să locuiesc până la apariția tornadei *Canis lupus*.

Intru în camera mea devastată. Golesc sertarele pe pat. Găsesc o fotografie cu toată familia în Acapulco. Suntem zâmbitori, mai puțin bunica, se vede că-i e prea cald și că nu-i place. Eu am cinci ani. Carlos doisprezece. Tata în costum de baie, mama învelită într-un prosop. Continui să scotocesc. Carnetul meu din școala generală. Note cu roșu: Grammar 5, Spelling 5, Math 5, Educație civică 6, Geografie 5, Științele Naturii 5. Nu degeaba mi se spune Cinci. Dau peste o fotografie cu Horacio Casarín semnată chiar de el. Idolul fotbalist, atacantul exploziv și letal din tinerețea tatălui meu. Printre caietele de școală găsesc un bilețel scris de mama: „Dragul meu, trebuie să faci eforturi mai mari la școală. Știm că poți. Fii mai atent la ore. O să vezi că vei primi note mai mari. Te

iubesc mult de tot. Mama.“ Mi-e dor de mama. Îmi lipsesc sfaturile ei, dragostea ei, prezența ei. În teancul de hârtii apare și lista de cuvinte scrisă la ora lui David Barraza.

*Nimic,
totul,
salvare,
a renunța,
pericol,
iertare,
senin,
animal,
domestic,
sălbatic.*

Sunt uluit: cuvintele alea alese la întâmplare în urmă cu trei ani par să prevestească ceea ce-a urmat:

Nimic-Totul.

Viața mea a ajuns să penduleze între tot și nimic. Când moartea te zdrobește, așa începi să percepi existența. Totul-Nimic. A trăi sau a muri. Cu mine sau împotriva mea. A iubi sau a urî. Dragul meu Shakespeare, cât adevăr se ascunde în întrebarea lui Hamlet: „A fi sau a nu fi.“

Salvare.

Cum am ajuns un naufragiat al morții, să salvez a devenit rostul vieții mele. Să-l salvez pe Colț pentru a mă salva pe mine însumi.

A renunța.

Să renunț la cine am fost? Să renunț la Chelo? Să o urăsc pentru cât de curvă e, cât de promiscuă? Sau să renunț, așa cum

mi-a cerut tata, la ură, la răzbunare, la otrava trecutului? La ce să renunț?

Pericol.

De ce pericole să mă apăr? De cei care mi-au ucis fratele și vor veni după mine? De mine, ca să nu ajung un asasin? De riscul de a mă scufunda în mlaștina autocompătimirii și a părerilor de rău? De a mă obișnui cu moartea și a nu mai ști ce e viața?

Iertare.

Să o iert pe Chelo? Să mă iert pe mine însumi? Să iert moartea că a dat buzna în viața mea? Să-i iert pe ucigașii lui Carlos? Să-mi iert părinții pentru că m-au părăsit? Să-l iert pe dumnezeul asasinilor? Să iert, într-adevăr?

Senin.

Cum să fiu senin la șaptesprezece ani, suferind de cea mai cumplită singurătate? Cum să fiu senin când o să dau ochii cu Humberto înainte de-al ucide?

Animal.

Cu ce animal ar trebui să mă identific? Care dintre animale iubește? Care se răzbună? Care iartă? Care se luptă până la moarte? Care e de neînvins? Care e cel mai sălbatic?

Domestic.

Nu trebuie să dau voie nimănui să mă împlânzească. Voi face totul ca familia asta de morți să nu mă lege de catargul vaporului ei fantomă. Valurile astea necruțătoare nu mă vor domoli. Nu mă voi lăsa domesticit.

Sălbatic.

Voi fi Sălbaticul. Nu mă vor prinde. Dacă trebuie să mă răzbun, mă voi răzbuna. Dacă trebuie să iert, voi ierta. Dacă

trebuie să iubesc, voi iubi. Dacă trebuie să renunț, voi renunța. Dacă trebuie să lupt, voi lupta. Mi-e cât se poate de limpede că în funcție de viață, nu de moarte, voi lua toate deciziile. Îmi voi da viața pentru viață, mereu pentru viață.

Rămân așezat pe marginea patului. Mi-e dor de Chelo. Absența ei mă roade pe dinăuntru. O urăsc, o iubesc. Mă ridic. Îmi zic că a sosit momentul să-l dezleg pe Colț. Îmi iau cuțitul și așa, dezbrăcat, mă duc la el. Dacă mă atacă, îl atac și eu. Dacă mă mușcă, îl înjunghii. Dacă vrea să mă omoare, îl omor. Dacă vrea pace, va avea parte de pace. Imediat ce mă îndrept spre el, se ridică. Impunător. Mă apropii încet de el. Nu sare la mine. Se vede că e slăbit. Trec în spatele lui. Se întoarce agitat și încearcă să mă atace. Las cuțitul pe masă. Îl prind de gât și îl imobilizez. Nu știu de unde am atâta forță. Îi dezleg curelele și iau iarăși cuțitul. Botnița cade pe jos. Primul pas spre eliberare tocmai a avut loc. Continui să-l țin strâns cu o mână. Dacă încearcă să mă muște, îi iau gâtul. Îl avertizez șoptindu-i la ureche: „Te omor, dobitocule.“ Îi dau drumul. Știu că fără botniță mă poate face bucățele. Își deschide gura, îmi arată colții. Sunt gol și mă poate castra dintr-o singură mușcătură. Strâng cuțitul și mă retrag încet, fără să-i întorc spatele. Colț mă urmărește cu privirea, sălbatic, dar nu mă atacă. Mă duc la bucătărie. Iau restul de pui la rotisor. Mă întorc în sufragerie și mă opresc în fața lui. Colț mă țintuiește cu privirea. Las puiul pe jos și mă dau doi pași în spate. Colț se uită la pui, apoi la mine. Se teme de mine. Lupul se teme de mine. După atâtea scaune în cap, după atâtea zile fără apă și mâncare, a sfârșit prin a capitula. Cel puțin deocamdată. Strategia lui Avilés se dovedește corectă. Precaut, Colț se îndreaptă spre pui. Se uită din nou la mine. Chiar se teme de mine. Își lasă capul în jos și începe să mănânce. Devorează puiul într-o secundă. Mă duc din nou la bucătărie. Iau jambon, pâine, brânză. I le dau. Le înghite pe nemestecate. Nu i-a

ajuns nici pe-o măsea. E normal, n-a mai mâncat de zile întregi. Umplu vasul lui King cu boabe insipide pentru câini. Colț le hăpăie. Umplu găleata cu apă. Lupul bea pe nerăsuflăte. Trec în spatele lui. În timp ce bea apă, îl prind de zgardă și i-o dezleg. Colț e liber.

Mă așez pe un scaun. Colț simte că e liber. Dă ocol parturului. Ridică piciorul și se pișă într-un colț. Câțiva stropi picături, nu mai mult. Cercetează locurile unde n-a ajuns. Se duce la garaj și se întoarce. Se apropie de mine, mă amușină. Ridică cuțitul. E de-ajuns să mârâie la mine, că-i înfig pe loc cuțitul în cap. Își apropie botul de sexul meu. Continuă să amușineze. Își înalță capul și se uită la mine. Apoi se întoarce și continuă să exploreze casa. Răsufu ușurat.

Stau două ore și mă uit cum lupul dă ture prin casă. După ce-a explorat și curtea, și bucătăria, se întinde sub masă. Dormitează. Mă gândesc la Chelo, la femeia promiscuă pe care o iubesc. Are douăzeci de ani și deja au călărit-o peste douăzeci de bărbați. De ce-aș iubi o asemenea curvă? Sau, în termeni vikingi, ar trebui să iubesc o femeie atât de dorită? Niște imbecili s-au culcat cu ea pentru plăcerea momentului. Nu că ar iubi-o. Simplă distracție trecătoare, dar care pârjolește țara mea: ea. Mă simt îngreșat, prădat. Ei și-o pot trage oricând cu alte femei. Pentru mine nu există altă femeie în afară de ea. Pentru voi, labagii nenorociți, ea nu e altceva decât un trup peste care să vă goliți. Un sac în care să aruncați mizeria voastră albă. De ce i-ai lăsat, Chelo? Simt din nou vulcanul de mâl din mine. Mâlul încins urcând prin esofag, fierbându-mi printre măruntaie. Nu mai pot suporta gelozia asta. Nu mai vreau să-mi imaginez fețele celor care s-au culcat cu ea. O urăsc, o iubesc.

Mă îndrept spre scară ca să urc în camera lui Carlos. Lupul se ridică și mă urmează. Nu pot să-l lase să urce. King ar înnebuni de spaimă numai simțindu-i mirosul. Mă opresc pe a cincea treaptă și-i fac semn că nu are voie să urce. Firește, Colț

nu mă bagă în seamă. E un lup, nu un boxer ascultător. Vine după mine. Urcă treptele cu greu. Se împiedică. E o pantă nouă pentru el. Mă grăbesc să închid ușa camerei lui Carlos, acolo unde se află King. Îl aud dând buzna în baie. Probabil că e mort de spaimă. Colț adulmecă ușa. Știe că înăuntru se află un câine pe care l-a supus fără ca măcar să-l vadă. I-a simțit de la depărtare adrenalina impregnată de frică. Mă duc în dormitorul părinților mei. Lupul mă urmează și intră după mine. Dă târcoale prin cameră și stropește pereții. Urinez și eu, exact în aceleași locuri, așa cum m-a sfătuit Avilés. Mă piș și pe covor. Să știe că această casă e teritoriul meu și că n-am de gând să i-l cedez. Colț îmi miroase urina. Își înalță capul, se uită la mine și iese. Se oprește pe hol, în dreptul camerei lui Carlos. Urinează pe ușa și apoi continuă să dea târcoale. Trece repede dintr-o parte într-alta a holului. Se oprește în dreptul scării. O studiază cu atenție. Probabil că simetria treptelor e o adevărată provocare pentru el. Dispare din raza privirii mele. Mă întind pe pat. Închid ochii și mă gândesc la Chelo. În urmă cu câteva ore, era aici, întinsă lângă mine, goală. Lumina se strecoară prin perdele. Se apropie zorii.

Etimologia celor întâmplate (partea a treia):

Cuvinte din inuktitut:

Ajustitsijuq: cine eliberează un animal din captivitate.

Aqasili: despărțirea celor care pleacă de cei ce rămân.

Ningiusuk: femeie cu care faci sex ocazional.

Ariuttaq: respins de o persoană pe care o iubești.

Paarsaituq: doi oameni care se despart și fiecare își vede de viața lui.

Nikanartuq: morții de care încă ne este dor.

Anirnangirniq: ultima suflare.

Painnnnguituq: dor, să-ți lipsească ceva.

Nuutsuituq: imobil, care nu mai mișcă.

Nuqartatuq: care face multe exerciții fizice, se antrenează.

Nunalituq: singurul locuitor al unei case. Un om singur.

Nitjaluttaatuq: cine fredonează melodii.

Nirlungajuq: animal în alertă.

Angutiusugijuq: un om care se crede capabil de a înfrunta tot soiul de greutăți.

Robert Mackenzie s-a trezit la patru dimineața. Trebuia să se pregătească pentru a străbate lungul lanț muntos. A rămas pe marginea patului și a aprins lampa Coleman. S-a îmbrăcat cu două rânduri de lenjerie intimă, două perechi de pantaloni, un pulover, două hanorace și o geacă cu puf de gâscă. Se anunțau minus douăzeci și cinci de grade. Deși primăvara era aproape, frigul nu scădea nicicum. Lucrările la oleoductul din nord-vestul Canadei fuseseră amânate din cauza iernii cumplite. Din fericire, furtunile și vântul aprig încetaseră. Prognoza anunța zile însorite în următoarele două săptămâni, așa că șantierul se redeschisese.

Robert a ieșit din cort și s-a îndreptat spre galerie unde se afla cantina. Muncitori și camioane treceau pe drumul desfundat, într-o vânzoleală continuă. Pe șantier se lucra la foc continuu. Sute de oameni lucrau în trei schimburi a câte opt ore. Generatoarele de curent alimentau turnurile uriașe din care era iluminat campamentul.

Construcția oleoductului cuprindea mai multe etape. În prima, se despădurea terenul cu ajutorul buldozerelor și al drujbelor, iar copacii tăiați erau transportați la gaterie. În a doua etapă, excavatoarele săpau șanțurile pe unde urma să treacă oleoductul. În etapa a treia, camioane de mare tonaj aduceau tuburile imense, iar macaralele le așezau pe suportți. În cea de-a patra etapă, sudorii îmbinau tuburile, le etanșeizau, după care, în a cincea etapă, buldozerele astupau cu pământ conducta.

Robert nu s-a așezat la rândul format din zeci de muncitori care așteptau să fie serviți. S-a dus direct la teighea. Imediat ce l-au văzut, angajații i-au făcut loc. Era unul dintre cei mai respectați șefi de șantier. Robert a comandat cafea, omletă și-o chiflă. Și-a luat tava și s-a dus să se așeze în spațiul destinat

angajaților de vază. Îl așteptau Alex, asistentul lui, și Jack, pilotul cu care avea să survoleze munții.

După ce-au terminat de mâncat, Alex a desfășurat pe masă o hartă. Robert a studiat-o cu atenție. Liniile roșii marcau până unde ajunsese oleoductul, iar liniile verzi indicau posibilele trasee pentru a continua. Erau cinci rute. Pe una dintre ele, cea care ținea poalele munților, aveau de gând să o exploreze astăzi. Au calculat că le va lua vreo nouă ore.

— Plecăm în cincișpe minute, nu vreau să ne prindă noaptea pe drum. Să fie pregătite și elicopterele topografilor, ca să poată pleca imediat ce le vom spune noi, a ordonat Robert.

— Da, domnule, a zis Jack și s-a dus să se pregătească de zbor.

Robert era inginerul responsabil cu ruta oleoductului și cu realizarea studiilor topografice și ale solului. Cunoștea zona mai bine decât oricine. Își făcuse studiile la Vancouver și familia lui se trăgea din primii exploratori scoțieni în onoarea cărora tot acel teritoriu vast se numea Mackenzie.

Elicopterul s-a înălțat în aer odată cu venirea zorilor și a început să zboare pe deasupra pădurilor. Fuseseră nevoiți să modifice traseul oleoductului. Planurile elaborate după luni de muncă au trebuit să fie anulate din cauza proprietarilor aborigeni. Acum erau obligați să înceapă de la zero și să găsească o rută alternativă.

Robert prefera traseul care mergea de-a lungul munților. Era extrem de greu de săpat în solul stâncos, dar Robert avea de gând să pună conducta pe piloni. Da, ieșea mai scump, însă putea profita de copacii tăiați ca să facă piloni, iar scurgerile sau spărturile puteau fi reparate mai ușor. Avea de gând să-i convingă pe cei din consiliul de administrație să urmeze ruta aceea.

Elicopterul zbura la joasă înălțime, doar la câțiva metri deasupra vârfurilor pinilor. Alex și Robert își făceau însemnări. Notau coordonatele pâraielor, lacurilor, colinelor, văilor. Chiar și turmele de cerbi sau de reni. Oleoductul nu putea să treacă

pe unde treceau animalele în mod obișnuit sau prin locurile lor de hibernare. Pașii sutelor de animale ar fi putut dăuna conductelor.

Au survolat pășunea și s-au îndreptat către munți. Robert a zărit un râu lat și o turmă de sute de wapiti care au luat-o la goană, speriați de huruitul elicelor. Și-a notat coordonatele locului, după care și-au văzut mai departe de drum. Au dat ocol muntelui, sperind o turmă de coioți și făcând-o să se ascundă în pădurea de pini. Alex l-a prins pe Robert de umăr și a făcut semn în jos, către pământ. Părea să fie un om ce zăcea lângă o capră sălbatică. Robert i-a cerut lui Jack să zboare cât mai aproape posibil. Pilotul a ocolit un pâlc de pini, a coborât destul de mult și a menținut elicopterul pe loc în aer ca să cerceteze cât mai bine locul. Vântul provocat de elice a ridicat zăpada în jurul celor două trupuri și era greu să distingă ceva în vârtejul albicios.

— Da, e un bărbat, a zis Alex, uitându-se prin binoclu.

— E viu? a întrebat Robert.

— Nu știu. Nu mișcă.

— Aterizează cât de aproape poți, i-a cerut Robert lui Jack.

Elicopterul a aterizat pe un tăpșan. Robert și Alex și-au pus rachetele și s-au îndreptat în direcția în care văzuseră bărbatul. Pe drum s-au intersectat cu câțiva coioți care au fugit speriați. Au ajuns la locul cu pricina. Bărbatul și capra sălbatică zăceau într-o baltă de sânge înghețat. O parte din capră era mâncată de coioți. Robert a îngenuncheat lângă bărbat. Sângera pe gură și avea urme ușoare de mușcături pe gât. Coioții încercaseră să-l devoreze.

— Mă auziți? a întrebat Robert.

Omul a continuat să-l privească, dar nu a scos nici un cuvânt.

— Vă puteți mișca?

Bărbatul părea să nu-l înțeleagă. Avea trăsături de inuit, dar ochii albaștri, părul lung și barba mare, cu o tentă roșcată, nu corespundeau chipului său de băștinaș.

Robert s-a uitat la capră, apoi din nou la bărbat. Și-a înălțat privirea către piscuri. „Cred că au căzut amândoi de-acolo, de sus“, i-a zis lui Alex. Era o minune faptul că omul încă mai trăia.

— Hai să-l ducem la campament, a zis Robert.

Bărbatul s-a chinuit să vorbească.

— Nujuaqtutuq.

Nici Robert și nici Alex nu au înțeles ce vrea să spună.

— Niujaq usu?

— Nujuaqtutuq, a repetat bărbatul.

Robert și Alex s-au uitat unul la celălalt.

— Așa vă cheamă? l-au întrebat, ajutându-se și de semne.

Omul a dat din cap că nu.

— Nujuaqtutuq, a zis din nou.

— Ce e Nujuaqtutuq? a întrebat Alex.

Bărbatul și-a întors capul spre munți.

— Acolo, a zis într-o engleză stricată. Nujuaqtutuq.

Robert a scos un stilou și un carnețel și și-a notat, în timp ce rostea cu voce tare:

— Nu-juaq-tu-tuq?

Bărbatul a făcut semn că da.

— Cheamă celălalt elicopter, să vină aici, a ordonat Robert.

Alex a chemat celălalt elicopter prin stația radio.

— O să vă faceți bine, i-a zis Robert bărbatului pentru a-i da puțin curaj.

Bărbatul duhnea a animal, a sânge, a seu, a transpirație, a carne. Și-a ridicat puțin capul ca să poată vedea dincolo de ei și a început să vorbească în inuktitut.

— Ești acolo?

— Ce-ați zis? l-a întrebat Alex.

— Ai plecat, a zis bărbatul în limba lui.

Alex și Robert s-au uitat în spate. Nu se vedea nimic.

— Cred că are halucinații, a zis Robert.

S-a auzit zgomotul celui alt elicopter care se apropia.

— Vin ajutoarele, i-a zis Alex bărbatului.

Bărbatul s-a uitat la el.

— Nujuaqtutuq.

— Da, o să-l căutăm pe Nujuaqtutuq.

Bărbatul s-a uitat din nou în sus și a vorbit cu cineva în inuktitut. Robert a privit iarăși în spate. Nimic. Numai aerul pur al munților, șirurile nesfârșite de pini, poalele munților.

Alex a aruncat o privire caprei. Printre intestinalele devorate de coioți, a observat rana provocată de vârful sulii.

— Cred că încerca s-o vâneze, i-a zis inginerului.

Robert a scos o batistă și a șters sângele care picura din gura bărbatului.

— Cum vă cheamă? l-a întrebat prin gesturi.

— Amaruq.

— Amaruq?

— Amaruq Mackenzie.

Robert a fost surprins că acel inuit metis purta același nume de familie ca el. A văzut al doilea elicopter aterizând nu departe.

— Amaruq, o să te ducem la spital.

Topografii au ajuns lângă ei. Duceau o targă din prelată. L-au așezat pe ea, încercând să-l miște cât mai puțin. Bărbatul a scuipat sânge. A părut să se înece, însă imediat ce l-au întins pe targă, a continuat să respire normal.

Cei patru bărbați l-au transportat prin păduricea de pini. Inuitul cu ochi albaștri a repetat întruna în inuktitut:

— Lăsați-mă să mor aici. Lăsați-mă să mor aici.

N-au ținut cont de vorbele lui. L-au dus la elicopter cât de repede le-a permis zăpada mare. L-au pus pe scaunele din spate și l-au legat cu corzi.

— Lăsați-mă, repeta bărbatul.

Convinși că delirează, nu i-au dat atenție. Au închis ușile și elicopterul s-a ridicat deasupra pinilor.

Robert s-a uitat după elicopter, apoi și-a întors privirea către munți. Cine sau ce era Nujuaqtutuq?

Carlos mi-a zis ceva din pragul camerei mele, dar eu n-am fost atent la el, apoi a plecat. Am continuat să citesc întins în pat. După câteva minute, am auzit țipete. Am ieșit în stradă. Carlos, Sean și Diego fugeau urmăriți de patru polițiști sub acoperire. Același Volkswagen alb care venise la terenul de joacă săptămâna trecută era acum oprit în mijlocul străzii, cu portiera deschisă. Unul dintre polițiști, prost deghizat în hipiot, cu o perucă cu părul lung, negru, a scos un pistol. A îndreptat arma spre ei, dar nu a tras. Carlos și Sean au sărit în curtea familiei Rovelo, iar Castorul Turbat în cea a familiei Richard. Polițiștii s-au oprit și păreau să fi renunțat la ideea de a-i prinde. Am apucat să-l zăresc pe Carlos alergând de pe un acoperiș pe altul. A fost ultima dată când l-am văzut viu.

Mi-am închipuit că urmărirea luase sfârșit în momentul în care Carlos și prietenii lui dispăruseră pe acoperișuri. M-am întors în casă, marcat de faptul că-l văzusem pe polițist cu pistolul în mână. M-am așezat pe pat, bucuros că fratele meu reușise să scape. După câteva minute, cineva a sunat insistent la sonerie. Am deschis ușa și m-am trezit în prag cu Rățoiul, foarte palid. „Ce e?” l-am întrebat. Rățoiul a tras aer în piept. „Le-au tras-o, au pus peste rezervoare sacii de ciment pe care i-au dus noi pe acoperiș”, a zis. N-am înțeles despre ce vorbea. Humberto zisese că îi trebuiau ca să-și construiască o cameră pe acoperișul terasat. „Cum adică le-au acoperit?” l-am întrebat. „O să-i înece”, a zis Rățoiul.

Zurita se înțelese cu Humberto să-și împartă atribuțiile ca să-i poată prinde mai ușor. Polițiștii aveau să supravegheze străzile, iar băieții cuminți, acoperișurile. Humberto își pusese mai mulți oameni să păzească acoperișurile zi și noapte. Îi schimba la opt ore, fără să-i pese că nu mergeau la școală sau că erau morți de oboseală. El însuși a stat la pândă pe acoperișuri pe parcursul câtorva nopți.

Imediat ce i-au văzut ascunzându-se în rezervoarele de apă, cei care supravegheau acoperișurile au dat semnalul de alarmă. Humberto și ceilalți au ajuns în câteva minute. Au așezat repede sacii de ciment pe rezervoare. Peste o sută de kilograme pe fiecare capac.

Rățoiul și cu mine ne-am dus la casa familiei Barrera. În fața casei era parcată o mașină de-a jandarmeriei. Doamna Barrera vorbea cu unul dintre polițiști. Am încercat să intrăm, dar polițistul ne-a oprit. „Unde credeți că mergeți?” Doamna Barrera ne-a luat apărarea. „Nu vorbiți așa cu copiii.” Polițistul a ținut-o cu privirea, amenințător. „Eu vorbesc cum vreau, cu cine vreau, vacă bătrână ce ești.” Femeia a lăsat capul în jos, umilită, iar polițistul s-a întors spre noi. „Cărați-vă de aici, mucoșilor.”

Am ieșit și am luat-o la fugă spre casa familiei Armendáriz. Am sărit zidul și am urcat rapid pe scara în formă de melc spre acoperiș. La patru case distanță se afla rezervorul în care se ascunsese fratele meu. De pe acoperișul familiei Martínez, Tontu' și Apiță strigau la Humberto să-l lase să iasă din rezervorul de apă.

Strecurându-ne printre cabluri, sârme, uscătoare de haine, am ajuns pe acoperișul casei familiei Barrera. M-am dus direct la Humberto. „Ce dracu' faceți? O să se-nece.” Humberto a zâmbit cu expresia lui de ventriloc. „Nu pățesc nimic”, mi-a răspuns. M-am apropiat de el. Felipe și Antonio mi-au tăiat calea. „Ai promis că le vei aplica doar o corecție”, i-am zis. Humberto a zâmbit din nou. „E doar o corecție, ca să se învețe minte.” Îngrozit, am început să lovesc în rezervor. „Carlos, ești bine?” Nu avea cum să-mi răspundă, rezervorul era plin ochi.

Am sărit brusc pe capacul rezervorului și am aruncat unul dintre sacii de ciment. Înainte de a apuca să mai arunc vreunul, Antonio și Josué m-au prins de glezne și m-au aruncat pe jos.

M-am ridicat cu greu, mă lovisem. „Dispari”, mi-a zis Antonio, „dacă nu vrei să pățești și tu la fel.” Erau zece. Nu

aveam cum să le fac față. Am coborât scara în spirală și am intrat în casă. Am intrat în prima baie peste care am dat. Am deschis toate robinetele. Am tras apa la veceu și am scos flotorul pentru ca apa să curgă încontinuu. Rățoiul a venit și el. „Trebuie să golim rezervorul de apă“, i-am strigat.

Am umblat prin toată casa. Rățoiul a deschis toate robinetele din celelalte băi, iar eu m-am dus la bucătărie și am dat drumul la apă în chiuvetă, apoi la furtunul din patio. Speriată, doamna Barrera ne întreba încontinuu ce se întâmplă, ce caută poliția la ea acasă și băieții cumiți pe acoperișul ei. „Vor să-l omoare pe fratele meu“, i-am aruncat eu din mers.

Am lăsat apa să curgă în toate băile, în bucătărie și în patio. Speram ca rezervorul să se golească mai repede decât se umplea și că fratele meu va avea măcar câteva clipe în care va putea trage aer în plămâni. Josué a venit la marginea acoperișului și a înțeles ce făceam. I-a spus lui Humberto, care a închis apa în toată casa. Rezervorul s-a umplut din nou până sus.

„Nu mai curge apă, au închis robinetul general“, mi-a strigat Rățoiul. Am intrat într-o baie. Robinetele abia mai picurau. Am ieșit din casa familiei Barrera și am intrat valvârtej în casa noastră. Am urcat pe acoperiș cât de repede am putut. M-am dus la cușca câinelui, acolo unde Carlos ținea ascunsă o pușcă de calibru 22 și am luat-o. Aveam să trag în ei chiar de unde eram. Am căutat gloanțe prin cușcă, pe sub coliviile șinșilelor, dar n-am găsit. Disperat, am început să răstorn cuștile. Șinșilele țipau, înnebunite de spaimă.

Rățoiul a urcat pe acoperiș după mine. M-a văzut cu arma și mi-a smuls-o din mână. „Ce faci?“ „Trebuie să-l salvez pe Carlos“, i-am zis. „Dar nu așa, nu fi tâmpit“, mi-a zis și a ascuns pușca la locul ei.

M-am uitat în jur la celelalte acoperișuri. Trei dintre băieții cumiți și un polițist înconjuraseră rezervorul familiei Padilla, acoperit și el cu saci de ciment. Mai târziu aveam să aflu că acolo

se ascunsese Sean și că reușise să respire datorită unei scurgeri de apă care făcuse ca rezervorul să nu se umple la maximum.

O mașină de poliție a ajuns pe Retorno cu sirena pornită. Din curtea familiei Prieto, Colț a început să urle. Un urlat profund, dureros, ca și cum lupul ar fi simțit că moartea dădea târcoale.

„Criton, îi datorăm un cocoș lui Asclepios, să nu uiți să-l sacrifici.“ Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Socrate înainte ca inima să i se oprească din cauza otrăvii pe care o înghițise. Știm din *Dialogurile* lui Platon, elevul său.

Socrate fusese acuzat de Melito, un tânăr poet extrem de religios, că „nu recunoaște nici un zeu“ și corupe tinerețea ateniană. Socrate ar fi putut evita procesul, dar nu a vrut. Considera că nu făcuse nici un rău, așadar că nu avea de ce să se teamă. Melito l-a dat în judecată și, după ce fiecare parte și-a prezentat argumentele în fața tribunalului, Socrate a fost găsit vinovat. Din cei cinci sute cincizeci și șase de judecători, două sute optzeci și unu au votat împotriva lui Socrate și două sute șaptezeci și cinci în favoarea lui. A fost condamnat la moarte pentru o diferență de numai șase voturi.

Pe toată durata procesului și chiar la sfârșit, Socrate a fost cât se poate de calm. Pentru ca pedeapsa cu moartea să fie dusă la îndeplinire, trebuia să bea cucută, o otrăvă extrem de puternică. Socrate l-a întrebat pe Criton, desemnat de autorități să supravegheze ca pedeapsa să aibă loc, cum trebuia să procedeze și care vor fi simptomele. Criton l-a sfătuit să bea din potir și „să se plimbe până când va simți că picioarele nu-l mai ajută“. Discipolii au privit îngroziți cum Socrate „a dus potirul la buze și a băut cu o seninătate și o cumsecădenie uluitoare“.

Socrate a dat ocol încăperii. După câteva minute, exact așa cum îi spusese Criton, a simțit că nu-l mai ajută picioarele și s-a întins pe pat. Un frig cumplit începea să-i cuprindă trupul. Criton a zis că „atunci când frigul avea să-i cuprindă inima, Socrate va înceta să mai existe“. Socrate s-a dezvelit și atunci i-a

cerut lui Criton să sacrifice un cocoș. „Așa voi face, dar poate vrei să ne mai spui ceva important pentru noi. Nu a răspuns nimic și am observat că avea privirea fixă.“

La moartea lui Socrate, Criton a zis: „Aici zace prietenul nostru și, putem spune, cel mai mare om din câți ne-a fost dat să cunoaștem în vremea noastră.“

Până în prezent, istoricii nu știu ce s-a ales de Melito.

M-am trezit și, cheaun de somn cum eram, l-am văzut pe Colț lângă pat, uitându-se fix la mine. M-am mișcat cât de încet am putut. Căutam cușitul și se pare că m-am foit prea mult, pentru că lupul a început să mârâie. Am rămas nemișcat. Am închis ochii ca să creadă că adormisem din nou. Dar imediat mi-am dat seama că nu era bine ce făceam. Dacă se repezea la mine, trebuia măcar să am timp să reacționez. Am deschis ochii. Colț se uita la mine de la mai puțin de treizeci de centimetri de fața mea. Ce ar fi făcut Avilés dacă ar fi fost în locul meu? Lupii sunt vocali, îmi spusese. Am mârâit cu putere și Colț a părut surprins. Am continuat să mârâi, până când s-a întors și a ieșit din cameră.

Am închis ușa. Cușitul era pe biroul mamei, lângă o cutie cu cremă, un tub de aspirină și o carte de Papini. Îmi lăsasem hainele în camera lui Carlos. Știindu-l pe Colț afară, nu am îndrăznit să ies gol. În toiul nopții, mânat de un acces de euforie, îi dădusem drumul. Acum trebuia să suport consecințele de a-l ști dând târcoale prin casă fără botniță.

M-am hotărât să mă îmbrac cu hainele tatălui meu. Cu cele care mi-ar fi venit cât de cât, pentru că tata era cu zece centimetri mai scund decât mine și la pantofi purta cu două numere mai puțin. Când au murit, o mătușă m-a întrebat cu ce haine voiam să fie îngropați. „Cu hainele pe care le purtau când au murit“, i-am răspuns. „Dar hainele alea sunt rupte. N-o să fie prezentabili în ele. Caută ceva mai potrivit“, mi-a zis. „Prezentabili“ – cuvântul acela m-a urmărit ore în șir. Prezentabili pentru cine? Pentru curioșii care vor vrea să se uite în sicriu? Pentru viermi? Am ales niște blugi și o cămașă albastră pentru tata și o rochie înflorată pentru mama. Mătușa s-a luat cu mâinile de cap. „Nu-i îmbrăca de parcă ar pleca în vacanță.“ Dacă ar fi fost să mă iau

după ea, tata trebuia îmbrăcat în costum negru, iar mama într-o rochie de culoare închisă. „Îi îmbrac cum am chef“, i-am zis și așa a rămas.

Am încercat mai multe cămăși și perechi de pantaloni de la tata. Până la urmă am găsit o pereche de pantaloni de trening care îmi veneau, un tricou, o geacă de piele și niște șlapi cu un singur deget. Geaca era destul de groasă. Dacă Colț avea să mă muște, măcar eram cât de cât protejat. Am luat cuțitul și o curea cu catarama groasă, ca să am cu ce-l lovi dacă se năpustea asupra mea. Am ieșit din cameră. M-am uitat după Colț, dar nu l-am văzut.

Am intrat în camera lui Carlos și am blocat ușa. Papagalii stăteau pe colivie. Imediat ce m-au văzut, au început să facă gălăgie pentru a-mi atrage atenția. Uitasem din nou de ei. Le-am pus boabe de mei și, când m-am dus la baie să le umplu cutiuța cu apă, l-am găsit pe King ghemuit în cabina de duș. L-am chemat, dar a rămas nemișcat. A dat doar ușor din coadă. M-am aplecat să mă uit la el și mi-a lins mâna. Avea ochii apoși și gălbui. Am încercat să-l ridic, dar nu a reușit se țină pe picioare.

Trebuia să-l duc urgent la veterinar, dar fără mașină era imposibil. Nici nu se punea problema să-l iau în brațe și să-l duc așa până la stația de autobuz sau până la Viga, de unde aș fi putut lua un taxi. Nu mi-a venit altă idee decât să o sun pe Chelo. Mi-a răspuns mama ei. „Chelo e la universitate, dar cred că o să vină în curând“, mi-a zis. „Cam pe la cât vine?“ am întrebat-o. „A zis că vine să mănânce în jur de două.“ Am înghițit în sec. Tot ce mai rămăsese din familia mea tocmai se prăpădea pe gresia albastră din baie. „Doamnă, pot să vă rog ceva? Câinele meu se simte foarte rău și nu am mașină ca să-l duc la veterinar. M-ați putea ajuta?“ Femeia mi-a zis că vine să mă ia în zece minute.

Din capul scării, m-am uitat după Colț. Era la parter, amușina prin camera mea distrusă. M-am întors în cea mai

mare liniște la King. L-am luat în brațe și m-am furișat cu el în baia bunicii, care dădea în scara în spirală ce ducea pe acoperiș. Nu aș fi putut să ies cu King pe ușa principală, pentru că imediat ce ne-ar fi văzut, Colț s-ar fi năpustit asupra noastră.

Nu mi-a fost deloc ușor să urc scara până pe acoperiș, cu King în brațe. De câteva ori a fost cât pe ce să-l scap. Am ajuns pe acoperiș. M-am strecurat printre sârme de întins rufe și antene și am coborât pe scara casei familiei Ávalos. Coco, fiul lor cel mare, era în bucătărie. L-am rugat să-mi deschidă. Mi-a deschis fără să stea pe gânduri. În cartier era ceva normal să apărem unii prin curțile altora. Nimeni nu se mira dacă treceam prin garajul sau prin casa lor.

Coco m-a ajutat să-l duc pe King la mașina mamei lui Chelo. L-am așezat pe bancheta din spate. „Unde-l ducem?” a întrebat femeia. Am rugat-o să meargă la Spitalul de Urgență al Facultății de Medicină veterinară de la UNAM. Acolo studiaseră și făcuseră practică Jorge Padilla și Rubén Rodríguez, vecinii noștri.

Femeia a condus cu viteză mare. S-a strecurat printre autobuze, pietoni, cicliști. A luat-o pe scurtături. Am ajuns la campusul universității în mai puțin de douăzeci de minute. A oprit mașina în fața spitalului. L-am luat pe King în brațe. Ne-a întâmpinat o tânără asistentă și mi-a zis să o urmez la chirurgie. L-am pus pe o masă de operație. Asistenta a ieșit și a revenit cu unul dintre profesori. „Sunt doctorul José Sánchez Martínez. Ce-a pățit câinele tău?” „Nu se poate ridica”, i-am zis. M-a întrebat dacă interveniseră schimbări în alimentația lui sau în mediul de viață. I-am spus că adusesem un lup în casa noastră și asta îl îngrozise pe King. „Un lup?” m-a întrebat veterinarul, nevenindu-i să creadă. Am dat din cap. „Așteaptă afară. O să-l consultăm.”

Am așteptat într-o încăpere mică. A venit și mama lui Chelo după ce a parcat mașina. Ne-am așezat pe o bancă de plastic portocalie. „Mi-a povestit Chelo că l-ai păstrat pe Colț și că ți-a

distrus totul prin casă“, a zis. M-am uitat la ea, surprins. Chelo vorbea despre mine cu maică-sa? „Da, e cam sălbatic“, i-am spus. „Și tu cum o duci?“ m-a întrebat. „Bine“, i-am răspuns. „Sigur?“ Bineînțeles că nu. Fiica ei îmi frânsese inima. Părinții mei, fratele meu și bunica muriseră. Mai aveam bani doar pentru câteva luni și apoi eram obligat să vând din mobilă ca să am cu ce trăi, sau poate chiar să vând casa. Prietenii mei mergeau la școală și îi vedeam rar. King zăcea pe o masă de operație. Mă simțeam singur și în fața mea se înălța un zid care mă împiedica să-mi fac speranțe pentru viitor. „Sigur“, i-am răspuns.

Tăcerea s-a lăsat între noi. Un ceas de perete marca zgomotos fiecare secundă. „Știi că Consuelo a fost bolnavă?“ m-a întrebat ea brusc. Am făcut semn că da. „A suferit foarte mult. Când o apucă, e ca și cum s-ar pierde într-o gaură neagră“, a zis. Metafora ei se potrivea de minune cu ceea ce simțisem și eu: Chelo se pierduse într-un hău adânc, inaccesibil mie. „Are încredere în tine“, a adăugat femeia. „Să aveți grijă unul de celălalt.“ Firește, să avem grijă. Orfanul singuratic și șchioapa maniaco-depresivă. Frumoasă pereche, nimic de zis!

Femeia și-a cerut scuze. „Îmi pare rău, dar e vremea să plec, Juan Guillermo, trebuie să fac de mâncare.“ I-am mulțumit și am însoțit-o până la ieșire. A plecat, dar eu am continuat să stau în ușa, uitându-mă la câțiva tipi care jucau „tochito“¹ în parcare. Eram atent la ei, când doctorul m-a chemat la el. „L-am consultat“, a zis cu gravitate, „a făcut un infarct. E greu de crezut că-și va mai reveni.“ În clipa aceea mi-am dat seama cât de mult țineam la King și cât de greu avea să-mi fie fără el. „Poate fi operat?“ l-am întrebat pe doctor. „Nu, nu se mai poate face nimic.“ Am simțit că leșin. Din nou moartea dădea târcoale în jurul meu. „Credeti că o sperietură i-ar fi putut cauza infarctul?“ am întrebat. Doctorul s-a gândit câteva clipe înainte de a

¹ Un soi de fotbal american cu reguli mai simple și în care jucătorii nu se plachează.

răspunde. „Poate fi din mai multe cauze.“ Bunica folosea expresia „a murit de spaimă“. Și da, o spaimă mare poate ucide pe cineva. O verișoară de-a mea a făcut stop cardiac în plină stradă, când un hoț a amenințat-o cu un pistol de jucărie.

M-a cuprins un sentiment puternic de vinovăție. Închis în camera lui Carlos, King nu rezistase groazei provocate de apropierea lupului. Ghemuit la duș, fără nici o portiță de scăpare, a simțit mirosul inamicului care putea să-l facă bucățele într-o clipită, și tensiunea aceea insuportabilă a făcut ca inima lui să cedeze. Încăpățânarea mea tâmpită de a-l salva pe Colț era pe punctul de a face prima victimă.

„V-aș sugera să-l eutanasiem“, a zis veterinarul. Măcar n-a folosit ipocritul „adormim“. Am insistat pe ideea unei posibile operații. Doctorul s-a uitat la mine lung, cu compasiune. „Mușchiul cardiac a fost vătămat ireversibil și chiar nu se mai poate face nimic.“

M-am hotărât să-l iau acasă pe King. Dacă avea să moară, atunci să moară pentru că nu mai putea, nu din cauza unei injecții letale. Am întrebat-o pe asistentă dacă putea să-mi cheme un taxi. „Da, numai că vin foarte greu“, mi-a zis. Mi-a dat un număr și m-a lăsat să folosesc telefonul de pe birou. Am sunat. Dispecerul mi-a spus că va trebui să aștept patruzeci și cinci de minute. Mi-am sunat prietenii, care la ora aceea se întorseseră de la școală, și i-am rugat să mă ajute să-l duc pe King în camera lui Carlos, atunci când aveam să ajung.

L-au adus pe King în sala de așteptare. Nu se putea mișca. După spusele veterinarului, inima lui vătămată nu mai putea alimenta mușchii cu suficient oxigen și de aceea nu se putea mișca. L-am ținut în poală în timp ce așteptam taxiul.

După zece minute a ajuns un Ford 200. O studentă îmbrăcată în halat alb a coborât din mașină și a intrat în clinică. „Juan Guillermo?“ a întrebat ea. Am dat din cap că da, gândindu-mă că era vorba despre o altă asistentă. „Am venit după

tine“, mi-a zis și a făcut semn spre mașină. Chelo, și ea în halat alb, aștepta pe scaunul de lângă șofer. Am schimbat o privire rapidă. A coborât din mașină și a venit la mine. „Cum se simte King?“ m-a întrebat. Auzind-o, King a dat din coadă. Ea s-a aplecat să-l mângâie. „A făcut un infarct, e pe moarte“, i-am răspuns.

L-am luat pe King în brațe și l-am pus pe bancheta din spate. Am urcat lângă el și l-am mângâiat ca să-l liniștesc. King mi-a lins degetele. Chelo a deschis portiera și mi-a cuprins fața cu palmele. „Iartă-mă, te rog“, mi-a zis, „nu vreau să mă despart de tine niciodată.“ M-a sărutat pe buze, a închis portiera, s-a urcat în față și prietena ei a pornit mașina.

A auzit pași pe zăpadă. Animalele, orice specie ar fi fost ele, mișunau prin întuneric. Amaruq și-a lăsat capul într-o parte și a văzut niște coioți la câțiva metri depărtare. Luna îi lumina slab. Veneau să-l devoreze. Amaruq a plescăit din limbă în încercarea de a-i speria, dar a reușit doar să-i facă curioși. Coioții s-au apropiat fără teamă. Unul dintre ei a început să muște din burta caprei. Coioții preferă să înceapă cu măruntaiele, partea cea mai moale și mai ușor de sfărtecat dintr-un cadavru. Amaruq l-a auzit cum mesteca. Alți coioți au început și ei să se ospăteze. Apoi s-au luptat între ei. Amaruq i-a auzit mârâind și atacându-se între ei.

Un mascul tânăr a fost alungat din mijlocul lor. A dat ocol caprei ca să mănânce din altă parte a cadavrului, dar ceilalți coioți nu l-au lăsat. S-a îndreptat spre Amaruq. I-a mirosit cizmele. Amaruq a încercat să fluiera pentru a-l alunga, dar n-a reușit să scoată decât o șuierătură slabă. Coiotul s-a învârtit pe lângă Amaruq și a venit să-i amușineze fața. Amaruq a simțit răsuflarea coiotului pe fața sa. A scos un sunet gutural sperând că-l va speria, dar coiotul a continuat să adulmece. Amaruq a simțit cum îl mușca ușor de gât. Și-a mișcat capul dintr-o parte

într-alta, dar coiotul nu s-a lăsat. Amaruq a încercat să strige, dar n-a putut.

Au venit și alți coioți. Unul îl mușca de cap, altul de picioare. S-au luptat iarăși între ei, disputându-și gâtul și capul lui Amaruq. I-a văzut mârâind unii la alții, mușcându-se. Odată cu zorii, s-au dat înapoi câțiva pași și au început să urle.

A ieșit soarele și Amaruq a auzit un zgomot îndepărtat. Coioții s-au oprit din urlat și și-au încordat trupurile. Zgomotul s-a apropiat tot mai mult și coioții au fugit să se ascundă printre pini. Amaruq s-a uitat spre cer și a zărit un elicopter care dădea ture în aer. A auzit cum a aterizat dincolo de pădure. Apoi a auzit voci și a putut simți, în sfârșit, miros de om.

Doi oameni au ajuns lângă el. Amaruq știa că nu avea nici o șansă să supraviețuiască. De la gât în jos, trupul lui nu mai răspundea. S-a chinuit să le arate unde se afla Nujuaqtutuq, dar nu îi înțelegeau limba. Vorbeau foarte mult, îl amețeau. „Salvați-l pe Nujuaqtutuq“, a încercat să le zică, dar ei nu l-au înțeles.

A auzit o voce cunoscută. A încercat să-și înalțe capul ca să vadă de unde venea. Oamenii ăia îl încurcau. „Sunt aici“, i-a zis bunicul său. L-a văzut mai limpede ca niciodată. Știa că în preajma morții aveau să comunice mai bine. „Cum te simți?“ l-a întrebat bunicul. „Rău“, i-a răspuns Amaruq. Bunicul i-a mai spus ceva, dar n-a înțeles ce din cauza pălăvrăgelii oamenilor.

Au apărut alte elicoptere. Ce era cu roiul ăla de elicoptere? Au mai venit niște oameni lângă el. Și mai mult zgomot, și mai multă pălăvrăgeală. De ce nu-l lăsau în pace? L-au urcat pe o targă. L-a durut rana pe care i-o provocase coiotul care-l mușcase de cap. Oamenii au discutat între ei. Amaruq nu înțelegea ce spun. I-a zis bunicului să vină cu el. Bunicul a zâmbit. „Nu, nu mai ai nevoie de mine.“

Oamenii l-au dus pe targă. Amaruq a văzut coroanele copacilor, albastrul adânc al dimineții. Cât de mult îi plăcea lui Amaruq să fie pe Pământ. Cât avea să-i fie de dor să mai trăiască

aici. Și-a întors privirea spre munte și l-a rugat în șoaptă pe Nujuaqtutuq să-l ierte. „Ne vedem în viața următoare“, i-a zis.

L-au urcat în elicopter. Aparatul s-a înălțat în aer. Acum era Amaruq din ceruri. Omul aproape de nori. Omul din preajma zeilor.

Fratele meu e închis de mai multe ore în rezervorul de apă. În ciuda rugăminților mele, Humberto nu vrea să-l scoată de acolo.

— Să se învețe minte, zice.

Bate în rezervor. Carlos bate și el.

— Vezi? E în regulă.

— O să se înece.

— Când nu mai poate, o să bată de mai multe ori.

Mașinile de poliție și numărul mare de polițiști perturbă liniștea din Retorno. Se adună o parte din vecini. Încearcă să afle ce se întâmplă. Mai mulți dintre ei intervin în favoarea fratelui meu și-a prietenilor săi. Printre ei și tatăl Rățoiului. Polițiștii îi amenință: „Nu vă băgați unde nu vă fierbe oala, sau dacă o faceți, să știți că veți suporta consecințele.“ Unul dintre polițiști își descheie vestonul și lasă să se vadă un pistol. Înfricoșați, vecinii dispar unul câte unul. Nu mai rămâne nimeni căruia să-i cer ajutorul.

Tatăl Rățoiului pleacă, trăgându-și fiul după el. Mama lui Apiță îi cere să vină imediat acasă. Apiță se supune, plângând. Rămânem doar eu și Tontu’.

Mamei lui Humberto nu-i vine să creadă ce face fiul ei. Încearcă să stea de vorbă cu el. Humberto refuză. „Plecați, doamnă“, o sfătuiește unul dintre băieții cuminți, „nu vrea nici să vă vadă.“ Femeia insistă și se apropie de el. Unul dintre polițiști o îmbrânțește. Ea se uită lung la fiul ei care o privește impasibil.

La opt seara se hotărâsc să-i dea drumul Castorului Turbat. Mai mulți polițiști înconjoară rezervorul de apă. Imediat ce

înalță capacul, Diego iese să tragă aer. Un polițist îl prinde de păr și îl aruncă pe spate de la doi metri înălțime. Castorul Turbat își rupe omoplatul drept. Se aude osul pârâind. Dar polițiștilor nu le pasă de asta. Îl pun cu fața în jos și îl încătușează.

— Ai pus-o, îi zice un polițist.

Castorul Turbat, încă gâfâind, se uită în ochii polițistului.

— Deocamdată, îi răspunde el curajos.

Răspunsul îl costă o ploaie de lovituri de baston. Diego suportă cu stoicism, în ciuda omoplatului fracturat. Îl împing pe scara în spirală și îl târăsc la una dintre mașini.

— Pasărea unu în cuib, anunță prin stație un polițist.

Faptul că l-au scos pe Diego mă mai liniștește. Înseamnă că nu va mai dura mult și îi vor scoate și pe Sean și pe fratele meu. Mai trec două ore. Băieții cumiști nu par să se grăbească.

Urc din nou pe acoperiș. S-a făcut frig și băieții cumiști au aprins un foc ca să se mai încălzească. Probabil Carlos e înghețat de frig în apă. Îl caut pe Humberto. Stă întins pe jos într-un colț. Flăcările îi luminează fața. Îi cer din nou să-l scoată pe Carlos și îi amintesc de promisiunea lui de a le da doar o „corecție”.

— Lasă, că știm noi când să-l scoatem, îmi răspunde plictisit.

Luna apare pe cer. Luna recent cucerită. Doi astronauți țopăie pe suprafața selenară în timp ce fratele meu se îneacă în rezervorul de apă. Jumătate de lume atentă la cei doi astronauți. Fratele meu absolut singur acolo, înăuntru. Razele lunii luminează acoperișul. E miezul nopții. Fratele meu și Sean sunt în apă de paisprezece ore.

O pisică se îndreaptă spre șinșile. O vād de la depărtare traversând acoperișul. Alerg să o sperii. Nu trebuie să apuce să omoare nici măcar una singură, moartea nu are voie să plutească printre noi în noaptea asta.

La unu și optsprezece noaptea, în timp ce astronauții iau probe de pe Lună, vād acoperișul familiei Padilla luminat de lanterne. Înconjoară rezervorul de apă în care s-a ascuns Sean.

Alerg din nou pe acoperișuri. Când ajung, tocmai îl scot. Sean abia se mai poate mișca, degerat de frig. Trage cu disperare aer în plămâni. Polițiștii îi prind mâinile la spate și îi pun cătușe. Îl înjură. Sean nu răspunde. Se uită fix în ochii lor. A fost pe front. A avut parte de durere, de răni. Îi disprețuiește. Polițiștii simt că îi sfidează, așa că se reped asupra lui cu bastoanele. Sean cade pe burtă. Se vede că e slăbit. Îl târăsc. Îi fac genunchii praf. Sângerează. Sean le cere polițiștilor să-l lase să coboare scara fără ajutor. Sunt de acord. Un polițist coboară în fața lui. Doi după el, apoi urmează trei băieți cumiți. Sean coboară șase trepte. Se oprește. Polițistul din fața lui se întoarce spre el. „Coboară“, îi zice. Sean îl lovește cu capul. Polițistul cade. Sean sare peste el și coboară în viteză. Când părea că va scăpa, se împiedică și se rostogolește până jos. Polițiștii îl prind și îl lovesc din nou. O lovitură în mandibulă dată cu bastonul îl pune la pământ.

Îl urcă în dubă. Polițistul anunță prin stație: „Pasărea doi în cuib.“ Pleacă cu el. „Pasărea trei“, fratele meu, continuă să fie prizonier în închisoarea de apă. Luna începe să coboare. Pe suprafața ei umblă doi astronauți. Or fi adormit? E patru dimineața. Cerul se înnoarează. Luna dispare. Carlos e închis în rezervor de optsprezece ore. Începe să plouă ușor. Polițiștii se refugiază care pe unde apucă. Băieții cumiți rămân pe poziții. Sunt oastea domnului. Humberto i-a pregătit pentru a înfrunta vremea rea, foamea, frigul, setea. Rămân și eu în ploaie. Vreau să le arăt că rezist mai mult decât ei.

La șase dimineața, ploaia se oprește. Polițiștii își fac apariția. Un grăsan aduce un termos cu cafea și pahare de unică folosință. Polițiștii și le împart între ei. Le oferă și băieților cumiți, dar ei refuză. Ei nu beau cafea.

Se luminează de ziuă. Apare Zurita, escortat de patru polițiști. Îl salută cordial pe Humberto. A depus trofee la picioarele superiorilor săi – pe Sean și pe Diego – și a fost

felicitat. I-a prins vii, numai buni de judecat și condamnat. Gata cu tinerii drogați. Gata cu rețeaua de droguri. Eficiență de copoi.

Zurita se uită la mine. Probabil că știe deja că fratele meu va fi executat. O văd în ochii lui. Dar încă mai sper. Mă apropii de rezervor. Caut cel mai mic semn de milostivire. O manifestare a dumnezeului milostiv de care se vorbește atâta în Biblie. Nu există așa ceva. Nu există dumnezeu, nici milă. Numai o oaste care îndeplinește ordinele unei ființe imaginare furioase și răzbunătoare.

Polițiștii care au stat de pază sunt obosiți. Zurita și Humberto discută. Apoi Humberto se duce la Antonio și Josué. Pun ceva la cale. Pe acoperișul vecin, îi văd pe prietenii mei. N-au ascultat de părinții lor și sunt alături de mine.

La 8:58 dimineața, Humberto se duce la rezervorul în care e Carlos. Se oprește pe niște cărămizi, prinde regulatorul pompei de apă și îl rupe. Rezervorul începe să se umple. Humberto coboară de pe cărămizi și se uită cu atenție. Apa se scurge pe lângă capac, dă pe dinafară. „O să se înece Carlos“, strig. O iau la fugă spre rezervor. Mai mulți băieți cuminți mă opresc. Oricât încerc să scap din strânsoarea lor, nu pot. Apa curge. Fratele meu, scufundat, se îneacă. Carlos lovește disperat. Zurita contemplă impasibil. Apa dă pe dinafară. Apa. Carlos fără aer. Lovește. Carlos. Fără aer. Apa. Lovituri. Alte lovituri. Fratele meu se îneacă. Moare. Urlu. Nimeni nu face nimic. Apă. Sufocare. Apiță plânge. Rățoiul se roagă. Tontu' e livid. Fratele meu. Moare. Zurita. Humberto. Ei. Ucigașii. Apa. Dă pe dinafară. Scap. Mă reped spre rezervor. Îmi pun piedică. Mă prăbușesc. Aud. Loviturile. Viața lui Carlos. Se scurge. Apa. Izbește cu picioarele. 9:03. Carlos. Rezistă. Lovește cu picioarele. Cu pumnii. Nu există aer. Sufocare. Urlu. Apa. Dă pe dinafară. Fratele meu. Se îneacă. Viață. Sfârșit. Apă. Moarte. Moarte. 9:05. Moarte. Tăcere. Apa. Dă pe dinafară. Se

scurge. Pe acoperiș. Viața lui Carlos. Se scurge. Ultimele tresăriri. Humberto. Ucigaș. Apa. Se scurge. Carlos plutește. Înecat. 9:07. Apa. Dă pe dinafară. Carlos e acum. Un cadavru umflat. Apa. Îmi udă tenișii. Moartea. Îmi udă

tenișii

„Numele unei femei mă dă de gol.
Mă doare o femeie în tot trupul.“
Jorge Luis Borges

Elicopterul a survolat de mai multe ori lanțul muntos. Robert, Jack și Alex au scrutat versanții până au observat o tabără instalată aproape de creastă. Robert s-a uitat prin binoclu. Nu se vedeau urme de viață, dar pentru a fi siguri trebuiau să cerceteze și înăuntrul cortului.

Jack a aterizat într-o vale, la trei kilometri de campament. Robert și Alex au coborât. Deși bătea soarele, ziua era rece. Robert și-a pus pușca la spate, Alex stația radio și au pornit. Zăpada era mai mare decât își imaginaseră. Înaintau cu greu. Robert nu știa ce voise omul să spună prin acel „Nujuaqtutuq“, dar oricum era mai bine să cerceteze locul.

Au dat peste o prăpastie. Pentru a ajunge la tabără, trebuiau să treacă pe lângă prăpastie, pe o potecă îngustă care mergea de-a lungul unui perete stâncos. Robert nu se temea de nimic, doar de înălțime. Încă din copilărie îi era frică să se uite în gol. Îl îngrozea ideea de a se prăbuși în gol într-un abis, exact așa cum se întâmplase cu vânătorul și cu capra sălbatică. Spaima de a cădea în gol depășea orice altă moarte tragică: ars de viu, devorat, înecat.

Poteca, o scurtătură folosită de caprele sălbatice, nu avea mai mult de o jumătate de metru în cea mai lată parte a ei. O bună bucată erau obligați să meargă lipiți de pereții stâncos. Robert a cercetat zona cu atenție. Simpla vedere a acelui hău l-a paralizat de spaimă. Ce sens avea să-și riște viața în felul ăsta? Alex a pornit pe potecă. Robert nu-și permitea să se arate slab în fața subalternului său, dar să parcurgă peste o sută de metri pe buza prăpastiei era prea mult pentru el.

— Hai să mergem pe cealaltă parte, a zis.

— E mai scurt pe-aici, i-a răspuns Alex.

Robert s-a uitat din nou în jos. Dacă aluneca, avea să cadă în gol preț de mai multe secunde. Și-a imaginat căderea, secundele din aer, apoi trupul său izbindu-se de stânci, și i s-a făcut rău.

— Nu, mai bine mergem pe celălalt drum, a zis, dar Alex dispăruse după o cotitură a potecii.

Robert a oftat adânc. A făcut un pas pe potecă. Pietriș și zăpadă, ceea ce o făcea și mai alunecoasă. A mai făcut un pas, apoi încă unul, șovăitor. Încerca să nu se uite în abisul de sub el. Privirea mereu înainte, așa cum îl învățase tatăl lui. A înaintat cu băgare de seamă. L-a zărit cu coada ochiului pe Alex. Se deplasa cu rapiditate, sigur pe el. Asta l-a făcut pe Robert să fie și mai agitat. A dat peste un colț de stâncă ce ieșea în afară. Ca să meargă mai departe, ar fi trebuit să treacă pe sub el. A încremenit. Nu, îi era imposibil să se aplece atât de mult. S-ar fi putut dezechilibra și s-ar fi prăbușit spre o moarte sigură. S-a uitat înapoi. Înaintase vreo douăzeci de metri pe potecă. Gândul de a se întoarce îl îngrozea la fel de mult ca și cel de a înainta. A început să tremure incontrollabil. I-a venit să se arunce în gol, să scape odată pentru totdeauna de spaimă și de amețeală. Sau să rămână pe loc și să cheme elicopterul ca să-l salveze. S-a uitat din nou în jos. A simțit forța necruțătoare a abisului care-l ademenea. S-a făcut una cu peretele de stâncă. Și-a simțit mandibula încheștată. A închis ochii.

— Te simți bine? i-a strigat Alex, care se întorsese să-l caute. Îl găsise înțepenit la mijlocul potecii.

Robert a dat din cap că nu.

— Nu-i nimic, stai liniștit, i-a zis Alex.

Robert a simțit că nu-i ajunge aerul. Ce-o fi crezând Alex despre el? Ce avea să le spună zecilor de muncitori de pe șantier? I s-a făcut rușine și groază.

— Deschide ochii, i-a zis Alex. O să vezi că nu se întâmplă nimic.

Robert i-a deschis și s-a uitat în dreapta lui. Alex stătea pe buza prăpastiei. În loc să se liniștească, Robert a părut și mai îngrozit.

— Pleacă de-acolo, i-a strigat.

Calm, cu pași fermi, Alex s-a dus la Robert.

— Chiar nu se întâmplă nimic, i-a zis și i-a întins mâna. Te ajut să treci, ține-te de mine.

Robert l-a prins pe Alex de mână.

— Acum încet, apleacă-te și îndoiaie genunchii.

Robert a făcut cum i se spusese și a reușit să treacă pe sub colțul de stâncă.

— O să mergem așa, ține-te de mine în continuare, i-a zis Alex.

Le-a luat aproape o oră să străbată cei optzeci de metri, câți mai rămăseseră din potecă. Când au ajuns de cealaltă parte, Robert era devastat. Picături de transpirație îi curgeau pe frunte. Își simțea gâtul și gura uscate. S-a uitat înapoi la potecă și l-a cuprins un râs isteric.

— Am reușit, am reușit, am reușit.

Era pentru prima dată când își învingea teama, dar în același timp știa și cum o făcuse. Dacă nu s-ar fi ținut de Alex, n-ar fi reușit să parcurgă nici un centimetru. L-a făcut să-i promită că nu va spune nimănui.

Au mers mai departe spre est. Coborând un povârniș, au dat peste tabără. Cortul era ferfeniță și se clătina la orice adiere de vânt. Funiile deșirate abia îl mai susțineau. Lângă urmele unui foc se vedeau bucățele de crenguțe mestecate. Robert a intrat în cort și a văzut un lup uriaș, viu, legat de o sanie, alături de o geantă de piele, niște blăni, o pușcă cu repetiție și o pereche de rachete rudimentare.

Robert a făcut semn spre lup.

— Nujuaqtutuq.

Lupul era numai piele și os, cu piciorul drept din spate distrus, cu blana lipsită de strălucire și plin de răni. Avea ochii închiși, botul uscat. Deshidratat. Robert s-a aplecat să-l vadă mai bine.

— Ai grijă să nu te muște, l-a avertizat Alex.

Nu, lupul din fața ochilor lui nu putea să-l muște. Era într-o stare gravă de inaniție, aproape de moarte. Nu-și puteau explica ce căuta acolo, legat pe o sanie, în creierul munților, departe de păduri, habitatul lui natural. De ce-l urcase bărbatul până la o asemenea înălțime?

— Îi curmăm viața? a întrebat Alex. E pe moarte.

— Nu, îl luăm cu noi la bază.

— Și cum îl coborâm?

Robert a făcut semn din cap spre sanie.

— Îl coborâm până la poalele muntelui și îi zicem lui Jack să vină să ne ia de-acolo.

Au pus pe sanie toate bunurile vânătorului și s-au asigurat că lupul era legat bine. Au vorbit cu Jack prin stație și i-au zis să aterizeze pe un platou din partea de est a muntelui.

Au tras amândoi la sanie. Zăpada și pietrele le îngreunau înaintarea. Li s-a părut de necrezut că un singur om reușise să tragă sania până pe culme. Au fost nevoiți să se oprească de mai multe ori pentru a se odihni. I-au zis lui Jack prin stație să vină să-i ajute. Toți trei au reușit să ducă sania până la elicopter. Au urcat-o în partea din spate și au decolat.

Au ajuns la lăsatul serii. L-au dus pe lup în zona destinată câinilor de sanie. Imediat ce-au simțit miros de lup, câinii au început să latre, furioși. L-au închis separat, într-un spațiu împrejmuț cu un gard de sârmă. Robert a tăiat frânghiile cu care era legat. Lupul n-a fost în stare să se ridice. Zăcea cu privirea la câinii care lătrau de cealaltă parte a gardului. Robert s-a uitat mai bine la piciorul rănit. Era fracturat și supura, nu mai avea mult până la cangrenă. A doua zi urma să vină veterinarul

ca să consulte câinii și caii de tracțiune și avea să-l roage să-l consulte și pe lup.

Robert i-a lăsat un vas cu carne tocată și o găleată cu apă. Apoi a ieșit din țarc, a închis cu lacăt porțița și s-a dus la cortul său. Pe drum l-a oprit unul dintre tinerii medici. „Vă căutam, domnule inginer.“ „Ce e?“ a întrebat Robert. „Bărbatul a murit“, i-a zis tânărul.

— Încercați să luați legătura cu familia lui sau cu cineva care l-a cunoscut. Numele lui este Amaruq Mackenzie, ține-l minte.

— Da, domnule, a zis medicul și s-a îndepărtat.

Robert avea de gând să afle cine era bărbatul. Aveau același nume de familie, iar asta nu putea fi o simplă coincidență. Mai degrabă o chemare. Da, chemarea sângelui. Acum trebuia să se îngrijească de cadavrul lui Amaruq și de lupul rănit. Erau noile sale responsabilități.

Când am ajuns, prietenii mei mă așteptau deja ca să-l ducem pe King în casă. Prietena lui Chelo a plecat, iar noi patru l-am urcat până pe acoperiș. L-am întins pe jos. Am coborât în casă pentru a vedea unde era Colț. L-am găsit moțâind sub masa din sufragerie. Părea să-și fi ales locul acela drept culcuș. S-a ridicat imediat ce m-a văzut. M-am dus încet spre el. M-a lăsat să mă apropiu. Am întins mâna și l-am mângâiat pe cap. M-a privit în ochi. Mi s-a făcut frică. Cu mare grijă, am luat lanțul și i l-am prins de zgardă. Colț nu și-a luat ochii de la mine. M-am retras fără să-i întorc spatele și am urcat două trepte. Văzându-mă că plec, Colț s-a întins din nou sub masă.

L-am cărat pe King în camera lui Carlos. Recunoscător, ne lingea întruna mâinile. Arăta rău. Rățoiul l-a îmbrățișat, iar Apiță, firește, a scăpat câteva lacrimi.

Temându-se de Colț, prietenii mei au plecat pe acoperiș. Le era frică știind că e un lup pursânge și că-l lăsasem liber.

Oricât le-am repetat că îl legasem din nou, tot n-au îndrăznit să coboare la parter.

Am rămas singur cu Chelo. Ne-am întins de-o parte și de alta a lui King. I-am zis care era diagnosticul veterinarului și că propusese să fie sacrificat. „O să-l fac bine“, a zis Chelo. „O să vorbesc cu profesorii mei de cardiologie. Îl punem pe picioare. O să vezi.“

King a adormit între noi, în timp ce Chelo îl mângâia pe spate. A început să sforăie. Asta a făcut-o pe Chelo să râdă. Râdea la fiecare sforăit al lui King. Și-a întins mâna peste el și m-a mângâiat pe față. „Mă ierți?“ Am privit-o în ochi. „Mi-ai promis că n-o să umbli cu nimeni cât vei fi cu mine“, i-am reproșat eu. A continuat să mă mângâie. „Știu și jur că-mi pare rău, dar când mă apucă depresia, simt că o altă persoană ia decizii pentru mine.“ Am tăcut amândoi câteva clipe. „Vreau să fim împreună“, a zis, „promit să-ți fiu fidelă pentru totdeauna.“ Nu aveam cum s-o cred. Mai devreme sau mai târziu, promiscuitatea ei compulsivă avea să se impună. „Nu pot să am încredere în tine“, i-am zis. „Nu trebuie să ai acum, dar am să fac totul pentru a-ți recâștiga încrederea.“ S-a târât în patru labe peste King și m-a îmbrățișat.

Am stat îmbrățișați, fără să scoatem o vorbă, până s-a înnoptat. Nu ne-am sărutat, nu am făcut dragoste, nu ne-am mângâiat. I-am mulțumit în gând că nu a încercat nimic din toate astea. King s-a oprit din sforăit. M-am speriat, am crezut că va muri. Mi-am apropiat urechea de pieptul lui ca să-i ascult inima. Bătea neregulat. Un bum-bum, urmat de un „juș“ prelung. I-am zis lui Chelo. „Poate fi o aritmie“, a spus ea. King nu s-a trezit. Probabil că avusese parte de multe nopți de veghe, temându-se de un atac iminent din partea lui Colț. Spaima îi consumase forțele. Poate că începuse să-i fie frică din noaptea aceea în care fusese înjunghiat. O traumă insurmontabilă. Sau

poate că pur și simplu era un câine fricos. Acum, între noi doi, se simțea protejat și a putut să se odihnească.

Chelo s-a dus la baie fără să aprindă lumina. Am auzit, prin întuneric, sunetul șuvoiului ei de urină și un mic pârț. Intimitate crescândă. S-a întors de la baie și mi-a atras atenția asupra riscului de a ne îmbolnăvi. „King și-a făcut nevoile în baie. Trebuie să spălăm ca lumea, să dăm cu dezinfectant, dacă nu vrem să ne umplem de bacterii.“ Vorbise la plural, „să spălăm“, „să dăm“, ca și cum casa mea ar fi fost și casa ei. Își închiuia că ne împăcaserăm, și asta nu mi-a plăcut.

S-a așezat pe marginea patului. „Pot rămâne să dorm cu tine?“ „Nu“, i-am răspuns. S-a ridicat, m-a sărutat și a rămas în picioare în fața mea. „O să vrei să mă mai vezi?“ Aș fi vrut să-i zic „Da, vreau să te văd, vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna, să dormi aici, astăzi, mâine, luna viitoare, pentru tot restul vieții. Vreau să mai vorbești la plural, să spui «noi», să facem dragoste zile și nopți în șir fără să ne dăm jos din pat, să mă săruți încontinuu, să mă strângi goală în brațe și să nu te mai desprinzi de mine niciodată“, dar gelozia e un zid gros de piatră ce se înalță între oamenii care se iubesc. Un zid care întunecă totul.

„Sună-mă dacă vrei să mă mai vezi“, mi-a zis. M-a sărutat pe buze și a ieșit din cameră. Am auzit când a închis ușa casei. Am aprins lumina. King continua să doarmă. Am coborât să-i dau de mâncare lui Colț. Iarăși caca și pipi în jurul mesei. Taifunul excrementelor.

I-am pus niște boabe cu orez și ouă crude. L-am eliberat din lanț și i-am dus mâncarea în curtea din spate, în speranța că avea să mă urmeze. De acum încolo, acela avea să fie locul lui.

Colț a simțit mirosul de mâncare și a ieșit. Curtea îi oferea prea puțin spațiu, dar în timp trebuia să învețe să urce treptele scării în spirală ca să se poată bucura de vastitatea și priveliștea

de pe acoperiș. Am închis ușa în urma lui. Colț s-a uitat o clipă la mine, apoi și-a văzut de mâncare.

Am strâns toate excrementele și am spălat cu apă și săpun peste tot pe unde urinase. Apoi am dat cu dezinfectant. Chelo avea dreptate. Problema nu era doar duhoarea insuportabilă din casă, ci și faptul că se umplea de microbi. A fost o minune că n-am făcut febră tifoidă sau dizenterie.

Am urcat în cameră. King se trezise. A încercat în zadar să se ridice. M-am așezat lângă el și l-am liniștit. L-am mângâiat și el și-a înălțat capul ca să-l scarpin sub bărbie. Acolo și pe spinare erau locurile în care îi plăcea cel mai mult să-l scarpin. A adormit din nou. M-am temut că aceea avea să fie ultima lui noapte și am dormit cu el în brațe.

Numele unei femei mă dă de gol
Mă doare o femeie în tot trupul

Trupul unei femei mă dă de gol
Mă doare un nume în tot trupul

Numele unei femei mă doare
Un trup mă dă de gol în tot trupul

Numele unui trup mă dă de gol
Mă doare trupul într-o femeie

Numele unei femei mă doare în tot trupul.

Un nume tinde să rămână nume

Un trup tinde să rămână trup

O femeie tinde să rămână femeie

Un nume tinde să rămână femeie

Un trup tinde să rămână femeie

O femeie tinde să rămână.

Numele unei femei mă dă de gol
Mă doare o femeie în tot trupul

Când moare un membru al tribului diola, din Senegal, este pus pe o targă purtată de patru bărbați. Bătrânul tribului – „asaba” – începe ritualul numit „kasab”, „interogatoriul morților”, și îi pune mai multe întrebări:

— Te-a omorât cineva sau ceva?

— A fost o boală?

— Ai sfidat vreunul dintre spirite?

Mortul răspunde prin vibrații percepute de mâinile celor care-l cară. Dacă targa se mișcă de sus în jos, înseamnă că răspunsul este „da”. Dacă se mișcă dintr-o parte într-alta, răspunsul este „nu”. O mișcare rapidă înseamnă că spune adevărul; una lentă că minte.

La sfârșitul ritualului, asaba pune cea mai grea întrebare pentru un mort: „Ai meritat să mori?” Bărbații care îl poartă pe targă așteaptă răspunsul mortului. Dacă targa se clatină ușor, înseamnă că „da, am meritat să mor”. Dacă targa se scutură violent, înseamnă că el crede că a fost nedrept să moară. Furianu-i dă pace și vrea să se răzbune pe cei vii. Asaba încearcă să-l liniștească: „Ne dorim să pleci împăcat. Da, nu merita să mori, dar moartea ta face loc unei vieți noi.”

Mortul se liniștește. Își dă seama că nu ceilalți sunt vinovați de moartea lui și pleacă fără să le facă rău. Dar dacă mortul a fost ucis, nu poate părăsi împăcat lumea aceasta până când vinovatul nu este pedepsit. Asaba îl întreabă: „Cine te-a omorât?” Cadavrul balansează și numele asasinului trece în antebrațele bărbaților care țin targa, iar aceștia îl spun cu voce tare. Tot tribul se întoarce spre cel numit. Nu contează dacă

se declară nevinovat. Mortul a transmis numele lui și va trebui să fie pedepsit.

Cu privirea lui de gheață, mortul contemplă cum asasinul lui e biciuit și alungat din trib. Se desparte de ai săi împăcat.

După trei zile, cadavrul lui Carlos ne-a fost înapoiat. Îl tăia-seră în două, apoi l-au cusut la repezeală. Culmea cinismului, îi făcuseră autopsia de parcă n-ar fi fost evident că murise înecat.

Bunica, dintr-o femeie zâmbitoare și glumeață, s-a transformat într-una taciturnă. Nu a mai fost niciodată aceeași. S-a învinovățit că nu a avut grijă de Carlos, de parcă el ar fi fost încă un copil. S-a supărat pe mine că nu am plâns. Nu știa că se poate plânge în mai multe feluri: încheștând pumnii, strângând din dinți, suferind de insomnie.

King a resimțit și el moartea fratelui meu. Și-a manifestat doliul printr-o energie ieșită din comun. Urca și cobora scara, intra și ieșea din camera lui Carlos. Sărea pe oricine venea în vizită. A umplut de bale scaunele, pereții, farfuriile, peste tot pe unde simțea mirosul lui Carlos. Nu a dormit în patul lui, ca de obicei, ci în garaj, cu ochii la porțița de la stradă, așteptându-l.

La priveghi a venit puțină lume. Câțiva prieteni apropiați și rudele. Au fost mulți care s-au temut că vor fi văzuți ca având legături cu un „delincvent“. Le-a fost frică să nu fie urmăriți de poliție, că vor ajunge subiect de bârfă și că cine știe ce se va zvoni despre ei, așa că au preferat să se țină deoparte.

Zurita le-a sugerat lui Humberto, Antonio, Josué și Felipe să plece din oraș pentru un timp. Ceilalți băieți cumiști s-au refugiat în casele rudelor, în alte cartiere. Chiar dacă probabilitatea de a fi inculpați era destul de mică, totuși existau mai mulți oameni care fuseseră martori la asasinarea lui Carlos, așa că nu era indicat să rămână în cartierul nostru. De fapt, lui Zurita îi convenea să scape de ei. Fusesse demontată o mare rețea de distribuție de stupefiante și îi convenea să culeagă el toți laurii în fața familiei prezidențiale.

Părintele Arturo s-a spălat pe mâini cât ai zice pește. A stat de vorbă cu rudele mele și cu bunica și le-a zis cât de mult regretă nefericitul „accident” suferit de Carlos. I-a dezvinovățit pe băieții cumiști. A spus că ei nu făcuseră altceva decât să colaboreze cu polițiștii, spunându-le unde se ascundeau „otrăvitorii” și că, din nenorocire, capacul rezervorului se blocase și Carlos nu a reușit să iasă la timp, așa cum reușiseră complicii săi. Nu era de acord cu ce se întâmplase și ne-a asigurat că nu știa ce se petrecuse de fapt.

Minciuni. Cu cât se contrazicea mai tare și dezvăluia tot mai multe detalii, cu atât era mai evident cât de implicat fusese. Tocmai de aceea, după o lună de la uciderea lui Carlos, superiorii săi ecleziastici l-au mutat de la biserica Espíritu Santo într-o micuță parohie dintr-un cătun din Zacatecas. Așadar, l-au pus la adăpost de orice bănuială și s-au asigurat că nu va fi anchetat. Și bineînțeles că părintele Arturo a avut grijă ca Humberto și acoliții lui să fie bine primiți și adăpostiți în localități din Jalisco, acolo unde își păstrase influența asupra enoriașilor.

Zurita a fost recompensat cu funcția de director la biroul de investigații din cadrul Poliției Judiciare, o funcție numai bună pentru a corupe mai mult și mai ușor. Raza lui de acțiune s-a extins și a putut să-i controleze și să-i șantajeze mai bine pe hoți, traficanți, pești, curve. Mașinăria nelegiuirilor la dispoziția sa. S-a arătat nemilos față de violatori, ucigași și jefuitori. Aceștia provocau prea multe conflicte și îi aduceau prea puține beneficii. A pus să fie uciși. După ce erau prinși, erau duși pe câmp și li se trăgea un glonț în cap. Apoi erau aruncați în canal. Așa le închidea gura celor de bună-credință și își justifică funcția primită.

După înmormântarea lui Carlos, m-am întors la școală. Nu le-am spus nimic profesorilor mei. Ca să-mi motivez absențele, am zis că bunica fusese grav bolnavă. Atât.

Mă trezeam dimineața devreme ca să iau autobuzul de pe linia Popo-Sur 73, care mă lăsa la colțul școlii. Nu vorbeam nimic și mă deranjau discuțiile din jurul meu. Trebuia ca toată lumea să țină doliu după fratele meu.

Un singur cuvânt îmi răsună în minte: răzbunare. În timpul orelor, închideam ochii și îmi imaginam clipa în care fiecare dintre asasinii lui Carlos avea să fie pedepsit cu moartea. La cei paisprezece ani ai mei, cel mai mare vis al meu era să mă transform într-un asasin tăcut și eficient.

După moartea lui Carlos, m-am dus de mai multe ori la rezervorul în care fusese asasinat. Proprietarii îl înlocuiseră cu unul nou și îl lăsaseră într-un colț. N-ar mai fi putut să bea, să se spele și să gătească cu apa din rezervorul în care Carlos se înecase.

Am intrat în rezervorul gol. Am încercat să-mi imaginez ce simțise fratele meu. Nu din curiozitate. Aveam nevoie să înțeleg ce se întâmplase și, într-un fel, să mă eliberez de tristețe. În acea epocă, majoritatea rezervoarelor erau din azbest, căci încă nu se descoperise că azbestul e cancerigen. Erau cenușii și solide, și când strigai în interiorul lor, îți răspundea un ecou stins. Rezervorul de apă ca metaforă a sacului amniotic. Țipase oare fratele meu Juan José, în muțenia lui de fetus, atunci când cordonul ombilical îl sufoca?

Am găsit paiul prin care fratele meu respirase înăuntrul rezervorului de apă. Era de fapt jumătate dintr-un pai și măsura nouă centimetri. Era galben. Prin intermediul aceluia tubuleț, fratele meu s-a agățat de viață. Prin el a respirat pentru ultima dată, înainte de a-l scuipa ca să caute aer cu fiecare mușchi din trupul său.

Nu puteam să-l păstrez. În acei nouă centimetri se afla prea multă suferință. Dar n-am putut nici să-l arunc la gunoi. În arheologia morții sale, paiul acela concentra întregul univers al lui Carlos: proiecțiile de la cinematograful, LSD-ul și morfina, ateismul, cărțile, Chelo, ura lui Humberto, părinții mei, King,

bunica, eu. L-am lăsat unde îl găsisem. Am lăsat ca vântul, ploaia sau vreo pisică să decidă soarta celui pai.

Când părinții mei au revenit din Europa, mă obișnuisem cât de cât cu moartea lui Carlos. Dar ei nu. Au aterizat direct în brutala absență a fiului lor cel mare. Disperarea și deznădejdea lor au redeșteptat haosul din mine. Am redevenit abulic, umblam tăcut ca o umbră prin casă, nu scoteam o vorbă în autobuzul care mă ducea la școală. Calendarul doliului meu a luat zilele de la zero. Durere și furie din nou.

O simplă întâmplare m-a ajutat să mă scutur din acel hățiș al morții: un meci de baschet. Profesorul Alarid organizase de-a lungul anului școlar un turneu între echipele din fiecare clasă. Chiar înainte ca fratele meu să moară, echipa noastră din a VII-a B ajunsese în finală. De-a lungul turneului învinsesem toate celelalte echipe din clasele V-VIII, plus pe cele de liceu, dintr-a noua și-a zecea. Am ajuns în finală cu cei dintr-a doispea. Ei aveau optsprezece ani, noi paisprezece. Și chiar dacă eu eram mai înalt decât oricare dintre jucătorii lor, ei erau mult mai puternici, mai rapizi și mai experimentați decât mine.

La meciul din finală, după douăzeci de zile de la moartea lui Carlos, eram total deprimat și fără chef de-a juca nici măcar un minut. Am cerut să fiu rezervă, după ce fusesem titular de-a lungul întregului turneu. Am intrat în repriza a doua, când lucrurile arătau foarte rău pentru noi: eram conduși cu 46 la 18. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, dar deznădejdea mea a funcționat ca un propulsor și am avut parte de cel mai bun meci din întreaga mea carieră sportivă. Am marcat 45 de puncte din 56, totalul reușit de echipa mea în a doua repriză. Am marcat coșuri de la jumătatea terenului, cu spatele, ghemuit, slam-dunk, din alergare, cu panoul. Am câștigat campionatul cu 74 la 73 datorită unui coș pe care l-am reușit din colț, dintr-un unghi mort, cu două secunde înainte de fluierul final. Am fost ales cel mai bun jucător al turneului.

Bucuria triumfului a ținut moartea departe de mine pentru câteva zile. Eram celebru în școală. Au scris în revista școlii despre izbânda mea. Profesorii mă dădeau exemplu când vorbeau despre tărie de caracter și despre puterea de-a lupta. Profesorul Alarid mi-a zis că poate ar fi cazul să caut o bursă ca jucător de elită la o universitate americană. Dar a fost un simplu miraj. Încetul cu încetul, rugina tristeții a ros armura triumfului, lăsându-mă din nou pradă zilelor sufocante ale unei vieți din care fratele meu lipsea.

La fel ca și cuștile șișșilelor sau porumbarul distrus al domnului Belmont, rezervorul de apă a fost abandonat pe acoperișul familiei Barrera ca leșul unei balene eșuate pe o plajă. Un recipient cenușiu, gol, care s-a deteriorat odată cu trecerea timpului.

Rezervorul a sfârșit prin a deveni culcușul pisicilor maida-neze. Într-o seară, trecând pe lângă el, am auzit scâncete dină-untru. M-am apropiat și o pisică m-a scuipat, amenințătoare. Născuse șapte pui care se târau orbi în căutarea sânilor mamei lor. Viață în măruntaiele balenei cenușii care îmi devorase fra-tele. Viață.

Zăcând în elicopter, Amaruq a văzut cerul prin hublou. Un cer albastru, transparent. Când era copil, maică-sa îi spusese că atunci când mor, oamenii buni și dreپți urcă direct la cer. Bunicul său inuit îi zisese că morții buni și dreپți se duc în tundre înghețate, pline cu reni, wapiti și foci. Tatăl său îi spusese că morții buni și dreپți urcă în cer la un Dumnezeu milostiv și grijuliu. Celălalt bunic i-a zis că se duc să se întâlnească cu zeii mereu vii, care sunt pământul, apa, cerul, vântul. Tatăl său îi spusese că acel Dumnezeu unic locuiește în cer. Pentru bunicul său, cerul era inima zeilor.

În acele momente, Amaruq regreta că nu avea copii, că dacă ar fi avut, ar fi aflat care dintre cei doi avea dreptate și care dintre zei era real. Copiilor săi nu le-ar fi spus nimic despre zei.

Eliberați de apăsarea credințelor moștenite din generație în generație, copiii ar fi găsit zei noi, adevărații zei, zeii profunzi.

I s-a făcut somn de la legănarea ușoară a elicopterului. A închis ochii și s-a lăsat în voia somnului. Noaptea rece și coioții îl ținuseră treaz. A redeschis ochii. S-a temut ca nu cumva acelea să fie ultimele lui minute de viață și a vrut să nu le piardă.

Au aterizat. Amaruq nu mai vedea cerul. Îi luaseră locul turnuri imense, utilaje și pini. Au deschis ușa elicopterului. S-au apropiat câțiva oameni. Unul dintre ei și-a apropiat fața. Amaruq i-a simțit respirația mirosind a pastă de dinți. I-a vorbit în engleză. Amaruq nu a reușit să-l înțeleagă. Au adus o targă și l-au pus pe ea. L-au transportat repede la un cort uriaș care ținea loc de infirmerie și l-au așezat pe un pat.

L-au consultat niște doctori tineri. Unul dintre ei i-a verificat pupilele cu o lanternă. Lumina l-a deranjat, dar medicul i-a ținut pleoapele deschise. Un altul a luat un ac și i-a înțepat vârful degetelor pentru a-i verifica reflexele. Al treilea l-a ascultat și apoi i s-a pus o perfuzie. Cu toții erau studenți la medicină și își făceau practica la acel spital ambulant. Au discutat între ei asupra diagnosticului. Amaruq își dorea să înceteze odată cu trăn-căneala. Îi părea rău că fusese adus acolo. E de preferat să mori la poalele munților. Își dorea o moarte în liniște. Dar acum trebuia să suporte flecăreala unor tineri care-i manevrau trupul inert și insensibil. Îl îngrozea gândul de a muri în locul acela întunecat și urât, când afară strălucea soarele. Voia să moară pe zăpadă, aproape de pământ, nu pe un pat de spital. Le-a cerut în inuktitut să-l ducă înapoi de unde îl luaseră. Tinerii s-au întrebat unii pe alții ce o fi vrut să zică și nici unul dintre ei nu a înțeles.

După ce a îndurat o jumătate de oră de palpări, împunsături și scotoceli, a sosit medicul-șef, însoțit de o asistentă. Le-a pus studenților câteva întrebări, a ascultat atent, iar apoi l-a consultat pe Amaruq cu delicatețe și fără grabă. Amaruq s-a bucurat de liniștea neașteptată.

Doctorul a cerut să i se aducă un scaun și s-a așezat lângă Amaruq. Prin semne, vorbind rar și intercalând câte un cuvânt în inuktitut, învățat de la un muncitor inuit, i-a explicat că avea coloana vertebrală ruptă, mai multe oase fracturate și un plămân perforat și că puteau să-l trimită cu elicopterul la un spital din Whitehorse ca să fie operat. Amaruq a refuzat. Știa că nu avea rost. Medicul i-a arătat o seringă și a folosit cuvântul „adormit” în inuktitut pentru a-l întreba dacă vrea să fie sedat. Deși se simțea foarte rău, Amaruq a ales să rămână treaz, să întâmpine moartea cât mai lucid posibil.

Se întreba plin de neliniște ce se va întâmpla cu leșul său. Bunicul lui îi spusese că oamenii din trib înveleau cadavrul în blăni de ren și îl lăsau cu fața în sus pe pășunile înghețate pentru ca spiritul său să poată privi cerul. Nu voia să fie îngropat într-un cimitir de oameni albi, băgat într-o cutie de lemn, la doi metri sub pământ. Spiritul său ar rămâne prizonier.

„Vreau afară”, a zis Amaruq în engleza lui stricată. Medicul i-a explicat prin semne că starea lui era gravă și că dacă l-ar scoate afară, ar putea muri. Amaruq l-a rugat în inuktitut. Să-l ducă înapoi pe munte, să fie devorat de viu de coioți, hrană corbilor, nu-i păsa, numai să îl scoată de-acolo, pentru că nu suporta să moară înconjurat de străini.

Medicul a înțeles ce-i cerea Amaruq. A ieșit împreună cu studenții în fața cortului. Le-a spus ce-și dorea pacientul și le-a zis că are de gând să-i îndeplinească dorința, dar că voia să știe dacă vreunul dintre ei are ceva împotrivă. Cel mai tânăr dintre studenți a zis că era imoral să nu acorzi îngrijiri unui om într-o asemenea stare. Un altul a vorbit despre lipsa de etică profesională și a zis că obligația lor de medici era de a încerca să-i salveze viața, că trebuia dus de urgență la spitalul din Whitehorse, chiar dacă pacientul refuza să fie tratat. Medicul le-a atras atenția că deja nu se mai putea face nimic, că asta era dorința pacientului și că trebuia respectată. „La universitate ne-au învățat altceva”,

a zis studentul cel mai tânăr. „Iar viața o să te învețe altceva“, i-a răspuns medicul.

Fără să fi căzut de acord, studenții împreună cu medicul și cu asistenta l-au pus pe Amaruq pe targă pentru a-l duce în pădure. Au străbătut șantierul sub privirile curioase ale zecilor de muncitori. Au trecut printre șirurile de camioane care așteptau să fie încărcate cu pământul excavat. Amaruq a auzit zgomot de motoare, voci. A simțit mirosul gazelor de eșapament, uleiului ars de la utilaje, transpirației muncitorilor.

L-au dus pe malul unui râu din apropiere. Studenții au lăsat cu grijă targa în fața unui deal împădurit și s-au întors la infirmerie. Asistenta și medicul s-au așezat pe niște pietroaie. Amaruq a simțit adierea vântului pe față. A auzit apa lovind malurile, crengile pinilor clătinându-se în bătaia vântului, picăturile curgând dintr-o stalactită de gheață care se topea, corbi croncănind în depărtare, ciripit de păsărele. Pe coroana unui copac, o veveriță roșie sărea din creangă în creangă. Sunetele acestei vieți se ștergeau treptat pentru a face loc sunetelor din viața viitoare. Trebuia să rămână concentrat, nu voia să piardă nici o secundă din propria moarte. Își dorea să fie pregătit pentru momentul în care avea să simtă ușoarele tremurături care anunță momentul final. Văzuse asta la animale. Stăteau nemișcate, cu ochii larg deschiși, apoi, brusc, începeau să tremure. Urma contracția mușchilor, o răsuflare adâncă, urmată de o destindere treptată, până când dispărea și ultima fărâmbă de viață. Amaruq își dorea să simtă tremurul acela dinainte de final și voia să poată alege la ce să se uite în timp ce murea.

S-a înserat. Temperatura a scăzut brusc. Medicul i-a comunicat lui Amaruq că se vedea obligat să-l ducă înapoi la infirmerie. Amaruq a dat din cap că nu. „Îmi pare rău“, i-a zis medicul în engleză, „dar nu mai putem sta aici.“ Oricât de mult ar fi vrut să-i îndeplinească dorința lui Amaruq, medicul nu putea risca să fie acuzat de către studenți de omor din culpă. Amaruq

putea muri din cauza hipotermiei și medicul ar fi putut fi acuzat de asta.

Asistenta s-a dus să-i caute pe studenți și după câteva minute a revenit împreună cu ei. L-au cărat pe Amaruq înapoi la infirmerie. Odată cu frigul nopții, apa din băltoace înghețase și au fost nevoiți să meargă cu grijă ca să nu alunece. Camioanele continuau să stea la rând, cu motoarele pornite. Muncitorii intrau în schimbul de noapte. Oamenii erau într-o continuă vânzoleală. Amaruq se uita la ei cum treceau. Umbre în noapte, luminate spectral de reflectoarele din turnurile înalte. Și din nou zgomote, mirosuri, voci.

Au ajuns la infirmerie și l-au așezat pe Amaruq pe un pat. De data aceasta nu mai era singur. Fuseseră aduși doi muncitori, unul se afla în patul din fața lui Amaruq, iar celălalt la patru paturi distanță. Unul dintre ei își făcuse degetele ferfeniță în timp ce repara motorul unei macarale. Celălalt căzuse pe spate dintr-un camion. Primul dintre ei n-a stat mult. Degetele amputate și bandajul pătat cu sânge erau considerate de muncitori drept semnele hărniciei și ale muncii grele. Celălalt leșinase, dar avea să-și revină curând.

Medicii au aprins lămpile cu kerosen. Amaruq a văzut becul aprinzându-se. Lămpile Coleman, le zicea bunicul lui. Erau un lux în casa lor și le aprindeau numai când veneau în vizită oameni importanți: vânători sau negustori de blăni, precum tatăl său.

Uitându-se la bulbul incandescent, Amaruq și-a amintit de nopțile din copilărie când se uita atent la maică-sa, la bunicul lui și la adulții care veneau în vizită. Brusc, a simțit cum i se ridică părul. „Moartea“, și-a zis Amaruq. Un fior i-a coborât din creștet până la ceafă. A încercat să spună ceva, dar cuvintele i s-au înecat în gâtleej. A auzit sunete îndepărtate. Capul a început să-i cadă pe spate, într-o mișcare involuntară. Amaruq s-a forțat să nu-și ia ochii de la lampa Coleman. Bunicul lui, tatăl

lui, gara, lupii, pășunile, munții, zăpada. Zeci de amintiri înghe-
sute în becul strălucitor. A horcăit scurt. A încercat să tragă aer,
dar nu a mai avut suficientă putere. Medicul s-a apropiat grăbit.
Prea târziu. Capul lui Amaruq se lăsa într-o parte, cu privirea
fixată pe lampa de kerosen. Medicul s-a uitat lung la cadavrul
lui Amaruq, apoi l-a acoperit cu o pătură. „Anunță-l pe domnul
inginer“, i-a zis unuia dintre studenți. Tânărul a plecat și medi-
cul s-a uitat la ceasul atârnat de unul dintre stâlpii cortului. A
notat într-un carnețel: „Amaruq Mackenzie, cincisprezece mar-
tie, ora morții: 19.18.“

Conform relatărilor unor antropologi de la începutul secolului XX, indienii amahuaca, un trib care locuia în partea occidentală a junglei amazoniene, atunci când murea un copil din trib îi puneau resturile pământești în niște oale mari și le fierbeau până când carnea se desprindea de pe oase.

Mama copilului mort alegea oasele, le măcina și le amesteca cu mălai, până obținea o pastă amorfă. Apoi, plângând îndurerată, femeia mânca pasta aceea.

După ce mama își încheia ritualul, membrii tribului luau carnea și o îngropau, în timp ce ea se retrăgea, suferind pentru că fiul sau fiica ei se întorsese în pântecul său.

Femeia merge pe stradă. Se oprește. Se întoarce. Se duce înapoi. Se vede că e agitată. Nu știe că o urmăresc de pe acoperiș. Pleacă și revine din nou. Se îndreaptă spre casa mea. Se oprește în fața ușii. Apasă butonul soneriei. Se uită de-a lungul străzi, într-o parte și într-alta. Întârzie să-i deschidă. De când a murit Carlos, familia mea face totul cu întârziere. Ca și cum moartea ar fi dat înapoi cu șaptesprezece secunde ceasul interior al membrilor familiei mele. Și ceasul meu e în urmă. Răspund cu întârziere la întrebări, mă trezesc, înghit, beau, urinez, gândesc cu întârziere. Șaptesprezece secunde întârziere față de ritmul timpului restului lumii.

Femeia așteaptă nerăbdătoare. Ea mi-a salvat viața. A reacționat cu rapiditate și m-a dus la spital. Dacă n-ar fi fost ea, tot sângele mi s-ar fi scurs acolo, pe trotuar. Nu mă vede. Dacă și-ar înălța privirea, ar constata că mă uit la ea. Îi deschide mama. Se uită una la cealaltă. În privirea mamei mele se ghicesc cele șaptesprezece secunde de întârziere. Femeia o întreabă pe mama dacă pot sta puțin de vorbă. Mama se gândește șaptesprezece secunde, apoi dă din cap că da. Nici una nu scoate o vorbă. Femeia i-a cerut mamei să stea de vorbă cu ea, dar acum tac amândouă. Amândouă, fiecare în felul ei, au rămas fără un copil. Văduvite de copii. Mama asasinului vizitând-o pe mama celui asasinat. Se înțeleg. Știu ce înseamnă să porți un copil în pânțe. Ele, dătătoarele de viață, păzitoarele vieții, se uită una la cealaltă. Amândouă învelite în celofanul morții. O barieră transparentă, dar de netrecut. Femeia își ia inima în dinți și spune: „Îmi pare foarte rău.“ Deși vorbește aproape în șoaptă, aud ce spune. Mama se uită la mama ucigașului fiului ei și nu știe ce să spună. „Amândouă am pierdut un fiu“, spune mama asasinului, „pentru că pentru mine fiul meu e ca și mort.“ Mama o privește, se vede că

nu se aștepta la asta. Înghite în sec. E gata să izbucnească în plâns. Strânge pumnii ca să nu plângă. Femeia continuă: „Nu-mi pot ierta ce i-a făcut fiul meu lui Carlos. Umblu cu moartea-n suflet.“ Mama nu poate scoate un cuvânt. De ceva timp, cuvintele i s-au amestecat în stomac. S-au încălzit acolo, înăuntrul ei. Mă uit la ele de pe acoperiș. Până la urmă, mama reușește să îngaima câteva cuvinte: „De ce a făcut asta?“ o întreabă pe mama ucigașului, de parcă ea ar ști de ce, și totuși femeia îi răspunde: „A făcut-o pentru că e bolnav de dumnezeu.“ Cuvintele ei mă tulbură. A descris cu exactitate cum e fiul ei. Un bolnav de dumnezeu.

Femeia știe că fiul ei se poartă așa din ură față de ea. Știe că ura a luat naștere în el din momentul în care individul ăla s-a culcat cu ea pe plaja din Acapulco. Bastardul, fiul ilegitim al unei femei nestatornice, trăind în promiscuitate, copilul singuratic crescut de un bunic exaltat care nu și-a iertat nicio dată fiica. Bolnav de dumnezeu. Mama o privește pe femeia din fața ei și, fără să spună un cuvânt, face un pas în față și o îmbrățișează. Mama plânge. Spatele ei e scuturat de suspine. Plânge și femeia. Se îmbrățișează cu putere. Sunt unicul martor al solidarității lor. Care dintre ele suferă mai mult? Trebuie să fi fost cu adevărat insuportabilă durerea pentru ca mama ucigașului să îndrăznească să stea de vorbă față în față cu mama celui pe care fiul ei îl asasinase. Nu venise să-i justifice gestul, nici să ceară iertare în numele lui. Venise să-și împărtășească durerea, să o îmbrățișeze pe mama care-și pierduse fiul din vina copilului ei. Femeile se desprind din îmbrățișare. Își șterg lacrimile. Femeia face un pas în spate și își ia rămas-bun. Nu se mai ating. Tot ce aveau de spus fusese spus prin acea lungă îmbrățișare. Mama o urmărește cum se îndepărtează.

Trei ani mai târziu, mama avea să moară împreună cu tata într-un accident de mașină. După câteva luni, mama ucigașului trecea o funie peste o grindă din casă. O lega cu un nod. Apoi urca pe un scaun și își petrecea funia în jurul gâtului. Trăgea

adânc aer în piept și lovea scaunul cu piciorul ca să rămână suspendată. După atâta vreme, dușmanul meu se întorcea în Retorno ca s-o vegheze. Bolnavul de dumnezeu. Dușmanul meu. Ocazia de a mă răzbuna.

Soneria a sunat la șase dimineața. M-am trezit cu King continuând să sforăie în brațele mele. La o asemenea oră, bănuiam că nu putea fi altcineva decât Avilés. Nu m-am înșelat. Imediat ce i-am deschis, a zâmbit. „Ai luat micul dejun?” Normal că încă nu mâncasem. Numai un maniac ca el putea să creadă că există oameni care mănâncă la ora șase într-o dimineață de sâmbătă. „Nu”, i-am răspuns. „Îți place să pescuiești?” Am dat din cap că da, fără să știu de ce întreba. „Dacă-i pe-așa, atunci am să te duc să-ți pescuiești micul dejun”, a zis. Ideea de a mânca pește atât de devreme nu mă atrăgea prea tare, dar el era atât de entuziast, încât am acceptat.

Ne-am urcat în Maverick-ul lui și am luat-o înspre Toluca. Am mers la La Marquesa, un parc natural aproape de Ciudad de México, totul numai pădure și pârâiașe. În zona aceea ningea frecvent, și când eram copii, părinții mei ne duceau să ne jucăm în zăpadă. De data aceasta am văzut cum un grup de pescari sportivi de origine franceză – provenind dintr-un sat numit Barcelonnette – aruncau în apă păstrăvi curcubeu ca să aibă ce pescui în fiecare duminică.

Conduși de un bărbat pe nume Donneaud, cărau mii de peștișori în saci de plastic uriași oxigenați cu aparate de acvariu conectate la bricheta mașinii. Ne-am dus la ei când au început să arunce peștișorii în apă. Imediat ce se vedeau scăpați din sacii de plastic, micuții păstrăvi înotau înspre zonele ascunse ale malurilor și rămâneau în contra curentului. Prădători prin excelență, așteptau în ascunzișul lor ca prada să vină pe apă în jos. În mai puțin de zece secunde, peștișorii ascultau deja de instinctele lor de prădători.

Am crezut că Avilés se va așeza pe marginea unui pârau și-și va scoate undița și cârligele ca să dea la păstrăv, dar ne-am dus la o cabană de lemn de la marginea drumului care afișa următorul anunț: „Pescuiți chiar voi păstrăvul pe care noi vi-l gătim.“ Am coborât din mașină și am fost întâmpinați de două femei. Probabil că Avilés era un obișnuit de-al casei, pentru că femeile l-au salutat bucuroase.

M-am gândit că femeile aveau să ne conducă la vreunul dintre pâraie ca să pescuim păstrăv, dar ele ne-a dus la o baltă micuță cu apă mîloasă. Cinci undițe de bambus cu cârlig și plumbi zăceau sprijinite de un gard de scânduri. „Alege-o pe care vrei“, a zis Avilés. Am luat amândoi câte-o undiță. Și-a întins brațele și a inspirat adânc. „Dac-ai ști cât de bine mă simt în mijlocul naturii“, a zis. În mijlocul naturii? Autostrada era la mai puțin de cincizeci de metri de noi. Tiruri, camioane, mașini treceau cu nouăzeci de kilometri la oră. Pentru tata, a te bucura de natură însemna să te duci în locuri neumblate, până unde mașina nu mai putea înainta, iar de-acolo să mai mergi câțiva kilometri până la pădurile de pe versanții muntelui. Avilés părea mulțumit să se afle la cincisprezece minute de oraș.

Una dintre femei ne-a adus miez de pâine drept momeală. L-am înmuiat pentru a-l prinde în cârlig, apoi am lansat undița în balta plină de păstrăvi îngrășați cu mâncare pentru pui. La a treia aruncare, am scos un păstrăv imens, de un kilogram și jumătate. Avilés a scos unul mai mic. „Tigăiță“, l-a numit el, pentru că era exact de dimensiunea unei tigăi. Femeile i-au cântărit și ne-au întrebat cum îi vrem, la cuptor în folie, la tigaie, pane sau la grătar. Avilés a vrut în folie, iar eu la grătar.

Ne-am așezat afară, la o masă cu vedere spre Laguna de Salazar, înconjurată de culmi împădurite. Avilés m-a întrebat de Colț. I-am spus că îi scosesem botnița și că-l eliberasem din lanț. „N-a sărit la tine?“ a întrebat, nevenindu-i să creadă. „Nu“,

i-am răspuns. „Bravo, nu credeam c-o să-l poți ține sub control. L-ai dominat.“

Ni s-au adus păstrăvii. Al meu fusese prăjit cu lemn de pin, carnea lui roz se impregnase cu aroma lemnului. Pe cel al lui Avilés îl înveliseră în folie de aluminiu, cu morcovi, ceapă și chili și-l gătiseră la aburi. Păstrăvul meu mirosea mult mai bine și chiar a fost un mic dejun delicios.

O fetiță a venit la masa noastră ca să ne vândă raci – micii crustacei specifici zonei – în pahare de plastic. Când eram mici, eu și Carlos am prins câțiva raci și i-am pus într-un vas cu apă luată chiar din pâraul în care-i prinsesem. Apa cu clor de la robinet le era fatală, așa că atunci când era cazul să le schimbăm apa, umpleam vasul cu apă de ploaie. Când se speriau, racii țâșneau în spate, ajutându-se de coadă. S-au reproduș repede și am ajuns să avem peste două sute. Într-o zi, când am ieșit la iarbă verde cu părinții mei, le-am dat drumul tuturor racilor, în același pârau în care-i prinsesem.

Avilés a cumpărat două pahare cu raci, dintre care unul mi l-a dat mie. „Cum merg lucrurile?“ m-a întrebat. „Merg“, i-am răspuns. „În sus sau în jos?“ N-am știut ce să-i răspund. Mai jos de-atât nu se putea, dar nici n-aveam senzația că ar începe să-mi meargă mai bine. Viața mea era prea încetoșată ca să-mi pot da seama.

Racii aveau prea multă lămâie, dar lui Avilés nu părea să-i pese. I-a devorat pe toți, până la ultimul. „Și cu prietena ta cum îți merge?“ m-a întrebat. Niciodată nu mă gândisem la Chelo ca la „prietena“ mea. În anii '70, încă se mai cerea prietenia unei fete. Până nu o întrebai: „Vrei să fii prietena mea?“, relația nu era oficială. Poate că asta-mi lipsea în relația mea cu Chelo. „Nu merge“, i-am răspuns. „De ce?“, a vrut el să știe. Era cazul să-i spun despre promiscuitatea „prietenei“ mele? Despre indivizii cu care se culcase? Despre depresiile ei? Da, da, trebuia să-i spun. „Pentru că a umblat cu alții“, i-am zis. Avilés s-a uitat la

mine, surprins. „Ce vrei să spui? Că a ieșit cu ei? S-au sărutat?” Am amânat răspunsul. Simplul fapt că mi-am formulat în minte „și-a tras-o cu alții” mi-a provocat o greață cumplită. Voma neagră urcându-mi în gâtlee. „S-a culcat cu ei”, i-am zis. Probabil că Avilés a văzut cât de mult sufeream, pentru că m-a strâns de braț. „Of, of, of, băiete”, a zis.

Am tăcut amândoi o vreme. „Ți-a spus ea sau ai aflat de la alții?” m-a întrebat. „Mi-a mărturisit ea.” „Măcar a avut curajul să-ți spună. Și și-a cerut iertare?” Am făcut semn că da. „Și crezi că a fost sinceră?” N-am știut ce să-i răspund. „Uite, important nu e dacă-ți spune sau nu adevărul, ci dacă tu vrei s-o crezi sau nu.”

Ne-am întors în oraș. Pe drum, Avilés s-a oprit să cumpere o piele de oaie tăbăcită, de genul celor care sunt puse pe fotolii sau pe jos, ca un covoraș. A urcat din nou în mașină și mi-a dat pielea. „Ți-o fac cadou, pentru ca lupul tău să aibă piele de oaie”, a zis, râzând de ceea ce credea că era încă una dintre glumele lui bune. Apoi a deschis torpedoul și a scos o casetă. „Și încă un cadou”, a zis. A băgat-o în casetofonul mașinii. Conținea înregistrări cu lupi cenușii. Urlete, lătrături, mârâituri. O cumpărase de la unul dintre bufonii circului, un tip căruia îi plăcea să înregistreze sunete din natură. Avilés m-a sfătuit să pun caseta ca s-o asculte Colț, să văd cum va reacționa.

Am ajuns acasă. I-am mulțumit pentru mâncare și pentru cadouri. Înainte să cobor din mașină, Avilés mi-a zis: „Ești mult mai puternic decât crezi” și a zâmbit. „Ne vedem poimâine.”

A plecat. Am adus casetofonul la parter, l-am pus pe masa din bucătărie și am deschis fereastra care dădea în patio. Colț stătea lungit sub chiuvetă. Imediat ce s-au auzit urletele unui lup singuratic, s-a ridicat. Era pentru prima dată când auzea urletele unuia de-al lui. Și-a lăsat capul într-o parte și a început să mârâie, surprins.

Am oprit caseta și Colț a rămas cu privirea în direcția ferestrei. Am derulat puțin. Acum se auzeau mai mulți lupi urlând.

Colț a început și el să urle. În sfârșit, primea răspuns din partea unei haite de lupi.

Am lăsat caseta să meargă o jumătate de oră. Colț reacționa diferit la fiecare sunet. Până atunci, niciodată nu-mi dădusem seama cât de expresivă îi era fața. Avilés spusese „lupul tău“. Niciodată nu-l considerasem al meu, ci mă gândisem la el mai degrabă ca la un oaspete inoportun venit să-mi distrugă casa, dar care va pleca la un moment dat. Pentru prima dată mi-am dat seama de relația dintre noi. Era lupul meu, așa cum King era câinele meu. Colț depindea de mine. Spre deosebire de King, el nu oferea necondiționat afecțiune și loialitate. Dar reprezenta din plin acea parte a naturii care nu va putea fi domesticită niciodată. King era un prieten de nădejde, pe când Colț mă înfrunta. Și dacă exista ceva care putea să mă scoată din marasmul vieții mele, atunci era lupul ăsta nebun, fără îndoială.

Am oprit casetofonul. Am urcat în camera părinților mei, am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Chelo.

Robert era convins că Amaruq făcea parte din neamul său. A sunat prin stație la birourile din Whitehorse și a rugat-o pe secretară să ia legătura cu rude de-ale lui și să-i întrebe dacă știau cine este Amaruq sau auziseră vorbindu-se despre el. „Dacă rudele mele nu-l știu, sunați la fiecare Mackenzie din cartea de telefon.“

Medicii l-au presat să ia cât mai repede o decizie în privința resturilor pământești ale lui Amaruq. Nu mai putea fi ținut în magazia de scule, învelit într-o pătură – nu aveau saci speciali pentru cadavre. Temperaturile scăzute amânaseră descompunerea, dar vremea începea să se încălzească și o singură zi călduroasă ar fi făcut ca trupul lui Amaruq să intre în putrefacție. Dacă nu se găsea nici o rudă care să se ocupe de înmormântare, atunci cel mai bine era să fie trimis cât mai repede la groapa comună.

Robert le-a zis că mai are nevoie de timp. Nu voia ca Amaruq să fie îngropat fără ca familia lui să-și poată lua rămas-bun de la el. Medicii i-au dat patruzeci și opt de ore. Dacă în acest răstimp nimeni nu revendica leșul, avea să fie trimis la Cooper pentru a fi îngropat.

Robert i-a cerut veterinarului să-l aștepte, indiferent de cât de târziu avea să ajungă. Doctorul veterinar venea pe șantier din două în două săptămâni și Robert nu voia ca acesta să plece fără să-l consulte pe lupul jigărit care nu se putea ridica în picioare nici acum.

A plecat cu elicopterul pentru a survola munții. Cu fiecare zbor era tot mai convins că oleoductul trebuia să treacă pe la poalele munților. Argumentele celor care se opuneau acestei idei țineau de probabilitatea avalanșelor sau prăbușirilor care ar rupe conducta, provocând scurgeri de petrol sau incendii masive. Pierderile puteau fi uriașe. Pentru a rezolva problema, Robert avea de gând să înalțe ziduri de protecție pe versanți și proiectase un sistem de valve cu închidere automată. Opozanții au spus că asta ar crește costurile. Robert le-a atras atenția că ruta inițială era cu șaiszeci de kilometri mai lungă, așadar mai scumpă. Urma ca membrii consiliului de administrație și directorul general să cântărească atenți fiecare propunere. O decizie avea să fie luată în curând și Robert trebuia să se grăbească pentru a-și prezenta propunerea.

Îi plăcea meseria lui. Peste doi ani, oleoductul va ajunge în Vancouver și va acoperi nevoile energetice din sudul Canadei. Nu era pentru prima dată când participa la construcția unei conducte, așa că știa cât de importantă era munca lor pentru viața de zi cu zi a locuitorilor din sate și orașe. Fiecare casă cu încălzire centrală, fiecare bucătărie, fiecare mașină funcționa datorită efortului a sute de muncitori și ingineri. Aceasta era cea mai adâncă mulțumire a fiecăruia dintre cei de pe șantier. Dar pe Robert îl costa scump. Își vedea familia extrem de rar.

Nu fusese de față când copiii lui scosese primile cuvinte, când făcuseră primii pași, când luaseră premii la școală. Soția lui se săturase să-i crească singură, să-i ducă la medic, să se trezească devreme ca să le pregătească micul dejun, să-i dojenească atunci când se certau între ei, să-i culce, iar apoi, moartă de oboseală, să facă restul treburilor din casă: să spele, să gătească, să calce. Ea și prietenele ei își ziceau „vădulele oleoductului“.

În același timp, Robert simțea că obosise. Munca lui presupunea un du-te-vino neîncetat, în cele mai vitrege condiții: zăpadă, frig, pneumonie, umezeală, țăntări, diaree, ploaie, dizenterie, febră, paraziți. De multe ori se întorcea de pe teren după ce se lăsase noaptea, ud până la piele și bocnă de frig, și nu mai avea timp să facă baie, sau măcar să-și șteargă trupul cu un prosop înmuiat în apă fierbinte. Se dezbrăca și, tremurând ca varga, se ducea la culcare, pentru că a doua zi trebuia să înceapă munca la cinci dimineața.

Imediat ce s-a întors din expediția în munți, Robert s-a dus direct la medicul veterinar. I-a zis despre lup și cum îl găsiseră. Veterinarul a fost impresionat de poveste. Trăise ani buni în mijlocul băștinașilor din nordul canadian, dar niciodată nu auzise ca vreunul să fi prins un lup viu și să-l fi urcat pe culmile munților.

Doctorul l-a consultat pe Nujuaqtutuq. Prezenta toate semnele unei anemii puternice cauzate de subnutriție. Nemișcarea îi atrofiase întregul sistem motric. Piciorul drept din spate avea o fractură care nu se sudase, tendoanele secționate și un început de cangrenă.

Robert l-a întrebat ce se putea face. Veterinarul s-a uitat la lupul jigărit, întins inert pe jos, la coada lui năpârlită, la coastele care-i ieșeau prin piele. „Trebuie sacrificat“, i-a răspuns hotărât, „nu are nici o șansă să supraviețuiască.“ Robert a dat din cap că nu. „Asta nu e o opțiune“, a zis. „Ce altceva se mai poate face?“ Veterinarul l-a sfătuit să-l hrănească și să-l hidrateze intravenos.

Să i se dea o pastă din carne tocată, lapte și ouă. Țesutul necrozat trebuia extirpat, iar piciorul prins cu atele în speranța că fractura se va suda până la urmă. Era important să fie ținut departe de câini. La cât de slăbit era, cea mai mică infecție îi putea fi fatală. Doctorul a precizat că până și așa, cu toate îngrijirile, el era sigur că lupul avea să moară curând. Robert știa că va rezista. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

Câinii din rasa boxer au apărut din încrucișarea a două rase azi dispărute: bullenbeisser, care înseamnă „mușcător de tauri“, și vechiul bulldog englez, care se traduce prin „câine taur“, folosit la dirijarea bovinelor în abatoare și ferme.

Amândouă rasele au fost folosite și la vânătoare. Bullenbeisserul era capabil să învingă lupi în lupte pe viață și pe moarte. Bulldogul englez avea niște fălci atât de puternice, încât era în stare să prindă un mistreț cu o greutate de trei ori mai mare decât a lui și să-l țină pe loc până când ajungeau vânătorii și-l ucideau.

Câinii bullenbeisser erau mari și puternici, asemănători dogilor argentinieni. Aveau părul cafeniu tigrat și se trăgeau din rasa mastifilor folosiți în războaie de legiunile romane. Vechiul bulldog englez era diferit de bulldogii din prezent. Era mai înalt, mai agil și mai puternic, nu ca potăile fălcoase din ziua de azi care găfăie la cel mai mic efort.

Boxerii au apărut în Germania la sfârșitul secolului al XIX-lea. Creatorii lor au fost Friederich Robert, Rudolph Hoepner și Elard König. Urmăreau să creeze un câine de pază de talie medie, cu corp musculos și armonios, un animal loial și afectuos. În încrucișările succesive, au dat întâietate exemplarelor docile și blânde, respingându-le pe cele agresive și neascultătoare. Boxerul s-a impus rapid, fiind considerat bun pentru familie, prietenos cu copiii, având un caracter liniștit și jucăuș, dar fiind dispus să-și apere stăpânii.

Bullenbeisserul și vechiul bulldog englez, două rase agresive și greu de dominat, au dispărut la începutul secolului XX.

Creatorii de rase, în dorința lor de a crea câini supuși și ascultători, i-au încrucișat de atâtea ori, încât cele două rase au dispărut până la urmă. În prezent mai pot fi văzuți numai în câteva fotografii de epocă și în desene.

Humberto, stai ascuns în casa ta, singur cu ura ta și cu grozăviile tale. Nu ieși în stradă, stafiile te țin închis în casă. Contempli captivat bârna de care s-a spânzurat maică-ta. Scrisoarea ei te-a distrus, vina te roade pe dinăuntru, te prăbușești încetul cu încetul intoxicat de înflăcărarea ta religioasă. Se vede că ți-e frică. A fost suficient să te văd câteva secunde, de la depărtare, ca să-mi dau seama. Ești pierdut. Și te temi, Humberto, te temi.

Dumnezeul tău se sufocă. Tu și toți cei care măcelăriți în numele lui îi luați aerul. Nu mai are aer. Dă din mâini, cască gura în disperare. Acum, când ai nevoie de el, nu-ți răspunde. E un dumnezeu slab și ofilit. Hai, apelează la relicva asta plăpândă pe care-o numești dumnezeu. Hai să vedem dacă e adevărat că rugăciunile au efect, dacă te vor apăra de cadavrul umflat al mamei tale.

Humberto, pământul se învâрте și mișcarea asta face să crape scoarța timpului. Trecutul se înalță din adâncuri și, ca o șopârlă mare și veninoasă, mușcă din prezent. Credeai că trecutul e îngropat pentru totdeauna în cimitirul lucrurilor trecute? Nu, tâmpitule, trecutul se întoarce când nici nu te aștepti, iar al tău împrăstie în jur sânge și moarte. Cadavrul pe care-l priveghezi de unul singur, în casa ta, femeia asta moartă pe care tu ai disprețuit-o, această față învinețită e trecutul care te ajunge din urmă. Sau credeai că acuzele tale lapidare nu vor avea efect asupra mamei tale? Credeai că ea va suporta la nesfârșit diatribele tale morale? Ura ta a omorât-o, idiotule.

O să vedem acum care dintre noi doi e mai puternic. Eu vin din subteranele durerii. Tu abia cobori în ele. O să vezi ce înseamnă să zaci în mlaștinile morții. Acolo te voi zdrobi, Humberto. Acolo, în subterane, o să ne luptăm pe viață și pe

moarte, și-am să te zdrobesc. Am să vă zdrobesc, pe tine și pe dumnezeul tău. Am să vă zdrobesc.

Chelo a răspuns la telefon, dar nu am apucat să vorbim despre noi. Imediat a început să-mi spună că studiasse cu atenție diagnosticul lui King și că s-a interesat la profesorii ei care ar fi cel mai bun tratament de urmat. Mi-a zis că asemenea multor câini de rasă ce provin din încrucișări controlate, și boxerii au defecte genetice, printre ele aflându-se o cardiopatie, cunoscută drept „cardiomiopatia boxerului“, boală care poate provoca sincope, aritmii, tahicardii, congestie cardiacă, ba chiar și stop cardiac, iar boala se poate agrava atunci când câinele este supus unor puternice tensiuni emoționale. „Această tensiune“, a zis Chelo, „face ca arterele să se contracte, diminuând fluxul sanguin din inimă, iar adrenalina accelerează bătăile inimii. O combinație între toți acești factori a dus la criza cardiacă a lui King.“

A pus diagnosticul ca un profesionist. M-a asigurat că starea de sănătate a lui King se va îmbunătăți mult cu ajutorul unei medicații adecvate. A închis telefonul înainte ca eu să apuc să mai spun ceva și după cincisprezece minute a ajuns la mine, aducând injecții cu cortizon și pastile de propranolol și amiodaronă. A zis că e bine că l-am scos pe Colț în patio, că nu l-am mai lăsat la parter. „Ca să se facă bine, King nu trebuie să mai simtă nici o presiune emoțională“, a zis.

Am urcat în camera lui Carlos ca să vedem cum se mai simțea King. L-am găsit întins pe pat. A dat din coadă când ne-a văzut, dar nu a reușit să se ridice în picioare. Chelo mi-a zis să-l imobilizez. I-a făcut o injecție cu cortizon în șold. Apoi i-a băgat în gură o pastilă de propranolol și una de amiodaronă, după care i-a ținut botul închis cu ambele mâini, obligându-l să înghită. Cortizonul avea rolul de a dezinflama arterele pentru regularizarea fluxului sanguin. Propranololul – beta-blocant – urma

să diminueze secreția de adrenalină, iar amiodarona trebuia să regleze bătăile inimii.

Chelo a scris pe o foaie doza pentru fiecare medicament și mi-a dat-o. „Trebuie să-i dai o jumătate de pastilă de propranolol de trei ori pe zi și două de amiodaronă, una dimineața și alta seara. Iar eu am să vin în fiecare zi ca să-i fac injecția cu cortizon“, a zis. Și-a trecut palma peste spinarea lui King. „N-o să moară, îți promit.“

Am stat tăcuți amândoi. A întins mâna ca să mă mângâie, dar eu m-am ferit. A zâmbit cu tristețe. „Te iubesc, Juan Guillermo“, a zis. N-am scos un cuvânt. King găfâia lângă noi. Treisprezece ani de viață împreună. Câinele meu. M-am întors spre Chelo. Filtrată prin perdele, lumina după-amiezii îi scălda fața. Ochii ei s-au făcut și mai verzi. Îmi doream să-i spun atât de multe, să o fac să simtă atât de multe, simțeam atâta ciudă și atâta iubire, atâta confuzie și atâta incertitudine, dar n-am reușit altceva decât să-i pun cea mai stupidă întrebare din lume: „Vrei să fii prietena mea?“ A zâmbit. „Îmi ceri prietenia?“ A dat din cap că da. A izbucnit în râs. „Frate, dar ce siropos sună asta“, mi-a zis. N-am știut dacă să râd și eu sau nu. Propunerea mea era cât se poate de adecvată și de ridicolă în același timp. „Da, da, vreau să fiu prietena ta“, a murmurat Chelo. S-a apropiat de mine și m-a luat de mână. „Nimeni nu mi-a mai cerut așa ceva până acum“, a zis, „și credeam c-am să-l trimit la plimbare pe primul care-mi va spune asta. Dar acum, gândindu-mă mai bine, cred că e cea mai frumoasă întrebare din viața mea.“ I-a trecut ceva prin minte, pentru că i s-a schimbat expresia feței. A rămas gânditoare, cu privirea pierdută, apoi și-a ridicat ochii spre mine. „Dar tu, vrei să fii prietenul meu?“ m-a întrebat. „Da“, i-am răspuns. „Asta înseamnă că mă ierți?“ Nu, n-am s-o iert niciodată. Chiar dacă vom fi împreună toată viața, urmele durerii mă vor îndepărta de ea. Era de parcă armata inamică mi-ar fi invadat țara și ar fi devastat-o, lăsând în urmă ruine și

prăpăd. Dar, așa cum era ea, era țara mea. Nu, n-o puteam ierta. Însă nici să n-o mai iubesc nu puteam. Viața mea ar fi fost mult mai dureroasă fără ea decât cu ea, așa că aveam de gând să târăsc după mine spectrul promiscuității ei. „Nu, nu te iert“, i-am zis. Chelo a tăcut câteva momente. „Îți jur că n-o să-ți mai fac rău niciodată“, mi-a promis.

A rămas la mine toată după-amiaza și m-a ajutat să fac curat prin casă. S-a dezbrăcat complet și și-a pus o pereche de papuci ca să nu se taie din nou în talpă. Eu nu m-am dezbrăcat. Mai aveam nevoie de timp pentru a recupera intimitatea pe care o pierduserăm.

M-am uitat la ea în timp ce mătura. Fredona o piesă, concentrată la ce făcea. Slăbise. Cât o chinuise depresia, mâncase puțin. I se vedeau coastele, iar fesele pierduseră ceva din rotunjimea lor. Dar era foarte frumoasă.

„Vreau ceșcuța“, mi-a zis și și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Îmi venea s-o sărut, s-o mângâi, să n-o mai las să plece niciodată. Îmi venea s-o lovesc, s-o îmbrâncesc, s-o scot în șuturi din casă. Am făcut dragoste. Am pus-o pe masa din sufragerie și am pătruns-o fără să mă dezbrac. M-a strâns tare în brațe când a terminat. Eu n-am reușit să termin. Gelozia îmi mânca sufletul și trupul meu nu răspundea, pur și simplu.

Seara, Chelo s-a pregătit de plecare. În timp ce-și închidea nasturii bluzei, s-a întors spre mine. „Pot să te întreb ceva?“ Am făcut semn că da. „Ce s-a întâmplat cu toți banii adunați de Carlos?“ „Ce bani?“ am întrebat-o. „Banii câștigați cu șinșilele și cu marfa“, a zis, subliniind „marfa“, așa cum îi plăcea lui Carlos să spună. „Cred că i-a cheltuit“, i-am zis. Ea a scuturat din cap. „Nu, nu i-a cheltuit. Cu câteva săptămâni înainte să-l omoare, mi-a arătat niște extrase de conturi. Avea bani puși deoparte la mai multe bănci, ca în cazul în care avea să fie prins, să nu piardă tot.“ Habar n-aveam despre ce vorbea. Chelo a pomenit niște sume care mi s-au părut exagerate, dar

apoi am făcut un calcul rapid cu cât câștiga fratele meu din cele două afaceri. Și da, sumele erau cam aceleași. Era vorba de foarte mulți bani.

M-a întrebat dacă fuseseră recuperați de către părinții mei. „Nu cred“, i-am zis, „ei nici măcar nu știau cu ce se ocupa Carlos.“ A insistat că ar trebui să încasez eu banii aceia, să nu-i las băncilor.

Am început să scotocim prin camera fratelui meu în căutarea extraselor de conturi. King părea să fie deranjat că nu putea dormi din cauza luminii și a zgomotelor. Se tot uita la noi. Închidea ochii, sforăia puțin, apoi se trezea din nou. Am încercat să facem cât mai puțin zgomot posibil. Chelo mi-a atras atenția că nu trebuia să-l stresăm prea mult.

Am scos toate hainele, am golit toate sertarele. Am frunzărit fiecare carte. Am căutat prin buzunarele pantalonilor și gecilor lui Carlos. Cocoțați pe un scaun, am cotrobăit în partea de sus a dulapului. Am ridicat covorul ca să vedem dacă nu cumva era vreo ascunzătoare sub el. Am căutat în copertele vinilurilor. Am deschis fiecare cutiuță de metal în care-și ținea creioanele și stilourile. Am dat jos oglinzile din baie. Nimic, nici urmă de vreun extras de cont.

Mă temeam că fuseseră găsite de Zurita și de oamenii lui. Poate că Zurita huzurea chiar acum pe milioanele fratelui meu. Chelo a zis că e destul de puțin probabil. Susținea că fratele meu îi spusese că eu și părinții mei eram beneficiarii și că ar fi fost nevoie de un proces pentru a intra în posesia banilor. Banii se aflau probabil în continuare în depozitele bancare. Dacă găseam contractele, extrasele de cont sau orice alt extras bancar, puteam cere scoaterea banilor din conturi. Chelo era de părere că dacă nu găseam nici un document bancar, atunci trebuia mers la sucursalele din vecinătate și întrebat de contul lui Carlos. Mi se părea puțin probabil ca băncile să ne dea vreo informație. Tocmai din asta câștigă ele, din păstrarea secretului

și din regulile interne inflexibile. Mă îndoiam c-ar fi vrut să ne dea banii, la trei ani după moartea lui Carlos.

Am renunțat. Am stins lumina și l-am lăsat pe King să doarmă liniștit. Era aproape miezul nopții când am ieșit din camera fratelui meu. Chelo m-a întrebat dacă putea să rămână să doarmă la mine. Era târziu și ploua. Am fost de acord.

Am ales să dormim în dormitorul părinților mei. S-a dezbrăcat și s-a băgat în așternut. Și-a pus capul pe pieptul meu și a dormit dusă. Eu am rămas treaz. Prea multe gânduri îmi treceau prin minte. Am auzit sforăiturile lui King, cutreieratul lui Colț prin patio, gemetele ușoare ale lui Chelo. Trebuia să găsesc o modalitate de a mă repune pe picioare. Să-mi clădesc viitorul pe ruine. Și-mi doream ca femeia care dormea lângă mine să-mi fie alături pentru totdeauna.

Am trezit-o la șase dimineața. Am întrebat-o dacă avea cursuri de la șapte. „Da“, a zis somnoroasă și m-a sărutat pe buze. Întotdeauna când se trezea, mi se părea încă și mai frumoasă. Atunci când era somnoroasă, era și mai tandră, și mai dragăstoașă. Îmi plăcea mirosul ei inconfundabil, nediluat de mirosul de parfum sau de săpun.

S-a ridicat. A sunat-o pe prietena ei ca să vină s-o ia, după care, împleticindu-se, s-a dus la duș. I-am făcut o omletă și i-am dus mâncarea în cameră. Am găsit-o pieptănându-se și m-a umplut de sărutări când a văzut pe noptieră tava cu mâncare.

A luat micul dejun și s-a dus să-i facă injecția lui King. Câinele meu continua să zacă pe pat, dar peste noapte se ridicase și se dusesese să urineze la duș, semn că medicamentele începeau să aibă efect.

S-a auzit claxonul mașinii prietenei lui Chelo. Am condus-o până la ușă. M-a luat de mână în timp ce coboram scara. În vestibul mi-a prins fața între palme și m-a sărutat. „Nu uita că sunt prietena ta“, a zis. S-a îndreptat spre mașină. Înainte de a deschide portiera, s-a întors spre mine. „Vin la două să mâncăm“,

mi-a zis. A urcat și și-a luat la revedere fluturând din mână prin geamul mașinii.

Am urcat la etaj ca să dau de mâncare papagalilor, dar nu i-am găsit în cameră. I-am căutat prin toată casa. Nu erau nicăieri. Am intrat în dormitorul părinților mei. Chelo lăsase fereastra deschisă. M-am lipit de pervaz și i-am văzut pe Vodca și pe Whisky stând pe creanga unui cedru din zona verde care despărțea bulevardul în două. M-am bucurat de libertatea lor. În sfârșit se aventuraseră dincolo de limitele casei. Am lăsat fereastra deschisă, în caz c-ar fi vrut să se întoarcă în casă, și le-am pus pe cornișă boabe de mei și o cutiuță cu apă.

Veterinarul i-a pus la loc oasele fracturate și i-a prins piciorul cu atele. Nujuaqtutuq nu a făcut nici o mișcare în timp ce-l bandajau. I-au pus o perfuzie la piciorul stâng din față și au atârnat de o țepușă o pungă cu ser fiziologic. Veterinarul a reglat ritmul perfuziei. Era singura modalitate de a-l hidrata și de a-i injecta glucoză. Înainte de a pleca, veterinarul a insistat că era important să fie hrănit cu pastă din carne.

Robert s-a dus la bucătăria șantierului și a preparat pasta. S-a întors la lup. S-a lăsat pe vine lângă el și i-a băgat în gură mici biluțe de pastă. Lupul era atât de slăbit încât a putut mânca doar trei. Robert l-a învelit cu o pătură și a ieșit din țarc.

S-a îndreptat spre dormitorul lui. Pe drum, s-a întâlnit cu Alex care i-a zis că găsisese pe cineva care s-ar putea să-l știe pe Amaruq. Secretara luase legătura cu Kirk, un văr îndepărtat de-al lui Amaruq, care i-a zis că-și amintea că în urmă cu mulți ani fusese cu tatăl lui să se întâlnească cu un copil inuit, cu ochi albaștri, și cu mama sa. Nu-și mai amintea unde fuseseră, nici cine erau, dar era convins că tatăl lui își amintea. Tatăl lui Kirk se numea Charles Mackenzie. Locuia într-o cabană pe lângă lacurile din apropierea graniței cu Alaska, așa că era imposibil de luat legătura cu el. Robert i-a zis secretarei să contacteze

poliția federală, pentru ca aceasta să trimită un polițist care să-l localizeze pe Charles și, dacă era posibil, să-l aducă acolo, la campament.

Odată ajuns la cortul lui, a început să studieze rapoartele despre cum decursese munca pe șantier în ultimele luni. Ziua următoare avea să fie crucială. Președintele companiei și consiliul de administrație aveau să vină cu avionul pentru a evalua care rută era cea mai avantajoasă pentru oleoduct.

Robert se pregătise cu sârg. Toate propunerile lui veneau însoțite de dosare pline cu date. Cunoștea fiecare detaliu despre traseu, de la costuri până la viabilitate topografică. Câte păduri se interpuneau de-a lungul traseului, înclinația terenului, viteza medie a vântului pentru fiecare săptămână din an, tipul și cantitatea de faună care ar fi putut afecta oleoductul. Știa că proiectul său avea destui opozanți și i se părea inacceptabil ca niște oameni mai puțin pregătiți decât el să-i pună munca sub semnul întrebării.

Întâlnirea cu președintele companiei și membrii consiliului director a fost destul de tensionată. Propunerea lui a fost combătută cu duritate de către consilierii financiari. S-a insistat asupra pericolului reprezentat de avalanșele și alunecările de teren care ar putea distruge oleoductul în zonele în care acesta era cocoțat pe piloni. Robert s-a enervat. Era evident că nu citiseră cu atenție rapoartele topografice, nici planurile de turnare a unor ziduri de protecție din beton. Ce folos că muncise luni de zile, dacă o adunătură de birocrați stupizi îl luau la rost? Străbătuse fiecare dintre rutele posibile. Cu elicopterul, cu sania, cu vehicule speciale pentru zăpadă, pe jos, călare pe cal. De ce membrii consiliului nu se consultaseră cu inginerii de pe teren, care, asemenea lui, se dădeau de ceasul morții pe platourile și pe culmile înghețate, dar în schimb apelaseră la acei paraziți care stăteau în birouri încălzite, la sute de kilometri distanță de șantier?

Robert s-a luptat cu ei ca un leu. Le-a demontat punctual fiecare observație. Bazându-se pe dosarul lui cu planuri bine întocmite, și-a ridiculizat oponentii, făcându-i să pară o adunătură de diletanți. Într-un final a reușit să-i învingă, și planurile sale au convins consiliul de administrație. Ruta gândită de el și echipa lui a avut câștig de cauză și Robert a fost felicitat de președintele companiei pentru precizia și soliditatea argumentației sale. S-a luat hotărârea ca a doua zi campamentul să fie mutat pentru a se începe munca la următorul tronson.

Robert a părăsit cortul care ținea loc de sală de ședințe. Începuse să ningă și un vâl alb acoperea deja utilajele și camioanele. A tras aer în piept mulțumit. Luase foarte personal respingerea inițială a proiectului său și se bucura că reușise totuși să-și impună punctul de vedere.

S-a urcat într-unul dintre snowmobilurile destinate angajaților și s-a dus la Nujuaqtutuq. Trebuia să-l pregătească pentru mutare. L-a luat în brațe și l-a pus pe portbagaj. S-a dus la dormitor. A dat lupul jos și l-a pus la căldură, lângă un radiator. Lupul a rămas nemișcat, întins pe jos. Robert s-a așezat pe un scaun și s-a uitat la el. I-a rostit numele: „Nujuaqtutuq.“ Lupul și-a ridicat puțin capul, s-a uitat la Robert, apoi s-a prăbușit la loc.

Lui Acteon îi plăcea atât de mult vânătoarea, încât crescuse o haită de optzeci de copoi care să-l ajute la prinderea prăzii. Într-o zi s-a dus la vânătoare în pădure, însoțit de prietenii lui și de haita de copoi. Timp de mai multe ore au căutat degeaba urma vreunui cerb. Obosiți, vânătorii s-au hotărât să se odihnească.

Dar Acteon nu s-a dat bătut și a mers mai departe de unul singur. A mers fără țință până când a dat peste un lac cu ape cristaline. Acolo, înconjurată de nimfele ei, se scălda Diana, frumoasa zeiță a vânătorii și pădurii.

Acteon i-a contemplat goliciunea. Văzându-l, nimfele au început să țipe și au acoperit imediat trupul sacru al Dianei. Acteon a rămas pe loc, vrăjit de frumusețea zeiței. Diana s-a uitat după armele ei de vânătoare, sulita și arcul, ca să se răzbune pentru nesăbuiința bărbatului, însă și le lăsase pe mal.

Înfuriată, i-a zis: „M-ai văzut goală și vei vrea să te lauzi cu asta, dar nu vei putea“ și l-a stropit cu apă din lac. Imediat ce stropii l-au atins, Acteon a început să se transforme. Urechile i s-au lungit, din cap i-au ieșit coarne, palmele și tălpile i s-au făcut copite.

Acteon – fără să-și dea seama ce i se întâmplase – a fugit și nu s-a oprit până când nu a pus o distanță mare între el și zeiță. Abia atunci s-a mai liniștit și, obosit peste măsură, s-a dus să bea apă dintr-un râu. Când și-a oglindit chipul în apă, a descoperit îngrozit că se transformase în cerb. Și-a auzit câinii lătrând în apropiere. S-a gândit că se grăbeau să-l apere. Dar în curând avea să-și dea seama că judecase greșit: veneau să-l vâneze. Însăpăimântat, a încercat să fugă, dar nu a reușit să facă

mai mult de douăzeci de pași. Copoii lui l-au ajuns și au început să-l muște de picioare. Acteon a încercat să-i strige pe nume pentru a-i opri, dar din gură nu i-a ieșit altceva decât un muget de cerb. A izbit cu copitele pentru a scăpa, dar copoii îl împresuraseră și l-au pus la pământ. Cuprins de disperare, Acteon a văzut cum prietenii lui ațâțau câinii să-l atace. Le-a cerut ajutor. Degeaba. Nu reușea să scoată altceva decât mugete. Câinii l-au sfâșiat de viu și a avut parte de o moarte cumplită.

Diana a auzit cum copoii îl sfârtecau pe Acteon și a zâmbit mulțumită. Nici un muritor nu va putea susține c-o văzuse goală.

Imediat după plecarea lui Chelo, a sunat telefonul. „Am găsit mașina părinților tăi“, mi-a zis Rățoiul de îndată ce-am răspuns. „Unde?“ „Într-un cimitir de mașini din Ixtapalapa.“ După accident, mașina părinților mei fusese reținută de poliție, până se făceau toate demersurile legale. În toată nebunia care a urmat, cu recunoașterea trupurilor, cumpărarea sicriilor, angajarea unei firme de pompe funebre, uitasem să mă ocup și de mașină. Mi-am amintit de mașină abia după ce trecuseră mai multe zile de la accident. Și mi-a fost imposibil s-o mai găsesc. Secretarele de la birourile de poliție la care am sunat mi-au răspuns cu un evaziv „reveniți mâine“. M-am împăcat cu gândul că se pierduse, dar Rățoiul a ținut cu tot dinadinsul să dea de ea.

În fiecare zi, săptămâni în șir, a sunat la diverse sedii ale poliției. La fel cum au procedat și cu mine, l-au dus cu vorba. Știind numărul de înmatriculare, marca și modelul automobilului, a început să cuture toate cimitirele de mașini și toate unitățile de vehicule scoase din uz. A fost o misiune căreia i s-a dedicat trup și suflet și pentru care am să-i fiu veșnic recunoscător. Patronii cimitirelor de mașini nu l-au ajutat cu nimic, dimpotrivă, i-au pus câte piedici au putut. Și asta pentru că odată ce trecea un anumit număr de luni, mașinile care nu fuseseră revendicate până atunci ajungeau să fie considerate „bunuri care nu se mai aflau în proprietatea nimănui“. Cu alte cuvinte, patronii puteau să le vândă pentru piese de schimb.

Rățoiul a găsit mașina lăsată de izbeliște într-un colț dintr-un cimitir de mașini cunoscut sub numele de „La Ford“. Mașina se afla între două autobuze școlare. Dintr-unul nu mai rămăsese altceva decât caroseria. Celălalt, având urme evidente de la un impact frontal, cu motorul scos prin capotă, fusese făcut acordeon.

Mașina părinților mei avea geamurile sparte. Husele de pe scaune putreziseră de la ploaie. Pe jos băltea apa. Rățoiul mi-a zis că mașina putea de-a dreptul. Spera să nu mă duc să o văd. Dacă și pe el îl impresionase, atunci își putea imagina cât de mult avea să mă doară pe mine vederea ultimului spațiu în care părinții mei au vorbit, au respirat, au trăit. „Dă-mi actele. O scot de-aici și o duc la un atelier mecanic“, mi-a zis. N-am acceptat. Oricât de dureros ar fi fost, aveam obligația morală de a mă duce și de a o recupera chiar eu.

Am luat împreună un autobuz de pe bulevardul Ermita. Am pătruns în zonele cele mai periculoase din Ixtapalapa. Cimitirul de mașini „La Ford“ era înconjurat de cartiere sărăcăcioase și de gropi de gunoi. Mahala în adevăratul sens al cuvântului. Pentru orice eventualitate, aveam la mine cuțitul galben ascuns în mânecă.

Ne-a luat vreo două ore s-a jungem. Strada era plină de tiruri care mergeau spre Puebla. În plus, autobuzul oprea la fiecare colț de stradă ca să mai ia câte un călător.

Poarta de intrare în „La Ford“ era pe vârful unei coline. La vale se întindea imensul cimitir de mașini. Sute de mașini și autobuze lovite stăteau claie peste grămadă pe acel teren inundat. Pe suprafața bălților scârboase pluteau pelicule albastre de ulei.

Am intrat. Rățoiul i-a zis unui angajat că îl caută pe Santaclós, administratorul locului. A venit un ins uriaș, cu părul până la umeri și barba mare și deasă. Simțeau de la cinci metri cum duhnește a alcool, a transpirație și a mâncare prăjită. M-a întrebat dacă eu sunt proprietarul mașinii. I-am răspuns că sunt singurul fiu al proprietarului, care murise împreună cu mama mea într-un accident, exact în mașina aceea. Mi-a cerut actele. I-am dat o copie. Doar nu-și închipuia c-aș fi venit în acea zonă din Ixtapalapa cu actele originale ale mașinii. Ar fi fost ca și cum aș fi umblat cu un cec în alb, chiar dacă mă îndoiam că exista

cinema care să vrea o mașină cu capota strivită, cu roțile sparte și cu geamurile țândări.

Santaclós s-a uitat atent la copie. Avea mâini butucănoase, uriașe, cu unghiile și liniile din palme negre de vaselină. În barbă i se încâlciseră atâtea resturi de mâncare, încât o familie de șoareci s-ar fi putut hrăni săptămâni în șir de-acolo. Arăta de parcă n-ar fi făcut niciodată baie.

„Moșule, îți pot da mașina numai dacă-mi aduci talonul în original“, mi-a zis. I-am zis că aveam la mine doar copia. „Se cam complică situația“, a zis, „dar dacă te porți frumos...“ M-am purtat frumos și i-am dat o sută de pesos. Grăsanul i-a luat cu degetele lui unsuroase și a zâmbit. „Cu ăștia-mi invit tovarășii la niște potoale grase și-mi mai rămâne și să le udăm după.“

S-a dus la o gheretă din prefabricate. O antenă de televizor ieșea prin acoperiș și lângă intrare, pe post de canapea, se afla bancheta din spate a unei mașini. Pe ea s-a lățit grăsanul. Rățoiul mi-a zis că ăla era biroul lui.

Am străbătut șirurile de mașini lovite, puse unele peste altele. Fiecare cu povestea ei tragică. Câți părinți, fii, prietene, surori muriseră înăuntrul acelor automobile?

Am ajuns la mașina părinților mei. Mi s-a tăiat răsuflarea. Am simțit că mă apucă amețeala. Nu-mi imaginasem că avea să mă impresioneze atât de tare. M-am sprijinit de autobuzul școlar. Îmi tremurau picioarele. Crezusem că n-o să mă afecteze, că trecuse deja suficient timp, dar vederea ei, acolo, pe terenul acela mocirlos, înconjurată de fierărie, m-a lovit din plin.

Rățoiul m-a prins de braț. „Vrei să plecăm, Cinci?“ Am dat din cap că nu. „Lasă-mă două minute că-mi trece.“ Mama mă învățase cum să respir ca să mă liniștesc. „Inspiră șase secunde și expiră șase secunde.“

Mi-am revenit în fire și m-am apropiat de mașină. Pe bord se mai vedeau cioburi de la parbriz. Volanul era îndoit spre dreapta. De oglinda retrovizoare atârna un breloc din plastic cu

un scorpion înăuntru, cumpărat de mama din Durango. Nu-mi venea să cred că încă nu-l furase nimeni.

După ce părinții mei s-au prăbușit în prăpastie, sătenii din apropiere s-au dus să-i jefuiască. Nu le-a păsat că mama zăcea moartă și că tata se îneca în propriul sânge, cu pieptul zdrobit de volan. În frenezia jafului, au luat tot ce-au apucat: pantofii, bagajele, ceasurile, inelele, portofelele, sculele, roata de rezervă, geaca tatălui meu și puloverul mamei mele.

Am luat brelocul de la oglindă și l-am pus în geantă. Am trecut pe partea cealaltă a mașinii. Portiera de pe partea copilotului, smulsă din locul ei, era deschisă. M-am aplecat mult ca să nu mă lovesc de capota turtită și m-am uitat în torpedou. Acolo se aflau cartea de identitate a mașinii și ce mai rămăsese dintr-o ciocolată, probabil ultimul lucru mâncat de părinții mei. Chiar dacă mașina era plină de praf și de mucegai, am mușcat din ciocolată. M-am simțit mai aproape de ei.

Ne-am întors la Santaclós. L-am întrebat dacă știa vreun serviciu de asistență rutieră care să ne remorcheze mașina și mi-a răspuns că pentru încă o sută de pesos o poate duce chiar el la orice atelier am vrea. Ne-am târguit și până la urmă s-a mulțumit și cu cincizeci de pesos.

Santaclós a urcat mașina pe platformă. În timp ce o urca, bucăți din caroserie s-au desprins și au căzut pe terenul mocirlos. Rățoiul le-a adunat și le-a aruncat în mașină.

Am urcat toți trei în cabina camionului cu platformă. Grăsanul ocupa jumătate din cabină. Eu și Rățoiul ne-am văzut obligați să ne înghesuim. De fiecare dată când Santaclós schimba viteza, Rățoiul, care stătea între noi, trebuia să-și ridice picioarele, împingându-mă în portieră. Pe deasupra, mai trebuia să suportăm și duhoarea lui Santaclós. Totul era fetid la el: respirația, părul, barba, subsuorile. Duhoarea pe care-o emana era atât de puternică, încât părea să se solidifice în jurul lui. O simțai unsuroasă pe cerul gurii și te pișca în nas.

Am mers la atelierul Spălăcitului, din Retorno 104. Spălăcitul era un individ robust, blond, cu ochi albaștri, născut în Altos de Jalisco și văr îndepărtat cu părintele Arturo, pe care-l detesta. Spălăcitul fusese fotbalist profesionist, jucase în divizia a doua, dar a renunțat destul de repede la fotbal din cauza problemelor cu alcoolul. A fost cât pe ce să ajungă pe drumuri, dar a reușit să iasă la liman datorită cunoștințelor sale în materie de mecanică auto. S-a însurat, a renunțat la băutură și a deschis un atelier. Era în stare să refacă mașini distruse, așa cum era cea a părinților mei.

Santaclós a dat jos mașina de pe platformă, a băgat-o în atelier și a plecat lăsând în urmă un iz pestilențial care a dispărut abia după câteva minute. Mă înțelesesem cu Spălăcitul să repare mașina, apoi s-o vindem și să facem banii pe din două. Am fost cât pe ce să mă răzgândesc. De ce să conducă altcineva dricul acela care fusese mașina părinților mei? Dar, pe de altă parte, ce motive aș fi avut să păstrez un car funebru?

Spălăcitul s-a învârtit în jurul mașinii, s-a aplecat și a studiat fiecare teșitură. Își trecea palma peste tabla aspră și-și făcea însemnări cu creionul într-un carnețel. „O să-mi ia ceva ca să pun mașina asta la punct“, mi-a zis. „Trebuie revopsită, înlocuită tablăria, schimbate motorul și puntea din spate și reparată direcția.“ „Ce înseamnă asta?“ l-am întrebat. „Că nu-mi scot banii nici dacă o vând ca nouă.“ Am ajuns la o nouă înțelegere: șaizeci la sută el, restul mie.

Rățoiul și cu mine ne întoarcem acasă. Tăcem tot drumul. Ajungem. Îl invit înăuntru. Zice că are treabă. Minciuni. Nu-și poate ascunde amărăciunea. L-a marcat vederea mașinii părinților mei. Insist. Acceptă. Deschid ușa. O ia înainte în timp ce încui ușa. Când îl ajung din urmă, îl găsesc încremenit, cu privirea în pământ. La început nu-mi dau seama ce are, apoi o văd pe Chelo goală lângă masa din sufragerie. „Ți-am

spus că vin la prânz“, se scuză ea. Rățoiul, rușinat, se întoarce și dă să plece. Îl opresc. „Te-ai uitat la ea?“ Dă din cap că da. E cel mai bun prieten al meu, fratele meu, dar îmi vine să-i scot ochii și să-l arunc în patio ca să-l sfâșie Colț. „De ce te-ai uitat la ea dezbrăcată?“ îl întreb furios. „Dar cu ce dracu’-s eu de vină că umblă ea dezbrăcată?!“ Chelo ne aude și începe să râdă. Îmi vine să-i omor pe amândoi. Rățoiul, ținându-și privirea în jos ca să n-o vadă, începe și el să râdă. Îmi vine să-i tai capul și să i-l iau la șuturi, dar încep și eu să râd. Chelo se duce la etaj să se îmbrace. Rățoiul rămâne să mâncăm împreună.

Charles Mackenzie, unchiul Chuck, a ajuns la campament pe înserate. După ce au dat de el în îndepărtata lui cabană, poliția federală l-a dus cu mașina până la Beaver Creek. De acolo a luat un autobuz până la Bear Crossing, unde l-a preluat un elicopter care l-a adus la campament. Trecuseră douăzeci și două de ore de când plecase de-acasă. Polițiștii nu i-au spus de ce era nevoie de el acolo.

A fost dus la Robert. Se mai văzuseră de câteva ori, la întâlniri de familie. Unchiul Chuck era văr de-al doilea cu tatăl lui Robert. Făcuse bani frumoși din negoțul cu piei. Începuse prin a le vinde marilor distribuitori, dar mai apoi le-a exportat chiar el în Statele Unite, Mexic și Europa. Cu câțiva ani în urmă, se retrăsese din afacere. O lăsase pe mâna fiilor săi și se mutase împreună cu soția lui în cabana aceea îndepărtată.

Robert l-a așteptat în cortul său, împachetându-și lucrurile, pentru a fi gata de mutare. Peste câteva ore aveau să ridice tabăra și să o instaleze pe o pășune, lângă râu, la treizeci de kilometri mai în față. Ninsoarea abundentă împiedicase mutarea de-a lungul zilei, dar acum n-o mai puteau amâna, dacă nu voiau ca lucrările să stagneze.

Robert și Chuck s-au salutat afectuos. Dacă toți cei din neamul Mackenzie aveau ceva în comun, atunci acesta era spiritul

de solidaritate. Era suficient să te cheme Mackenzie ca să fii primit cu brațele deschise. Chuck s-a uitat lung la lupul rănit care zăcea pe jos. „Ce-i cu lupul ăsta?” a întrebat. „De asta te-am chemat”, i-a zis Robert.

L-a dus în baraca unde depozitaseră cadavrul lui Amaruq. A arătat spre mormanul învelit în pături. „L-am găsit rănit la poalele stâncilor. A murit aici la noi, la infirmerie. Se numea Amaruq Mackenzie. L-ai cunoscut?” La auzul numelui, Chuck a tresărit. Și-a dus palma la frunte și a tras adânc aer în piept. Robert i-a observat frământarea. „Cine era?” l-a întrebat. „Fiul meu.” Chuck s-a apropiat de cadavru și a îndepărtat păturile. Frigul păstrase trupul intact. Chuck i-a cercetat fața. Da, el era. Părul roșcat, la fel ca al lui, trăsăturile mamei sale. Ea fusese cea mai dulce femeie cunoscută vreodată. Nu se certaseră niciodată, nu-și aruncaseră vorbe grele. Ea nu-i ceruse nimic niciodată. Nici bani, nici atenție, nici timp. Se bucura să-l vadă, să facă dragoste și să stea îmbrățișați, goi, în noapțile când el rămânea în casa ei de lângă linia ferată. Chuck fusese pe punctul de a-și părăsi familia pentru a se duce să trăiască cu femeia aceea și cu copilul lor. Dar până la urmă și-a dat seama că nu avea destul curaj ca să facă așa ceva, și atunci pur și simplu a încetat să-i mai viziteze. Nu a trimis nici o scrisoare, n-a dat nici o explicație. S-a hotărât să dispară, și această decizie l-a apăsat ani la rând.

Robert nu a încercat să-l descoasă. Știa că era însurat cu mătușa lui, Rosie, și că aveau trei copii. De ce să-l fi pus într-o situație delicată? I-a spus că îl găsiseră pe Amaruq cu coloana vertebrală ruptă, lângă o capră sălbatică. Probabil că încercase s-o vâneze și se prăbușiseră amândoi în prăpastie. I-a povestit și despre lupul pe care-l găsiseră legat în cortul lui Amaruq și l-a întrebat dacă bănuia din ce motive urcase Amaruq sania până în vârful muntelui. Chuck i-a zis că nu avea nici o idee, tot ce putea spune era că în limba inuktitut Amaruq înseamnă lup.

Au ieșit afară din baracă. Chuck i-a mărturisit că nu-l mai văzuse pe Amaruq de când acesta avea doisprezece ani. I-a spus că într-o zi își dusesese cei trei fii la el, ca să-l cunoască. Fusesse una dintre cele mai fericite zile din viața lui. Când i-a văzut împreună, s-a simțit împăcat. Copiii s-au jucat, s-au distrat. Problema a fost la întoarcere, când cei trei copii l-au luat la întrebări. Cine era băiețelul acela? De ce i-a dus să-l vadă? De ce se purtase atât de dragăstos cu mama lui? Știa că dacă soția lui avea să afle, nu l-ar fi iertat și ar fi plecat la Calgary, la părinții ei. Nu voia să trăiască fără copiii lui și, în felul lui, o iubea pe Rosie. Așa c-a renunțat la familia cu doi membri în favoarea celei cu patru. A părăsit-o pe femeia aceea dulce de care era îndrăgostit și a rămas cu femeia de lângă el.

Robert l-a întrebat ce să facă cu trupul neînsuflețit. Chuck i-a zis că ar trebui să-l trimită la maică-sa, să hotărască ea. „Și dacă e moartă?” a întrebat. „Atunci am să decid eu.” Chuck i-a zis că ar vrea să ia cu el și lupul. Nu știa din ce motiv îl prinsese fiul lui, dar poate că maică-sa ar ști. Robert l-a anunțat că tabăra avea să fie mutată peste noapte și că dis-de-dimineață avea să-i pună la dispoziție o camionetă cu șofer cu tot care să transporte cadavrul unde hotăra Chuck.

S-au culcat în cort. Chiar dacă era sfârșit de oboseală de pe urma călătoriei, Chuck n-a reușit să adoarmă. Prin minte i se perindau imagini cu Amaruq copil. S-a tot foit în pat, mâhnit de dispariția definitivă a fiului pe care-l abandonase.

La trei dimineața, muncitorii responsabili cu mutarea cam-pamentului i-au trezit și le-au cerut să elibereze cortul ca să poată fi golit de bunuri și apoi strâns. Au ieșit și s-au așezat la o masă special aranjată pentru angajații de vază – să aibă unde sta până când muncitorii aveau să strângă tabăra. Era frig și mai multe focuri care să-i încălzească fuseseră aprinse.

În lumina artificială a reflectoarelor, au început să mișune oameni, utilaje, camioane de mare tonaj, câini. Chuck, ținând

între palme cana de cafea care-i încălzea degetele, a contemplat mulțimea care se îndepărta prin zăpadă și noroi.

La patru au fost anunțați că puteau să se mute în noul campament. Au urcat în bena unui camion și au străbătut un drum plin de noroi. Se înseninase și luna lumina podișul înghețat.

Au ajuns odată cu zorii. Au fost întâmpinați de Alex, care le-a zis că șoferul camionetei era gata de drum și că Nujuaqtutuq fusese urcat în remorcă, într-o cușcă. Îi pusese un ham, ca la câinii de sanie, de care prindeau un lanț când voiau să-l scoată din cușcă.

Robert și Chuck s-au dus la infirmerie și i-au cerut medicului-șef un certificat de deces. În vastele teritorii din Yukon, se întâmpla adeseori ca resturile pământești ale unei persoane să trebuiască duse dintr-o parte într-alta și nu era deloc ușor să găsești un sicriu. Autoritățile permiteau transportarea cadavrului într-o mașină, fără coșciug, dar numai dacă medicul specifica în certificatul de deces că omul nu murise din cauza violențelor fizice. Medicul a scris un raport amănunțit în care a înșirat rănilor lui Amaruq și circumstanțele în care fusese găsit, precum și faptul că nu fusese ucis și că moartea lui nu s-ar fi datorat vreunei neglijențe medicale. Au așezat cadavrul învelit în păături în lada camionetei și l-au asigurat cu corzi. Robert se pregătea să-și ia la revedere de la Chuck. Și-au strâns mâinile și Chuck a deschis portiera ca să urce în mașină. Robert s-a uitat la unchiul lui, apoi la mormanul din lada camionetei. Când Chuck a vrut să închidă portiera, Robert l-a oprit. Nu, nu-l putea lăsa singur. Nu putea să-l trimită cu un șofer care să transporte cadavrul fiului său, de parcă ar fi fost o marfă. „Te duc eu“, i-a zis, „așteaptă-mă.“

Robert s-a îndreptat spre cortul care ținea loc de birou pentru președintele companiei. Secretara i-a zis că e în ședință. „Spune-i să-mi acorde un minut, te rog.“ Președintele l-a primit, nedumerit de graba lui Robert. Acesta i-a explicat că

bărbatul pe care-l găsiseră rănit la poalele munților și care mai apoi murise era fiul nelegitim al unui unchi de-al lui și că își dorea să participe la înmormântare. A cerut o lună de concediu, explicând că toată lumea de pe șantier știa ce avea de făcut în următoarele douăsprezece săptămâni.

Nu numai că președintele a fost de acord, dar i-a și cerut secretarei să-i dea lui Robert bani cash pentru călătorie. Robert i-a mulțumit pentru generozitate. A ieșit din birou și și-a luat la revedere de la Alex și Jack. Le-a cerut să aibă mare grijă ca ruta oleoductului să fie respectată întocmai și le-a zis că se va întoarce în curând. S-au îmbrățișat și Robert a urcat în camionetă. Au pornit. Aveau de străbătut două sute cincizeci de kilometri de drum desfundat până să ajungă la o șosea asfaltată.

Mașina gonește pe șosea derapează într-o c

u

r

b

ă

tatăl meu pierde controlul. Mașina face

Z

i

g

Z

a

g

u

r

i

și părinții mei zboară

ră

către

P

r

ă

P

a

s

t

i

ee

Mașina se izbește de pietre

se rostogolește

se rostogolește

se rostogolește

și se tot rostogolește

până se oprește.

Liniște.....

Mama moare. Tata moare.

Liniște.

Îi înconjoară

Îi jefuiesc. Îi prăduiesc.

Tatăl meu se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă
se sufocă se sufocă se sufocă se sufocă
se sufocă

Le fură totul. Nu le pasă de nimic. Totul la (nimic).
() x totul
X

Tata îi vede. Îi imploră din priviri. Cere ajutor.
Scurpă SÂNGE

Ei își văd de treabă. Fură. Tatălui meu nu-i vine să creadă.
El moare și ei fură. El m are și ei fu ă. El moa e și i f ră

Până când

tatăl meu m
o r
a e

Sătenii termină cu jaful

Și pleacă.

Cei doi morți ai mei rămân

Singuri

Mi-o imaginez scriind scrisoarea. O încheie. O citește. O rupe. O scrie din nou. O rupe încă o dată. Aruncă bucățelele de hârtie în veceu. Nu vrea să lase nici o urmă. Să nu știe nimeni de nebunia prin care trece. Scrie din nou. Scrisul ei i se pare necunoscut, scris de o străină într-o caligrafie necunoscută. Rândurile sunt inegale. Bara de la T e înclinată spre dreapta, coada de la Y e îndoită, litera E e un C înghesuit. Oricât încearcă să-și stăpânească mâna, nu reușește. Tremură, târâie stiloul pe hârtie. Nu mai suportă învinuiri, decepții, trageri la răspundere, ură, bucurii trecătoare, povești de dragoste. A fost fiica unui tată greșit și apoi mama unui fiu greșit. De ce atâtea greșeli în viața ei? Genealogie strivită pe verticală.

Și cancerul. Blestematul de cancer. Celule răzvrătite împotriva trupului. Răsculate, negre, infectând prin revolta lor letală și absurdă toate țesuturile sănătoase. Cancer la uter, tocmai locul în care l-a ținut pe omul căruia îi scrie acum, uterul în care s-a dezvoltat asasinul, bolnavul de Dumnezeu. Fiul ei să-i fi inoculat răul? El să fi fost începutul de cancer, celula infectată care avea să le infecteze pe toate celelalte?

Când s-a transformat Humberto într-un străin pentru ea? De ce a repudiat-o neîncetat? Ea nu a făcut rău nimănui. Da, s-a culcat cu bărbați beți care o băteau și o jigneau și îl băteau și îl jigneau și pe fiul ei. Da, s-a spetit muncind cât era ziua de lungă pentru amândoi, și de aceea și-a abandonat până la urmă fiul. Da, nu a dat atenție întâlnirilor secrete pe care Humberto le organiza în pivnița casei, nu-și putuse imagina că acolo era un incubator pentru ucigași fanatici. Da, a rămas gravidă la șaisprezece ani cu un tip despre care nu mai știe nici cum îl chema, nici cum arăta. Da, a încercat să avorteze, să scape de fiul fecundat de umbra aceea urcată pe ea în aburii alcoolului. Dar

rău nu a făcut. Nu. Viața a obligat-o să calce greșit de atâtea ori, i-a provocat atâta dezordine, a îmbrâncit-o în toate direcțiile, a făcut-o să bântuie neîncetat, să se dezbrace până la sațietate, să bea fără măsură, să fumeze iarbă, să se dedice sexului, bărbaților, bătailor, spermei, transpirației, sângelui. Dar nimic din toate astea nu explică atâta ură împotriva ei. Nu explică nici un asemenea tată, nici un asemenea fiu, nici acest cancer. Nu justifică faptul că propriul tată o numea târfă, că propriul fiu o numea târfă, nici că femeile care știau că nu era o târfă o numeau totuși târfă.

Scrie ultima scrisoare către fiul-judecător-călău-asasin. Scrisoarea denunț, ispășire, revanșă, răzbunare. Vrea să-și spele rușinea de a fi mama unui criminal. Să fie sigur că s-a spânzurat din cauza lui, din vina lui, din vina lui de neiertat.

(astea sunt fiule pumnalele ultimelor mele rânduri să te taie să te facă să sângerezi să-ți pătrundă în stomac la fiecare răsufflare să-ți zgârie ficatul intestinele rinichii pancreasul îți las fiule cuvințele mele de pe urmă care să te otrăvească să-ți înece gâtul să fiarbă în măruntaiele tale să te golească de sânge îți dăruiesc sinuciderea mea fie ca trupul meu lipsit de viață să te strivească fie ca ochii mei pustii și sticloși să-ți rămână încrustați în minte pentru totdeauna îți las rândurile astea îți las cadavrul meu Humberto îți va sosi și ție ceasul îți va sosi.)

Chelo pregătise o cină romantică. A pus lalele pe masă și a gătit două porții de biftec de vită cu tequila, o rețetă veche pe care o știa de la bunica ei, și un mousse de ciocolată. Nici eu și nici Rățoiul n-am scos o vorbă despre amărăciunea pe care o simțiserăm recuperând mașina în care muriseră părinții mei.

Chelo a fost tandră, dulce, atentă. M-a sărutat. M-a îmbrățișat. A glumit. Ne-a făcut să râdem. Bucuria ei mi-a stins mâhnirea și furia că Rățoiul o văzuse dezbrăcată. Chelo avea capacitatea de-a mă face să mă simt liniștit și, în același timp, într-un permanent război.

Rățoiul a plecat la șapte. L-am condus. „Pot să-ți spun ceva fără să te enervezi?” m-a întrebat. Am dat din cap că da. „Chelo e superbă.” Mi-a venit să-i trag un pumn în față, dar Rățoiul a zâmbit, mi-a strâns mâna cu multă căldură și s-a îndepărtat pe Retorno.

Când am revenit în casă, am găsit-o pe Chelo strângând masa. Se dezbrăcase din nou și fredona o melodie. Rățoiul avea dreptate, chiar era frumoasă. „Vino”, mi-a zis. M-am apropiat de ea și m-a cuprins cu brațele. „Nu-mi place să stau departe de tine”, mi-a zis.

Am urcat la etaj ca să-i dăm pastilele lui King și Chelo să-i facă injecția. Se vedea de la o poștă că se simțea mai bine. Starea lui era departe de catastrofa prevăzută de veterinarul de la clinica universității. Cu greu, a reușit să se ridice și a făcut câțiva pași.

Ne-am dus în camera părinților mei. A început să picure și prin fereastra deschisă au intrat Whisky și Vodca. Chelo a fost bucuroasă să-i vadă venind din stradă. „Uită-te la ei”, a zis emoționată. Nu-i spuseseam că papagalii începuseră să se aventureze dincolo de cei patru pereți. M-a bucurat gândul că plecau și veneau de la cedru la casă.

Mi-a zis să mă dezbrac și eu. Gelozia încă mă rodea și dacă m-aș fi dezbrăcat, ar fi însemnat că o acceptasem din nou în viața mea. Dar îmi doream s-o simt aproape, cât mai aproape. Mi-am dat jos hainele și ne-am băgat în pat. S-a strecurat în jos pe sub cearșaf și m-a sărutat pe piept. Gândurile negre mi-au încolțit în minte. Făcuse așa ceva și cu cei cu care se culcase? I-am cerut să se oprească. Ea și-a scos capul de sub cearșaf. „Dar ce-am făcut rău?” „Nu vreau”, i-am răspuns sec. „Vrei să plec?” „Nu.” Chelo m-a sărutat pe față, s-a întins lângă mine și în scurt timp am adormit amândoi.

M-am trezit în toiul nopții. Chelo nu era în pat. Am strigat-o, gândindu-mă că poate era la baie. Nu mi-a răspuns. Am

aprius lumina. I-am văzut hainele împăturite pe scaun. Am coborât gol și am găsit-o stând pe întuneric, uitându-se pe fereastră la Colț. „E păcat să stea acolo, închis“, a zis. Auzind-o, Colț s-a apropiat să se uite la noi. „Da, e păcat“, am zis și eu.

Am luat-o de mână și am dus-o în sufragerie. „Urcă-te pe masă“, i-am zis. S-a uitat la mine surprinsă. „De ce?“ m-a întrebat. „O să-i dau drumul“, i-am răspuns. „Și dacă mă atacă?“ M-am răsucit și am aruncat o privire spre Colț. „Îl omor.“ Chelo șovăia. „Ai încredere în mine“, i-am spus. A urcat și s-a ghemuit speriată în mijlocul mesei.

Am luat cuțitul și am deschis ușa. Lupul a intrat și m-a mirosit de sus în jos. A înconjurat bucătăria, iar când a vrut să facă pipi într-un colț, am țipat la el: „Nu!“ Colț m-a privit sfidător și a făcut pipi în ciuda țipătului meu. Am luat un scaun de bucătărie și l-am ridicat deasupra capului. Colț a dat înapoi. Îmi știa de frică dacă mă vedea cu scaunul în mâini. A lăsat capul în jos și a continuat să amușine. A părut să simtă mirosul lui Chelo pentru că și-a înălțat privirea și a văzut că stătea pe masă. Chelo s-a făcut mică. Dintr-un singur salt, Colț putea fi lângă ea.

Calm, m-am interpus între ei. Trebuia să-l oblig pe Colț să învețe s-o respecte. M-am urcat pe masă și am îmbrățișat-o pe Chelo. Colț a început să dea ture în jurul mesei fără să-și ia ochii de la noi. „Poate nu crezi, dar sunt excitată“, mi-a zis. M-am uitat la ea. „Știu, sună prostește, dar e adevărat.“ Și-a depărtat puțin picioarele și i-am băgat două degete în vagin. Era umedă și a început să geamă. Colț se opri și ne observa cu capul lipit de marginea mesei. Am scos degetele umede și le-am întins spre el. Le-a mirosit. Da, poate că suna prostește, ba chiar periculos, dar și eu începusem să mă excit.

Am întins-o pe Chelo pe masă și mi-am băgat degetele în vaginul ei până și-a dat drumul. S-a abținut să geamă ca să nu-l incite pe Colț. M-a tras spre ea. Am penetrat-o și am ajuns repede la orgasm, amândoi în același timp. Chelo m-a strâns

tare în brațe și a început să plângă. „Te rog, spune-mi ce să fac ca să mă ierți?” Am vrut să-i zic atâtea lucruri, încât n-am reușit să scot nici măcar un sunet. I-am sărutat cicatricile de pe picioare. Să le sărut însemna să-i sărut trecutul. Sărutam ultima dată când făcuse dragoste cu Carlos, sărutam săritura în gol când nu calculase bine distanța dintre acoperișuri. Îi sărutam durerea, avortul pe care-l făcuse, coapsele care se încolăciseră în jurul coapselor altor bărbați. Sărutam femeia pătrunsă, femeia care mă rănea, femeia infidelă și promiscuă. Însemna s-o accept așa cum era, să-i urăsc trecutul, să-i iubesc prezentul.

Chelo s-a liniștit treptat și s-a oprit din plâns. Am coborât de pe masă. Colț, plictisit de noi, dăduse o tură pe la parter, apoi s-a întins sub masă. Imediat ce m-a văzut, a venit să mă miroasă. Mi-am acoperit sexul cu palma. Nu voiam să risc ca amestecul de spermă și de sucuri vaginale să trezească în el instinctul de prădător și să mă castreze dintr-o singură mușcătură.

Am scos câteva felii de jambon și un cocoloș de carne tocată și i le-am aruncat în patio. Colț a ieșit să mănânce și am închis ușa în urma lui. M-am întors la Chelo, am ajutat-o să se dea jos de pe masă, apoi, ținându-ne de mână, am urcat în dormitorul părinților mei.

Au parcurs încet primii o sută de kilometri de drum care mergea paralel cu oleoductul. Era mai degrabă un drumeag îngust, uneori plin cu băltoace, alteori acoperit cu zăpadă. Din loc în loc, se vedeau muncitori care sudau conducta, iar alții o acopereau cu pământ. Taberele lor erau mici. Două, trei corturi și o prelată întinsă peste o bucătărie improvizată.

I-au lăsat pe Chuck și pe Robert să rămână peste noapte în taberele lor și le-au dat de mâncare. Dormeau pe priciuri la un loc cu alți cinci, șase muncitori și mâncau fasole, ouă, carne de vânat, fructe ambalate și miere. Robert adormea greu. Era obișnuit să doarmă singur și îl deranja sforăitul celorlalți.

În fiecare noapte luau cadavrul lui Amaruq din bena camio-
netei și-l așezau pe scaunele din față ale mașinii. Așa nu riscau
să atragă atenția animalelor sau păsărilor de pradă. Din fericire,
vremea nu se îmbunătățea, așa că leșul continua să rămână
congelat.

Înaintau cu greu pe drumeagurile mocirloase. Se împotmo-
leau adeseori și trebuiau să folosească trolitul ca să scoată camio-
neta din noroi. Ca să străbată cincisprezece kilometri aveau
nevoie de o zi întreagă. Când nu reușeau să ajungă la taberele
muncitorilor, instalau cortul și mâncau carne uscată sau prăjeau
bucăți de carne dintr-un elan vânat de unul dintre muncitori.
Lui Nujuaqtutuq îi dădeau din rezerva de pasta pe care Robert
o comandase înainte de plecare.

După cinci zile de călătorie, Nujuaqtutuq a început să dea
semne de viață. A reușit să se ridice în picioare și a dat ture prin
cușcă. Când Robert s-a dus la el să-i dea de mâncare, lupul a dat
să-l muște. Chuck a izbucnit în râs. „Lupul va fi mereu lup“, a zis.

Noaptea, Nujuaqtutuq devenea și mai activ. Chiar dacă încă
avea piciorul prins între atele, dădea ture prin cușcă, izbind în
gratii. Într-o noapte, lupii dintr-o haită au început să urle, iar el
le-a răspuns. Robert i-a auzit și a încărcat pușca, în caz că lupii
s-ar fi apropiat.

Au ajuns la Pasul Vânturilor, o trecătoare în munți, extrem
de periculoasă. Drumeagul șerpuia printre stânci și nu de
puține ori au găsit drumul blocat de alunecări de teren sau
de avalanșe. Chiar Robert trasase drumeagul. Construirea lui
durase un an. Au trebuit să dinamiteze stâncile și au folosit cele
mai mari buldozere. Unul dintre ele s-a prăbușit într-o prăpas-
tie. Din fericire, cel care conducea mașinăria a apucat să sară
înainte ca utilajul să se prăbușească într-o genune de șase sute
de metri.

Pe porțiunea aceea de drum a condus Chuck. Frica de
înălțime îl paraliza pe Robert atunci când camioneta trecea

la câțiva centimetri de prăpastie. Uneori, din cauza gheții, mașina derapa către buza prăpastiei. Chuck accelera și folosea frâna de mână în același timp, pentru a nu pierde tracțiunea.

Au dat peste pietroaie care blocau drumul. Folosindu-se de o rangă de fier groasă, le dădeau de-a dura în prăpastie. Apoi se auzea cum piatra se rostogolea, izbindu-se de pini.

Instalau cortul în mijlocul drumeagului. Căutau locurile cele mai adăpostite și unde o avalanșă ar fi fost puțin probabilă. Într-o noapte, Robert s-a trezit și și-a dat seama că Chuck nu era în cort. S-a dus să-l caute. L-a găsit în camionetă, cu capul lui Amaruq pe genunchi. Plângea amarnic, cu o sticlă de whisky în mână. Robert l-a auzit cum vorbea cu fiul său mort, îl ruga să-l ierte, îi explica de ce îl părăsise, îi povestea cum trăise el și ceilalți copii ai lui. Robert a rămas impresionat de unchiul său. Câtă vină și câtă durere ducea cu el.

După patru zile, au ieșit din Pasul Vânturilor. Robert a răsuflat ușurat când a văzut în fața ochilor imensul platou alpin pe care-l mai aveau de străbătut. Și-au instalat cortul pe malul unui râu lat. Lui Nujuagtutuq i-au dat o găleată cu apă și o bucată de carne. „Dacă frigul ăsta e bun la ceva, atunci e că nu avem treabă cu muștele“, a zis Robert. Era adevărat. În timpul verii, țânțarii și muștele erau un coșmar. Nu puteai lăsa afară nici un aliment. În mai puțin de două ore, muștele își depuneau ouăle și infestau mâncarea. Ar fi fost imposibil să transporte cadavrul lui Amaruq fără ca muștele să-l infesteze.

S-au culcat. Robert a adormit imediat. Chuck a ieșit din cort și a întins o prelată lângă camionetă. A dat jos cadavrul lui Amaruq și l-a întins pe prelată. I-a dezvelit fața și i-a contemplat-o la lumina stelelor. În urmă cu câteva zile trupul acela încă respira, vorbea, gândea. Fiul lui. Ce-o fi făcut în toți acei ani în care nu-l văzuse? El, Chuck, se gândise mereu la Amaruq și la maică-sa. În fiecare noapte, înainte de a adormi, zicea în gând: „Noapte bună, draga mea femeie; noapte bună, dragul meu

fiu.“ Pentru a nu-și distruge familia, le-a făcut rău celor doi și și-a făcut rău lui însuși.

Chuck a luat mai multe înghițituri de whisky. La miezul nopții, beat, s-a dus la cușcă. Lupul a mârâit imediat ce s-a apropiat de el. Fără să-l prindă în lanț, Chuck a deschis ușa cuștii. „Du-te“, i-a zis. Dacă voia să plece, atunci să plece. Lupul a ieșit grijuliu. A amușinat aerul și a simțit mirosul de cadavru. Șchiopătând, s-a dus la leș. Și-a apropiat botul și a amușinat. Lupul ar fi putut să fugă pe pășune, să muște din Amaruq, omul care-l înrobise, sau ar fi putut să-l atace pe Chuck. A dat două ture în jurul cadavrului, apoi s-a întins lângă el. Chuck și-a dus mâna la față și a izbucnit în plâns.

Conform celor scrise de Sigmund Freud în *Totem și tabu*, în multe culturi există teama de neînvins de a atinge morții. În Melanezia, dacă cineva atinge un cadavru, nu mai are voie să mănânce cu mâinile. Pentru a evita ca moartea să-i pătrundă în propriul trup, este hrănit de un alt membru al tribului. Pentru cei din tribul toaripi din Noua Guinee, „omul care a ucis nu mai poate pune mâna pe femeia lui sau pe mâncare”. La fel se întâmplă și cu cei din tribul shuswap, din vestul Canadei. „Văduvii și văduvele sunt obligați să trăiască izolați pe durata doliului și nu au voie să-și atingă cu mâinile nici o parte a trupului.”

În unele triburi e interzisă pronunțarea numelui unui mort. Rostirea numelui invocă moartea și îi pune în pericol pe cei vii. Această interdicție se aplică în triburi foarte îndepărtate unele de altele, cum ar fi „samoyedo din Siberia și toate din India meridională, mongolii din ținuturile tătare și tuaregii din Sahara”. În alte triburi, numele mortului este schimbat, pentru a putea vorbi cu el fără riscul de a atrage moartea.

Freud menționează și o seamă de rituri destinate împăcării cu dușmanul mort. „Războinicii dayak de pe coasta Sarawak aduc cu ei când se întorc din luptă capul unui inamic, cu care se poartă foarte bine luni de zile, dându-i nume frumoase și alintându-l.” Membrii triburilor choctaw și dakota din nordul american țin doliu după inamici cu aceeași rigurozitate cu care țin după un mort din comunitatea lor.

Pentru toate aceste civilizații, moartea se transformă într-o adiere care plutește deasupra bărbaților și femeilor, pândind cea mai mică ocazie pentru a intra în trupul celui care încă trăiește.

Dezonorarea unui dușman omorât în luptă, rostirea numelui unui mort, mâncatul cu mâinile după ce ai atins un cadavru, toate astea devin o invitație făcută morții – îi deschid ușa.

Moartea. Marea umbră, lumina nesfârșită. Moartea.

„Ăla e Goyo Cárdenas“, mi-a zis Castorul Turbat, arătându-mi un bărbat care trecea prin sala de mese a închisorii. Cárdenas era un ucigaș în serie care strangulase patru femei cu o funie, după care le îngropase în grădina casei sale. Presa îl numise „Strangulatorul din Tacubaya“ și devenise atât de faimos, încât pe stradă începuseră să se vândă reproduceri după bucata de funie cu care comisese crimele. Era închis de ceva vreme. Condamnat la mulți ani de pușcărie, era deținutul cel mai celebru din pușcăria din Lecumberri. Îți venea greu să crezi că individul ăla pirpiriu, cu înfățișare anostă de birocrat era un criminal feroce.

„Tâmpitul ăsta ar trebui împușcat“, a zis Diego, uitându-se la Goyo cu dispreț. Cárdenas se plimba liniștit prin zona comună. Gardienii îl salutau și glumeau cu el. Goyo abia schița câte un zâmbet. Grav, circumspect, le răspundea tuturor cu măsură. Și da, îți venea să-i tragi una de să-i intre în cap ochelarii ăia rotunzi de pe nas.

În duminica aceea mă trezisem devreme ca să mă duc să-l vizitez pe Diego la închisoare. Era zi de vizită și oamenii stăteau la coadă la intrare încă de la șase dimineața. La opt, coada se întindea deja în jurul clădirii. Doamne cu coșuri cu mâncare, adolescenți veniți să-și vadă tații, soți, frați, părinți, prieteni și, bineînțeles, complici, turnători și traficanți de țigări, iarbă și alcool de contrabandă. Peste patru sute de oameni așteptându-și rândul la intrare.

Mai exista un rând, format numai din femei, pentru vizita conjugală. Nu știu de ce se numea așa, pentru că nu era tocmai conjugală. Cu excepția a două, trei femei care chiar păreau să fie soții de deținuți, pe cele mai multe dintre ele se vedea de la o poștă ce căutau acolo. După cum mestecau guma, după

ce scoteau pe gură tot la două, trei vorbe, după fustele scurte, după părul vopsit blond, după machiajul în exces cu care încercau să-și acopere ridurile sau semnele rămase de la varicelă. Regulile interne ale închisorii interziceau serviciile sexuale plătite, dar nu din rațiuni morale, ci igienice. Un deținut cu gonoree, șancru sau sifilis putea să provoace o epidemie în închisoare. Chiar dacă prostituatele nu aveau ce căuta acolo, dacă strecurai o grămadă de bani în mâna cui trebuia, puteai să bagi în pușcărie și o elefantică, dacă asta era preferința sexuală a celui care mituia.

Din câte-mi zisese Diego, erau puțini cei care-și permiteau să plătească pentru servicii sexuale, așa că pușcăria era plină de „iubiți“, unii slabi, alții grăsuți, care se lăsau sodomizați, nu pentru c-ar fi avut înclinații homosexuale, ci pentru că nu aveau de ales. Dacă făceau figuri, mâncau bătaie. Dacă nici așa nu-și băgau mințile în cap, îi castrau, și dacă după-aia continuau să facă figuri, îi ucideau.

Existau mai multe modalități de a intra mai repede la vizită. Puteai să-l plătești pe unul dintre nenumărații „coioți“ care mișunau pe lângă pușcărie. Erau niște tipi îmbrăcați în costume ieftine, puțind a transpirație, care-și ziceau „agenți“, singurul lor merit fiind acela că îl cunoșteau pe gardianul care păzea intrarea și care te lăsa să intri pe o altă poartă dacă plăteai suficient. O altă opțiune era aceea de a apela la „ținătoare“, femei sărmene care se așezau la coadă încă de la cinci dimineața, pentru ca mai târziu să-și vândă locul celui care plătea mai mult. Ținătoarele stăteau la rând așezate pe lăzi de lemn, cu capul și fața înfășurate în șaluri negre care să le apere de frig. Puteau câștiga până la treizeci de pesos, în funcție de cât de în față se aflau la coadă. Și mai exista modalitatea de a-l plăti pe cel din față ta. „Dacă mă lași să trec în față, îți dau cincizeci de cenți.“ În general, oamenii acceptau. Așa, plătind ba pe unul, ba pe altul, puteai ajunge să intri chiar și cu două ore mai repede.

Dacă banii nu erau o problemă, atunci puteai merge direct la poarta principală, strecurai o bancnotă de o sută de pesos în mâna gardianului-șef și intrai imediat, fără nici un control, direct la o masă din zona de vizite. Cei care alegeau această variantă – în general, oameni cu bani care veneau în vizită la deținuți politici sau la delincvenți provenind din familii bogate – trebuiau să suporte înjurături de mamă și fluierături din partea celor care stăteau cu orele la cheremul vremii.

M-am hotărât să stau la coadă, chiar dacă mi-aș fi permis să plătesc câțiva cenți celor dinaintea mea. Rezerva mea de bani scădea vertiginos. Nu doar din ce cheltuiam cu nevoile personale. Mi se duceau foarte mulți bani pe mâncarea pentru Colț și King, așa că mi-am zis să stau la rând.

Ca să-mi omor timpul, am stat de vorbă cu o familie. Veniseră să-l viziteze pe bunic. Fusese condamnat la patruzeci și opt de ani, din care, conform fiicei lui, făcuse deja douăzeci și opt de ani, nouă luni și două săptămâni. Era închis pentru crimă, deși bunicul se declarase nevinovat. Într-o dimineață, după o noapte de beție cu pulque¹, s-a trezit cu un cuțit în poală și cu hainele pline de sânge. Lângă el se afla un necunoscut cu treizeci de lovituri de cuțit în piept. Poliția l-a reținut și a fost acuzat de crimă. Bunicul nu-și amintea nimic din cele întâmplate și a ajuns după gratii fără să știe cu exactitate cum se petrecuseră lucrurile. După spusele fiicei lui, după câțiva ani, un prieten de-al bătrânului a mărturisit că el fusese cel care-l înjunghiasse pe tip. Dar declarația lui n-a fost suficientă pentru a-l elibera pe bunic. „Bunicul e foarte bun“, mi-a zis cea mai mică dintre nepoate, în vârstă de zece ani.

Am intrat în pușcărie ud leoarcă, după ce am stat trei ore într-o burniță sâcăitoare, care nu ne-a slăbit nici măcar un minut. La poartă am fost supus unui interogatoriu amănunțit. Recent, regula privind vizitele se schimbase, iar Castorul

¹ Băutură alcoolică din sevă de agave, având consistența și culoarea laptelui.

Turbat fusese inclus în Clasa 3, categorie destinată deținuților considerați periculoși sau de risc ridicat. Dacă mă zgârcisem la câțiva pesos, acum nu aveam decât să suport idioțeniile lor.

Imediat ce-am intrat, mi s-a spus să aștept în sala de mese. La câteva mese mai departe, am văzut familia cu bunicul. Nu, omul ăla nu părea bun deloc. Chiar și după douăzeci și opt de ani i se vedeau pe față stropii de sânge ai celui pe care-l ucisese.

Castorul Turbat a venit după cincisprezece minute. Nu aștepta pe nimeni și moțăia în celulă. S-a bucurat să mă vadă. M-a întrebat dacă aveam ceva bani la mine ca să cumpărăm niște plăcinte cu carne și bere. Voia să mâncăm împreună. Am plătit de cinci ori mai mult decât m-ar fi costat în afara închisorii. Marfa era vândută de o femeie care primise autorizație de la directorul închisorii, ceea ce explica prețul de cinci ori mai piperat: optzeci la sută din câștig ajungea direct în buzunarul directorului.

M-am întors cu berile, cu plăcintele, plus un suc pentru mine. Diego m-a întrebat dacă știam unde lucra Zurita și i-am zis că avea în continuare o funcție înaltă la direcția juridică. „O să vadă el pe dracu' după ce ies de-aici“, a zis.

Castorul Turbat părea îngrijorat. Se întorcea într-o parte și într-alta, agitat. „O să zic că ești fratele meu, ca să nu creadă că sunt bulangiu și că tu ești iubitul meu, că dacă apucă să le intre asta în cap curiștilor ăstora, am pus-o“, mi-a zis, arătând spre câțiva deținuți care stăteau sprijiniți de un perete. Trei din gruparea Nazis fuseseră eliberați deja, așa că protecția lui scăzuse drastic.

L-am întrebat despre conturile lui Carlos. Castorul Turbat mi-a explicat cum împărțeau banii. Șaptezeci la sută din încasări mergeau la fratele meu, iar câte cincisprezece la sută la Diego și Sean. Carlos manevra banii. O făcea cu o transparență absolută, ținând evidența fiecărui câștig și-a fiecărei cheltuieli. Chiar dacă erau cu toții liberi să facă ce voiau cu partea lor de bani, au

deschis toți trei un cont comun unde depozitau sume mici. Era un cont de ochii lumii. Dacă aveau să fie prinși, contul acela trebuia declarat pentru a-și proteja conturile adevărate. Firește că, imediat după arestare, suma din acel cont le-a fost confiscată.

Castorul Turbat nu avea încredere în bănci, așa că păstrase banii cash, în afara sumelor pe care le vărsase în contul capcană și a celor investite în cumpărarea unui apartament din cartierul Juárez, singurul bun pe care nu-l pierduse. După ce a fost reținut, Zurita i-a scotocit casa și a găsit teancuri de bancnote ascunse printre haine sau învelite în pungi de plastic și lipite în interiorul rezervorului de apă de la veceu sau în plicuri lipite sub masă. Locurile pe care Diego le crezuse sigure și de nedescoperit s-au dovedit a fi ascunzători comune pentru Zurita și oamenii lui, așa că i-au găsit banii imediat. Castorul Turbat își pierduse toate economiile. În schimb, Carlos deschisese mai multe conturi, la mai multe bănci. Diego credea că ar fi vorba de vreo nouă sau zece. Și-a amintit patru dintre ele: Banco de Londres y México, de pe strada Insurgentes Sur, Banco de Comercio, de pe strada La Viga colț cu Ermita, Banco Nacional de México, de pe strada Tlalpan și Banco Industrial de pe bulevardul Taxqueña.

L-am întrebat unde aş putea găsi vreun extras de cont, pentru că niciodată nu primise acasă vreun raport financiar. Diego a zâmbit. „Carlos nu și-ar fi pus niciodată în pericol familia, de aceea nu primea nici un extras bancar acasă.“ Din câte știa el, se folosisse de adresa firmei pielarului evreu care-i cumpăra blănille de șinșile.

În urmă cu cinci sau șase ani, am fost cu Carlos să ne întâlnim cu evreul la o fabrică de textile. Îmi aminteam de o hală uriașă, cu zeci de cusătorese, fiecare cu mașina ei de cusut, croind haine. În capătul halei se aflau baloți imenși de pânză de diverse culori și texturi. Era greu să te înțelegi din cauza zgomotului mașinilor de cusut. Trebuia să strigi. Patronul era un

bărbat de înălțime medie, cu păr lung și ochelari pe măsura bicepșilor săi puternici. Era convins că nici unul dintre malacii care munceau pentru el nu-l putea învinge. Nici eu și nici Diego nu ne aminteam numele lui, cu atât mai puțin adresa fabricii.

Mi-am luat la revedere de la Castorul Turbat. M-a rugat să-l vizitez mai des și, dacă era posibil, să-i aduc ziare și reviste. „Habar n-am ce se petrece în lume“, a zis. Înainte să plec, mi-a șoptit: „Dă-mi o sută de pesos.“ A zis-o cu precauție, ca să nu fie auzit de zecile de deținuți din jur. „Am doar cincizeci“, i-am zis. „E de-ajuns ca trei luni să n-am treabă cu nemernicii ăștia“, a zis și a arătat cu bărbia către gardieni. Îmi spusese deja cum trebuia să-i ungă săptămână de săptămână ca să scape de spălatul veceurilor. „Fă-te că-ți legi șireturile. Lasă bancnota jos și șterge-o.“ Exact așa am făcut. M-am lăsat într-un genunchi, prefăcându-mă că-mi leg șireturile, și am pus bancnota jos. Diego a călcat imediat pe ea. Am plecat repede și am apucat să văd cum s-a întors într-o parte, fără să ia piciorul de pe bancnotă, apoi, după câteva secunde, s-a aplecat și a băgat-o în șosetă.

Am ieșit din închisoare în după-amiaza rece de duminică. Se înseninase cât de cât și soarele răzbătea printre nori. Nu stătusem înăuntru mai mult de o oră și jumătate, dar simțeam cum senzația de claustrofobie mă sufoca. Nu-mi dau seama cum de nu înnnebunesc deținuții după trei zile de pușcărie.

M-am îndepărtat cât de repede am putut de Lecumberri, ca și cum graba m-ar fi ajutat să scap de o posibilă infecție.

Cei care au văzut-o cu câteva zile înainte de a se sinucide spun că hoinărea pe străzi, vorbind singură. Nu rostea vorbe fără-nțeles, nici nu părea nebună. Pur și simplu vorbea de una singură, în șoaptă. Slăbise mult și arăta rău. Am întâlnit-o într-o după-amiază. Am salutat-o. Ea a murmurat un „Bună, Juan Guillermo“ și și-a văzut de drum, absentă. Femeia care-mi salvase viața gândindu-se să-și ia viața.

Nimeni de pe Retorno nu a bănuir ce avea să urmeze. Nimeni nu a văzut-o cumpărând de la magazinul mixt cei șase metri de funie de care s-a folosit pentru a se spânzura. Nimeni nu a bănuir că își făcuse o radiografie și că medicii îi găsiseră două tumori la uter, una mai mică la vezică și trei la ficat. Nimeni nu și-a închipuit ce-i trecea prin minte acelei femei pline de viață, dar care treptat se închisese în sine. Femeia care se izolase tot mai mult, pe zi ce trecea. Mama ucigașului împroșcată de ura dumnezeului fiului ei. Femeia murdară a lui dumnezeu, acel dumnezeu care stinge dorințele și sufocă bucuria de a trăi.

Tontu' zice că joi după-amiază a fost ultima dată când a văzut-o; intra în casa ei. Poștașul i-a dat corespondența vineri, la amiază. Lăptarul e sigur că femeia l-a plătit sâmbătă dimineața. Fiecare susținea că a fost „ultimul-om-care-a-văzut-o-în-viață“.

Femeia a avut puterea de a petrece funia pe după grindă, de a o fixa ca să nu alunece, de a face un laț, de a se urca pe un scaun și de a-și strânge funia în jurul gâtului. Medicii legiști nu au reușit să stabilească cu exactitate ora la care a împins scaunul și a dat din picioare pentru ultima dată, dar din calculele lor reieșea că era moartă de cel puțin trei zile. Poate că, înainte de a face gestul fatal, a ieșit și a revenit, încercând să găsească momentul potrivit pentru a se spânzura. Poate că s-a trezit dimineața, a coborât hotărâtă scara interioară și în mai puțin de un minut a reușit să se sinucidă. Sau poate că a stat trează toată noaptea, pe un scaun, uitându-se la funia din mâinile ei până la venirea zorilor.

Femeia a rămas atârnată trei zile, bălăgănindu-se dintr-o parte în alta din cauza curentului. Lăsase fereastra deschisă și ploaia a udat covorul. Cadavrul a fost descoperit de o vecină. Cum nu o mai văzuse de câteva zile și nici nu-i deschisese oricât sunase la poartă, vecina l-a rugat pe nepotul ei să sară gardul și să-i deschidă poarta. Vecina a intrat, fără să știe că avea

s-o găsească pe mama lui Humberto spânzurată, cu limba afară, într-o cămașă de noapte albă.

Într-un picior avea un pantof. Celălalt pantof îi căzuse. Vecina a văzut trei pisici care intraseră pe fereastră și dădeau târcoale cadavrului. Un ospăț picat din cer. Îngrozită, femeia nu a țipat, nici nu a ieșit să ceară ajutor. A alungat pisicile, a luat pantoful de pe jos și l-a pus în piciorul moartei. Apoi i-a aranjat furoul, s-a așezat pe canapea și a așteptat ca nepotul ei să se întoarcă împreună cu polițiștii întâlniți pe bulevardul La Viga.

Cei doi polițiști au coborât din mașină și au intrat în casă neatenți, fără să se uite dacă existau sau nu urmele unei posibile crime. Imaginea femeii cu limba scoasă i-a cutremurat. Erau noi în meserie, primul lor mort. Au sunat la secție și cei de la secție l-au sunat pe Zurita.

Zurita a sosit înconjurat de gealații lui. Ei, da, s-au pus pe cercetat, cu mare atenție, pentru a nu șterge urme. Au inspectat casa și n-au găsit nimic suspect. Casa era în ordine. Pe pat, un teanc de haine, recent spălate și împăturate. Farfuriile curate, la locul lor, în suport. Dușumeaua lucind de curățenie. Femeia aceea atârând de grindă, fereastra deschisă și covorul îmbibat de ploaie erau singurele lucruri care nu erau în ordine.

Nici unul dintre polițiști n-a îndrăznit să pună mâna pe ea. Unii din superstiție: atingerea cadavrului unui sinucigaș aduce ghinion. Alții au fost îngrețoșați de pielea ei vântată și de duhoarea emanată. Unii din motive religioase: sinucigașul se răzvrățește împotriva vrerii lui Dumnezeu și nu merită nici cea mai mică dovadă de înțelegere.

Zurita a urcat pe scaun, a scos un briceag și a tăiat funia. Femeia s-a prăbușit pe covorul ud. A rămas într-o poziție aiurea, cu picioarele desfăcute și chiloții la vedere, sub privirile morbide ale unora dintre polițiști.

Mama lui Humberto lăsase scrisoarea la vedere, pe o comodă, în sufragerie. Pe plic scrisese numele destinatarului:

„Pentru Humberto“. Nepotul vecinei a povestit că Zurita a citit scrisoarea de câteva ori. Apoi, alb ca varul, a pus-o la loc în plic, a lăsat-o de unde o luase și s-a așezat într-un fotoliu.

Humberto a comandat cel mai ieftin sicriu, unul care părea o ladă de ambalat. Lemn de pin de cea mai slabă calitate. Nelăcuit, fără nici o podoabă. Să cheltuie pentru ea? Nici vorbă. Pentru Humberto, maică-sa era o femeie blestemată, și blestemată îi fusese și moartea. Numai o femeie atât de deviantă, de curvă, de sărită de pe fix era în stare să se spânzure de o grindă și să le arate limba celor care o găsiseră.

În scrisoare, femeia spunea că se sinucisese din cauza lui. Așa le-a zis Zurita colegilor lui, unul dintre ei i-a zis nepotului său, nepotul i-a zis lui Apiță, iar Apiță mi-a spus mie. O scrisoare nemiloasă și seacă, pentru un om nemilos și sec.

Humberto a sosit după câteva zile și s-a închis în casă ca s-o privegheze. Nu a lăsat pe nimeni să intre: sinucigașii trebuie ascunși de privirile celorlalți. Sunt o rușine. Oameni slabi. Cei ce-și bat joc de Dumnezeu.

A stat singur. Cu moarta, cu scrisoarea, cu Dumnezeuul lui. Singur. Cu ploaia, cu duhoarea, cu covorul putrezit. Singur. Cu furia, cu vina, cu durerea, cu confuzia. Singur. A stat închis, acolo. Totul pregătit pentru a mă duce să-l omor. Răzbunarea la câțiva metri de casa mea.

În zorii zilei, Robert s-a trezit și a ieșit din cort. Nu l-a văzut pe Chuck și, căutându-l, a dat peste Nujuaqtutuq lungit lângă cadavrul lui Amaruq. Lupul a sărit în picioare, alarmat. Robert a observat că hamul lupului nu era prins în lanț. A luat lanțul și a încercat să se apropie, dar lupul și-a arătat colții. Robert a făcut câțiva pași în spate. Lupul l-a urmărit cu privirea și, după ce Robert s-a îndepărtat îndeajuns, s-a întins din nou lângă cadavru.

Robert l-a trezit pe unchiul lui care dormea în camionetă. Imediat ce a deschis ochii, Robert a arătat spre lup. „Tu i-ai dat

drumul?“ l-a întrebat cu voce joasă. Chuck a dat din cap că da. „De ce?“ a vrut să știe Robert. Chuck a ridicat din umeri. Încă putea a whisky. „Nu știi.“ Robert s-a uitat cu atenție la lup. Nu-și dădea seama dacă era capabil să-i atace. Nici n-ar fi vrut ca lupul să scape. Jigărit și șchiop cum era, dacă ar fi dat peste lupii dintr-o haită, l-ar fi făcut bucățele. Trebuia băgat înapoi în cușcă. S-au hotărât să nu se precipite și să aștepte câteva minute pentru ca Nujuaqtutuq să se liniștească și abia apoi să încerce să-l prindă în lanț.

S-au îndepărtat ca să nu-i atragă atenția. Lupul a continuat să stea liniștit lângă cadavru și după o vreme a lăsat capul în jos. Robert și Chuck au profitat de ocazie. Robert s-a furișat prin spatele camionetei. Când era gata să-l prindă în laț, Nujuaqtutuq s-a ridicat și s-a întors spre el. S-au privit câteva secunde. Lupul l-a simțit pe Chuck venind din spate. S-a răsucit spre el, amenințător. Robert a făcut doi pași înainte și a reușit să-l prindă în laț. Înfuriat, Nujuaqtutuq a mușcat de câteva ori de frânghie și, zbatându-se să scape, s-a prăbușit la pământ. Chuck a profitat și l-a legat de un picior. L-au imobilizat și l-au împins în cușcă, apoi l-au pus în lanț.

Au pornit să străbată întinsul platou alpin. După două ore au ajuns la șoseaua asfaltată, dacă se putea numi așa drumul acela îngust și plini de gropi. Au luat-o spre sud și de câteva ori s-au văzut nevoiți să oprească ca să pună mâna pe o lopată și să dea la o parte zăpada de pe drum. Când treceau pe lângă una dintre puținele mașini întâlnite, reduceau viteza și se opreau să schimbe o vorbă cu șoferul. Pe meleagurile acelea pustii era important să faci schimb de informații despre starea drumului. Li s-a spus că sunt destul de puține obstacole. Ceva gheață, zăpadă și resturile unui elan lovit de o mașină, pe care nu se găsisese nimeni să le îndepărteze din drum.

După cincizeci de kilometri s-au oprit să facă plinul într-un sat. Vânzătorul le-a pus telefonul benzinăriei la dispoziție, iar

Robert a sunat-o pe Linda, soția lui, neintenționând să-i spună de călătoria neașteptată pe care o făcea. Imediat ce l-a auzit, Linda a început să turuie. I-a povestit despre copii, despre problemele cu alcoolul pe care le avea o prietenă de-a lor, despre ce reparații trebuiau făcute la casă, despre noul magazin care urma să se deschidă în Whitehorse. De fiecare dată când vorbeau la telefon, Lindei îi plăcea să-i spună până la cele mai mici detalii ce făcuse în ultimele săptămâni și abia apoi să-l întrebe cum o ducea el. Viața ei se scurgea printre copii și femei la fel de singure ca ea, prinsă într-un cotidian banal și sufocant, pe care nici măcar nu-l putea împărți cu el. În puține vorbe, Robert i-a spus că era bine, firma acceptase traseul propus de el, iar condițiile meteorologice erau ceva mai favorabile și permiteau înaintarea oleoductului. Din cele douăsprezece minute cât a durat convorbirea, unsprezece a vorbit ea.

A închis și s-a întors la camionetă. Un angajat al benzinăriei, un metis robust, cu ochi oblici și păr bogat, s-a uitat plin de curiozitate la lupul din cușcă. I s-a părut a fi printre cei mai mari văzuți de el vreodată. A zis că era păcat să fie ținut în asemenea condiții, că el avea o lupoaică și că i-ar fi plăcut ca lupul să se împerecheze cu ea.

La lăsatul serii au instalat cortul într-o vale, la marginea drumului. Venise un val de frig și era tot mai mult polei. Nu se grăbeau, așa că n-aveau de ce să riște. Până la gară mai erau încă șaptezeci de kilometri. Tot drumul însemna patru sute de kilometri. După calculele lui Robert, în linie dreaptă trebuiau să fie cam o sută optzeci de kilometri de la locul în care-l găsiseră pe Amaruq până la casa acestuia. Ce căutase Amaruq atât de departe? Care era secretul lui?

Robert s-a gândit la copiii lui, la fetiță și la cei doi băieți. Într-un fel, se putea spune că-i abandonase. Da, meseria lui presupunea lungi perioade de absență, dar copiii nu puteau înțelege asta și erau supărați. Uneori treceau și câte șase luni

fără să-i vadă. Iarna trecută petrecuse cu ei ceva mai mult timp, atunci când șantierul se închisese din cauza condițiilor meteo nefavorabile. A fost o iarnă atât de năpraznică, încât copiii aproape că n-au ieșit din casă. Robert s-a simțit clausturat și sătul de ei. Țipetele și larma lor, care-l bucuraseră la început, au sfârșit prin a-l exaspera. Soția lui l-a epuizat. Vorbea încontinuu, în timp ce el nu voia altceva decât să citească liniștit sau să se bucure de siestă. Linda era ca o bucată de lemn în pat. Se lovea de el cu pelvisul ca să se excite și de multe ori nu-i provoca altceva decât durere. Și mai era și extrem de pudică. Nu-i plăcea să fie văzută goală și niciodată nu se arăta dezbrăcată de la brâu în sus. Nu-și suporta trupul durduliu și colăceii de pe abdomen, dobândiți în urma sarcinilor, după ce pusese pe ea douăzeci și cinci de kilograme. E drept că Linda era o femeie bună, dedicată copiilor ei, dar era anostă și posesivă. După o lună petrecută în casă, Robert simțea nevoia să se întoarcă la muncă, dar a trebuit să mai suporte încă șapte săptămâni de conviețuire forțată. Asta l-a dat peste cap. A început să țipe la copii din te miri ce, îi cerea Lindei să tacă, scoțând un zgomotos *sssssst* când o apuca limbușia.

Când l-au sunat pentru a se întoarce pe șantier, a plecat cât de repede a putut, sătul de traiul în sânul familiei. Dar acum îi era dor de cămin. Îi era dor de mirosul fetei lui, ar fi vrut să-l țină din nou pe mezin pe genunchi și să coloreze împreună sau să-l audă pe băiatul cel mare povestindu-i ce i se întâmplase peste zi. Îi era dor și de Linda. Prezența ei îl irita, e drept, dar o iubea în felul său și ea îi suporta îndelungatele perioade de absență.

Dimineață au înaintat cu viteză ceva mai mare. Cu cât mergeau mai spre sud, cu atât drumul era mai bun. După câteva ore au ajuns la răspântia cu drumul de cincisprezece kilometri care ducea la gară. Chuck l-a rugat să se oprească o vreme. Urma să-și înfrunte trecutul și existau două posibilități: să o vadă pe

femeia aceea dulce pe care n-o mai văzuse de treizeci de ani sau să afle că murise deja. Două posibilități la fel de greu de îndurat. A tras aer în piept. „Hai să mergem“, a zis.

Au ajuns. Chuck l-a rugat pe Robert să parcheze în spatele casei. A coborât din mașină și s-a uitat în jur ca și cum ar fi vrut să vadă ce mai recunoștea. Aceași cutie de scrisori ruginită, veranda cu vedere la pădure, băncile de fier. Dăduse și el o mână de ajutor la construcția acelei case. Împreună cu bunicul lui Amaruq, au pus bârnă peste bârnă. A înălțat acoperișul. A făcut și a pus ferestrele. Acum, casa arăta ceva mai păcănită, dar era aceeași. Chuck s-a dus la ușă și a bătut. Din respect, Robert a rămas în urmă. S-au auzit pași. A deschis o femeie inuit; s-a uitat la bărbatul cu ochi albaștri și păr cărunt care o privea din pragul ușii. Au tăcut câteva clipe, apoi femeia s-a dat la o parte, făcându-i bărbatului loc să intre.

M-am întors de la Lecumberri la două și când am intrat în casă am auzit o voce de bărbat. I-am găsit pe Avilés și pe Chelo stând la masa din sufragerie. „Bună, iubitul“, m-a salutat Chelo, „avem musafiri.“ Era pentru prima dată când îmi zicea „iubitule“. M-am așezat cu ei la masă. „N-am știut că ai o iubită atât de frumoasă“, mi-a zis Avilés. A arătat înspre platoul de pe masă. „Ți-am adus de mâncare.“ Platoul conținea viermi de agave, lăcuste, furnici, gândaci, bucăți de iguană, șobolan de câmp prăjit și ouă de țestoasă de mare. Avilés ne-a asigurat că făcuse rost de toate astea dintr-o piață din centru. Chelo și-a mutat scaunul într-o parte. „Vino, stai lângă mine. Te așteptam.“

Am mâncat pe rupte. Fiecare preparat era delicios. Chelo a vrut să guste din toate. Credeam că nu pune mare preț pe mâncare. Greșit. Era o gurmandă în toată regula. Nu a strâmbat din nas la nimic și a mâncat o bucată dintr-un gândac viu fără să stea pe gânduri.

Chelo se prăpădea de râs la fiecare dintre bancurile stupide ale lui Avilés, care se apucase să facă pe cuceritorul. A glumit, a fost spiritual, a povestit întâmplări. Chiar dacă știam că Sergio nu urmărea altceva decât să fie în centrul atenției, am devenit gelos. Probabil că Chelo a simțit, pentru că a fost foarte drăgăstoasă tot timpul și m-a îmbrățișat încontinuu.

S-a arătat fascinată de meseria de dresor a lui Avilés. L-a înnebunit cu întrebările: cum făcuse rost de animalele sălbatice?, de câte ori îl răniseră?, de ce se făcuse dresor? Avilés răspundea la fiecare întrebare cu modestie și c-o urmă de lăudăroșenie, în același timp. Când a întrebat-o pe Chelo care era numărul ei favorit, ea a recunoscut că nu fusese niciodată la circ. Mie și lui Avilés nu ne-a venit să credem. Când eram copii, părinții mei

ne duceau frecvent. Chiar dacă era scump, spectacolele de circ li se păreau importante în formarea noastră. Pentru ei circul era metafora riscului și curajului, două calități pe care le considerau fundamentale pentru a putea înfrunta viața. În schimb, părinții lui Chelo, mult mai conservatori decât ai mei, ziceau că nu e altceva decât distracție ieftină. „Se joacă cu viața, care e sfântă“, argumentau ei.

Avilés nu a fost surprins să afle că nu o lăsaseră la circ din considerente morale. Ne-a spus că de foarte multe ori preoții din sate îi sfătuiau pe enoriași să nu meargă la circ. Bufonii își băteau joc de autorități, trapezistele erau mult prea dezbrăcate, magicienii apelau la trucuri obscure și diavolești, iar „pe noi, pe dresori, ne acuză că trezim instincte animalice“, a zis râzând.

Ne-a întrebat dacă vrem să mergem la spectacolul de seară. „Mi-ar plăcea la nebunie“, a zis Chelo, entuziasmată. Am urcat în mașină și ne-am dus la circ. Am parcat în spatele unor corturi. Avilés ne-a zis că trebuia să meargă să se schimbe pentru spectacol, dar că între timp, Paco, ajutorul lui, un tip slab ca un târ, avea să aibă grijă de noi.

La casele de bilete erau cozi lungi. Era suficient să te uiți la câți oameni așteptau la rând ca să-ți dai seama că circul avea succes. Paco ne-a dus prin spate. Chelo era uimită de ce vedea. Un bărbat dresa cinci pudeli francezi. Pocnea din degete și câinii se opreau ridicați pe picioarele din spate, după care săltau și se aliniau unul în spatele celuilalt. Un băiat hrănea o femelă de elefant cu cantități enorme de salată. Un pui de cimpanzeu, purtând scutece, stătea în brațele unei femei în costum de gimnastică.

Paco ne-a condus apoi la o rulotă. A bătut la ușă. Avilés a strigat „Intră“. Am intrat. Avilés ne-a primit zâmbitor. În ton cu moda secolului al nouăsprezecelea, purta o redingotă roșie, pantaloni negri, cămașă albă și cizme de piele negre, până la genunchi. Dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă, era impresionant.

În drum spre cortul principal, a mângâiat tigrii și leii printre gratiile cuștilor. Le vorbea încet și calm. Un leu s-a frecat de mâna lui ca să-l mângâie după urechi. Unul dintre tigri a tors ca o pisică atunci când Avilés l-a strigat pe nume. Dacă pe vecinii mei brazilieni fiarele îi respectau, pe Avilés îl iubeau.

Avilés ne-a sfătuit să mergem să ne ocupăm locurile, „cele mai bune din întreaga arenă”; și chiar așa erau. În primul rând, la mijloc. Puteai să auzi limpede gâfâitul elefanților când dădeau ture pe sub cupolă, plesnetul palmelor când trapezistele se prindeau de mâinile colegilor lor după ce executaseră trei salturi mortale ori respirația agitată a echilibristului înaintând pe sârmă.

Chelo a fost total absorbită de fiecare număr. Spectacolul se încheia cu reprezentația lui Avilés. Tigrii și leii au intrat în cușca mare. Numărul a fost asemănător cu cel al brazilienilor, cu o singură diferență: Avilés nu s-a folosit nici de bici, nici de scaun. Era suficient să facă un semn cu mâna, pentru ca felinele să-i dea ascultare. M-a uluit controlul său absolut. Mișcările lui Avilés erau pline de eleganță. Cine ar fi zis că durduliul ăla cu freză de compozitor neamț putea să aibă o asemenea autoritate asupra unor animale atât de feroce.

Și-a încheiat numărul cu o probă clasică: a deschis fălcile unui leu și și-a băgat capul între ele. A stat așa timp de zece secunde care-au părut o veșnicie. Leul ar fi putut să-l decapiteze cât ai zice pește, dar a stat liniștit, cu fălcile deschise. Avilés și-a scos capul din gura leului în aplauzele frenetice ale publicului. Chelo repeta întruna: „Ce tare! Ce tare!”

După spectacol, asistentul lui Avilés ne-a dus acasă. Am coborât din mașină în mijlocul unui potop. Degeaba am fugit, că în casă am intrat uzi leoarcă și tremurând de frig. Am urcat direct la etaj și ne-am băgat sub duș. Ne-am sărutat o vreme sub jetul de apă fierbinte.

Ne-am băgat în pat fără să aprindem lumina. După o zi plină de animale – cele de la circ plus cele pe care le mâncaserăm –, Chelo a început să compună fraze care conțineau cuvântul „animal“. O frază ea, una eu. Jocul s-a sfârșit în momentul în care Chelo s-a aplecat asupra mea și m-a privit în ochi. „Te iubesc, animalule“, mi-a zis. M-a mângâiat pe față. „Chiar te iubesc.“ M-am lipit de ea. Era caldă și blândă. Acolo, fără-ndoială, în goliciunea ei, în îmbrățișarea ei se afla casa mea.

Cu câte zile înainte de a se spânzura o fi cumpărat funia mama lui Humberto? Cât a costat-o? De unde a știut ce funie să aleagă? Unde a ținut-o? Ce-a simțit când a ținut-o pentru prima dată în palme? A tremurat în timp ce făcea nodul? A regretat în momentul în care a lovit scaunul? Care o fi fost ultimul ei gând? O fi rostit vreun cuvânt cu voce tare înainte să moară?

Femeia a ascultat, din gura lui Chuck, povestea morții fiului ei. Bărbatul își găsea cu greu cuvintele. Nu mai vorbise inuktitut de ani de zile. Învățase limba pentru ea și pentru fiul său. Fără ei, începuse să o uite. Ea nu înțelegea engleza. Doar câteva cuvinte disparate. Dar în ciuda dificultăților de comunicare, se vedea pe chipul amândurora cât de emoționați erau.

S-au dus la camionetă. Femeia a dezvelit cadavrul. L-a contemplat câteva minute, apoi, cu multă delicatețe, a șters o pată de noroi de pe fruntea mortului. I-a rugat să-l ducă în casă. Chuck și Robert l-au așezat pe patul care fusese al lui. Casa avea un singur dormitor, care era al femeii. Amaruq dormea în sufragerie. Femeia le-a zis că Amaruq ieșise într-o zi la vânătoare și de-atunci nu se mai întorsese. L-a așteptat luni de zile. Chuck i-a spus despre Nujuaqtutuq și că Amaruq îl urcase cu sania până pe culmea unui munte. Femeia a murmurat ca pentru

sine: „Nujuaqtutuq“, adăugând că acesta fusese ultimul cuvânt rostit de tatăl ei înainte să moară, cu doi ani în urmă.

Femeia a zis că o să le dea ceva de mâncare. Chuck a tradus și Robert a încercat să se scuze. I se părea inoportun să se așeze la masă cu ei, în timp ce la câțiva metri zăcea fiul lor mort, însă Chuck l-a atenționat că pentru femeie ar fi o ofensă gravă dacă nu accepta.

Femeia a pus la încălzit pe sobă o oală cu stufat de elan. Chuck s-a așezat la masă și când Robert a dat să stea jos, femeia i-a făcut semn cu degetul să nu se așeze pe scaunul acela. Chuck i-a explicat lui Robert că acolo obișnuia să stea Amaruq.

Femeia a servit mâncarea în farfurii de cositor, așezând una și în dreptul scaunului gol al lui Amaruq. Chuck a întrebat-o cum a reușit să supraviețuiască fără ajutorul fiului și ea a zis că avea o rezervă de piei de lup și de urs din care vindea cumpărătorilor care treceau pe acolo.

Stufatul i-a plăcut mult lui Robert. Femeia îl gătise cu untură de urs și ierburi, o rafinată combinație de arome puternice. La sfârșit, mama lui Amaruq a adunat tacâmurile și le-a scufundat într-un lighean cu apă cu săpun.

Robert i-a mulțumit femeii pentru masă și i-a zis lui Chuck că o să stea pe-afară, ca ei să poată discuta liniștiți. A ieșit și s-a întins în cabina camionetei, cu ochii la priveliștea din jur. Șinele de cale ferată se pierdeau pe câmpia înghețată. Gara nu era altceva decât o platformă cu o baracă adiacentă. Trenurile opreau acolo pentru a fi încărcate cu lemne, blăni și carne și pentru a descărca zahăr, făină, sare, baterii, chibrituri, benzină. Locuitorii din văile din jur se adunau la gară și așteptau trenul. Mama lui Amaruq le vindea mâncare caldă și cafea, iar Amaruq, cât a fost în viață, dădea piei la schimb pentru gloanțe și capcane.

Robert și-a amintit că se oprise odată în gara aceea. Și-a amintit de oprirea scurtă, de forfota oamenilor care încărcau

sau descărcau produse. Poate că unul dintre chipurile anonime pe care le-a văzut atunci a fost cel al lui Amaruq.

Chuck a ieșit din casă și l-a strigat pe Robert. „Kenojuac vrea să-l privegheze în noaptea asta pe fiul nostru și abia mâine să hotărască unde să-l îngroape. Sper să nu e vreo problemă.“ Robert i-a zis că el putea să stea câte zile erau necesare. Chuck s-a întors în casă. Robert a tresărit când a auzit pentru prima dată numele femeii. Kenojuac.

Robert a mutat camioneta în șopronul din apropierea liniei ferate. A umplut o găleată cu apă și a pus pe jos câteva bucățele de carne. S-a dus la cușcă și a deschis zăvorul. Nujuagtutuq a ieșit și Robert a legat lanțul de unul dintre stâlpii de susținere. Lupul l-a măsurat din priviri, apoi s-a dus să mănânce și să bea apă. Robert s-a asigurat că lupul nu putea să scape. A închis ușa șopronului și s-a dus spre casă.

Așezaseră cadavrul în mijlocul încăperii și îl îmbrăcaseră cu haine curate: pantaloni din piele de focă, haină din piele de lup și cizme din piele de ren canadian. Pe piept îi așezaseră o veche pușcă cu repetiție, Winchester 30-30. Kenojuac stătea pe scaun lângă cadavru. Chuck era în picioare lângă ea și își odihnea o mână pe umărul femeii.

Robert a rămas în pragul ușii, uitându-se la ei, plin de respect. Femeia plângea tăcut, sobru. Chuck o cuprinsese pe după umeri. Kenojuac le-a zis că, după ce și-a pierdut bunicul, Amaruq a devenit tot mai tăcut și s-a închis în sine tot mai mult, însă asta nu explica lungul drum străbătut de el până pe meleagurile din nord, nici lupul legat pe sanie, nici tabăra instalată lângă piscuri.

S-au dus la culcare. Robert a dormit într-un colț al sufrageriei, lângă șemineu. Chuck a dormit cu Kenojuac în patul în care în urmă cu treizeci și șapte de ani îl concepuseră pe Amaruq. I-a auzit vorbind fără să înțeleagă un cuvânt din ce-și spuneau. Aveau să facă dragoste după atâția ani în care nu mai

știuseră nimic unul de celălalt? Oare ea îl ura pe Chuck, sau îl iertase? Încă-l mai iubea?

Peste noapte s-a făcut tot mai frig. Robert s-a ridicat și a mai pus lemne pe foc. Când să se întindă la loc, a dat peste Kenojuac. „Nujuaqtutuq“, i-a zis și i-a spus prin semne că vrea să-l vadă. Robert a luat o lanternă și s-au dus spre șopron. Au mers în tăcere, pașii lor se scufundau în zăpadă.

Au intrat în șopron și Robert a pus raza lanternei pe Nujuaqtutuq. Ochii lui galbeni au strălucit. Kenojuac s-a apropiat de el. Lupul a ținut-o cu privirea. Femeia a vorbit cu animalul de parcă ar fi vorbit cu un om. Când s-a apropiat mai mult decât era cazul, Robert a prins-o de braț. I-a spus prin semne că lupul ar putea s-o atace. Ea și-a desprins brațul din strânsoare și a continuat să se apropie de Nujuaqtutuq, vorbindu-i încontinuu. A intrat în raza de acțiune a lupului. Robert a prins-o din nou de braț, dar ea l-a obligat să-i dea drumul. Femeia a luat lanterna și a pus lumina pe fața lupului. Orbit, Nujuaqtutuq a rămas nemișcat. Femeia a mai făcut doi pași și a întins mâna, atingându-l ușor pe cap. Nujuaqtutuq a amușinat brațul femeii, apoi s-a repezit să-l muște. Robert a apucat în ultima clipă s-o tragă într-o parte, înainte ca lupul să-și înfigă colții în mâna ei. Femeia nu s-a lăsat. S-a așezat din nou în fața lupului și a țipat la el, supărată. Lupul a mârâit și s-a pregătit să sară. Kenojuac s-a retras câțiva pași, fără să se întoarcă cu spatele la lup, i-a dat lanterna lui Robert și a ieșit din șopron.

În dimineața următoare, Robert i-a povestit unchiului său cele întâmplate peste noapte. Chuck i-a explicat că femeia era convinsă că tatăl ei, bunicul lui Amaruq, transmigrase în corpul lui Nujuaqtutuq, de aceea fiul ei îl urmărise până în locuri atât de îndepărtate. Robert a fost de părere că toate astea erau absurde, ba chiar periculoase, și l-a întrebat pe Chuck dacă el credea în asemenea povești. Chuck s-a mulțumit să-i răspundă că respectă credința femeii.

Kenojuac l-a rugat să-i descrie locul unde-l găsiseră pe Amaruq. Robert i-a descris poalele munților, pădurile din jur, stâncile imense, piscurile înzăpezite. Kenojuac a vrut să știe cât de departe se afla locul cu pricina. Chuck i-a zis că era la câteva zile distanță, pe meleaguri îndepărtate. Kenojuac a hotărât să meargă în munții aflați la vest de gară ca să-l poată îngropa pe Amaruq într-un loc asemănător cu cel în care murise. Fiul ei își dorise să moară la poalele munților, așa că spiritul lui trebuia să se odihnească la poalele munților.

A întrebat ce făcuseră cu capra sălbatică. Robert i-a zis că au lăsat-o pradă coioșilor. Kenojuac s-a arătat supărată că nu luaseră măcar o bucățică din pielea caprei pentru a o îngropa alături de Amaruq. Capra aceea sălbatică murise odată cu el și-ar fi trebuit să călătorească împreună pe tărâmurile celorlalte vieți.

Au înfășurat corpul lui Amaruq într-o piele de urs și l-au așezat în bena camionetei. Au mai pus în mașină cortul, sacii de dormit, alimentele, bidoanele cu benzină, apă și whisky. Femeia a vrut să-l ia cu ei și pe Nujuagtutuq. Arăta mult mai bine și cei doi bărbați s-au chinuit destul de mult până au reușit să-l bage în cușcă.

Femeia și Chuck s-au hotărât să călătorească în bena camionetei. În ciuda frigului aspru, voiau să fie alături de fiul lor în ultima lui călătorie. Au pornit spre munți, cu soarele în spatele lor.

„Mănânci ca un animal“

„Ești tare ca un animal“

„Sunt tratați mai rău ca niște animale“

„Ai o privire de animal“

„Iubirea noastră e animalică“

„Se luptă ca un animal“

„Și-o trag ca animalele“

„Scoți sunete de animal“

„Miroși ca un animal“
„L-a omorât ca un animal“
„Merge ca un animal“
„Trăiește ca un animal“
„Nu fi animal“
„Parc-ai fi un animal domestic“
„Criminalule! Animal ce ești!“
„Mă excită mirosul tău de animal“
„Înainte de a fi oameni, suntem animale“
„Te iubesc, animalule“

Bubuiturile lui Dumnezeu, găfăitul câinilor lui, manevrele diabolice ale atotputernicului, creaturile ținute în frâu, furia obscenă, insurgenții, neîmblânziții, represaliile invizibile, mânia nestăpânită, memoria răzvrătiților, capriciile războiului, drapel coborât în bernă, doliul nesfârșit, fisurile, fuga, tenacitatea celor care rezistă, cei care-și iau tălpășița din paradis, scuzele pentru a ucide, anihilarea voinței, țipetele victimelor, aburii otrăvitori, sudoarea lui Dumnezeu, anihilarea inocenților, vina sufocantă, trosnetul oaselor, pielea zgâriată, lupta războinicilor, amețeala celor care se nasc pentru a muri, vulnerabilitatea oamenilor împotriva invulnerabilității lui Dumnezeu, gherila contra armatei, extazul criminalilor, Dumnezeu malign, faldurile morții, nostalgia nou-născuților, nimicnicia, purificarea luminii, galaxiile îndepărtate, cuvântul subversiv, litera stacojie, vanitosul Dumnezeu, presupușii zei, focul lui Prometeu luminând lumea, stafia libertății, transgresiunea desfrânaților, pedeapsa, Dumnezeu care-și bagă nasul peste tot, armonia ruptă, sacrificiul celor liberi, răzbunarea cumplită, infestarea cu tot ce e infect, mântuirea păcătoșilor, fluidele trupului, secrețiile vaginale, sperma lui Dumnezeu, vaierul oamenilor, femeile penetrate, fetele sugrumați, cordonul ombilical, femeile iubite, femeile-țări, bărbații care le iubesc, cei deferiți justiției, umanitatea cea

cumsecade, mizerabila umanitate, explozia universului, ireconciliabilii dumnezei, invalidarea, tot ceea ce este inaccesibil, absolutul relativ, pedepsirea învinșilor, urmele de sânge, îngropăciunea, țipetele, intestinele, excrementele, sinuciderea, vicleșugurile trădării, urile închegate, șirurile de morți, întoarcerea în **pământul** veșnic, războaiele anacronice, cărările interzise, mълul, ploaia, focul, cerul, câmpia în flăcări, tânguirea slabă a celui rănit, sulita fulgerătoare, craniul spart, fâlfcăitul cămășilor însângerate, piatra de hotar a înecatului, gura de aer, revolta oamenilor, triumful răzvrățiților. Oamenii.

După mai multe încercări, am reușit să vorbesc la telefon cu Sean. „Ce faci, moșule?” m-a întrebat, cu accentul lui nordic, din închisoarea texană unde își ispășea pedeapsa. I-am spus pe scurt care era viața mea. S-a bucurat să audă că-l scăpasem de la moarte pe Colț și că acum se afla în grija mea. Dar nu la fel de bucuros a fost când i-am zis de relația mea cu Chelo. Nu a părut să fie de acord cu ea. „Ai grijă”, m-a avertizat el, „știi ce curvă e.” M-a durut că a zis asta. De parcă nu m-aș fi luptat destul cu gelozia mea, a mai trebuit să aud și ce credea el despre ea. Apoi a părut îngrijorat de starea lui King. „Dacă moare, incinerază-l și împrăștie cenușa pe mormântul lui Carlos. Fratele tău îl adora pe King.”

Mi-a zis că era posibil să fie eliberat mai repede pentru bună purtare. De-abia aștepta. Viața din pușcărie i se părea de o monotonie insuportabilă. Aceleași locuri, aceiași oameni, aceeași mâncare. Spre deosebire de ceilalți deținuți, Sean refuza să se uite la televizor. „Lobotomie curată”, a zis. Prefera să stea în celulă și să se uite pe fereastră.

L-am întrebat despre pielarul evreu. Nici el nu-și mai amintea numele lui, în schimb știa unde ducea Carlos pielile. Mi-a făcut o descriere sumară: o clădire cu fațada verde ca fisticul, cu patru etaje, având la parter o vitrină în care expuneau pânzeturi din diverse materiale și cu felurite motive, rochii de mireasă și uniforme școlare. Nu-și amintea pe ce stradă era, „dar sigur e în centru”, mi-a zis.

L-am întrebat ce făcuse cu banii lui. „Mi-am cumpărat o casă în Ciudad Acuña și o fermă în Del Río, iar restul i-am pus la păstrare la o bancă din San Antonio.” Mi-a zis că s-ar putea să piardă ferma, guvernul american intenționând să i-o confiscă pentru că o cumpăraseră cu bani proveniți dintr-o activitate

ilegală. Se înțelesese cu procuratura americană să cedeze o parte din banii câștigați din vânzarea de droguri pentru a fi mutat în Statele Unite. Cu toate pierderile, economiile lui Sean îi ajungeau pentru a trăi liniștit tot restul vieții. „Ba le ajung chiar și nepoților mei“, a zis.

„Cum ați făcut atâția bani?“ l-am întrebat. „Rețeaua de vânzare era uriașă“, mi-a răspuns. Afacerea ar fi mers și-acum, a zis, dacă ar fi căzut la înțelegere cu Zurita, dar Carlos s-a împotrivit vehement. „Păcat“, a zis, „pentru că rețeaua aducea bani încontinuu.“ Mi-a dezvăluit cât câștigau săptămânal. O nebunie.

„Te iubesc, frățioare“, mi-a zis înainte să închidă. Am zâmbit. Mi l-am imaginat în închisoarea aceea plină de televizoare, înconjurat de mexicani și de mexicani naturalizați în Statele Unite, suportând temperaturi de patruzeci de grade vara și de minus zece iarna, contemplând prin fereștrua celulei nesfârșirea câmpiei texane.

Aflând acum cât câștigase Sean și ce proprietăți avea, am rămas mască. Afacerea lui Carlos fusese mult mai prosperă decât îmi imaginasem. Probabil că Zurita, confiscând banii lui Diego, se alesese cu o avere. M-a luat cu amețală numai gândindu-mă la asemenea sume. Economiiile lui Carlos trebuiau să fie cu atât mai uriașe, niște sume greu de închipuit. Nu puteam să las băncilor tot bănetul ăla, chiar dacă asta însemna să mă lupt cu ele toată viața.

Robert a condus patru ore către lanțul muntos, pe un drum îngust care dispărea adeseori sub troiene sau se pierdea printre arbuști. La capătul drumului, a oprit într-o vâlcea, cu munții în față. Au coborât din camionetă. Kenojuac s-a uitat cu atenție la piscuri și, arătându-i lui Chuck un punct îndepărtat, i-a zis că acolo trebuie să meargă.

Kenojuac a început urcușul. Hotărâtă să găsească locul ideal pentru mormânt, a mers întins o oră și jumătate. Și-a lăsat

privirea să alunece peste pereții stâncoși. L-a întrebat pe Robert dacă locul acela i se părea asemănător cu cel în care îl găsiseră pe Amaruq și Robert a zis că da. Pereți de granit, piscuri înzăpezite, păduri de jur împrejur. Femeia a mai făcut câțiva pași și a arătat înspre o adâncitură în zăpadă. „Aici“, a zis în inuktitut și a delimitat locul trasând cu o creangă o linie în zăpadă.

Au revenit în vâlcea la căderea serii. În timp ce Robert a instalat cortul, Chuck și Kenojuac au adunat lemne și au aprins focul. Femeia a prăjit carne de elan pe o bucată de tablă pusă pe jar. Au mâncat de seară și Chuck și Kenojuac s-au dus în cort. Robert, învelit în sacul de dormit, s-a întins pe bancheta camionetei.

În crucea nopții, s-au auzit urlete de lupi în apropiere. Robert a ciulit urechile. A încărcat pușca și a coborât din camionetă. Dacă se apropiau prea mult, l-ar fi putut ataca pe Nujuaqtutuq sau chiar pe ei. A luminat cu lanterna împrejurimile. Câțiva fulgi de zăpadă au intrat în bătaia luminii. A așteptat câteva minute și, cum nu a văzut nimic suspect, s-a culcat la loc.

Au venit zorii. Când Robert s-a trezit, Kenojuac stătea deja ghemuită lângă foc, preparând micul dejun. Fumul făcea roto-coale în aerul rece al munților. Robert a salutat-o pe femeie în engleză și ea i-a răspuns în limba ei.

A ieșit și Chuck din cort și au mâncat toți trei stând în jurul focului. Chuck i-a zis lui Robert că femeia își dorea ca Nujuaqtutuq să fie lăsat liber. Robert nici n-a vrut să audă. O haită de lupi le dădea târcoale, și să-l elibereze ar fi însemnat să-l trimită la moarte. „Înțeleg“, a zis Chuck, „dar ea continuă să creadă că tatăl ei s-a întrupat în Nujuaqtutuq și de aceea vrea să i se dea drumul.“ Robert, care nu avea nimic în comun nici măcar cu religia catolică practică de familia lui, a considerat absurdă toată povestea, dar s-a văzut totuși obligat să respecte

voința femeii: lupul aparținuse fiului ei, așa că ea avea dreptul să-i decidă soarta.

Kenojuac s-a dus la cușcă și a deschis-o. Nujuaqtutuq a ieșit precaut. Kenojuac i-a strigat în inuktitut: „Pleacă.“ Lupul și-a arătat colții. Femeia nu a părut intimidată. „Pleacă odată“, a insistat ea. Lupul s-a uitat la ea câteva secunde, s-a răsucit și a luat-o șchiopătând în direcția pădurii. Îngrijorat pentru soarta lui, Robert l-a urmărit cu privirea până ce lupul s-a pierdut îndreptându-se către ceea ce el, Robert, considera o moarte sigură. Cu piciorul prins între atele, cu hamul îngreunându-i mișcările, nu avea să poată vâna sau lupta.

Pentru a transporta cadavrul, s-au folosit de vechea sanie a lui Amaruq. Chuck și Robert s-au înhămat la sanie. Kenojuac mergea înaintea lor pentru a le deschide calea. Au înaintat cu mare greutate. Tot drumul au dat peste pietre, grămezi de zăpadă sau pâraie. De mai multe ori s-au văzut nevoiți să dea jos de pe sanie cadavrul și să-l care ei peste obstacole.

Le-a luat cinci ore până au ajuns la locul stabilit. Kenojuac și Chuck au înconjurat locul cu pietre și au așezat cadavrul în mijloc. Au desfăcut pielea de urs, iar cadavrul, semicongelat, a răspândit un miros fetid. Robert s-a întors într-o parte și a rămas așa până când duhoarea s-a pierdut în aer.

L-au așezat cu fața în sus. Pielea căpătase textura unei bucăți de carton, de culoare cenușie. Sângele de pe gât se făcuse scoarță. Pleoapele pe jumătate deschise lăsau să se vadă ochii albicioși. Carnea transformându-se în non-carne. În piatră, izvor, mâl, zăpadă, gaz. În moarte.

Kenojuac s-a aplecat spre Amaruq, a luat un pumn de zăpadă și i-a frecat gâtul până nu a mai rămas nici urmă de sânge pe el. S-a ridicat și a început să cânte. Chuck s-a rugat în tăcere, cu capul plecat. La final, au adunat toți trei pietre și crengi și au astupat trupul mort ca să nu fie devorat de animale. Au lăsat lângă mormânt sania și pușca veche ca parte a monumentului funebru.

Chuck și Kenojuac au plecat, iar Robert a mai întârziat puțin, în picioare, lângă mormânt, într-o tăcere respectuoasă. Când a dat să plece, l-a văzut pe Nujuaqtutuq pândind la vreo cincizeci de metri depărtare.

Ca să-l localizez pe pielar, mă bazam numai pe descrierea fabricii de textile din centrul orașului, care era totodată și magazin de desfacere, și pe o vagă amintire a înfățișării sale. Mi-am rugat prietenii să mă ajute să-l găsesc. Am luat autobuzul care mergea pe linia Popo-Sur 73 până la Tlalpan, iar de-acolo ne-am dus cu metroul până la stația Pino Suárez. Odată ajunși în centru, am bătut străzile în căutarea magazinelor care vindeau haine de piele. L-am întrebat pe un polițist care ne-a trimis pe strada Corregidora. Acolo erau mai multe magazine de haine, dar nici unul nu vindea haine de piele și nimeni nu părea să știe cu exactitate unde se vindeau. Un vânzător ne-a sfătuit să ne ducem la Palacio de Hierro, un supermarket, aflat vizavi de Zócalo. Acela era singurul loc unde el văzuse haine de piele de vânzare.

La Palacio de Hierro vindeau doar gecă de piele și angajații habar n-aveau ce e aia o șinșilă. Am plecat de-acolo dezamăgiți. Să-l găsesc pe pielar părea să fie mult mai complicat decât crezusem.

Am bătut centrul trei zile la rând. Prietenii mei, devotați până la moarte, au renunțat la ore și m-au însoțit. Rățoiul, metodic ca de obicei, a căutat în Pagini Aurii. A sunat la mai multe magazine, dar nici unul nu vindea blăni de șinșilă.

Am străbătut Cinco de Mayo, San Juan de Letrán, Madero. Nimic. Am luat magazinele de haine la rând și în toate ni s-a spus că nu vindeau așa ceva. Aveam impresia că n-o să-l găsim niciodată, până când a dat norocul peste noi. Într-unul dintre magazine, cineva ne-a întrebat: „Ați fost pe Izazaga?”

Izazaga era o stradă plină ochi cu ateliere care confecționau haine și textile, iar cei mai mulți dintre proprietari erau evrei.

Am străbătut-o de două ori, de la un capăt la celălalt. Clădirile semănau între ele și cel puțin cincisprezece dintre ele aveau fațada zugrăvită în verde fistic. O mulțime de oameni se îngheșuiau la intrarea în magazine, atrași de reducerile de preț. Căraușii intrau și ieșeau cărând în spate baloți imenși de pânză. Camionete cu mormane de haine îngrămădite în benă. „N-o să-l găsim niciodată în nebunia asta“, a zis Tontu’.

Ne-am hotărât să intrăm numai în magazinele care erau zugrăvite în verde fistic. În cinci dintre ele n-am avut noroc, dar într-al șaselea l-am întrebat pe bărbatul de dincolo de tejghea dacă își amintea de Carlos Valdés, care vindea piei de șinșilă acum câțiva ani. A zis că nu. Atunci l-am întrebat dacă știa vreun comerciant evreu, de statură medie, căruia îi plăcea să se ia la întrecere cu muncitorii lui. Bărbatul a zâmbit. „Ah! Țsta nu poate fi decât Simón Bross“, a zis și mi-a explicat cum să ajung la magazinul lui.

Am început să-mi amintesc imediat ce-am intrat în magazin. Câteva manechine fără păr, expuse în vitrină, mi-au activat memoria. Da, ăsta era locul. Gresia cu motive florale, mostrele de pânză atârdate pe pereți, hainele expuse. M-am dus la casă. „Aș vrea să vorbesc cu domnul Simón Bross“, i-am zis vânzătoarei. S-a uitat la mine pe deasupra ochelarelor, scrutător. „Se poate ști de ce îl căutați?“ m-a întrebat sictirită. „E o problemă personală“, i-am răspuns. „Dacă e o problemă personală, atunci căutați-l acasă. Aici veniți pentru afaceri“, mi-a tăiat-o scurt. „Nu știu unde locuiește“, i-am zis. „Înseamnă că domnul Bross nu vă cunoaște și n-are ce să vorbească cu dumneata.“ M-a surprins faptul că o femeie la cincizeci de ani mi se adresa cu dumneata, mie, un puștan de șaptesprezece ani. „Nu mă cunoașteți“, am insistat eu, „dar l-ați cunoscut pe fratele meu pe care l-au omorât“. Când a auzit „omorât“, femeia s-a schimbat la față. „Cine era fratele dumneavoastră?“ „Carlos Valdés.“ M-a măsurat din cap până-n picioare. „Cel cu șinșilele?“ Am

încuviințat din cap. „Nu semănați deloc“, a zis pe un ton glacial. „Așteptați-mă aici.“

Femeia i-a zis unei fete să o înlocuiască la casă cât avea să lipsească. S-a dus în spatele magazinului și a urcat câteva trepte. Apiță mi-a tras un cot. Îi plăcea fata. Era brunetă și foarte frumoasă. Apiță s-a dus la ea. „Salut“, i-a zis. Fata i-a răspuns printr-un „Ce vrei?“ atât de tăios, încât orice urmă de flirt a dispărut în mai puțin de cinci secunde. „Nimic, mulțumesc“, i-a răspuns Apiță și s-a întors spre mărfurile expuse, ca și cum ar fi fost foarte interesat de rochiile pentru adolescente. Tontu' nu a scăpat ocazia să râdă pe seama lui. „Ți-ai luat-o.“

Vânzătoarea a revenit. „Veniți cu mine.“ Am urmat-o. Apiță s-a întors spre fată și ea i-a zâmbit, cochetă. Surprins, Apiță n-a mai știut dacă îl lua la mișto sau chiar flirta cu el. Am urcat scările. La etaj, am trecut pe lângă zeci de cusătorese. Amintirile m-au năpădit din nou, tot mai vii. Mirosul de transpirație și tutun, strigătele femeilor, zgomotul asurzitor al mașinilor.

Am intrat într-o hală cu baloți de pânză imenși. Femeia ne-a condus la un birou din capătul încăperii. Mi-a zis să intru singur, prietenii mei au fost nevoiți să aștepte pe niște fotolii jerpelite.

Emoționat, am intrat în birou. Văzându-mă, Simón Bross s-a ridicat să mă salute, afectuos. „Juan Guillermo, ce mai faci?“ Nu mi-a venit să cred că știa cum mă cheamă. Nu-i spuseseam femeii. În timp, aveam să-mi dau seama că Simón Bross avea o memorie prodigioasă și era în stare să-și amintească numele unei persoane chiar dacă o întâlnește o singură dată.

M-a invitat să mă așez. Pe rafturile din spatele lui am văzut autori care îi plăceau lui Carlos: Rulfo, Faulkner, Nietzsche, Sartre, Baroja, Stendhal, Balzac, Hemingway. Romancieri din perioada revoluției mexicane, cum ar fi Ferretis, Azuela, Urquizo, Martín Luis Guzmán. Era ciudat să vezi cărțile alea într-o fabrică de textile din centrul orașului, printre mașini de

cusut, rochii de mireasă și uniforme școlare. Bross m-a întrebat dacă citeam la fel de mult ca fratele meu. „Nu chiar atât, dar pe astea“, am zis, arătând rafturile din spatele lui, „le-am citit aproape pe toate.“ A zâmbit cu tristețe. „Cu fratele tău vorbeam despre literatură, filozofie, filme. Era extraordinar. Nu-ți poți imagina cât de mult m-a durut moartea lui.“

Bross îl inițiasse pe Carlos în ale psihologiei și filozofiei. Îi făcuse cadou cărți de Kierkegaard, Wittgenstein, Freud, Hegel, Marx, Platon, Aristotel. Habar n-aveam că avuseseră un soi de relație maestru-discipol.

Simón își schimbase numele de familie. La origini, fusese Abramovici, dar cum era un nume greu de pronunțat în spaniolă, îl transformase în Bross. Al doilea nume de familie era Soriano. Născut din tată așkenad și mamă sefardă, mi-a zis el. Ajunsese în Mexic din Polonia, pe vremea când el și frații lui erau mici. Nu trăiseră coșmarul nazist, dar bunicii lor, unchii și verii fuseseră executați în lagărele de concentrare.

Bross era glumeț și amabil. După zece minute, mi se părea că-l cunosc de ani de zile și că, în ciuda diferenței de vârstă, aș fi putut fi unul dintre cei mai buni prieteni ai săi. L-am întrebat dacă știa ceva despre conturile bancare ale lui Carlos. „Le am aici“, mi-a răspuns pe loc. „Am tot așteptat să vii după ele. Carlos îmi dăduse numărul de telefon de-acasă și când am aflat c-a murit, am încercat să sun, dar nu mai era valabil.“ Într-adevăr, părinții mei schimbaseră numărul de telefon pentru că primiserăm apeluri anonime de la indivizi care ne insultau și ziceau că în curând aveam să ardem în focul iadului, precum Carlos, căci aveau să ne omoare.

Bross a tras unul dintre sertarele biroului și mi-a întins un dosar cu extrase de cont aranjate după bancă și dată. Din 1966, anul în care Carlos începuse afacerea, până cu o săptămână înainte de moartea lui. Economii erau considerabile, o avere neașteptată. Fără a mai pune la socoteală datele de la alte

patru sau cinci bănci, care lipseau. „Ca să rezolvi chestia asta, vei avea nevoie de un avocat, pentru că băncile n-o să-ți dea nici un bănuț doar așa, de ochi frumoși. O să țină de ei cu dinții.“ I-am zis că mă gândeam că certificatul de deces al fratelui meu și certificatul meu de naștere erau suficiente pentru a beneficia de banii lui. Bross a scuturat din cap. „Ăștia n-o să renunțe la nici un bănuț.“

Bross știa de existența altor conturi bancare, dar nu știa la ce bănci erau deschise și la ce adresă trimiteau balanța financiară. S-a oferit să mă ajute în problema asta și să negocieze cu un avocat ca să plătesc un onorariu decent.

Înainte de a-mi lua la revedere, a scos trei cărți din raft și mi le-a dat: *Casa verde* de Mario Vargas Llosa, *Palmierii sălbatici* de Faulkner și *Acvila și șarpele* de Martín Luis Guzmán. „Le-ai citit deja?“ m-a întrebat. I-am făcut semn din cap că nu. „Citește-le, și apoi treci pe la mine să vorbim despre ele.“ Am ieșit împreună din birou și i-am făcut cunoștință cu prietenii mei. Bross a repetat fiecare nume și fiecare poreclă. Le-a reținut pe loc și le-a strâns mâna cu căldură.

Tovarășii mei au vrut să vadă cărțile pe care le primisem. Tontu' a luat romanul lui Vargas Llosa. A citit prima pagină și mi-a dat-o înapoi. „Nu se-nțelege nimic, frate“, mi-a zis.

Humberto, dacă l-ai fi citit pe Freud, ai fi știut că în triburile care se respectă, când un inamic este ucis i se acordă toată prețuirea, i se dă toată atenția. Membrii triburilor știu că dacă nu vor face asta, nu vor mai putea scăpa de lipicioasele bale ale morții. Sau tu faci parte dintre naivii care cred că pot ucide și apoi să-și vadă mai departe de viața lor? Bineînțeles că nu e așa. Cine aduce moartea rămâne infestat pentru totdeauna de moarte. Ai auzit de viermele-șurub? Sunt convins că habar n-ai despre ce-ți vorbesc. Să-ți spun cum stă treaba. Musca de carne, din care se trage viermele-șurub, își depozitează ouăle pe rana deschisă a unui taur. Încep să apară larvele, una după alta. Se hrănesc cu carne vie. O mestecă folosindu-se de dinții lor minusculi. E o imagine de-a dreptul respingătoare. Vezi pe pășune niște tauri. Puternici, plini de forță. Te apropii și vezi cum mișună ceva alb într-o parte a corpului lor. Te uiți mai bine și vezi foșgăiala viermilor. Se răsucesc în rană. Devorează mușchi, nervi, grăsime. Mușcă din viață. Sapă în carne și deschid drum pentru alte ouă, alte larve. Lasă în urma lor cheaguri și o rană însângerată, purulentă. După câteva săptămâni, taurii nu se mai pot ține pe picioare și se prăbușesc la pământ.

Numele științific este *cochliomyia hominivorax*. E suficient să auzi *hominivorax* ca să ți se facă părul măciucă. Știai că mirosul de moarte impregnat în criminali ca tine atrage invizibilele muște ale morții? Zboară pe deasupra capului tău. Se așază pe umărul tău, își potolesc setea din umezeala ochilor tăi. Depozitează o legiune de oușoare în inima ta, în pielea ta, în creierul tău și în privirea ta. Treptat, micile granule albe devin larve care se vor ospăta cu tine. Humberto, poți scăpa nepedepsit de lege pentru crimele tale, dar nu vei ieși niciodată victorios. Larvele acelea flămânde vor avea grijă să-ți amintească ce

crime ai comis. Se vede de la o poștă cum viermii îți mănâncă sufletul. Uită-te într-o oglindă, prostule. Uită-te bine la tine. Viermii mișună prin tot ceea ce ești. Își fac cuib în trupul tău, îți deschid carnea pentru ca alte muște și alți viermi să-și facă cuib. Privește-i cu atenție. Îți înțepă limba, se răsucesc în ochii tăi, viermuiesc la colțul buzelor tale.

Află, imbecilul naibii, că moartea reverberează. Face valuri care distrug totul în calea lor. Când omori pe cineva, omori mai multă lume. Ucigându-l pe fratele meu, i-ai ucis și pe părinții mei, și pe bunica mea. Ucigându-l pe fratele meu, ai ucis-o și pe maică-ta. Pe maică-ta, Humberto. Femeia care regretă că ți-a dat viață. Ce bine ar fi fost dacă un doctor sinistru i-ar fi băgat mamei tale chiureta în uter și te-ar fi scos bucățele. Ești dovada vie că avortul trebuie să fie legalizat. Sloganul campaniei politice ar trebui să sune așa: *FĂRĂ alți Humberto. Spuneți da avortului.*

În momentul de față, îmi închipui că ești conștient că nu vei putea scăpa niciodată de sinucigașa asta, de femeia promiscuă și beată care ți-a dat viață. Tentaculele ei sunt lungi. Ai crezut că dacă o ștergi pe meleagurile creștinilor, satrapii tăi te vor proteja de orice, ai crezut că nimeni nu te va deranja, că vei fi mai presus de justiție. Te-ai crezut puternic, intangibil. Dar ia spune-mi, Humberto, cine a venit după tine până în vizuina ta? Moartea, Humberto. Moartea, imbecilul naibii, care ți-a simțit sufletul cotropit de viermi. Stai lângă maică-ta care putrezește într-un coșciug ieftin. Ea a venit după tine până în vizuina ta. Te-a găsit și te-a tras afară de păr. Și tu, care credeai că poți fugi.

Humberto, criminal cu crucifix la gât, ucigaș credincios, mare apărător al moralei însângerate, așa cum se prăbușesc taurii infestați de viermi, în curând te vei prăbuși și tu fără suflare. Larvele îți vor face felul. Vei fi o bucată de carne putredă, un suflet duhnitor. A sosit vremea larvelor. Vei fi devorat. Și vremea asta, Humberto, va fi vremea răzbunării mele. Vin după tine. Te voi ucide uitându-mă în ochii tăi. Vom fi doar eu și

tu. Nu vei mai putea fugi. Nu mai ai scăpare. Vin după tine, Humberto. E vremea răzbunării mele.

Chelo a ajuns acasă când începea să se lase seara, după o lungă zi la universitate. Și-a pregătit ceva de mâncare și a spălat vasele. A urcat în dormitorul părinților mei. Fereastra era deschisă și a început să plouă ușor. Dar nu după mult timp turna cu găleata. Chelo a închis fereastra și s-a dus la baie să se spele pe dinți.

Alungați de ploaia torențială, Whisky și Vodca și-au luat zborul din cedru spre fereastră, fără să observe că era închisă. Lumina aprinsă din cameră i-a împiedicat să vadă geamul. Whisky a planat puțin, apoi s-a izbit de sticlă. A murit pe loc, cu gâtul rupt. Vodca a reușit să se oprească la timp, lovindu-se ușor de geam. Whisky a rămas nemișcat pe cornișă. Vodca a stat lângă el, îndurând ploaia și frigul nopții.

Mai târziu, Chelo avea să-mi spună că în timp ce-și clătea gura a auzit un zgomot sec, dar că nu și-a putut închipui că era vorba despre Whisky care se izbise de fereastră.

Când am ajuns acasă și am intrat în dormitorul părinților mei, primul lucru pe care l-am văzut a fost fereastra închisă. Am întrebat-o pe Chelo dacă papagalii intraseră în casă. Pe față i-a apărut o expresie de îngrijorare. „Cred că nu“, mi-a răspuns. Am deschis fereastra și am găsit trupul albastru al lui Whisky pe cornișă, cu Vodca tremurând lângă el.

I-am luat cu grijă și i-am băgat în cameră. Nu se mai putea face nimic pentru Whisky. Pe Vodca am învelit-o într-un prosop și am așezat-o lângă un calorifer, dar a murit după câteva ore. M-am supărat pe Chelo. I-am zis că uitase că papagalii intrau și ieșeau pe fereastră. Ea a încercat să se justifice. Era epuizată, învăța pentru examene și nu mai dormise de mult o noapte întreagă. Peste măsură de obosită, nu și-a dat seama de greșeala făcută. M-a rugat de mai multe ori să o iert. I-am

strigat că eram sătul de atâta moarte, cu atât mai mult din cauza unei neatenții. Îl mai aveam doar pe King, care și el era pe moarte. În jurul meu se întindea un pustiu lipsit de viață, numai moarte în jurul meu.

Chelo s-a întins pe pat, mâhnită. Mă uitam la papagalii înțepeniți pe prosop și mă gândeam neîncetat la bunica. Mi-am amintit cum le vorbea ea în fiecare dimineață, cum îi scărpinga pe cap cu arătătorul, cum le făcea cuib în palmele ei. La naiba! Incredibil cum două păsări minuscule erau o parte fundamentală din memoria familiei mele.

M-am mai liniștit. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ar fi început brusc să plouă torențial. Dacă ar fi căzut o ploicică, papagalii s-ar fi adăpostit printre crengile cedrului. Ghinionul combinase ploaia cu oboseala lui Chelo.

Mi-a propus să punem papagalii în cutiuțe îmbrăcate în hârtie creponată și să-i îngropăm. Nici n-am vrut să aud. N-aș mai fi suportat încă o ceremonie funebră. Gata cu solemnitatea și cu ceremoniile. Erau papagali, nu ființe umane. Da, îmi fuseseră dragi. Ani întregi au trăit împreună cu noi. Dar să-i înmormântezi însemna să dau prea mare importanță morții. Să fie mai mult decât un accident grav, decât o incizie în trupul vieții.

Fără să mai stau pe gânduri, am luat papagalii, colivia și punga cu semințe de mei și am urcat pe acoperiș, în ciuda ploii torențiale. Pe întuneric, le-am mângâiat corpurile rigide în semn de rămas-bun și le-am așezat pe jos. Să vină pisicile să-i mănânce. Ce mormânt mai bun decât să ajungi hrana unei viețuitoare, nu să sfârșești într-o încălțitură de lut, rădăcini, viermi și bacterii, ca părinții mei, ca frații mei, ca bunica mea.

Am lăsat colivia papagalilor peste cuștile mâncate de rugină ale șinșilelor. În câteva luni, căsuța unde trăiseră Whisky și Vodca avea să ajungă un mănunchi de sârmă ruginită, încă o părticică adăugată la imaginea ocrului acoperișului, încă o vertebră a scheletului preistoric.

S-au întors a doua zi după ce l-au înmormântat pe Amaruq și cei doi bărbați au decis să iasă la vânătoare ca să-și facă provizii de carne proaspătă. Kenojuac i-a sfătuit să meargă pe râu în sus, unde la fiecare cotitură era plin de elani. Au pus o canoe veche în bena camionetei. Barca fusese făcută cu zeci de ani în urmă de bunicul lui Amaruq, din lemn de paltin, oase de balenă și piele de focă. Au mers pe un drumeag până au dat de râu. Au pus barca pe apă și au vâslit încet de-a lungul malului. Câțiva castori au trecut prin fața lor, apoi s-au scufundat în apă. După o cotitură au zărit un elan răscolind zăpada cu copitele din față. Chuck a ținut vâsla în contra curentului ca să frâneze înaintarea bărcii. Robert s-a lăsat într-un genunchi și și-a sprijinit pușca de provă. Barca a mai înaintat câțiva metri, apoi s-a oprit. Robert și-a fixat ținta prin lunetă pe pieptul animalului. Probabil că elanul i-a simțit, pentru că și-a ridicat capul, neliniștit. „Trage odată“, i-a șoptit Chuck. Robert a apăsat încet pe trăgaci. Lovit de glonț, elanul s-a cabrat. A alergat câțiva metri, apoi s-a prăbușit în zăpadă.

Chiar dacă era un exemplar tânăr, elanul cântărea patru sute de kilograme. L-au jupuit, l-au tranșat și au trebuit să facă mai multe drumuri ca să transporte toată carnea până la camionetă. Au întins pielea în lada mașinii ca să se usuce pe drumul de întoarcere.

Au parcat camioneta lângă șopron. Au spălat cu zăpadă carnea, au pus-o în containere ca să n-ajungă urșii la ea, iar containerele le-au depozitat într-o pivniță la două sute de metri de gară.

Kenojuac i-a chemat la masă. Robert mesteca tăcut, fără să scoată o vorbă. Îl mâhnea faptul că cedase insistențelor femeii de a-l elibera pe Nujuaqtutuq. Chiar dacă i-a repetat că a-l elibera însemna a-l condamna la moarte, ea s-a încăpățânat, iar acum viața lupului era în pericol.

După ce au terminat de mâncat, Chuck i-a zis lui Robert că vrea să vorbească cu el. Au ieșit și s-au îndepărtat puțin de

casă. Chuck s-a uitat în zare și a oftat. „Vreau să mai stau aici“, a zis, „sper că mă înțelegei.“ „Cât timp?“ l-a întrebat Robert. „Nu știu“, i-a răspuns Chuck. „Poți pleca dacă vrei, o să mă întorc eu cumva.“ Robert i-a zis că putea să-l aștepte, chiar nu era nici o grabă. Oleoductul urma să fie construit pe ruta trasată de el, iar prospecțiile pentru următoarea rută aveau să înceapă abia peste două luni, așa că timp avea.

Robert și-a făcut culcuș în baracă. Avea de gând să se bucure de zilele alea libere, să le considere drept zile de vacanță, să se odihnească și să se gândească în liniște la ce avea de făcut pe mai departe. I-a promis unchiului său că se va ține deoparte de ei, că n-o să-i deranjeze cu nimic. S-au înțeles ca el să meargă în sat să cumpere benzină și provizii. Chuck a vrut să-i dea o sută de dolari pentru cheltuieli, dar Robert nici n-a vrut s-audă.

A mers în Mayo, satul cel mai apropiat, la nouăzeci de kilometri distanță. Era un cătun cu două sute de locuitori, cu casele risipite de-a lungul unei pășuni, la întretăierea a două râuri. Exista un singur magazin și de-acolo a cumpărat fructe și legume pe punctul de a se strica. Era greu să le găsești proaspete. Sătenii le cumpărau imediat ce erau descărcate din camioane. Pe rafturile magazinului ajungeau numai cele gata să se strice.

A cumpărat făină, zahăr, sare, chibrituri, bere, un butoiăș de whisky, orez, țigări, baterii și conserve. În Yukon, conservele erau indispensabile pentru a supraviețui frigului extrem, umezelii și luptei cu roiurile de muște din timpul verii. A mai cumpărat trei cutii de gloanțe calibru 30-06, fitil pentru lămpile de gaz, patru litri de petrol, două undițe, două mulinete, fir de patruzeci de lire, momeală, plutitor, plumbi și cârlige. Și câteva capcane. Se gândea să prindă lupi, vulpi, coioți, nutrii și castori și să vândă pieile sau să le dea la schimb pentru a câștiga un ban în plus.

A umplut cu benzină cinci butoaie de șaiszeci de litri fiecare. Nu-și permitea să tot vină în sat ca să facă plinul. Cele

cinci butoaie trebuiau să-i ajungă pentru două luni de umblat prin zonă.

S-a întors la șopron și a pus cumpărăturile într-un dulap vechi, împrumutat de la Kenojuac. A ieșit și a băut o bere, contemplând apusul. Din hornul casei lui Kenojuac ieșeau vălă-tuci de fum care tremurau în aerul rece. A auzit lupii urlând în depărtare. S-a gândit la Nujuaqtutuq și la moartea lui inevitabilă. Dacă nu-l omorau lupii, avea să-l omoare foamea. S-a hotărât să meargă să-l caute. Nujuaqtutuq ajunsese la el cu un scop, era convins de asta, așa că n-avea voie să-l lase-n plata Domnului.

A pus cortul în camionetă, butoaiele cu benzină, un sac de dormit, alimente, pușca și cutiile cu gloanțe. Nu știa cât avea să-i ia să-l găsească pe Nujuaqtutuq și să-l aducă înapoi. Era pregătit să petreacă cel puțin trei săptămâni prin păduri.

A urcat în camionetă și a pornit spre munți.

v

i

e

r

m

i

v

vie

v
viermi

i

v
rm i

v

mi

m

e

i

v

i

r m

r

r

m

r

e

m

vi

e

i

r

e

r

i

i

Reprezentantul băncii a studiat de mai multe ori documentul. Apoi l-a pus pe birou. „Contul ăsta nu mai e activ de trei ani“, a zis, „iar pentru a-l reactiva, trebuie să se prezinte titularul în persoană.“ Simón s-a întors spre Octavio García Allende, avocatul nostru, și a zâmbit batjocoritor. „Dumneata ești sau retardat mintal, sau vrei să-ți bați joc de noi“, a zis el. Reprezentantul a făcut pe jignitul. „Nu văd de ce trebuie să mă insultați“, s-a plâns el. „Nu v-a fost clar că titularul a murit în urmă cu trei ani?“ l-a întrebat Simón. Reprezentantul băncii l-a privit disprețuitor. „Nu, nu mi-a fost clar.“ Simón a bătut cu arătătorul în certificatul de deces. „Aici se specifică“ Bărbatul a luat documentul și s-a uitat din nou peste el. „Nu e destul, trebuie să fie legalizat de un notar.“ Avocatul s-a aplecat spre el. „Ăsta e un *certificat*, domnule. Asta înseamnă că o autoritate competentă l-a *certificat*, așadar are validitate legală.“ „Și de unde să știu eu că nu e fals?“ nu s-a lăsat reprezentantul băncii. „Moartea e înregistrată în acte oficiale“, a zis avocatul, „puteți să verificați chiar dumneavoastră.“ Bărbatul a dat din cap. „Nici nu am timp de așa ceva, nici nu e treaba mea. Veniți cu un act legalizat de un notar în care să se certifice moartea domnului Carlos Valdés, cu o copie după testament, legalizată și ea, și abia apoi, având toate aceste documente, vom putea să ținem cont de solicitarea de schimbare a titularului contului în numele noului beneficiar.“

Bross avusese dreptate. Băncile încercau să facă imposibilul pentru a nu da banii înapoi. Reprezentanții legali ai fiecărei bănci au cerut documente și acte imposibil de obținut. Absurdul.

Am ieșit din bancă total descurajat. García Allende și Bross au încercat să mă îmbărbăteze. Avea să fie un proces lung, dar

existau sorți de izbândă. Avocatul a fost sincer. Nu avea să lucreze pe gratis. Dacă recuperam banii, cincisprezece la sută din total îi revenea lui. A precizat că de obicei lua patruzeci la sută, dar că îmi făcea reducere pentru că eram prietenul lui Simón Bross. L-am întrebat dacă voia să semnăm un contract și García Allende mi-a răspuns că era suficientă o strângere de mână.

Chiar dacă avocaților e bine să le spui adevărul întotdeauna, i-am zis că banii proveneau din comerțul cu piei. Nu m-am încumetat să-i spun că proveneau din vânzarea de droguri. Mă temeam că dacă băncile ar fi aflat asta, ar fi împărțit banii cu autoritățile și ar fi dizolvat conturile.

Atitudinea mea față de acei bani era ambivalentă. Îmi era cât se poate de clar că nu puteam să-i las pe mâna băncilor sau a statului. Nu voiam ca o clică de politicieni corupți să-și împartă banii ăia ca pe o plească picată din cer. Dar aveam să fiu cu adevărat fericit dacă aș fi recuperat banii aceia mânjiți cu moarte și suferință?

Simón Bross m-a invitat la masă. Era un om vesel. Spunea bancuri bune și se oprea să schimbe o vorbă cu cei care-i ieșeau în cale, fie că era vorba de o bucătăreasă, de un măturător de stradă sau de un om de afaceri. Îl interesau oamenii, pur și simplu. Pe orice necunoscut începea să-l întrebe despre familie, despre locul de muncă, ba chiar ajungea să fie de-a dreptul insolent. Îi ești fidel? Încă te mai culci cu soția ta? Ai înclinații homosexuale? Departe de a se simți jigniți, oamenii aveau încredere în el și îi răspundeau cu sinceritate. Bross nu judeca pe nimeni. Cu fiecare întrebare săpa tot mai mult în cele mai adânci cotloane până când i se revela ceea ce interlocutorii lui ar fi vrut să ascundă: industriași căsătoriți care aveau povești de dragoste cu muncitori din fabricile lor; casnice cleptomane capabile să fure de la propria familie; indivizi care făceau dragoste în bucătărie cu soția fratelui lor în timp ce toată familia era adunată pentru cina de Crăciun; adolescenți care mărturiseau că au pus otravă

pentru șobolani în cafeaua mamei lor. Dejecțiile moralității, cloaca actelor secrete.

Bross nu știa cum murise Carlos. Aflase din întâmplare, după patru luni, și, culmea, i se spusese că se înecase într-o piscină. Folosindu-se de abilitățile lui de a scotoci în sufletul omului, m-a făcut să-i spun adevărul. I-am zis despre celelalte afaceri ale lui Carlos, despre proiecțiile psihedelice, despre cum îl urmărise obsesiv Zurita, despre credința înșelătoare a băieților cuminți și despre cum Carlos fusese asasinat din vina mea.

Simón a fost marcat de modul în care murise fratele meu. Ținuse la el foarte mult și asta s-a văzut pe fața lui. A dat farfuria la o parte. „Acum că știu toate astea, mi s-a dus toată pofta de mâncare“, a zis și a rămas o vreme pe gânduri.

Ne-am întors la fabrică și Simón m-a dus într-o hală de la etajul trei. A deschis niște containere. „Acum le-am primit din Alaska“, mi-a zis. Erau piei de lup. Le-a întins pe o masă. Fine, groase. „Cele mai bune piei sunt cele de la lupii vânați iarna“, a precizat el. Le folosea la confecționarea de haine bărbătești pe care le exporta în Statele Unite, Spania și Franța. Marca lui se numea Pietro Castelli și clienții înghițeau povestea că erau creațiile unor maeștri italieni, când de fapt erau desenate și confecționate de două cusătorese din Oaxaca. Bross a râs din toată inima. „Pietro Castelli, închipuie-ți.“

I-am spus că aveam acasă un lup și i-am povestit cum îl salvasem pe Colț. Bross m-a întrebat dacă mă deranja vederea pieilor și i-am spus că nu. L-am rugat să-mi vândă una ca să văd cum avea să reacționeze la ea Colț. Mi-a făcut una cadou, dar m-a avertizat că erau prelucrate, așa că probabil Colț nu va avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba.

M-am întors acasă după ce se întunecase deja. Oamenii din metrou s-au uitat uimiți la pielea de lup pe care mi-o pusese pe umeri. Odată ajuns acasă, am pus-o pe pervazul ferestrei care dădea în patio. Colț s-a ridicat în picioare și s-a uitat

fix la bucata de piele. După câteva secunde, s-a repezit la ea. M-am luptat cu el ca să i-o iau, dar n-am reușit. Mi-a smuls-o din mâini și a sfâșiat-o furios. Nu s-a lăsat până n-a împrăștiat peste tot franjuri de piele.

Robert s-a îndreptat spre lanțul muntos. Chiar dacă a călătorit noaptea, a ajuns mai repede. Cunoscând deja drumul, a putut evita zonele măloase și mormanele de zăpadă. A parcat în aceeași vâlcea. A aprins un foc, a prăjit o bucată de carne de elan, după care s-a dus să se culce în camionetă.

Dis-de-diminează a întins prelata cortului și a învelit în ea sacul de dormit, un felinar cu gaz, provizii și alimente. A legat-o cu o funie, apoi și-a făcut un ham ca s-o poată trage prin zăpadă și tufișuri. A luat pușca și binoclul și a pornit spre mormântul lui Amaruq.

A făcut slalom printre copaci. Dimineața era extrem de friguroasă și i-au înghețat barba și mustața. Trecuseră trei săptămâni de primăvară și iarna încă nu se dădea dusă. Vântul și norii amenințatori prevesteau un nou val de frig polar.

Solul era înghețat și Robert a alunecat de mai multe ori. Trecând peste un dâmb de piatră, a alunecat și s-a lovit la glezna dreaptă. Nu a pus mâinile în față ca să nu lovească pușca de pietre. A rămas întins câteva minute, incapabil să se ridice. Se temea să nu fie vorba despre o fractură, pentru că asta i-ar fi adus moartea, probabil. Și-a examinat glezna și și-a dat seama că era vorba de o luxație. S-a ridicat cu greu și și-a continuat drumul șchiopătând.

La patru sute de metri de mormânt s-a uitat cu binoclul după Nujuaqtutuq. A văzut un morman cenușiu lângă cadavru. Era lupul care zăcea lângă mormânt. Avea grijă de corpul lui Amaruq? Îl mânca? Ce îl lega de omul acela mort?

Robert s-a hotărât să instaleze cortul departe de lup ca să nu-l sperie. După ce și-a instalat tabăra, a luat pușca și o coardă

și s-a așezat pe versantul unui deal. De acolo îl putea vedea mai bine pe Nujuaqtutuq și tot ce se petrecea în jur.

După ce l-a ținut sub observație o oră, s-a decis să meargă la el. Lupul nu se mișcase de ceva vreme. S-a apropiat cu băgare de seamă. Trebuia să-l prindă în laț și să-l imobilizeze pentru a-l putea lua cu el. Era convins că lupul va scăpa cu viață numai dacă va ajunge în grija lui. Totuși, lupul se pusese cât de cât pe picioare. În ciuda femurului care se sudase prost, a răni care supura și a hamului incomod, străbătuse mai mulți kilometri până la mormânt. Nu avea să-i fie ușor să-l prindă.

Ghemuit, Robert s-a apropiat până la treizeci de pași de Nujuaqtutuq. Simțindu-l, lupul s-a ridicat în picioare. Omul și lupul s-au uitat unul la altul. Robert a pregătit lațul și s-a apropiat cu grijă. Lupul nu l-a slăbit din ochi câteva secunde, apoi s-a întors și a luat-o la fugă spre pădure. Robert l-a urmărit cu privirea până a dispărut printre copaci. Știa c-ar fi fost inutil să-l urmărească.

A mers până la cadavrul lui Amaruq. Era în continuare acoperit cu pietre. Lupul nu încercase să-l mănânce. Mânat de un instinct inexplicabil, Nujuaqtutuq îl veghea. Robert nu reușea să-l înțeleagă. Pentru o clipă, chiar s-a gândit că poate bătrâna avea dreptate: lupul era încarnarea bunicului.

S-a așezat la câțiva metri depărtare, sperând ca Nujuaqtutuq să revină. S-au scurs două ore. Câțiva corbi au aterizat pe mormântul lui Amaruq, fără să le pese de Robert. Au început să-i ciugulească fața printre pietre, smulgând bucățele de carne. Robert a fost tentat să-i alunge, dar și-a dat seama că n-ar fi avut nici un rost. Mai devreme sau mai târziu aveau să se întoarcă pentru a-l devora.

Corbii au mâncat o vreme, apoi și-au luat zborul dintr-odată, speriați. Un jder s-a apropiat de mormânt în viteză. A început să scurme după cadavru. A îndepărtat pietrele cu labelle din față și a început să muște din piept. Jderul putea să devoreze

cadavrul. Pentru ca Nujuaqtutuq să revină, atunci cadavrul trebuia să rămână întreg. Odată dezmembrat, probabil că lupul n-ar mai fi avut de ce să se întoarcă.

Robert s-a hotărât să intervină. S-a ridicat și a strigat ca să-l sperie, dar jderul, care nu-l observase până atunci, și-a înălțat capul și a mârâit amenințător. Robert știa că jderii nu prea dau înapoi, iar dacă mârâise la el, era aproape sigur c-avea să-l și atace. Robert a tras un foc în aer. Jderul nu s-a arătat deloc impresionat și a continuat să se apropie amenințător. Robert i-a țintit capul și a tras. Jderul s-a prăbușit pe loc.

Robert l-a jupuit. Pielea jderului nu era fină, dar părea rezistentă și își putea face din ea un rucsac sau apărători pentru picioare. A păstrat puțină carne și apoi a îngropat leșul departe de mormântul lui Amaruq, ca să nu atragă animale de pradă, o pumă sau chiar haita de lupi care bântuia prin zonă.

Începuse să se facă tot mai frig și Nujuaqtutuq nu se arătase. Robert s-a hotărât să plece și să se întoarcă a doua zi dimineața. S-a pornit la drum. După două sute de metri s-a uitat înapoi. Între pinii din apropierea mormântului, lupul îl observa atent. Robert a zâmbit. Era limpede că Nujuaqtutuq îl pândise în tot acest timp.

Și-a văzut de drum și lupul s-a întins din nou lângă cadavru.

În ce zi trebuie să comemorăm pe cineva? Trebuie să mergem la cimitir în ziua de naștere sau în cea în care a murit? Părinții mei au rezolvat problema comemorându-i pe cei dragi de ziua lor de naștere. În fiecare an am mers la cimitir să-l comemorăm pe Carlos de ziua lui. Părinții mei erau atei, așa că nu credeau în viața după moarte. Nu mergeau la mormânt ca să stea de vorbă cu Carlos-spiritul. Nici cu Carlos-cadavrul. Mergeau pentru a vorbi cu acel Carlos pe care și-l aminteau. Cel pe care l-au ținut în brațe la naștere. Cel care a făcut primii pași când avea unsprezece luni, ținându-se de degetul mamei.

Cel de la zece ani, care și-a rupt un dinte căzând cu bicicleta. Cel care a fost cu tata într-o călătorie de serviciu la Michoacán. Așa se raportau ei la Carlos, nu la cel care zăcea surd și mut în mormântul lui, înghesuit între Juan José și bunica, printre bulgări de pământ și rădăcini.

Părinții mei au murit și după câteva luni a venit ziua de naștere a tatălui meu. În noaptea dinainte, m-am tot foit în pat gândindu-mă dacă să mă duc sau nu la cimitir. Chelo a simțit că e ceva în neregulă cu mine și m-a întrebat ce aveam. I-am zis și am întrebat-o dacă vrea să meargă cu mine. M-a privit tăcută și m-a îmbrățișat. Am vrut să mă desprind din îmbrățișarea ei, să îi dau de înțeles că așteptam de la ea un „da” sau un „nu”, dar m-a strâns și mai tare în brațe și a început să plângă. Nu înțelegeam de ce era tristă. Doar era vorba despre tatăl meu. Despre tristețea „mea”, nu a ei. A îngăimat printre lacrimi: „Toți sunt înmormântați acolo, nu-i așa?” Atunci am înțeles de ce plângea. Carlos era înmormântat lângă părinții mei și lângă bunica. A merge la mormântul tatei însemna să meargă și la mormântul lui Carlos. Nu fusese nici la priveghi, nici la înmormântare. Acea avea să fie prima dată când trebuia să se confrunte cu fratele meu mort. Eu gândindu-mă la tata, iar ea la Carlos. Gelozia, din nou. Fratele meu interpunându-se din nou între noi.

După ce s-a liniștit, m-a rugat să nu mă duc la cimitir. A venit cu argumentul că moartea părinților mei era prea recentă și că ea credea că nu eram pregătit pentru asta. În sinea mea, am știut că ea era cea care nu era pregătită.

Am dormit îmbrățișați, goi. Eu ros de gelozie. Am dormit rău. Coșmaruri, tresăriri. M-am trezit imediat ce s-a luminat de ziuă. M-am dus la baie și m-am spălat pe față cu apă rece. M-am îmbrăcat fără să fac nici cel mai mic zgomot, ca să n-o trezesc pe Chelo. Am coborât în vârful picioarelor și am ieșit în stradă. Soarele tocmai răsărea. Un vânzător de pâine a trecut strada

cu un coș pe cap. L-am oprit și am cumpărat covrigi și chifle. Mi le-a pus într-o pungă de hârtie. Încă erau calde. Probabil că fuseseră scoase din cuptor cu câteva minute înainte. Am mâncat un covrig pe drum spre stația de autobuz din cartierul Sinatel, dincolo de Churubusco. La nouă dimineața eram la cimitir. Am mers pe alei, cu ochii la privescările mormintelor pestrițe. Înghesuite, pompoase, de prost gust. Prăbușite, degradate, sparte, jefuite.

Un bărbat uda florile de sub porticul unui impresionant mausoleu familial. În depărtare, o tânără mamă își ducea copilul de mână. Amândoi îmbrăcați în negru. Ea cu ochelari negri, el cu un costumaș ridicol, cu pantaloni scurți.

Am ajuns la mormintele familiei mele. M-am oprit la zece metri depărtare și am tras aer în piept. Ziua de naștere a tatălui meu. El și mama văzuseră excursia în Europa ca pe marea aventură a vieții lor, și până la urmă a fost coșmarul vieții lor. Călătoriseră pentru a sărbători cei patruzeci și cinci de ani ai tatei și cei patruzeci și doi ai mamei. Acum, la mormânt, comemoram ceea ce ar fi fost al patruzeci și optulea an al lui sub soare.

M-am sprijinit de piatra funerară de pe mormântul alăturat. N-am fost în stare să rostesc nici un cuvânt. Nici o vorbă morților mei. Poate că Chelo avea dreptate: încă nu eram pregătit pentru a da piept cu asta.

Am simțit o mână pe umăr. M-am întors. Era ea. Mi-a zâmbit cu tristețe și s-a așezat tăcută lângă mine. M-a mângâiat pe braț. A văzut punga de hârtie. A scos o chiflă și a pus-o pe mormântul tatei. „La mulți ani“, a zis. Gestul ei m-a emoționat. Femeia iubită stând de vorbă cu iubitul meu tată. M-a luat de mână și s-a sprijinit de umărul meu.

După o oră, am ieșit din cimitir. Am luat un taxi. Pe drum am tăcut amândoi. Am coborât geamul mașinii. Vântul m-a lovit în față și i-a încălzit părul lui Chelo.

Am ajuns acasă. Am plătit și am coborât din taxi. I-am aranjat lui Chelo câteva șuvițe de păr care-i căzuseră pe față. Ea mi-a sărutat degetele. „Te iubesc mai mult decât pe oricine, mai mult decât oricând“, a zis. „Sper că știi asta.“ Apoi, fără să mai adauge nimic, s-a îndepărtat pe Retorno.

Peste noapte s-a făcut tot mai frig. Oricât s-a ghemuit în sacul de dormit, Robert n-a reușit să se încălzească. I-a fost imposibil să adoarmă. A ieșit din cort și a reaprins focul. S-a încălzit cu o cafea bine îndulcită. Se pregătea să se întoarcă în cort, când a auzit forfotă în depărtare. S-a ridicat în picioare și și-a ținut respirația ca să audă mai bine. Se auzeau mârâituri și lătrături. Lupii îl omorau pe Nujuaqtutuq.

A luat pușca și a pornit în fugă înspre locul de unde se auzea larmă. Ținea arma îndreptată înainte, gata să tragă. Din cauza gleznei luxate, a alunecat de câteva ori și a căzut pe brânci. Dar s-a ridicat imediat și a pornit mai departe. Știa că-și riscă propria viață: lupii din haită, furioși, îl puteau ataca și pe el.

A ajuns în poiana unde se afla mormântul. A zărit umbre umblând în cerc. A îndreptat raza lanternei înspre ele. Opt lupi îl atacau pe Nujuaqtutuq. Unul dintre ei își înfipsea colții în coastele lui, altul îl prinsese de gât. Nujuaqtutuq, apărât cât de cât de ham, lupta din răsuputeri, dar era evident că nu putea face față.

Robert s-a lăsat în genunchi, a lipit lanterna de țeava puștii ca să lumineze în față și a căutat lupii prin lunetă. Era greu să-i ia la țintă: se mișcau fără-nctare, într-un vârtej de mușcături.

A pus ținta pe lupul care-l mușca de gât pe Nujuaqtutuq și a tras. Nu l-a nimerit, dar detunătura i-a făcut pe lupi să încremenească. Robert a încărcat pușca cu rapiditate și a tras din nou. A nimerit în piept alt lup, care a sărit înapoi, urlând de durere, după care s-a prăbușit în zăpadă.

Robert a tras din nou și a mai căzut un lup, un mascul. La auzul împușcăturii, câțiva lupi au fugit spre pădure, în vreme ce alții au rămas să se lupte în continuare cu Nujuaqtutuq. Robert s-a temut să nu-l înconjoare și să-l atace pe la spate. S-a sprijinit de un pin ca să-și apere spatele.

Umbrele întunecate mișunau dintr-o parte într-alta. Robert a luminat din nou locul unde se luptau lupii. Doi dintre ei îl atacaseră iarăși pe Nujuaqtutuq. Robert a apăsât pe trăgaci. L-a nimerit pe unul dintre ei în șold și lupul a început să se învârtă roată, mușcându-și rana.

Robert a mai tras trei gloanțe. A mai omorât un lup, iar ceilalți s-au împrăștiat care încotro. În lumina lanternei, l-a văzut pe Nujuaqtutuq prăbușindu-se însângerat. Robert nu s-a repezit la el. Lupta, adrenalina, împușcăturile, cu siguranță că toate acestea întărâtaseră haita, care probabil că dădea târcoale, gata să-l atace.

Cât mai rămăsese din noapte, Robert a stat sprijinit de copac, amorțit de frig și de nemișcare, cu pușca fără piedica pusă, ca să poată trage mai repede dacă ar fi fost cazul. În zori a putut vedea limpede leșurile lupilor pe care-i omorâse, precum și restul haitei care-l pândea dintre pini. Robert s-a sprijinit cu umărul de copac și a țintit înspre lupul pe care-l bănuia a fi masculul alfa. A apăsât încet pe trăgaci. Glonțul l-a nimerit între ochi, iar animalul s-a prăbușit în zăpadă. Ceilalți lupi au țâșnit speriați, dar s-au oprit după câțiva metri. Robert a pus cătarea pe o lupoaică și a tras. Lupoaică a căzut, rănită. S-a târât câțiva metri, cu coloana vertebrală ruptă, apoi a rămas nemișcată.

Nujuaqtutuq părea grav rănit. Încercase să se ridice, însă nu reușise. Robert s-a dus la el. Avea mușcături adânci pe spate, la piciorul drept din față și pe gât. Hamul era ferfeniță. Sângele curgea șuvoi din răni. Robert i-a pus lațul în jurul gâtului. Nujuaqtutuq s-a zbatut ca să scape, dar era mult prea slăbit și a rămas întins, după care a leșinat. Robert i-a legat picioarele. L-a luat în brațe, apoi l-a săltat pe umeri și a pornit la drum.

A trecut pe lângă mormânt. Pietrele fuseseră împrăștiate și cadavrul era devorat pe jumătate. Intestinele se revărsau din el, din brațe și picioare lipseau bucăți întregi. Se părea că Nujuaqtutuq se luptase pentru a apăra cadavrul lui Amaruq, iar asta poate că avea să-i aducă moartea.

Robert a cărat lupul direct la camionetă. Pe drumul de întoarcere, durerea din gleznă l-a făcut să se oprească de mai multe ori. O umflătură urâtă, vânătă acoperea toată glezna. Robert a dezinfectat lama cuțitului trecând-o prin flacăra brichetei. A făcut o mică incizie în umflătură pentru a drena sângele coagulat. A strâns umflătura până a ieșit tot sângele. Apoi și-a spălat rana cu zăpadă. Inflamația a mai scăzut, așa că Robert și-a putut vedea de drum.

A ajuns la camionetă. Lupul era inconștient, capul îi atârna moale, cu limba scoasă. Robert l-a așezat pe banchetă, l-a scăpat de resturile hamului și l-a acoperit cu o pătură. Geaca lui Robert era plină de sânge. Lupul n-avea să mai reziste mult timp.

A urcat în camionetă. S-a uitat la lupul fără simțire și a pornit motorul. Era hotărât să-l salveze. Da, avea să-l salveze.

Avocatul García Allende m-a chemat la biroul lui. Pregătise plângerea împotriva băncilor și mai trebuiau îndeplinite câteva formalități înainte ca judecătorul să treacă procesul pe rol. Eram obligat să găsesc un adult care să accepte să-mi fie tutore, chiar dacă peste numai câteva săptămâni urma să împlinesc optsprezece ani. Fiind minor, n-aveam dreptul să deschid un proces și nici să administrez un cont bancar. Trebuia stabilit un fideicomis pentru cazul în care aveam să recuperez banii.

L-am întrebat dacă tutorele ar putea să mă fraudeze. Mi-a zis că i se părea greu de crezut, cu atât mai mult cu cât imediat după ce aveam să împlinesc optsprezece ani primeam dreptul legal de a mă ocupa personal de banii mei, iar pentru mai multă siguranță a zis că avea să interzică orice tranzacție dintr-un cont într-altul.

García Allende m-a sfătuit să numesc tutore pe cineva din familia mea, pentru că asta ar înlesni întregul proces. Dacă nu mă puteam baza pe nimeni din familie, atunci chiar el sau

Simón Bross puteau juca rolul de tutore, însă trebuia să mă hotărăsc repede.

Am stat să mă gândesc pe o bancă din Alameda Central, aproape de locul unde se afla biroul avocatului. După o primă triere a posibilităților, am rămas la cinci variante: un unchi din partea mamei, o mătușă din partea tatei, García Allende, Simón Bross și Sergio Avilés. Mai întâi am renunțat la rudele mele. Unchiul în care aveam încredere trăia în Texas și n-ar fi putut veni de câte ori ar fi fost nevoie de el. Mătușile mele aveau o aplecare pentru drame și, în plus, puțin le pășase că rămăsesem singur. Pe avocat îl cunoșteam extrem de puțin și dacă cineva știa cum să mă fraudeze, el era acela. Simón era un om bun, ținuse cu adevărat la Carlos și nu-i puteam pune onestitatea la îndoială. Sergio îmi dăduse mai multă atenție decât oricare dintre rudele mele. Știa câtă fragilitate, disperare și furie aduce cu sine condiția de orfan.

Gândul că-l trădam pe unul dintre cei doi dacă nu-l alegeam tutore m-a făcut să mă simt vinovat. Simón era un afacerist abil și nimeni nu m-ar fi putut sfătui mai bine decât el ce să fac cu banii. Avilés ajunsese să fie ca un tată pentru mine, fără să aibă nici un alt interes în afară de acela de a avea grijă de mine și de a-mi alunga singurătatea.

Am dat o tură de parc. Erau vânzători de baloane, cântăreți ambulănți, doamne care găteau clătite cu carne și birocrați grăbiți să se întoarcă la muncă după ce mâncaseră de prânz. Într-un colț, un țigan puneă un urs brun să danseze. Țiganul lovea tamburina și ursul se ridica pe picioarele din spate și se unduia lipsit de grație. O maimuțică îmbrăcată într-un maiou roșu, purtând pe cap un joben minuscul alerga printre curioși agitând o cană în care puteai să lași o monedă. Ursul părea liniștit și-și făcea numărul fără nici cel mai mic semn de supărare. Maimuțica, în schimb, gesticula ca apucata. Dacă o persoană puneă o monedă în cană, maimuțica se repezea imediat

la altă persoană. Dacă nu-i dădea nimic, se schimba la față. Speriată, măsura persoana de sus în jos, apoi se întorcea spre dresor. Era evident că-i știa de frică. Țiganul îi făcea semn cu mâna să insiste. Maimuțica îl prindea pe spectator de pantaloni. Dacă nici așa nu avea succes, se uita din nou spre dresor, care îi indica printr-un alt semn să nu se lase cu una cu două. Atunci maimuțica începea să-l lovească pe spectator peste glezne până când acesta, în râsetele celor din jur, arunca o monedă în cană. Maimuța agita cana de cositor, făcând monedele să zornăie, și căuta din nou aprobarea dresorului, care-i arunca o alună drept răsplată pentru eforturile făcute.

Spectacolul s-a terminat și lumea s-a risipit. Maimuțica a fugit la dresor și i s-a urcat pe umăr cu agilitate. S-au îndepărtat către cealaltă parte a parcului pentru a relua acolo spectacolul. Ursul înainta greoi, clătinându-se printre oamenii ieșiți la plimbare, care se dădeau la o parte din calea lui.

Faptul că ursul, dresorul și maimuța îmi ieșiseră în cale, mi s-a părut a fi un semn. Am optat pentru Avilés. Rotofeiul dresor avusese grijă de mine, îl interesau problemele mele, o cunoștea pe iubita mea și deja făcea parte din viața mea.

M-am simțit obligat să trec pe la Bross pentru a-i mulțumi. Poate că nu avea să se supere că-l alesesem pe Avilés să-mi fie tutore, totuși, trebuia să-i comunic asta personal.

Magazinul lui nu era departe de parcul Alameda, așa că am mers pe jos. Am ajuns în mai puțin de zece minute. Am întrebat de el la casă. Vânzătoarea, toată numai un zâmbet, m-a rugat să aștept. Mă trata cu totul altfel decât data trecută. A revenit repede și mi-a zis că domnul Bross mă aștepta în biroul lui. M-a condus la el. Ne-am intersectat cu doi evrei ortodocși îmbrăcați în negru, conform tradiției, care ieșeau din biroul lui Bross. Unul purta kipa, celălalt pălărie. Nu mai văzusem niciodată evrei îmbrăcați așa. Femeia m-a lăsat în prag și m-a

întrebat dacă vreau să beau un suc, apă sau cafea. Am rugat-o să-mi aducă o cafea.

Simón m-a primit zâmbind. „Sunt unchii mei, îți vine să crezi?” mi-a zis arătându-mi cele două personaje care se îndreptau spre scară. „Te cam bagă în sperieți”, a zis și a izbucnit în râs. Mi-a spus că unchii lui trăiau de mulți ani în Mexic, dar că abia vorbeau spaniola. L-am întrebat în ce limbă vorbesc. „Idiș”, mi-a răspuns, „limba strămoșilor noștri din Europa Centrală. Suntem un popor care ține la tradițiile lui.” În timp ce-mi vorbea despre cultura și istoria evreilor, am simțit că mi se face rău. Simón m-a întrebat dacă mă simțeam bine. Nu, nu mă simțeam bine deloc. Fusesem transformat într-o verigă din lanțul urii împotriva evreilor. Am uitat de conturile bancare, de alegerea tutorelui. Tot ce am reușit să îngaim a fost: „Îl cunoașteți pe don Abraham Preciado?” Chipul lui Bross s-a întunecat. „Da, îl cunosc. Băcanul pe care l-au bătut de mai să-l schilodească”, a zis. Am înghițit în sec. Mi s-a făcut și mai rău. „Eu am fost unul dintre cei ce l-au bătut.”

Trecând prin câmpuri de orez cu o sarsana în spate, un țăran din India a dat peste o cobră. A ridicat maceta și i-a tăiat capul dintr-o lovitură. Corpul decapitat s-a zvârcolit în țărană și bărbatul și-a văzut de drum.

După o jumătate de oră, s-a întors pe același drum, eliberat de povară. A găsit corpul șarpelui încă mișcându-se. S-a aplecat să se uite mai bine. Capul cobrei zăcea într-o parte și omul s-a decis să-l ia. L-a ridicat de jos și, când a vrut să-l observe cu atenție, capul – printr-un act reflex – i-a înfipt colții în mâna stângă. Țăranul a încercat să scape de capul cobrei, dar n-a reușit altceva decât să adâncească și mai mult colții în carne și să se umple de venin.

Speriat, și-a dat seama că singura soluție pentru a nu muri era să-și taie mâna. A ridicat maceta, dar nu a lovit cum trebuie, fiind deja slăbit de efectele veninului. Sângele i-a țâșnit din încheietură. Omul a încercat din nou, o dată și încă o dată, până când a reușit să-și desprindă de trup mâna de care încă atârna capul cobrei.

Țăranul s-a uitat în jur. A zărit la mare depărtare satul în care trăia. A început să o ia într-acolo clătinându-se, până când a căzut cât era de lat în lanul de orez. A încercat să se ridice, dar nu a putut. S-a întors cu greu cu fața spre soare. Câțiva bondari au trecut bâzâind pe deasupra lui. A simțit o apăsare în plămâni. S-a chinuit să tragă aer în piept. I s-a făcut sete. Și-a umezit buzele. S-a uitat la cer, a simțit pe față adierea vântului. Și-a întors capul spre pământ și a închis ochii pentru totdeauna.

Primul care mi-a zis a fost Apiță. „S-a sinucis mama lui Humberto.“ Mai întâi m-am gândit că făcea iarăși una dintre glumele lui proaste. „Vino-ncoa“, mi-a zis. Am deschis poarta și am ieșit să văd. În fața casei lui Humberto se aflau trei mașini de poliție. Câțiva vecini se înghesuiau la ușă.

„Hai să urcăm pe acoperișul lui Barrera“, a propus el. Mi-a spus că acolo se aflau deja Tontu' și Rățoiul și că era locul ideal de unde-o puteam vedea pe femeie legănându-se în ștreang. „Și ce folos s-o văd așa?“ l-am întrebat pe Apiță. S-a uitat la mine de parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles. „E mama lui Humberto, nu altcineva“, a zis el, de parcă argumentul acesta ar fi fost suficient ca să mă duc cu ei. „Și ce dacă? Ea mi-a salvat viața“, i-am răspuns. Apiță n-a mai știut ce să zică. Supărat, am insistat să-i dea pace. Mi-a promis că se duce pe acoperiș să-i convingă și pe ceilalți doi să plece. Normal că n-a făcut asta, au stat toți trei și au căscat gura până când Zurita a tăiat frânghia.

Moartea femeii m-a întristat profund. Imaginea mâinilor ei mi-a revenit în minte de mai multe ori. Lungi, cu pistrii pe dosul palmelor, cu degetele subțiri pătate de nicotină. Mi-am amintit de după-amiaza în care m-a dus la spital. Fuma în timp ce conducea în viteză. Eu zăceam pe bancheta din spate și mă uitam la rotocoalele de fum care urcau spre plafon și apoi se împrăștiu în mașină. Mi-am amintit de mirosul sângelui meu, de parfumul ei floral, de țigara ei mentolată. Mi-am amintit de mâna ei mângâindu-mă pe frunte ca să mă liniștească, mâna ei aruncând chiștocul pe fereastră, mâna ei strângându-mi coapsa ca să-mi oprească hemoragia până la venirea doctorilor.

Mașina ei a rămas îmbibată de sângele meu. Humberto a fost cel care a spălat bancheta din spate și covorașele de

cauciuc. A frecat cu o cârpă umedă până a îndepărtat toate petele. A stors cârpa într-o găleată, apoi a aruncat în canal apa însângerată.

Robert a condus în viteză pe drumeagul îngust. Dacă voia să-l salveze pe Nujuaqtutuq, trebuia să ajungă cât mai repede la un veterinar. Lupul, întins pe banchetă, sângera abundant din rana de la gât. Robert a oprit mașina ca să-i strângă rana cu mâinile. Sângele a încetat să mai curgă, dar imediat ce și-a luat mâinile de pe rană, a pornit din nou să șiroiască.

Robert nu a fost atent la drum și camioneta a derapat într-o curbă și a alunecat în șanț. A coborât să vadă în ce stare era mașina. Botul, cu tot cu roți, intrase în zăpadă. Ca să scoată camioneta de acolo i-ar fi luat câteva ore. Să care lupul până la casă era imposibil. Se afla la cel puțin zece kilometri distanță.

Lupul trebuia să fie văzut urgent de un veterinar, dar nici măcar nu știa dacă era vreunul în împrejurimi. Probabil că Nujuaqtutuq avea să moară. Robert s-a hotărât să facă el tot ce-i stătea în puteri. A dat cu grijă lupul jos din mașină și l-a întins pe zăpadă. Limba îi atârna în afară și aproape că nu mai avea puls. A examinat rănille. Avea șapte în total, dintre care trei erau grave. Iar cea mai gravă era rana de la gât, care sângera încontinuu.

Robert i-a spălat-o cu zăpadă. A turnat whisky ca s-o dezinfecteze și a deschis-o cu arătătorul pentru ca lichidul să pătrundă cât mai adânc în țesuturi. Ca să nu mai sângereze, trebuia să cauterizeze rana. A luat un clește din cutia de scule și a scos vârful de la două gloanțe. A împrăștiat praful de pușcă în jurul rănii și i-a dat foc cu un chibrit. S-a înălțat o flacără și sângele s-a oprit din curs.

Ajutându-se de un cârlig de pescuit și de o bucată de fir de undiță a cusut rana. A cusut-o în zigzag, așa cum îl învățase mai

marele vânătorilor din tribul kajú. La urmă, drept antiseptic, a împrăștiat sare pe rană. A făcut același lucru cu toate rănilile.

Robert s-a spălat de sânge cu zăpadă. L-a pus din nou pe Nujuaqtutuq în camionetă și l-a învelit cu mai multe păături. Pierduse mult sânge și organismul lui nu mai avea capacitatea de a genera suficientă căldură, așa că era vital să-i mențină ridicată temperatura corpului. Lupul horcăia din când în când, iar asta nu putea însemna decât că era pe moarte.

Robert a adunat lemne. A făcut mai multe focuri în jurul camionetei, folosindu-se de benzină ca să le aprindă, în ideea că, topind zăpada, va putea scoate camioneta. S-a pornit vântul. Focul troznează și fumul urcă dus de vânt. Epuizat, mort de somn, Robert s-a așezat lângă foc. Strategia lui începea să dea rezultate. Zăpada se topea.

A ațipit o vreme și când s-a trezit focurile erau pe cale să se stingă. Robert s-a ridicat și a îndepărtat cu lopata puțină zăpadă care mai bloca roțile. A urcat la volan și a scos camioneta din troiene. Mașina a patinat pe drumul desfundat și Nujuaqtutuq era să cadă de pe banchetă. Robert a reacționat la timp și a reușit să-l sprijine.

A trecut fără să oprească pe lângă gară. A condus până în sat. A întrebat la benzinărie de un veterinar. Satul nu avea doctor veterinar, dar exista unul la o crescătorie de animale aflată la vreo sută de kilometri spre vest. I s-a explicat cum să ajungă și Robert a pornit într-acolo.

A condus pe drumul asfaltat până când a ajuns la un drum de țară care străbătea o câmpie întinsă, și acolo a virat la dreapta. Câțiva viței angus stăteau lipiți de niște baloți de paie ca să se încălzească. Când l-au văzut trecând, s-au uitat spre el și au făcut câțiva pași în direcția camionetei, crezând că era cea cu care li se aducea mâncare.

După câțiva kilometri, Robert a dat peste zeci de leșuri de lupi și coioți jupuiți, atârând într-un țarc. Câte un leș din zece

în zece metri. Mai aveau intactă doar coada care li se înfoia în bătaia vântului. Corbii le scosese ră ochii, lăsându-le găvanele goale. Leșurile acelea uscate dădeau peisajului un aer de pericol iminent.

Dar Robert mai văzuse așa ceva. Fermierii obișnuiau să atârne lupi și coioți de gardul care împrejmua țarcurile pentru a le speria semenii și a-i face să înțeleagă ce-i aștepta dacă atacau vitele. Cunoscuse un vânător care se ocupa cu asta. Ca să-i atragă, individul imita sunetele unui iepure de câmp pe moarte. Animalele de pradă îl căutau imediat. Vânătorul, ascuns printre tufișuri, le împușca în cap ca să nu strice blana. Lupii cădeau dând din picioare și improșcând cu sânge în jur. Fermierii îl plăteau pentru fiecare exemplar împușcat și vânătorul se alegea și cu pieile, pe care apoi le vindea pielarilor.

Toate acareturile fermei se aflau grupate în mijlocul unui câmp nesfârșit. Nu se vedea nici urmă de munte cât cuprindeai cu ochii. Numai vastitatea înzăpezită, câteva pâlcuri de copaci în depărtare și pentagrama lupilor și coioților atârând de gardul împrejmuitoare.

Robert a oprit mașina în dreptul unui garaj și s-a dus către casă. A bătut la ușă. I-a deschis un bărbat înalt și solid, cu mâini uriașe și față roșie. Robert s-a prezentat și bărbatul a mormăit un nume pe care Robert nu l-a înțeles și i-a fost rușine să-l roage să repete. L-a condus la camionetă ca să-i arate lupul rănit. Veterinarul a izbucnit în râs. „Vrei să vindec bestia asta?” Robert a dat din cap că da. Veterinarul i-a arătat lupii și coioții atârând de gard. „Eu i-am vânat pe toți, sunt o ade-vărată molimă.” Nu înțelegea nici de ce, nici pentru ce voia Robert să-l salveze. Mai mulți dintre prietenii lui crescători de vite falimentaseră din cauza lupilor care le omorâseră bovinele. Lupii erau dușmanul numărul unu și trebuiau exterminați înainte să apuce să pustiască regiunea.

Robert i-a povestit unde-l găsisse și de ce se hotărâse să-l salveze. I-a spus că e dispus să plătească cât îi cerea. Veterinarul a râs din nou. Nu era vorba de bani. Specialitatea lui erau vitele și a recunoscut că nu era un chirurg de clasă. După care l-a întrebat din nou de ce voia cu tot dinadinsul să țină în viață o asemenea jivină puturoasă?

L-au întins pe Nujuaqtutuq pe o masă din garaj, înconjurat de un tractor cu motorul desfăcut, diverse utilaje agricole, bidoane cu ulei, unelte claie peste grămadă și baloți de paie clădiți lângă perete. Veterinarul l-a examinat pe Nujuaqtutuq. „Cine i-a cusut rănilor?” l-a întrebat pe Robert. „Eu“, i-a răspuns inginerul. „Ai făcut treabă bună, nu știu de ce-ai mai venit la mine“, a zis râzând. A observat cicatricea lungă de pe piciorul drept din spate. „Lupul ăsta a fost prins cu o capcană mare“, a zis. Veterinarul știa să recunoască tăieturile inegale ale fălcilor de fier, cât de adânc pătrundeau în carne și cât de mult răneau. În general, vânătorii care puneau capcane omorau lupii prinși trăgându-le un glonț în ceafă cu o armă calibru 22. Nimeni nu se gândea să domesticească vreunul. Nu foloseau la nimic.

Veterinarul a remarcat starea deplorabilă a lupului. „Nu cred c-o s-o mai ducă mult, dar o să fac tot ce pot“, a zis. A tăiat cusăturile făcute cu firul de undiță, a ras părul din jurul rănilor, a introdus un tub în zonele afectate și a pompat o soluție antiseptică. Apoi a îndepărtat țesuturile rănite, a pus tinctură de iod pe răni și le-a cusut cu ață chirurgicală.

Robert l-a întrebat dacă s-ar mai putea face ceva. „A pierdut mult sânge și asta o să-i vină de hac“, i-a răspuns veterinarul. „Și care-i soluția?“ a întrebat Robert. Medicul a hohotit din nou. „De ce? Mai bine lasă-l să moară.“ Robert nu s-a lăsat. „Cum poate scăpa cu viață?“ „Printr-o transfuzie, dar să văd eu unde găsești sânge de lup“, a zis veterinarul, fără să-și aleagă cuvintele. „Și dacă fac rost de sânge, îi puteți face transfuzia?“ Veterinarul

nu ştia dacă încăpăţânarea lui Robert era de admirat sau doar absurdă. „Da“, i-a răspuns el batjocoritor.

Robert a condus din nou până-n sat. A trecut iarăşi pe lângă leşurile care, în lumina înserării, păreau şi mai atroce. Chiar era adevărat că cimitirul ăsta atârnător făcea ca lupii să se țină departe de viţei?

A parcurs cei cincisprezece kilometri de drum de ţară şi apoi a virat ca să intre pe şoseaua asfaltată. A ajuns în sat odată cu noaptea. S-a dus la benzinărie şi l-a întrebat pe vânzător de metisul care fusese de serviciu cu câteva zile în urmă. I s-a spus că se dusesse acasă. Ieşise din tură la trei după-amiaza. Vânzătorul i-a zis că-l chema Parson, dar că toată lumea îi zicea „Toro“ şi i-a explicat unde îl putea găsi.

Robert a condus până la marginea satului, la o baracă din scânduri, cu acoperiş de tablă. Hornul scotea un fum negru şi dens. Trei câini jigăriţi s-au pus pe lătrat imediat ce-a coborât din camionetă. Robert s-a prefăcut că ia o piatră de pe jos şi câinii au fugit câţiva metri, apoi s-au oprit şi au continuat să-l latre.

A sărit peste câteva băltoace şi a bătut la uşă. Din casă se auzeau un radio şi plânsetele unui copil. Nu a primit nici un răspuns. Câinii continuau să latre. S-a dus la camionetă şi a claxonat de mai multe ori. După câteva minute, o băştinaşă cu un bebeluş în braţe a deschis uşa. „Toro e acasă?“ a întrebat Robert. Femeia l-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a strigat spre interiorul casei: „Hai că te caută cineva.“ A dispărut fără să mai spună nimic.

Toro a ieşit desculţ şi cam beat. S-a oprit în prag. „Ce vrei?“ l-a luat el la rost pe Robert. Câinii lătrau încontinuu şi Toro i-a tras un şut unuia, făcându-l să tacă. Bietul câine s-a îndepărtat scheunând, iar ceilalţi doi s-au ascuns sub o maşină pe butuci. „Îţi aminteşti de mine?“ l-a întrebat Robert. Metisul a dat din cap că nu. „Aveam un lup într-o cuşcă. Mi-ai zis că ţi-ar fi plăcut să se încrucişeze cu lupoanca ta.“ Grasul a zâmbit. „Aşa da, îmi

amintesc.“ A venit până la Robert călcând desculț, fără să-i pese, în băltoacele cu apă înghețată. „Ai adus lupul?“ l-a întrebat, arătând spre lada camionetei. „Nu, dar aş vrea să-ți văd lupoaică.“

Metisul l-a condus printr-un pasaj mărginit de sârmă ghimpată și scânduri. O păpușă de plastic fără ochi și cu un braț smuls zăcea în noroi. Grasul a luat-o și a azvârlit-o peste gard, pe un teren viran. Văzându-l, câinii și-au băgat coada între picioare și s-au repezit să se ascundă sub șasiul mașinii.

Au intrat într-o curte din spatele casei, delimitată de un gard rudimentar înălțat din bârne. Într-o parte se afla o cușcă făcută din sârmă folosită la cotețele pentru găini. Lupoaică stătea pe jos, legată de un țăruș, murdară și jigărită. Urechea stângă îi atârna bleagă, iar pe coadă nu mai avea pic de păr.

Lupoaică s-a uitat la ei, dar a rămas nemișcată. Robert l-a întrebat dacă avea un nume. Metisul a zâmbit. „Pajamartuq“, a răspuns. A ridicat un braț, și-a suflecat mâneca hainei și i-a arătat o cicatrice. „Înseamnă animal care mușcă.“ Cicatricea încă păstra evidentă linia colților. „Vreau s-o cumpăr“, a zis Robert. Grasul a dat din cap. „Nu o vând.“ „Cât vrei pe ea?“ a insistat Robert, ca și cum răspunsul metisului n-ar fi contat. „Nu o vând“, a repetat Toro, „nevastă-mea ține mult la ea.“ Robert și-a zis că animalul nu va rezista prea mult dacă o lăsa să trăiască în asemenea condiții. „Îți dau cincisprezece dolari“, a zis Robert. Grasul a râs din toată inima. „Fermierii plătesc zece dolari pentru un lup mort“, a zis. „Atunci îți dau dublu, douăzeci“, a insistat Robert. Metisul a refuzat fără să stea pe gânduri. „Ți-am spus că n-o vând.“ Robert a plusat. „Douăzeci și cinci.“ Grasul s-a sprijinit de unul dintre stâlpii gardului. „O sută de dolari – dacă vrei bine, dacă nu, nu.“ Robert și-a scos portofelul și i-a întins două bancnote de douăzeci. „Ia-i, mai mult nu-ți dau.“ Metisul s-a uitat la bani, apoi la cușcă. „Asta-i o lupoaică pursânge. A prins-o bunicul meu. Face o sută de dolari.“ Robert a pus bancnotele la loc în portofel. „OK, asta

e, nu ne-am înțeles. Noapte bună.“ S-a întors și a pornit spre camionetă. Grasul i-a strigat: „Șaizeci de dolari și e a ta.“ Robert și-a văzut de drum. „Cincizeci“, a strigat metisul. Robert s-a întors spre el. „Patruzeci, nici un cent în plus.“ Metisul s-a gândit câteva momente. „OK, patruzeci. Ia-o.“

Bross a ascultat tăcut povestea mea despre atacul asupra lui don Abraham. „Câți ani aveai când s-a întâmplat asta?“ m-a întrebat. „Paisprezece“, am răspuns. „La paisprezece ani faci multe prostii“, a zis. L-am rugat să mă ierte pentru ceea ce făcusem. „Nu mie trebuie să-mi ceri iertare, ci lui“, mi-a răspuns Bross. „Nu m-aș putea uita în ochii lui“, am recunoscut eu. „O să te ierte dacă-l rogi din toată inima“, mi-a zis și s-a oferit să vină cu mine la don Abraham.

I-am spus că mama lui Humberto se sinucisese de curând și că eram sigur că el avea să se întoarcă în cartier. Eram hotărât să-l omor și nimic nu mă putea opri să-mi duc răzbunarea la capăt. Probabil c-am folosit un ton foarte hotărât, fiindcă Simón a înțeles că aceasta era cu adevărat intenția mea. S-a uitat la mine cu o privire gravă. „Întrebarea fundamentală pe care trebuie să ți-o pui este aceasta: răzbunare sau dreptate?“ I-am răspuns că pentru mine singura modalitate de a face dreptate era să mă răzbun. Simón a scuturat din cap. S-a ridicat, a luat o carte de pe rafturile din spatele biroului, apoi s-a așezat din nou. „Ascultă“, mi-a zis și a început să citească cu voce tare: „Răzbunarea înseamnă să-i provoci celui care te-a făcut să suferi aceeași durere sau mai multă decât ți-a provocat el ție. Răzbunarea poate cauza un șir de violențe, pentru că provoacă noi suferințe și incită cealaltă parte să atace din nou. Dreptatea nu numai că încearcă să repare răul făcut, ci și să stingă furia dezlănțuită de suferința suportată. Dreptatea se obține printr-un verdict – cât mai obiectiv posibil – dat de o instituție socială fără legături cu nici una dintre părți...“

Simón a făcut o pauză și a ridicat un deget pentru a-mi atrage atenția. „Dorința de răzbunare otrăvește sufletul, dorința de dreptate îl alină.“ A închis cartea și s-a uitat la mine. „Știi cine a scris asta?“, m-a întrebat. „Nu știu“, i-am răspuns. „Albert Rosenthal, un vânător de naziști căruia i-au fost omorâți părinții, soția și cei patru copii. El n-a omorât pe nici unul dintre ucigașii familiei lui. I-a prins și i-a dat vii pe mâna autorităților ca să fie judecați.“ Am zâmbit ironic. „Și aici, în Mexic, ce autoritate să-i judece pe ucigașii ăștia, dacă l-au omorât pe Carlos cu ajutorul poliției?“ i-am zis. „Aici totul e putred.“ Simón s-a ridicat, s-a dus la fereastră și a contemplat cele câteva curți interioare din vecinătate. „Te înțeleg“, a zis, fără să se întoarcă spre mine. „E greu să nu vrei să te răzbuni când vecinii tăi, cei pe care-i cunoști de mic, cu care ai crescut, cu care te-ai jucat, omoară pe cineva din familia ta. Exact asta e istoria poporului meu.“

A continuat să se uite pe fereastră. A revenit și s-a așezat pe un scaun, lângă mine. „Pot să-ți dau un sfat?“ Am dat din cap că da. „Dacă tot vrei să te răzbuni, răzbună-te pe Humberto, dar nu și pe polițist.“ „De ce?“ l-am întrebat. „Ăla și-a făcut meseria și atât. Nu poți s-o iei ca pe o chestiune personală.“ Nu-mi venea să cred că Simón spunea așa ceva. Să nu o iau personal? Atunci, cum? „E un bou de polițist corupt, un gunoi“, am zis cu năduf. „Ascultă-mă“, mi-a zis, „oamenilor ca el odată și-o dată li se înfundă. O s-o sfârșească rău, poți fi sigur de asta, dar nu face prostia să te pui cu el.“ Avea dreptate, să-l atac pe Zurita însemna să atac sistemul, iar sistemul m-ar fi strivit fără milă.

Mi-a dat cartea. „Citește-o înainte de a hotărî ce vrei să faci.“ Se numea *Despre iertare*. Mi-am luat la revedere și am ieșit. Apoi mi-a părut rău că nici măcar nu-i mulțumisem pentru că se oferise să-mi fie tutore, dar eram sigur c-avea să înțeleagă de ce-l alesesem pe Avilés.

Am intrat într-o cafenea ținută de niște chinezi. Am cerut niște briose cu unt și o cafea cu lapte. M-am așezat și am început

să citesc cartea. Începutul era absolut cumplit. Cei patru copii ai lui Rosenthal, dintre care cel mai mare avea opt ani, fuseseră executați și arși în lagărele de concentrare. Familia lui avusese parte de umilințe inimaginabile și suferise atrocități, iar pe el îl înnebunea vina de a nu fi suferit odată cu ei. A scăpat cu viață pentru că un ofițer nazist a decis să-l despartă de ai lui și să-l trimită în alt lagăr de exterminare. Au venit rușii și Rosenthal a fost eliberat. La sfârșitul războiului a încercat să-și salveze familia, dar a descoperit că fusese anihilată.

Aruncat brusc în brațele Ororii, Rosenthal a căzut vertiginos pe panta autodistrugerii. Deprimat, a încercat să-și bea mințile, sperând ca vodca să-l omoare cât mai repede, pentru că nu avea puterea să se sinucidă. Într-o dimineață s-a trezit într-o baltă de vomă, alături de trei prostituate grase și știrbe. Nu a recunoscut locul unde se afla, o încăpere mizeră într-un oraș care abia începuse să-și revină după distrugerile provocate de război. S-a uitat pe fereastră. A văzut clădirile prăbușite. Oameni ca el umblau buimaci pe stradă, fără să știe încotro s-o apuce. Așa cum era, gol și puțind, s-a așezat pe pat. Dacă din întâmplare unul dintre copiii săi ar fi supraviețuit și l-ar fi văzut acum, ce i-ar fi spus? Că ajunsese un vagabond, un om de nimic? Nu, nu s-ar putea uita în ochii copilului. I-ar fi rușine. Ar fi însemnat să accepte că dușmanul câștigase pe toate fronturile. Rosenthal s-a hotărât să nu-l lase pe dușman să câștige.

În dimineața aceea, mai întâi a făcut o baie, apoi și-a spălat hainele. Știa că dacă voia să nu câștige dușmanul, trebuia să scape de orice dorință de răzbunare. Nu putea trăi înveninat de jindul de a face rău, de a ucide. Și-a dat seama că avea nevoie de un țel, iar acel țel era să-i captureze pe cei ce-i uciseră familia și să-i aducă în fața justiției. A înțeles că, pentru a fi liber cu adevărat, trebuia să ierte. Să ierte pentru a scăpa de

reziduurile emoționale intrinseci răzbunării; să ierte pentru a scăpa din bezna resentimentului și autocompătimirii. Să ierte.

După ce am citit asta, am închis brusc cartea. Nu, eu n-aveam de gând să iert. De ce, știind cum stăteau lucrurile, îmi dăduse Bross cartea asta? Ceea ce citeam îmi făcea mai mult rău decât bine. Nu puteam să-i iert pe dușmanii mei. Familia mea putrezea sub pământ, viața mea fusese aruncată la gunoi, cu măruntaiele la vedere, fără viitor, fără speranță, iar Bross își închipuia că acea carte mă putea ajuta. Cine se credea el și cum își permitea chiar și numai să insinueze așa ceva?

Am plătit și am ieșit furios din cafeneaua chinezilor. Se înnoptase și prin centru treceau acum puține mașini. Am rupt câteva pagini din carte și apoi am aruncat-o într-un canal. La dracu' cu Rosenthal și cu iertarea lui. La dracu' și cu justiția. În țara asta coruptă și lipsită de simțul dreptății nu era loc de altceva decât de răzbunare, iar eu aveam să mă răzbun.

„Înainte de a porni pe drumul răzbunării,
sapă două morminte.”
Confucius

Departe de a mă alina, cartea lui Rosenthal mi-a făcut rău. Antidotul s-a transformat în otravă. Cuvânt cu cuvânt, picătură cu picătură, m-a intoxicat. Rosenthal, Hamletul evreu. I-au omorât toată familia, iar el, exact ca șovăielnicul danez, se întreabă dacă trebuie sau nu să se răzbune. Prin venele amândurora curge apă calduță. Recursul la justiție, atât de aclamat de Rosenthal, e nefiresc. Răzbunarea clocotește în sângele nostru. E reală, palpabilă, inerentă speciei noastre, e inclusă în natura noastră umană. Justiția e un mecanism inventat de peștii piranha ai durerii: polițiști, judecători, avocați, cu toții așteptând în apele tulburi ca victimele să cadă în adâncuri pentru a se repezi la ele și a le devora. Cu dințișorii lor ascuțiți smulg dumicați de suferință umană. Justiția alimentează prădători avizi după tot mai multe victime. Justiția e izvorul corupției, e o scorneală. Sub vălul anodin al civilizației și bunelor maniere crește mizeria. E suficient să te uiți sub covor pentru a vedea haznaua unde mii de criminali se bucură de libertate și plesnesc de sănătate. De asta există răzbunarea. Pentru a-i mătura odată pentru totdeauna. Pentru a scăpa de zoaie. Răzbunarea igienizează, purifică. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Legea talionului vine din înțelepciunea neterfelită a triburilor din deșert. Justiția e opțiunea lașilor, a celor slabi, incapabili de a-i înfrunta pe cei care i-au distrus. Lasă pe mâna altora extirparea răului. Răzbunarea e arma celor puternici și hotărâți. Răzbunarea e singura scăpare. Unica mea scăpare.

Trupul mamei lui Humberto nu a fost dus la morgă, nici nu i s-a făcut autopsia obligatorie în cazurile de moarte violentă (da, sinuciderea e o formă violentă de a muri). Nu s-a ținut cont de procedurile legale și nu s-a făcut nici o expertiză prin care să

se elimine posibilitatea unui asasinat, nici nu au fost îndeplinite regulile minime de igienă pentru a putea analiza cadavrul așa cum trebuie. Bineînțeles că nu. Cadavrul nu a fost scos din casă. Gruparea lui Humberto a făcut o înțelegere cu Zurita pentru ca autoritățile să nu se atingă de cadavru. Termenii acestei înțelegeri secrete au rămas un mister. Humberto a putut hotărî singur ce să facă cu trupul neînsuflețit.

Întoarcerea lui era inevitabilă. Era limpede că avea să revină la sfârșitul săptămânii, în toiul nopții, la adăpostul întunericii. Lașul se temea. Nu avea să vină fără măsuri de precauție sau fără oameni care să-l apere. (Te vei arăta prin locurile astea tu singur, nenorocitul? Vei avea curajul să stai dinaintea acelei limbi atârând în afară, acelei piei învinețite, acelor ochi ieșiți din orbite, aceluia gât ros de funie? Vei putea suporta rușinea de a fi fiul unei mame-promiscue-jumate-târfă, care mai că te-a avortat și care s-a sinucis? Sau poate te va copleși vinovăția și vei plânge amarnic? Știi bine că te aștept, nu-i așa? Nu întârzia, sunt aici ca să te omor uitându-mă-n ochii tăi.)

Chelo a încercat să-mi domolească pornirile răzbunătoare. Și ea suferise la moartea lui Carlos și îi ura pe băieții cuminiți și pe Humberto. Dar răzbunarea mea nu i l-ar fi adus înapoi pe Carlos, dimpotrivă, m-ar fi putut smulge de lângă ea. „Nu vreau să ajungi la închisoare sau să te ucidă“, mi-a zis îngrijorată. O consuma spaima de a pierde doi Valdés. De a ne iubi și de a ne pierde.

Totodată, Chelo nu înțelegea cum inima bărbatului pe care-l iubea pulsa cu atâta nevoie de sânge. „Dacă ucizi un ucigaș, te transformi și tu într-un ucigaș“, mi-a zis. Era adevărat, mă coboram la gradul de nemernicie al lui Humberto, dar nici nu-i mai puteam lăsa acelei lepre vreo secundă în plus de libertate. Fratele meu înecat cerea răzbunare din mormântul lui de apă și nu exista nimeni și nimic care să mă împiedice.

Am asigurat-o că răzbunarea mea va fi tăcută și discretă și că nimeni n-o să afle nimic până când nu o voi duce la capăt. Când va afla poliția, noi doi vom fi departe. „Nu-nțelegi, la dracu’! Nu vreau să fii un asasin.“ I-am cerut să plece acasă. S-a opus, refuzând să mă lase singur. Ne-am certat ore întregi, până când, epuizată și dezamăgită, s-a învoit să plece. „Dacă o să pățești ceva, o să te urăsc pentru tot restul vieții“, m-a avertizat ea. A ieșit furioasă, iar eu am încuiat ușa, asigurându-mă că n-o să se-ntoarcă.

M-am hotărât să spionez din camera părinților mei casa lui Humberto. Am dus la fereastră fotoliul cu recliner în care obișnuia tata să citească. L-am așezat în diagonală ca să pot cuprinde cu privirea toată strada. Eram pregătit să stau la pândă zi și noapte. Aveam apă, mâncare, pături.

Numărasem pașii de care aveam nevoie ca să ajung la casa lui. O sută patruzeci în linie dreaptă, pe stradă. O sută cincizeci și doi dacă aș fi mers pe acoperișuri. Am pus la cale strategia. Trebuia să mă strecor până la casa lui fără să fiu observat de nimeni. Să intru tiptil de pe acoperiș, să-l înjunghii de mai multe ori și să mă fac nevăzut pe acoperișuri, fără să las vreo urmă. Trebuia să acționez cu precizie, să-l înjunghii în piept fără să stau pe gânduri. Să nu apuce să strige și nici să se apere. Să fac totul fără nici o considerație și cu hotărâre.

Humberto nu a apărut vineri noaptea. Totul învăluit în liniște. Nici o mișcare. Mi-am dat jos cămașa și am început să fac flotări. Am tras de mine să fac două sute fără pauză, dar am reușit să fac doar o sută. Brațele îmi tremurau. Nu m-am lăsat. Trebuia să fiu puternic, pentru ca loviturile mele de cuțit să-i străbată măruntaiele de patru, cinci, șase ori.

Nu a venit nici sâmbătă. În interiorul casei, mama lui moartă putrezea în sicriul ieftin cumpărat de fiul ei. Singurele persoane care s-au apropiat de casă au fost câteva vecine. S-au oprit la poartă, au susurat ceva între ele și apoi au plecat.

S-a lăsat noaptea. Ochii îmi erau grei și am ațipit de câteva ori. Ca să-mi revin, m-am dus la baie, m-am spălat cu apă rece pe față și m-am întors la locul meu ca să mă uit prin binoclu la stradă. Nimic. Nici urmă de Humberto.

La unu noaptea am deschis fereastra ca să mă înviioreze aerul rece. De la depărtare se auzea un toboșar chinuindu-se cu solo-ul de la *In A Gadda Da Vida*. Vecinii lui cred că-l urau. Imposibil de dormit cu tobele alea. Dacă ar fi răsunat în camera de lângă mine, nu mi-ar fi păsat. Ritmul lui Ron Bushy mi-a adus mereu aminte de bătăile unei inimi înnebunite de șocul neașteptat al unui torent de adrenalină. Iar asta aproape că era metafora perfectă pentru ceea ce se petrecea înlăuntrul meu în acele momente.

Toboșarul greșea încontinuu, era incapabil să lege sunetul tobei mari de cel al premierului. Dincolo de interpretarea lui dezastruoasă, amatoricească, îmi plăcea faptul că greșelile sale scoteau și mai mult în evidență caracterul anarhic al solo-ului. Toboșarul nu se lăsa. Relua bucata de la cap la coadă.

La două și jumătate noaptea, toboșarul s-a oprit. Din nou liniștea și strada pustie. King și-a strecurat capul pe ușa lui Carlos, încă temându-se de prezența ubicuă a lui Colț. L-am strigat și s-a grăbit să vină la mine. L-am mângâiat după urechi și a dat fericit din coadă. Avusese nevoie de mult curaj ca să se aventureze afară din camera lui Carlos.

King s-a lungit la picioarele mele. Agitat, se uita încontinuu spre ușă. Câinele meu, mereu prezent. Chiar cu inima făcută praf și cu nervii distruși de prezența lupului, îndrăznise totuși să vină la mine pentru a-mi spune cât de mult mă iubea. După o vreme n-a mai putut suporta tensiunea, s-a ridicat și s-a dus temător, cu coada între picioare, înapoi în camera lui Carlos.

Am dormit puțin. M-a trezit zgomotul unui motor. O mașină de poliție a trecut pe sub fereastra mea și s-a oprit în

fața casei lui Humberto. Doi polițiști au coborât și au rămas de pază. M-am uitat la ceasul de perete: patru douăzeci și șapte dimineața.

Un Dodge Dart cu numere de Jalisco s-a apropiat încet pe Retorno și s-a oprit în spatele mașinii de poliție. Unul dintre polițiști s-a dus la mașină și a vorbit cu cel aflat pe scaunul copilului. Au trecut câteva minute. Inima mea o luase razna. Oare cel din mașină era Humberto?

Dodge-ul a plecat de pe loc și a dispărut. Dacă în mașină era Humberto, însemna că i se păruse ceva suspect în jur. Sau poate că nu era el, ci doar un om trimis înainte să se asigure că nu exista nici un pericol. Dușmanul meu. Atât de departe și atât de aproape. Am rămas lipit de pervaz, fără să-mi iau o clipă binoclul de la ochi, scrutând cea mai mică mișcare. Viermuiala răzbunării mișunând prin venele mele.

După o jumătate de oră a sosit încă o mașină, un Rambler galben, tot cu numere de Jalisco, escortat de Dodge-ul model Dart. Cele două mașini s-au oprit lângă mașina poliției. Din Rambler au coborât Josué și Antonio, amândoi cu pistoale la brâu. Au schimbat câteva cuvinte cu polițiștii, după care s-au întors la mașina lor. După câteva minute s-a deschis o portieră din spate și a coborât Humberto. S-a uitat cu atenție în jur. S-a întors spre fereastra mea. S-a uitat lung în direcția mea. M-am dat în spate, deși nu credeam că mă putea vedea de la distanța aia. Humberto a stat de vorbă cu Antonio, apoi a făcut semn spre capătul străzii Retorno. A scrutat din nou împrejurimile. S-a răsucit și a intrat singur în casă. Antonio și Josué au urcat în Rambler. Au plecat urmași de mașina poliției. Dodge-ul Dart a rămas pe loc în dreptul porții.

Humberto sosise la ora patru treizeci și opt, duminică dimineața. Pentru el începuse numărătoarea inversă.

Robert s-a întors la fermă cu lupoanca în remorcă. Epuizat, a ațipit și a trebuit să smucească de volan ca să nu iasă de pe

drum. Trecuseră multe ore de când nu mai dormise și îi era greu să rămână treaz. În bătaia lunii, hoiturile lupilor agățate de gard i s-au părut și mai fantasmagorice. A coborât să le privească. A mers prin zăpadă până la ele. Noaptea era rece și un strat subțire de gheață acoperea carnea uscată. Craniul fără pic de păr. Colții la vedere. Chipul morții rânjind pe câmpia înghețată.

Robert a vrut să vadă cum ar reacționa lupoica în fața mumiilor congelate. Dacă va fi cuprinsă de spaimă sau dacă, dimpotrivă, nu va fi tulburată câtuși de puțin. Robert a tras camioneta cu remorca în fața gardului. A coborât și a luminat hoiturile, iar acestea au proiectat umbre macabre în bătaia lanternei. Lupoica a rămas ghemuită, fără să le dea nici cea mai mică atenție.

Robert a ajuns la casa veterinarului, cu ferestrele ei luminate slab de lumina lămpii. Un semn de civilizație în mijlocul pustiului. S-a oprit în curte. Vântul învârtea un cocoș de tablă arămiu prins pe acoperiș. Luna argintă întinderea tăcută. A intrat în garaj ca să vadă cum o mai ducea Nujuaqtutuq și l-a găsit inconștient printre saci cu hrană pentru porci. Pentru o clipă a crezut că lupul murise, dar s-a liniștit când și-a dat seama că încă respira. A adus câteva pături din camionetă și l-a învelit ca să nu stea direct pe pământul înghețat.

A bătut la ușa casei. I-a deschis o fetiță de doisprezece ani, o lungană sfrijită, îmbrăcată cu o cămașă de noapte jerpelită, cu motive florale roz, peste care purta un halat de pânză. Arăta ca o stafie. Robert a întrebat-o dacă tatăl ei era acasă. Fata l-a studiat din cap până-n picioare și s-a întors în casă.

A apărut veterinarul. L-a întrebat, batjocoritor, dacă făcuse rost de sânge de lup. În loc de răspuns, Robert l-a dus la camionetă și a luminat cu lanterna lupoica din cușcă. Lupoica și-a înălțat capul, apoi s-a ghemuit din nou. „Lupoica asta e la fel de jigărită ca și lupul“, a zis bărbatul, „dacă îi iau sânge,

o trimit pe lumea cealaltă.“ I-a explicat că era evident că ambii lupi sufereau de anemie gravă și că, dacă ținea neapărat, putea să-i extragă o jumătate de litru de sânge pe care să-l transfuzeze lupului, dar era aproape sigur că lupoica nu avea să reziste. Robert nu a fost de acord. Nu se garanta viața lupului, în plus se risca viața lupoicei.

Bărbatul s-a dus în casă și a revenit cu câteva bucăți de carne. A deschis cușca din remorcă și i le-a aruncat lupoicei. Bănuitoare, a mirosit carnea, apoi a început s-o devoreze. „De unde ai scos lupoica asta jigărită?“ l-a întrebat veterinarul. „Am cumpărat-o“, i-a răspuns Robert. „O cheamă Pajamartuq.“ Veterinarul a rânjit. „I-au dat și nume șobolanului ăstuia?“ I se părea de necrezut că unii oameni tratau viețuitoarele alea blestemate ca pe niște animale de companie.

Robert l-a rugat pe veterinar să-l lase să-și monteze cortul în fața casei. Veterinarul l-a invitat să doarmă cu ei în casă. „Am un pat liber“, i-a zis, „iar fiică-mea tocmai a pregătit cina.“ Avea trei copii. Două fete și un băiat. Toți trei palizi, tăcuți, sfrijiți. Nu păreau să fie ai veterinarului aceluia rotofei. Nu spuneau decât „da“, „nu“ și „mulțumesc“. Placizi, foarte diferiți de zgomotosul lor tată. Lui Robert i s-a părut că aveau în ei ceva de autiști, poate o degenerare genetică. Privirea tâmpă, mersul târșăit, răspunsurile monosilabice, părul lăsat peste ochi, pielea albicioasă.

Casa era mare și austeră. Trei încăperi și o baie rudimentară. Robert a dormit în camera băiatului, care s-a dus să doarmă cu tatăl său. Fata cea mare, Patricia, i-a umplut cada cu apă încălzită într-o oală de cupru.

Robert nu mai făcuse o baie de zile întregi. S-a săpunit de trei ori, s-a limpezit și a mai rămas o vreme în cadă, până când apa s-a răcit. S-a bărbierit, și-a aranjat părul cu mâinile și a coborât în sufragerie. Cei trei copii stăteau în picioare, în spațele scaunelor, așteptând ca Robert să vină și să se așeze la masă.

Veterinarul i-a făcut semn cu mâna să se așeze în celălalt cap al mesei. Robert a luat loc și imediat s-au așezat și copiii.

În mijlocul mesei fumega un ciolan de porc la cuptor. Îl preparase Patricia, cea care trebuia să gătească zilnic cina, în timp ce sora ei mai mică răspundea de prânz. Patricia i-a servit pe rând, turnând sos peste carne. Apoi s-au prins de mâini și-au zis o rugăciune. Robert a fost impresionat de copii. Nu șușoteau între ei și nu spuneau nimic până când tatăl lor nu le dădea voie. Nu se întindeau peste masă să ia câte ceva. Comportamentul lor era total opus celui al copiilor lui, pe care abia reușea să-i așeze la masă. Dar îi prefera așa, puțin neastâmpărați, decât ascultători precum copiii veterinarului.

Copiii au mâncat cufundați fiecare în gândurile sale. Arareori ridicau privirea din farfurie, iar când tatăl lor îi întreba ceva, răspundeau cu voce joasă, temătoare. Veterinarul a început să vorbească despre copii ca și cum ei n-ar fi fost de față. I-a povestit lui Robert că soția lui murise când îl născuse pe ultimul și că se chinuise să-i crească. Apoi a fost greu să-i educe. Școala era departe, tocmai în sat, așa că a ales să-i învețe el să scrie și să citească. Când școala a făcut rost de un autobuz hârbuit care lua elevii din zone îndepărtate, veterinarul a zis pas. Nu și-ar fi lăsat niciodată copiii să facă naveta cu autobuzul ăla preistoric și, în plus, îl cunoștea foarte bine pe învățător, un prieten de-al lui din copilărie, pe care-l credea un prost. Copiilor le era mai bine cu el. Toți trei munceau la fermă după ce-și făceau lecțiile pe care li le dădea. Patricia mulgea vacile, iar ceilalți doi făceau curat în grajd și hrăneau vițeii. Seara erau epuizați. Veterinarul i-a zis lui Robert că oboseala lor îl ajuta să-i țină mai bine în frâu. Începând de la patru ani fuseseră puși să muncească, inclusiv sâmbăta. Nu conta dacă era vreme rea, dacă era furtună sau ningeă năpraznic. Erau obligați să muncească.

Metodele formatoare ale veterinarului l-au surprins pe Robert. Niciodată nu se gândise să-și pună copiii să muncească.

Obligația lor era să învețe, iar joaca funcționa drept recompensă. Veterinarul părea să aibă alte soluții. Cum nu avea cine să-l ajute să aibă grijă de ei, singura opțiune era să-i țină ocupați. În sat nu exista nici o femeie dispusă să bată atâta drum ca să stea cu copiii. În plus, veterinarul nu voia ca o altă femeie s-o înlocuiască pe soția lui, și de-asta nici nu se recăsătorise. „Uită-te la ei“, a zis cu mândrie, „sunt bine, sănătoși. Sunt educați și cuminți, știu să scrie și să citească și se pot descurca în viață.“ Patricia a făcut un schimb de priviri cu sora ei. Robert a observat și Patricia și-a lăsat capul în jos, rușinată.

După cină, veterinarul l-a întrebat pe Robert cum i s-a părut mâncarea. Robert i-a zis că ciolanul a fost puțin cam tare, dar bine condimentat. Doctorul a izbucnit în râs. „A fost carne de lup“, i-a zis amuzat. Pe Robert nu l-a deranjat că mâncase carne de lup, doar mai mâncase și înainte, ci atitudinea provocatoare a bărbatului. „Bine că n-a fost din lupul meu“, a zis Robert, surprins și el că ajunsese să-l considere pe Nujuaqtutuq al său. Veterinarul a rânjit. „N-ai ce prăji din el și pute ca naiba.“

Robert le-a urat noapte bună și a urcat în camera lui. A umplut cu lemne soba de tuci și s-a întins pe pat fără să se dezbrace. Trecuseră săptămâni de când nu mai dormise într-un pat. A adormit buștean.

La miezul nopții l-a trezit un zgomot. A deschis ochii și a văzut-o pe Patricia în bătaia slabă a focului. Fata se uita tăcută la el. Robert, mort de somn, abia a reușit să îngaime: „Te pot ajuta cu ceva?“ Patricia n-a răspuns. A continuat să se uite la el câteva secunde, apoi a ieșit din cameră. Robert și-a zis că probabil îi mai adusese lemne și a adormit la loc.

S-a trezit târziu. S-a dus la fereastră și a văzut că soarele era aproape la zenit. A zărit camioneta veterinarului înaintând pe un drumeag din fermă. Mai multe cirezi de vaci împânziseră pășunea. Era o zi însorită și senină.

S-a spălat pe față într-un lavoar. Îl dureau toți mușchii și avea mâinile pline de răni. Glezna încă îi era umflată. S-a așezat pe marginea patului și și-a masat-o câteva minute. Când a vrut să-și tragă cizmele, a găsit pe ele un bilet scris cu greșeli: „Ajutațâne ve rog.“

Maharatha domnea peste un regat prosper din India. Era recunoscut pentru guvernarea sa bună și pentru interesul pe care-l arăta față de bunăstarea supușilor săi. Avea trei fii. Primii doi îl ajutau în treburile împărătești, în timp ce mezinul, Mahasattva, se dedica actelor de caritate.

Într-o zi, familia regală s-a hotărât să facă o excursie la câmp. Au călătorit călare pe elefanți până au ajuns pe malul unui râu. Regele a ordonat ca tabăra să fie instalată acolo.

În dimineața următoare, băieții s-au pregătit de vânatoare. Și-au luat arcurile și săgețile și s-au îndreptat spre munți. Au urcat până au dat de o grotă. În grotă au văzut o tigroaică întinsă pe jos care-și alăpta puii. Slăbită de atâta alăptat și moartă de foame, căci nu ieșea la vânatoare ca să nu-și abandoneze puii, tigroaica abia a fost în stare să-și ridice capul.

Frații mai mari au țintit spre inima tigroaicei. Mahasattva i-a oprit. Uciderea ei ar fi însemnat și moartea puilor, iar fapta lor ar fi fost una rea, care avea să fie pedepsită în viața aceasta sau în viețile următoare.

Frații și-au dat seama că puii se vor hrăni cu viața mamei lor și că moartea ei era inevitabilă. Pentru că nu aveau cum s-o ajute, s-au hotărât să plece. Mahasattva i-a rugat pe frații săi mai mari s-o ia înainte, avea el să-i ajungă din urmă în curând. Aceștia au plecat, iar Mahasattva a îngenucheat în fața tigroaicei epuizate. Prințul avusese parte de o viață fericită, fără lipsuri, și oricât de generos se arătase cu ceilalți, niciodată nu fusese mulțumit pe deplin. Acesta era momentul ideal ca să facă un sacrificiu. Avea să-și dea trupul hrană tigroaicei pentru ca ea să poată supraviețui și să aibă grijă de puii ei. Cu un băț de bambus

ascuțit și-a înțepat venele de la încheietura mâinii. Și-a dus încheietura la botul tigroaicei și ea i-a băut sângele. Încetul cu încetul, a prins puteri și a reușit să se ridice în picioare. S-a uitat la el și l-a atacat fără nici o milă. Prințul auzea cum îi trosneau oasele între colții fiarei și zâmbea, în timp ce era devorat de viu.

Frații lui, văzând că nu mai vine, s-au întors la culcușul tigrilor, dar acolo au descoperit îngroziți că din fratele lor nu mai rămăsese altceva decât fâșii de haine, oase și o baltă de sânge. Regretând amarnic că-lăsaseră singur, au adunat ce mai rămăsese din Mahasattva și s-au întors la tabără. Printre lacrimi, le-au povestit părinților lor tot ce se întâmplase. Regele și regina au căzut ca secerați. Și-au închipuit durerile cumplite pe care trebuie să le fi suportat fiul lor în timp ce tigroaica îl devora și asta i-a făcut să leșine.

Datorită faptei sale bune, Mahasattva a renăscut în regatul ceresc Tushita. De acolo și-a văzut familia suferind. Le-a explicat că el însuși își oferise trupul tigroaicei și că murise bucuros. Familia lui a înțeles gestul lui Mahasattva și a făcut numai fapte bune pentru a ajunge lângă el, în regatul ceresc.

Părinții lui au luat bucățile de oase și şuvițele de păr rămase de la Mahasattva și le-au pus într-un sipet încrustat cu șapte pietre prețioase și au înălțat o stupă pentru a-i cinsti memoria. Se crede că după câteva secole, Mahasattva s-a reîncarnat în Buddha.

Monumentul lui funerar din munții nepalezi e venerat de către credincioșii budiști ca unul dintre cele mai sfinte monumente. Pentru a-l venera pe Mahasattva, mii de oameni merg în pelerinaj la locul în care se spune că s-ar fi sacrificat pentru a o hrăni pe tigroaică.

De trei zile, Humberto stă închis în casă. De ce amână atât să-și înmormânteze mama? Vorbește cu ea? Cere socoteală de la un cadavru mut și duhnitor? Cum nu-l sufocă miasmele morții? Sau a umplut-o cu formol ca să nu putrezească? Ce tot așteaptă Humberto?

De-a lungul zilei, Dodge-ul Dart stă parcat în fața casei. Peste noapte e înlocuit cu mașina Rambler. Niște necunoscuți păzesc casa lui Humberto douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Sunt tineri și poartă cruci la gât. Păr scurt, pantofi lustruiți, pantaloni de cașmir, cămașă albă. Băieți cuminți străini de oraș. Nu știu să-și ascundă pistoalele. Îi roagă pe vecini să-i lase să meargă la baie. Cer pahare cu apă. Stau, aproape tot timpul, în picioare, cu stoicism. Moțăie uneori în mașină. Nu sună la ușa lui Humberto. Probabil n-au voie să-l deranjeze. Sunt acolo ca să-l păzească, nu să-l deranjeze.

De câteva ori și-au făcut apariția Antonio și Josué. Stau de vorbă cu cei care-l păzesc pe Humberto, le dau pungi cu mâncare și băuturi răcoritoare și apoi pleacă. Își fac apariția și oamenii lui Zurita. Trec încet cu mașina pe Retorno, aruncă o privire și-și văd de drum.

Răzbunarea mea nu mai poate fi amânată. Humberto ar putea fugi din nou ca să se adăpostească sub sutanele protectorilor lui, toți acei popi atât de dispuși să treacă de partea nelegiuitorilor. Odată fugit, n-aș mai ști unde să-l găsesc. Trebuie să acționez rapid și fără să dau greș.

Pitit după rezervorul de apă al familiei Barrera, pândesc casa lui Humberto. Sicriul e în mijlocul camerei, exact sub grinda de care s-a spânzurat femeia. Patru lumânări aprinse, câte una în fiecare colț al sicriului. Dușmanul meu umblă dintr-o parte

într-alta. Se aşază, se ridică. Se duce şi vine. Îl râcăie viermii morţii care încep să-l devoreze.

Humberto trage draperiile. Nu-l mai pot vedea. Nu ştiu dacă mănâncă, dacă doarme sau nu, dacă se opreşte vreo clipă din acel du-te-vino. Număr din nou câţi paşi sunt până la casa lui. Învăţ drumul pe de rost. Sunt în stare să merg pe acoperişuri cu ochii închişi. Ştiu unde se află fiecare gărduleţ de sârmă, fiecare antenă de televiziune, fiecare spaţiu dintre case. Chiar de-aş orbi, tot aş putea merge până la el fără să şovăi, ca să-mi duc răzbunarea la bun sfârşit.

Îmi spun că a sosit clipa. Mă pregătesc să-l omor la noapte. Îmi prind cuţitul la încheietură şi exersez pentru a-l scoate cât mai repede şi a lovi dintr-o singură mişcare. Îmi perfecţionez tehnica. Cuţitul ajunge în palma mea într-o fracţiune de secundă. Humberto nici nu-şi va da seama ce fulger i-a străpuns abdomenul. O să-l înfig şi-o să-l răsucesc pentru a-i sfâşia măruntaiele. Îmi imaginez faţa lui plină de stupoare, cămaşa lui albă şi roind de sânge, mâinile sale încercând să-şi oprească intestinele să se împrăştie pe jos.

Îi ţin sub observaţie pe paznicii lui Humberto. Schimbă tura la şase seara şi la şase dimineaţa. La douăsprezece noaptea sunt deja obosiţi şi picotesc în picioare, mai mult adormiţi decât treji. Mă decid să atac la unu noaptea. La acea oră nu e nici ţipenie de om pe stradă, iar paznicii lui Humberto ar trebui să fie morţi de somn.

Chelo ştie c-a venit momentul răzbunării. Mă sună şi îmi cere printre lacrimi să nu fac asta. „Te rog, nu“, mă imploră ea. Închid. Mă sună din nou. Nu-i răspund. Am închis poarta cu lacătul şi am tras zăvorul la uşa care dă pe acoperiş. Vreau să mă asigur că n-are cum să intre în casă.

Îmi fac siesta. Scot telefonul din priză şi întrerup curentul electric. Să nu mă deranjeze nimeni. Să nu mă caute prietenii. Să

nu apară Avilés pe neașteptate. Trebuie să-l omor pe Humberto și să mă gândesc numai și numai la asta.

Mă trezesc după patru ore. Mă dor dinții și maxilarele. Cred că le-am încleștat în timp ce dormeam. Mă întind. Trebuie să-mi dezmoțesc mușchii, să fie flexibili, gata de atac. Mă uit la ceas. Mai sunt cinci ore până la momentul răzbunării. Iscodesc strada. Cei doi paznici sunt la post. Probabil că Humberto i-a pregătit cum trebuie. „Frigul nu există, foamea nu există, somnul nu există.“ Nu sunt de pe-aici, nu cunosc cartierul. Nu știu că mă pot furișa în casa lui Humberto mergând pe acoperișuri. Cât timp i-am urmărit, nu s-au uitat în sus nici măcar o singură dată. Voi fi fantoma care le-a ucis liderul.

Nu aprind lumina în casă. Să nu existe nici un semn al prezenței mele. Mă duc să văd ce mai face King. Zace pe întuneric. Sforăie. Mă așez lângă el și îl mângâi. Nu se trezește. Urechile îi tremură. Tresare în somn. Probabil că visează.

Cobor la Colț. El ar trebui să-mi fie părtaș la răzbunare. Să-l bag în casa lui Humberto și să-l facă bucățele. Să-l mănânce de viu. Să-i roadă măruntaiele. Colț pare înfometat rău. Îi arunc câteva oase de vită pe care le fărâmițează de parcă ar fi biscuiți.

Orele se scurg cu lentoare. Mă învârt prin sufragerie. Exersezi încontinuu alunecarea cuțitului de la încheietură în palmă. De la atâta exersat, cuțitul îmi pare o extensie a mâinii. Mâna mea pornește din lamă, lama pornește din mâna mea. Îmi repet în minte punctul exact în care trebuie să-l înfig. În centrul plexului solar. Și odată înfipt, să fac un piure de ficat, inimă, plămâni.

Mă gândesc să-mi pun vechea cagulă pentru schi, din lână, pe care tata mi-a cumpărat-o din La Marquesa atunci când ne ducea să ne jucăm în zăpadă. O probez. Mi-e mică, mă strânge, dar îmi acoperă fața în întregime. Mă uit în oglindă. Mi se văd numai ochii. Mi-o dau jos. Mă hotărâsc să nu-mi pun nici o mască. Astfel încât Humberto să-mi vadă fața, să știe cine l-a

omorât. Am să-l nedreptătesc, n-am să-lucid. A nedreptăți: a face dreptate omorând victima.

Se apropie ora. Scrutez cu binoclul zona. Unul dintre băieții cumiști a intrat în mașină. Geamurile sunt aburite, semn că doarme de ceva vreme. Celălalt stă sprijinit de poartă. Se vede că-i e somn. Ochii închiși. Gura deschisă.

Se face douăsprezece noaptea. Mă duc în camera mea și iau cămașa de in pe care părinții mei au cumpărat-o din Italia pentru Carlos. Îmi pun cămașa pe care el n-a apucat s-o îmbrace. Cămașa aleasă cu grijă de părinții mei dintr-un magazin din Florența. În egiptean, le-a zis vânzătorul părinților mei ca să-i convingă de calitatea materialului. Îmbrăcat cu cămașa lui Carlos, mă pregătesc să-l răzbun. Peste cămașă îmbrac o bluză maro. Trebuie să fiu îmbrăcat în culori întunecate pentru a putea străbate acoperișurile fără să atrag atenția.

Îmi leg cușitul la încheietură și-l acopăr cu mâneca. Pun o rozetă într-unul dintre buzunarele pantalonilor și un briceag cu buton în celălalt. Tâmpilele îmi zvâcnesc. Respir întretăiat. Nu mai suport. La douăsprezece și douăzeci și opt de minute urc spre acoperiș pe scara elicoidală. Noaptea e senină și înstelată. E frig și adie un vânt ușor. Cedrul din stradă se leagănă lin.

Urc pe acoperișul familiei Garza, cobor pe scara casei lor, sar pe trotuar și ies în Retorno 202. Mă întorc, trec prin spațele străzii mele și ajung la Río Churubusco. Nu e nici un om pe-afară, doar doi câini vagabonzi care tropăie pe trotuar. Mă duc la casa familiei Martínez, sar gardul și urc pe acoperiș. De la rezervorul familiei Martínez până la casa lui Humberto mai am numai optzeci și șase de pași. Îmi trag sufletul și pornesc. Străbat acoperișul doamnei Carvajal, șaiszeci și doi de pași, cincizeci, trec de casa familiei Montes de Oca, treizeci și șapte, douăzeci și unu, traversez acoperișul domnului Roveló, optsprezece, cincisprezece, șase pași. Ajung la scara în spirală a casei lui Humberto. Cobor treptele tiptil. Nu se vede nici o lumină

aprinsă. Ușa de la bucătărie e încuiată. Încerc să deschid o fereastră. Nu reușesc. E blocată. Observ că una dintre ferestrele de la etaj e întredeschisă. Urc din nou pe scară. Lipit de zidul casei, merg de-a lungul cornișei până când ajung la fereastră. O deschid. Mă uit înăuntru. Nu pare să fie nimeni. Intru în casă.

Robert a rămas pe marginea patului, cu bilețelul în mână. De ce-i cerea ajutor Patricia? Să fie tatăl lor un monstru care-i obliga să facă acte intolerabile? Îi bătea? Abuza sexual de ei? Se purta cu ei cum te porți cu niște sclavi? Nu înțelegea. Copiii erau ciudați și de o timiditate extremă, în timp ce veterinarul era expansiv și excentric, dar nu părea să fie un nemernic. Cu ce trebuia să-i ajute? Pe cine? Pe toată familia? Numai pe copii?

A deschis ușa camerei și a găsit o farfurie cu pâine și câteva felii de jambon. Grija lor de a-i lăsa micul dejun pe prag l-a intrigat și mai tare. Ce motive avea doctorul să fie atât de ospitalier? Era adevărat că în zonele acelea în care viața era atât de aspră, oamenii aveau tendința de a se ajuta unii pe alții și de multe ori supraviețuirea depindea de o mână întinsă la momentul potrivit. Dar nu părea să fie și cazul veterinarului. Spera că-l va plăti mai mult pentru serviciile sale, sau era o modalitate de a-și ascunde comportamentul diabolic?

A mâncat stând pe pat, apoi a coborât la parter. Nu era nimeni în casă. A spălat farfuria, a șters-o cu o cârpă și a așezat-o lângă restul veselei, într-o parte a chiuvetei.

S-a dus să vadă ce mai făceau lupii. Lupoaica zăcea în continuare în cușcă și abia dacă și-a înălțat capul când s-a apropiat de ea. Robert i-a aruncat printre gratii câteva bucățele de jambon, dar lupoaica n-a dat nici un semn c-ar vrea să le mănânce.

S-a dus la șopron și nu l-a găsit pe Nujuaqtutuq. S-a temut că veterinarul îl omorâse și că acum cadavrul lupului atârna de gard, uscându-se în bătaia vântului. Îngrijorat, a urcat în camionetă și a străbătut drumeagurile nesfârșite, în căutarea

veterinarului. A durat ceva până să-l găsească. Se afla într-o zonă îndepărtată a fermei. Descărca baloți de paie pentru o cireadă de viței care așteptau nerăbdători.

Robert a coborât din camionetă hotărât să se certe cu doctorul, dar acesta l-a întâmpinat cu atâta amabilitate, încât s-a mai calmat. „Bună dimineața“, a zis bărbatul, zâmbind. „Ați dormit bine?“ Robert a făcut semn că da și veterinarul l-a bătut cu palma pe umăr. „Mă bucur.“ La mică depărtare, Robert a văzut-o pe Patricia împrăștiind baloții cu o furcă. Au făcut un schimb de priviri, apoi ea și-a lăsat ochii în pământ.

Robert l-a întrebat de Nujuaqtutuq. Veterinarul i-a zis că se dusesse să vadă în ce stare se mai afla și că-l găsisse în pragul unui șoc hipotermic din cauza frigului cumplit, așa că îl mutase lângă afumătoare, în spatele șopronului, ca să se mai încălzească de la jar.

Patricia a venit lângă ei. Oricât a încercat Robert să vadă în privirea ei ce era cu bilețelul acela, fata nu și-a ridicat ochii nici o clipă. Veterinarul i-a zis că aveau să se întoarcă să mănânce în jur de ora cinci și că dacă i se făcea foame mai repede, găsea pâine și mezeluri în cămară.

Robert a urcat din nou la volan. În timp ce pleca, Patricia i-a aruncat o privire furișă, apoi s-a întors să-l ajute pe tatăl ei cu baloții de paie. Robert a continuat să se uite la ea în oglinda retrovizoare. Până la urmă, tot avea să găsească momentul potrivit pentru a o întreba ce o făcuse să-i ceară ajutorul în miez de noapte.

Robert s-a dus direct la afumătoare. L-a găsit pe Nujuaqtutuq inconștient. Și-a lăsat palma pe spinarea lui. Blana îi era rece și de sub piele venea un tremur continuu. Asta l-a descurajat. Era greu de crezut că lupul avea să supraviețuiască.

L-a luat în brațe și l-a dus în casă, l-a așezat aproape de șemineu și a aprins focul. Trebuia să-i ridice temperatura corpului prin orice mijloace. Era convins că veterinarului nu avea să-i convină că-l adusese în casă, dar era o încercare disperată.

S-a așezat și s-a uitat lung la Nujuaqtutuq. Ce avea să facă cu el dacă avea să-și revină? Era evident că nu putea să-i dea drumul pur și simplu, pentru că alți lupi l-ar fi atacat imediat. Să-l ducă la el acasă și să-l țină într-o cușcă, în curtea din spate? Nici vorbă. Și-ar pune în pericol familia și nimeni din Whitehorse nu s-ar fi amuzat la gândul că lupul ar putea scăpa oricând și-ar putea ataca pe oricine i-ar ieși în cale.

Dacă exista vreun animal care să întruchipeze răul în folclorul colonizatorilor din Yukon, atunci acela era lupul. Întotdeauna era descris drept un animal fioros și hain, iar unii îi atribuiau chiar și caracteristici diavolești. Existau numai câteva legende populare în care era văzut ca o ființă superioară și înțeleaptă, un vânător admirat pentru rezistența și tenacitatea lui. Dar pentru cei mai mulți oameni, ca în cazul veterinarului, lupul era un animal scârbos, care nu merita altceva decât să fie anihilat. Adevărul este că Robert nu știa prea multe despre lupi. Spre deosebire de cerbi și de elani, lupii nu erau animale care să se arate în preajma unui oleoduct. I-au atras atenția pentru prima dată când a văzut o haită mâncând de vie o femelă wapiti. Au atacat-o în timp ce năștea. Puiul încă nu ieșise cu totul și l-au devorat pe jumătate. Lupii au mușcat-o pe mamă de picioare și ea s-a prăbușit în iarbă. Cu picioarele în sus, cu privirea stinsă, femela de wapiti părea să nu mai facă altceva decât să aștepte ca haita să termine de devorat. Din când în când întorcea capul și vedea cum îi sunt smulse măruntaiele. Lupii mușcau din ea, nepăsători la suferința ei. În ciuda faptului că natura se arăta în toată cruzimea ei, scena nu l-a tulburat pe Robert. Chiar i s-a părut oarecum frumos calmul femelei în contrast cu frenezia lupilor care se băteau între ei pentru o bucată de carne.

Imediat ce Nujuaqtutuq avea să se pună pe picioare, va scăpa de el. S-a gândit să-l ducă la grădina zoologică din Vancouver sau într-o rezervație de animale. La fel avea să facă

și cu Pajamartuq, lupoaica sfrijită și chinuită care, sub masca blândeții, aștepta momentul oportun pentru a-l ataca.

S-a ridicat să caute ceva de băut. A găsit în cămară o sticlă de whisky canadian distilat artizanal. O etichetă rustică indica faptul că fusese preparat în Saskatoon. Robert a deschis-o și un miros puternic de alcool l-a făcut să-și întoarcă fața. Părea să fie mai potrivit pentru dezinfecție decât pentru băut. Dar chiar și-așa, și-a turnat un pahar. Trebuia să se relaxeze. Prima înghițitură i-a lăsat un gust puternic în gură și tăria alcoolului i-a ars gâtul. După ce cerul gurii i s-a obișnuit puțin cu tăria, a putut aprecia gustul dulceag de porumb combinat cu cel amar de secară.

S-a așezat din nou lângă șemineu, cu sticla în mână. Lupul respira rar. Între o răsufare și alta treceau mai multe secunde. Lăsa impresia că plămânii îi puteau ceda în orice clipă. Robert a observat că una dintre răni îi supura și a turnat puțin whisky peste ea. A băut cât mai rămăsese în pahar, apoi și-a turnat din nou. Și-a rezemat capul de speteaza scaunului și a închis ochii.

În Bucovina, o regiune din estul României, se găsesc mai multe mănăstiri ortodoxe, cele mai multe dintre ele înălțate în secolul al XV-lea de către Ștefan cel Mare, domnitorul care a condus rezistența creștină în fața oștirilor turcești, pe care le-a învins în ciuda faptului că oștirile sale erau mult mai puțin numeroase. Secole mai târziu, Ștefan a fost sanctificat pentru că a apărut cu succes creștinismul.

Zidurile mănăstirii Voroneț, ridicată la ordinele lui, sunt acoperite cu fresce bizantine. În partea de vest ies în evidență simboluri ale raiului și iadului, ale binelui și răului. Pentru a plăsmui învierea sufletelor, vechii pictori români au ales imagini cu animale sălbatice în botul cărora atârnă bucăți de oameni. Dintr-un lup iese o mână, dintr-un urs iese un cap, dintr-un leu iese un umăr.

Oamenii devorați de animalele sălbatice – așadar, cei care au avut parte de o moarte cumplită – prind viață din bolul alimentar și din sucurile gastrice ale animalelor, pentru a-și continua drumul către viața veșnică.

Casa e scufundată în beznă. Nu e nici o lumină aprinsă la etaj. Nu știu cum sunt distribuite camerele și nici unde ar putea fi Humberto. Strâng cuțitul în pumn și pășesc tiptil prin dormitor. Sunt atent la fiecare pas. Răzbunarea e aproape. Foarte aproape. Mă feresc de o piesă de mobilier și o ating ca să-mi dau seama ce e. O mașină de cusut. Asta e camera unde mama lui Humberto cosea haine pentru străini încercând să facă rost de-un ban în plus pentru tratamentul ei oncologic. Zăresc prin întuneric un scaun. Trec pe lângă el și mă apropiu de ușă. Imediat ce o întredeschid, mă lovește duhoarea grețoasă de cadavru. Mi se face greață. Îmi acopăr nasul și gura. Sunt pe punctul de a vomita. Încerc să-mi stăpânesc spasmele și stau nemișcat, așteptând ca simțul meu olfactiv să se obișnuiască cu duhoarea.

Trec minute bune până când reușesc să-mi vin în fire. Niciodată nu mi-am imaginat un miros atât de izbitor. Îl simt în salivă, pe cerul gurii. Îmi vine să scuip flegma aceea repugnantă cu gust de moarte. Ies din cameră. Înaintez pe un culoar. Lumina de la o lampă stradală bate stins pe pereții de care atârnă câteva fotografii. Nu reușesc să văd cine sunt cei din poze. Mă îndrept spre ceea ce mi se pare a fi dormitorul principal. Apăs ușor clanța cu mâna stângă, dar ușa nu se deschide. E încuiată. Poate că Humberto e înăuntru, pândindu-mă cu pistolul în mână. Îmi lipesc urechea de ușă. Nu aud nimic, doar zarva îndepărtată a unor pisici luptându-se pe un acoperiș. Mă retrag încet. O iau spre scară. Duhoarea e tot mai puternică. Emanațiile morții plutesc prin toată casa. Cobor prima treaptă și apoi încremenesc pentru câteva secunde. Apoi mai cobor una și mă opresc din nou. Așa vânau indienii sioux. Un pas, apoi nemișcare totală. „Să fii invizibil pentru pradă“, își sfătuiau ei copiii. „Să creadă că ești țărână, iarbă, tufiș printre

tufişuri, o adiere de vânt bătând dinspre nord. Trebuie să te transformi în nimic şi să fii totul. Cerbul nici să nu ştie ce l-a ucis, până când nu va simţi între coaste una dintre săgeţile tale.“ Aşa vreau şi eu să fiu acum: invizibil pentru Humberto, să nu simtă cum mă apropii, să ştie cine l-a omorât numai atunci când va fi în agonie pe jos şi îi voi spune: „Eu te-am omorât.“

Am coborât cinci trepte şi, urmând curba scării, văd pe perete o lumină tremurătoare. Vine de la lumânările din colţurile sicriului. Sunt pe punctul de a mai coborî o treaptă, când aud un zgomot. Împietresc cu piciorul drept în aer. Strâng mânerul cuţitului şi îmi ţin respiraţia, pregătit să ucid. Aştept să apară Humberto, să mă năpustesc asupra lui imediat ce-l voi vedea în dreptul scării. Trec două minute fără să mai aud alte zgomote. Cobor piciorul drept şi îl pun pe treapta următoare. „Trebuie să fiu invizibil“, îmi repet în gând. Cobor cu lentoarea unei insecte carnivore. Alt zgomot. Mă opresc. Vreau să aud mai limpede, dar în timpane îmi răsună doar bătăile inimii. Aş vrea să-l pot întreba pe bătrânul indian sioux cum se poate controla această hărmălaie a bătăilor de inimă. Mi se pare că inima îmi bate atât de răsunător, încât Humberto ar putea-o auzi de la câţiva metri. Înghit în sec, sperând să mai diminuez efectul devastator al adrenalinei. Degeaba. Nimic nu-mi poate linişti bătăile nebune, tremurul, respiraţia întretăiată.

Mai cobor o treaptă. În secolul al şaptesprezecelea, călugării zen îi sfătuiau pe războinici: „Nu te concentra la sabia ta, nici la sabia inamicului tău, nici la mâna lui, nici la a ta, nici la mişcările lui, nici la ale tale. Suspendă-ţi gândurile, goleşte-ţi mintea şi lasă-ţi trupul să plutească în timpul luptei.“ Da, uşor de zis pentru un călugăr budist care-i antrenează pe luptători la adăpostul placidităţii templului său.

Lumina chihlimbarie a lumânărilor tremură mai tare. Ceva sau cineva a făcut ca flăcările lor să se unduiască. Rămân stană de piatră. „Nu mai gândi, contopeşte-te cu tot ce e în jurul tău,

nu gândi, contopește-te“, îmi repet. Cobor încă o treaptă. Mai am trei până să ajung la parter. Mușchii, tendoanele, oasele nu mai suportă presiunea. Tot trupul mi-e încordat, ca o sârmă întinsă la maximum. Și mirosul, blestematul miros al morții. Greața, venele pe punctul de a plesni, degetele încleștate pe mânerul cuțitului. Trebuie să fiu invizibil, să mă risipesc în jur. Trebuie să-i spintec măruntaiele lui Humberto, să-l transform într-o nebuloasă de miasme, într-o bucată de carne fetidă. Trebuie să-l arunc în întunecatul hău al nimicului, acolo unde totul e beznă și nu există lumină și nici Dumnezeu.

Cobor penultima treaptă. Acum pot vedea o parte din sufragerie. Zăresc sicriul, trei dintre lumânări sunt aprinse, a patra stinsă. Nu-l văd pe Humberto, dar știu că e undeva pe-acolo, ghemuit, așteptând să moară sau să omoare. Privesc în jur cu mare atenție. Nimic. Trebuie să fiu invizibil. Calc pe penultima treaptă lipit de perete. Mă aplec ușor în față. Mătur sufrageria cu privirea. Zăresc un picior desculț. Deci acolo e fiul târfei târfelor. Mă ascund după balustradă. Nu m-a simțit, sunt invizibil. Nu știe că sunt la numai câțiva pași de el. Pot să mă apropii tiptil și să-l înjunghii de zece ori între omoplați. Pot aștepta să se întoarcă spre mine și atunci să-i înfig cuțitul în piept și să-i spun: „Iată-mă, nenorocitul, infernul te așteaptă.“

Arunc din nou o privire. De data aceasta îl văd în întregime pe Humberto. Stă în genunchi, cu spatele la catafalc, cu brațele date în lături, cu torsul gol, plin de răni, însângerat. Pe dușumea văd biciul cu care s-a autoflagelat. Rănilor sunt adânci. E limpede că s-a biciuit ore în șir. Covorul și pereții sunt împrăștiați cu sânge. Ține în mâini frânghia cu care s-a spânzurat maică-sa. Aud un zgomot ușor. Humberto se roagă. Dobitocul naibii, încă mai are curajul să se roage.

Mă îndrept încet spre el. Covorul îmi înăbușă pașii. Duhoarea e insuportabilă. Mă uit cu coada ochiului la sicriu. Capacul e întredeschis și zăresc fața tumefiată și umflată a

moartei. Mă apropii și mai mult. Humberto e absorbit cu totul în rugăciunile sale. Nu mă simte. Sunt invizibil. Mă opresc în spatele lui. Ridic cuțitul, gata să-i dau lovitura fatală. Îi vorbesc pentru a-l face să se întoarcă spre mine, ca să-l pot ucide privindu-l în ochi. „Humberto.“

Robert a moțăit o vreme pe scaun, răpus de whisky și de oboseală. L-au trezit zgomotele de voci și portiere trântite. S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Norii erau înroșiți de razele apusului. Un stol de sturzi cântători străbătea orizontul, îndreptându-se către pădurea de pini din depărtare. L-a văzut pe veterinar venind spre casă împreună cu cei doi copii mai mici. Robert s-a mirat văzând că Patricia rămăsese să bage camioneta în garaj.

Se aștepta ca veterinarul să se supere că-l adusese pe Nujuaqtutuq în casă, așa că-și pregătise câteva explicații. Doctorul a trecut pragul, și-a dat jos geaca groasă și a atârnat-o în cuierul de lângă ușă. L-a văzut pe Robert lângă șemineu și l-a salutat cu un răsunător: „Toate bune?“ Robert a dat din cap că da. Veterinarul s-a uitat la lupul muribund. „A murit?“ Robert a făcut semn că nu. Doctorul s-a dus la Nujuaqtutuq. S-a aplecat și i-a cercetat rănila, apoi și-a pus arătătorul pe carotidă ca să-i ia pulsul. „Încă e foarte slăbit“, a zis, „dar rănila încep să se cicatrizeze.“ Și-a apropiat nasul de spinarea lupului și și-a întors privirea spre Robert. „Fac cu greu rost de whisky-ul ăsta. De acum, mai bine pune spirt sanitar.“ Robert a dat să se scuze, dar veterinarul deja își turna în pahar, fără să-l mai bage în seamă.

Robert l-a întrebat dacă era vreo problemă că ține lupul în casă. Doctorul a zâmbit. „E un exemplu prost pentru copiii mei; ca și cum l-ai invita pe diavol în casă. Dar, în sfârșit, e aici și nu mai e nimic de făcut.“ A intrat Patricia și i-a dat tatălui ei cheile camionetei. Acesta le-a pus în buzunarul salopetei, după care s-a întins pe canapeaua din dreptul ferestrelor. Lui Robert

nu i-a plăcut că veterinarul s-a tolănit cu hainele pline de noroi, paie și gunoi. El, Robert, n-ar face niciodată una ca asta. Învățase să respecte regula impusă de străbunicii lui și transmisă din generație în generație: îți dai jos la intrare cizmele pline de noroi și nu te așezi pe scaun, și cu atât mai puțin pe pat, dacă ai încă pe tine hainele de lucru.

Veterinarul contempla pășunea, luând câte o înghițitură de whisky. Robert a căutat-o cu privirea pe Patricia, dar fata, împreună cu frații ei, urcase deja în camera lor. Veterinarul continua să stea cu privirea pierdută, cufundat în gânduri. Robert a vrut să-i spună ceva și atunci și-a dat brusc seama că nu-și amintea numele lui. Părea să fie scoțian, ca și el. Probabil că strămoșii lui sosiseră aici cu secole în urmă, altfel nu se explica proprietatea imensă pe care o avea. Un teren de vreo sută de mii de hectare. Câte dintre toate acele mii fuseseră smulse de la băștinași? Cât sânge fusesse vărsat pe pământurile alea?

Robert încerca să vadă dacă veterinarul avea ceva nefiresc, semne care să explice strigătul de ajutor al Patriciei. Dar nu a observat nimic ieșit din comun în afară de lipsa lui crasă de curățenie, de comportamentul necioplit și de hohotele de râs vulgare. Un fermier ca oricare altul.

Bărbatul l-a invitat să ia loc lângă el. Robert s-a așezat într-un fotoliu de lângă canapea. Tapiseria era plină de bucăți de paie și de pete de noroi uscat. Probabil că veterinarul obișnuia să se așeze acolo când venea de la câmp.

Doctorul a dat paharul pe gât, s-a ridicat, a luat sticla și și-a umplut din nou paharul, apoi i-a turnat și lui Robert. „Am un prieten care le dă găștelor să bea whisky din ăsta în ultimele cînșpe zile înainte să le tăie. Nici nu-ți imaginezi ce savoare capătă carnea“, a zis. „După primele patru zile, când prietenul meu apare cu sticla, găștele dau fuga la el. După ce beau, se îndepărtează clătînându-se și se prăbușesc cu labele-n sus prin curte“, a adăugat, hohotind din nou.

Veterinarul a băut dintr-o înghițitură restul de whisky din pahar, și-a turnat din nou și l-a dat iarăși pe gât. Nu dădea semne c-ar fi beat. Parcă bea limonadă. A arătat cu mâna spre fereastra prin care se vedea cireada păscând de-a lungul gardului împrejmuitor, printre umbrele crepusculului. „Într-o zi am să cumpăr un butoi cu whisky și-am să le dau să bea, ca să văd ce gust va avea carnea lor“, a zis izbucnind din nou în râs. L-a întrebat dacă se întâlnea vreodată cu vecinii. „Care vecini?“ a zis veterinarul râzând. Robert avea senzația că viața era amuzantă pentru văduvul ăla singuratic, că viața retrasă, alături de copiii lui deprimăți, nu îl afecta cu nimic.

Patricia a coborât împreună cu sora ei și s-a dus direct la bucătărie, fără să se uite spre ei. Robert s-a scuzat față de veterinar și s-a ridicat, pretextând că voia să bea un pahar cu apă. S-a dus la bucătărie, a luat un pahar și și-a turnat apă dintr-o carafă. S-a apropiat de Patricia. Ea și-a ferit privirea, agitată. „Ce e cu bilețelul ăla?“ a întrebat-o Robert. Fata s-a uitat spre sufragerie, acolo unde se afla tatăl ei, apoi spre soră-sa, care curăța o ceapă. „Mă duc după lemne“, i-a zis Patricia. Fata a dat din cap, continuând să-și vadă de curățat. Patricia și-a luat geaca și o lanternă, apoi a deschis ușa. Înainte de a ieși, l-a privit pe Robert și, printr-un semn aproape imperceptibil, i-a dat de înțeles să se ducă după ea.

Patricia s-a îndreptat spre hambar. Robert a așteptat câteva minute înainte de a o urma. A vrut să fie sigur că veterinarul nu-l va vedea ieșind. Doctorul continua să stea prăbușit în sine, cu privirea pierdută pe fereastră. Robert a ieșit fără să-și pună o haină groasă, așa că imediat ce-a pășit afară din casă, frigul l-a săgetat. Și-a ridicat gulerul cămășii pentru a se proteja cât de cât.

S-a dus direct la hambar. Patricia se prefăcea că adună lemne. Când a auzit pașii lui Robert, i-a luminat fața cu lanternă. Lumina directă l-a deranjat și și-a acoperit fața cu mâna. „Ești bine?“ a întrebat-o. Fata a lăsat lanternă în jos și Robert s-a apropiat de ea. „De ce ai nevoie de ajutor?“ Patricia respira agitat. Era

limpede că se temea să vorbească. „Spune-mi“, a insistat Robert. „Tata“, a zis fata, apoi a tăcut. „Ce e cu tatăl tău?“ Patricia a părut că se gândește ce să-i răspundă. „Tata e bolnav“, a zis, uitându-se către ușa hambarului, pentru a se asigura că nu-i asculta nimeni. „Ce are?“ a întrebat-o Robert. Patricia a făcut eforturi pentru a continua. „Uneori vorbește singur și nu mănâncă și nu mai știe de noi și dispare de-acasă și lipsește zile în șir, iar când se întoarce, se închide în camera lui și nu mai iese, și ia pușca și trage în pereți și-și dă pumni în cap și sparge ușile și țipă la noi și ne amenință, apoi plânge și ne roagă să-l iertăm și începe iarăși să vorbească singur și să dea din mâini și ne e frică de el, foarte frică“, a zis fata dintr-o suflare, de parcă dacă s-ar fi oprit pentru o fracțiune de secundă, n-ar mai fi putut continua.

Robert a observat că Patricia tremura. Nu a știut cum era mai bine: să se apropie de ea și s-o consoleze, sau să mențină distanța. „I se întâmplă des?“ a întrebat-o. Fata i-a zis că tatăl lor făcuse o nouă criză cu câteva zile în urmă. Robert a întrebat-o dacă o bătuse sau dacă abuzase sexual de ele. Patricia a negat mai întâi, apoi a recunoscut că s-a întâmplat să le bată, să le lovească peste față, umplându-le de vânătăi și făcând să le dea sângele pe nas. L-a rugat pe Robert să-l ducă pe tatăl ei la medic sau să mai stea să locuiască cu ei, pentru că nu mai putea îndura să-l vadă ieșit din minți. Robert a întrebat-o cum îl cheamă pe tatăl ei. „Nu știu“, a zis fata. „Cum adică nu știi? Nu știi cum îl cheamă pe taică-tu?“ a întrebat Robert, nevenindu-i să creadă. „Nu știu“, i-a răspuns Patricia, „uneori își zice John, alteori Mark sau Joe. Își tot schimbă numele.“ Robert a întrebat-o care era numele de familie. „Cred că Sycamore. Nu sunt sigură.“

Patricia a luat un braț de lemn și a ieșit repede din hambar. Robert a așteptat până când lumina lanternei s-a pierdut în noapte. A rămas pe loc o vreme, gândindu-se la ce-i spusese fata.

Când să iasă din hambar, a auzit din întuneric vocea veterinarului. „Sper că nu crezi tot ce ți-a spus.“

Martín Luis Guzmán a fost un strălucit intelectual mexican, un scriitor considerat unul dintre cei mai buni prozatori de limbă spaniolă ai secolului XX. Dar a fost totodată și un om de acțiune. În timpul Revoluției din Mexic, s-a alăturat forțelor conduse de genialul și sângerosul general Pancho Villa.

Guzmán a avut strânse legături cu generalul, ajungând practic să fie secretarul personal al acestuia. Datorită acestei legături, a avut privilegiul de a fi martor la multe dintre deciziile luate de general și la punerea lor în practică. Scriitorul l-a întruchipat în două capodopere: *Memoriile lui Pancho Villa* și *Acvila și șarpele*. Cea de-a doua este o culegere de povestiri despre Revoluția mexicană, din perspectiva celor aflați sub comanda lui Villa. În carte există un fragment intitulat „Pancho Villa pe cruce”. Guzmán împreună cu Llorente, prieten și tovarăș de luptă, se duc să-l viziteze pe Villa în vagonul de tren care-i servea drept birou. Îl găsesc pe general agitat peste măsură. Maclovio Herrera, unul dintre oamenii săi cei mai apropiați, a întors armele împotriva sa. Lui Villa nu-i vine să creadă. „E fratele meu de război!” exclamă generalul, supărat. Guzmán e impresionat de starea de spirit a lui Villa: „L-am găsit atât de mâhnit, încât ne-am îngrozit numai văzându-l. Văpăile din ochii lui m-au făcut brusc să mă gândesc că noi, oamenii, nu aparținem unei singure specii, ci mai multora, și că de la o specie la alta există, în sânul rasei umane, distanțe de netrecut, lumi imposibil de adus la un numitor comun, lumi capabile să producă, dacă ne uităm de la o specie la alta, amețitoarea idee de *celălalt*.”

Villa umblă prin vagon extrem de supărat. Comandantul companiei care i-a înfruntat pe răzvrătiții lui Herrera i-a trimis

o telegramă prin care-l întreabă ce să facă cu cei o sută șazeci de soldați care s-au predat. Villa e indignat de simplul fapt că i se pune o asemenea întrebare. Sunt trădători și trebuie executați imediat. Villa îi cere telegrafistului să transmită cât mai curând posibil ordinul de a fi executați. Telegrafistul transmite tulburat: „Împușcați-i pe loc.“ Soarta celor o sută șazeci de soldați transcrisă de țcănitul unui aparat.

Odată ordinul transmis, Villa se prăbușește într-un fotoliu. Se vede că e neliniștit. „S-a scărpinat în cap, de parcă ar fi vrut să scape de o mâncărime dinăuntru, cerebrală – mâncărime a sufletului..“ Îi întreabă pe Llorente și pe Guzmán ce cred ei despre cele întâmplate. Llorente își ia inima în dinți și spune că el crede că n-a procedat corect. Villa îl interpelează: „Spune-mi de ce.“ Llorente argumentează: „Pentru că în telegramă se specifică, domnule general, că cei o sută șazeci de soldați s-au predat.“ Villa nu înțelege. În logica lui obsedată și rudimentară, un soldat capturat înseamnă un soldat împușcat. Guzmán, temător, îi ia apărarea lui Llorente. Villa îl fulgeră cu privirea. Nu-i place ca ordinele lui să fie puse sub semnul întrebării, așa că riscă să fie trimiși amândoi direct în fața plutonului de execuție. Villa cere explicații. Guzmán încearcă să găsească una cât mai simplă: „Domnule general, cine se predă cruță viața altuia, sau a altora, pentru că renunță la a muri ucigând. Așa stând lucrurile, cel care acceptă că s-au predat e obligat să nu-i condamne la moarte.“

Argumentul lui Guzmán trezește îndoiala în Villa. Se duce la telegrafist și îi dictează: „Anulează împușcarea soldaților până la un nou ordin.“ Telegrafistul transmite cât de repede poate. Din nou, soarta a o sută șazeci de soldați atârână de țcănitul aparatului. Răspunsul nu vine pe loc. Cine știe dacă revocarea ordinului o fi ajuns până la biroul acela îndepărtat? Timpul trece, neliniștea e tot mai mare. Orice întârziere poate însemna moartea soldaților. Frământarea îl macină pe Villa. Dacă în urmă cu câteva minute dorința lui era de a-i elimina pe

trădători, acum încearcă din răspuțeri să-i salveze. Sosesec alte mesaje, dar nici unul nu confirmă primirea contraordinului. Se scurge o jumătate de oră. Tensiunea crește până când, în sfârșit, telegrafistul anunță că ordinul a ajuns la comandantul companiei și că executarea soldaților a fost anulată. Villa răsuflă ușurat.

Llorente și Guzmán rămân cu el toată după-amiaza. Nimeni nu mai vorbește despre incident, până când se despart la lăsatul serii și Villa le zice: „Mulțumesc mult, dragii mei prieteni. Mulțumesc pentru partea cu telegrama, cu soldații capturați.“

Îl strig de două ori și nu se întoarce spre mine. Continuă să se roage, cu spatele la mine, cu brațele date în lături. Când zic „Humberto“ a treia oară, se întoarce și se uită la mine cu o privire pierdută. Nu e ceea ce așteptam. Ridic cuțitul ca să i-l împlânt în față, dar el mă privește abulic, fără ca măcar să-și ridice mâinile ca să se apere. „Ridică-te!“ îi strig. Humberto rămâne în starea aceea de prostrație. Îi trag un șut în burtă, dar n-are nici o reacție. Apatia lui mă nedumerește. „Te omor, dobitocul dracului!“ îi strig. Humberto continuă să mă privească, fără nici un răspuns. Mă așteptam să opună rezistență, nu să aibă atitudinea asta blajină, bovină. Îi mai trag un picior, de data asta în mandibulă. Cade pe spate. „Apără-te, la dracu’!“ îl ațâț eu. Se trezește în el instinctul de luptă și mă apucă de picioare, încercând să mă pună la pământ. E o încercare slabă, scap ușor din strânsoarea mâinilor lui. Arunc cuțitul într-o parte și mă năpustesc asupra lui. Îl lovesc în față cu toată puterea. Oasele nasului îi pârlăie. Îi sparg buzele. Se apără fără convingere. Dă din mâini ca un copil. Îi car pumni plin de furie. Fața lui e o masă informă de sânge și oase rupte. Nu face nici cel mai mic efort să se apere. Încasează lovitură după lovitură. Îmi zdrobesc articulațiile degetelor. Mă doare, dar nu mă opresc. Îl snopesc în bătaie până când Humberto rămâne lat.

Mă ridic plin de sânge. Mă îngrozesc de mine însumi. Respirația mea e un muget. Am pumnii umflați, degetele rupte. Tremur de furie. Dușmanul meu zace inert. Aș putea să-l omor pe loc. În bătaie, cu cuțitul, prin strangulare. Să torn benzină pe el și să-i dau foc. Să-l torturez până când va muri de durere. Dar știu că nu-l voi ucide. Nu pot, pur și simplu nu pot.

E evident că Humberto a luat-o razna. Otrăvit de toxinele sinuciderii mamei sale și ale propriilor crime, a căzut în

nebunie. Văd asta în ochii lui. Sunt goi, fără viață. Nimic și nimeni nu l-a putut scăpa de nebunie.

Humberto horcăie înecându-se cu sângele care-i curge din nas. Tușește și scuipă cheaguri de sânge. Îl așez pe o parte ca să nu se înece. Respiră ceva mai bine. Simt din nou miasmele cadavrului. Mi-e imposibil să mă obișnuiesc cu duhoarea aia. Și iarăși greața, stomacul întors pe dos. Nu înțeleg cum a suportat Humberto mirosul ăsta timp de atâtea zile. Ferestrele sunt închise. Le deschid și-mi scot capul. Răcoarea nopții îmi mai taie din greață. Încerc să nu fac prea mult zgomot. La câțiva metri, în stradă, se află doi indivizi înarmați, gata să mă ucidă.

Mă duc să caut gheață, ca să-mi pun pe articulațiile degetelor. Intru în bucătărie. E o cocină. Robinetul de la chiuvetă picură. Farfurii murdare peste farfurii murdare. Resturi de mâncare intrate în fermentație. Iarăși putreziciune, iarăși aer stătut și împutit. Deschid ferestrele bucătăriei. Curenții de aer să ducă moartea care inundă casa asta.

Scot din congelator o cutie cu gheață. Pun cuburile într-o cârpă și îmi învelesc pumnii cu ea. Măinile îmi ard. Articulațiile îmi sunt umflate. Bănuiesc că mi-am rupt metacarpul mâinii drepte, care acum nu mai e altceva decât o umflătură vânăta, și abia o pot mișca.

Mă întorc la Humberto. Gâfâie și clipește des, încercând să-ți țină ochii deschiși. Îl întorc cu fața în jos. Spatele lui flage-lat e un mănunchi de răni și sânge. S-a biciuit zdravăn. Rănile au început să-i supureze. Mi se face pielea de găină la gândul că el însuși și le-a provocat.

Îi vorbesc, dar se uită la mine abulic, încă învăluit în ceața semiconștienței. Iau funia cu care s-a spânzurat maică-sa și îl leg. Îmi ia mult timp, din cauza mâinilor mele umflate. Îi leg încheieturile și gleznele și mă chinui să fac nodurile în jurul brațelor. Rămâne imobilizat. Ca să nu poată țipa, îi înfund în gură cârpa

pe care mi-am înfășurat-o în jurul pumnilor. Îmbibată cu apă rece și însângerată. Humberto va simți gustul sângelui meu.

Nu-mi dau seama când anume s-a prăbușit Humberto, dacă era deja afectat atunci când s-a întors acasă sau dacă vederea cadavrului mamei lui l-a ros treptat, până l-a făcut să se prăbușească. Ceea ce credeam că avea să fie o luptă epică s-a transformat într-o cafteală jalnică. Mă așteptam la un adversar feroce, nu la fantoșa asta paralizată de remușcări și de frică. Dar nu trebuie să las garda jos. Oricând se poate întoarce acel Humberto josnic, manipulator, oportunist; cel cu chip sinistru, ucigașul, bolnavul de dumnezeu.

Nu știu ce să fac cu el. Trei ani de zile mi-am închipuit cum o să-l spintec. M-am antrenat pentru a-l putea înjunghia de mai multe ori. Dar acum îmi dau seama că în mine nu există nici o fibră de asasin. Acum nu-mi mai trece prin cap, nici măcar pentru o secundă, să-l omor. Dar asta nu înseamnă că dorința mea de răzbunare s-a domolit. Humberto nu trebuie să scape nepedepsit. Trebuie să fac totul ca nu cumva să-și recapete curajul și să continue să-și predice credința criminală. Gata cu impetuozitatea lui moralizatoare și cu strâmba lui idee de dumnezeu.

Mă simt epuizat. Am acumulat atâta dorință de răzbunare, încât asta a sfârșit prin a mă strivi. Atâta adrenalină, atâtea nopți de nesomn închipuind răzbunarea perfectă, spintecarea dușmanului meu, toate s-au transformat într-o greutate imposibil de suportat. Îmi dau seama că eu însumi sunt pe cale să trec granița subțire care duce la nebunie. Trebuie să mă liniștesc. Să judec limpede.

Ies să mă răcoresc în micuța grădină din fața casei. Lumina unei lămpi stradale cade peste o tufă de trandafiri ofiliți și peste iarba galbenă și uscată. Moartea își face de cap până și aici, afară. Încerc să inspir cât mai adânc ca să mă calmez, dar inima continuă să-mi bată nebunește. Mă uit la holul prin care treceam

când mergeam la reuniunile băieților cumiști. Blestemat fie ceasul în care am acceptat să particip.

Îmi lipsește planul B. Când e vorba de răzbunare, nu există scheme, nici jumătăți de măsură. Împăcarea nu e o opțiune. Sau răzbunare, sau nimic. Sau anihilarea celuilalt, sau veșnica suferință de a-l vedea plimbându-se nepedepsit. Sunt blocat în casa dușmanului meu. Fără răzbunare și fără un plan alternativ.

Aud tânguirea uneia dintre bufnițele care și-au făcut cuib în copacul din curtea familiei Quiroz. În timpul zilei stau nemișcate, camuflate între crengi. Noaptea vânează șoareci sau păsări. Taie aerul cu bătaia lor silențioasă din aripi. Oricât de neagră ar fi noaptea, zboară cu precizie direct spre prada lor. Aș vrea să fiu o bufniță, să-mi pot da seama încotro s-o apuc în bezna care mă-nconjoară. La dracu'. Ce căcat să fac?

Robert l-a observat cu greu pe veterinar prin întuneric, o siluetă diformă în pragul ușii. Bărbatul s-a apropiat încet de el. „Nu-mi place să stai de vorbă singur cu fiica mea“, l-a avertizat. Pentru o clipă, Robert s-a temut că medicul era înarmat. „Ea m-a rugat s-o ajut“, a zis Robert. A bâjbâit după o unealtă, o furcă, ceva cu care să se apere. „Ce ajutor?“ l-a întrebat veterinarul. „Asta voiam și eu să știu. De-asta am venit să vorbesc cu ea“, i-a răspuns Robert. „Și dacă spune minciuni?“ Robert a dat peste o lopată aruncată peste sacii cu nutreț și și-a strâns mâna pe coada ei. „Mi-a zis că ai probleme.“ Medicul a râs batjocoritor. „Arăt ca și cum aș avea vreo problemă?“ l-a întrebat. „Nu eu am zis asta“, s-a apărut Robert.

Bărbatul s-a apropiat de el. Robert s-a pregătit de atac, în cazul în care veterinarul s-ar fi năpustit asupra lui sau ar fi purtat vreo armă. Respirația îi mirosea a alcool. Era evident că mai băuse câteva pahare de whisky. „Ce anume ți-a spus?“ l-a întrebat veterinarul. „Că devii un alt om, că nu folosești niciodată același nume.“ Medicul a oftat. „Mă numesc John Sycamore.

Pot să-ți arăt certificatul de naștere. Nu-mi schimb numele, cum zice ea.“ „Te cred, John“, a zis Robert, apăsând pe „John“.

Au tăcut amândoi. Se putea auzi limpede respirația întretăiată a veterinarului. Fiecare răsuflare a sa îi confirma lui Robert cât era de supărat. „Ce ți-a mai spus?“ Robert nu știa dacă trebuia să-i dezvăluie și mai mult din ce-i spusese Patricia. Ar fi putut-o pune în pericol. „De ce nu o întrebi pe ea?“ a sugerat Robert. „Ți-am oferit casă, masă și prietenia mea“, a zis bărbatul. „Nu crezi că merit să știu?“

Robert a căutat în minte un răspuns prin care să nu-l jignească. „Se pare că dumneata faci lucruri ciudate.“ Veterinarul a aprins o lanternă și, la fel ca Patricia, i-a luminat fața lui Robert. Robert și-a acoperit ochii cu mâna stângă, dar cu dreapta era pregătit să înalțe lopata și să-l lovească dacă l-ar fi atacat. „Ce lucruri ciudate?“ a vrut să știe John. Robert și-a întors capul ca să scape de raza lanternei. „Nu-mi mai băga lanterna în ochi, te rog. Mă orbești.“ Veterinarul a lăsat lanterna în jos, și cercul de lumină creat în jurul său i-a permis lui Robert să vadă că era neînarmat, dar chiar și-așa, n-a lăsat lopata din mână.

„N-am vrut să te supăr stând de vorbă cu fiica dumitale“, i-a zis Robert. Veterinarul a părut să se mai liniștească. „Vreau doar să știu tot ce ți-a spus.“ S-a auzit un foșnet ușor. Bărbatul a plimbat raza lanternei prin hambar și s-a dus în direcția din care se auzise foșnetul. A scotocit prin paie până când un șobolan de câmp a țâșnit dintre ele și a fugit să se ascundă. Veterinarul l-a urmărit cu raza lanternei și a văzut unde s-a ascuns. S-a apropiat cu băgare de seamă și a tropotit peste paie până când s-a auzit un chițait. A călcat apăsând de mai multe ori, după care s-a aplecat și a ridicat șobolanul strivit, care încă se mai zvârcolea.

„Dă-i-l lupoaicei, să mănânce și ea carne proaspătă“, a zis și i l-a întins. Robert l-a apucat de piciorușe. Le-a simțit reci și moi. Veterinarul a măturat hambarul din nou cu lumina lanternei în căutare de alte rozătoare. „Copiii mei nu înțeleg lucrurile

pe care le văd și le aud“, a zis. Robert s-a uitat la el. Raza lanternei îndreptată spre pământ îi arunca umbre pe față. „Cum ar fi?“ a întrebat Robert. „Nici dumneata nu le poți înțelege.“ Veterinarul și-a pironit privirea într-un punct fix și a rămas pe gânduri. „M-am săturat ca oamenii să mă judece, inclusiv copiii mei. Singura care a reușit să vadă și să audă tot ce văd și ce aud eu a fost soția mea, dar numai după ce-a murit.“ „După ce-a murit?“ a întrebat Robert surprins. Veterinarul i-a pus din nou lanterna în ochi. „Ți-am zis că n-o să înțelegi.“ De data asta Robert a suportat lumina fără să-și acopere ochii. „Poate că aș înțelege, dacă mi-ai explica.“ Veterinarul a clătinat din cap și a fixat raza lanternei pe șobolanul din mâna lui Robert. „Hai să i-l dăm lupoaicei.“

Au ieșit din hambar. Frigul nopții se asprise. Au mers în tăcere. Veterinarul în față, făcând să salte raza lanternei într-o parte și într-alta a potecii. Mijlocul potecii era înghețat bocnă. Robert mergea pe margine, călcând pe zăpada afânată ca să nu alunece. Pentru orice eventualitate, luase lopata cu el. Acum îi părea rău că ieșise fără haine groase și fără mănuși. Îi înghețase mâna pe mânerul de fier al lopeții, iar vântul îi tăia spatele și ceafa.

S-au dus la cușcă și John a îndreptat lanterna spre lupoaică. Stătea în picioare și și-a lăsat capul în jos ca să se ferească de lumină. Robert a strecurat șobolanul printre gratiile cuștii. Pajamartuq l-a prins cu colții și l-a devorat. Veterinarul a izbucnit în râs. „Lupoaica asta mănâncă rozătoare. Ar trebui s-o închid în hambar ca să mă scape de șobolani.“ Pajamartuq nu arăta bine deloc. Avea să-i ia mult până să se înzdrăvenească. Trebuia neapărat să fie hrănită cu multă carne proaspătă și să aibă parte de mult spațiu în care să se miște liberă. La fel ca în cazul lui Nujuaqtutuq, s-o elibereze nu era o opțiune. Nu părea să fie în stare să vâneze sau să facă față unei haite de lupi. Se vedea de la o poștă că Toro o ținuse închisă încă de mică în curtica aceea minusculă, împrejmuită cu gard.

Veterinarul a stins lanterna și a făcut semn către pășunea înzăpezită. „Închide ochii și ascultă“, a zis John. Robert a făcut întocmai. S-a auzit mugetul îndepărtat al unei vaci. Cocoșul ruginit de pe acoperiș scârțâia rotindu-se în bătaia vântului. O bucată de tablă se izbea de unul dintre stâlpii ce susțineau structura metalică ce ținea loc de garaj. „Ai auzit?“ a întrebat John exaltat. „Da, o vacă mugind, un cocoș rotindu-se pe acoperiș și o bucată de tablă izbindu-se de alta“, a răspuns Robert. Veterinarul a părut dezamăgit. „Nu, nu asta trebuia să auzi. Dar nici nu-ți pot spune ce trebuia. Ai crede că sunt nebun, așa cum crede toată lumea.“

O singură dată în viață Robert avusese de-a face cu nebunia. Atunci fusese vorba de un muncitor schizofrenic, care-și schimba frecvent personalitatea și tonul vocii. Veterinarul era cam excentric, dar n-avea nimic din portretul îngrozitor pe care i-l zugrăvisse Patricia. Poate că într-adevăr avea accese de depresie după moartea soției și căzuse în patima alcoolului. Dar într-un asemenea hal încât să justifice strigătul de ajutor a Patriciei?

„Ce-ar fi trebuit să aud?“ l-a întrebat Robert. „Nimic“, i-a răspuns veterinarul. Au rămas în tăcere. După discuția tensionată din hambar, Robert și-a zis că nu era cazul să mai doarmă în casă. „Cred c-am să dorm în cort până când se va pune lupul pe picioare“, a zis, „și n-o să mă mai bag în viața dumitale.“

Robert era gata să meargă în casă ca să-și adune lucrurile, dar John l-a prins de braț. „Știi de ce cred oamenii că sunt nebun?“ l-a întrebat fără să aștepte răspuns. „Pentru că văd și aud morții.“ Robert a schițat un zâmbet. „Vorbesc serios“, a zis John. „Te cred“, i-a răspuns Robert. Veterinarul l-a tras după el pe pășune. S-au oprit în mijlocul beznei. „De aici îi aud“, a zis John. Robert nu a auzit altceva în afară de șuieratul vântului. Poate că totuși omul era nebun, sau alcoolul îi provoca halucinații. John i-a simțit neîncrederea. „Sunt un șaman“, a zis

plin de convingere. „Patricia zice că uneori îți pierzi controlul“, i-a zis Robert. Veterinarul s-a uitat la el. „Da, când spiritul unui mort intră în mine și mă lupt cu el ca să-l dau afară.“ Cuvintele lui John l-au pus în gardă pe Robert. În mod cert era vorba despre nebunie. „Nici acum nu mă crezi, nu-i așa?“ l-a întrebat John. Din experiența avută cu muncitorul schizofrenic, Robert știa că nu e bine să-i contrazici pe cei care suferă de boli mintale. „Te cred.“ Veterinarul a zâmbit. În ciuda comportamentului său neobișnuit, își păstra veselia. „Știi de ce am acceptat să-ți îngrijesc lupul?“ l-a întrebat John. „Nu, nu știu.“ Veterinarul a făcut un semn vag către pășunea nesfârșită. „Pentru că el mi-a cerut-o.“ Robert și-a lăsat privirea să rătăcească prin întunericul pășunii. „Cine?“ „Amaruq“, i-a răspuns John fără să șovăie. „E acolo. Nu-l auzi?“ Robert a scrutat din nou bezna și a simțit un fior de gheață pe șira spinării.

Dau ture prin micuța grădină. Trebuie să iau o hotărâre. Mă uit printre gratiile porții. Cei doi băieți cuminiți discută sprijiniți de mașină. Nu trebuie să fac nici o greșală. Mă întorc în sufragerie. Humberto geme cu ochii deschiși. Încă nu e pe deplin conștient. I-am distrus fața. Pomeții îi sunt umflați. Nasul rupt. Arcada stângă spartă. Ochiul stâng întredeschis și vânăt. O vânătaie pe frunte.

Închid geamurile. Imediat duhoarea crește. Aerul se face irespirabil. Cadavrul împrăștie efluviile putrefacției. Nu există nici un locșor pe care să nu-l invadeze cu duhoare. Mă aplec spre Humberto. „Mă auzi?“ Nu-mi răspunde, doar se uită la mine. Poate că loviturile i-au afectat creierul și va rămâne un idiot pe viață. „Știi unde ești?“ Humberto mă privește tâmp. Îl mai întreb o dată. Se uită în jur și face semn că da. Răsuflu ușurat. Cel puțin știe unde se află.

Ochii lui de rozător strălucesc pe fața tumefiată. Un șobolan prins în capcană, înfricoșat. N-a mai rămas nici o urmă din

soldatul lui Dumnezeu care dădea ordine, care suporta durerea și frigul, care zâmbea diabolic. Pare să fi fost înlocuit cu altcineva care arată exact la fel.

Mă doare mâna. Încerc să închid pumnul și să-l deschid ca să circule sângele, să se reducă inflamația, dar mă doare atât de tare, că renunț. Îmi masez mâna ca să văd dacă dau de vreo fractură, dar mi-e atât de umflată, încât nu reușesc să simt oasele.

Miasmele morții îmi invadează papilele gustative, mă pișcă ochii. E o duhoare atât de densă, încât pare să picure. O simt scurgându-se în mine. Sudoarea morții. Nu mai suport. Mă ridic și mă reped să deschid ferestrele. Vântul clatină perdelele și mirosul pestilențial e mai suportabil. Reușesc să respir normal. Pe o masă văd un pick-up și lângă el câteva viniluri. Toate cu muzică franțuzească: Serge Gainsbourg, Charles Aznavour, Yves Montand, Édith Piaf, Jacques Brel. Ciudată colecție de muzică pentru o femeie mexicană din clasa de mijloc nu tocmai înstărită. Pe platan e pus un disc de 45 de rotații pe minut cu Jacques Brel. Patru versiuni ale aceleiași melodii: *Ne me quitte pas*.

Aștept să se aerisească puțin. Închid ferestrele și dau drumul la pick-up. Acul atinge șanțurile vinilului. Oricât de încet dau volumul, tot răzbate vocea tristă a lui Jacques Brel. Probabil că discul a fost uitat la soare, pentru că suprafața lui e ușor ondulată, făcând acul să sară. De câte ori o fi ascultat discul ăsta mama lui Humberto în timp ce se gândea să se spânzure?

Din nou duhoarea devine insuportabilă. Ies din cameră. Aud ca de la mare depărtare melodia lui Jacques Brel. Mă sprijin de perete. Mi-am dorit atât de mult să mă răzbun, iar acum nu mai știu ce să fac. Poate că ar fi trebuit să sap două morminte, așa cum zice Confucius. Cântecul lui Brel se încheie, apoi începe din nou după câteva secunde. Pick-up-ul reia melodia. Acul o va repeta o dată și încă o dată.

Mă duc în camera mamei lui Humberto. Reușesc să deschid ușa abia după ce mă izbesc în ea de trei ori. O închid în urma mea

și mă întind pe pat. Pe o masă se află, împăturite impecabil, mai multe bluze și rochii. Covorul e imaculat. Bibelouri așezate după o simetrie perfectă. Nu există nici o pată, nici o scamă. Curățenia și minuțiozitatea contrastează cu dezordinea și confuzia din viața mamei lui și cu grămada mizerabilă de farfurii, tacâmuri murdare și resturi de mâncare lăsate de Humberto în bucătărie. Zurita și zbirii lui au intrat și-aici, în dormitorul femeii, dar, după cum îmi spusese Apiță, nu s-au atins de nimic. N-ar fi avut sens. La ce bun să răscolești, să murdărești, să sfâșii, când motivele sinuciderii reieșeau atât de clar din scrisoarea femeii?

Mă gândesc că Humberto n-a avut curajul să intre în camera asta. Vina care îl apasă nu l-a lăsat să intre. Mi-l închipui stând ros de remușcări în hol, fără puterea de a trece pragul. Poate că și-a amintit de bărbații care păraseau dormitorul acesta, pe vremea când era un copil. Trebuie să-și fi amintit izul de sex, alcool, transpirație, spermă și secreții vaginale care ieșea din încăpere. Să-și fi amintit gemetele de plăcere ale mamei lui, găjăitul amantului de serviciu, vocile, țipetele, loviturile. Să-și fi amintit diminețile de duminică în care maică-sa stătea singură în pat, îmbrăcată în cămașa ei de noapte zdrențuită, fără nici un bărbat care să-i deschidă picioarele, să se urce pe ea și să-și dea drumul repede în ea. Probabil că și-a imaginat-o uitându-se cu atenție, de nenumărate ori, la umbrele albe de pe radiografii, tumorile care-i rodeau țesuturile. Și-a imaginat-o scriind ultima ei scrisoare, cu mâna tremurătoare, cu privirea pierdută. Și-a imaginat-o pășind peste pragul acesta, coborând treptele care o despărteau de scaun și de funie.

Extenuat, închid ochii și adorm pe loc. Mă trezesc speriat. Nu există nici un ceas care să-mi arate cât timp a trecut. Sting lumina și mă ridic din pat. Cobor la parter. Pick-up-ul continuă să repete obsesiv *Ne me quitte pas*. Îl văd pe Humberto prăbușit la câțiva metri de locul unde îl lăsasem. S-a târât spre ușa de la intrare, iar acum zace pe jos, sforăind.

Duhoarea, muzica, ucigaşul. Greaţa. Mă întorc şi urc hotărât la etaj, ies prin fereastra atelierului de croitorie improvizat, ajung pe scara în spirală şi dispar pe acoperişuri.

Soarele îşi face apariţia printre copaci. Trag adânc aer în piept.

Carl von Clausewitz s-a așezat pe marginea patului. Și-a simțit din nou gâtlejul și buzele uscate. Fruntea plină de transpirație. Trupul slăbit. Durerea ascuțită din burtă. Crampe. Supraviețuise nenumăratelor bătălii, luptelor corp la corp, bombardamentelor, șarjelor de cavalerie. De la vârsta de doisprezece ani, când tatăl lui l-a înrolat în armata prusacă, suportase cele mai cumplite neajunsuri ale războiului: foame, frig, nesomn, răni, încarcerare. Acum, Von Clausewitz, războinicul neînfricat, suferea în camera lui de o boală nedemnă: holera. Să mori din cauza diareei și vomitărilor trebuie să-i fi părut o umilire îngrozitoare pentru un militar de calibrul său. Își dorea să-și recapete puterile pentru a putea merge din nou pe câmpul de luptă și a muri cu un glonț în piept.

Von Clausewitz a chemat-o pe Marie, soția lui. I-a strigat să-i aducă apă. Femeia s-a grăbit să-i potolească setea, i-a pus o batistă udă pe frunte și a luat oalele de noapte pline de excremente lichide ca să le golească, să le spele și să le aducă înapoi, pentru ca soțul ei să le umple din nou. Generalului nu-i ajungeau nici cele patru oale de noapte.

Von Clausewitz s-a uitat în urma ei. Cât de mult trebuia să-l iubească soția lui dacă-i suporta toate mizeriile și, mai ales, proasta lui dispoziție. O lăsase singură și plecase la luptă pentru lungi perioade de timp. În ciuda îndelungatelor lui absențe, Marie von Brühl, provenind dintr-o importantă familie din Turingia, era extrem de mândră de soțul ei. Nu era doar un ofițer strălucit, care participase la operațiunile de pe Rin și la Războaiele Napoleonice, ci și un strateg și un teoretician

militar care în timpul zilei conducea Școala de Război din Prusia, iar noaptea scria la un vast tratat numit *Despre război*.

Von Clausewitz a băut toată apa din pahar, în ciuda indicațiilor doctorului de a bea doar câteva înghițituri, pentru a nu-și distruge și mai tare intestinele slăbite. Dar setea era insuportabilă și cele câteva înghițituri nu i-o potoleau deloc. A vrut să se lungească pe pat, dar un acces violent de vomă l-a făcut să îngenuncheze lângă singura oală de noapte pe care-o mai avea la îndemână. A dat afară din el toată apa pe care tocmai o băuse. Oala a dat pe dinafară. Mai pățise asta. Trebuia să asculte de doctor și să bea mai puține lichide. Supărat pe prostia lui, s-a lovit cu palma peste frunte: „Învață, învață“, și-a zis. A încercat să se ridice. Își văzuse mulți soldați murind de holeră pe câmpiile mănoase de la granița cu Polonia. Majoritatea dintre ei mureau în patru labe, după ce-și vărsau mațele, fără a mai avea puterea de a se ridica. O poziție umilitoare, fără discuție. Dar el nu, nu va muri așa, în genunchi, dinaintea unei oale de noapte.

S-a prins de căpătâiul patului și a reușit cu greu să se urce la loc. S-a abținut să vomite din nou ca să nu mânjească așternutul. Respira tot mai greu. Măcar dacă ar fi putut dormi puțin.

Marie a revenit în dormitor. A văzut dușumeaua plină de vomă. A lăsat jos oalele de noapte curate și s-a repezit la soțul ei. Era întins în pat, cu ochii deschiși, privind într-un punct fix. Femeia a dat fuga după servitori. Unul dintre ei a încercat să-l resusciteze, dar deja nu mai era nimic de făcut. Von Clausewitz fusese învins de holeră.

A murit în șaisprezece noiembrie, o mie opt sute treizeci și unu, la vârsta de cincizeci și unu de ani. Von Clausewitz a lăsat în urma lui o carte importantă, publicată postum de Marie. Tratatul său, *Despre război*, continuă să aibă o mare influență în tacticile și acțiunile de război contemporane.

Fragmente din primul volum al tratatului *Despre război*:

„Există multe căi prin care putem îndeplini obiectivele unui război; aceste căi nu presupun neapărat înfrângerea inamicului.“

„Războiul, adică ostilitatea și activitățile forțelor inamice, nu poate fi considerat încheiat până când voința inamicului nu a fost și ea înfrântă.“

„Rezultatul unui război nu e niciodată definitiv.“

„Dacă vrem să-l învingem pe inamicul nostru, trebuie să ne dozăm eforturile în acord cu capacitatea lui de rezistență. Aceasta ține de suma următorilor doi factori: totalitatea mijloacelor de care dispune și puterea voinței lui.“

„Războiul implică pericol, în consecință, mai presus de orice, curajul este cea mai importantă calitate a unui luptător.“

„Războiul înseamnă degradare fizică, durere și suferință. Pentru a nu fi învins de acestea, e nevoie de forță fizică și spirituală, care, fie ea din naștere sau dobândită prin antrenament, ne va ajuta să rezistăm.“

„Trei sferturi dintre deciziile luate în timpul unui război se bazează pe incertitudine. Așadar, e nevoie de o inteligență fină și vizionară, care să găsească adevărul prin instinct.“

„...două calități: în primul rând, o inteligență care chiar și în cea mai neagră beznă să aibă sclipiri de lumină interioară care să conducă la adevăr și, în al doilea rând, curajul de a urma acele sclipiri.“

Veterinarul a insistat să doarmă din nou în camera fiului său, dar Robert l-a refuzat, preferând să-și petreacă noaptea în cort. L-a instalat dincolo de drum, la vreo sută de metri de casă. Și-a zis că e mai bine să stea departe de John Sycamore, sau cum l-o fi chemând. Mai ales după litania de premoniții pe care i-a turuit-o pe pășune. Una dintre ele i s-a părut de o precizie înspăimântătoare: l-a avertizat să nu zboare cu elicopterul. „Vei muri ars. Elicopterul se va prăbuși peste conducte și peste sute de muncitori. Vor muri mulți.“ Firește că John știa de Amaruq și că Robert zbura des cu elicopterul – îi povestise cum și unde îl găsisese pe Nujuagtutuq. Dar nu-și amintea să-i fi spus unde muncea, nici să-i fi descris șantierul ridicat pentru construirea oleoductului. Veterinarul continuase: „În curând cei trei copii ai tăi vor fi orfani.“ Era convins că nu-i vorbise nici despre copiii lui. De unde și cum dedusese că avea trei copii? Robert s-a simțit copleșit de toate acele presentimente născute din alcool, nebunie și delir.

Pătruns de rolul lui de șaman, fără să-i pese de frigul din ce în ce mai aspru, John nu s-a oprit din elucubrații. A afirmat că avertizările erau formulate de către spirite. „Eu sunt doar un mesager“, a zis cu o solemnitate care lui Robert i s-a părut vecină cu ridicolul sau, și mai rău, cu nebunia.

S-au întors acasă. John a mai scos o sticlă de whisky și a insistat pe lângă Robert s-o bea împreună pe verandă, în ciuda vântului înghețat care bătea dinspre nord. Robert a refuzat – avea senzația că nu mai poate sta nici o clipă în frig –, dar John l-a tot bătut la cap, până când și-a zis c-ar fi mai bine să nu-l contrazică. Veterinarul s-a prăbușit într-un fotoliu de pe verandă. Robert a băut un singur pahar, ca să se încălzească, dar John nu s-a lăsat până nu a dat pe gât o jumătate de sticlă, după care a

adormit în fotoliu. Robert știa că dacă-l lăsa să doarmă acolo, afară, ar fi putut degera. Dar nici nu se vedea în stare să-l care până-n casă. Părea să cântărească cel puțin o sută patruzeci de kilograme. Robert a intrat în casă, a găsit câteva pături și l-a învelit cu ele.

S-a îmbrăcat gros, a instalat cortul, s-a dus în casă și l-a luat pe Nujuaqtutuq. Se temea ca nu cumva John să se trezească și să-l ucidă, mânat de vreunul dintre delirurile lui. L-a cărat până la camionetă și l-a pus în benă. Apoi a prins și remorca. A luminat cușca. Lupoaica, ghemuită, l-a privit insistent. Ochii ei plini de furie arătau cât de sătulă era de viața în spații atât de strâmte. Robert știa că dacă și-ar fi apropiat mâna de ea, lupoaica l-ar fi mușcat.

A parcat camioneta lângă cort. I-a aruncat lupoacei o bucată de carne, i-a umplut vasul cu apă și a aruncat o prelată peste cușcă pentru a o apăra de vânt. Pe Nujuaqtutuq l-a culcat într-un colț al cortului, apoi, epuizat și agitat, Robert s-a băgat în sacul de dormit și s-a lăsat pradă somnului.

A visat foc, accidente, morți. Totul părea real, viu. S-a trezit de mai multe ori, speriat, cuprins de neliniște. Chiar dacă erau absurde, cuvintele lui John îl tulburaseră. S-a ridicat în capul oaselor ca să se mai liniștească. Nimic nu putea fi sigur din tot ceea ce-i spusese omul acela. Nimeni nu putea ghici viitorul. Bunicul său, un om profund religios, îi spusese adeseori că ghicitorii și vrăjitorii vor arde în iazul de foc, așa cum zice Biblia. Când Robert l-a întrebat de ce, bunicul lui i-a răspuns: „Pentru că provoacă neliniște.” Potopul ăsta de coșmaruri confirma spusese bunicului.

S-a întins, încă tulburat de ultimul coșmar. A inspirat adânc ca să se liniștească. El, un ateu devotat științei, nu trebuia să ia în seamă aiurelile unui schizofrenic beat. Și totuși, dacă exista cea mai mică posibilitate ca prevestirile lui să se îndeplinească? După un timp s-a calmat cu totul și a adormit din nou.

Înainte să se crape de zi, a auzit scârțâit de pași pe zăpadă. Năuc de somn, s-a ridicat și a luat pușca. A zărit o umbră prin prelata cortului. A rămas nemișcat câteva secunde, până când a auzit vocea Patriciei. „Domnule, puteți să veniți puțin?” Robert a deschis ușa. Patricia stătea în fața cortului, cu o cămașă de noapte și-un capot pe ea și niște șlapi în picioare. Respira agitat și aburul respirației se vedea pe pășunea înghețată, luminată de lună. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat-o Robert. Fata a făcut un semn spre casă. „Așteaptă un minut”, i-a zis Robert. Și-a luat cizmele și o geacă groasă. Imediat ce a ieșit din cort, Patricia, fără o vorbă, a țâșnit în direcția casei. Robert a ajuns-o din urmă și a prins-o de umeri. „Spune-mi ce s-a întâmplat?” Fata l-a privit îndurerată. „Tata”, a zis, după care a luat-o din nou la fugă.

Intru în casa mea în zori. Tâmpilele încă îmi zvâcnesc. Gura mi-e uscată. Mâinile mă dor. Simt o greutate în coșul pieptului. Hainele îmi duhnesc a cadavru. Le dau jos de pe mine și le pun direct în mașina de spălat. Pun detergent și o jumătate de sticlă dintr-unul din parfumurile tatălui meu: English Leather.

Ies gol din spălător și mă duc să-i dau de mâncare lui King. Câinele mă amușină și se îndepărtează de mine, temător. Îi umplu vasul cu mâncare și cobor la Colț. Reacționează la fel. Își bagă coada între picioare și se ascunde sub chiuvetă. Instinctul îi face să stea departe de mine. Pielea mea miroase a moarte.

Aud soneria. Mă uit pe furiș de după perdele. E Chelo. Pare îngrijorată. Sunt tentat să-i deschid. Am nevoie s-o îmbrățișez, s-o sărut, să-i aud vocea. Să-mi lipesc fața de fusta ei și ea să mă mângâie. Să dormim înlănțuiți, cât mai aproape posibil. Dar nu, ea trebuie să stea departe. Asta e răzbunarea mea și numai a mea.

Nu-și dezlipește degetul de butonul soneriei. Mă decid să fac un duș ca să nu mai aud soneria. Închid ochii și las apa să-mi

curgă pe trup. Mă săpunesec de mai multe ori ca să scap de miros. Țărâitul soneriei ajunge până și la duș. Când ies, nu se mai aude.

Cobor în garaj, înfășurat într-un prosop. Găsesc mai multe bilețele strecurate de Chelo pe sub poarta de la intrare. E clar că a venit de mai multe ori. În unele bilețele mă imploră să nu mă răzbun, în altele se plânge că nu-i mai dau nici un semn. În toate își exprimă dragostea adâncă: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc.“ S-o cred sau să n-o cred?

Mă îmbrac și mă dau cu ce-a mai rămas din parfumul English Leather. Mă liniștește ideea că miros ca tatăl meu. Frunzăresc primul volum din *Despre război*. Trebuie să găsesc cât mai repede cheia care să mă ajute să iau decizia potrivită. Încerc s-o găsesc la Von Clausewitz, cel care a știut ce înseamnă să ucizi și cum e ca altul să vrea să te ucidă. Nu mă aștept la o soluție infailibilă. Caut un semn cât de mic, oricare ar fi el. Citesc:

„Există multe căi prin care putem îndeplini obiectivele unui război; aceste căi nu presupun neapărat înfrângerea inamicului.“

Apoi, imediat:

„Războiul, adică ostilitatea și activitățile forțelor inamice, nu poate fi considerat încheiat până când voința inamicului nu a fost și ea înfrântă.“

Von Clausewitz mă bagă în ceață. Pe de-o parte, zice că nu trebuie neapărat să-mi înving inamicul, iar pe de altă parte, că războiul meu nu se va sfârși până când nu-l voi supune. Nu pot să-l supun pe Humberto mai mult decât am făcut-o acum. Probabil că are pantalonii plini de căcat și de pișat, e mort de sete, înfometat, distrus de lovituri. Cum să-l supun mai mult?

Al treilea citat îmi aruncă în aer speranța de-a găsi un răspuns categoric:

„Rezultatul unui război nu e niciodată definitiv.“

La dracu'! Nu e niciodată definitiv? Atunci la ce bun atâta efort, atâtea riscuri? Asta înseamnă că Humberto, dacă-l las în

viață, mă poate ucide? N-am altă alternativă decât aceea de a-l distruge, deci de a-l ucide?

Decepționat, mă ridic în picioare și încep să citesc cu voce tare. Poate că așa mi se va revela un mesaj ascuns în măruntaiele frazei. Degeaba. Trec direct la volumul al treilea. Von Clausewitz explică cu lux de amănunte cum să ataci și să aperi râuri, munți, lacuri, dar mie nu-mi arată nici un drum clar.

Scotocesc prin biblioteca lui Carlos. Găsesc *Arta războiului* de Sun Tzu. O deschid cu speranța că un războinic chinez de acum două mii patru sute de ani poate să-mi dea un indiciu care să-mi arate ce-am de făcut mai departe.

Citesc la întâmplare, și în capitolul XI, „Cele nouă situații“, paragraful 65, găsesc următoarele:

„Dacă inamicul lasă o ușă deschisă, grăbește-te să intri.“

Citesc imediat și paragraful 66:

„Ia-o înaintea inamicului tău, ia în stăpânire ceea ce el își dorește cel mai mult, grăbindu-i astfel, pe nesimțite, înfrângerea.“

Sar la capitolul XII, „Atacul cu foc“ și citesc paragraful 19:

„Dacă ești în avantaj, fă un pas în față, dacă nu, rămâi pe loc.“

În sfârșit, paragraful 57 din capitolul XI îmi dă speranțe:

„Pune-ți armata în pericol de moarte, și va supraviețui. Arunc-o în bătălii disperate, și va merge mai departe.“

San Tzu îmi luminează mintea. Tot nu știu ce să fac mai departe, dar mi-e limpede că trebuie să acționez. Dușmanul meu mi-a deschis o ușă, cea a nebuniei sale, reale sau aparente, și trebuie să profit. Sunt în avantaj și trebuie să-l domin fizic și, mai ales, emoțional. N-am să te omor, Humberto, dar o să regreti cumplit că l-ai ucis pe Carlos.

Trebuie să fiu pregătit. Am nevoie de cloroform, fașă, căluș, spirt sanitar și odorizant de cameră pe bază de aerosoli. Urc pe acoperiș. Mă furișez pe după rezervoarele de apă până ajung la capătul străzii Retorno 201. Cobor în curtea familiei Ruiz, merg până la colțul străzii, intru în curtea lui Chorizo și străbat

acoperișurile caselor de pe Retorno 207. De acolo văd casa lui Chelo. Nu știu dacă cineva poate afirma la vârsta de șapțișpe ani că și-a întâlnit femeia vieții, dar acum chiar cred asta, sunt absolut convins.

Cobor în zona cu străduțe din spatele școlii Centenario și trec prin pasajul care dă în Retorno 204. Mă îndrept spre bulevardul Emiliano Zapata, trec de biserică și o țin drept spre La Viga. Dau colțul străzii și ajung la magazinul Gigante. Zeci de oameni mișună prin marele supermarket. Mă feresc să dau ochii cu vreun cunoscut și cumpăr tot ce am nevoie cât de repede pot.

Mă întorc acasă pe străduțele din Modelito. De la colț îi văd pe cei doi băieți cuminți care păzesc casa lui Humberto. Habar n-au că îl țin legat pe dușmanul meu înăuntrul casei. Un morman de carne care face pe el și sforăie. Deschid poarta pe furiș și intru.

Prăjesc un piept de pui și-mi fac o salată. Mai sunt niște ore bune până când mă voi duce la Humberto. Mănânc, apoi, ca să-mi omor timpul, mă întind în sufragerie și citesc numere vechi din *Mecánica Popular*, revista pe care o colecționa tatăl meu. Nu reușesc să mă concentrez. Tensiunea crește minut cu minut. Fac flotări și genuflexiuni. Urc și cobor scara interioară. Trebuie să-mi consum energia cu ceva. Dacă mă opresc, explodez.

Mă mișc până la epuizare. Acum, că am scăpat de energia în exces, mă simt mai liniștit. Sleit de puteri, mă duc în dormitorul părinților mei și mă uit la televizor. E unul alb-negru, nu color, ca cel al familiei Tena. Văd *Bonanza* dublat de portoricani. E amuzant să-i auzi pe toți acei cowboy din vestul sălbatic vorbind ca oamenii din Caraibe.

Adorm. Mă trezește King, lingându-mi mâna. Sar din somn și-i trag una peste bot. King schelălăie și fuge clătinându-se să se ascundă în camera lui Carlos. Paranoic, scotocesc cu privirea dormitorul. Nu e nimeni și nimic care să mă amenințe.

Opresc televizorul. Mă dor maxilarele. Probabil că mi-am încleștat dinții în somn. Mă uit pe fereastră. Casa lui Humberto e păzită acum de alți doi tineri. Amândoi blonzi, tunși periuță. Au aerul celor din Altos de Jalisco. „Niște blonduți de la grajduri“, cum zicea bunica. N-au mai mult de douăzeci și unu de ani. Supraveghează casa atenți, fără să facă nici un efort pentru a-și ascunde arma de la brâu.

E opt seara. Voi aștepta să treacă mult de miezul nopții, ca abia apoi să mă duc la Humberto. Trebuie să fac ceva între timp, dacă nu vreau să-mi explodeze creierul de la atâta tensiune, toată materia cenușie să mi se scurgă printre buze și prin nări, picurând disperare și panică.

Se scurge cu greu încă o jumătate de oră. Îmi trece prin minte să mă uit din nou la televizor, la programe americane. Dar nu mai suport. Sun Tzu spune clar: „Dacă ești în avantaj, fă un pas în față, dacă nu, rămâi pe loc.“ La nouă seara mă ridic și mă pregătesc. E timpul să mă întorc în casa lui Humberto.

Quem deus vult perdere, dementat prius.

Când dumnezeu vrea să te piardă, mai întâi îți ia mințile.

Chiar dacă avea șlapi în picioare, Patricia a alergat foarte repede. Robert s-a ținut cu greu după ea. Delicata fetiță părea să plutească pe deasupra zăpezii, pe când Robert se afunda la fiecare pas. Patricia s-a oprit de mai multe ori ca să-l aștepte. Au ajuns la casă. Fata a deschis ușa și a încremenit în prag. Robert a ajuns și el și s-a oprit lângă ea. În lumina lămpilor, John se învârtea prin încăpere, gol de la brâu în sus, bolborosind fraze fără noimă. Ferestrele erau sparte și o parte din mobilier distrus. Perdelele fluturau în bătaia vântului înghețat. Din capul scării, cei doi copii mai mici priveau îngroziți întreaga scenă.

Patriciei părea să nu-i mai ajungă aerul. Robert nu știa pe care dintre ei să-l liniștească mai întâi, pe fată sau pe John, care gâfâia bântuind prin încăpere. Robert a făcut un pas spre el. „John“, a zis. Bărbatul s-a întors și s-a uitat prin el. „John, așază-te acolo, te rog“, i-a zis Robert, indicându-i fotoliul de lângă fereastră. John s-a schimbat brusc la față și s-a apropiat amenințător de ei. Robert s-a interpus între bărbat și fiică-sa. „E în regulă“, i-a zis. John a oftat adânc. Pe pielea lui albă se vedeau câteva tăieturi, firicele de sânge i se scurgeau pe piept, pe spate și pe abdomen. „Te rog, stai jos“, i-a repetat Robert. I-a făcut semn din cap Patriciei să se ducă în bucătărie. Ascultătoare, fetița s-a dus și s-a refugiat după masă. John a ținut-o cu privirea și a bâiguit ceva ininteligibil. Robert le-a aruncat o privire copiilor din capul scării. „Mergeți în camera voastră“, le-a cerut, și ei s-au grăbit să-i dea ascultare.

„Stai jos“, a insistat Robert. Veterinarul s-a întors și a contemplat dezastrul din fața ochilor săi. Părea dezorientat. Fața i s-a îmbânzit și a mers clătinându-se până la una dintre ferestrele sparte. A început să împingă cu degetul un ciob. „Ai grijă,

te-ai putea tăia", l-a avertizat Robert. John și-a retras degetul, a bombănit iarăși câteva fraze fără înțeles și s-a dus la fotoliul spre care arăta Robert. S-a așezat și a început să-și zgândăre abulic una dintre rănilile de pe piept.

Păstrându-și calmul, Robert și-a întors privirea spre bucătărie și a chemat-o pe Patricia. Fetița s-a apropiat tiptil. „Ia-i pe frățiorii tăi, îmbrăcați-vă bine și veniți jos în cea mai mare liniște.“ Docilă, Patricia s-a furișat prin spatele lui Robert și a urcat treptele încercând să calce cât mai ușor ca să nu scârțâie și să-i atragă astfel atenția lui John.

Robert s-a apropiat de John. „Cum te simți?“ l-a întrebat. Veterinarul n-a răspuns, a continuat doar să-și zgârie carnea cu unghiile. Robert a dat să se așeze în fotoliul alăturat, însă John și-a lăsat mâna în fotoliu împiedicându-l să se așeze. Robert s-a dat un pas în spate. John s-a uitat urât la el, apoi și-a mutat din nou privirea spre fereastră.

Copiii au coborât în tăcere. Robert le-a făcut semn din cap să iasă. Au mers la ușă și s-au îmbrăcat cu hainele groase din cuierul de la intrare. John i-a simțit și le-a aruncat o privire mânioasă. Mezinul a înmărmurit sub privirea intensă a tatălui. „Unde mergeți?“ a strigat veterinarul. Robert a intervenit imediat. „Merg cu mine.“ John a scuturat din cap. „Înapoi“, le-a ordonat hotărât. Copiii s-au grăbit să se întoarcă, dar Robert i-a oprit cu un gest al mâinii. „Copiii merg cu mine“, a repetat el cu fermitate. John s-a ridicat pe jumătate. Robert s-a întors spre copii. „Ieșiți imediat și așteptați-mă în cort.“ Copiii au rămas pe loc, uluiți, atenți la tatăl lor. „Plecați odată!“ le-a cerut Robert. Patricia i-a împins spre ieșire și au rupt-o la fugă imediat ce-au ieșit din casă. John i-a urmărit pe fereastră, zâmbitor. „Ce ți-e și cu bestiile astea mici. Nici nu știu să alerge prin zăpadă“. Robert s-a uitat și el pe fereastră. Micuții alunecau și cădeau pe brânci în nămeți, apoi se ridicau, dar numai pentru a cădea din nou după câțiva metri. „Ar trebui abandonați în pădure“, i-a zis veterinarul

lui Robert, „sunt niște inutili. Nu-s buni de nimic.“ S-a așezat la loc și a început să bâiguie din nou.

Robert i-a găsit pe copii în cort. Se refugiaseră în colțul opus celui în care zăcea Nujuaqtutuq. I-a luminat cu lanterna. Toți trei l-au privit speriați. Băiețelul dăduse cu fruntea de zăpadă și se tăiasse ușor. Robert s-a apropiat să-i cerceteze rana, dar copilul s-a tras înapoi. „Te doare?“ l-a întrebat. Băiețelul a tăcut mâlc. Robert s-a dus la camionetă și a adus un sac de dormit și câteva pături. A desfăcut sacul. „Voi doi dormiți în asta“, le-a zis celor doi copii mai mici, apoi i-a arătat Patriciei sacul lui de dormit. „Tu culcă-te acolo.“

Robert a stins lanterna. În lumina lunii, filtrată de prelata cortului, i-a văzut cum stăteau toți cu ochii larg deschiși, temători. „Totul va fi bine“, le-a zis, dar fără prea multă convingere. Ce avea să facă acum? Strigătul de ajutor al Patriciei era mai mult decât justificat. John era un om extrem de violent, care izbucnea din te miri ce. Robert nu știa ce să facă cu copiii. Să-i ducă la poliție și să-l denunțe pe John, sau să nu se amestece în familia lor.

S-a învelit în pături și a încercat să doarmă. Copiii șușoteau între ei. I-a venit să le ceară să tacă, dar s-a abținut. Aveau nevoie să-și alunge spaima, să se sprijine unii pe alții. I-a ascultat timp de câteva minute, apoi a căzut într-un somn adânc.

Dimineța, l-a trezit zgomotul unei mașini ce se apropia. A sărit în picioare. A deschis ușa cortului și a văzut apropiindu-se camioneta lui John. Lumina soarelui reflectându-se în zăpadă l-a orbit. Robert a auzit mașina oprindu-se, apoi o portieră deschizându-se. A luat repede cuțitul și și l-a strecurat în buzunarul din spate al pantalonilor. „Robert“, a strigat veterinarul. „Ieși o clipă.“ „Imediat, așteaptă un moment“, i-a răspuns Robert. În timp ce-și trăgea cizmele, a aruncat o privire spre copii. Cei mici dormeau, dar Patricia îl privea atentă. A încercat s-o liniștească din ochi, apoi a ieșit.

John îl aștepta în fața camionetei, cu niște dosare în mână, îmbrăcat cu o geacă din piele de oaie și cu blugi. „Bună dimineată“, l-a salutat Robert. John nu i-a răspuns. Părea extrem de tulburat, cu privirea ațintită în pământ. După mai multe secunde, a reușit să articuleze câteva cuvinte. „Vreau să vorbesc cu dumneata“, a zis fără să-și ridice capul din pământ. „Despre ce?“ l-a întrebat Robert. John s-a îndreptat de spate, a făcut doi pași și i-a întins dosarele. „Ia-le“, i-a zis. Robert n-a dat nici un semn c-ar vrea să le ia. „Te rog“, a insistat John, ținând dosarele în mâna întinsă. „Ce-i cu ele?“ Veterinarul s-a uitat în zare. „Nu mai pot continua“, a zis, „pur și simplu nu mai pot.“ A stat o clipă pe gânduri. „Nu sunt un tată bun“, a zis, după care i-a întins dosarele din nou. „Te rog să le iei.“ Robert a acceptat dosarele și când a dat să le deschidă, John l-a oprit. „Sunt actele fermei. Printre ele e și un document care atestă că îți cedez a treia parte din teren și din cireadă și încă unul prin care-ți confer dreptul de înfiere a copiilor mei.“ „Ce tot vorbești acolo?“ a întrebat Robert. „Copiilor mei le va fi mai bine cu dumneta“, a zis veterinarul. „Toate actele sunt în ordine.“ Robert a scuturat din cap. „Așa ceva nu se poate. Nici măcar nu mă cunoști, nu știi nimic despre mine.“ John s-a uitat lung la el. „Ai grijă de ei, te rog“, a zis, apoi s-a întors și s-a dus la camionetă. Robert s-a grăbit să-l ajungă din urmă. „Nici nu mă gândesc să accept așa ceva“, a zis și i-a întins dosarele. Veterinarul le-a îndepărtat de el cu o mână și a deschis portiera ca să urce în mașină. Robert l-a împiedicat să plece. „Copiii ăștia sunt responsabilitatea dumitale, nu a mea. Sunt copiii tăi, ce naiba!“ John a părut să n-audă nimic și a pornit motorul, fără să închidă portiera. „Ai grijă de ei“, a repetat. A apăsat accelerația și s-a îndepărtat în viteză, patinând pe zăpadă. Robert s-a uitat în urma camionetei până când aceasta s-a transformat într-un punct din depărtare. Apoi s-a întors la cort. Patricia îl urmărea cu privirea, arătându-se acum mult mai sigură pe ea.

Exact cum bănuisem, Humberto pute a excremente și-a urină. Iar întreaga casă duhnește și mai tare. Cadavrul emană fără încetare torente pestilențiale. Muzica lui Brel se aude încontinuu. O coloană sonoră potrivită tabloului: natură moartă cu fiu.

Opresc pick-up-ul. Dau cu spray prin fiecare colț al încăperii și-mi pun masca pe față. Mirosul de lime și lămâie nu face altceva decât să intensifice proprietățile duhnitoare ale cadaverinei și putrescinei. Deschid ferestrele. Nu e nici o adiere de vânt care să alunge putoarea. E incredibil cum a rezistat Humberto fără să vomite.

Nu mai rezist, așa că ies în grădină. Mi se face greață din nou. Îmi scot masca și o pun în buzunarul pantalonilor. Nu trebuie să las nici o urmă. Îmi îndrept privirea spre lună. Când l-au omorât pe Carlos, doi oameni săltau pe suprafața ei. Am maculat luna. De ce? La ce bun toată acea călătorie extraordinară până la pustietatea craterelor din Marea Liniștii? Privesc luna și se reaprinde în mine furia împotriva lui Humberto.

Mă întorc în casă. Humberto s-a târât până la un perete de care acum stă sprijinit. Mă privește și mormăie ceva prin căluș. Nu înțeleg ce-mi spune. Mă aplec spre el. „Ce vrei?“ îl întreb. Deschide gura. Călușul i-a provocat răni. „Ți-l scot, dacă nu urli.“ Humberto, docil, face semn că e de acord.

Prevăzător, închid ferestrele. Nu pot risca să înceapă să urle ca descreieratul. Îl prind de picioare și-l târăsc în bucătărie. Cred că rănilor de pe spate i-au luat foc la frecarea cu covorul, pentru că se zbate și geme.

Îl sprijin de frigider și blochez ușa cu un scaun. „Să nu cumva să strigi“, îl avertizez. Trec în spatele lui și-i scot cărpa din gură. Imediat își trece limba peste rănilor provocate de căluș la colțurile gurii.

Îl sprijin de un raft și umplu un pahar cu apă. Mă aplec să-i dau să bea, dar își întoarce fața. Mai încerc o dată. Refuză.

Continuă să arate rău de tot. Ochiul drept îi este încă umflat, abia și-l poate deschide. Nu poate trage aer prin nasul zdrobit. Gâfâie cu gura deschisă. Își aduce aportul la duhoare cu urina, excrementele, sângele și puroiul lui. Câte mirosuri emană trupurile din adâncul măruntaielor. „Nu vrei apă?” îl întreb. Humberto își întoarce fața. Cred că e mort de sete, dar nu se lasă. Poate că își dorește să moară, de fapt.

Trag un scaun și mă așez în fața lui. Un gândac de bucătărie iese de sub aragaz și aleargă de-a lungul pereților până găsește o crăpătură prin care să dispară. Îmi vine în minte ideea absurdă că l-am transformat pe Humberto în propriul meu Gregor Samsa¹. Un gândac, o insectă demnă de a fi strivită și atât.

Mi se face rușine de mine însumi. Mă comport ca un călău al călăului. Poate că Humberto are nevoie de o lecție, ca să folosesc limbajul băieților cumiști. O pedeapsă pentru înfumurare. Numai un înfumurat poate să creadă că acționează în numele lui Dumnezeu, o ființă inventată. Dacă Dumnezeu e atotputernic, cum pretind susținătorii lui, de ce nu se apără singur? Ar putea foarte bine să prefacă în scrum printr-un trăsnet sau să șteargă de pe fața pământului cu un val imens pe oricine îl ofensează. Atât de mic și de neînsemnat să fie Dumnezeu încât să aibă nevoie de pirpirii și înflăcărații lui slujitori? Prea multe necunoscute, prea multe elucubrații. Lipitorile răzbunării încep să mă lase fără sângele cutezanței.

Îi trag una peste picioare lui Humberto. „Bei apă sau nu?” Mă ignoră. Îi mai trag una. „Uită-te la mine”, îi cer. Continuă să stea cu privirea în jos. Pare să-i treacă un gând prin minte, pentru că începe să surâdă. „Ce-i atât de amuzant?” îl întreb. Se întoarce spre mine. „O să mă omori așa cum fratele tău și prietenii lui l-au omorât pe curistul din Oaxa?” Întrebarea lui mă ia pe nepregătite. „Ce?” Humberto zâmbește. „Nu știi, sau

¹ Personajul principal din povestirea *Metamorfoza* de Franz Kafka.

faci pe prostul pulii?“ E pentru prima dată când îl aud spunând prostii. „Sugi pula“, îi zic. „Ei l-au ciomăgit pe Quica până a murit. Nu ți-a spus fratele tău?“ Știu că minte ca să mă provoace. „Sugi pula“, îi zic din nou. „Grăsanul era iubișica ta și a prietenilor tăi, nu-i așa? Asta nu i-a plăcut lui Carlos, așa că l-a omorât.“ Îmi vine să-i zdrobesc toate oasele. „Taci odată, tâmpitul“, îi strig. „Fratele tău a omorât un gunoi, iar noi am omorât gunoiul care-a omorât un gunoi“, zice și zâmbește cu zâmbetul lui stupid și răutăcios. Iau cârpa și încerc să i-o înfund în gură. Ca să scape, se aruncă pe jos. Îl calc pe față. O dată, de două, de trei ori. Îi sparg buzele, nasul îi pâraie din nou. Mă aplec spre el. „Fratele meu n-a fost un criminal ca tine“, îi zic. „Asta crezi tu“, îmi răspunde. În ciuda șuvoiului de sânge, își păstrează zâmbetul enervant. Nu-l mai suport. Iau sticluta cu cloroform, golesc jumătate din ea pe față și îi astup cu ea nările și gura. Humberto se zbate. Oricât de tare apăs, cloroformul nu are efectul pe care l-a avut atunci când am anesteziat un iepure la ora de biologie ca să-l disecăm. Torn și mai mult peste față. I-o lipesc de față. Mă mânjesc cu sânge. Humberto tușește încontinuu, dar nu leșină. N-am reușit altceva decât să mai adaug un ingredient la toată această ostentație de mirosuri, de parcă cel de lămâie și lime n-ar fi fost suficient.

Cloroformul mă amețește. N-am reușit să-l fac să leșine, dar cel puțin e la fel de amețit ca mine. Îi ridic capul, îl prind de ceafă cu mâna stângă ca să-l imobilizez, iar cu dreapta îi înfund cârpa până-n gât. Se înăbușă, se sufocă. Nu-mi pasă. Continui să-i înfund cârpa în gură până când îl fac să tacă.

Îl las lungit pe jos și mă așez pe scaun. Știu că prin tot ceea ce mi-a spus a încercat să mă scoată din minți. Nu înțeleg cum îi pendulează mintea. Uneori pare cuprins de nebunie, alteori devine din nou manipulatorul dintotdeauna, cerebral și cu sânge rece.

Sting lumina. Bucătăria rămâne învăluită în beznă. Se aude numai respirația neregulată a lui Humberto și picurii robinetului în chiuvetă. Mă hotărâsc să cobor la subsol. E un loc care mi-a apărut frecvent în coșmaruri după moartea lui Carlos. Mă năpădeau imagini de la reuniunile de sâmbătă ale băieților cuminți, cagulele, ritualurile, șopotul rugăciunilor, tabla pe care Humberto scria numele celor care-și primiseră sentința.

Cobor treptele pregătit să înfrunt din nou locul ăla. Trebuie să scap de ceea ce a însemnat pentru mine, să-l elimin din coșmarurile mele. Aprind lumina. Nimic nu mai e cum a fost. Au dispărut cartoanele cu citate din Biblie, scaunele pliante, masa. Acum locul e plin de piese de mobilier claie peste grămadă, de cutii prăfuite legate cu sfoară, de flori artificiale fără petale, de ziare și reviste vechi. Tot ce-a mai rămas din acel trecut întunecat e o bucată din crucifixul de lemn, cu picioarele însângerate ale lui Cristos rupte în bucățele. Îl iau de jos și mă uit cu atenție la el. Lemnul rupt se termină într-un vârf ascuțit. Probabil că mama lui Humberto l-a izbit de pereți până l-a făcut bucăți.

Iau cu mine bucata de crucifix cu gândul de a o arunca la picioarele lui Humberto, să vadă ce-a rămas din cruciada lui de templier anacronic și stupid. Urc înapoi în sufragerie, iar când mă îndrept spre bucătărie, aud un zgomot. Mă întorc și văd o umbră coborând încet scara interioară. Mă uit după cuțit. L-am aruncat departe, să nu-l poată lua Humberto. Întunericul mă împiedică să văd unde e. Strâng în mâini bucata de crucifix, gata s-o folosesc ca pe o armă, și mă pitesc în cel mai îndepărtat ungher al încăperii.

Umbra continuă să coboare. Mă pregătesc de atac.

La Parguera este un sat de pescari din Puerto Rico, de pe coasta caraibiană. E faimos în toată lumea pentru coloratele case plutitoare, construite pe mangrove și pentru cele două golfuri în care apare fenomenul de bioluminiscență.

În timpul nopții, când apele încep să se agite, dinoflagelatele – microorganisme unicelulare – emit o lumină fosforescentă. Spectacolul atrage sute de turiști care ies în larg în bărci cu fundul de sticlă pentru a urmări cum scafandrii fac valuri ca să provoace străfulgerări de lumină albastră ce țâșnesc din bezna apelor.

Dar nu numai dinoflagelatele produc bioluminiscență, ci și alte specii, printre care licuricii, unele bacterii, anumiți pești, viermi și melci. Bioluminiscența e rezultatul interacțiunii a două elemente chimice: luciferina și luciferasa. Prima e o substanță al cărei efect luminiscent e catalizat prin oxidarea dată de cea de-a doua, care e o enzimă.

Cele două substanțe își datorează numele lui Lucifer, care pentru romani era „steaua dimineții”, adică Venus, astrul care strălucește în zori. În antichitate, termenul Lucifer mai era folosit și pentru a-i desemna pe oamenii care iradiau lumină și bunătate. Abia după multe secole, diavolul a fost numit Lucifer, ca o metaforă a ființei luminoase căzute din cer și, prin urmare, în dizgrația divină.

Oamenii de știință au numit cele două componente chimice, luciferina și luciferasa, în onoarea înțelesului original al termenului Lucifer: creator de lumină.

După ce John a plecat în camioneta sa, Robert s-a întors la casă, împreună cu copiii. Nu le-a venit să intre. Au rămas în prag, contemplând locuința devastată. Canapelele erau sfâșiate, masa din sufragerie făcută țăndări. Dușumeaua era plină de stropi de sânge. Mezinul s-a speriat și a izbucnit în plâns. Ca să-l liniștească, Robert i-a zis că o să aibă grijă de ei și că nu va lăsa pe nimeni să le facă rău.

Le-a zis să meargă la etaj și să-și adune lucrurile. S-au dus tăcuți în camerele lor. Inginerul a deschis sertarele unui birou și a găsit mai multe documente cu numele și semnătura lui John Sycamore. Semnătura coincidea perfect cu cea de pe documentele pe care i le dăduse John.

A ieșit să-și strângă și el lucrurile. A intrat în cort și a înghețat lângă Nujuaqtutuq. Continua să fie inconștient, dar respira mai regulat. Rănile începeau să se cicatrizeze și nu existau semne ale vreunei infecții. Robert l-a învelit în păături și l-a pus în lada camionetei. A prins de camionetă remorca în care se afla Pajamartuq și s-a întors în casă.

Pentru că nu aveau geamantane sau valize, copiii și-au adunat lucrurile în cutii de carton. Robert le-a făcut niște sandvi-ciuri, a umplut cu apă câteva bidoane și a pus într-un coșuleț biscuiți, pâine și mezeluri. I-a urcat pe copii în camionetă și au pornit spre casa lui Kenojuac.

Au trecut pe lângă gardul de care atârnav zeci de cadavre de lup, apoi au virat ca să intre pe drumul asfaltat. Copiii s-au uitat înapoi la ferma care dispărea treptat în depărtare.

Kenojuac și Chuck au rămas muți de uimire văzându-l pe Robert sosind cu trei copii și doi lupi. S-au apropiat de camionetă, curioși. Robert i-a spus lui Chuck cine erau copiii, motivul pentru care îi luase cu el, apoi i-a povestit și despre greutățile

prin care trecuse pentru a-l salva pe Nujuaqtutuq și cum făcuse rost de lupoaică. Chuck i-a tradus femeii. Kenojuac s-a apropiat de copii și i-a mângâiat pe cap cu tandrețe. „Fiți bine-veniți“, le-a zis într-o engleză stricată.

Kenojuac le-a făcut copiilor culcuș în sufragerie. A întins pe jos mai multe blăni de urs ca să doarmă pe ele. Le-a copt pâini umplute cu miez de nucă, pe care le-au mâncat cu lapte îndulcit cu sirop de arțar, primit în dar de la unul dintre cumpărătorii de piei.

După cină, copiii s-au dus la culcare. Kenojuac a aprins focul în șemineu și i-a învelit cu blăni de elan. Imediat ce femeia s-a ridicat de lângă ei, mezinul a început să plângă. Îi era dor de tatăl lui. Patricia l-a luat în brațe ca să-l liniștească. Robert a vrut și el să intervină, dar Chuck l-a oprit. Era important ca micuții să-și verse amarul și să se susțină între ei. După o vreme, toți trei dormeau duși.

În lumina lumânărilor, Chuck și Robert au verificat documentele lăsate de John Sycamore. Au verificat fiecare rând în parte. Nu exista nici un dubiu că cedarea celei de-a treia părți din teren, precum și custodia copiilor, avea valabilitate juridică. Au comparat semnătura lui John, atât pe cea din documentele din dosar, cât și pe cea din actele găsite de Robert în birou. Peste tot era aceeași semnătură. Documentele păreau să fie în ordine. Proprietatea era perfect delimitată, iar numărul de bovine, de acareturi și de unelte agricole care-i reveneau lui Robert erau inventariate în detaliu.

Documentele erau redactate fără greșală, ceea ce însemna că John le pregătise din timp și că fuseseră scrise sub îndrumarea unui expert în chestiuni juridice. În ciuda faptului că suferea de schizofrenie sau de delirium tremens, avusese suficientă luciditate încât să-și dea seama cât de mult rău le făcea copiilor săi și probabil că așteptase ani în șir ocazia de a-i lăsa în grija unei persoane de încredere.

Robert continua să fie șocat de soluția aleasă de veterinar. Își abandonase copiii, ce mai încolo și-ncoace, în mâinile unui străin. Iar acum, el, Robert, ce avea să le spună celor din familia lui? „Bună, de acum înainte ei o să trăiască împreună cu noi.“ Însemna o schimbare majoră, atât pentru soție și copiii lor, cât și pentru el însuși. Cum s-o convingă pe nevasta lui să-i primească pe cei trei copii, când el abia suporta să stea acasă câteva săptămâni? În plus, copiii veterinarului erau prost educați și probabil că izolarea lor atât de îndelungată avea să-i împiedice să se integreze, nu doar în sânul familiei, ci și în societate. Pe de altă parte, era convins că nu avea cum să nu țină cont de noile lui responsabilități. Trebuia să aibă grijă de copiii aceia, să-i educe și să-i protejeze.

În zonele din sudul țării, procesul de adopție era lung și complicat. Dar nu și aici, în Yukon și-n zonele din nord. Condițiile de trai ostile – furtuni de zăpadă violente, absența spitalelor și a medicilor, lipsa alimentelor, temperaturile extrem de joase – făceau ca oamenii să moară tineri și pe neașteptate. Era plin de copii rămași orfani, care supraviețuiau din mila vecinilor sau a rudelor care-i luau și-i creșteau în sânul familiilor lor. Dacă procedurile de adopție ar fi fost complicate, copiii ar fi rămas pe drumuri. De aceea, în Yukon era suficientă o scrisoare legalizată, precum cea semnată de veterinar.

Robert i-a privit îndelung pe copii, care dormeau înveliți în blăni. Nici măcar nu știa cum îi cheamă pe cei doi mai mici. A luat o ultimă înghițitură de cafea, le-a urat noapte bună unchiului său și lui Kenojuac și s-a dus să se culce în magazie. După ce-a ieșit din casă, a contemplat o vreme linia de cale ferată care străbătea câmpia. Imaginea acelei imensități acoperite cu zăpadă l-a făcut să-și spună că luase o decizie bună. Avea de gând să renunțe la munca de la firmă și să se mute din Whitehorse. Imediat ce va fi posibil, se va muta la fermă. Va face în așa fel încât copiii săi să muncească, dar fără să simtă asta

ca pe o obligație, ci ca pe un joc. Să se bucure de câmp. Să scape de zona de confort în care-i crescuse mama lor. Să mâne animalele prin zăpadă, să doarmă sub cerul liber. Să crească respirând aerul rece, să iasă din casă și să alerge încotro vor vedea cu ochii. Să-și obțină hrana din vânat și pescuit, să învețe numele animalelor, plantelor, insectelor, stelelor, constelațiilor. Vara să fie înțepați de țânțari și de muște negre. Să învețe să jupoaie și să tranșeze un animal. Să știe să facă un foc fără ajutorul chibriturilor, să gătească ce găsesc prin pădure. Să culeagă fructe de pădure. Nu-și dorea ca fiii lui să fie singuratici și tăcuți, precum cei ai veterinarului, dar trăiseră destul viața aceea asfixiantă, de orașel, închiși în casă pe toată durata iernii, pentru că mama lor se temea să nu răcească. Să se îmbolnăvească, să tușească, să facă febră, să-și creeze anticorpi. Să nu-i sperie clima și pădurile, pășunile înghețate și munții, să nu le fie teamă de nimeni și de nimic.

Gata, așa avea să fie. Se hotărâse. S-a dus la hambar și în lumina lunii l-a văzut pe Nujuaqtutuq stând în dreptul porții, privindu-l fix în ochi.

Umbra s-a oprit pe scara interioară. Strâng bucata de crucifix ca pe o armă. Bucata de lemn e suficient de ascuțită încât s-o pot înfige ca pe-un pumnal. Dacă e Zurita cu oamenii lui, nu mă voi lăsa arestat. N-am de gând să stau în închisoare nici măcar un singur minut. Dacă sunt băieții cuminți, atunci oricâți ar fi și indiferent cu ce ar fi înarmați, am să mă lupt cu ei pe viață și pe moarte. Sunt gata de orice.

Umbra se apropie. Stau nemișcat, pentru a nu-mi trăda prezența. Nu știu dacă e unul singur sau mai vin și alții. Mă ghemuiesc cât de mult pot și scrutez scara cu privirea. Cine coboară se oprește chiar pe ultima treaptă. Probabil l-a izbit mirosul de cadavru. Poate că-i vine să vomite. Umbra coboară și în sfârșit pășește în sufragerie. Mă pregătesc de atac. Mă ridic și strâng

crucifixul în pumn. Fac un pas în față și, exact în momentul în care sunt gata să mă năpustesc, îl văd în lumina lumânărilor pe Avilés. E ultimul om la care m-aș fi așteptat. Mă apucă furia. Ce caută el aici?

Avilés privește în jur ca și cum nu i-ar veni să-și creadă ochilor. Poate ar trebui să stau pe loc și să aștept să plece. Face câțiva pași și se uită la catafalc. Se vede că abia se ține să nu vomite. Observ că are un pistol. Îl ține în față, gata să tragă dacă e cazul. Mă tem că s-ar putea să nu mă recunoască în întuneric și să mă trezesc ciuruit. Îi vorbesc. „Sergio, sunt aici.“ Se întoarce spre ungher, căutându-mă din ochi. Mă îndrept spre el și fac semn spre pistol. „Sunt eu, nu trage.“ Avilés nu coboară arma. „Ești bine?“ Intru în lumină. „Da.“ După ce s-a asigurat că totul e în ordine, Avilés și-a prins pistolul la curea. „Nu mai suport duhoarea asta“, zice. Își acoperă gura cu palma, deschide ușa și iese în grădină.

Avilés își sprijină fruntea de perete. Inspiră adânc, încercând să scape de senzația de vomă. Mă duc la fereastră și o deschid. Aude scârțâitul balamalelor și se întoarce spre mine. Se îndreaptă de spate și merge să arunce o privire printre gratiile porții de la drum. Îi măsoară din priviri pe cei doi băieți cuminți, care stau de vorbă. Tiptil, se depărtează de poartă și se întoarce în sufragerie. „L-ai omorât pe individ?“ mă întreabă în șoaptă. „Nu“, îi răspund. „Dar ce-ai făcut cu el?“ În loc de răspuns, mă răsucesc pe călcâie și intru în bucătărie. Avilés vine după mine.

Aprind lumina. Humberto zace pe jos, cu privirea stinsă. Sub lumina becului din tavan, rănilor le se văd și mai bine. Avilés contemplă mormanul de carne care zace la picioarele lui, plin de urină și de excremente, cu cârpa înfundată în gură și puțind a cloroform. Se lasă pe vine și îi cercetează fața cu atenție. Își întoarce privirea spre mine. „Nu l-ai omorât, dar nici mult nu mai era.“

Îi zic că Humberto nu acceptă nici apă, nici mâncare. Avilés își apropie fața de cea a lui Humberto. „Așa e?” Humberto nu răspunde. Avilés îl prinde de bărbie și-l obligă să se uite la el. „N-ai de gând să bei apă, Lucifer?” Cuvântul Lucifer trezește o sclipire în subconștientul fanatic al lui Humberto. Încearcă să ne lovească dând furios din picioare, dar Avilés și cu mine evităm cu ușurință mișcările lui haotice. Se târăște ca să ajungă la noi, dar ne învârtim în jurul lui până nu mai poate. Pufnește agitat prin nasul său fracturat. Se sufocă. Pare că plămânii îi pot ceda în orice clipă.

Avilés îl provoacă din nou. „Hai, Lucifer, bea niște apă.” Humberto își ridică jumătatea superioară a corpului și încearcă să-l lovească cu capul. Avilés se ferește. Humberto cade pe spate și se lovește cu capul de dușumea. Îl doare, se vaită. Avilés se apleacă spre el. „Ești deshidratat”, îl avertizează. „Treaba ta dacă vrei să mori.” Humberto nici măcar nu se uită la el. Sergio îmi face semn să-l urmez și iese din bucătărie. Sting lumina, lăsându-l din nou pe Humberto în întuneric. Avilés urcă la etaj și dă o raită prin camere. „Unde putem sta de vorbă fără duhoarea asta?” Arăt spre camera din capătul holului, dormitorul mamei lui Humberto.

Închid ușa și ne așezăm pe pat. Aici mirosul nu e chiar atât de puternic, fiind atenuat și de izul ușor de parfum floral. „Uite ce-am ajuns să fac pentru tine, prostule”, îmi zice Avilés. Nu-i face nici o plăcere să se afle aici. Ia de pe birou o fotografie cu mama lui Humberto și o privește cu atenție. „Cred că femeia asta a fost foarte frumoasă. Uite ce pulpe frumoase.” Arunc o privire spre fotografie. Niciodată nu mi-ar fi dat prin cap să mă uit la pulpele unei femei, cu atât mai puțin când cea care le deține putrezește la parter. Avilés pune fotografia la locul ei și-și îndreaptă privirea spre mine. „Ce-ai de gând să faci?” mă întreabă. „Nu știu”, îi răspund. Avilés nu-și ia ochii de pe mine, nevenindu-i să creadă. „În bucătărie e un tip făcut praf și tu-mi

zici că nu știi ce să faci cu el?“ Dau din cap că într-adevăr nu știu. „Care-i planul?“ mă întreabă. Întrebarea lui mă arde. „N-am nici un plan“, îi mărturisesc. Avilés se scarpină în cap; violent, ca și cum scărpinatul l-ar ajuta să-i vină vreo idee bună. „Nu-l putem lăsa acolo și gata. Află poliția și ajungem după gratii.“ Vorbește la plural. Aș vrea să-i spun: „Asta e lupta mea și-am s-o scot singur la capăt“, dar adevărul e că solidaritatea lui îmi face bine.

Avilés trage concluzia că nu am altă opțiune decât să plec din oraș și să stau ascuns un timp îndelungat, până când apele se vor mai liniști. „Te duci cât mai departe și odată ajuns într-un loc sigur, sunăm la poliție și le spunem de Humberto.“ Ideea de a pleca de acasă și de a lăsa totul în urmă mă umple de amărăciune. Mă deranjează că trebuie să fug ca un șobolan, așa cum au făcut Humberto și ceilalți băieți cuminți după ce l-au ucis pe Carlos. Mi se pare o lașitate, dar dacă vreau să se facă dreptate pentru fratele meu, atunci e clar că n-am ce căuta după gratii.

Avilés vrea să știe dacă am destui bani ca să supraviețuiesc altundeva câteva luni. Îi zic că nu prea mai am. „Te pot ajuta eu până când îți găsești ceva de muncă“, zice el. Generozitatea lui mă emoționează. Avilés continuă să mă surprindă.

Tăcem. De la depărtare, se aude un radio. Recunosc vocea realizatorului emisiunii *Vibrații*, de la Radio Capital. Vorbește despre Hendrix: „Undele sonore ale chitarei sale reverberează pe scoarța noastră cerebrală, extind universul speciei umane.“ E emisiunea mea favorită, în ciuda frazelor complicate și baroce ale realizatorului. Avilés încearcă să mă facă să înțeleg că trebuie să-mi adun lucrurile și s-o șterg din oraș cât mai repede. Îmi propune să mă duc la Zaragoza, în provincia Coahuila, la ferma lui Jorge Jiménez, un actor, prieten de-al lui, cu care merge uneori la vânătoare. O să-l sune și e convins că mă va primi să stau la el cât timp va fi nevoie. „Și el și maică-sa, Luz Divina, sunt niște oameni foarte buni. O să se poarte frumos cu tine și poți fi sigur că acolo chiar nu te va găsi nimeni.“

Mă cuprinde deznădejdea. Ideea unei vieți de fugar îmi întoarce stomacul pe dos. Îi zic lui Avilés că sunt îngrijorat de soarta lui King și a lui Colț. „Mă ocup eu de Colț, iar Chelo deja are grijă de King“, îmi zice. Îl întreb dacă Chelo știe despre posibila mea fugă. „Normal“, îmi răspunde. „Ea e gata să vină oriunde după tine. Chiar acum te așteaptă pe acoperișul casei tale. E moartă de îngrijorare.“

De la radioul îndepărtat se aud acordurile piesei *Hey Joe*. Hendrix. Să nu cumva să uit să iau cu mine discurile lui. Viața mea exprimată în treizeci și trei de rotații pe minut. Am nevoie să le ascult mereu. E tot ce mi-a mai rămas din identitatea pe care o voi pierde peste câteva ore.

Avilés mă întreabă dacă am ceva important de rezolvat înainte de a dispărea din oraș. Îi povestesc despre conturile bancare ale lui Carlos și despre strategia avocatului de a intra în posesia banilor. Îi dezvălui că îl alesesem pe el să-mi fie tutore și garant de drept al bunurilor mele, dar că nu-i spusese mai repede pentru că încă nu începusem demersurile juridice.

Mă întreabă dacă e vorba despre bani mulți. Îi zic o sumă aproximativă. Mă roagă să mai repet o dată. Îi zic, cifră cu cifră. Se uită la mine stupefiat. „Asta-i o sumă uriașă. Atâția bani ajung și pentru strănepoții tăi.“ Dar demersurile legale gândite de avocat pentru a recupera banii i se par lui Avilés cam fără sorți de izbândă. „Poate să dureze ani întregi“, afirmă el. Vrea să știe dacă a fost înaintată vreo cerere către vreuna dintre bănci. Îi răspund că nu. „Nu mai avem timp“, zice, „trebuie să rezolvăm asta cât mai repede.“ Îl întreb dacă are el vreo soluție de a recupera banii. „Nu, dar găsesc eu ceva.“

Vrea să plece. Mă duc să-l ajut să iasă pe fereastră, dar, spre uimirea mea, e mult mai sprinten decât credeam. Se furișează pe pervaz, sare pe scară și dispăre în întunericul de pe acoperiș. Ar trebui să aștept puțin, apoi să-l urmez, dar mă hotărâsc să

mă mai duc o dată în bucătărie. E ultima mea șansă să stau față în față cu dușmanul meu.

Intru în bucătărie și aprind lumina. Humberto e treaz și mă privește cu teamă. L-am chinuit, l-am tiranizat și acum e de nerecunoscut sub masca aceea umflată și vânată. Mă las în genunchi lângă el. Mi-ar plăcea să știu cu exactitate ce-i trece prin minte. Să știu în care dintre lobii săi cerebrali stă insensibilitatea lui, tendința patologică de a manipula și de a ucide, care parte e locuită de acel dumnezeu frenetic și răzbunător. Îl anunț că o să plec din oraș, că am de gând să-l las așa, legat și cu călușul în gură, că poate o să treacă zile în șir până când îl vor găsi, așa că e obligatoriu să bea apă și să mănânce. Se uită la mine cu o privire sticloasă și goală, ca a peștilor care zac pe-un strat de gheață în supermarketuri. Semn clar de deshidratare. Nu-l pot lăsa în halul ăsta. Ar muri în mai puțin de o zi.

Mă aplec spre el. „O să bei apă. Vrei, nu vrei, dar o să bei.“ Nu face altceva decât să mă privească absent. Un gol inexpressiv. Îi scot cârpa din gură. Rămâne la fel de inert. „Lucifer“, îi zic, în încercarea de a-l ațâța. Dar de data aceasta nu mai reacționează. Rămâne impasibil. Îl ridic și-l sprijin cu spatele de masca de la chiuveță. Umplu un pahar cu apă și i-l apropii de buze. Nu face nici cel mai mic efort ca să bea. Îl prind de bărbie, îi ridic capul și îi golesc paharul în gură. Nu se opune. Bea înghițitură după înghițitură până când nu mai rămâne nici o picătură în pahar.

Scot o felie de pâine din frigider. Adaug o felie de brânză și îndoi pâinea. I-o vâr printre dinți și Humberto începe să mestecă ca din inerție. Individul nu demult violent a lăsat locul unuia blând și lipsit de voință. Înghite și mușcă din nou din pâine. Mestecă cu gura deschisă, învârtă mâncarea între limbă și cerul gurii. E un animăluț domesticit. Un gândac docil. Mi-am dorit atât de mult să-l omor, iar acum îi dau de mâncare ca să nu moară. Paradoxurile răzbunării.

Humberto mănâncă tot sandviciul. Mai fac unul și-l devorează și pe acela. Îi mai dau să bea încă două pahare cu apă. Îi pun călușul. Nu opune nici cea mai mică rezistență.

Atent să nu se lovească la cap, îl prind încet de picioare și-l târăsc în sufragerie ca să nu rămână pe gresia rece din bucătărie. Îl las întins pe covor, lângă sicriu. Duhoarea nu slăbește nici o clipă. E omniprezentă. Dau drumul la pick-up. Acul alunecă în șanțul discului. Îl vor găsi pe Humberto în acordurile muzicii lui Brel.

Mă las pe vine în fața lui. „Ne vedem în infern, Lucifer.“ Nu-mi dau seama dacă a auzit ori dacă a înțeles ce i-am spus. Nu are nici o tresărire. Îi studiez fața. Vreau să-mi rămână gravată în memorie. Să mi-l amintesc nu ca pe Humberto cel triumfător și pervers, care zâmbea în timp ce fratele meu se îneca, ci ca pe marioneta asta pe care am supus-o, frângându-i voința.

Sting toate lumânările. Nu vreau ca Humberto să se târască, să dărâme vreo lumânare, să ia foc casa, iar el să sfârșească în flăcări. Urc la etaj, ies pe fereastră, sar pe scara în spirală și ies pe acoperiș. E o noapte rece, dar respir în sfârșit aer curat, fără moarte și duhoare.

Robert s-a așezat la masă împreună cu copiii și le-a explicat cu multă răbdare care avea să fie situația lor de acum încolo. Le-a spus că tatăl lor îl desemnase pe el să aibă grijă de ei. Le-a povestit despre familia lui, despre cei trei copii pe care-i avea cu soția lui. Ideea era să trăiască toți împreună la fermă și că tot ce mai rămânea de făcut era să ducă actele la autoritățile locale pentru ca adopția să devină oficială.

Cei trei copii l-au ascultat tăcuți. Robert i-a întrebat cum îi cheamă și cum preferă să li se spună. Mezinul se numea John și îi plăcea să i se spună Johnny. Mijlocia, Maria, prefera să i se spună Mary. Patricia a zis că ea vrea să i se spună pe nume, exact așa cum o chema.

Johnny a întrebat dacă aveau să-l mai vadă pe tatăl lor. Robert a început să îngaima un răspuns, însă Patricia l-a întrerupt. „Nu, niciodată“, a zis ea. Surprins, Robert a întrebat-o de ce e atât de sigură. „Mi-a spus de mai multe ori că va pleca și nu se va mai întoarce niciodată“, a răspuns fata.

Johnny și Mary au izbucnit în plâns. Patricia și-a tras mâneca și le-a șters lacrimile cu ea. „Așa a vrut tata“, le-a zis. „A murit?“ a întrebat Mary. Patricia a dat din cap că nu. „Nu, doar a plecat. Depart.“ Răspunsul ei i-a speriat și mai tare pe copii, făcându-i să plângă din nou, tăcuți.

Lui Robert i s-a făcut milă de ei. Probabil că erau îngroziți toți trei. Chiar dacă John era un schizofrenic alcoolic care-i făcuse să treacă prin momente cumplite, era totuși tatăl lor. Singurul om la care puteau apela. Acum se aflau în mijlocul incertitudinii. Azvârliți brusc într-o lume la care tatăl lor nu le dăduse acces.

Robert i-a anunțat că aveau să plece peste câteva zile la Whitehorse. Până atunci, puteau să facă ce aveau ei chef. Să se

joace, să doarmă, să mănânce. Patricia a zis că ar vrea să vadă lupii. Robert a fost de acord și asta i-a mai însuflețit puțin pe Johnny și pe Mary.

Noaptea trecută, când Robert s-a trezit față în față cu Nujuaqtutuq, lupul nu a încercat să fugă. Supus și abătut, l-a lăsat pe Robert să-l lege cu o funie, fără să dea să-l muște sau să scape. Robert l-a legat de una dintre porțile șopronului și l-a chemat pe Chuck ca să-l vadă. „Și-a revenit“, i-a zis. Era incredibil că lupul se însănătoșise, ba mai mult, că era capabil să stea în picioare.

Robert și Chuck au reparat gardul din jurul unui țarc mai vechi, cu gândul să țină lupii în el. Au întărit gardul cu planșeuri de lemn și l-au mai înălțat, astfel încât lupii să nu poată sări peste el. Din două lăzi mari de lemn le-au făcut cuști ca să aibă unde să se adăpostescă și le-au căptușit cu cârpe și blăni. Nici unul dintre cei doi lupi nu părea în stare să suporte frigul, așa că era obligatoriu să-i protejeze.

Primul pe care l-au băgat în țarc a fost Nujuaqtutuq. A amușinat parii și, clătinându-se pe picioare, a urinat pe ei. Așa rănit cum era, și-a marcat teritoriul. Robert a adus remorca mai aproape și a băgat-o în țarc și pe lupoaică. Bănuia că Pajamartuq, mai jigărită și mai lipsită de apărare, se va refugia într-un colț, speriată de prezența masculului. Dar nu s-a întâmplat așa. Lupoica a intrat și a schimbat o privire cu Nujuaqtutuq. Probabil că nu mai văzuse un lup de când era pui. S-a apropiat de el, curioasă. Masculul și-a arătat colții. Obișnuit să fie lupul alfa, îl deranja intruziunea lupoicei pe teritoriul său. Dar Pajamartuq, chiar dacă nu trăise printre lupi, și-a lăsat capul în jos, supusă, acceptând faptul că Nujuaqtutuq era stăpân în țarcul acela.

Robert i-a dus pe copii să-i vadă. I-au găsit culcați unul lângă celălalt în cuștile de lemn. Copiii s-au uitat la lupi prin gard. „Sunt frumoși“, a zis Johnny, obișnuit să-i vadă atârând jupuiți

de gardul fermei. Patricia a încercat să-i mângâie prin gard, dar Robert i-a interzis să facă așa ceva. „Par blânzi, dar nu sunt. Îți pot smulge mâna în orice clipă. Să nu mai faci așa ceva.“

Robert și Chuck s-au hotărât să meargă în sat pentru a se întâlni cu autoritățile locale și au rugat-o pe Kenojuac să aibă grijă de copii. Cei doi bărbați au urcat în camionetă și au plecat.

Kenojuac a intrat în casă, a luat o pușcă Winchester 94, calibru 30-30, apoi le-a făcut semn copiilor s-o urmeze la râu. Chiar dacă femeia era bătrână, s-au ținut cu greu după ea. Kenojuac mergea repede prin zăpadă, evitând mormanele înghețate și săltând sprintenă peste pâraie.

În apropierea râului, femeia a observat urme. A început să meargă mai încet și și-a dus degetul la buze, arătându-le astfel copiilor că trebuie să facă liniște. A mers pe urmele din zăpadă și, după vreo sută de metri, un linx a țâșnit în fața lor. Femeia a tras, dar nu l-a nimerit.

Și-au continuat drumul. Odată ajunși pe malul râului, Kenojuac s-a apropiat de apa pe care pluteau sloiuri mari de gheață și a început să tragă de un lanț. Dar probabil că se prinsese ceva greu în capătul de sub apă al lanțului, pentru că femeia trebuia să tragă din răspuțeri. Patricia s-a grăbit s-o ajute. Au tras amândouă de lanț și ceva a început să se zbată sub apă. Lanțul i-a rănit fetei mâinile și ea s-a dat înapoi, speriată. Animalul care învârtejea apa era extrem de puternic.

Patricia a zărit o spinare castanie ieșind din apă și intrând înapoi. După câteva smucituri, au reușit să scoată animalul la mal. Era un castor prins în capcană. Imediat ce-a simțit pământ sub picioare, chiar dacă era rănit, castorul s-a năpustit asupra lor. Kenojuac a sărit înapoi și a căzut pe spate în noroiul înghețat. Castorul s-a repezit spre ea, dar Patricia l-a lovit cu o creangă peste bot, făcându-l să se oprească. Kenojuac s-a ridicat. Castorul a încercat să se întoarcă în apă, dar femeia a prins lanțul. Le-a cerut copiilor s-o ajute. Copiii au prins de

lanț, temându-se că în orice clipă castorul s-ar putea întoarce ca să-i muște cu dinții lui ascuțiți.

Castorul n-a apucat să se scufunde în apă. Kenojuac a luat creanga și i-a tras una peste cap. Animalul a rămas buimac, iar femeia a profitat ca să-i mai dea câteva. Castorul s-a prăbușit pe o parte și a rămas plutind la suprafață, cu burta în sus.

Toți patru împreună au reușit să-l aducă pe mal. Castorul a rămas înțepenit în zăpadă. Kenojuac l-a prins de coadă și l-a ridicat în aer. Era imens, un mascul bătrân, cu pielea groasă. Cu încă patru de mărimea lui și-ar fi putut confecționa o haină de blană pe cinste.

Au mers de-a lungul malului. Copiii cărau castorul pe rând. Johnny și Mary abia îl puteau duce. Kenojuac pusese mai multe capcane de-a lungul malului, câte una la două sute de metri. În următoarele patru nu se prinsese nici un castor, dar în a cincea au găsit unul mai mic, care murise înecat. Kenojuac l-a scos, l-a legat de picioare și l-a pus pe umăr.

Femeia pusese capcanele în apropierea galeriilor săpate de castori. Prindea lanțul capcanei de un copac sau de o stâncă și fixa capcana îngropată pe jumătate în zăpadă sau în lut. Castorii fiind erbivori, nu avea sens să pună bucăți de carne în capcană, de aceea le plasa pe drumul dintre vizuini și copacii pe care-i rodeau.

După ce au mai găsit încă un castor, s-au întors acasă. În ciuda frigului, a oboselii de la atâta cărat, a drumului prin zăpadă, lung și greu, copiii erau fericiți. Arareori părăsiseră perimetrul fermei lor. Noua priveliște, râul pe jumătate înghețat, mirosul blănii ude a castorilor, limba ciudată vorbită de femeie, toate astea i-au emoționat peste măsură.

Femeia a tranșat castorii. A pus grăsimea într-un vas, i-a despicat în două și le-a tăiat picioarele din față și din spate. Coastele, gâtul și capul le-a aruncat într-o oală cu apă, ca să facă supă, și a pus oala pe foc. Măruntaiele le-a dat copiilor și le-a făcut semn să se ducă să le arunce lupilor. Copiii au dat fuga

să hrănească lupii. Mary și Johnny le-au aruncat mâncarea peste îngrăditură, dar Patricia i-a întins prin gard lui Nujuaqtutuq o bucată de ficat. Lupul s-a apropiat, și când a fost la câțiva centimetri de mâna ei, Patricia a lăsat bucata de carne să cadă pe jos. Nujuaqtutuq i-a aruncat o privire. Fetița nu s-a temut. „Nujuaqtutuq“, a șoptit ea. Lupul s-a mai uitat la ea câteva secunde, a lăsat capul în jos, a luat bucata de ficat și s-a dus s-o mănânce la câțiva metri mai încolo.

Chelo mă aștepta pe acoperiș împreună cu Avilés. M-a întâmpinat cu răceală, supărată. „Ești un prost“, mi-a aruncat ea, imediat ce m-a văzut. M-a acuzat c-o lăsasem să moară de îngrijorare, gândindu-se că mi se întâmplase ceva rău. Am vrut s-o îmbrățișez, dar m-a respins și mi-a repetat că sunt un prost. Era indignată. Avilés a încercat să o calmeze. „Nu câștigi nimic insultându-l, n-avem timp de așa ceva, trebuie să ne hotărâm repede ce facem, înțelegi?“ Cuvintele lui Sergio au avut efect. Chelo a venit la mine și m-a îmbrățișat. A început să plângă pe umărul meu. „Am crezut că te-au omorât“, mi-a zis. Am strâns-o tare în brațe. Avilés ne-a lăsat singuri pe acoperiș. Chelo nu se mai oprea din plâns. I-am sărutat lacrimile și am mângâiat-o până s-a liniștit.

Am intrat în casă. Avilés a zis să-mi fac bagajul și să plecăm imediat. Puteam să stăm la el până când aveam să intru în posesia banilor de la bănci. Chelo s-a hotărât pe loc să vină cu mine în Coahuila. Am încercat să-i spun că era mai bine să plec singur, să mă așez undeva și abia apoi să vină și ea, după ce va termina facultatea. Nici n-a vrut să audă. Voia să vină cu mine oriunde-aș fi mers. Mi-a dat clar de înțeles că eu contam pentru ea mai mult decât studiile. M-am gândit că voi face în așa fel încât să dispar fără să-i spun. De ce s-o condamna la o viață de fugă? De ce să o încarc și pe ea cu răzbunarea mea nereușită și consecințele ei care aveau să vină?

Am încercat să-l conving pe Avilés să rămânem în noaptea aia în casa mea. A acceptat și s-a culcat în patul părinților mei, cu arma la îndemână, pentru orice eventualitate. Chelo m-a ajutat să-mi fac bagajul. Haine pentru o lună, discurile cu Hendrix, cămașa în carouri a lui Carlos, actele lui Colț și cadourile cumpărate din Europa de părinții mei.

Am urcat în camera lui Carlos. Văzându-mă, King a dat din coadă și a sărit pe noi, umplându-ne de bale, ca de obicei. Chelo s-a bucurat. „E tot mai bine“, a zis. Am ales câteva cărți de-ale fratelui meu ca să le iau cu mine. Dacă aș fi putut, le-aș fi luat pe toate, dar aș fi avut nevoie de-o camionetă numai pentru ele.

În timp ce puneam cărțile în geamantan, m-am uitat în jur. Oglinda în care se privea Carlos, hainele cu care se îmbrăca, discurile pe care le asculta, afișele de pe pereți. M-am întors spre Chelo. „Și dacă m-aș transforma în Carlos?“ Chelo m-a privit surprinsă. „Ce vrei să spui?“

Fără să-i dau vreun răspuns, m-am dus și am bătut la ușa camerei în care dormea Avilés. Mi-a deschis în chiloți și cu arma în mână. Picioarele lui groase erau albe ca brânza. O cicatrice mare îi străbătea una dintre coapse. „Ce-ar fi să mă prezint la bănci drept Carlos?“ l-am întrebat. „Despre ce vorbești?“ mi-a răspuns el adormit. „Dacă mă duc la bănci și le zic că sunt Juan Carlos Valdés, aș putea scoate banii?“ Avilés s-a gândit câteva clipe. „Semeni cu el?“ „Destul de bine“, i-am răspuns. „Ne trebuie două acte de identitate cu fotografia ta“, a zis. „În poza lui de pe livretul militar semănăm mult“, i-am zis.

M-am întors în camera lui Carlos. Chelo mă aștepta în prag. „Ce e?“ „O să mă dau drept Carlos“, i-am răspuns și i-am explicat la repezeală ce aveam de gând să fac. N-a înțeles. Am trecut pe lângă ea și am scotocit prin sertarele lui Carlos. Am găsit livretul militar și i l-am dus lui Sergio. L-a cercetat cu atenție. „Păi, nu semeni prea mult, dar semeni cât de cât“, a spus.

Avilés mi-a zis că știa pe cineva din ministerul de externe care îl rezolva pe partea de pașapoarte atunci când angaja muncitori noi la circ și urmau să plece în turneu în străinătate. Era convins că dacă îl ungeam cum trebuie pe funcționar, puteam obține repede un pașaport fals pentru mine.

Avilés a insistat că trebuie să plecăm înainte să se crape de ziuă și ne-a cerut să terminăm cu împachetatul. Chelo și cu mine am intrat la duș și, chiar dacă ne grăbeam, am făcut dragoste sub apă fierbinte. Apoi ne-am îmbrăcat în grabă și am coborât bagajul meu la parter. M-am înțeles cu Chelo să rămână să aibă grijă de King până când aveam să rezolv partea cu pașaportul, iar apoi să ne întâlnim acasă la Avilés.

Avilés a băgat Fordul Maverick în garaj. Am pus bagajul în portbagaj, apoi, cu ajutorul lui Avilés, l-am cărat pe King ca să-l scoatem afară. Nu ne-a fost ușor, căci sărmanul continua să fie îngrozit. Când am străbătut parterul casei a tremurat de spaimă. Dar odată ajuns afară, s-a mai liniștit. Chelo i-a legat o zgardă și a făcut câțiva pași cu el. King a amușinat un gard, un capac de canalizare, o poartă. M-am aplecat să-mi iau rămas-bun de la el. L-am îmbrățișat, și-a trecut limba de două ori peste fața mea, apoi m-am ridicat.

Chelo m-a strâns în brațe cu putere. „Ai grijă“, mi-a zis. M-a sărutat lung. Apoi s-a dezlipit de mine și s-a îndepărtat. M-am uitat după ea cum mergea alături de King. Avilés m-a adus cu picioarele pe pământ. „Grăbește-te“, mi-a zis.

M-am dus la Colț. Era ghemuit sub chiuvetă. S-a ridicat și m-a privit cu viclenie. Mereu mi-a fost frică de el. Nu trebuia să uit nici o clipă că putea oricând să mă omoare în mai puțin de-un minut. M-am aplecat ca să-i pun botnița. Și-a scuturat capul. L-am prins de gât. A cedat și m-a lăsat să-i leg botnița. L-am prins cu un lanț și am ieșit cu el.

L-am urcat pe bancheta din spate a mașinii. Avilés mi-a zis să-l așez cu capul în partea opusă scaunului șoferului, ca nu

cumva să-l lovească cu botnița. Colț a încercat să se răsucească, dar nu a încăput de scaunele din față. După câteva minute, s-a lungit pe banchetă. Imediat ce Avilés a urcat la volan, Colț a început să se agite. Părul de pe spinare i s-a ridicat. L-am mângâiat până s-a liniștit și s-a lungit la loc. „Să mergem“, a zis Avilés.

Am deschis ușa garajului. Se lumina de ziuă. Un măturător în salopetă portocalie aduna gunoaiele și frunzele uscate cu o mătură de nuiele. Un stol de vrăbii începea să facă gălăgie între crengile unui cedru. Mașina de lapte a intrat pe Retorno. Lăptarul se oprea la câte o casă, lua sticlele goale lăsate pe prag și punea în locul lor sticlele cu lapte. Domnul Belmont a trecut cu Opelul lui albastru în drum spre serviciu. M-a salutat dând din cap și și-a văzut de drum. Lumea lucrurilor mărunte de pe strada mea.

Avilés a pornit motorul, a scos mașina în stradă și s-a oprit la câțiva metri. Am încuiat ușa casei. Am făcut câțiva pași și am contemplat-o. Poate că nu aveam s-o mai văd vreodată. Pentru câteva clipe am fost gata să renunț și să mă întorc în casă. Să vină după mine Zurita cu oamenii lui. M-aș fi înarmat până-n dinți și-aș fi rezistat până la final.

„Hai odată“, mi-a zis Avilés. M-am uitat la casa lui Humberto. Cei doi paznici supravegheau intarea. Am urcat în mașină și-am plecat. Mijiseră zorii.

Angajatul guvernului din Mayo, satul cel mai apropiat, nici nu a cerut să verifice documentele. Știa că John Sycamore era un om bolnav, că își ascundea nebunia sub masca unei atitudini amabile. Odată îl găsisese în mijlocul drumului, sub o furtună de zăpadă, certându-se cu un interlocutor imaginar. A vrut să-l ajute, dar John i-a răspuns cu atâta irascibilitate, încât n-a avut de ales și l-a lăsat singur, în mijlocul troienelor.

Veterinarul l-a căutat într-o după-amiază. L-a întrebat dacă se putea ca o instituție publică sau religioasă să aibă grijă de copiii lui. John știa cât de afectați erau micuții de ieșirile lui. Funcționarul i-a zis că da, dar că trebuia să-i ducă pe copii la Whitehorse, acolo unde era un mic orfelinat ce-i îngrijea pe copiii muncitorilor care muriseră striviți de copaci sau pe cei provenind din familii de băștinași care pieriseră din cauza diverselor epidemii. Trebuia să fie supus unui control medical care să demonstreze că sănătatea nu-i permitea să aibă grijă de copiii lui. Funcționarul i-a zis că o ușoară labilitate psihică va fi cu greu considerată un motiv întemeiat pentru a nu-și crește singur copiii.

Veterinarul l-a întrebat dacă i-ar putea da în adopție. Funcționarul i-a zis că așa ceva era mai simplu și l-a ajutat să completeze actele necesare, exact cele pe care Robert i le prezenta acum.

„Puteți să refuzați“, i-a zis funcționarul, „și chiar și-așa, partea de teren vă rămâne. Sunt două lucruri distincte.“ Imposibil. Robert n-ar fi putut să le ia copiilor nici o palmă din pământul care le revenea. A zis că e pregătit să-i adopte cu două condiții: copiii să fie ei înșiși de acord și tatăl lor să nu poată revoca adopția, în caz că s-ar fi întors. Funcționarul i-a explicat că nici una dintre situații nu era viabilă. În cazul celei dintâi, fiind vorba de minori, copiii nu aveau nici o putere de decizie. Cât despre a doua condiție, dacă tatăl lor s-ar întoarce,

ar avea dreptul legal de a cere suspendarea adopției, dar pentru asta ar trebui să deschidă un proces pe care, după părerea funcționarului, l-ar pierde din cauză că-și abandonase copiii. Mai rămânea doar ca Robert să se decidă dacă accepta sau nu.

„Da, accept“, a răspuns el categoric. În numele reprezentantului federal din Yukon, funcționarul guvernului a ștampilat și a semnat actele privind luarea în adopție de către Robert Mackenzie a copiilor Patricia, Maria și John Sycamore. Totodată, a treia parte din ferma High Plains a fost trecută pe numele lui Robert și numită Mackenzie Plains Ranch. S-a stabilit ca Robert să administreze ambele ferme, până când Patricia avea să împlinească vârsta majoratului.

Robert a părăsit biroul – improvizat într-o cabană de bușteni – cu un gust acru și dulce, în același timp. I se părea că fusese meschin acceptând terenul imens, dar actele întocmite de Sycamore nu-i permiteau să renunțe nici la pământ, nici la fermă, nici la acareturi, nici la cireada de vite. John blindase juridic toate actele în așa fel încât Robert să se simtă obligat moral să aibă grijă de copii.

Pe de altă parte, faptul că-i adoptase i-a creat o senzație intensă de bine. Știa că va fi obligat să locuiască zi de zi împreună cu soția lui și că se va sătura până peste cap de ea și de cei șase copii care vor mișuna prin casă. Știa că avea să ducă dorul peisajelor nesfârșite și nepângărite de prezența omului, pe care le explora pentru a stabili pe unde să treacă oleoductul, și că se va plictisi repede de rutina muncii la fermă. Dar totodată simțea că viața lui trebuia să meargă în direcția aceea, că obligația de a trăi zilnic alături de soția lui și, de-acum, de cei șase copii va însemna o provocare nouă, necunoscută și care-i va pune curajul la încercare. Datoria de a educa trei copii străini, care fuseseră crescuți izolați, într-o atmosferă ciudată, îl incita. Nu avea nimic din fatalismul religios al părinților săi, care puneau pe seama lui Dumnezeu orice schimbare decisivă în viață, dar era

convins că destinul îl condusese până aici din motive pe care timpul avea să i le clarifice în cele din urmă.

A mers până la râu. Un șlep înainta încet în amonte. Pe râul acela, acum optzeci de ani, sosiseră sute de căutători de aur și argint care au scotocit disperați munții din jur, numai pentru a eșua pe pământurile acelea neprimitoare, într-o sărăcie lucie, fără cele mai elementare mijloace de trai. Sătui de viața grea, căutătorii aceia au plecat mai departe, lăsându-i în pace pe coloniști și pe băștinașii din tribul na-cho nyak dun. Acum, Mayo nu mai era altceva decât un biet sătuc cu trei sute de locuitori. Jumătate dintre ei erau albi, cealaltă jumătate erau băștinași și metiși.

Chuck a venit și el pe malul râului și amândoi au contemplat în tăcere apa curgând. Chuck navigase de mai multe ori pe apele acelui râu. Trăgea ambarcațiunea la mal, înălța un catarg făcut din trunchiul unui paltin și în vârful catargului lega un steag galben, semn pentru indieni că sosise în zonă un cumpărător de blăni. Imediat soseau grupuri de băștinași în canoele lor pline de blăni de castor, nutrii, lupi, urși. Se târguiau ore în șir. O tocmeală interminabilă până când ambele părți cădeau la înțelegere. Chuck le dădea la schimb gloanțe, făină, sare, zahăr. Plătea baloți mari de blăni cu puști Winchester calibru 30-30, arma pe care nativii o râvneau cel mai mult. După o săptămână, ridica tabăra și naviga câțiva kilometri în susul râului, până ajungea aici, la Mayo, descărca mărfurile și le trimitea cu șlepul până la Dawson, unde soția lui le vindea.

„Te invidiez“, i-a zis Chuck lui Robert. „Măcar tu știi ce ai de făcut.“ Robert a zâmbit. „Dar tu? Ce-ai hotărât?“ Chuck a făcut semn spre locul de confluență al râurilor Mayo și Stewart. „O să încerc să unesc două râuri“, a zis și a izbucnit în râs.

S-au întors târziu la gară. Kenojuac gătise o tocăniță cu carne de castor și felii de jambon pe care le afumase cu ajutorul copiilor.

Era o după-amiază însorită și senină și s-au hotărât să scoată masa să mănânce afară. Copiii erau mai animați. Johnny le-a povestit întâmplările de la vânătoarea de dimineață. Mary îl întrerupea încontinuu pentru a adăuga alte și alte detalii, cum ar fi mirosul de mosc al castorilor sau încremenirea din ochiurile de apă.

Robert a răsuflat ușurat. Copiii ieșeau treptat din mușenia lor și nu mai erau atât de închiși. Dacă o țineau tot așa, nu avea să le fie greu să se integreze în familia lui, sau cel puțin așa spera Robert. Le-a zis copiilor că adopția era oficializată. Că de-acum încolo el și soția lui le vor fi părinți și că vor trăi ca frații cu cei trei copii ai lor. Urma să construiască la fermă o casă mai mare ca să încapă cu toții, dar până atunci era bună și cea care exista deja. Robert i-a anunțat că a doua zi avea să plece la Whitehorse.

Robert și Chuck au adunat farfuriile și tacâmurile murdare și le-au spălat într-un lighean. Apoi au ieșit în fața casei. Soarele cobora dincolo de munți. Chuck a îndepărtat zăpada de pe un buștean care servea de bancă și s-a așezat. S-a uitat lung la linia ferată și la gara de lemn, coșcovită. „Păcat că trenul nu mai oprește aici“, a zis. „Nici nu-ți poți imagina cum mișunau oamenii în jurul vagoanelor. Hamali, negustori de blăni, fermieri, căutători de aur. Urcau și coborau boccele uriașe, lăzi, saci plini cu mălai sau grâu, butoaie cu benzină, haine din piele de urs. Aici se aduna toată suflarea din zonă. Iar acum, vezi și tu...“ A arătat spre pereții din lemn mâncați de carii, spre geamurile sparte, spre băncile ruginite. Trenul mai trece numai marți și sâmbătă noaptea, pe când în vremurile bune oprea acolo de șase ori pe săptămână. S-a zis cu febra aurului și bogăția a dispărut. Casele mărețe ridicate de căutătorii de aur au fost părăsite treptat și au ajuns niște ruine. În urma lor au rămas doar izul de alcool ieftin și bolile venerice care-au decimat triburile băștinașe. Pădurile seculare au avut

nevoie de zeci de ani pentru a scăpa de rănille provocate de săpăturile frenetice.

Chuck a scos o pungă cu tutun, a presărat puțin pe o foiță de hârtie de orez, a răsucit-o și a aprins-o cu o brichetă pe benzină. A tras adânc și a dat fumul afară. Un norișor alb s-a înălțat în spirală și s-a împrăștiat dus de vânt. Robert a simțit mirosul acru al tutunului. I-a amintit de copilăria lui. Bunicul lui fuma cel mai puternic tutun posibil. „Curăță sângele“, zicea inhalând fumul. Robert își imagina fumul străbătând arterele, măturând în trecere toate impuritățile, pentru ca mai apoi să le evacueze pe gură. „Țigara îți ține de urât când ești singur“, zicea bunicul lui. La zece ani, Robert a încercat să fumeze prima țigară. L-a usturat gâtul atât de tare, încât n-a putut înțelege ce plăcere găsea bunicul său în inhalarea acelui fum arzător. Au trecut mulți ani până a încercat din nou să fumeze, într-o noapte înghețată, în munți, când unul dintre ghizi i-a dat o țigară ca să se mai încălzească. Nu-și făcuse un obicei din fumat, își aprindea câte o țigară numai când era foarte frig, pentru că jarul țigării la câțiva centimetri de față îi dădea o senzație de căldură și liniște.

I s-a făcut poftă de o țigară. I-a cerut lui Chuck tutun și foiță. A răsucit o țigară, a aprins-o și a tras în piept, adânc. S-a uitat la lună, care se vedea printre vârfurile pinilor. „Plecăm devreme“, i-a zis unchiului său. „Vii cu noi?“ Chuck a ridicat din umeri. „Nu știu.“

Când s-au întors acasă, i-au găsit pe copii gata îmbăiați, pregătiți de culcare. Robert s-a uitat la ei, toți înveliți în blăni, încă temători. Și-a promis să se poarte frumos cu ei și să le ofere iubire. Să fie răbdător și înțelegător. I-a învelit, i-a mângâiat scurt pe cap și le-a urat noapte bună. S-a așezat la masă, alături de Chuck și Kenojuac. Cei doi nu spuneau nimic. Femeia își ținea privirea în jos. Unchiul său căzuse pe gânduri. Robert și-a dat seama că-i stingherește cu prezența lui, așa c-a ieșit și s-a dus în șopron.

S-a întins, împresurat de gânduri. Trebuia să-și convingă soția și copiii să-i accepte pe cei trei copii ai lui John. Era sigur că Linda avea să-i primească. Avea sufletul mare și era o mamă bună. Iar cei mici se vor obișnui până la urmă. A stins felinarul și a închis ochii. În toiul nopții, Nujuaqtutuq a început să urle. Urletul său a fost amplificat de absența celei mai mici adieri de vânt. Robert s-a ridicat în capul oaselor. Din depărtare, alți lupi îi răspundeau lui Nujuaqtutuq. Poate era aceeași haită care-l atacase cu câteva săptămâni în urmă.

Robert a continuat să le asculte urletele. Luna cobora la orizont și soarele avea să răsară în curând. Și-a zis că nu mai avea rost să se culce la loc. A pregătit cușca lupilor. A prins remorca la camionetă și a asigurat-o cu un lanț. S-a întors la șopron pentru a-și aduna lucrurile. Era hotărât să conducă fără oprire până la Whitehorse. Să-i ducă pe copii direct acasă. Să-i lase să se joace cu copiii lui, în timp ce el îi va explica soției ce se întâmplase. Apoi se va duce la sediul firmei de construcții ca să-și depună demisia. Trăgea speranța că, deși el era cel care renunța la post, firma avea să-i fie recunoscătoare pentru atâția ani de muncă și că-i va face lichidarea oferindu-i o sumă considerabilă.

Imediat ce soarele s-a înălțat pe cer, a intrat în casă. Copiii luau deja micul dejun, vorbind de zor. Posomorâtă, Kenojuac încălzea o oală pe foc. Robert i-a salutat cu un răsunător „Bună dimineată” și s-a așezat între Patricia și Johnny. A glumit puțin cu ei, apoi i-a întrebat dacă erau pregătiți de plecare. Înainte să răspundă, cei trei copii au făcut un schimb de priviri, apoi Patricia a dat din cap că da.

Au încărcat lucrurile în camionetă. Chuck și Robert au legat lupii și au reușit, deși nu le-a fost ușor, să-i bage în cușcă. Abia încăpeau. Robert și-a zis că poate în Mayo va găsi o cușcă mai mare, de genul celor folosite pentru a transporta echipajele de câini de sanie.

Chuck și-a adus și el sarsanalele și le-a aruncat în bena camionetei. Cei doi bărbați s-au uitat scurt unul la celălalt. Chuck a înghițit în sec și s-a întors în casă. A îmbrățișat-o pe Kenojuac, a sărutat-o, apoi, fără să mai stea pe gânduri, a urcat în cabina camionetei și a închis portiera.

Robert și copiii și-au luat rămas-bun de la femeie. Ea a schițat un zâmbet care n-a făcut altceva decât să-i accentueze tristețea. S-au întors la camionetă. S-au înghesuit pe banchetă între Chuck și Robert. Johnny a trebuit să se așeze pe genunchii Patriciei și ai lui Mary și să-și țină picioarele strânse pentru ca Robert să poată manevra schimbătorul de viteze.

Au pornit pe drumeagul care ducea la șosea. Chuck s-a uitat înapoi la femeia care, oprită în prag, se pierdea în depărtare.

„Vino cu patru fotografii tip pașaport și cu trei centenarios¹“, a zis omul din dosul ferestruicii. Avilés a zâmbit și i-a zis că data trecută rezolvase problema cu mult mai puțin de-atât. „Hai să fie una, nu trei“, i-a propus Sergio. Angajatul de la pașapoarte a scuturat din cap. „Dacă vreți să-l aveți azi, ștampilat și semnat, și data eliberării să fie anterioară, atunci vă costă cinci centenarios.“ După o târguială de vreo zece minute, am căzut de acord să-i dăm o monedă centenario și trei monede Libertad² de argint. Individul mi-a cerut ca la unu, cel târziu, să mă prezint cu certificatul de naștere și cu monedele, dacă voiam să scoatem pașaportul după-amiază.

Pentru fotografii mi-am aranjat părul exact așa cum îl purta Carlos. Mi-am studiat expresia feței în oglindă pentru a fi cât mai aproape de a lui: un zâmbet abia schițat, privirea jucăușă. Carlos, seducător până și în actele oficiale. Am mers la un mic

¹ Centenario – monedă de aur emisă în 1921, când Mexicul a sărbătorit o sută de ani de la independența de Imperiul spaniol.

² Libertad – monedă de argint sau de aur, fără valoare nominală, al cărei curs este stabilit în funcție de valoarea unui peso mexican.

studio foto aflat în spatele departamentului de Relații Externe, la parterul unei clădiri de pe Tlatelolco. Am ieșit în fotografii aproape identic cu Carlos cel din livretul militar. Avilés s-a declarat mulțumit. Apoi am trecut pe la un magazin de bijuterii din centru, ținut de un cunoscut de-al lui, de unde am cumpărat monedele de aur și argint.

Ne-am întors la biroul pașapoarte puțin înainte de ora unu. Individul ne-a făcut semn cu bărbia să-l așteptăm afară. Am ieșit în hol. Omulețul a apărut și el, dar a trecut pe lângă noi fără să ne bage în seamă și s-a dus la baie. L-am urmat. „Ați adus?” ne-a întrebat imediat ce-am intrat. Avilés a zis că da și i-a dat două monede de argint. „Și celelalte?” l-a întrebat funcționarul. „Ce-i în mână nu-i minciună”, i-a răspuns Avilés.

Câteva ore mai târziu, insul ne-a dat pașaportul. Pentru a nu stârni bănuieli la bancă, pașaportul fusese emis cu nouă luni în urmă și avea câteva ștampile de intrare în țară, ca și cum Carlos ar fi călătorit în tot acest timp.

Ajunseserăm dis-de-dimineasă acasă la Avilés. Era o casă mare, fără etaj, cu o grădină vastă, în centrul cartierului San Ángel. Nu m-aș fi gândit niciodată că un dresor poate câștiga atât de mult încât să-și permită o asemenea proprietate. Avilés a observat surpriza mea. „Sunt și unul dintre proprietarii circului”, m-a lămurit el.

L-am băgat pe Colț într-o cușcă mare, în care Avilés ținea de obicei puii de tigru și de leu, apoi am intrat în casă. Ne-a întâmpinat o femeie somnoroasă. „Doña Natalia, Juan Guillermo”, a zis Avilés. Femeia mi-a strâns mâna cu degetele ei de puișor. „Încântată, tinere.” Avilés a rugat-o să mă conducă în camera de oaspeți. Am urmat-o cu valizele în mână până într-o încăpere din capătul casei. Holul era împânzit cu fotografii. Avilés cu Julissa și César Costa, cu El Santo¹, cu Charlton Heston,

¹ Personalități mexicane din cinematografie, muzică și sport.

Jean-Paul Belmondo, Lyndon B. Johnson. Avilés la New York, Roma, Londra, Río de Janeiro.

La prima oră, am deschis un cont pe numele meu la o bancă cu care Carlos nu colaborase niciodată. Planul nostru era să retragem toți banii și să-i transferăm în noul cont. Ne-am dus la singura sucursală din oraș a Banco Mercantil de Monterrey, o bancă regională care făcea operațiuni în nord-estul țării, ceea ce scădea posibilitatea ca băncile din capitală să reclame banii pe care i-am fi depus acolo. Am solicitat o deschidere de cont. Chiar dacă peste numai două luni urma să împlinesc optsprezece ani, banca nu mi-a permis să deschid un cont. Singura opțiune pentru un minor era așa-numitul cec de economii, gândit pentru copiii și adolescenții care voiau să depună săptămânal sume mici. Când îplineai optsprezece ani primeai suma adunată de-a lungul timpului, plus dobânda. Directorul filialei a ridicat în slăvi cecul de economii și m-a sfătuit să depun săptămânal cel puțin zece pesos. Am zâmbit gândindu-mă la reacția lui când mă va vedea depunând milioane.

Avilés a deschis și el un cont. Dacă, din cine știe ce motive, eu n-aș fi putut depune sume uriașe pe cecul meu de economii, atunci aveam să depunem banii în contul său. A ținut să precizeze că-mi va înapoi până și ultimul bănuț. L-am asigurat că aveam încredere totală în el.

După ce am ieșit de la pașapoarte, l-am sunat pe Rățoi de la un telefon public. Îl rugasem să supravegheze casa lui Humberto. Mi-a zis că nu se întâmplase nimic neobișnuit. I-am zis să caște bine ochii, căci în curând lucrurile aveau s-o ia razna. I-am dat numărul de-acasă de la Avilés și i-am zis să mă sune imediat ce va afla ceva nou.

Am închis și i-am dat receptorul lui Avilés. A introdus o monedă de douăzeci de cenți și a format 06. A răspuns o femeie: „Urgențe, cu ce vă pot ajuta?” Avilés a reclamat un puternic miros de cadavru la casa cu numărul 45 de pe Retorno 201,

din cartierul Unidad Modelo. Când femeia i-a cerut datele de identificare, Avilés a închis.

Peste câteva ore, sau poate minute, Humberto avea să fie găsit legat, cu călușul în gură. Atunci Zurita va ordona să fiu prins și va pune copoii pe urmele mele. Din câte-l cunoșteam, nu se va lăsa până nu mă va prinde ca să mă arunce în închiisoare. Riscam mult continuând să rămân în oraș pentru a duce băncile de nas. Dar nici n-aveam de gând să dispar în deșertul din Coahuila fără o lețcaie.

Avilés m-a lăsat acasă, iar el s-a dus la circ, unde avea spectacol. M-am întins pe patul din camera de oaspeți. Pereții erau groși și nu lăsau să răzbată zgomotele din exterior. Am închis ochii și am adormit. După câteva ore, am auzit bătăi în ușă. Cheaun de somn, fără să știu unde mă aflam, am deschis ochii și mi-am simțit pleoapele ca de nisip. „Tinere, tinere“, am auzit-o pe Natalia zicând. M-am ridicat și am deschis. Femeia mărunțică a făcut semn spre telefonul de la capătul holului. „Vă caută.“ Am dat fuga la telefon. „Bună“, am zis. „E megascandal“, a zis Rățoiul, „a venit Zurita cu mai multe mașini de poliție, de vreo două ore.“ Am acoperit receptorul cu palma și am inspirat adânc. Ruleta începuse să se învârtă. Mai devreme sau mai târziu, bila avea să se oprească la numărul meu. „Mă auzi?“ a întrebat Rățoiul. „Da, te ascult“, i-am zis. „Polițiștii merg din casă în casă și-i interoghează pe vecini“, a continuat Rățoiul. L-am întrebat dacă a fost pomenit numele meu. „Nu, din câte știu“, a răspuns, apoi a adăugat: „Deocamdată.“ La dracu'! De ce-a trebuit să adauge „deocamdată“? „Dacă mai aflu ceva, te sun“, a zis și-a închis. Convorbirea nu-mi făcuse bine deloc, mă simțeam lipsit de apărare. Împresurat. Urmărit. Hăituit.

Am rămas în picioare lângă telefon. Natalia a apărut în ușa bucătăriei și mi-a zis că făcuse quesadillas pentru cină. I-am spus că vin imediat. M-am uitat la fotografiile de pe pereți. Una dintre ele înfățișa un Avilés foarte tânăr, cu un leu mort la picioarele

sale. Era înconjurat de câțiva bărbați din tribul masai, îmbrăcați în hainele lor tradiționale. O suliță era rezemată de coastele leului. Dintre omoplați îi curgea sânge. Din poză reieșea că Avilés fusese cel care vânase leul.

În timp ce mâncam, a sosit Avilés, îmbrăcat în costumul lui de dresor. S-a prăbușit pe scaun. „Meseria asta mă obosește tot mai tare, nu mai fac față“, a zis. I-am spus ce aflatam de la Rățoi. Avilés m-a liniștit, spunându-mi că Zurita n-o să-și bată capul cu mine, că nu eram un delincvent de la care să poată scoate niște bani, așa că nu-și va risipi forțele și nici banii ca să mă prindă. L-am contrazis. Zurita va veni după mine dintr-un motiv cât se poate de simplu: ca să nu mă răzbun pe el. „Asta-i adevărat. Oamenilor de teapa lui nu le plac gloanțele rătăcite“, a zis.

Nu, nici Zurita, nici băieții cuminți nu aveau să mi-o ierte. Nu din cauza lui Humberto, nu el era problema, ci pentru că încălcasem o regulă tacită: victima nu se poate transforma în agresor, iar dacă face așa ceva, atunci semnează o declarație de război.

N-am reușit să dorm, îngrijorat de ce avea să urmeze. Orfan, fugar, dezrădăcinat. Colț s-a pornit din nou să urle, de parcă ar fi încercat să cheme o haită invizibilă. I-au răspuns mai mulți câini. În ciuda hăinuțelor croite de stăpânele lor, a zgărzilor cu clopoței, a tunsorilor ridicole, genele acestor îmburgheziți și pământăii câini cu pedigree au recunoscut chemarea urletului primordial. Corul de lătrături a durat aproape o oră. De la insuportabilul scheunat al Schnauzerilor pitici până la lătratul grav al unui Saint-Bernard.

Am ieșit în grădină ca să văd ce face Colț. Vântul agita frunzele uriașilor frasini. Crengile trosneau. Un pin se clătina într-o parte și-ntr-alta. Printr-un jgheab spart curgea un firicel de apă venind dinspre ruinele unui grajd. Probabil că locuința fusese proprietatea de la țară a vreunei familii bogate de la sfârșitul secolului al XIX-lea, locul unde creșteau găini, vite, porci. Locul unde era adăpostit Colț lăsa impresia că fusese un grajd pentru cai.

M-am lăsat pe vine când am ajuns lângă cușcă și Colț s-a apropiat de mine. Ne-am privit câteva minute. Probabil că odată fugit în Zaragoza, n-aveam să-l mai revăd. Împresurat de atâta moarte, rămăsesem marcat de senzația că ființele pot dispărea din viața noastră dintr-o clipă într-alta, că nimic și nimeni nu e permanent.

M-am întors în pat și am moțăit vreo două ore. Avilés m-a trezit la șase, bătându-mi tare în ușă. „Trezește-te că trebuie să fim la prima bancă la opt și jumătate. E gata micul dejun“, mi-a strigat prin ușă, după care i-am auzit pașii îndepărtându-se.

Avilés mă aștepta în bucătărie, cu o cană în mână. „Budincă de ciocolată, după o rețetă din Coahuila“, mi-a zis, dându-mi cana. Aprinsese aragazul. Bucătăria era veche, decorată cu plăci

ceramice de Talavera și cratițe de lut și cupru. M-am așezat la masă, în timp ce el gătea o omletă cu carne. Ne-am înțeles ca prima bancă la care vom merge să fie sucursala de la Banco de Londres y México de pe Insurgentes, acolo unde se afla depozitată a doua sumă ca valoare din conturile lui Carlos. Și dacă aș fi recuperat numai suma aceea, tot mi-ar fi ajuns să trăiesc ani buni. Ne-am înțeles ca Avilés să se dea drept un reprezentant legal în timp ce eu intram în pielea lui Carlos.

Am ajuns la bancă la șapte patruzeci și cinci. „Dă bine să fim punctuali“, a zis Avilés. Ce punctuali, când veniserăm cu patruzeci și cinci de minute mai devreme? Ne-am rezemat de capota unui Mercury din '52, exact modelul vândut de tata ca să ne poată ține la școală. Depart de a mă întrista, mașina aceea a stârnit în mine o puternică dorință de luptă. Sosise clipa să mă desprind odată din cercul vicios al victimizării care îmi sufocase și distrusese familia. Gata cu înfrângerile. N-aveam să mai sufăr nici cea mai mică înfrângere.

După ce a trecut de ora opt, rând pe rând, angajații băncii au început să sosească. Un paznic le deschidea ușa, și după ce intrau, încuia ușa la loc. La opt și jumătate fix, Avilés a dat să intre în bancă, dar paznicul l-a oprit. Avilés i-a arătat ceasul. „E deschis“, a zis. Surprins, paznicul s-a întors spre angajații băncii, iar unul dintre ei i-a făcut semn să ne lase să intrăm.

I-am zis unei secretare că vrem să vorbim cu directorul. S-a uitat la noi de parcă i-am fi cerut să vorbim cu președintele Republicii. „E ocupat, cu ce vă pot ajuta?“ a zis ea morocănoasă. „Vreau să-mi lichidez contul, domnișoară“, i-am spus. „Pentru asta nu trebuie să-l deranjezi pe domnul director“, a zis, „ia un formular, completează-l și stai la coadă la orice ghișeu. Se va rezolva.“ Și-a lăsat privirea pe niște hârtii de pe birou, dar eu mi-am pus palma peste ele. M-a privit din nou, enervată. „Domnișoară, spuneți-i că a venit Juan Carlos Valdés.“ „Și?“ a întrebat țâfnoasă. „Și că vreau să-mi retrag cele trei milioane

patru sute treizeci de mii de pesos din contul acestei sucursale.“ Femeia m-a studiat câteva secunde, apoi s-a întors spre Avilés ca să vadă dacă acesta îmi confirma spusele. „Serios?“ l-a întrebat. „Da, foarte serios, și vă rog să vă adresați cu dumneavoastră clientului meu.“ Femeia m-a măsurat din cap până-n picioare, încă nedumerită. S-a ridicat și s-a dus să stea de vorbă cu un ins durduliu, care purta o perucă prost fixată. El a făcut semn spre niște sertare. Femeia a scotocit printre arhivate și a scos un dosar. În timp ce-l studiau amândoi, bărbatul s-a uitat de câteva ori la mine cu coada ochiului.

Durduliul a ieșit din birou și a venit să mă salute. „Domnule Valdés, dar cine din banca asta v-a supărat atât de tare încât să vreți să vă închideți contul? Veniți, vă rog, în biroul meu. Vreau să vă propun cea mai bună dobândă pentru banii dumneavoastră“. Insul părea șocat. Probabil că suma lui Carlos era printre cele mai mari cu care operase vreodată. S-o piardă ar fi însemnat o bilă neagră pentru el ca director și o lovitură grea dată stabilității financiare a sucursalei.

Ne-am așezat în biroul lui. Mi-a promis o „majorare considerabilă a dobânzii și atenție specială“. Și-a cerut scuze pentru „mojiciile secretarei“ și a jurat că nu voi mai fi tratat urât niciodată. I-am zis că voiam să-mi retrag toți banii din cont pentru că mă mutam în străinătate. Pentru a mă convinge să nu părăsesc țara și, implicit, banca lui, directorul a apelat la clișee naționaliste. „Nu plecați, Mexicul e numai unul“, „Ce e al Mexicului, e al Mexicului“, „Să nu pățiți ca Jamaicón Villegas¹, care dădea randament numai în Mexic“ etc. Am zâmbit și am clătinat din cap. Decizia era luată, urma să lucrez la o firmă americană. Am scos livretul și pașaportul și le-am pus pe masă.

¹ José Villegas Tavares, fotbalist mexican, poreclit Jamaicón Villegas, al cărui randament scădea drastic imediat ce juca altundeva decât pe teritoriul Mexicului.

„Iată actele mele de identitate.“ Avilés s-a înclinat spre director. „Am prefera un cec cu toată suma, vă rog.“ Directorul a mai făcut o ultimă încercare de a mă păstra drept client. „Dacă rămâneți clientul nostru, vă facem cadou un aragaz.“ Avilés a izbucnit în râs. „Ce să facă el cu un aragaz?“ Directorul a adăugat că emiterea unui cec legalizat dura între două și cinci zile lucrătoare. Probabil spera ca în acele zile să-mi zic că nu mi-ar strica un aragaz. Dar Avilés l-a contrazis. „Asta-i o minciună. Când mi-am închis eu contul, mi-au dat banii pe loc.“ Directorul și-a dat seama că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să emită cecul. A ridicat receptorul telefonului, a format un număr de interior și a început să dea instrucțiuni, moment în care am intervenit eu. „Aș prefera cash.“ Avilés și directorul s-au întors spre mine deodată, descumpăniți. „Nu cred că avem atâția bani în casierie“, a încercat să se scuze insul durduliu, „și în plus, aveți de gând să umblați cu averea asta după voi? Nu vă temeți că ați putea fi jefuit?“ Am zis un „nu“ hotărât. Directorul s-a ridicat. „Stați să văd cât avem, nu pot lăsa sucursala fără bani lichizi.“ Când să iasă, l-am apucat de braț. „Accept și dolari sau centenarios“, i-am zis. Directorul m-a privit surprins. „Dacă e vorba de vreun comision bancar, îl plătesc și gata“, i-am zis, „sau un comision pentru dumneavoastră, bineînțeles, dacă ne ajutați.“ Insul m-a bătut cu palma pe spate și s-a dus spre seif.

Imediat ce am rămas singuri, Avilés a sărit cu gura la mine. „Ești nebun? O să ne descopere din cauza cererilor tale stupide. Te comporți ca un jefuitor de bănci.“ Am zâmbit. „Ce-i în mână nu-i minciună“, i-am zis, „un cec, oricât de legalizat ar fi, nu l-aș putea încasa niciodată.“

Am ieșit din bancă cu doi saci. Unul cu patruzeci de mii de dolari și celălalt cu un milion două sute de mii de pesos, în bancnote de câte o sută. În buzunarele pantalonilor aveam fiecare câte zece centenarios. Pentru restul sumei, da, am acceptat

un cec. Din suma totală am scăzut comisionul directorului, trei mii de dolari, pentru că ne dăduse atâția bani lichizi.

Avilés nu mă slăbea. „Ești nebun, dar nebun de legat.“ Ne-am dus direct la Fordul Maverick parcat la trei cvartale distanță. Am aruncat sacii în portbagaj și Avilés a demarat în trombă. Se uita încontinuu în oglinda retrovizoare, ca un paranoic. Eu, în schimb, eram euforic de-a dreptul. Fără avocați, fără procese, fără pierdere de timp, recuperasem o cantitate considerabilă din banii lui Carlos. Și da, chiar mă simțeam ca un spărgător de bănci.

Avilés nici n-a vrut să audă de altă bancă înainte de a ascunde sacii în casa lui. I-am ascuns într-o dărăpănătură din fundul grădinii, printre tot soiul de vechituri, iar monedele le-am îngropat toate la un loc lângă un gard de lemn. Apoi ne-am dus să transferăm cecul în contul lui Avilés. Suspicioasă, casierita de la bancă a verificat de mai multe ori suma înscrisă pe cec, după care a verificat cecul în contralumină, ca să se asigure că nu e fals și s-a sfătuit cu colegii ei. După ce s-a tot fâțâit de colo până colo, a sfârșit prin a ne da dovada transferului bancar. Tocmai ne făcuserăm cu încă un milion șapte sute de mii de pesos.

Dar n-am răsuflat ușurați când am părăsit banca, ne temeam ca nu cumva cineva din lanțul operațional interbancar să descopere înșelăciunea și să sune la poliție. Teoretic, nu mă făceam vinovat de nici o fraudă, banii îmi aparțineau. Practic, însă, recuperam banii fraudulos. Dar nu conta, și băncile jucau murdar.

La Banco del Comercio, Carlos depozitase șapte sute optsprezece mii de pesos. M-am gândit că directorul sucursalei, la fel ca și cel de mai devreme, va încerca să mă păstreze drept client, dar n-a avut nici cea mai mică reținere în a ne da o parte în bani lichizi, alta pe un cec și restul sumei în dolari. A zis că-i pare rău că nu mai eram clientul lor și mi-a urat succes în slujba mea din afara țării. Nu a acceptat nici un comision și l-a rugat pe paznic să ne escorteze până la mașină, iar la final ne-a dat

cartea de vizită, în eventualitatea c-am avea din nou nevoie de serviciile sale.

Și eu, și Avilés ne-am gândit că directorul ne întindea o cursă ca să ne ia banii, că ne prinsese cu minciuna și-l trimisese pe paznic să ne fure banii sub amenințarea armei. Dar nu, paznicul ne-a escortat, s-a asigurat că nu era nimeni suspect în jur, după care și-a luat la revedere plin de amabilitate.

Am urcat în mașină uluiți. Promptitudinea și ușurința cu care ne dăduseră banii însemnau că sediile principale ale băncilor nici măcar nu anunțaseră sucursalele de cererile prezentate de avocatul García Allende pentru a mi se restitui banii lui Carlos. Pur și simplu nu ținuseră cont de ele. Nu mi-a venit să cred că niște acte false rezolvau în câteva ore ceea ce pe cale legală ar fi durat ani întregi.

Am ascuns banii lichizi în casa lui Avilés și am transferat cecul în contul lui. Era unsprezece dimineața și deja eram asigurat financiar pentru toată viața. Avilés mi-a propus să ne odihnim puțin, dar eu eram plin de adrenalină. Nu voiam să mă opresc. L-am convins să mai mergem la o bancă. Cu chiu, cu vai, a acceptat. Am ales Banco Industrial, unde Carlos depozitase două milioane optsprezece mii de pesos.

Sucursala se afla în spatele cinematografelor Galaxia și Géminis. Am parcat în fața casei de bilete, închisă la acea oră, și am mers pe jos până la bancă. Am intrat și am cerut să vorbim cu directorul. „Cine-l caută?” ne-a întrebat angajata băncii. „Juan Carlos Valdés.” Femeia a format un număr și ne-a rugat să așteptăm câteva minute, până când domnul director va termina de discutat cu niște clienți.

După o jumătate de oră, domnișoara ne-a făcut semn să mergem în biroul din capătul clădirii. Un cuplu de bătrâni – clienții cu care vorbise directorul – a trecut pe lângă noi. Imediat ce ne-a văzut, directorul, un bărbat de statură mijlocie cu părul creț, având cel mult treizeci și cinci de ani, ne-a ieșit

în întâmpinare. „Luați loc, vă rog“, ne-a zis. Ne-am așezat pe niște scaune de plastic. „Cu ce vă pot ajuta?“ ne-a întrebat. I-am întins extrasul de cont. „Vreau să-mi retrag toți banii“, i-am zis. L-a luat și l-a examinat cu atenție. Mi l-a dat înapoi. „Firește. Cu plăcere. Îmi puteți arăta actele de identitate?“ Am pus pe birou livretul militar și pașaportul fals. „Domnul e tatăl tău?“ m-a întrebat. „Sunt un reprezentant legal“, a intervenit Avilés. Directorul a deschis pașaportul, l-a cercetat atent, apoi a pus cele două acte într-un sertar al biroului. Și-a ridicat privirea și m-a scrutat. „Tu nu ești Carlos“, a zis. „Cum să nu fie?“ a sărit Avilés. Directorul a schițat un zâmbet ironic. „Nu, nu este. Doar dacă nu cumva morții au început să învie.“

În Abisinia li se puneă kabbazah, adică „strângătoarele“
Erau femei din triburile Galla care își antrenau mușchii vaginului atât de mult, încât, stând deasupra unui bărbat, erau capabile de a-i provoca un orgasm fără să se miște. Negustorii de sclavi plăteau o avere pentru o kabbazah.

Cel puțin așa ne spune exploratorul englez Richard Burton, primul european care a reușit să intre în orașul sfânt Harar, la jumătatea secolului al XIX-lea. Toți ceilalți albi și creștini care au încercat înaintea lui să pătrundă în oraș au fost uciși prin tortură pentru îndrăzneala lor.

Născut în Anglia în 1821, Burton cunoștea douăzeci și nouă de limbi străine și în jur de patruzeci de dialecte. A studiat în profunzime religiile și era o autoritate în materie de Coran. A scris mai multe cărți despre călătoriile sale. A tradus în engleză *O mie și una de nopți* și a fost cotraducător la *Kama Sutra*. Împreună cu locotenentul John Hanning Speke a pornit într-o expediție spre izvoarele Nilului. La începutul călătoriei, și-au instalat tabăra pe coasta somaleză. Într-o noapte, în timp ce dormeau, au fost atacați de jefuitori beduini. Unul dintre hoți i-a înfipt lui Burton o suliță în obraz, rupându-i patru dinți și oasele cerului gurii.

Speke a fost înjunghiat de mai multe ori cu cuțitul. După ce au respins atacul, având încă vârful suliței înfipt în oasele feței, Burton a făcut un drum lung în căutare de ajutor. Cei doi au supraviețuit masacrului și au fost trimiși în Anglia pentru îngrijire.

Speke și Burton s-au întors în Africa ca să-și ducă la îndeplinire misiunea de a găsi izvoarele Nilului. Din cauza firilor lor

diferite, se certau frecvent. Lui Burton îi plăcea să se integreze în sânul triburilor pe care le întâlneau. Se îmbrăca așa cum se îmbrăcau ei, învăța limba lor, se culca cu femeile băștinașe și le studia miturile și obiceiurile. Speke, din contră, era arogant și îi disprețuia pe băștinași.

La jumătatea expediției, s-au despărțit din mai multe motive. Folosindu-se de informațiile obținute de Burton de la oamenii locului, Speke a ajuns pe malurile unui lac imens și a tras concluzia că de-acolo izvora Nilul. Speke s-a reîntâlnit cu Burton și au celebrat amândoi vestea cea mare.

Speke s-a întors în Anglia. Din pricina sănătății șubrede, Burton nu l-a putut însoți, dar au căzut de acord ca Speke să nu anunțe marea descoperire la Royal Geographical Society până când nu va fi și Burton de față.

Odată ajuns în Anglia, Speke s-a prezentat drept singurul descoperitor al izvoarelor Nilului. Asta l-a făcut faimos și a scris mai multe articole despre subiectul respectiv. Când a revenit în Anglia, Burton a fost uluit de egoismul tovarășului său și, plin de furie, a organizat o adevărată campanie pentru a-i divulga minciunile. Royal Geographical Society a stabilit o confruntare publică între cei doi. În dimineața zilei în care trebuia să aibă loc confruntarea, Speke a murit de o rană autoprovocată în timpul unei partide de vânătoare: un glonț în piept. Nu s-a putut stabili dacă arma se descărcase singură când Speke trecuse peste un gard sau dacă fusese vorba de o sinucidere.

Burton a lăsat în urma lui o operă vastă ce conține povestiri de călătorie, traduceri, jurnale, ba chiar și un tratat despre scrimă. După moartea lui, Isabel, soția sa, îndemnată de duhovnicul catolic, a decis să ardă toate documentele pe care le-a considerat „rușinoase”: descrieri minuțioase ale organelor sexuale din rase diferite; date despre mutilări sexuale, cum ar fi clitoridectomia sau castrarea; descrieri detaliate despre practicile

sexuale la care Burton a luat parte; criticile dure la adresa autorităților civile și militare engleze.

În ciuda distrugerii masive, s-au publicat peste șaizeci de lucrări. Munca lui a fost esențială pentru înțelegerea diversității culturale și tematice, servind totodată și expansionismului britanic prin revelarea unor zone încă neexplorate. Burton a reprezentat un amestec rar de academician erudit și om de acțiune. Lăsându-se purtat de insondabila și chinuitoarea experiență umană, Burton și-a consolidat legenda și a devenit unul dintre cei mai mari exploratori din istoria omenirii.

Se numea Eduardo Martínez Solares. Fusese clientul lui Carlos. A ajuns dependent de morfină. A fost cuprins de nenumărate ori de letargia provocată de drog. Așa că a avut probleme la serviciu, iar iubita lui l-a părăsit. A intrat în sevraj de mai multe ori, ajungând chiar să fure pentru încă o doză. Nu s-a împăcat cu dependența și l-a acuzat pe Carlos pentru ea. Fratele meu s-a apărat. „Eu deschid doar ușile, tu decizi dacă intri sau nu.“ Deși Carlos l-a ajutat să scape de dependență, făcându-i rost de un medicament pe bază de metadonă (obținut de Sean de la o bază aeriană), medicament gândit și folosit de medicii militari americani pentru a-i ajuta pe veteranii de război dependenți, Eduardo nu l-a iertat și nici n-avea de gând să-l ierte vreodată. „Blestemată fie ziua în care m-am întâlnit cu el. Din cauza lui am ajuns în infern.“

O vreme, Carlos și Eduardo s-au întâlnit des. „Îl credeam prietenul meu“, a zis. Eduardo îl convinsese pe Carlos să-și depoziteze banii la sucursala aceea, și chiar l-a învățat ce să facă pentru ca poliția să nu-i afle conturile. Tot el, Eduardo, a fost cu ideea ca banii lui Carlos să fie depozitați la mai multe bănci.

Eduardo ne-a spus toate astea cu o voce tunătoare, fără să-i pese că putea fi auzit. Eu și Avilés ne tot uitam în jur. Era suficient să asculte cineva și să cheme poliția, și-am fi fost legați pe loc. M-a întrebat dacă sunt fratele mai mic al lui Carlos. Am dat din cap că da. „Păi, ți-a venit vremea să plătești oalele sparte“, a zis el amenințător. „El n-are nici o treabă cu povestea asta“, a intervenit Avilés. „Are din clipa în care a venit aici după banii ăștia necurați.“ S-a întors spre mine. „Am să ți-o trag.“ În ciuda tonului amenințător, nu-l credeam chiar atât de rău pe cât voia să lase impresia și-mi ziceam că făcea pe durul numai ca să obțină o sumă cât mai mare de la mine. I-am cerut actele

înapoi. „Nu“, a zis ferm. Avilés a încercat din nou să aplaneze discuția. „Ce câștigi dacă-l distrugi?“ Eduardo m-a măsurat din cap până-n picioare. „Îl distrug așa cum dobitocul de frate-su m-a distrus pe mine.“

Am luat foc. „Fuți pe mă-ta“, i-am aruncat. „Ce-ai zis?“ a întrebat Eduardo. „S-o fuți pe mă-ta și să nu-l mai faci nicio-dată dobitoc pe Carlos.“ Avilés mi-a pus o mână pe piept ca să mă liniștească, dar i-am dat-o la o parte. „Ai grijă ce spui“, m-a avertizat Eduardo, arătând cu privirea spre cei doi paznici care supravegheau intrarea. Am văzut pe birou un cuțit de deschis scrisori și l-am luat. „Până când ajung ei aici, tu ești mort deja“, l-am amenințat. Eduardo și-a dat sacoul la o parte, lăsând să se vadă tocul unui pistol. „Nu prea cred“, a zis, „poate tu și prietenul tău.“ Avilés l-a fulgerat cu privirea și și-a deschis geaca. Avea și el un pistol. „Nici eu nu prea cred“, a zis, „așa că haideți să ne calmăm.“

Avilés mi-a cerut să-l las singur cu Eduardo. N-am vrut, dar mi-a arătat din priviri că ar fi mai bine să dispar. Privirea lui intensă și dură nu mi-a lăsat loc de comentarii. M-am ridicat și m-am dus în spatele biroului lui Eduardo. Am ascuns cuțitul de deschis scrisori în mâneca de la cămașă, așa cum eram obișnuit să fac și cu al meu. Am numărat pașii: doisprezece. Dacă situația scăpa de sub control și Eduardo încerca să-i facă rău lui Avilés, în trei secunde i-aș fi înfipt cuțitașul în ceafă.

Avilés și Eduardo au discutat câteva minute. În timp ce vorbea, Avilés își mișca cu delicatețe mâinile. Mi-a amintit de gesturile cu care dirija tigrii în cușcă. Emană stăpânire de sine. Nu știu ce i-a zis, dar Eduardo a început să râdă din toată inima. Sergio mi-a făcut semn din cap să mă întorc. Imediat ce m-am așezat, Eduardo și-a cerut scuze. „Îmi pare rău, nu știam că ai rămas orfan.“ Departe de a mă relaxa, vorbele lui mi-au trezit dorința de a-i împlânta cuțitașul între vertebrele cervicale C2 și C3. Ce-i păsa lui că eram sau nu orfan? Eu făceam tot ce puteam

pentru a-mi lua din jurul gâtului piatra de moară a băiatului orfan, iar Avilés o folosea ca într-o telenovelă pentru a-l impresiona pe tâmpitul de Eduardo. „Nu contează dacă sunt sau nu orfan“, i-am întors-o. Avilés s-a grăbit să îndepărteze riscul unei noi confruntări. „Eu și Eduardo am căzut la o înțelegere“, a zis.

N-am acceptat pretențiile lui Eduardo. Nici una. Zicea că, dacă voiam să ne dea banii și să nu ne dea pe mâna poliției, atunci jumătate din sumă era a lui. Avilés a încercat să mă convingă, dar nici n-am vrut să aud. Eduardo s-a uitat la mine. „Te am la mână“ a zis sigur pe el. „Nu mă ai la mână nicicum. N-ai înțeles că n-am nimic de pierdut“, i-am răspuns. Eduardo a lăsat-o mai moale cu amenințările. „Te pot ajuta să scoți banii din celelalte conturi“, mi-a propus. „Am scos deja destui“, i-am zis, „și n-ai decât să păstrezi pașaportul, dacă vrei.“

M-am ridicat, gata de plecare. Avilés m-a privit stupefiat. „Mergem?“ i-am zis. Avilés a schimbat o privire cu Eduardo, a dat din umeri și s-a ridicat în picioare. „Așteaptă“, a zis Eduardo. „De la câte bănci ai scos bani?“ Am fost gata să-i zic că nu era treaba lui, dar m-am gândit că poate știa la ce bănci erau celelalte conturi ale lui Carlos. „De la câte trebuie să scot?“

Eduardo ne-a dezvăluit patru conturi de care n-aveam habar. Mi-a zis că avea datele conturilor la el acasă, cu număr și sumă și tot. I le dăduse Carlos pe vremea când încă se mai înțelegeau bine. Eduardo ne-a asigurat că era prieten cu trei dintre directorii sucursalelor respective și că putea aranja ca banii să-mi fie dați fără probleme, fără întrebări, și cum doream eu: lichizi, centenarios, dolari, cecuri de călătorie sau cecuri la purtător. Pentru aceste servicii „și pentru daunele grave pe care ni le-a cauzat fratele tău, mie și altor câteva sute“ a cerut treizeci la sută din valoarea totală. I-am oferit procentul pe care mă hotărâsem să i-l dau lui García Allende: cincisprezece la sută. A vrut să mai obțină ceva în plus, dar m-am ținut tare. Până la urmă, a acceptat. Avea totuși să primească o sumă deloc neglijabilă.

Ne-am înțeles să mergem împreună la fiecare bancă și ne-a asigurat că el era dispus oricând să ne ajute să scoatem banii. Mi-a înapoiat actele și am parafat înțelegerea cu o strângere de mână.

Dar, deși lucrurile se rezolvaseră cu Martínez Solares și aflasem până la urmă și patru conturi de care nu știussem, m-a copleșit brusc o tristețe adâncă. Eduardo îmi dezvăluise încă una dintre fațetele personalității fratelui meu. Probabil că, asemenea lui Eduardo, mulți alții își distruseseră viețile cu LSD și morfină, iar acum îl urau de moarte pe Carlos.

Avilés mi-a citit deznădejdea pe chip. „Ce e?” m-a întrebat. „Nu știi dacă mai vreau banii ăștia”, i-am răspuns, „fratele meu i-a otrăvit pe mulți.” Imediat mi-am dat seama că folosisem aceeași expresie cu care băieții cuminți îl condamnaseră la moarte. Efectele de durată ale spălării pe creier.

Avilés a propus să ne așezăm puțin pe treptele cinematografului Galaxia. „La facultate”, a început el să-mi povestească abrupt, așa cum îi era obiceiul, „făceam chimie cu un grăsan poreclit Atomul, care credea că pentru a învăța chimie trebuia să citim cu voce tare din Shakespeare: *Hamlet*, *Macbeth*, *Regele Lear*. Din tot ceea ce s-a citit atunci, cel mai mult m-a impresionat un fragment din *Antoniou și Cleopatra*: un sol o anunță pe Cleopatra că Antoniu, bărbatul pe care ea îl iubea la nebunie, s-a însurat cu altă femeie. Cleopatra, înfuriată și nebună de gelozie, țipă la sol: «Ce-ai zis? O să-ți scot ochii, nemernicule, și-o să ți-i calc în picioare, am să-ți smulg părul din cap, vei fi biciuit cu biciul de sârmă și-o să te vâr în saramură.» Solul s-a schimbat la față și a îngăimat: «Doamnă, eu doar v-am transmis mesajul, nu i-am pus eu laolaltă.» Înțelegi ce vreau să zic?” Am tăcut, fără să știu ce să-i răspund. Avilés a continuat. „Fratele tău n-a forțat și n-a încercat să convingă pe nimeni să ia LSD sau morfină. El a transmis doar un mesaj, nu i-a pus el laolaltă.”

Argumentul lui Avilés era exact cel folosit și de Carlos, unul care-l scutea de orice responsabilitate. „Dar el le-a făcut

rost de droguri“, am zis. „Din fericire“, a declarat Avilés. „Cum adică?“ l-am întrebat uimit. Avilés și-a cântărit răspunsul câteva momente, apoi s-a uitat în ochii mei. „Cei mai mulți dintre oameni vin la circ sperând că un leu mă va face bucăți. Speră să aibă loc o tragedie, orice, ceva care să-i scoată din viața lor plictisitoare. Abia așteaptă să vadă cum mă sfâșie un leu, cum îmi strivește capul între fălcile sale puternice. Jinduiesc după ceva ce-ar putea să le povestească nepoților lor plictisiți.“ A tăcut o clipă, și-a umezit buzele, apoi a continuat. „Copiii de bani gata care cumpărau droguri de la Carlos erau sătui de viața lor opacă, erau morți de plictiseală. E adevărat că nemernicul ăsta de directorăș ți-a aruncat faza cu infernul și prin ce-a mai trecut el din cauza morfinei, dar adevăratul lui infern este că va trebui să-și petreacă următorii treizeci de ani din viață stând zilnic în biroul ăla plictisitor, până va ajunge un pensionar plictisit. Așa că termină cu prostiile și hai să stoarcem și ultimul bănuț de la băncile alea, că doar n-ai de ce să-i îmbogățești și mai mult pe patronii lor milionari și plictisiți.“

În 18 septembrie 1970, la unsprezece dimineața, Jimi Hendrix a fost găsit în stare de inconștiență de către prietena lui, Monika Dannemann, în apartamentul închiriat de ea în Kensington, Londra. A fost dus de urgență la Spitalul Saint Mary Abbot, unde s-a confirmat decesul său. În certificatul de deces se specifică două cauze probabile ale morții: sufocarea cu vomă și intoxicarea cu barbiturice, dar „fără ca circumstanțele morții să fie evidente“.

După Jimi, au murit Janis Joplin și Jim Morrison, marea triadă a rockului. Toți trei au murit cam din aceleași cauze: amestec de substanțe, trupuri slăbite de droguri, alcool, nesomn și multiple excese. Toți trei la vârsta de douăzeci și șapte de ani. Da, viața lor a fost un stăvilar împotriva plictiselii de care vorbea Avilés. Catalizatori, tunele, râuri, bulevarde, scurtături, drumuri. Dar nu sunt vinovați de moartea lor și cei care le-au pus substanțele la îndemână?

Carlos nu s-a gândit niciodată la LSD și la morfină ca la niște droguri letale. Dimpotrivă, le credea benefice. Ca în cazul lui Sean, morfina îi ajuta pe veteranii de război să suporte durerile cronice. LSD-ul, acționând direct asupra creierului, inducea stări de sondare profundă, deschidea accesul la realități subiacente. Și-atunci, de ce unii își găsiseră în morfină liniștea sufletească, dar pentru Eduardo fusese un infern?

Dorința de răzbunare a lui Martínez Solares m-a făcut să înțeleg că banii lui Carlos veneau împreună cu un șir nesfârșit de dușmani. Imediat ce aveau să afle de înșelătorie și de originea ilegală a sumelor astronomice, băncile își vor pune în mișcare armata de avocați ca să mă acuze și să-mi dea cea mai dură lecție posibilă, din care cu siguranță nu va lipsi și o lungă perioadă după gratii. Mulți dintre vechii clienți ai lui Carlos îl vor face

responsabil pentru dependența lor și vor vrea să plătesc eu tot răul făcut. Zurita nu va întârzia să mă caute pentru a storce bani de la mine, iar băieții cuminți mă vor găsi și în gaură de șarpe și, așa cum făcuseră cu Carlos, mă vor uide.

Trebuia să mă pun la adăpost. García Allende, avocatul propus de Bross, era competent, dar lucra mult prea curat. Nu reușise să elaboreze o strategie care să dea roade, poate și pentru că-i ascunseseam informații esențiale. Dar acum nu mai avea nici un rost să mă duc la el și să-i spun de unde proveneau banii lui Carlos și de ce fusese el ucis. Mai ales că fraudasem deja două bănci. García Allende și-ar fi pierdut încrederea în mine. Trebuia să găsesc pe cineva destul de puternic încât să-i înfrunte pe toți inamicii mei.

După-amiază, am luat un teanc de bancnote, l-am împărțit în patru părți egale pe care mi le-am îndesat în buzunarele pantalonilor și gecii, după care l-am rugat pe Avilés să vină cu mine la sediul cabinetului de avocatură Ortiz, Arellano, Portillo și Asociații. Dacă exista vreun avocat care putea să-mi apere pielea, atunci acela era Alberto Ortiz. Avilés știa despre cine era vorba. L-a descris perfect: „Ortiz ar câștiga oricând medalia de aur la înot la proba de o mie cinci sute de metri într-un bazin cu ape tulburi.” Regele rigolelor și haznalelor. Hibridul de leu și hienă, de acvilă și șarpe.

Când am ajuns, secretara ne-a întrebat dacă stabiliserăm o întâlnire cu el. „Nu“, i-am zis, „dar trebuie să-l văd neapărat.“ Femeia mi-a zis că era imposibil fără programare. I-am răspuns că sigur avocatul va fi interesat de cazul meu. A format un număr de telefon și după câteva minute a apărut o altă femeie care i s-a adresat lui Avilés. „Bună ziua, sunt Clara, secretara personală a domnului Ortiz, cu ce vă pot ajuta?“ Avilés a zâmbit și a făcut un semn spre mine. „Cu el trebuie să vorbiți.“ Femeia a vrut să știe cum mă cheamă și ce probleme aveam. I-am răspuns că-i voi divulga datele cazului meu numai domnului avocat și că

familia mea mai fusese reprezentată de dânsul cu ani în urmă. Clara a insistat să-i spun motivul pentru care voiam să-l văd. „E vorba despre un asasinat, de moartea părinților mei și de o grămadă de bani în joc.“ Femeia m-a privit lung. „Să văd dacă domnul avocat vă poate primi.“

Pereții erau tapetați cu zeci de diplome care atestau pregătirea profesională a asociaților cabinetului de avocatură. Fotografiiile cu președinți de stat, guvernatori, lideri sindicali, senatori confirmau aerul de putere care învăluia fotoliile capitonate cu piele, birourile din rădăcină de nuc și bibliotecile cu vitrină din sticlă transparentă prin care se întrezăreau cărți vechi de drept, istorie și politică. Un tablou original în ulei, semnat de José María Velasco și reprezentând Ciudad de México la sfârșitul secolului al XIX-lea, și un autoportret de Hermenegildo Bustos împodobeau scara interioară, având dublul rol de a demonstra puterea de cumpărare și bunul-gust.

Clara a revenit după o jumătate de oră. „Domnul avocat a acceptat să vă primească zece minute, între orele nouă și unsprezece noaptea“, a zis. Era ora cinci după-amiaza. Trebuia să așteptăm încă patru ore, cel puțin. I-am propus lui Avilés să ieșim ca să treacă timpul mai repede și să ne întoarcem la ora opt. „Nu, mai bine stăm aici, nu cumva să-și încheie treburile mai repede și să plece.“ I-am zis să iasă el și să se întoarcă mai târziu. Nici n-a vrut să audă. „Astăzi n-am spectacol la circ, așa că am liberă toată seara.“ A luat de pe masă un număr din *Excelsior* și a început să-l frunzărească. După puțin timp, s-a lungit în fotoliu și a adormit. Sforăia puternic. Eu și secretara râdeam de sforăiturile lui.

M-am dus să mă uit la cărțile din vitrină. Printre ele se găseau și câteva ale unui autor despre care eu și Carlos auziserăm, dar fără să reușim vreodată să punem mâna pe vreo carte de-a lui: Richard Burton. În fața ochilor mei se aflau cele două volume din *Wanderings in West Africa*. Am întrebat-o

pe secretară dacă îmi dădea voie să deschid vitrina. Femeia a luat o cheie, a descuiat vitrina și s-a întors la locul ei ca să răspundă la telefon. Am frunzărit ambele volume. Era ediția princeps, cu copertile îmbrăcate în piele, publicată în 1863 la editura Tinsley Brothers. Lângă cele două volume se afla *First Footsteps in East Africa or an Exploration of Harar*, publicată de Longman, Brown, Green and Longmans. Miroseau a carte adevărată. Textura hârtiei era aspră. Puteai simți viața copacului din care provenea. Valoarea lor trebuia să fie inestimabilă.

M-am uitat la secretară. Nu era atentă la mine, ci la ce-și nota în timp ce vorbea la telefon. M-am gândit să bag cărțile în pantaloni, să-l trezesc pe Avilés și să dispărem cu două bijuterii ale tiparului. Era tentant, dar nu merita să-mi fac încă un dușman, mai ales unul de talia lui Ortiz.

M-am mai uitat la ele o vreme, apoi le-am pus la loc pe raft. Doi indivizi care arătau ca niște politicieni au intrat în birou. Rușinată, secretara a strecurat o privire spre Avilés. Le-a zis celor doi s-o urmeze și i-a dus să aștepte într-o sală de ședințe. Când a revenit, mi-a zis: „Nu vrei, te rog, să-l trezești? Cred că dăunează imaginii cabinetului.“ Avea dreptate. Să vezi un tip sforăind cu gura deschisă nu e cea mai bună imagine pentru un cabinet de avocatură care se respectă.

L-am scuturat pe Avilés. S-a trezit amețit și imediat a zis: „Nu ți-e foame?“ Secretara a chicotit. Avilés s-a întins și s-a ridicat în picioare. „Mă duc să iau ceva de mâncare, mă întorc repede“, a zis și-a plecat.

Imediat ce Avilés a ieșit pe ușă, secretara a format un număr. După două minute a coborât Clara. „Domnul avocat Ortiz te poate primi acum.“ Am întrebat-o dacă-l pot aștepta pe Avilés, că era abia ora șapte. „Nu cred, domnul avocat e liber acum“, a zis. „Vii sau nu?“

Am urcat treptele în urma ei până la etaj. Am văzut mai multe săli de ședințe și birouri. M-a condus într-un birou uriaș.

În încăpere erau două canapele, o masă de stejar strunjit cu opt scaune, apoi urma biroul, care era cam cât camera mea de mare. Din nou fotografii și cărți vechi. Pereții împodobiți cu tablouri originale de Ernesto Icaza. Le-am recunoscut pentru că aveam acasă, în bucătărie, un calendar primit de la o măcelărie care-și făcea reclamă cu tablourile lui cu cai și călăreți, amintindu-le clienților că acolo găseau cotlet, mușchiuleț, coaste, limbă și pui de fermă.

Mă uitam pe rând la tablouri, când am auzit o voce în spaatele meu. „Te interesează echitația?” M-am întors, iar în fața mea se afla Ortiz. „Îmi plac tablourile lui Icaza”, i-am răspuns. „Oh, Icaza! E un geniu”, a zis. „Mi-a luat ani întregi să cumpăr tablourile lui. Nu sunt ușor de găsit, trebuie să umbli mult ca să dai de ele.” Mi-a făcut semn să mă așez într-un fotoliu din micuța sală. „Clara mi-a zis că ți-ai pierdut părinții. Îmi pare rău. Tatăl tău era un om cumsecade. Mi-l amintesc foarte bine.” Nu mi-am dat seama dacă într-adevăr și-l amintea, sau dacă nu făcea altceva decât să lase impresia că era apropiat de clienții lui.

S-a așezat relaxat în fotoliul din fața mea. Clara i-a adus o cafea și un bilețel pe care Ortiz l-a citit repede și l-a lăsat pe măsuta dintre noi. A făcut semn din deget că „nu”, iar Clara a ieșit. N-am vrut să pierd nimic din cele zece minute pe care le aveam la dispoziție. Foarte pe scurt și fără pauză i-am povestit despre afacerile ilegale ale lui Carlos, despre asasinarea lui, despre moartea bunicii și a părinților mei. I-am spus că doream să se facă dreptate, că voiam ca Zurita și câțiva dintre oamenii lui, Humberto și toți băieții cuminți implicați în moartea fratelui meu să fie judecați și că mă temeam pentru viața mea. L-am întrebat ce tarife practica și care erau șansele reale ca dorința mea de a se face dreptate să fie îndeplinită.

Ortiz m-a ascultat atent, fără să intervină până când nu mi-am încheiat povestea. Și-a trecut degetele prin păr. Un ceas de aur a strălucit la încheietura mâinii lui. „Uite cum

stă treaba, Juan Guillermo“, a zis avocatul, vorbind rar, „onorariile mele sunt foarte ridicate și probabilitatea de a se face dreptate e foarte scăzută.“ „Nu contează“, i-am zis. „Cât m-ar putea costa?“ Ortiz a făcut niște calcule în minte și a rostit o sumă foarte mare, dar care era mai puțin de jumătate din suma pe care o aveam în buzunare. „Suma reprezintă costurile totale sau un avans?“ l-am întrebat. „Acoperă, mai mult sau mai puțin, onorariile pentru mine și echipa care va lucra la caz. Probabil vor mai fi și alte cheltuieli, neprevăzute, ca să spun așa.“ Mi-am dat seama că se referea la mită și la alte forme de corupție.

„Dumneavoastră câștigați procesele întotdeauna“, i-am zis. A zâmbit satisfăcut. „Câți ani ai?“ m-a întrebat. „Șaptesprezece“. M-a măsurat din cap până-n picioare. „Credeam că ai vreo douăzeci și patru.“ A tăcut și s-a uitat la ceas. „Ascultă, am să-ți dau un sfat. Uită totul și ia viața de la capăt“, mi-a zis. „Nu pot.“ I-am povestit despre răzburarea mea ratată și despre cât de necruțători erau atât băieții cuminți, cât și polițiștii. A luat o gură de cafea și s-a uitat din nou la ceas. Am citit pe fața lui că deja nu mai era atent la ce-i spuneam. Îl așteptau alți clienți, probabil cei doi cu înfățișare de politicieni. A dat să se ridice. „Așteptați“, i-am zis. Am scos teancul de bancnote din buzunarul stâng al gecii și l-am pus pe masă. Ortiz s-a uitat la mine surprins. „Aveți aici un avans de cincizeci la sută din suma pe care mi-ați cerut-o“, am spus. „De unde i-ai furat?“ m-a întrebat. „Nu i-am furat, sunt ai mei. Moștenire de la părinți.“ S-a așezat din nou în fotoliu. „Mai spune-mi o dată problema ta.“

Ne-am înțeles să preia cazul și să facă demersurile necesare. Credea că ar putea obține condamnarea lui Humberto și a unora dintre băieții cuminți, dar Zurita era imposibil de atins. Nu doar pentru că avea o funcție înaltă în Poliția Judiciară, ci și pentru că era un apropiat al familiei președintelui țării. Ortiz

îl cunoștea și i-a prezis un viitor sumbru. „I-a distrus pe mulți și e unul dintre cei mai corupți, dar, crede-mă, mai devreme sau mai târziu, norocul îl va părăsi.“ Într-un acces de generozitate, mi-a zis că banii de pe masă erau suficienți. „E de-ajuns“, a zis. L-am întrebat dacă era cazul să semnăm un contract. „Sunt un om de onoare“, mi-a răspuns.

Mi-a zis să-i las Clarei un număr de telefon la care să pot fi contactat. S-a ridicat ca să-mi dea de înțeles că întrevederea luase sfârșit și mi-a pus o mână pe umăr. „O să le rezolvăm pe toate“, m-a asigurat. „Vino mâine la cinci.“ L-am întrebat dacă mi-ar putea vinde cărțile lui Richard Burton. „Nu știu despre ce cărți vorbești. Unde sunt?“ m-a întrebat. „În biblioteca de la secretariat.“ A zâmbit. „Cărțile de acolo cred că nu sunt prea bune, le-am cumpărat la kilogram de la un tip din La Lagunilla ca să umplu vitrina, așa că poți lua câte vrei. Cadou.“

Înainte de a părăsi biroul, am aruncat o privire pe bilețelul adus de Clara: „Grasul care a venit cu el vrea să intre, să-l las?“ Din cine știe ce motive, Ortiz a preferat să nu-l primească. Probabil că a așteptat momentul în care Avilés a plecat pentru a mă primi numai pe mine.

I-am dat Clarei numărul de-acasă de la Avilés. Femeia l-a notat într-o agendă. „Dacă se întâmplă ceva, te sunăm“, mi-a zis. Am coborât la parter. Avilés mă aștepta nerăbdător. „Nu m-au lăsat să intru“, s-a scuzat el. „Știu“, i-am zis. Era supărat că nu venise cu mine. „Încă ești minor“, a zis, „și ai nevoie de un adult care să te sfătuiască.“ L-am rugat să nu-și facă griji. „Dacă mai vii aici, să nu mai intri singur.“ A luat de pe masă o pungă de hârtie. „Mănâncă și tu ceva“, a zis și mi-a întins punga. În pungă era un sandvici cu ciolan de porc și avocado, patru pliculețe cu sare, un suc de portocale și, desertul, o ciocolată Carlos V.

Am preferat să mănânc după ce părăseam biroul. Nu voiam să umplu încăperea de mirosul sandviciului. Fusesse suficientă

poluarea fonică provocată de sforăiturile lui Sergio. Secretara a descuiat vitrina – Clara îi spusese că puteam să iau câte cărți voiam. Am luat cele trei cărți de Richard Burton, ediții princeps. Un tezaur. Probabil costau mult mai mult decât îi plătisem lui Ortiz. Mult mai mult.

În 9 decembrie 1977, un incident – cunoscut drept The Punch (Lovitura) – a schimbat definitiv viața a doi oameni. În noaptea aceea a avut loc partida de baschet dintre Los Angeles Lakers și Houston Rockets. Era o partidă grea, dură. După o aruncare greșită, centerul Kevin Kunnert a recuperat mingea, iar Rudy Tomjanovich, de la Rockets, a țâșnit spre terenul advers, sperând să primească o pasă și să marcheze. Mingea n-a mai venit. La mijlocul terenului, Kunnert intrase într-un clinci cu Kermit Washington de la Lakers.

Tomjanovich s-a întors în fugă pentru a calma spiritele. Brusc, un pumn în plină figură l-a trântit la podea. Meciul s-a întrerupt. Jucătorii celor două echipe s-au uitat îngroziți la Tomjanovich care zăcea într-o baltă de sânge, cu fața distrusă. Amețit, Tomjanovich a crezut că se prăbușise peste el tabela de marcaj.

Mai târziu avea să afle că Washington, un jucător de peste doi metri înălțime, crezuse că Tomjanovich venea să sară la bătaie, așa că și-a luat avânt și i-a tras un pumn în față cu toată puterea de care era în stare. Impactul a fost atât de brutal, încât partea superioară a craniului lui Tomjanovich s-a deplasat cu trei centimetri față de bază. În afară de sânge, Tomjanovich a simțit în gură un gust amar: era lichid cefalorahidian care țâșnise din creier din cauza loviturii.

Tomjanovich a fost operat pentru a i se reconstitui fața și a i se pune la loc oasele fracturate. Washington a fost suspendat timp de două luni, cea mai drastică sancțiune sportivă de până atunci.

Tomjanovich și-a revenit și după ce și-a încheiat cariera de jucător, și-a început-o pe cea de antrenor. Ca antrenor, a câștigat titlul tocmai cu Houston Rockets. Washington a căzut în dizgrație și, chiar dacă a continuat să mai joace, a rămas mereu în umbra acelui pumn. Plin de remușcări, a mărturisit că dac-ar putea da timpul înapoi, s-ar da la o parte și l-ar lăsa pe Tomjanovich să treacă pe lângă el.

L-am sunat pe Rățoi din casa lui Avilés. Mi-a confirmat ceea ce era inevitabil: deja se știa cine-l bătuse pe Humberto. După ce-au aflat, oamenii lui Zurita au mers la mine acasă, au spart încuietoarea de la ușă și au intrat, fără să aibă ordin de percheziție. Au lăsat în urma lor saltele răsturnate, sertare aruncate pe jos, haine claie peste grămadă, exact cum făcuseră și după moartea lui Carlos, atunci când au căutat bani și droguri. Două mașini sub acoperire supravegheau strada, așteptând să mă prindă, iar băieții cumiști mișunau pe Retorno în văzul lumii, fără să le mai pese că puteam să-i acuz de moartea lui Carlos.

Bătaia pe care i-o dădusem lui Humberto i-a stârnit atât pe polițiști, cât și pe tinerii bigoți. Vânătoarea începuse. În ciuda amenințării care plutea în aer, am dormit bine. Nu știu dacă asta s-a întâmplat pentru că eram foarte obosit, sau pentru că mă liniștise citirea unui pasaj în care Burton povestește cum, în ciuda faptului că știa foarte bine că putea fi ucis, se hotărăște să intre în Harar, orașul interzis.

M-am trezit pe la zece dimineața. Am deschis draperiile. Fereastra dădea spre grădină. M-am distrat urmărind două veverițe care se zbenguiau printre crengile unui frasin. Am ieșit din cameră, dar în casă părea să nu mai fie nimeni. În bucătărie mă așteptau o farfurie cu papaya, cornuri și un pahar cu smântână proaspătă. Și un bilețel: „Ca să mănânci și tu ceva, că ești slab ca un țâr.“

M-am așezat și am început să mănânc. A început să sune telefonul. N-am răspuns. Știam de la mama că într-o casă străină nu răspunzi la telefon și nici nu te duci să vezi cine sună la ușă. A tot sunat până când Natalia a răspuns. După câteva secunde a intrat în bucătărie. „La telefon, tinere.“

Am luat receptorul și am răspuns. „Bună, Juan Guillermo, sunt Clara Méndez, secretara personală a domnului avocat Ortiz. Vrea să vă întâlniți cât mai repede.” I-am răspuns c-o să-mi ia cam vreo oră să ajung. Mi-a zis să mă grăbesc și a închis. Am întrebat-o pe Natalia dacă știa unde e Sergio și mi-a zis că ieșise să cumpere ziare de la un chioșc de lângă supermarket.

M-am îmbrăcat în grabă și am ieșit să-l caut. L-am găsit plimbându-se prin piața San Jacinto. A zâmbit când m-a văzut. „Ce e? A dat strechea-n tine?” I-am spus că sunase Clara și că trebuia să mă prezint urgent la cabinetul de avocatură. „Nimic nu e urgent în viață”, a zis. Ne-am întors acasă agale. S-a dus să se spele pe dinți, cât se poate de calm. L-am grăbit. „Stai liniștit că mă grăbesc”, mi-a răspuns.

Chiar și așa, cu toată tândăleala lui, am ajuns fix după o oră. Secretara ne-a dus direct în biroul avocatului Ortiz, care verifica niște acte. Ne-a făcut semn cu mâna să intrăm. Ne-am așezat în fața lui. „Domnul e de încredere?” m-a întrebat, arătând cu capul spre Avilés. „Mi-e ca un tată”, am răspuns. Avilés m-a privit mirat, dar și cu o urmă de mândrie.

Ortiz s-a lăsat pe spate în fotoliul rotativ și s-a uitat în ochii mei. „Ești mai curând dat dracului decât de treabă”, mi-a zis. L-am întrebat de ce. Ortiz a zâmbit. „Individul pe care l-ai snopit în bătaie se află internat în spital. I-ai spart pomeții, nasul și orbita dreaptă. I-ai rupt trei dinți și are vânătaii peste tot. În plus, a înnebunit. Nu se știe dacă din cauza loviturilor sau era deja nebun dinainte.” „Era dinainte”, am precizat imediat. Ortiz a zâmbit din nou. „Poate că da, poate că nu. Problema e că ești acuzat de leziuni corporale grave și că s-a emis un ordin de reținere pe numele tău. Dar...”, a zis Ortiz punându-mi o hârtie în față, „am contestat ordinul și, deocamdată, nu pot să te aresteze. Pentru că n-au existat martori, iar cel care a depus acuzația și-a pierdut mințile, nu cred că vei avea probleme.”

Bine măcar că Ortiz se mișcă repede. L-am întrebat ce se va întâmpla cu Humberto. „Dacă e așa cum se zice, atunci nu cred că va ieși prea repede de la ospiciu. Iar dacă totuși iese și nu rămâne idiot pe viață, o să deschid un proces împotriva lui pentru asasinarea fratelui tău.“ Denunțul urma să aibă efect și asupra altor băieți cuminți. Pentru asta era obligatorie mituirea unor martori-cheie, iar asta însemna că va trebui să-i mai dau bani. „Mituiți?“ a întrebat Avilés. „Oricine are prețul său“, a răspuns Ortiz ambiguu, „dar toate la timpul lor.“ A tăcut o clipă, s-a sprijinit cu coatele de birou și s-a aplecat spre mine. „Dar asta nu e tot, Juan Guillermo. Azi-dimineață, un individ pe nume Eduardo Martínez Solares a fost la Agenția de Investigații nr. 20 ca să te denunțe pentru fraudă, încercare de mituire și fals privind identitatea.“ Am înghețat, fără să știu ce-aș mai putea zice. Ortiz mi-a întins o nouă hârtie. „Am intervenit și am obținut o amânare și-n acest caz.“ Nu înțelegeam ce-l apucase pe Eduardo. Credeam că ne înțeleseserăm.

„Știi că între client și avocat trebuie să fie o transparență totală“, a zis Ortiz, „că dacă nu, apar certurile. De ce nu mi-ai zis că voiai să scoți din bancă banii fratelui tău și că un alt avocat începuse demersurile în acest sens? Cu alte cuvinte: pe cine crezi tu că prostești, deșteptule?“ Avilés mi-a sărit în ajutor. „Îmi pare rău că ieri-seară n-am fost aici alături de Juan Guillermo ca să-l sfătuiesc. Nu a știut ce să vă spună și ce nu.“ „Nici vorbă“, a zis Ortiz, „băiețașul a venit la mine și s-a purtat de parcă era orfanul orfanilor, și când colo e un șmecher clasa-ntâi.“ Ortiz s-a lăsat din nou pe spate în fotoliu și m-a fulgerat cu privirea. „Acum, dacă tot am aflat că vorbim de o grămadă de bani, onorariul meu va fi de zece ori mai mare. S-a înțeles?“ Eram gata să-l trimit undeva, dar Avilés m-a strâns de braț ca să mă liniștească, știind prea bine că s-ar fi putut duce totul de râpă din cauza orgoliului meu stupid. „S-a înțeles“, a răspuns Avilés.

Ortiz credea că denunțul lui Martínez Solaris era doar praf în ochi și a precizat că în mai puțin de trei zile ne putem face cu banii din toate conturile lui Carlos. „Iau cina frecvent cu președintele Asociației Bancherilor“, a zis, plin de importanță, „pot rezolva cu el cât ai zice pește.“ Din banii recuperați, dincolo de onorariul său, trebuia să-i dau treizeci la sută. Când am încercat să protestez, mi-a tăiat-o scurt: „Nu te-am întrebat ce părere ai. Asta e și gata.“ Și, m-a avertizat el, să nu-mi mai treacă prin cap să-i ascund vreo informație, dacă vreau să colaborăm mai departe.

Din cauza prostiei lui, Eduardo n-a reușit nici să se răzbune pe Carlos făcându-mi viața un iad, nici să ducă la bun sfârșit afacerea vieții sale. Ar fi câștigat o sumă absolut obscenă numai ajutându-mă să negociez cu directorii sucursalelor. Dar așa, cel care avea să-și umple buzunarele era Ortiz. A intrat Clara și i-a dat un bilețel. Avocatul l-a citit și s-a răsucit spre ea. „Spune-i că-l primesc, să mai aștepte cinci minute.“ Clara s-a îndreptat spre ieșire. L-am surprins pe Avilés uitându-se la pulpele femeii, slăbiciunea lui.

Ortiz s-a întors spre mine. „O să vedem și roadele. Chiar tu ai spus că eu câștig întotdeauna. Vreau să te asigur că vom face dreptate pentru fratele tău și că nu mă voi lăsa până nu vom recupera și ultimul cent din conturile lui. Dar pentru ca toate astea să decurgă fără probleme, și te rog să înțelegi ce spun, suntem nevoiți să facem un pact cu Zurita.“

Am simțit un pumn în stomac. Zurita era la fel de vinovat pentru moartea fratelui meu pe cât era Humberto. „Imposibil, e dușmanul meu de moarte“, i-am zis lui Ortiz. „Ascultă, băiete“, a spus avocatul. „Am să-ți dau un sfat gratis: viața asta se învâрте de multe ori, iar cel ce ți-a fost dușman cândva, poate deveni aliatul tău, și invers. Iar în aceste momente, și poate că numai în aceste momente, Zurita vrea și poate fi aliatul nostru, așa că nu trebuie să pierdem această ocazie.“

Mi s-a făcut scârbă. Zurita era un individ abject. Un ucigaș ascuns după insigna de polițist. Să mă aliez cu el? Mi-ar fi rușine de mine însumi. Ortiz a arătat spre o ușă din capătul biroului. „Zurita e acolo, ne așteaptă, dacă vrem să negociem cu el“

Eu mă ascundeam de oamenii lui, iar Zurita se afla la mai puțin de cincisprezece metri de mine. La aceeași distanță exista și posibilitatea de a-i împlânta un cuțit în inimă. „Nu vreau să discut cu nemernicul ăla“, am zis categoric. Avilés, care până atunci se ținuse deoparte, a intervenit: „Depinde ce vrei.“ „Credeam că ești de partea mea“, i-am reproșat. Mi-a dat impresia că vorbele mele l-au durut. Avilés s-a uitat la Ortiz. „Pot vorbi undeva între patru ochi cu Juan Guillermo?“

Clara ne-a condus la un mic separeu. Imediat ce secretara a ieșit, Avilés a sărit la mine. „Mereu am fost de partea ta. Ce dracu'! Sau n-ai observat?“ L-am rugat să mă ierte, dar se pare că nu a fost îndeajuns. A umblat în sus și-n jos prin încăpere până s-a mai liniștit. „Trebuie să-ți între bine în cap un lucru: fratele tău a făcut pe șmecherul și l-au trimis pe Zurita să termine cu el. Dar, oricât de ticălos ar fi Zurita, nu el l-a omorât“, a zis. „Le-a permis celorlalți să-l omoare“, i-am răspuns. „Tu ai spus-o: ei l-au omorât, nu el“

Numai gândul de a sta în același birou cu Zurita îmi făcea greață. Avilés și-a frecat fața cu palmele. Părea extrem de îngrijorat. „Dacă ar trebui să-ți dau un sfat, ar fi ăsta: lasă totul baltă și hai s-o-ntindem de-aici. Dar știu că nu m-ai asculta. Așa că hotărăște-te: sau negociezi cu individul ăsta și îi bagi la pușcărie pe asasinii lui Carlos, sau îți iei lumea în cap, că poate vei găsi cea mai bună modalitate să te răzbuni.“

Am început să tremur din toate încheieturile. Dinții îmi clănțăneau. Ani plini de moarte, răzbunare, vină, tristețe urmau a fi sintetizați printr-o decizie. În loc să mă întrebe „Te simți bine?“ sau altă chestie la fel de stupidă, Avilés a acționat

mult mai inteligent. S-a ridicat, m-a strâns ușor de ceafă și s-a îndreptat spre ieșire. „Nu te pripi. Te aștept afară.”

Imediat ce-a închis ușa, m-am simțit mai bine. Odată rămas singur puteam vomita, lovi în pereți, plânge, suspina, urla, blestema sau gândi, pur și simplu. Mi-am dus palmele la colțul ochilor și i-am închis. Nici o imagine nu mi-a venit în minte. Doar beznă cu tonuri sângerii. Mi-am auzit respirația, aerul ieșind pe nas. Am simțit șocul adrenalinei prin vene. Mușchii încordați, gata de fugă sau de luptă. Fuga ar fi însemnat să plec din clădire fără să-l anunț pe Ortiz, să iau toți banii din casa lui Avilés, să urc în autobuzul de Zaragoza și să încerc să-mi refac viața din bucățelele care-mi mai rămăseseră. Lupta însemna să dau ochii cu Zurita, să mă împac cu el și să-l folosesc pentru a-i distruge pe băieții cumiști. Să-i bag la pușcărie, să-i extermin, să-i îngrop. Să anihilez zbirii aceluia dumnezeu pervers și dement.

Am ieșit. Avilés mă aștepta în hol, sprijinit de perete. „Hai la Zurita”, i-am zis. „Ești sigur?” m-a întrebat. Am făcut semn că da. „Pot vorbi eu cu el, dacă vrei, nu trebuie să fii de față”, mi-a zis. „Nu, vreau să-l văd”, i-am răspuns, „trebuie să dau ochii cu el.”

PHILOSOPHIÆ NATURALIS
PRINCIPIA MATHEMATICA
AUCTORE ISAACO NEWTONO

Lex I

Corpus omne perseverare in statu suo quiescendi vel movendi uniformiter in directum, nisi quatenus illud a viribus impressis cogitur statum suum mutare.

Orice corp își păstrează starea de repaus sau de mișcare uniformă în linie dreaptă, dacă nu este constrâns de forțe imprimate să-și schimbe starea.

Lex II

Mutationem motus proportionalem esse vi motrici impressæ, & fieri secundum lineam rectam qua vis illa imprimitur.

Variația mișcării este proporțională cu forța motoare imprimată și este dirijată după linia dreaptă în lungul căreia este imprimată forța.

Lex III

Actioni contrariam semper & æqualem esse reactionem: sive corporum duorum actiones in se mutuo semper esse æquales & in partes contrarias dirigi.

Reacțiunea este totdeauna contrară și egală cu acțiunea: sau, acțiunile reciproce a două corpuri sunt totdeauna egale și dirijate în sensuri contrarii.¹

¹ Legile lui Newton sunt preluate din ediția *Principiile matematice ale filozofiei naturale* tradusă de Victor Marian, text revăzut de Victor Vâlcovici, editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1956.

Tata a însemnat un moment de cotitură în familia lui. Neamul lui era plin de membri din clasa de jos: muncitori, birocrați oarecare, șoferi în cadrul transportului public, vânzatori de înghețată, țărani. Oameni care erau obligați să muncească până la cincisprezece ore pe zi dacă voiau să ducă o viață cât de cât decentă. Tata a crescut în sărăcie. În familia lui, doar duminica mâncau de trei ori pe zi. În celelalte zile ale săptămânii, doar de două ori. Iar când lucrurile mergeau prost, mâncau doar dimineața: un corn și o cafea la ibric cu zahăr brun nerafinat, și cu asta trebuia să reziste până seara.

Când a împlinit cincisprezece ani, tata s-a hotărât să nu urmeze calea celor din neamul lui. Educația și cultura, nu munca dură, brută, aveau să fie porțița lui de scăpare din acea lume săracă și cenușie. S-a pus cu burta pe carte. Dimineața mergea la școală, iar după-amiaza era calfă la un fierar. După orele de muncă la fierărie, plin de transpirație, de rugină și de pilitură de fier, lua un autobuz și mergea la biblioteca universității. Se așeza într-un colț și citea carte după carte. Biografii, ficțiune, fizică, eseuri, filozofie. S-a împrietenit cu paznicii și ei îl lăsau să stea mult după ora închiderii, până la miezul nopții. Cum la ora aceea nu mai circula nici un mijloc de transport public, se întorcea acasă pe jos.

A fost primul din familia lui care a urmat o facultate, chiar dacă n-a reușit să-și încheie studiile. S-a însurat cu mama, o femeie din clasa de mijloc, dornică și ea de învățătură, chiar dacă părinții ei nu au lăsat-o la facultate.

Când Carlos și cu mine eram doar niște țânci, părinții noștri plasau strategic cărți prin casă. În baie, pe holuri, pe mese, lângă pat. Nu conta că noi le murdăream, le udam, le rupeam. Că

subliniam pe paginile lor sau le îndoiam. Pentru părinții noștri erau arme de luptă, nu articole de lux, lipsite de viață. Eu și frațele meu ne-am contagiat de aviditatea culturală a părinților noștri. Să citim, să citim, să citim.

Într-una din nopțile petrecute la biblioteca universității, tata a dat peste Newton. Teoriile lui i-au deschis mintea. Îl cita de fiecare dată când voia să-și susțină un punct de vedere. Susținea că cele trei legi însemnau mult mai mult decât fizică. Erau perfect valabile și pentru natură și psihologie. Viața ca o corelație între acțiune și reacțiune, între forțe care se opun, între variațiuni și schimbări. Tata a făcut totul pentru ca eu și Carlos să-l citim pe Newton, să-i discutăm și să-i analizăm opera, până i-am învățat pe de rost principiile matematice.

În timp ce mă îndreptam spre întâlnirea cu Zurita, legea a II-a început să-mi răsună în minte: „Variația mișcării este proporțională cu forța motoare imprimată și este dirijată după linia dreaptă în lungul căreia este imprimată forța.” Creierul meu îl scotea pe Newton din hăurile inconștientului, chiar înainte de a mă întâlni cu unul dintre ucigașii lui Carlos.

Am intrat în sala de ședințe. Zurita stătea în capul mesei, cu o bere în față. S-a ridicat în picioare când ne-a văzut. L-a salutat călduros pe Ortiz și politicoș pe Avilés. Apoi mi-a întins mâna. Am șovăit, dar el a continuat să stea cu mâna întinsă până când i-am strâns-o. Mâna lui era mică și delicată, aproape feminină. Mirosea a Old Spice. Mă așteptam să fie cinic și batjocoritor, dar, spre surprinderea mea, s-a arătat amabil și respectuos. „Mă bucur să te văd din nou”, a zis. Se bucura să mă vadă, când în urmă cu numai câteva ore oamenii lui îmi distruseseră casa și primiseră ordinul să mă captureze?

Ortiz ne-a invitat să luăm loc lângă ei, dar Avilés m-a luat de braț și m-a dus în celălalt capăt al mesei. „Noi o să stăm aici”, a zis. Avilés își dovedea încă o dată istețimea. Între mine și dușmanul-meu-viitor-aliat se aflau patru metri.

Zurita a început prin a se scuza. „Faza cu fratele tău n-a fost ceva personal, a ținut de meseria mea“, a zis fără nici o emoție în glas. Mi-au revenit în minte, extrem de vii, cuvintele lui Bross: „Nu o lua personal.“ Zurita a continuat. „Recunosc că lucrurile au scăpat de sub control și că nu era necesar ca fratele tău să moară.“ În timp ce vorbea, nu-mi puteam lua ochii de la mâinile sale mici și feminine. Unghiile impecabile. Manichiură. Piele fină. Mâinile unui criminal.

A mărturisit că băieții cuminți se transformaseră într-o „micuță bătaie de cap“. Autoritățile guvernamentale din Jalisco suspectau că și acolo comiseseră câteva crime și raportaseră asta poliției din capitală. Zurita credea că sosisese momentul să re-evalueze relația cu băieții cuminți, acum, când reveniseră în Ciudad de México. „Au depășit orice limită.“ Vorbea despre ei ca și cum ar fi fost o echipă de fotbaliști amatori pe care nu mai voia să-i antreneze din cauza rezultatelor slabe, și nu un grup paramilitar de extremă dreaptă ai cărui membri ucideau fără nici cea mai mică rețineră.

A început să mă scoată din sărite felul lui de a vorbi, rar și calm, de parcă purtarea sa aproape feminină ar fi putut ascunde aura de polițist dur și implacabil, răspunzător pentru moartea a zeci de oameni. Nu era altceva decât o șopârlă scârboasă. Mi-era clar: îl detestam.

Zurita mi-a zis că făcusem o mare greșală atacându-l pe Humberto și a condamnat faptul că-mi făcusem singur dreptate. „Dar îți înțeleg motivele“, a zis. A precizat că, deși era obligat să mă aresteze pentru „acțiunile mele greșite“, venise totuși să discute cu mine, în speranța că vom ajunge la un acord „favorabil pentru toți“. Am înțeles imediat că „favorabil“ însemna să-i dau o grămadă de bani dacă voiam să-i distrugă pe Humberto și pe ceilalți băieți cuminți.

„Ce fel de acord?“ a întrebat Avilés. Zurita s-a așezat mai bine pe scaun și a oftat adânc, ca și cum prin asta ar fi dat mai

multă greutate cuvintelor sale. „Așa cum am spus mai devreme, flăcări ăștia și-au cam luat-o în cap, iar domnul avocat Ortiz mi-a spus că Juan Guillermo vrea ca aceia care i-au omorât frațele să fie dați pe mâna justiției. Așa că putem să împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură și să ieșim câștigători, dar pentru asta trebuie ca oamenii mei să aibă un stimulent.“

Atâta seriozitate și atâtea vorbe-n vânt pentru a cere o nenorocită de mită. „Și cam cât ar trebui să fie stimulentele ăsta?“ a întrebat Sergio. Venise momentul ca Ortiz să intervină. „Am discutat asta cu domnul comandant și credem că o sută de mii de pesos ar pune mașinăria în funcțiune. Polițiștii care au fost acolo în noaptea aceea pot depune mărturie împotriva lui Humberto și a celorlalți implicați în asasinat. Și, bineînțeles, putem să le facem un mic cadou și câtorva vecini, ca să apară în calitate de martori.“

„Variația mișcării este proporțională cu forța motoare imprimată“, am zis eu cu voce tare. Ortiz și Zurita s-au întors spre mine. „Poftim?“ a zis Ortiz. „A doua lege a lui Newton“, am precizat eu. „Nu vreau să știu altceva decât câtă forță se va aplica împotriva lor.“ Zurita continua să se uite lung la mine, încă surprins de referința mea la Newton. „Ne vom strădui cât mai mult“, a zis. Am scuturat din cap. „Nu, nu vreau să vă străduiți cât mai mult. Dacă tot plătesc o sută de mii de pesos, atunci vreau să fiu sigur că vor fi loviți cu cea mai mare forță.“ „Există mai mulți factori pe care domnul comandant Zurita nu-i poate controla“, a zis Ortiz. „Cu tot respectul, domnule avocat, dar domnul comandant știe prea bine cum să găsească vinovați, iar dacă nu există, atunci are la îndemână destule posibilități de a-i inventa“, am zis eu. Zurita a oftat din greu. „Încă treizeci de mii de pesos și vă promit că totul va ieși perfect.“ Am acceptat și mașinăria s-a pus în funcțiune.

Zurita și Ortiz s-au ținut de cuvânt. Au pornit operațiunile juridice și băieții cuminți au căzut unul după altul. Antonio, Josué, Felipe, Saúl, Martín au fost sălțați pe neașteptate.

Niciodată nu și-au imaginat că vor veni după ei. Au crezut că înțelegerea dintre Zurita și Humberto îi făcea imuni. Au fost acuzați de atacul asupra lui don Abraham și a soției lui, de uciderea lui Carlos și de alte crime despre care eu nu știam. Li s-a pus în cârcă până și uciderea lui Quica. Au fost acuzați de amenințare, lovire, crime premeditate, constituire de grup infracțional, ba chiar și de încălcarea legii cultelor religioase. La capătul unor procese desfășurate pe repede înainte, aproape sumare, au primit condamnări severe: cincisprezece, douăzeci, chiar și treizeci de ani de închisoare, cât a luat Antonio, identificat drept comandant adjunct al organizației.

Chiar dacă o luase razna și se alesese cu răni grave de pe urma bătăii pe care i-o aplicasem, Humberto a ajuns în fața justiției. A fost găsit vinovat de crimă de gradul întâi, de amenințare și lovire și a primit pedeapsa maximă: patruzeci de ani de închisoare. Biserica a intervenit în favoarea lui, dar oameni importanți din guvern le-au explicat șefilor bisericii că grupul Tinerii luptă pentru Cristos săriseră calul și că era mai bine pentru biserică să se dezică de acțiunile lor criminale. Ierarhii bisericii au acceptat de voie, de nevoie, chiar dacă au plătit avocați care să-i ajute să obțină condamnări mai puțin drastice. Javier Arturo Magaña Pérez, cunoscut drept părintele Arturo, principalul militant pentru extremismul și violența băieților cuminți, nu a fost nici măcar admonestat. A scăpat de acuzații datorită imunității de care beneficiau clericii de un anumit rang.

L-am întrebat pe Ortiz dacă exista vreo șansă de a-l scoate din închisoare pe Castorul Turbat. Mi-a răspuns că i se părea greu, dar nu imposibil. Avea să vorbească cu judecătorul care-l condamnase – prieten de-al său – și va cere redeschiderea cazului pentru a i se reduce pedeapsa, sau, și mai bine, pentru a fi eliberat condiționat. Normal, era nevoie de câteva mii de pesos pentru a-l unge pe judecător, dacă voiam ca prietenul meu să fie eliberat.

Evident că Zurita nu-i înfundase pe Humberto și pe băieții cuminți din dorința de a face dreptate, ci pentru că deveniseră inutili. Căpătaseră tot mai multă putere pe care o exercitau cu o cruzime crescândă. Alianța cu ei fusese profitabilă pentru Zurita și până la urmă și pentru sistemul politic, dar recrutarea de noi membri tot mai violenți și mai fanatici, capacitatea de organizare, ideologia lor tot mai extremistă, crimele cumplite săvârșite în Jalisco și Guanajuato și apoi revenirea lor în capitală, unde i-au zis verde în față lui Zurita că vor continua să-i elimine pe păcătoși, toate astea au sfârșit prin a-i alarma atât pe polițiști, cât și pe guvernanți.

Imaginea guvernului avusese de suferit după ce mișcările tinerilor de stânga au fost reprimare violent în 1968 și 1971. La început, guvernul a permis și chiar a susținut dezvoltarea grupurilor subversive de extremă dreaptă pentru a se opune și a lupta cu tinerii „comuniști și anarhiști” care atentau la stabilitatea politică. Când grupurile de extremă dreaptă au căpătat prea multă putere și au încălcat limitele, guvernul a decis să acționeze împotriva lor. Experiența dobândită din Guerra Cristera¹ indica limpede faptul că o parte a populației era adepta catolicismului radical și că era nevoie doar de o scântecie pentru a reaprinde vâlvătaia unei noi confruntări sângeroase. Așa că era mai bine să fie stinsă înainte de a fi prea târziu. Sau, cum ar fi spus Newton: „Pentru orice acțiune există întotdeauna o reacțiune echivalentă.”

Atunci când Ortiz a zis că ar fi momentul cel mai oportun să ne aliem cu Zurita, trebuie să fi știut că mai devreme sau mai târziu băieții cuminți și alte grupări ultracatolice aveau să fie dezarticulate. Chiar dacă timpul urma să demonstreze că guvernul era departe de a putea să suprimă puterea și capacitatea lor de organizare.

¹ Cristiada, lupta mexicanilor ultracatolici împotriva secularismului statului, desfășurată între 1926-1929 (n. red.).

Descinderile polițiștilor au fost fulgerătoare și brutale. Băieții cuminți au căzut unul câte unul. Cei mai mulți dintre ei au fost sălțați în toiul nopții și urcați în dube cu pijama-
lele pe ei. Indignați, părinții lor i-au luat la rost pe polițiști. Copiii lor erau niște băieți cuminți, învățau bine, credeau în Dumnezeu, erau corecți și umblau îmbrăcați cum trebuie, nu ca șleahța de golani imorală și coruptă care bloca dezvoltarea țării. „Băgați-i la răcoare pe cei care nu cred în Dumnezeu, pe atei, pe comuniști, și lăsați-i în pace pe cei plini de credință și de milostivire.“ Degeaba. Zurita și oamenii lui i-au scos din ascunzători, i-au torturat și i-au băgat la pușcărie.

Recuperarea banilor a fost mai complicată decât își imaginase Ortiz. Una era să fii prieten cu președintele Asociației Bancherilor și alta să-i convingi pe directorii sucursalelor să lase din mână asemenea sume uriașe. Bazându-se pe experiența sa de a fenta legile și de a mitui exact pe cine trebuie, Ortiz ne-a asigurat că banii vor fi recuperați în mai puțin de două săptămâni.

În toată acea perioadă, am rămas în casa lui Avilés. Ortiz îmi dăduse de înțeles că ar fi mai bine să stau departe de cartierul meu până va termina poliția cu descinderile. Chelo trecea zilnic să mă vadă, împreună cu King. Chiar dacă se pusese întru câțva pe picioare, bietul meu câine era încă slăbit. Mergea greu și dormea cea mai mare parte a timpului. Chelo îl spăla, îl peria și îi dădea medicamentele.

Într-o dimineață l-am scos la plimbare prin grădina lui Avilés. Mergea bucuros alături de mine, dar imediat ce l-a simțit pe Colt, a fugit să se ascundă sub Fordul Maverick. Tremurând ca varga, s-a strecurat între roți. L-am scos cu greu și l-am luat în brațe iar el s-a lipit de mine, continuând să tremure.

Știam că King n-avea s-o mai ducă mult, așa că m-am hotărât să nu-l stresez și mai tare. Îmi doream să-și petreacă în liniște zilele pe care le mai avea de trăit. Părinții lui Chelo n-o lăsau să-l bage în casă, îl închideau peste noapte într-un mic spălător din curtea din dosul casei. Chelo mi-a zis că bietul King plângea întruna până ce-l scoteau de-acolo.

Am rugat-o să-l ducă la mine acasă și să-l lase singur peste noapte. N-avea decât să doarmă în patul lui Carlos, să dea raite prin casă când avea chef, să-și facă nevoile unde îi venea. Casa mea era în egală măsură și casa lui și-acolo ar fi trebuit să se simtă liniștit.

Chiar dacă nu mai eram dat în urmărire – Ortiz reușise să anuleze fiecare ordin emis împotriva mea –, eu și Chelo voiam să ne ducem la îndeplinire planul de a ne muta în Coahuila, cel puțin pentru o perioadă mai lungă. Poate chiar într-un sătuc bucolic, cum era Zaragoza, sau la ferma lui Jorge Jiménez, unde am fi putut să ne simțim cu adevărat liberi și să ne bucurăm de dragostea noastră.

Într-o duminică, foarte devreme, Avilés a bătut la ușă. Chelo rămăsese cu mine în noaptea aceea și era dezbrăcată, așa că s-a grăbit să dispară la baie. Am deschis înfășurat într-un prosop. Avilés părea devastat. „Ce e?” l-am întrebat. „A sunat prietenul tău, Tontu’. Ți-au dat foc la casă”, mi-a răspuns. M-am așezat pe marginea patului. Nu putea fi adevărat. Chiar nu se putea. „E sigur?” Avilés m-a prins consolator de după umeri. „Da. Îmi pare foarte rău.” Chelo a simțit din baie că se întâmplase ceva rău. „Ce s-a întâmplat?” a strigat ea. Nu i-am răspuns. A întrebat din nou, strigând și mai tare. M-am ridicat de pe pat, i-am luat hainele și i le-am dus la baie. Chelo s-a uitat speriată la mine. „Ce e? Ce s-a întâmplat?” a întrebat. „Îmbracă-te. Ți spun după ce ieși.”

L-am sunat pe Tontu’. Mi-a zis că incendiul izbucnise pe la trei noaptea. Fratele lui a auzit zgomote pe stradă și s-a uitat pe

fereastră. A văzut patru tipi cu cagule care au intrat în casa mea ducând bidoane cu benzină. După trei minute i-a văzut ieșind, urcându-se într-un Rambler galben cu numere de Jalisco și dispărând în trombă spre Churubusco. La puțin timp a observat fum ieșind prin ferestrele casei mele.

Flăcările s-au extins repede în toată casa. Mobilele, draperiile au început să împrăstie scânteii. Geamurile s-au făcut țandări. Vâlvătaia s-a înălțat mult deasupra acoperișului. Trâmbe de fum dens urcau la cer.

Fratele lui Tontu' și-a trezit toată familia. Au luat găleți de apă și s-au chinuit să stingă incendiul. Alți vecini le-au sărit în ajutor. Disperați, goleau gălețile cât mai aproape de foc și căldura le ardea brațele și fața. Au folosit furtunuri și au aruncat nisip. Toate eforturile lor au fost în van, iar casa a ars repede.

Pompierii au ajuns după o jumătate de oră și n-au mai putut face altceva decât să împiedice focul să se întindă la casele vecine. Casa mea arse din temelii, nu mai era altceva decât un morman de resturi calcinate și de funingine, o ruină fume-gândă care se putea prăbuși în orice clipă.

După ce Chelo a ieșit din baie, i-am zis ce se întâmplase, iar ea s-a făcut albă ca varul. „King!“ a strigat îngrozită. Îl lăsase în camera lui Carlos, îi umpluse vasele cu mâncare și apă. Dar, după dezastrul descris de Tontu', era greu de crezut că supraviețuise.

Am urcat în Maverick și ne-am dus să vedem casa. Strada Retorno era un furnicar. Poliția bloca accesul mașinilor în zonă. Pompierii continuau să stropască cu jeturi de apă ruinele fume-gânde. Zeci de gură-cască se înghesuiau de-a lungul trotuarelor. Un polițist ne-a făcut semn să trecem mai departe.

Am parcat la două cvartale distanță și ne-am dus pe jos spre casă. Un miros puternic de ars plutea pe stradă. Pompa mașinii-cisternă duduia cu putere. Unul dintre polițiști m-a recunoscut și ne-a condus la o mașină de poliție. A luat stația de emisie-recepție. „Unitatea unu pentru Zodiaco, recepție“,

„Zodiaco, recepție“, a răspuns Zurita. „Păgubitul e lângă mine“, a zis polițistul. „Păgubitul“, asta-mi mai lipsea. Polițistul a făcut semn spre stație și mi-a arătat un buton. „Apasă-l când vrei să vorbești. Dar nu pune mâna pe el până când comandantul nu va zice *recepție*, OK?“ Zurita a vorbit primul. „Juan Guillermo. S-a spart buboiul și lucrurile pot deveni și mai urâte“, a zis. Mai urâte? Ce să-mi mai facă după ce mi-au distrus singurul bun material pe care-l mai aveam? M-a avertizat că băieții cuminți erau cu ochii pe mine și că arestările îi înfuriaseră și mai tare, că primiseră întăriri din Altos de Jalisco, Guanajuato și Zacatecas. „Ăștia n-au nici mamă, nici tată“, a zis. Mi-a zis că s-ar putea să aibă de suferit și prietenii mei. „Dar ei n-au nici o vină“, am spus. „Poate li se cășunează și pe ei, așa că mai bine să aibă grijă, să încuie ușile care dau spre acoperiș, să nu meargă mereu pe același drum, la aceleași ore și să umble înarmați, dacă se poate. Recepție și stop.“

I-am dat polițistului stația. Cum să mă duc la prietenii mei și să le spun că viața le e în pericol din vina mea? Cum se rotise atât de tâmpit Pământul ăsta încât totul să ajungă absurd? Și pe dușmanii mei de acum nici măcar nu-i mai cunoșteam. Cei pe care-i știam erau la pușcărie, dar prozeleții lor anonimi deveniseră mai violenți și mai amenințatori.

Pompierii au reușit să stingă flăcările. Și-au făcut apariția cu fețele și mâinile pline de funingine. Salopetele lor de cauciuc șiroind de apă. M-am apropiat de intrare. Unul dintre pompieri m-a oprit. „Nu e voie“, a zis. Polițistul i-a explicat că eram proprietarul casei. Pompierul mi-a zis să fiu atent, să nu calc pe jar și să nu urc la etaj, pentru că exista riscul de prăbușire.

Am vrut să intru singur, ca să nu-i expun inutil pe Chelo și pe Avilés, dar ei au insistat să vină cu mine. Am trecut prin băltoace cu apă neagră, plină de cenușă. Ușa de fier de la intrare se încovoiasse de la căldură. Mobilierul din sufragerie ajunsese o grămadă de tăciuni. Tavanul era înnegrit. Din camera mea nu

mai rămăsese nimic. Aragazul și chiuveta se contopiseră într-o singură piesă. Doar frigiderul mai putea fi recunoscut.

Speram ca sârmanul King să se fi ascuns în curte. Am ieșit să-l căutăm, dar nu era acolo. M-am hotărât să urc la etaj. I-am convins pe Avilés și pe Chelo să mă aștepte jos. Nu știam câtă greutate mai putea suporta tavanul și nici dacă pilonii scării mai aveau suficientă rezistență.

Am urcat cu precauție. Înainte de a călca pe fiecare treaptă, mă uitam atent după eventuale cioburi sau bucăți de jar. Am intrat în camera lui Carlos. Patul zăcea printre dărâmături. M-am apropiat. Printre grămezi de cenușă am găsit trupul carbonizat al lui King. M-am aplecat spre el. Ultimul membru al familiei mele îmi zăcea la picioare. M-am rugat în gând să nu fi avut parte de o moarte dureroasă. Am mângâiat ceva ce cândva fusese capul lui. Plăcuța metalică cu numele lui rămăsese intactă. Am luat-o și am pus-o în buzunar. M-am decis să-i las trupul acolo. Să rămână acolo, unde fusese casa lui. În încăperea care-i aparținuse fratelui meu.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Arsă în totalitate. Cărțile reduse la un strat gros de cenușă împrăștiat pe jos. Discurile de vinil topite. Covorul, oglinda, baia – calcinate. Și în dormitorul părinților mei totul fusese mistuit de flăcări. Hainele, periuțele de dinți, periile de păr, cremele, papucii, sertarele, noptierele, dispărute pentru totdeauna.

Am coborât la parter. Chelo m-a întrebat de King. I-am zis că murise. M-a strâns în brațe și a plâns amarnic. Avilés m-a strâns ușor de ceafă. Am părăsit casa. Vecinii se uitau la noi, tăcuți. Cei trei prieteni ai mei s-au apropiat, solidari. Rățoiul mi-a zis că pot să locuiesc acasă la el. Tontu' încă se simțea vinovat că nu reușise să stingă focul și mi-a zis c-o să se facă o colectă, ca să mai acopăr cât de cât din pierderi. Apiță, fără să verse o lacrimă, incredibil, a zis că mă ajută să reconstruiesc casa. Le-am mulțumit și i-am rugat să vină a doua zi să luăm

micul dejun acasă la Avilés, pentru că voiam să le spun ceva. N-am mai suportat nici o secundă să stau și să contemplan dezastrul. Mi-am salutat prietenii și am plecat în grabă, fără să ne uităm înapoi.

Pe drumul de întoarcere, nici unul dintre noi n-a scos un cuvânt. Ce mai era de zis? Să ne plângem de milă? Ei să încerce să mă consoleze? Chelo, epuizată de atâta plâns, a adormit pe bancheta din spate. Avilés a pus caseta cu melodii cardenches. Tânguirile culegătorilor de bumbac spuneau mult mai mult decât am fi putut noi spune în momentele acelea.

Am coborât geamul mașinii. Am închis ochii și am lăsat aerul să-mi bată în față. M-a cuprins o profundă senzație de libertate. Acum chiar nu mai exista nimic care să mă țină legat de barca neprimitoare a morților mei. Tot ce mai aveam din viața mea dinainte de incediu se afla în valizele din casa lui Sergio. Restul fusese mistuit de flăcări. Vălvătaile purificatoare care mi-au luat de pe umeri povara trecutului. Nimic nu mă mai ținea înlănțuit. Eram liber.

În loc să mă distrugă, băieții cumiți mi-au oferit o cale de scăpare. Distruseseră singurul lucru care mă mai lega de oraș, iar acum aveam, mai mult ca niciodată, certitudinea că trebuia să plec cu Chelo cât mai departe. Departe de tărâmul ăsta plin de cenușă și moarte. Departe de acest dumnezeu pipernicit și grotesc în care credeau aceste creaturi pipernicite și grotești.

Ne-am petrecut întreaga după-amiază în casa lui Avilés. Ortiz m-a sunat ca să afle cum mă simțeam și mi-a promis că-i va prinde repede pe vinovați. „După ce recuperăm banii, o să ai suficienți încât să-ți refaci casa și să-ți cumperi încă alte douăzeci“, mi-a zis ca să mă mai însuflețească, chiar dacă efectul a fost pe dos. La ce bun să am douăzeci de case, dacă cea la care țineam fusese distrusă pentru totdeauna?

Mi-a dat și o veste bună. Judecătorul – după ce-i intraseră în buzunar zece mii de pesos – obținuse eliberarea Castorului

Turbat pe motiv de lipsă de probe. Poate că justiția o fi oarbă, dar are un miros extrem de ascuțit când vine vorba de bani.

Nu-mi ieșea din minte moartea lui King. Ore în șir am avut în fața ochilor imaginea corpului lui ars. Speram să fi murit înainte ca flăcările să-l cuprindă. Dar am sfârșit prin a accepta și moartea lui. Mai bine c-a murit după trei minute de chinuri cumplite decât să se fi chinuit săptămâni în șir, incapabil de vreo mișcare, sau, și mai rău, să fi fost nevoit să-l „adorm”. Vreau să cred că a murit ca un câine curajos, lătrându-i pe piromanii nemernici care mi-au incendiat casa și că a stat în picioare pe pat ca să apere camera lui Carlos.

Ne-am dus la culcare. Ca să mă liniștească, Chelo a fredonat o melodie stând cu capul pe pieptul meu. O melodie dulce, foarte dulce. Am adormit cu Chelo în brațe și nu ne-am desprins din îmbrățișare până dimineața. M-am trezit și am sărutat-o pe buze. Dormea profund, nici nu s-a mișcat. M-am ridicat și am deschis draperiile. Ferestrele dădeau spre răsărit și razele soarelui au ajuns până pe pat. M-am uitat lung la Chelo. La trupul ei gol, înalt și zvelt. Cicatricile de pe picioare se estompară cu timpul. Nu mai erau tăieturi roșiatice și adânci, ci fine și cu conturul șters. Departe de a o urăți, îi dădeau personalitate.

S-a trezit și și-a ridicat capul. Lumina care-i bătea direct pe față i-a înverzit și mai mult ochii. „Bună dimineața”, mi-a zis. S-a ridicat în genunchi și m-a îmbrățișat. „Când plecăm la fermă?” m-a întrebat. „În curând”, i-am răspuns.

La nouă dimineața, prietenii mei au venit ca să luăm micul dejun împreună. Natalia a gătit omletă cu carne și avocado, clătite cu brânză de oaie și jambon și ciocolată caldă. Ziua era însorită și aerul proaspăt, așa că Avilés a pus masa în grădină. Prietenii mei s-au arătat impresionați de grandoarea casei. Sunt convins că nici unul dintre ei nu mai fusese într-o casă imensă ca aceasta, cu o grădină atât de mare. Numai vestibulul avea mai mulți metri pătrați decât orice casă din Retorno.

Le-am zis de avertismentul lui Zurita. N-au părut îngrijorați. Erau convinși că băieții cumiți n-aveau să mai calce prea curând prin cartier. Știau că poliția e pe urmele lor și nu riscau să dea târcoale unui loc pe care nu-l cunoșteau foarte bine. Mai mult, prietenii mei erau convinși că mulți dintre băieții cumiți o șterseseră deja înapoi în satele lor din Altos de Jalisco.

După ce-am mâncat, i-am rugat să mă aștepte puțin. M-am întors cu trei săculeți de pânză și le-am dat fiecăruia câte unul. „Ce e asta?” a întrebat Rățoiul curios. „Deschideți-i”, le-am zis. Au dezlegat săculeții și s-au uitat înăuntru. Apiță a ridicat ochii spre mine, uluit. „Ce...?” a îngăimat. „Un cadou”, i-am răspuns. Tontu’ a scos din săculeț un teanc de bancnote. „Frate, dar ăsta e bănet, nu glumă”, a zis. M-a făcut să zâmbesc. Le fugise sângele din obraji și erau consternați. Parcă le-aș fi făcut cadou un cuib de șerpi cu clopoței. Se uitau îngroziți la săculeții cu bani. „O sută de mii de pesos pentru fiecare”, le-am zis. Rățoiul a împins săculețul în mijlocul mesei. „Nu pot accepta”, a zis respirând agitat. Apiță a făcut la fel. „Nici eu.” „Juan Guillermo vrea să vă facă un cadou”, a intervenit Avilés. Rățoiul a dat din cap că nu. „Sunt prea mulți bani, nici nu știm ce să facem cu atâția bani.” Chelo le-a zis că nu era altceva decât o dovadă de prietenie din partea mea. „Sunteți frații lui.”

Până la urmă au acceptat. Tontu’ m-a îmbrățișat și – firește – Apiță s-a smiorcăit puțin. Rățoiul, mai dur, mi-a tras una tare peste cap. „Ești nebun”, mi-a zis zâmbind.

S-au înțeles să meargă cu Avilés să deschidă un cont ca să pună banii la bancă. Se temeau să nu le fie furați pe drum. Sergio le-a arătat pistolul ascuns în geacă. „Am eu grijă de voi”, le-a zis.

Am stat alături de Ortiz două ore așezați pe niște scaune inconfortabile de culoare crem. Ortiz, îmbrăcat într-un costum impecabil, despre care bănuiam că-i fusese făcut la comandă în Anglia, se ridica din când în când „ca să-și mai întindă picioarele“. Era ciudat că venise chiar el la închisoare cu mine și nu-și trimisese unul dintre asistenți. Când l-am întrebat de ce nu lăsase treaba asta în seama altcuiva, a fost cât se poate de sincer: „Pentru că ești cel mai bun client al meu din ultimii ani.“

Ne-au chemat într-un târziu. Un gardian ne-a condus pe un coridor lung. Diego, îmbrăcat în civil, a apărut în spatele unor zăbrele groase. Gardianul l-a chemat pe Ortiz. „Vreau să mă asigur că sentința și ordinul de eliberare sunt în ordine“, mi-a spus înainte de a pleca. I-au deschis ușa zăbreliată și cei doi au intrat.

Ortiz și Castorul Turbat s-au apropiat de o fereastră. Ortiz a verificat cuvânt cu cuvânt documentele pe care i le-au dat. Apoi s-a întors spre Diego și i-a arătat unde să semneze. După cincisprezece minute, ușa cu zăbrele s-a deschis din nou și cei doi au ieșit. Castorul Turbat a venit la mine și m-a îmbrățișat. „Mulțumesc, frățioare, mulțumesc.“

Odată ieșiți din închisoare, Ortiz s-a despărțit de noi și a urcat într-un Cadillac alb care-l aștepta la poartă. Castorul Turbat s-a uitat în jur. A făcut un semn spre clădirea cenușie a închisorii. „Credeam că nu mai ies în veci de-aici“, a zis, fără a-și ascunde bucuria. S-a mai uitat o dată în jur, apoi s-a răsucit spre mine și m-a sărutat pe frunte. „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc“, mi-a zis, „o luam razna acolo, înăuntru.“ Slăbise destul de mult și, din cine știe ce motive, pe care n-a vrut să mi le dezvăluie, își pierduse trei dinți.

L-am invitat la un restaurant de pe bulevardul Ermita ca să mâncăm ce-i plăcea lui cel mai mult: ciolan de porc. Așa

cum făcusem și cu prietenii mei, i-am dat cadou o sută de mii de pesos. Îi depusesem deja cu o zi în urmă într-un cont pe numele maică-sii. Mi-a mulțumit abia stăpânindu-și lacrimile. El și familia lui n-aveau o lețcaie. Abia supraviețuiau din pensia mizerabilă de muncitor petrolier pe care o primeau de pe urma tatălui lui, care murise cu ani în urmă. Apartamentul pe care-l cumpărase în cartierul Juárez se dovedise a fi o investiție dezastruoasă. Locuința era motiv de scandal între verișorii care o moșteniseră de la o mătușă și nu o putuse închiria pentru că unul dintre moștenitori nu știuse că fusese vândută. Ortiz îi promisese că va descurca ițele încâlcite și că în curând locuința va fi trecută pe numele lui.

Castorul Turbat a savurat ciolanul de porc. A mâncat cu multă poftă. Probabil că era un desfrâu culinar în comparație cu porțiile mici și lipsite de gust din închisoare. Cu mâinile și gura unsuroase, a ros cu plăcere carnea de pe os. Apoi s-a șters cu un șervețel și a cerut meniul pentru desert. În timp ce-l citea, l-am întrebat brusc dacă era adevărat că ei și Carlos îl omorâseră pe Quica. Diego a lăsat meniul la o parte și m-a privit direct în ochi. „Cine ți-a spus asta?” m-a întrebat. „Humberto”, i-am răspuns. A stat pe gânduri puțin, înainte de a-mi răspunde. „Și tu l-ai crezut pe dobitocul ăla?” A luat din nou meniul ca să-și aleagă desertul, dar l-am oprit. „E adevărat sau nu?” Și-a calculat din nou vorbele. „Sunt lucruri pe care e mai bine să le lași așa cum sunt.” Cuvintele lui m-au intrigat. Ce să se fi întâmplat ca eu să nu trebuiască să aflu? L-am rugat să-mi spună adevărul, oricât de dureros ar fi fost. „Carlos credea că Quica a abuzat de tine”, a zis. „Și ce-a făcut?” l-am întrebat, sperând din toată inima să aflu că fratele meu nu fusese implicat în uciderea lui Quica. „Nu vreau să mai vorbim despre asta”, mi-a zis. Oricât am insistat, nu mi-a mai spus nimic. I-am zis că îndoiala avea să mânjească pentru totdeauna imaginea pe care mi-o făcusem despre fratele meu. Diego s-a supărat. „Fratele tău ar

fi făcut orice pentru tine, așa că respectă-i amintirea.“ „Chiar și să omoare pe cineva?“ l-am întrebat. „Da, chiar și să omoare pe cineva.“

Simpla bănuială că fratele meu îl omorâse pe Quica mi-a provocat o stare de rău. Am rămas fără aer. Lumea părea să se miște în reluare. Din nou cele șaptesprezece secunde întârziere. Cuvintele ajungeau cu greu până la mine. Mașinile aveau altă viteză. Șaptesprezece secunde care schimbă ritmul vieții, care duc la o stare de mâhnire profundă. „Sunt lucruri pe care e mai bine să le lași așa cum sunt.“ Dar cum să le lași? Unde?

L-am convins pe Diego să nu se ducă acasă la maică-sa, în Unidad Modelo. Era foarte posibil ca băieții cumiști să fie pe urmele lui, gata să-l omoare la cea mai mică ocazie. I-am zis că poate veni să doarmă în casa lui Avilés, dar a preferat să-și ia o cameră într-un motel din strada Tlalpan, ca să fie mai aproape de cartierul lui și de maică-sa.

După ce l-am lăsat la motel, am dat o raită prin zonă. Chiar dacă era încă devreme, vreo zece, douăsprezece prostituate așteptau clienți ca să se culce cu ei în hotelurile din cartier. Lumina necruțătoare a orei patru după-amiaza le scoatea la iveală imperfecțiunile. Brațe pline de celulită, pulpe și axile nerase, riduri pe frunte, burți proeminente, urme de acnee. Nici machiajul nu le ajuta prea mult. Farduri de proastă calitate, surplus de rimel, ruj de un roșu vulgar. Când am trecut pe lângă ele, m-au abordat. Încă sufeream de cele șaptesprezece secunde de întârziere, așa că nu le-am răspuns imediat. „Ești dus cu capul?“ m-a luat la rost o grăsană. I-am zâmbit larg. „Ești dus bine, clar“, a zis și a izbucnit în râs. Mai multe dintre ele s-au luat de mine. „Ești din Metepec, metepequeño¹?“, mi-a zis o sfrijită. Trebuia să le răspund, să scap de cele șaptesprezece secunde și să revin la ceasul vieții. M-am întors spre ea. „Nu,

¹ Joc de cuvinte, din *meter* (a băga, a introduce) și *pequeño* (mic).

sunt din Celaya, celayeno¹“. Celelalte s-au distrat de răspunsul meu. „Daisy, fată, ți-a tras-o spălăcitul“, a strigat una dintre ele.

Am mers mai departe în timp ce femeile au continuat să-și vadă de ale lor. Am luat metroul din stația Portales până la Izazaga pentru că voiam să-l văd pe Simón Bross. Voiam să-mi iau rămas-bun de la el și să-i mulțumesc că făcuse atâtea pentru mine. Aveam la mine și un cec pentru a-i achita onorariile lui García Allende.

Am coborât la stația Pino Suárez. Peroanele erau înțesate de oameni care se grăbeau spre destinația lor. Înaintam în sens contrar celor care alergau să prindă următorul tren. Îmbrânceli, grabă. Foarte multă grabă. Am ieșit în stradă. Pe drum, m-am oprit la un anticariat ca să caut cartea *Despre iertare* a lui Rosenthal și să i-o înapoiez lui Bross. Anticarul, urcat pe o scară, a căutat pe rafturile de sus, a găsit un exemplar, l-a scuturat de praf și mi l-a dat. Era o ediție de buzunar, destul de uzată. Pagini rupte, rânduri subliniate cu stiloul sau tăiate. Însemnările de pe margini indicau faptul că fostul proprietar probabil fusese un student la Științe Politice. N-am mai cumpărat-o. Ar fi fost o jignire să-i dau o carte atât de deteriorată. În schimb, am cumpărat opere complete de Pío Baroja, îmbrăcate în piele. Bross nu-l citise pe Baroja și eram convins că *La busca, El árbol de la ciencia* sau *Memorias de un hombre de acción* aveau să i se pară literatură adevărată.

M-am așezat pe o bancă dintr-o piață și i-am scris o scrisoare lui don Abraham. Mi-a luat ceva timp s-o compun. I-am scris ce se întâmplase, dându-i de știre că atacatorii se aflau în închisoare și l-am rugat să mă ierte. Într-o zi, când voi avea destul curaj, am să trec pe la el ca să-i cer iertare personal.

Am ajuns la fabrică. Vânzătoarea m-a salutat călduros și m-a condus la Bross. Văzându-mă, Bross s-a ridicat și m-a

¹ Joc de cuvinte, *celayeno* poate fi citit *se la lleno*, adică ți-o umplu cu vârf și îndesat.

îmbrățișat. I-am dat cărțile lui Baroja. „Cadou“, i-am zis. „Aaa, mulțumesc! Am tot auzit de domnul acesta“, a zis. Le-a frunzărit și le-a lăsat pe birou. „Am să le iau acasă și voi începe să le citesc chiar în noaptea asta.“

L-am pus la curent cu tot ce se mai întâmplase. M-a întrebat dacă mă ajutase la ceva *Despre iertare*. Rușinat, i-am mărturisit că m-am înfuriat atât de tare citind-o, încât am aruncat-o. „Înseamnă că ți-a folosit mai mult decât îți imaginezi“, mi-a zis zâmbind mulțumit. Am scos cecul, gata să-l completez. L-am întrebat cât îi datoram avocatului. Bross a surâs. „Nimic.“ L-am rugat să accepte cecul. García Allende era un profesionist, așa că timpul și munca lui erau valoroase. „Nimic“, a repetat Bross, „și dacă va cere ceva, mă descurc eu.“ Am insistat, dar nici n-a vrut să audă. „Îți dau voie să distrugi cărți, dar nu prietenii“, mi-a zis, „iar dacă mai insiști, strici prietenia noastră.“

L-am rugat să-i dea scrisoare lui don Abraham. A luat-o și a pus-o într-un buzunar. „Când poți, mergem să vorbim cu el. Fii convins că te va ierta“, mi-a zis.

Apoi am vorbit despre una, despre alta. Mi-a zis că data viitoare îmi va face cadou cărțile unui scriitor columbian necunoscut în Mexic: Hernando Téllez. „Te vor încânta“, mi-a zis. Mi-am luat la revedere. Mi-a răvășit părul în joacă. „Coamă de leu“, mi-a zis. M-a îmbrățișat și am ieșit din fabrică.

Când am ajuns acasă, Avilés, Chelo și Ortiz mă așteptau în sufragerie. Am fost surprins de prezența avocatului. „Bună seara“, am zis. „Ai întârziat“, mi-a zis Ortiz zâmbind și făcându-mi semn să mă așez lângă Chelo. Ea m-a luat de mână și m-a ținut strâns. Era albă ca varul. Avilés mă privea surâzând enigmatic. „Ce e?“ am întrebat-o în șoaptă pe Chelo. Mi-a făcut semn spre masa dintre noi. Acolo se aflau o sticlă de vin nedesfăcută, patru pahare și un dosar. Ortiz a împins dosarul spre mine. „Deschide-l.“ L-am luat și l-am deschis. Conținea mai multe cecuri pe numele meu. O avere. O avere uriașă, exorbitantă.

„Acum ești foarte, foarte bogat“, a zis Ortiz în timp ce destupa sticla de vin. „Hai să sărbătorim“, a zis. A început să toarne în pahare. „Nu e nimic de sărbătorit“, am zis eu categoric. Ortiz s-a întors spre mine. „De ce?“ m-a întrebat. „Șaptesprezece secunde“, i-am răspuns. Avocatul n-a făcut nici cel mai mic efort de a înțelege despre ce vorbeam. Și-a turnat vin în continuare, apoi a ridicat paharul. „Atunci, sărbătoresc eu singur.“

Ortiz ne-a spus că recuperasem o sumă atât de mare, încât se mulțumea cu un comision de doisprezece la sută. Chiar și-așa, i-a revenit o cantitate uriașă. M-a întrebat când împlineam optsprezece ani. I-am zis că pe cinci mai. „Ăsta da patriotism. Ignacio Zaragoza¹ trebuie să fie mândru nevoie mare“, a zis. Chelo a zâmbit și a zis amuzată: „Zaragoza.“ Ortiz n-avea de unde să știe ce o amuzase pe Chelo. „Zaragoza e un sătuc în Coahuila, acolo unde vor ei să se ducă să trăiască“, l-a informat Avilés. „Și ce are sătucul ăla atât de special încât să te duci să trăiești acolo?“ a întrebat Ortiz. „Firme“, i-a răspuns Chelo.

Mai erau doar douăsprezece zile până la majoratul meu. Ortiz ne-a sfătuit să așteptăm să fac optsprezece ani și în aceeași zi să deschid mai multe conturi pe numele meu și să depozitez banii. Douăsprezece zile mi se păreau o veșnicie. Nu mai voiam să rămân nici un minut în Ciudad de México. Băieții cuminți deveniseră mai agresivi ca niciodată, așa că riscam enorm rămânând în capitală. Atât eu, cât și Avilés și Chelo. Imediat ce-aveam să depun banii în conturi, vom pleca la Zaragoza.

Am vorbit cu Jorge Jiménez. Vorbea cu un pronunțat accent din nord. Plin de generozitate, ne-a spus că putem să locuim chiar în casa lui sau într-una din locuințele de la fermă. Ne-a

¹ Cinci de Mayo (Cinci mai) este o sărbătoare care comemorează victoria armatei mexicane împotriva invaziei franceze în bătălia de la Puebla din 5 mai 1862, sub conducerea generalului Ignacio Zaragoza Seguín.

înștiințat că la fermă nu era curent electric, prin urmare nici aer condiționat. „E atât de cald, încât poți să prăjești ouă pe pietre“, a zis. Nu conta, eu și Chelo voiam să stăm acolo. În mijlocul deșertului, șiroind de transpirație, mirosind a vacă și-a bălegar, a cenușă, a roșcov, a praf.

Ortiz a avut dreptate: mai devreme sau mai târziu, norocul lui Zurita avea să se termine. Și s-a terminat. Probabil se credea invincibil, pentru că n-a acceptat garda de corp oferită de superiorii lui. Într-o noapte, lipsit de orice măsură de protecție, s-a întors acasă. A oprit mașina și a coborât să deschidă garajul. Doi indivizi cu cagule l-au atacat și, de la mică distanță, i-au tras trei gloanțe în piept și trei în abdomen. Unul dintre atacatori s-a apropiat ca să-l împuște în cap. Greșeala lui. Deși rănit, Zurita a scos pistolul și i-a tras două gloanțe în gât. Individul a căzut pe spate și a rămas lat, horcăind și scuipând sânge, în timp ce celălalt a fugit spre o mașină care-l aștepta.

Un vecin a sunat la Crucea Roșie. Zurita a fost transportat de urgență la Hospital de Xoco, unde a fost operat. Două gloanțe îi perforaseră plămânul stâng, un altul îi spulberase clavicula, iar celelalte trei îi pătrunseseră în intestine. A supraviețuit operațiilor și, chiar dacă se afla într-o stare extrem de gravă, medicii au declarat că existau șanse mari de a-și reveni.

Individul împușcat de Zurita a murit chiar acolo, în stradă. Rudele lui Zurita, care locuiau pe aceeași stradă cu el, i-au scos cagula și nu au permis nimănui să-i acopere fața. „Lăsați oamenii să-i vadă mutra criminalului“, au zis. A fost identificat drept Alfredo de Jesús Sánchez Alba, de douăzeci și unu de ani, originar din Ciudad de México, cu domiciliul pe strada Oriente 160 numărul 56, din cartierul Unidad Modelo. Alfredo era văr primar cu Antonio. Martorii schimbului de focuri au descris mașina cu care fugiseră complicii lui: un Rambler galben cu numere de Jalisco.

Băieții cuminți au comis o greșeală extrem de gravă: au declarat război poliției. Una era să omori atei, comuniști și evrei, și cu totul altceva era să împuști un comandant de poliție.

În plus, acționaseră atât de prost, încât unul dintre ei fusese omorât, iar mașina identificată fără echivoc.

Antonio, Josué și Felipe au fost torturați în închisoare ca să divulge numele celor care ordonaseră și executaseră atacul asupra lui Zurita. Băieții cumiți au rezistat chinurilor până când polițiștii au recurs la șocuri electrice. Le-au băgat firele în rect și le-au aplicat un voltaj suficient de mare încât să le ardă măruntaiele, așa că băieții cumiți au sfârșit prin a ceda. Felipe a dezvăluit nume, adrese, capital financiar, logistică, spioni, trădători. Organizația era mai mult decât un simplu grup de fanatici juvenili. Ajunsesse să fie o structură politică subversivă, cu legături directe la reprezentanții de marcă ai clerului și în mediul de afaceri, primind ajutor din partea unor oficiali de dreapta care făceau parte chiar din guvern și nu erau de acord cu tendințele stângiste ale președintelui republicii.

În încercarea de a afla cât mai multe, l-au torturat și pe Humberto. Dar a fost un efort inutil. Cu mințile rătăcite, a dat răspunsuri aiurea. În unele momente l-a confundat cu Cristos pe polițistul care-l tortura. Șocurile electrice în rect l-au făcut să creadă că ajunsese în iad și-l ruga pe diavol s-o ierte pe maică-sa. Având încă multă forță și ajutat de reflexele de pe vremea când practica artele marțiale, i-a rupt traheea unuia dintre polițiști într-o clipă de neatenție a acestuia. Catalogat drept un deținut extrem de periculos, a fost izolat într-o celulă din pavilionul bolnavilor mintali.

Comunicatul oficial dat presei considera atentatul asupra lui Zurita drept „un atac laș din partea unor grupări dornice de a destabiliza instituțiile publice naționale”. Zurita a fost descris ca un „paladin luptând împotriva delincvenților”. În bine cunoscutul stil ridicol al autoritarismului guvernamental, Zurita a fost ridicat în slăvi, după care nu s-a mai publicat nimic despre caz. Tăcere mormântală. Ortiz mi-a spus că mai mulți dintre băieții cumiți fuseseră arestați și, fără nici un proces, trimiși

direct în închisori din orașe aflate la mare depărtare unele de altele, cum ar fi Tapachula sau Ciudad Delicias, unde urmau să ispășească pedepse grele. Câțiva dintre capii organizației, mai ales cei mai violenți, au fost făcuți „dispăruți”, ceea ce în argoul polițiștilor însemna literalmente că au fost omorâți.

Într-o dimineață, Antonio a fost găsit mort în baia pușcăriei, cu gâtul tăiat cu un ciob de sticlă. Conducerea închisorii a catalogat moartea lui ca „o răfuială între deținuți” și cazul a fost închis. Oricât s-au zbatut părinții lui, poliția n-a făcut nici o anchetă. Familiile băieților cumiști au primit amenințări din partea autorităților că vor avea parte de mari greutăți dacă „faceau valuri”. Clerul a fost avertizat să nu mai ofere nici un fel de sprijin moral sau material „agitatorilor de extremă dreaptă”, sau, în caz contrar, vor suferi consecințe grave.

Ortiz a fost de acord cu mine că, la cum stăteau lucrurile, era mai bine să plecăm cât mai repede din oraș. Eram considerat o țință prioritară pentru băieții cumiști. Nu doar pentru bătaia pe care i-o aplicasem lui Humberto, ci și pentru că mă considerau principalul vinovat pentru persecuțiile pornite împotriva lor. „Plecă imediat, nu mai risca nimic”, mi-a zis Ortiz.

Avocatul a reușit să-l convingă pe președintele Asociației Bancherilor să mă lase să deschid un cont la Banco de Comercio și un altul la Banco Nacional de México cu patru zile înainte să împlinesc optsprezece ani. Am depus în cele două conturi o parte dintre cecuri, iar cealaltă parte în contul meu de la Banco Mercantil de Monterrey. Pentru că nu aveam încredere în bănci, am păstrat banii lichizi, dolarii și monedele centenarios.

Am stabilit să plec a doua zi. În loc să mă duc cu autobuzul până la Zaragoza, urma să iau avionul până la San Antonio, unde mă aștepta Jorge Jiménez ca să mă ducă la fermă. Chelo avea să vină peste două luni, după încheierea semestrului. Ne-am înțeles să nu le spună părinților ei despre planul nostru decât cu câteva zile înainte de plecarea ei. Erau destul de

conservatori, așa că în opinia lor o fată care trăia cu un bărbat fără să fie căsătorită era o femeie ușoară; sau, și mai clar, o curvă. Poziția lor era ușor ridicolă, pentru că Chelo își petrecea aproape toate nopțile cu mine.

Avilés se hotărâse să vină cu mine la Coahuila. A zis că voia să-și ia o vacanță, se săturase până peste cap să dea spectacole șase zile pe săptămână, ceea ce făcuse fără oprire în ultimii zece ani. Era o minciună. Mă însoțea ca să aibă grijă de mine.

După-amiază ne-am așezat toți trei în grădină. Avilés cum-părase ied la grătar, guacamole și lipii din făină. „Ca să vă obișnuiți cu mâncarea din nord.“ A așezat masa sub un frasin. După-amiaza era însorită, aerul proaspăt. Chiar dacă Avilés s-a apucat să spună bancuri tâmpite la care Chelo râdea în gura mare, treptat s-a instalat în noi o tristețe adâncă.

După ce-am mâncat, am rămas tăcuți, fiecare pierdut în gândurile lui. Se făcuse ora cinci și razele soarelui băteau printre crengi. Lumina după-amiezii a căpătat o nuanță chihlimbarie. Chelo, așezată în fața mea, m-a luat de mână. Sergio, mai în glumă, mai în serios, și-a așezat palma peste mâinile noastre. „Vă declar oficial soț și soție“, a zis și a zâmbit. Chelo m-a sărutat pe buze. „Bună ziua, soțule.“

Puțina carne care mai rămăsese din ied și oasele i le-am dus lui Colț. În ultimul timp îl hrănisem numai cu boabe și probabil că ducea dorul unei porții de mâncare adevărată. Mâncare de lup, nu de câine. I-am aruncat resturile și le-a devorat pe loc.

Planul era să-l lăsăm pe Colț în casa lui Avilés. Natalia urma să-i dea de mâncare. Pentru curățatul și spălatul cuștii era nevoie de un specialist în animale periculoase, așa că Paco, asistentul lui Avilés, urma să vină de două ori pe săptămână. După ce mă stabileam în Zaragoza și construiam un spațiu potrivit pentru Colț, în care să poată trăi liniștit, să alerge, poate chiar să și vâneze, aveam să venim după el.

Ne-am dus la culcare la ora nouă. Zborul era la opt dimineața și trebuia să fim devreme la aeroport. Chelo a umplut cada cu apă și a turnat o cutie de săruri. Relaxați datorită sărurilor, am moțait în apă până când s-a răcit. Ne-am băgat dezbrăcați în pat. Am stins lumina și am început să vorbim despre viitor, cum va fi viața noastră la fermă, cât de dor avea să ne fie unul de celălalt în cele două luni în care vom fi despărțiți. M-a strâns în brațe și s-a uitat în ochii mei prin întuneric. „Te-ai însura cu mine?” m-a întrebat. „Asta e și mai siropos decât să întrebi dacă vrei să fii prietena mea?” i-am răspuns. Chelo a râs. „Da, sunt o sentimentală”, a zis. I-am luat fața între palme. „Da, vreau să mă însor cu tine”, i-am șoptit la ureche.

Ne-am trezit devreme ca să ne facem bagajul. Paco urma să vină la cinci ca să ne ducă la aeroport. Ne-am așezat la masă ca să mâncăm. Chelo purta uniformă albă și halat, avea cursuri la spital. Pentru că avea note bune, profesorul o invitase să asiste la o operație pe cord deschis. Chelo nu prea avea chef să meargă. Nu se simțea pregătită să vadă bătând inima unui om.

M-a ajutat să-mi împăturesc hainele și să le pun în geaman-tan. În timp ce făcea asta, m-am uitat pe fereastră. Colț dădea ture prin cușcă. Am început să mă simt vinovat. Nu era drept ce-i făcusem lui Colț și nici ce urma să-i facem. Nu trebuia să-l duc în deșertul din Coahuila ca să trăiască într-un alt Țarc, oricât de mare ar fi fost acela, unde căldura l-ar fi ucis lent, departe încă o dată de habitatul lui natural. „Trebuie să-i dăm drumul”, i-am zis lui Chelo. Și-a ridicat privirea spre mine. „Ce?” Am făcut semn spre cușcă. „Trebuie să-l eliberăm pe Colț”, i-am răspuns. „În Coahuila?” m-a întrebat. Am dat din cap că nu. „Nu, în Canada.”

Lui Avilés i s-a părut o idee proastă. „N-a trăit niciodată în pădure, printre alți lupi. Nu știe să vâneze, nu va rezista frigului.” Avilés credea că a-l elibera însemna a-l condamna la moarte. „E cel mai rău lucru pe care i-l poți face.”

Atunci am propus să-l ducem înapoi la crescătoria unde se născuse. Poate că acolo știau ce trebuia făcut cu el. Măcar să trăiască împreună cu alți lupi, în locul unde ar fi trebuit să crească. Să aibă parte de clima potrivită lui, de teritoriul și de specia lui.

Ideea de a-l duce pe Colț înapoi la crescătorie nu i s-a părut nebunească lui Avilés, în teorie, dar în practică era complicat. Din experiența lui de director de circ, știa cât de alambicate erau formalitățile legale pentru transportul unui animal dintr-o țară într-alta. Era nevoie de un certificat de sănătate eliberat de un veterinar și de completarea formularelor de transport. În unele cazuri, autoritățile cereau ca animalul să fie ținut o vreme în carantină. „Sunt chestiuni care necesită timp și nu se rezolvă întotdeauna“, mi-a zis. Paradoxal: voiam să ducem în Canada ceva ce fusese trimis de-acolo.

M-a întrebat cum rămâne cu călătoria la San Antonio și cu planurile de a trăi în Zaragoza. I-am zis că renunțam deocamdată la ele, că asta puteam face oricând. Am ținut să subliniez că prioritatea mea acum era Colț și că trebuia să facem totul ca să-l ducem în Canada. Chelo m-a susținut și s-a arătat entuziasmată de ideea de a merge cu mine. Am încercat s-o conving să-și termine studiile. Nici n-a vrut să audă. I-am zis să facem așa cum ne înțeleseserăm, adică ea să vină mai târziu. A insistat s-o iau cu mine. „Asta schimbă totul“, a zis, „și merg cu tine oriunde ar fi.“

Chiar dacă era foarte devreme, Avilés l-a sunat pe Jorge Jiménez ca să-i spună că schimbaserăm planul. Jorge a zis că-i pare rău și că ne așteaptă oricând vrem să mergem la el. Toată dimineața Avilés s-a ocupat de formularele de călătorie pentru Colț și s-a sfătuit cu oamenii de la circ care se ocupau de transportul internațional ca să afle ruta cea mai bună pentru a-l duce în Yukon. I-au zis că cel mai bine ar fi să-l ducă pe șosea în Statele Unite. L-au sfătuit să nu-l ducă într-o remorcă, ci în portbagajul unei camionete, ca și cum ar fi un câine-lup și că era obligatoriu să stea cuminte la controlul vamal. Au mai zis să

avem la noi fișa vaccinărilor și două certificate eliberate de veterinari diferiți și să fie mereu prezentat drept animalul nostru de companie. „Să nu spuneți niciodată că e lup“, au zis, pentru că asta ar atrage imediat atenția și am fi luați la zeci de întrebări. În plus, carantina ar fi fost obligatorie.

Conform lor, cel mai convenabil era să-l ducem până la Dallas cu mașina, iar de acolo să zburăm la Seattle. Acolo să închiriem o mașină și să trecem granița în Canada prin Lynden-Aldergrove, un punct vamal unde grănicerii nu erau atât de vigilenți.

A doua zi, doi dintre veterinarii cu care lucra circul au venit la Avilés ca să-l vadă pe Colț. Amândoi au zis că e cât se poate de sănătos, în ciuda cicatricilor de pe bot și de pe cap. Cum le-aș fi putut spune că-și căpătase semnele în urma scaunelor pe care le primise în cap când încercam să-l dreserez? Avilés a zis ceva despre „personalitatea tonică“ a „câinelui“ și asta a fost tot. Ambii veterinari au eliberat certificatele de sănătate.

Ne-am hotărât să mergem cu mașina până în Canada. Nu voiam să complicăm și mai tare transportul lui Colț. Ca să aibă parte de o călătorie cât mai comodă, am cumpărat o camionetă Chevrolet, model Suburban. În plus, dacă pe parcursul călătoriei n-am fi găsit mereu loc de dormit, atunci puteam dormi în mașină. Avilés l-a convins pe un prieten să-i vândă una la mâna a doua. Am plătit-o pe loc și ne-am dus s-o înscriem pe numele noului proprietar.

Ne-am înțeles să plecăm a doua zi, dimineața devreme. După calculele lui Avilés, avea să ne ia cam două săptămâni să ajungem la granița cu Canada. „O nebunie“, a zis, „încă una dintre ideile tale trăsnite.“

Etimologia celor întâmplate (partea a patra)

Expresii derivate din latină:

Terra incognita: țărâm necunoscut.

In loco parentis: părinți de împrumut.

A posse ad esse: de la posibil la real.

Causa mortis: când cineva e pe moarte și face un cadou celui care-i supraviețuiește. Mai înseamnă și cauza morții.

Nunc scio quid sit amor: acum știu ce înseamnă iubirea.

Fortes fortuna adiuvat: norocul le surâde celor curajoși.

De novo: a o lua de la capăt.

Abyssus abyssum invocat: o greșeală atrage după sine o altă greșeală.

Graviora manent: ce e mai rău încă n-a trecut. Răul continuă.

Res ipsa loquitur: faptele vorbesc de la sine.

Gesta non verba: fapte, nu vorbe.

Bella horrida bella: război, cumplit război.

Nosce te ipsum: cunoaște-te pe tine însuși.

Quis custodiet ipsos custodes: cine-i păzește pe paznici?

Ex post facto: post-factum, după săvârșirea faptelor.

Casus belli: cauzele războiului.

Antebellum: înainte de război.

Aut viam inveniā aut faciā: ori găsesc o cale, ori inventez una.

Fortitudine vincimus: dacă rezistă, învingem.

Inter spem et metum: între speranță și teamă.

Aud cât se poate de clar șopotul apei. Sunetele distante din afară. Întunericul. Apa mă poartă dintr-o parte într-alta. Nu am aer. Lovituri în pereții de azbest. Strigătul mut. Toropeala morții. Dau din mâini. Oxigen. Am nevoie de oxigen. Deschid ochii. Chelo doarmelângă mine. Inspir adânc. Îmi simt gâtul uscat. Dinții gata să mi se spargă. Mă așez pe marginea patului, epuizat. Fratele meu moare în apă. Părinții mei în aer. Câinele meu în foc. Bunica în pământ. Ce tot vrea să-mi spună moartea prin visele astea?

Chelo și-a dat singură foc la valiză. N-a vrut să plece în Canada fără să le spună părinților. I s-a părut nedrept față de ei. Taică-su i-a făcut un scandal monstru. A acuzat-o că renunță la facultate pentru a fi „concubina“ unui „mucos“ de optișpe ani. „Ești șchioapă pentru că ți-a plăcut să ți-o tragi pe acoperișuri“, i-a zis. Nu a lăsat-o să-și ia nimic din ce avea. Nici haine, nici încălțăminte, nici geamantane. Nimic. „N-ai decât să pleci cu ce ai pe tine“, i-a zis taică-su. S-au certat ca orbii ore în șir. Chelo a încercat să-l îmbuneze. L-a asigurat că eu eram bărbatul cu care voia să-și trăiască viața, că era vorba de o relație serioasă. Taică-su a râs de ea. „Te rog, Consuelo, termină cu prostiile. Dacă te culci cu băiețandru ăsta, nu înseamnă că e o relație serioasă. Când n-o să mai fie în călduri, o să-ți dea papucii.“ Insulte lui au durut-o rău de tot. Și a mai durut-o și faptul că maică-sa nu i-a sărit în ajutor. După ce taică-su s-a închis în camera lui, avertizând-o că dacă pleacă, atunci n-o să mai pună piciorul în casa asta, mamă-sa i-a zis: „Ar fi bine să asculți de tatăl tău, nici tu și nici băiatul ăla nu sunteți pregătiți pentru o asemenea nebunie.“ Chelo a ajuns acasă la Avilés sobră și taciturnă. Dar n-a plâns nici o clipă. „Ai pus-o“, mi-a zis, „pentru că de mine nu mai scapi în veci.“

Am plecat dis-de-diminează. Avilés la volan, eu pe scaunul copilotului, iar Chelo pe mijlocul banchetei din spate. Colț în portbagaj, legat cu lanț și cu botnița pusă. La început s-a învârtit în cerc. Părea să n-aibă astâmpăr, până când și-a găsit un loc printre bagaje și s-a culcat acolo.

După zece ore de drum am ajuns la Saltillo, orașul natal al lui Sergio. L-am lăsat pe Colț în grădina casei unuia dintre cei doi frați ai lui Avilés și ne-am dus să cumpărăm câteva chestii de care Chelo nu se putea lipsi: periuță de dinți, lenjerie intimă, pantaloni, bluze, pantofi, geci. Ne-am petrecut restul zilei prin magazinele din centru. Avilés s-a întâlnit cu mai mulți cunoscuți. „Ăsta mi-a fost coleg de generală“, „cu ăla mergeam la vânătoare“, „slăbănogul ăsta avea o soră superbă“, „ăsta e văr cu fosta mea soție“. Dacă ar fi intrat în politică, sunt sigur c-ar fi ajuns lejer primar în Saltillo.

Seara, Avilés s-a dus în vizită la o mătușă, la care ținea ca la propria mamă, și la frații lui. Ne-a invitat să mergem cu el, dar n-am vrut să-l incomodăm cu prezența noastră. Nu voiam să ne băgăm în sufletul omului. Foartă bolnavă, mătușa lui abia vedea și auzea. Ce să căutăm noi, doi străini, în casa ei? De ce s-o obligăm să-și schimbe hainele de casă cu unele potrivite pentru vizite, doar ca să ne primească pe noi? De ce să se simtă obligați frații lui să discute banalități cu noi? Avilés trebuia să se bucure de familia lui fără să-și bată capul cu prezența noastră.

Sergio a zis că urma să doarmă în casa mătușii lui. Eu și Chelo ne-am dus să dormim într-un motel, în afara orașului, pe șoseaua care ducea la Piedras Negras. Camera era mare și curată. Ferestrele dădeau spre parcare plină de tiruri. Prin perete s-au auzit râsetele unei perechi, apoi gemete. Chelo s-a excitat. Am făcut dragoste tăcuți, ascultându-i pe vecinii noștri. Probabil că tipul le avea cu sexul, pentru că femeia a țipat de mai multe ori. Apoi i-am auzit povestind. Femeia era îngrijorată că avea

să ajungă târziu acasă și soțul o va lua la rost. Bărbatul a râs. „Fă ca mine. Intri și te prefaci super nervoasă, iar dacă îți zice ceva, te enervezi și mai tare.“

I-am auzit când au plecat. Curioși, ne-am uitat printre jaluzele. El era vânjos și înalt, iar ea durdulie și scundă. S-au dus la unul dintre tiruri. El a prins-o de talie și femeia l-a strâns de fese. Pasiune pură.

A doua zi a fost ziua mea de naștere. Goală, Chelo mi-a cântat la mulți ani și a pus pe pat o prăjitură Marinela cu o lumânare. După ce am suflat în lumânare, a început să danseze un dans foarte senzual, în opinia ei. Nu m-am putut opri din râs tot timpul cât a scuturat din fund.

Ne-am reîntâlnit cu Avilés în casa mătușii lui. „La mulți ani“, mi-a zis și mi-a dat o cutie legată cu o fundă. Înăuntru am găsit un cuțit de vânătoare făcut în Norvegia, lung de douăzeci și cinci de centimetri, cu mâner de lemn și teacă de piele. O adevărată minunăție artizanală. Ne-a spus că era cuțitul cu care vâna tatăl lui. „Îl primise cadou când era mic, de la bunicul.“ Am vrut să i-l dau înapoi. Era un obiect cu o mare valoare sentimentală. Sergio nici n-a vrut să audă. „O să ai nevoie de el în Yukon“, a încheiat el discuția.

Am plecat spre graniță. Căldura unduia pe deasupra asfaltului. Erau în jur de patruzeci și două de grade. Dacă deschideam geamul mașinii intra aer fierbinte. Ne-am oprit de mai multe ori ca să-i dăm apă lui Colț și am cumpărat pungi cu gheață ca să punem în jurul lui, să se mai răcorească. Colț nu-i lăsa pe Avilés și pe Chelo să se apropie de el. Imediat ce se apropiau prea mult, i se ridica blana pe spate. Dacă nu se retrăgeau, mârâia arătându-și colții până când se îndepărtau.

Am făcut un mic ocol pentru a ajunge la Zaragoza, ca în sfârșit să-i cunoaștem pe Jorge Jiménez și pe mama lui, Luz Divina. Avea o casă mare, răcoroasă, cu multă lumină. La intrarea în grădină se afla o colivie imensă cu păsări cardinal, sturzi,

canari și chiar și prepelițe sălbatice. Prin mijloc curgea un pârau cu apă cristalină, plin cu pești chirostoma.

Jorge mi-a dat voie să-l las liber pe Colț pe un teren mare de lângă casă, un loc bun, pentru că pâraul trecea și pe-acolo. Terenul slujea de grădină, cramă și atelier. I-am dat drumul, și Colț a început să amușine în jur. Probabil că descoperea multe mirosuri noi, diferite de cele din orașul în care crescuse. S-a dus să bea apă, apoi a intrat în pârau ca să se răcorească.

Jorge și maică-sa au aflat că era ziua mea. Ospitalieri și dornici de distracție, au pregătit o masă copioasă, cu multă carne la grătar. Și-au chemat prietenii din zonă: Marco Aguirre, colecționar de antichități și de piese arheologice, împătimit după istoria Mexicului. Gudelio Garza și fiul lui, Bernardo, proprietarii de la El Olmo, o fermă imensă de pe malul barajului La Amistad, fanatici ai fotbalului american. Carlos Hyslop, un mare crescător de vite, care vindea săptămânal sute de animale în Statele Unite. Humberto Enríquez, medic homeopat care oferea consultații gratuite la ferme, proprietar al domeniului Santa Cruz, pe unde trecea râul San Rodrigo, și administratorul său, Raymundo Agüero, expert în creșterea cocoșilor de luptă. Javier Navarro, producător de mobilier, cu magazine în toată țara. Martín Sánchez, ghid de vânatoare profesionist și brutar renumit, care vindea pâine în toate localitățile din zonă. Carlos Lozano și fiul său, Aarón, promotori ai turismului local și proprietarii unui mare magazin de rochii de mireasă și uniforme școlare în Ciudad Acuña. Patricia Riddle, proprietara fermei El Faisán și administratorul ei, Toño Escalante, cu soția lui, Blanca, și cu fiica lor, Katy. Marco Ramos Frayjo, vânător legendar, șeful poliției din Acuña, fin cunoscător de literatură universală. La fel ca Bross, Frayjo era în stare să vorbească despre orice autor și orice temă. Cu toții erau extrem de amabili și pietenosi, oameni interesanți, plini de povești amuzante și cu care era o plăcere să discuți. Generoși, ne-au invitat cu toții să

stăm în casa lor și au curs invitațiile de a merge la vânătoare pe domeniile lor.

Luz Divina era o femeie rezervată și foarte amabilă. Mereu atentă să nu ne lipsească nimic, să fim serviți cum se cuvine. A fost suficient ca Avilés să spună că-i plăcea carnea de ied pentru ca ea să comande imediat unul și să pună să fie gătit pe loc. Ne-am simțit ca acasă, înconjurați de prieteni de-o viață. Cum a zis Avilés: „Cu noii mei prieteni din copilărie.“

Am ieșit să dăm o raită. Zaragoza era un orașel liniștit. Copacii erau plini de coșofene gălăgioase. Trilurile lor sfârșeau în tonuri înalte surprinzătoare care uneori păreau niște picături de apă în cădere. În piața centrală, oamenii se așezau pe bănci la umbra marilor copaci mesquite. Ca să se mai răcorească, își cumpărau sucuri și înghețată de la un chioșc din apropiere. Câțiva câini vagabonzi așteptau răbdători până când cineva lăsa paharele de carton cu resturi de înghețată și atunci se repezeau să le lingă.

Ne-am plimbat pe străduțe până la marginea orașelului. Am trecut un râu și mai multe pâraie cu o apă bătând în albastru, incredibil de transparentă. Peștii și algele unduindu-se se vedeau cât se poate de clar. Broaștele săltau printre trestii și se ascundeau în apă. Un cuc alergător a țâșnit dintre tufișuri și după câțiva metri s-a oprit ca să se uite la noi. Trei ciobani mânau o turmă de capre spre niște țarcuri din afara orașelului și praful rămas în urma lor întârzia mult în aer.

Spre seară am pornit spre ferma lui Jorge. Drumul trecea prin mijlocul imensului deșert. Lumina în declin proiecta umbre pe șoseaua dreaptă și nesfârșită. În depărtare se înălțau albastrii munții Múzquiz. Un coiot lovit de o mașină zăcea mort în mijlocul asfaltului. Ne-am oprit să ne uităm la el. Era un exemplar frumos. Coada i se înfoia în bătaia vântului cald. Chelo s-a aplecat și și-a trecut palma peste spinarea lui. „Are blana mătăsoasă“, a zis.

Am ajuns la Don Abelardo, ferma lui Jorge. Era mult mai frumoasă decât îmi imaginasem. Cai, vaci, porci și găini mișunau pe lângă casa principală. Paletele unei turbine eoliene se roteau scârțâind lent, apa dădea pe dinafară din rezervor.

Ca să ne convingă să trăim la fermă, Jorge ne-a zis că urmau să se conecteze la rețeaua de curent electric, și atunci vor avea și aer condiționat, și frigider. Pentru un duș cald în zilele de iarnă aveau deja un boiler pe gaz.

L-am închis pe Colț într-un șopron și ne-am dus cu Jorge ca să ne arate ferma. Am luat-o pe un drumeag. Vacile ne urmăreau impasibile cu privirea. Căldura le molesise într-atât încât nu se fereau din fața camionetei. Le evitam, claxonând până se dădeau la o parte. O infinitate de mici fluturi galbeni stăteau pe grămezile de bălegar. Chelo a întins mâna spre ei. Și-au luat zborul printre degetele ei, s-au înălțat deasupra camionetei, după care s-au întors la gunoi.

Un cârd de curcani sălbatici a trecut prin fața mașinii. „Curci“, a zis Avilés, sigur pe el. Speriate, s-au refugiat printre tufele de lobodă porcească. La capătul fermei era un pârau sec. Pe malurile lui se înălțau pâlcuri de copaci. „Aici își fac veacul cerbii și mistreții, iar acolo“, a zis Jorge, arătând spre coroana unor arbori mesquite, „vin să doarmă curcile sălbatice pe care le-am speriat noi.“

Era limpede că Zaragoza și ferma erau locuri numai bune de locuit. Totul te îndemna să rămâi: Luz Divina și Jorge, care erau gata să ne primească cu brațele deschise, noii prieteni cu preocupări atât de diverse, amuzanți, amabili, sinceri. Dar îmi promiseseam să-l duc pe Colț în Canada și nimic nu mă putea opri.

Ne-am luat rămas-bun de la Jorge și ne-am continuat drumul spre Piedras Negras. Am trecut podul la zece noaptea. Un grănicer ne-a luat la întrebări într-o gheretă. A vrut să știe unde mergeam. Într-o engleză perfectă, Avilés i-a spus că la Dallas.

Ne-a cerut actele lui Colț. Avilés i-a dat certificatele eliberate de cei doi veterinari. „E ciobănesc german?” a întrebat grănicerul. „Da”, a răspuns Avilés fără să clipească.

Apoi am mers într-un birou pentru a obține viza de intrare în Statele Unite, obligatorie pentru orice străin, sau, în cazul nostru, pentru că urma să depășim limita de patruzeci de kilometri până la care nu e nevoie de viză. Din nou am fost întrebați unde mergem și ne-au fost examinate documentele. Un reprezentant al Ministerului Mediului ne-a pus mai multe întrebări despre Colț. A cercetat cu atenție certificatele medicale și a studiat lista cu vaccinările. Ne-a întrebat de ce poartă botniță. Avilés i-a răspuns că e dresat pentru pază. Noroc că nu ne-au cerut să-l scoatem din camionetă, pentru că într-o clipă și-ar fi dat seama cât de neîntemeiat era termenul „dresat”

După o oră am primit autorizația de a intra în țară. După ce ne-am îndepărtat de graniță, am răsuflat ușurați că nu-l băgaseră în carantină pe Colț.

Am mers până la două noaptea, apoi am văzut un motel între Eagle Pass și Uvalde. În drum spre parcare motelului, farurile camionetei au luminat zeci de ochi de un albastru-verzui intens. Erau cerbi cu coada albă care pășteau iarbă din jardinieră. Colț i-a simțit și a început să se agite înăuntrul camionetei, mârâind și izbindu-se de geamuri. Cerbii au luat-o la goană, săltând cu grație printre măcăcinii deșertului. Colț i-a urmărit cu privirea. Măcar nu-și pierduse cu totul instinctul de vânătoare.

În dimineața următoare m-am dus să-l văd pe Sean la închisoarea de securitate redusă din Hondo. Am străbătut din nou coridoarele împânzite cu televizoare. Deținuții se uitau la ele așezați pe jos, transpirați, la bustul gol, desculți, purtând numai pantaloni scurți. Pereții și tavanul emanau căldură. Căldură peste căldură peste căldură.

Am stat în curtea necimentată, așezați la o masă la umbra dată de o acacia. Câțiva deținuți ridicau greutatea într-un colț al curții. Am preferat să-l văd pe Sean singur. Știam că n-ar vedea niciodată cu ochi buni relația mea cu Chelo. Exact ca tatăl ei. Nici unul dintre ei nu dădea vreo șansă iubirii noastre. Pentru Sean eu nu eram altceva decât un puști imberb, marcat de faptul că rămăsesem orfan, care se agăța de o iubire adolescentină ca de un colac de salvare, în timp ce pe Chelo o vedea ca pe-o femeie de o promiscuitate compulsivă, care n-avea să se schimbe niciodată.

I-am povestit lui Sean vârtejul de întâmplări nebune din ultimele săptămâni: răzbunarea mea ratată pe Humberto și țicneala lui, atentatul asupra lui Zurita și războiul dintre polițiști și băieții cumiți, care dusesse la arestarea multora dintre ei și la moartea lui Antonio. „Zurita și Antonio și-au meritat soarta“, a zis Sean pe un ton grav, fără nici o urmă de mulțumire.

I-am mai spus că recuperasem toți banii lui Carlos, că reușisem să-l scot din pușcărie pe Diego, că trăiam cu Chelo, i-am spus și despre prietenia mea cu Avilés și că ne porniserăm să-l ducem pe Colț înapoi în Canada. Sean m-a strâns de braț. „Ești fratele meu și sunt de partea ta orice ai face“, a zis. Mi-am dat seama că se referea la Chelo. Nu înțelegea cum putusem să mă îndrăgostesc de femeia care se culcase cu fratele meu și cu mulți alții.

L-am întrebat dacă are nevoie de bani. „Nu, mă descurc. Deocamdată“, a zis zâmbind. Știuse cum să învârtă banii și zicea că avea destui pentru a trăi liniștit mulți ani de-acum încolo. „Am făcut afacerea secolului“, a zis, „bucură-te de ceea ce Carlos nu a apucat să se bucure.“

Sean spera să iasă din închisoare în mai puțin de un an, apoi să-și cumpere o fermă de animale și să trăiască liniștit atâta timp cât va putea sta locului. „Știi că-mi place să-mi iau lumea-n cap“, mi-a zis. L-am întrebat despre moartea lui Quica. Sean m-a

privit cu surprindere. „Ce vrei să spui?” I-am povestit ce-mi zisese Humberto și cât de evaziv fusese Diego când venise vorba despre cum murise Quica. „Fratele tău n-a avut nici o legătură cu asta, poți să fii sigur”, a zis. „E drept că i-a tras câteva, pentru că era sigur că Enrique te obligase să faci sex cu el, dar în nici un caz nu el l-a omorât.” M-a cuprins indignarea la gândul că fratele meu își închipuise că puteam să mi-o trag cu vreun tip. I-am și zis lui Sean. „El nu voia altceva decât să te protejeze, atât.” „Dă-o-n mă-sa de protecție”, i-am aruncat eu. Sean a zâmbit. „Sunt morți amândoi, ce sens mai are să te enervezi?” Era adevărat, timpul nu mai putea fi dat înapoi. Morții nu ne aud. „Și-atunci, cine l-a omorât pe Quica?” l-am întrebat. Aveam nevoie de un răspuns clar, definitiv. „Sunt convins că băieții cuminți, dar adevărul e că nu știu sigur. Însă știu sigur că nu Carlos.” N-am mai insistat. Misterul morții lui Quica avea să rămână nedezevăluit, iar eu aveam să rămân cu îndoiala în suflet pentru toată viața.

Un gardian a venit la noi și ne-a spus că orele de vizită se încheiaseră. Părea aproape stânjenit că era nevoit să ne întreprupă. „Mulțumesc, Choco”, i-a zis Sean în spaniolă. Gardianul chicano¹ a plecat să-i anunțe și pe ceilalți vizitatori că era timpul să plece.

Ne-am luat la revedere printr-o îmbrățișare. Sean m-a strâns cu putere. I-am simțit mirosul de mosc și de aer stătut. S-a întors la celula lui trecând prin coridoarele împânzite de televizoare, mexicani, chicano și negri întinși pe jos.

Ne-am hotărât să nu mergem direct în Yukon, nici să nu ținem cu dinții de itinerariul călătoriei. Nici unul dintre noi nu se grăbea undeva și ne încânta ideea de a străbate Statele Unite de la sud la nord. S-a dovedit a fi o țară mult mai interesantă

¹ Persoană care trăiește în Statele Unite, dar are ascendență mexicană.

decât îmi închipuisem. Peisajul se schimba des. Șesurile deșertice din Texas. Văile domoale din Oklahoma. Furia apelor măloase ale fluviului Mississippi. Pământurile mănoase din Kansas. Culmile impresionante din Colorado. Întinsele plato-uri din Wyoming. Pădurile de nepătruns și apele șerpuitoare din Idaho și Montana.

Am devenit specialiști în moteluri. Locuri de dormit ieftine, la marginea șoselei. Firme luminoase, multe dintre ele cu litere lipsă. Camere duhnind a fum de țigară, alcool și sex. A pastă de dinți, săpun ieftin și insecticid. A mâncare, scutece și marijuana. A urină, parfum de paciuli și odorizant cu iz floral. Cearșafuri zdrențuite, saltele arse cu țigara, igrasie pe pereți. Tablouri kitschoase. Robinete picurând. Veceuri înfundate. Șoareci. Gândaci. Muște. Apă ruginie. Dușuri cu perdea din plastic.

Am mâncat în tot soiul de restaurante. De la hamburgeri și pizza până la meniuri sofisticate cu carne de vânat. Carne de bizon, de gâscă sălbatică, de mistreț, de tatu, de raton. Coaste la grătar, carne prăjită, pui rotisat. Plăcintă cu mere, prăjituri, budincă de ciocolată, ice tea și nescafe. Vitrine cu sucuri la cutie. Coca-Cola, Pepsi și Dr. Pepper.

Căldură, ploaie, inundații, grindină. Vijelii. Șesuri nesfârșite. Tornade în depărtare. Agricultori arși de soare. Zilieri mexicani înaintând lent la marginea lanurilor. Văcari mânând cirezile. Tractoare la arat. Uriașele combine secerând și treierând grâul pe înserat. Vaci păscând în țarcuri. Lanuri de porumb infinite ivindu-se din negură. Camionete jerpelite. Silozuri imense din tablă zincată. Bătrâni în salopetă stând pe prispă, palmele lor pline de bătăături, fețele zbârcite.

Lângă o autogară am ascultat cum un negru bătrân cânta un blues a cappella. În Oklahoma am văzut un spectacol în care un indian îmbrăcat în haine tradiționale se juca cu șerpi cu clopoței. Am asistat în Cheyenne, Wyoming, la un rodeo cu

tauri în care o femeie i-a învins pe toți bărbații participanți. Am zărit cai sălbatici galopând prin prerie. Pescari prinzând păstrăvi în apele sinuoase ale râurilor. Femeie jucând cărți și fumând trabuc la umbra unui stejar, în Idaho. Meciuri de box improvizate în hambare, între flăcăi cu pielea înroșită de soare și care se băteau orbește, fără urmă de tehnică. Melodii gospel în biserici de lemn zugrăvite în alb. Cerbi cu coadă albă, coioți și șerpi cu clopoței în Texas și Oklahoma. Fazani, prepelițe și potârniche în Kansas. Cerbi wapiti și câteva pume în Wyoming. Elani, marmote, câini de prerie, urși și găște în Idaho și Montana. Cu nici un lup nu ni s-au intersectat drumurile.

Unde să-l ținem închis peste noapte pe Colț a devenit o adevărată problemă de logistică. Am încercat cu o cușcă de călătorie, dar pentru Colț a fost floare la ureche să rupă închi-zătoarea. Noroc că atunci îl lăsasem în camionetă, că altfel poate ar fi scăpat și probabil că nu l-am mai fi văzut nicio-dată. Cum era feroce și gata oricând să atace, mai mult ca sigur că un polițist din cine știe ce sat i-ar fi tras un glonț în cap. Odată scăpat din cușcă, a făcut pipi pe bancheta camionetei și a umplut-o de excremente.

Așa că am renunțat la cușcă, deși părea soluția cea mai practică. Ne-am văzut obligați să ne cazăm la hoteluri marginașe. Alegeam mereu camere din capătul coridorului, cele care dădeau spre terenuri virane, pe unde nu trecea țipenie și îl legam pe Colț de un copac sau de un stâlp. Precaut, îi puneam botnița întotdeauna.

Într-o dimineață, într-un motel din apropiere de Denton, Texas, m-am trezit în zgomot de portiere trântite și de voci-ferări. M-am uitat pe fereastră. Un Packard jerpelit era parcat în fața geamurilor. O familie de negri urca bagajele pe capota mașinii. Cocoțat pe o bancă, tatăl lega geamantanele cu o sfoară, în timp ce mama și copiii le aduceau pe rând din camera lor.

Colț era legat de un stâlp de iluminat, în capătul parcerii motelului. Cel mai mic dintre copii l-a văzut și s-a dus să se uite la el mai de aproape. Țâncul de cinci ani s-a apropiat de Colț fără nici o grijă. Imediat ce l-am văzut pe Colț ridicându-se, am știut că avea să-l atace. Mi-am tras la repezeală pantalonii și am ieșit desculț, în fugă. Părinții m-au observat și, când l-au văzut pe copil că se apropie de Colț, și-au dat seama că ceva nu e în regulă, așa că au rupt-o la fugă în urma mea.

Colț l-a măsurat cu privirea, iar când copilul s-a mai apropiat puțin, s-a repezit să-l atace. Când a văzut că se năpustește spre el, copilul a făcut doi pași în spate, suficient pentru ca lupul să nu-l poată ajunge din cauza frânghiei cu care-l legasem. Îi lipsiseră câțiva centimetri ca să ajungă la copil. Dacă l-ar fi ajuns, cu siguranță l-ar fi rănit grav, poate chiar l-ar fi ucis.

Copilul a căzut în fund pe pavajul din parcare și a început să scâncească. Am ajuns lângă el, l-am luat în brațe și l-am dus departe de Colț. L-am lăsat jos în timp ce încercam să-l consolez. Maică-sa mi-a tras câteva peste cap. „Tâmpitule! Tâmpitule!“ Soțul ei a încercat s-o potolească, dar femeia, spunemând de furie, era de neoprit. A ieșit și Chelo și s-a interpus între noi. Abia atunci femeia s-a mai liniștit. Și-a luat copilul în brațe și a plecat.

S-au întors la camera lor. Bărbatul a stat de vorbă cu femeia în pragul ușii. A părut că-i explică ceva. Femeia a dat din cap, supusă. Bărbatul a intrat în cameră și a ieșit cu un obiect în mână. S-au întors la noi. Era o Biblie. Femeia și-a cerut iertare. Noi legasem câinele unde trebuia, într-un loc îndepărtat și sigur. Copilul se apropiase prea mult de el, iar vina era a lor pentru că nu-l supravegheaseră.

Ne-au făcut cadou Biblia. Bărbatul era un pastor itinerant. Ținea slujbe pentru zilierii care culegeau bumbac. Improviza altare prin barăci și muncitorii îl ascultau smeriți. Trăia din donații, iar uneori mai făcea și pe instalatorul.

Ne-au invitat la masă. Ne-au dus la o grădină de vară unde cei mai mulți dintre clienți erau negri. Acolo am mâncat cele mai delicioase coaste de porc din viața mea. Dulci, fragede, scăldate în sos din miere de albine, bulion și zahăr nerafinat.

După ce-am mâncat, i-am dat pastorului două sute de dolari. Bărbatul era uluit. Nimeni nu-i dăduse vreodată atâția bani. Cu vocea lui răsunătoare de predicator, mi-a mulțumit în numele lui Isus și a zis că avea să folosească banii pentru a face bine. Apoi s-a ridicat și a plătit nota tuturor. Restul banilor l-a împărțit la bucătari și chelneri. Chiar și-așa, mi-a zis el, tot îi mai rămăseseră patruzeci de dolari, o sumă suficientă pentru a trăi două săptămâni.

Incidentul cu copilul ne-a făcut să înțelegem că nu-l puteam lăsa pe Colț în locuri unde lumea putea să dea peste el, chiar dacă era vorba de cele mai îndepărtate zone din perimetrul motelurilor. Am pierdut ore în șir până să-i găsim un loc potrivit unde să stea în timpul nopții. L-am ținut în piscine fără apă, în vagoane dezafectate, în hambare, în case părăsite, în curți, în clădiri gata de a fi demolate. Ceea ce la început ni s-a părut o bătaie de cap s-a transformat cu timpul în distracția zilei. Fiindcă o luam pe cele mai lăturalnice drumuri ca să găsim un loc potrivit pentru Colț, ajungeam la cele mai izolate comunități rurale din Statele Unite. Stăteam de vorbă cu oamenii locului, ne invitau în casele lor, mâncam cu ei, le cunoșteam familia.

Acele drumuri de țară ne-au scos în cale biserici improvizate în șuri, școli în rulote, chioșcuri instalate în autobuze școlare, baruri în containere metalice, cabane construite din sticle. Fantezie americană.

Mergând pe un astfel de drum, în Oklahoma, am dat peste o stațiune balneară în mijlocul unei păduri. De fapt, era mai degrabă un heleșteu adânc, format la picioarele unor cascade care curgeau peste stâncile de granit. Niște scaune pliante

zăceau pe lespezile de pe marginea heleșteului. Copiii alergau care încotro, mamele se bronzau, adolescenții încercau să se împingă unii pe alți în apă, tați tineri își învățau fiii să înoate. Numai familii de albi, agricultori și muncitori din zonă.

La început, Chelo n-a vrut să se dezbrace în costum de baie. Încă îi era rușine de cicatricile ei, dar după ce Sergio și-a dat jos cămașa și i-a văzut urmele adânci de pe spate și de pe abdomen, nu i-a mai păsat.

Ne-am așezat toți trei pe lespezile de granit, toți trei plini de cicatrice, viața noastră povestită de acele dâre. Avilés a fost cât se poate de discret și n-a întrebat-o pe Chelo ce era cu urmele de pe picioarele ei. N-aș fi putut suporta s-o aud povestindu-i despre Carlos și despre saltul ei necalculat care o trimisese direct în curtea familiei Prieto. Imediat ce zgândăream trecutul promiscuu al lui Chelo, gelozia mă înnebunea.

M-am sprijinit cu spatele de stâncă. Chelo s-a lăsat peste mine și m-a îmbrățișat. Trupul ei pliat pe trupul meu. Respirația ei pe obrazul meu. I-am simțit pielea caldă, exact cum trebuia. Soarele mă mângâia pe față. Țipetele copiilor care plonjau în apă ajungeau la noi de la depărtare. L-am văzut pe Sergio așezat pe marginea apei. Era cufundat în gânduri, cu picioarele în apă, cu pleata căzându-i pe spatele lui alb și lat.

S-a pornit să adie un vânticel. Vălurele pe heleșteu. Chelo s-a lipit de mine și m-a sărutat pe gât. „Tocmai mi-a venit“, mi-a șoptit. N-am înțeles pe loc despre ce vorbea. „Menstruația“, a precizat ea. M-a privit în ochi. „Îmi întârziase o săptămână, am crezut că sunt gravidă.“ Un copil era o idee foarte îndepărtată, o ființă neclară. Acum aveam în față posibilitatea de a fi părinți. „Și?“ am întrebat-o ca să aflu dacă pentru ea era o veste bună sau rea. S-a lipit și mai strâns de mine. „Cândva, vreau să fac mulți copii cu tine, dar știi că încă nu suntem pregătiți..“ A tăcut, fără să-și ducă fraza până la capăt. O senzație de pierdere s-a lăsat peste noi, peste puștii care se aruncau în apă, peste

frunzele care se clătinau în vânt, peste spatele alb al lui Avilés, care contempla adâncul apei. Una dintre sutele și miile de ocazii de a fi mamă tocmai se dilua odată cu menstruația lui Chelo. Știam că nici nu puteam și că nici nu era cazul să fim părinți, și totuși gândul la un copil al nostru ne-a făcut să cădem într-o adâncă melancolie.

N-am mai scos nici un cuvânt. Am contemplat tăcuți cascadele. S-a lăsat seara. Lumina se strecura printre copaci. Peste suprafața apei au început să zboare lilieci. Broaștele orăcăiau. Undeva, departe, a cântat un cocoș. Câțiva cerbi cu coadă albă s-au ivit dintre tufișuri, apoi au dispărut în adâncul pădurii.

În seara aceea ne-am oprit într-un orașel. Chelo s-a dus la un ginecolog. I-a spus că nu voiam să folosim prezervative, că nici ei și nici mie nu ne plăcea senzația dată de acea bucată de latex. Doctorul ne-a întrebat dacă suntem căsătoriți. „Da“, a răspuns Chelo fără să clipească. A întrebat-o de ce nu poartă verighetă. „Pentru că nu-mi place s-o port“, a răspuns Chelo fără cea mai mică urmă de șovăială. Cu chiu, cu vai, ginecologul i-a dat o rețetă și ne-am dus să cumpărăm anticoncepționale.

Farmacista n-a fost deloc încântată să-i vândă pastilele. I le-a strecurat de parcă ar fi fost vorba de droguri. În timp ce Chelo plătea, farmacistă s-a aplecat spre ea. „Lasă-l pe dumnezeu să hotărască dacă să faci sau nu copii, nu hotărî tu.“ S-au uitat una la cealaltă. „Păi, atunci să-mi ceară asta dumnezeu, nu tu“, i-a răspuns Chelo în engleză.

Ne-am decis să nu trecem granița pe la Lynden-Aldergrove, ci pe la Porthill, granița dintre Idaho și Columbia Britanică. Era o dimineață de duminică și ghereta vameșului era goală. Nici o mașină în fața noastră. Ne-a verificat documentele un polițist de frontieră, un tânăr blond care probabil că avea cam aceeași vârstă ca mine. Părul tuns periuță. Părea fratele mai mic al lui Bill Cone. A aruncat o privire în interiorul camionetei, apoi a

observat că avea număr străin. „De unde sunteți?” ne-a întrebat. „Mexic”, i-am răspuns. „De acolo veniți?” a vrut să știe grănicerul. Am dat din cap că da. „Sunteți muncitori la câmp?” a întrebat. „Nu”, i-a răspuns Avilés, „suntem turiști.” Grănicerul l-a observat pe Colț. „Și cu lupul ăsta ce-i?” a întrebat sigur pe el, fără să ia în calcul c-ar fi putut fi un câine. „E animalul nostru de companie, îl ducem înapoi la crescătoria de unde provine”, a răspuns Avilés. Grănicerul l-a privit surprins. „Și pentru asta ați condus până aici?” Am dat cu toții din cap că da. Ne-a verificat pașapoartele și ni le-a dat înapoi. Ne-a zis că putem să trecem, după care s-a dus plictisit și s-a așezat pe un scaun din gheretă.

După câțiva metri, un panou de la marginea drumului reprezentând un elan desenat cam aiurea ne-a urat bun venit în Canada. Dintr-un magazin din satul Creston am cumpărat două corturi, saci de dormit, lămpi cu gaz, alimente, oale, tacâmuri, farfurii, lăzi frigorifice pentru mașină și două butoaie de plastic de patruzeci de litri pentru benzină. La sfatul vânzătorului, am luat și tuburi de unguent împotriva țăntarilor. „Sunt un coșmar”, a zis. Ne-a avertizat asupra urșilor care erau capabili să simtă mâncare de la kilometri depărtare. „Atârnați mâncarea în copaci, departe de tabără, dacă nu vreți să aveți surprize neplăcute.” La recomandarea lui, am cumpărat și câteva casete cu muzică canadiană – folk, country și rock.

Ne-am adâncit în teritoriul canadian pe ritmurile lui Gordon Lightfoot. Lumina zilei părea să nu scadă niciodată. Era nouă seara și soarele strălucea la orizont. Pătrunseserăm într-un teritoriu singuratic și vast. Fără moteluri, fără cafenele, fără tractoare. Numai păduri, munți, pășuni și lacuri.

Am campat pe malul unui râu. Am instalat corturile și am aprins un foc. Bărbatul de la magazin avea dreptate. Țântarii și muștele erau un coșmar. Cu tot unguentul nostru, continuau să ne dea târcoale. Ca să scăpăm de țântari și de muște, am tămâiat cu crengi aprinse în jurul corturilor.

În ciuda numeroaselor zile de conviețuire, Colț nu părea în largul lui în prezența lui Chelo și a lui Avilés. Dacă se apropiau ceva mai mult, le arăta colții. Chiar dacă ei păstrau distanța, am continuat să-i pun botnița, pentru orice eventualitate.

În seara aceea l-am plimbat legat cu un lanț. Era pentru prima dată când călca în habitatul lui natural. A amușinat mușchiul de pe jos și de pe copaci, ferigile, pinii, urmele animalelor care trecuseră pe-acolo. I-a atras atenția cârâitul păsărilor corcodel care pluteau pe deasupra apei, încercând să vâneze pești.

L-am legat cu lanțul de bara de protecție a camionetei. Obosit și liniștit, s-a lungit lângă un pietroi. Era la fel de cald ca în deșertul texan. O căldură umedă și apăsătoare, care ajungea până la treizeci și opt de grade. Avilés transpira mult. Pete mari de sudoare i se întindeau la subsuori.

Am mâncat pâine cu pateu de porc. Atrase de miros, muștele negre au tăbărit pe noi, mușcându-ne de părțile corpului pe care nu ni le dăduserăm cu unguent. Un locșor pe ceafă, în dosul urechilor, pe pleoape, pe buze.

Spre seară au început să orăcăie broaștele, și corul lor asurzitor s-a amplificat după apusul soarelui. Iar broaștelor li s-a alăturat un cor de greieri. Nu-mi venea să cred că în nordul îndepărtat pot exista atâtea sunete. O gălăgie asemănătoare cu cea pe care o auzisem în copilărie în Cacahoatán, în selva din Chiapas.

Am pus mâncarea în lădițele frigorifice, pe care le-am atârnat în copaci, departe de tabără, exact așa cum ne sfătuisese bărbatul de la magazin. Ne-am băgat în corturi. Era atât de cald, încât nu se putea dormi. Am rămas îmbrăcați, ca să nu ne ia ca din oală vreun urs care ne-ar fi dat târcoale. Câțiva țânțari s-au strecurat în cort și ne-au înțepat încontinuu, provocându-ne niște umflături enorme.

În toiul nopții s-au pornit lupii să urle în depărtare. Chelo m-a scuturat ca să mă trezească. „Auzi?” M-am ridicat în capul

oaselor. Urletele reverberau lovindu-se de stânci. Erau puternice, profunde. Mi s-a făcut pielea de găină.

Colț a început să umble agitat dintr-o parte într-alta. Auzeam sunetul lanțului izbit de bara de protecție a mașinii. Probabil că erau primele urlete de lupi pe care le auzea în viața lui. Atât de diferite și, în același timp, atât de asemănătoare cu cele ale câinilor din oraș.

Colț a răspuns printr-o succesiune de urlete. Comunica, în sfârșit, cu cei din rasa lui. Haita pe care o chemase în atâtea nopți își făcea simțită prezența.

Ne-am uitat prin ferestruica de la cort. Colț era agitat. Răspundea la fiecare urlet venit din depărtare. Avilés a țâșnit din cortul său ca să-l calmeze. Chelo s-a enervat și a ieșit să-l certe. „Ce faci?” Avilés a luminat-o cu lanterna. „Cum adică ce faci? Îi salvez viața. Dacă vin lupii ăia și-l găsesc legat, îl omoară pe loc, și dacă tot sunt aici, ne omoară și pe noi.” Avilés mi-a cerut să-l bag pe Colț în camionetă, ca să fie la adăpost.

L-am urcat în portbagaj. Ore în șir, urletele au continuat să se audă cu intermitențe, până când au încetat. Au rămas doar orăcăitul broaștelor și țipetele unei bufnițe.

Flăcările cuprind dormitorul. Tata sare din pat. Se izbește de mobilierul calcinat. Alunecă. Calcă peste jar. Se arde la tălpi. Mama dă fuga să-l ajute, dar incendiul se extinde și în jurul ei. Îi văd înconjuțați de foc. Ard în flăcări. Mă reped să aduc o găleată cu apă. Trebuie să sting focul. Ies în curte, iau găleata cu apă și alerg într-un suflet înapoi. Găleata se face tot mai grea. N-o mai pot căra. Mă aplec și mă uit în găleată ca să-mi dau seama ce o face atât de grea. În apă plutește Juan José. E o bucată de carne verde, surâzătoare. Găleata se răstoarnă. Juan José ajunge pe jos. Se agită ca un pește pe uscat. Cască gura disperat. Se sufocă. Mă uit în sus. Limbi de foc îmi distrug casa. Nici o șansă să mai intru. Căldura e insuportabilă. Îl văd pe Colț. Mă fixează cu privirea, pare să-mi spună să-l urmez. Merg în urma lui. Ne strecurăm printre tentaculele focului. Fumul mă orbește. Colț mă călăuzește, îmi salvează viața.

Mă trezesc. Sunt singur în cort. E zi și căldura e înăbușitoare, grea. Transpir. O aud pe Chelo vorbind cu Avilés pe malul apei. Aceeași durere de maxilare, aceeași dinți încheștați. Îmi șterg sudoarea de pe față și de pe gât. Câțiva țânțari stau nemișcați pe tavanul cortului. Strivesc unul. Sângele îmi pătează palma. S-au hrănit cu sângele nostru. În stomacul lor minuscul se află acum sângele atâtor oameni care curge prin venele mele. Eu, marele țânțar.

Trebuie să scap de coșmarurile mele. Nu pot trăi blocat de prezența lor ubicuă. Trebuie să le înfrâng. Mă aflu la mii de kilometri de casa mea arsă, de panteonul unde-și fac veacul morții mei, și totuși, greutatea lor mă strivește până și-aici. Duc atâtea morți în cârcă. Trebuie să scap odată de geamănul întunecat din viața mea, de fratele care cască gura în căutare de oxigen, de părinții cărora li se scurge viața în mașina răsturnată, de câinele

mort în flăcări. Acum, în cortul ăsta, în plină zăpușeală, într-un ținut necunoscut, îmi dau seama că trebuie să mă eliberez de ei. Să-i las în pace. Să-i las să dispară o dată pentru totdeauna.

Între Creston, din Columbia Britanică și Mayo, din Yukon, locul unde, conform actelor lui Colț, se afla crescătoria unde se născuse, erau trei mii de kilometri. Plus cei patru mii dintre Ciudad de México și granița canadiană. Distanțele acestea sunt de neînțeles dacă nu le parcurgi cu mașina.

Șoselele din Canada erau pustii. Arareori dădeam peste alte mașini, și de obicei erau camioane de mare tonaj sau trailere. Ne instalam tabăra direct la marginea drumului. Noaptea chiar nu trecea nimeni pe-acolo.

Cele mai multe localități n-aveau hoteluri sau pensiuni. Oamenii ne primeau să dormim în casele lor în schimbul unei sume modice, sau, cei mai mulți, fără să ne ia nici un ban. Le făcea plăcere să le calce pragul oameni străini care să le povestească în timpul cinei despre locurile exotice din care proveneau. Aproape nici unul dintre ei nu ieșise din Canada, mai bine zis nu-și părăsise localitatea. Lumea lor se reducea la cei câțiva kilometri dimprejur. Pentru ei, Mexicul era ceva foarte îndepărtat, o țară pierdută printre alte țări din sudul continentului. La fel ca Brazilia, Argentina, Puerto Rico, Honduras. Nu știau care cu care se învecinează, nici dacă erau insule sau nu.

Băștinașii erau extrem de primitivi. Își împărțeau mâncarea cu noi fără nici o rezervă și ne lăsau să dormim în paturile lor, în timp ce ei se îngheșuiau pe canapele sau se întindeau pe jos. La plecare ne dădeau cadouri, ca și cum ar fi fost onorați că am trecut pe la ei. Așa se face că ne-am ales cu sculpturi din coarne de elan, vârfuri de săgeți din piatră, ba chiar cu cutii cu plante medicinale și blăni. La rândul nostru, le-am dat monede mexicane de mică valoare, dar de care ei au fost foarte impresionați.

Colț le atrăgea atenția. Unora li se părea amuzant, ba chiar absurd, să ai un lup drept animal de companie. Alții au fost indignați. Li se părea degradant să ții în lesă sau în lanț și să-i pui botniță unui animal mitic cum e lupul. Dar supărarea le mai trecea după ce mă vedeau interacționând cu el și le dispărea de tot după ce aflau că motivul călătoriei noastre era acela de a-l elibera pe meleagurile unde se născuse. Nu puțini mă felicitau pentru că reușisem să-l dreszez. „Asta înseamnă că ești mai sălbatic decât el“, mi-a zis un bătrân tsilhqot'in.

Avilés nu era dintre cei cărora le place să ajungă la destinație pe drumul cel mai scurt. Pentru el, o călătorie era numai bună pentru a descoperi, atinge, cunoaște. Ne-am rătăcit de nenumărate ori și drumurile se împușinau pe măsură ce înaintam spre nordul Canadei. Dacă greșeam șoseaua, ne vedeam nevoiți să parcurgem zeci de kilometri până dădeam peste cea bună. Așa se face că în loc de câteva zile, am călătorit săptămâni. La început a condus numai Avilés, dar pe la jumătatea distanței s-a săturat și de-atunci încolo am condus pe rând toți trei. Când îmi venea mie rândul, mă temeam să nu mă apuce un impuls sinucigaș care să mă facă să virez brusc spre o prăpastie, exact așa cum făcuse tata. Dar cu cât conduceam mai mult, cu atât mi-am dat seama că nu aveam să fac așa ceva.

A plouat încontinuu cât am străbătut Columbia Britanică. Era greu de șofat pe șoselele inundate, cu vizibilitatea redusă mult din cauza ploilor torențiale. Am schimbat ștergătoarele de parbriz de mai multe ori. Ploua atât de tare, încât ne era imposibil să montăm corturile. Când am încercat, am intrat în noroi până la genunchi, iar camioneta s-a împotmolit. Ne-a luat o jumătate de zi s-o scoatem. La final, eram uzi learcă și plini de nămol.

Dacă ne prindea noaptea fără să fi găsit un sat în care să înnoptăm, ne culcam în camionetă. Avilés pe scaunele din față, eu și Chelo îmbrățișați pe bancheta din spate, iar Colț în portbagaj.

Furtunile cu descărcări electrice erau de o mare frumusețe. Orizontul se lumina de la zecile de fulgere întinse pe kilometri întregi. Crestele munților se albăstreau pentru câteva zecimi de secundă, apoi răsunau tunetele în beznă.

Într-o noapte, un trăsnet a lovit în apropierea camioanei. Zgomotul a zguduit mașina și toți patru am sărit speriați. Trăsnetul a despicat în două un pin care s-a prăbușit în flăcări, stinse mai apoi de ploaie. Chiar dacă posibilitatea de a fi lovit de trăsnet într-o mașină e extrem de mică, Avilés n-a vrut să se joace cu focul, așa că ne-am îndepărtat cât mai mult de furtună.

După zece zile, ploaia s-a mai domolit. Norii s-au împrăștiat treptat, până când cerul a rămas senin. Am oprit mașina și am coborât ca să admirăm peisajul. Stâncile străpungeau albastrul cerului. Aerul era proaspăt. Câțiva vulturi pleșuvi au trecut pe deasupra noastră. În față, la trei kilometri spre nord, se afla granița cu Yukon.

Ne-am oprit într-un sat care, în mod ciudat, avea un nume spaniol: Ranchería. Ne-am cazat la o pensiune numită Ranchería Inn, care nu demult fusese parțial distrusă de un incendiu. Mai multe camere arsese în întregime. Firele de curent și țevile instalației sanitare se șteau calcinate prin pereții carbonizați. Încă mirosea a ars. Se pare că focul mă urmărea peste tot.

Chelo s-a gândit că o noapte petrecută acolo avea să-mi stârnească amintiri neplăcute, dar eram atât de obosit, că nu m-a afectat deloc. Trecuseră șase zile de când dormeam numai în camionetă, îndurând sforăitul lui Avilés și părțurile puturoase ale lui Colț. Mi-era dor să dorm într-un pat și să fac o baie fierbinte; îmi ajunsese să mă spăl cu apa râurilor înghețate.

Proprietarul, domnul Sampson, și-a cerut scuze pentru starea în care se afla pensiunea. Cât fusese vreme urâtă, unul dintre oaspeți aprinsese șemineul și adormise fără să pună grătarul de

protecție. O scânteie a ajuns pe covor. Focul s-a întins cu repeziciune și pereții de lemn s-au aprins. Oaspetele pensiunii s-a trezit și a fugit speriat din cameră. Până când au reușit să stingă incendiul, jumătate din pensiune arsesse deja. Au rămas intacte numai trei camere și restaurantul.

Eram primii cazați după acel accident. Domnul Sampson ne-a făcut o reducere de cincizeci la sută, luându-ne patru dolari pe cameră, cu mic dejun inclus. În plus, ne-a dat voie să-l adăpostim pe Colț într-un șopron din spatele pensiunii.

După un duș lung, eu și Chelo am adormit buștean și ne-am trezit cu soarele sus pe cer. Avilés a făcut ochi abia după vreo două ore, ceva cu totul neobișnuit la el. Esther, soția proprietarului, ne-a zis că micul dejun se servea numai până la ora nouă, dar că pentru noi, singurii lor oaspeți, avea să facă o excepție. Deși era ora unu, ne-a dat felii de chec glazurat cu sirop de arțar, bucățele de slănină prăjite, omletă, pâine proaspăt scoasă din cuptor și cafea. Ne-am ghiftuit într-atât încât n-am mai mâncat nimic toată ziua.

Domnul Sampson ne-a zis că distanța dintre Ranchería și Whitehorse, capitala statului Yukon, se parcurgea cam în patru ore. Am plecat după-amiază. Soarele strălucea pe întinsele lacuri de la marginea șoselei. Stoluri de găște albe zburau pe cer țipând răsunător. După o curbă, Avilés a zărit ceva în depărtare. Eram eu la volan, așa că m-a rugat să opresc. A scos binoclul și s-a uitat atent la vegetația de pe malul unui râu. Printre tufișuri se zăreau ruinele a ceea ce părea să fie o cabană inundată. „Ce-o fi?” a întrebat Chelo. Oricât ne-am zgâit, n-am reușit să ne dăm seama. Așa că am pornit pe un drumeag spre râu. Am oprit mașina la marginea unei pante, am coborât și am luat-o la vale printre pini. Din nou muștele și țânțarii ne-au atacat fără milă.

Am ajuns la locul cu pricina. Era epava unui vapor de lemn eșuat în nămol. Era înclinat, cu prora în apă. Avilés a încercat să-și dea seama de ce eșuase, dar n-a reușit să rezolve misterul.

Am urcat pe epavă, călcând cu atenție pe lemnul putrezit al punții. Putea ceda oricând și ne-am fi prăbușit. Am urcat scara spre cabina de comandă. Câteva instrumente de navigație și timona erau încă intacte. La pupă zăcea o încărcătură acoperită cu prelată. Erau baloți de pânză decolorată de la atâta stat în bătaia intemperiilor. Am tăiat o fâșie de pânză indigo și am păstrat-o ca amintire.

Ne-am așezat pe niște pietre și am contemplat vasul naufragiat. Apa se lovea ritmic de chilă în curgerea ei. „Ce s-o fi întâmplat?” a întrebat Chelo. Părea să fie un vaporas de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Încărcătura nu fusese niciodată recuperată. Chiar și după șaptezeci, optzeci de ani, baloții de pânză continuau să putrezească sub prelată. Să fi murit tot echipajul? Din ce cauză eșuaseră? Poate că fuseseră atacați de băștinași, sau o furtună împinsese vaporasul spre mal, făcându-l să eșueze printre tufișuri, în nămol.

Sergio s-a ridicat și a rămas cu privirea ațintită la vapor. Apoi s-a uitat la noi. „Nu mă mai întorc la circ”, a zis. „De ce?” l-am întrebat. „Adevărul e că de ani buni vreau să fac altceva.” Chiar nu-l înțelegeam. Sergio avea meseria perfectă: riscantă, interesantă, bine plătită. Ne-a zis că obosise să repete noapte de noapte același număr de dresaj, se săturase de turnee, de dormit în rulotă, de un public avid de sânge și moarte. Se gândea să-i lase tigrii și leii lui Paco, asistentul lui, pe care-l vedea pregătit să-l înlocuiască cu succes. „Îi știe de mici, lucrează cu mine de mulți ani. Va face o treabă bună.” Era evident că se gândise o vreme până să ia decizia asta. Ne-a spus că toată călătoria noastră i-a amintit cât de mult îi plăcea să umble prin lume, să cunoască, să descopere. Tânjea după o altfel de viață, ne-a zis, și imaginea vaporului eșuat l-a dat peste cap. Nu mai suporta gândul că viața i se împotmolise într-un punct.

Avilés a zâmbit când ne-a văzut atât de șocați. Vestea părea să ne apese mai mult pe noi decât pe el. „Stați liniștiți, poate

că mâine o să gândesc altfel“, ne-a zis și a pornit înapoi, spre camionetă.

Am ajuns la Whitehorse într-o vineri după-amiază. După nenumărate sate și cătune de cel mult trei sute de locuitori, orașul ni s-a părut extrem de populat: cincisprezece mii de suflete. Am mâncat minunat la cel mai bun restaurant. Crab de Alaska, somon, mușchi de ren și încă ceva ce nu credeam că voi mânca vreodată: carne de muflon Dall.

L-am lăsat pe Colț la un adăpost dedicat câinilor de tracțiune și apoi ne-am cazat la un hotel de două stele care ni s-a părut de un lux incredibil. Situat la o intersecție cu strada principală, saltele tari, apă caldă care nu se termina când ți-era lumea mai dragă și un ventilator de tavan care funcționa. Nu mirosea a fum de țigară, nici a sex. Nu se auzea televizorul din camera de alături și, în ciuda animației de pe stradă, era destul de liniște.

A doua zi, la șapte dimineața, am pornit spre Mayo. Din nou aveam de parcurs distanțe uriașe. Păduri, lacuri, pășuni, șosele drepte interminabile sau șerpuind printre munți. Pe drum, ne-am oprit să ne uităm la o ursoaică cu doi pui care treceau pe la poalele unor stânci. Chiar și de la acea depărtare, ursoaica era impresionantă. O masă enormă de blană cenușie. Probabil că mirosul nostru a ajuns până la ea, pentru că s-a oprit și ne-a privit lung. Tufișurile nu-i ajungeau nici până la jumătatea corpului. Probabil că dacă se ridica în picioare, avea cel puțin doi metri. „*Ursus arctos horribilis*“, ne-a zis Avilés numele ei științific. Câtă oroare trebuie să le fi provocat celor care i-au dat această denumire, cu siguranță după ce au văzut un exemplar năpustindu-se asupra unui om și făcându-l bucăți în câteva secunde. Ursoaica ne-a mai ținut sub observație o vreme, apoi și-a văzut de drum.

Ne-a luat șase ore să ajungem. Mayo era un cătun cu drum-aguri de pământ bătătorit. Am căutat adresa din actele lui Colț: Crescătoria Mackenzie. Duncan Avenue, nr. 5, Mayo,

Yukon, Canada. Îmi imaginasem o construcție modernă, cu multe țarcuri în care să mișune lupi și câini din rasa malamut de Alaska, ceva asemănător imaginilor din broșură, dar am dat peste o cabană din bârne, înălțată la capătul cătunului, acoperită cu șindrilă și c-o pereche de coarne de elan agățată deasupra ușii roșii de la intrare. În curte nu se vedea nici urmă de câini sau de lupi. Doar câteva mașini agricole și stive de lemne.

Am bătut la ușă. Nu ne-a deschis nimeni. Poate că nu mai exista crescătoria sau poate că adresa nu era bună. Ne-am întors în cătun. Ne-am învârtit până am dat de o femeie cu trăsături indigene. Am întrebat-o despre crescătorie. Ne-a spus, într-o engleză stricată, că adresa era bună.

Ne-am întors la cabană. Ne-am uitat pe fereastră. Clădirea părea locuită. Pe un raft se aflau câteva ghivece cu flori. Pe o masă se vedeau farfurii, tacâmuri și o carafă cu apă. În cuier atârnavau geci și mai multe perechi de cizme erau aliniate la intrare. Chelo a propus să mai așteptăm.

Ne-am așezat la umbra unui pin, cu Colț prins în lanț de copacul de alături. Bătea un vânticel ușor, așa că muștele și țânțarii nu ne-au făcut probleme. Se auzea vuietul îndepărtat al râului care trecea pe lângă sat. Am așipit în iarbă. După câteva ore, am auzit că se apropia o mașină. Ne-am ridicat și am văzut un Dodge paradiș oprindu-se în fața cabanei. Au coborât două femei și un bărbat. Toți trei arătau cam de șaptezeci și cinci de ani. Ne-am apropiat de ei. „Bună ziua“, i-a salutat Avilés. „Aici e crescătoria Mackenzie?“ „Birourile“, i-a răspuns bătrânul zâmbind. Una dintre femei, o băștinașă în vârstă, s-a uitat cu atenție la Colț și i-a spus bărbatului ceva în limba ei. Bărbatul a arătat spre lupul întins la umbră. „L-a recunoscut. E unul dintre puii creșcuți aici“, a zis. „Cum și-a dat seama?“, am întrebat eu. „Pentru că e leit tatăl lui“, a zis bărbatul.

S-a prezentat drept Chuck Mackenzie. Băștinașa se numea Kenojuac, iar cealaltă, o femeie albă, Rosie. Cabana era casa lor

și foloseau cea adresă din rațiuni pur administrative, pentru că crescătoria se afla de fapt într-un loc mult mai îndepărtat, unde poșta nu ajungea.

Ne-au invitat înăuntru. Casa era răcoroasă și ordonată. Au insistat să rămânem la masă. Eu voiam să merg la crescătorie. Chuck ne-a atras atenția că se afla la două ore distanță și că era mai bine să nu mergem flămânzi. Ne-au servit cu salată de roșii și frunze de salată, cultivate chiar de ei în grădina casei, plus niște hamburgeri delicioși cu carne de urs. Cine-ar fi crezut că *Ursus arctos horribilis* poate fi atât de delicios?!

La trei după-amiaza am plecat spre crescătorie. Chuck a venit cu mașina lui, pentru că voia să se întoarcă acasă în aceeași noapte. Înainte să părăsească sătucul, ne-a zis c-ar fi mai bine să cumpărăm niște alimente și benzină. „Nu prea e de mâncare pe-acolo“, s-a scuzat el.

Magazinul era o baracă făcută din tablă zincată. Pe rafturi zăceau pungi de orez și fasole, ulei de floarea-soarelui, zahăr, sare și cutii de conserve, cele mai multe provenind din China, cu un conținut destul de extravagant: „cuib de rândunică“, „ouă de potârniche marinate“, „supă de aripioare de rechin“, „pui cu bambus“. Delicatese culinare din Extremul Orient vândute într-un cătun întemeiat de căutători de aur și de vânători. Aveau și pește proaspăt: somon, calcan, știucă și fileuri de cod în saramură. Puteai să alegi dintr-o carcasă de vită orice doreai: fleică, antricot, picioare, coaste, gât, doar cereai, și vânzătorul îți tăia bucata dorită și o ambala în ziare.

Am făcut plinul la ambele camionete și am umplut și butoaiele de patruzeci de litri. Chuck a vrut să plătească ce cumpărase, dar nu l-am lăsat. „Ospitalitate mexicană“, i-am zis.

Am mers în mașina lui ca să nu facă drumul singur. Șoseaua spre crescătorie era îngustă și plină de curbe. Pe alocuri nu mai era asfaltată și a trebuit să străbatem porțiuni innoroiate. Chuck mi-a zis că sezonul ploilor își meritase numele și că mai

multe râuri își ieșiseră din matcă, iar apele învolburate rupseră bucăți de asfalt.

Crescătorii, mi-a explicat Chuck, era o afacere tot mai profitabilă, condusă de nepotul său, Robert, împreună cu copiii acestuia. Una dintre condițiile contractuale pentru cei care cumpărau un pui era că se obligau să trimită din șase în șase luni un raport din care să reiasă că animalul era tratat bine și că era perfect sănătos din punct de vedere fizic și emoțional. Crescătorii își asuma anumite responsabilități odată cu proprietarii în privința lupilor, oferind asistență veterinară și sfaturi pentru creșterea lor, atunci când acestea erau solicitate prin poștă. Se puteau lăuda că știau cu exactitate starea fiecărui lup sau câine-lup pe care-l vânduseră, mai puțin a unuia cumpărat de un bărbat din New York. Li s-a comunicat că trei dintre pui muriseră la o lună după ce fuseseră cumpărați. Doi dintre cumpărători au apelat la clauza de garanție, așa că li s-au trimis alți pui. Un cumpărător a anunțat că puiul cumpărat de el murise în Brownsville, Texas, dar n-a cerut altul la schimb. Acel pui era Colț. Chuck mi-a zis că și-a dat seama de asta imediat ce l-a văzut. „Lupoaica din care se trage a avut doar două rânduri de pui. Am vândut cincisprezece, și despre paisprezece am avut vești. Doar despre el nu.“

Colț fusese unul dintre primii pui de lup pursânge pe care-l vânduseră și apăruse pe lume în cel de-al doilea rând de pui pe care i-a avut lupoaica și perechea ei, Adam și Eva ai crescătoriei: Nujuaqtutuq și Pajamartuq.

Drumul s-a întins pe meleaguri din ce în ce mai line. Munții au rămas în urmă. Am ajuns pe o pășune vastă și Chuck a cotit la dreapta și a luat-o pe un drumeag. Am mers de-a lungul unui gard din sârmă ghimpată. „Ăsta e deja terenul de la fermă“, a zis. Cirezi de vite pășteau pe platoul nesfârșit.

Am parcurs vreo cincisprezece kilometri. Am trecut pe sub o arcadă pe care scria „Mackenzie Plains Ranch“, apoi am ajuns

la câteva acareturi și-am putut vedea, da, acum da, cuști cu zeci de lupi și exemplare de malamut de Alaska.

Am parcat în fața unui garaj. Ne-a întâmpinat o blondă de nouăsprezece ani. Chuck a coborât din camionetă, a salutat-o plin de efuziune, apoi a făcut prezentările. „Ea e Patricia, se ocupă de crescătorie.“ Patricia mi-a strâns mâna. Avea degete puternice, bătătorite. „Patricia Mackenzie, încântată.“ I-am repetat de trei ori numele meu până să-l înțeleagă. Chuck i-a zis că adusesem „puiul mort în Brownsville“. Ea l-a privit confuză. „Disecat? În poze?“ a întrebat. „Viu“, i-a răspuns Chuck.

După puțin timp au ajuns și Chelo cu Avilés. I-am prezentat Patriciei, apoi l-am dat jos pe Colț, cu botnița pusă. „E leit Nujuaqtutuq“, a exclamat Patricia. I-am mărturisit Patriciei că aveam de gând să-l eliberez. I s-a părut periculos, la fel ca lui Avilés. „E riscant să-i dai drumul după ce a trăit atâta timp în captivitate. Șansele lui de supraviețuire sunt minime, dacă nu cumva nule“, a zis.

Ne-a invitat să vedem lupii, sugerându-ne să nu-l luăm cu noi pe Colț ca să nu-l agităm fără rost. L-am legat de un stâlp, departe de țărcurile lupilor. Dar chiar și-așa a început să se agite. De unde se afla, nu-i putea vedea pe ceilalți lupi, dar se rotea neîncetat, înnebunit de mirosul lor.

Am mers la țărcuri. Erau foarte mari. Nici unul nu avea mai puțin de două mii de metri pătrați. Patricia ne-a dus la unul în care trăiau șapte lupi. A deschis poarta și ne-a zis să intrăm. Ne-a spus să nu ne facem griji, că n-o să ne atace, erau docili și obișnuiți cu oamenii.

După ce-am intrat în țărc, Patricia a închis poarta. I-a chemat bătând din palme. Lupii au venit în fugă la noi, ne-au înconjurat și au început să sară în jurul nostru. N-au fost agresivi nici o clipă. Am stat cu ei, i-am mângâiat, ne-am jucat. Patricia a subliniat ceea ce era scris în broșură. „Lupii care trăiesc de mici în preajma oamenilor pot fi niște animale de companie excelente.“

Am intrat în mai multe țărcuri. Atât lupii, cât și câinii malamut de Alaska au fost blânzi și ne-au lăsat să-i mângâiem. Singurele locuri unde n-am avut acces erau cele în care lupoaicele își hrăneau puii nou-născuți. Am întrebat-o dacă părinții lui Colț mai trăiau. „Da“, a zis, „dar îi ținem într-un loc special pentru că sunt foarte bătrâni.“

Ne-a dus la un șopron în care băteau două ventilatoare uriașe. Lupii se aflau în spatele unui gard de sârmă înalt de un metru și jumătate. Patricia ne-a avertizat să nu ne apropiem prea mult pentru că lupii erau sălbatici și ne puteau ataca, în ciuda sănătății lor precare. Nujuaqtutuq era un lup imens. Văzându-ne, s-a ridicat, a făcut câțiva pași șchiopătând cu piciorul drept din spate, apoi s-a întins într-un colț al țarcului. O cicatrice lungă îi brăzda piciorul. Încă unul din clanul celor cu cicatrice. Am întrebat-o pe Patricia dacă fusese prins de un legendar vânător inuit, așa cum se spunea în broșură. „Da“, mi-a răspuns, „dar povestea asta trebuie să ți-o spună tata.“ Lupoaița, Pajamartuq, nu și-a părăsit nici o clipă culcușul. Întinsă într-o cușcă de lemn, am reușit s-o zărim foarte puțin.

Chuck și-a luat rămas-bun de la noi. Trebuia să se întoarcă la Mayo înainte să se înnopteze. Patricia l-a însoțit până la mașină. Noi am rămas să ne mai uităm la marele lup cenușiu. Într-adevăr, Colț era leit tatăl lui. Mărimea, culoarea, intensitatea privirii, totul.

Robert Mackenzie și-a făcut apariția în șopron împreună cu cei trei fii ai săi. L-am recunoscut imediat după fotografia din broșură. Ne-a prezentat copiii: Johnny, Eric și Dan. Fuseseră să marcheze vițeei și să le scurteze coarneau și și-a cerut scuze față de Chelo că mirosea a transpirație, fum, balegă și sânge. „Patricia mi-a spus că vrei să-i dai drumul lupului tău“, a zis. I-am povestit despre viața plină de suferință pe care o dusesse Colț, ținut în lanț, izolat. Despre cum l-am adoptat, cât de greu l-am dresat și despre timpul pe care-l petrecuse închis în

curticipa din spatele casei mele. „Simt că e de datoria mea să-l eliberez“, am zis.

Robert era de părere că lupul meu nu avea „abilitățile sociale“ necesare pentru a se adapta la viața de haită. „Lupii sunt animale extrem de sofisticate“, mi-a zis, „și folosesc un repertoriu vast de semnale pentru a comunica între ei.“ A mai zis că vânătoarea se deprindea tot în haită, iar Colț putea să supraviețuiască în libertate numai dacă instinctul său era extrem de dezvoltat. Ca să aibă parte de o viață mai bună, mi-a propus să-l las la crescătorie, unde avea să se bucure de foarte mult spațiu. N-am fost de acord. Nu venisem până în Yukon numai pentru a-i prelungi captivitatea. Avea să fie liber. Punct. „O să urmărim cum va interacționa cu ceilalți lupi din crescătorie și apoi mai vedem“, a propus Robert. Am stabilit ca în dimineața următoare să-l băgăm într-un țarc la un loc cu alți lupi ca să vedem cum reacționează.

Robert ne-a invitat la cină. Am scos alimentele cumpărate de noi, iar el ne-a întrebat dacă trebuie să ne plătească ceva. „Ospitalitate mexicană“, a zis Chelo zâmbind. Ne-a propus să înnoptăm într-o micuță cabană pentru oaspeți aflată în spatele casei principale, dar i-am zis că nu voiam să-l deranjăm și că vom campa în afara fermei. Nici n-a vrut să audă. „Sunteți oaspeții mei și vom avea grijă de voi.“

Am mâncat împreună cu soția lui, Linda, și cu cei șase copii: Patricia, Mary, Johnny, Eric, Lisa și Dan. Primii trei erau blonzi, ceilalți aveau părul castaniu. La insistențele Patriciei, Robert ne-a zis povestea lui Amaruq și Nujuaqtutuq. Cum îl găsiseră din întâmplare pe Amaruq, grav rănit, lângă o capră sălbatică. Bănuiseră că se prăbușiseră împreună din înaltul stâncilor. După câteva zile l-au găsit pe Nujuaqtutuq într-un cort ferfenițit, legat de o sanie, numai piele și os, anemic și plin de răni. Apoi ne-a povestit despre înmormântarea lui Amaruq, cum mama acestuia l-a eliberat pe Nujuaqtutuq și cum el

însuși, Robert, a fost nevoit să se ducă să-l salveze, pentru ca apoi, căutând un veterinar, să ajungă din întâmplare la ferma asta. Povestea ne-a lăsat cu gura căscată, mai ales după ce-am aflat că Amaruq fusese copilul lui Chuck și Kenojuac.

Cina s-a întins până la miezul nopții. Fără să se sfiască, Robert ne-a spus și povestea lui John, despre nebunia lui și cum se văzuse obligat să-i adopte cei trei copii. Pe aceștia nu părea să-i deranjeze povestea, dimpotrivă, Patricia l-a corectat pe Robert pe alocuri.

Când ne-am dus la culcare, era aproape unu noaptea. Luna plină lumina pășunea și n-a trebuit să folosim lanternele ca să vedem drumul spre casa de oaspeți. O pală de vânt a făcut să se audă un scârțâit. Ne-am uitat în sus. Pe acoperiș, un cocoș ruginit se învârtea în bătaia vântului. Am rămas cu privirea la orizont. Din depărtare ajungeau până la noi mugete de vaci. I-am întrebat dacă le-ar plăcea să rămână în Canada. „Da“, au zis Chelo și Avilés. „Poate că mă voi apuca de dresat urși“, a zis Sergio și a izbucnit în râs. Chelo visa la o viață liniștită la o fermă. „Cu capre, purceluși și cai“, a zis. „Normal“, a adăugat Avilés, „dacă ieșim vii din iarnă.“

La începutul timpului,
când oamenii și animalele trăiau pe pământ,
dacă cineva voia, se putea transforma în animal, și
animalele se puteau transforma în oameni.
Uneori erau oameni,
alteori animale, fără nici o diferență.
Toți vorbeau aceeași limbă.
Pe vremea aceea cuvintele erau magice.
Mintea omului avea puteri misterioase.
Un cuvânt spus la întâmplare
putea avea consecințe nebănuite.
Prindea viață, dintr-odată,
și tot ceea ce oamenii voiau să se întâmple
se întâmpla,
tot ce trebuia făcut era să spui ce vrei.
Nimeni nu poate explica toate astea,
dar mai demult așa era.

Cântec inuit
Autor anonim

Încă de dimineață, l-am dus pe Colț la țarcul în care se aflau cei mai mulți lupi: doisprezece. Nouă femele și trei masculi. Robert credea că cel mai bine era să-l supunem celei mai dificile probe: aceea de a înfrunta o haită numeroasă. Când ne-am apropiat de țarc, părul de pe coamă i s-a ridicat și, pentru prima dată în viața lui, a schimbat priviri cu alți lupi.

Întâi au intrat Robert și Patricia. Lupii s-au arătat bucuroși de prezența celor doi și și-au frecat capul de picioarele lor. Robert s-a plasat la marginea țarcului, cu un baston electric, gata să intervină dacă lupii l-ar fi atacat în haită pe Colț.

Patricia ne-a deschis poarta și le-a zis lui Chelo și Avilés să rămână în afara țarcului, în caz că întâlnirea dintre Colț și haită ar fi scăpat de sub control. Încordat, Colț nu-și lua ochii de la lupii care-l amușinau de la distanță. I-am scos botnița și l-am eliberat din lanț. Simțind că e liber, s-a dus direct în mijlocul țarcului. Masculul alfa din cadrul haitei s-a îndreptat imediat spre el, hotărât să-l atace. Departe de a se arăta supus, Colț și-a dezvelit colții și l-a așteptat pe rivalul lui. Masculul alfa s-a oprit la un metru de Colț și și-a arătat și el colții. Ceilalți lupi i-au înconjurat. Dacă masculul alfa avea să-l domine pe Colț, probabil că și ceilalți lupi aveau să se năpustească să-l sfâșie. Avea să plătească scump curajul de a fi călcat pe un teritoriu străin.

Cei doi lupi s-au măsurat din priviri. S-au învârtit în cerc, mârâind și arătându-și colții. Brusc, Colț a sărit la atac. A început lupta. Profitând de situație, ceilalți lupi l-au mușcat și ei pe Colț, dar acesta era atent doar la adversarul lui direct, așa că nu i-a păsat.

Lupta a fost sângeroasă. Colț, mai puternic și mai mare, a reușit să-l domine pe lupul alfa care s-a refugiat sângerând într-un colț al țarcului. Colț n-a părut să se mulțumească doar

cu-atât, așa că s-a năpustit și asupra unui alt mascul, numai că acela nu l-a înfruntat, ci s-a culcat pe spate în semn de supunere.

Ceilalți lupi din haită au început să se miște în cerc în jurul lui Colț, arătându-și astfel respectul și subordonarea. Patricia și Robert au scos din țarc lupul rănit și l-au dus la infirmerie. Rănile provocate de mușcăturile lui Colț erau adânci și lupul trebuia operat. Patricia, care urmasa cursuri de asistent veterinar, l-a operat. Chelo i-a zis că și ea studia chirurgia, așa că i-a dat o mână de ajutor.

Colț trecuse primul test relativ ușor. Robert a pus asta pe seama genelor moștenite de la Nujuaqtutuq și a personalității dominante și agresive pe care și-o dezvoltase din cauza condițiilor improprii în care trăise. Ne-a spus că dintre toți lupii născuți odată cu el, Colț fusese cel mai mare. Cum cumpărătorii nu-și puteau alege singuri puiul pe care și l-ar fi dorit, familia Mackenzie trăgea la sorți pentru ei. Așa se face că Colț ajunsese la familia Prieto.

Chuck avusese ideea de a deschide o crescătorie. După ce s-au născut primii pui ai lui Nujuaqtutuq și Pajamartuq, mai mulți cunoscuți din zonă i-au rugat să le vândă câte unul. Lupii, temuți și venerați în Yukon, aveau pentru unii faima de animale de companie cumiști, drăgălașe și blânde, ideale pentru a păzi case și ferme. În mai puțin de o săptămână, au vândut cinci pui. Acel venit suplimentar i-a ajutat pe Robert și Linda să întrețină noua și numeroasa lor familie, cu atât mai mult cu cât iarna fusese extrem de grea și o parte a cirezii murise. Dintre lupii nou-născuți au păstrat două femele și au cumpărat un mascul de la un băștinaș. Mai apoi au încrucișat lupoalice cu malamut de Alaska și afacerea a început să prospere.

A durat ceva până când perechea Nujuaqtutuq și Pajamartuq să aibă din nou pui. Pajamartuq era morocănoasă, iar Nujuaqtutuq, din cauza rănii de la picior, se împerechea greu cu ea. Colț a apărut la a doua fătare, și a fost și ultima împerechere

pentru Nujuaqtutuq, pentru că mai apoi a refuzat să se împerecheze cu alte femele. Robert ne-a dezvăluit că fusese cât pe ce să nu-l vândă pe Colț. Datorită mărimii și caracterului lui, voiau să-l țină pentru împerechere, dar Lisa, fiica cea mică, a îndrăgit un alt mascul, pe care l-au și păstrat, până la urmă.

L-am lăsat pe Colț mai multe zile în interiorul țarcului. A avut parte de destule probleme până să se impună. Femela alfa și unul dintre masculi refuzau constant să i se supună și se luptau frecvent cu el. Haita întârzia să-l accepte pe de-a întregul și femelele îl refuzau, dar Colț, câștigând fiecare luptă, a reușit totuși să-și impună superioritatea.

Fostul mascul alfa s-a pus pe picioare și a fost reintegrat în haită. N-a întârziat să se repeadă la cel care-l detronase. Imediat ce-a intrat în țarc, s-a dus direct la Colț. A urmat o nouă luptă sângeroasă. Colț l-a învins din nou, dar de data asta fostul mascul alfa i-a înfipt și el colții în bot. Sângele a șiroit. Patricia i-a examinat rana și a spus că nu e cazul să-l trateze.

Lui Avilés nu-i venea să creadă. Colț, fără să fi avut dinainte contact cu alți lupi, nici măcar cu câini, se impusese categoric în sânul haitei. „Curajul lui e excepțional“, a zis Sergio. Robert a venit cu ideea de a-l pune pe Colț și în fața altei haite, pentru a vedea cum avea să reacționeze. Dacă avea să se adapteze din nou, „îmi retrag cuvintele și îi dăm drumul“, a glumit Avilés.

L-am mutat pe Colț într-un țarc cu doar șapte lupi. Trei masculi și patru femele. De data asta i-a fost mai greu. N-a avut parte de o luptă unu la unu cu masculul alfa; acum toată haita a tăbărât pe el. La început, Colț a părut surprins și a fost mușcat de mai multe ori. Robert a vrut să folosească bastonul electric ca să-l salveze, dar Colț n-a cedat și s-a concentrat pe unul dintre masculi. L-a atacat cu ferocitate, fără să-i pese de mușcăturile celorlalți. S-a luptat cu el până l-a pus pe fugă. Înfrângerea masculului a dezechilibrat haita, iar Colț a profitat pentru a se năpusti asupra femelei alfa. A atacat-o până când s-a așezat pe

spate, supusă. Rănit, dar învingător, Colț a rămas în mijlocul țarcului, pregătit pentru o nouă confruntare. O femelă tânără s-a apropiat de el și l-a mirosit cu capul plecat.

Cine știe ce impact avuseseră asupra lui Colț toți anii aceia în care fusese ținut în lanț, legat de un stâlp, în curtea familiei Prieto. Avilés credea că maltratarea și izolarea de care avusese parte îl transformaseră într-un lup curajos și feroce. Robert ne-a asigurat că felul în care lupta și se impunea în fața celorlalți lupi era neobișnuit. Niciodată un lup crescut în captivitate nu se comportase așa. A renunțat la ideea de a-l pune la un loc cu câinii pentru că ar fi fost în stare să-l omoare pe cel mai puternic dintre malamuci.

O săptămână întreagă l-am lăsat pe Colț în sânul acelei haite. În timp ce Colț se adapta, noi am dat o mână de ajutor la muncile câmpului, mai mult ca să nu ne plictisim. Patricia și Chelo s-au împrietenit și s-au ocupat împreună de hrănirea câinilor și lupilor, au separat femelele gestante, le-au ajutat să fete și au curățat țarcurile.

Eu și Avilés l-am ajutat pe Robert să se ocupe de cirezi. Mutam vitele de pe o pășune pe alta, căutam călare pe cai vacile rătăcite prin pădure, separam vițeii de mamele lor, îi marcam și le tăiam coarnele.

Copiii lui Robert mergeau la școală în Mayo. Erau în ani de studiu diferiți, dar chiar și așa, aveau ore pe care le făceau împreună. Școala avea doar doi profesori care nu puteau face față celor patruzeci de copii din sat și din împrejurimi. Chuck îi lua duminica de la fermă ca să-i ducă la școală, iar Robert îi aducea acasă vinerea, după ore. Noi i-am vizitat vara, așa că erau în vacanță.

Cei trei băieți munceau dimineața la fermă, iar după-amiaza erau liberi. Le plăcea mult să vâneze și, chiar dacă nu exista vreun pădurar prin zonă, respectau perioadele de prohibiție și reglementările cinegetice. Cum nu se putea vâna decât peste

două luni, băieții își găseau alte distracții. În săptămânile cât am stat la ei ne-au arătat cascade, ne-au plimbat cu caiacul pe ape învolburate, ne-au dus pe munte sau să vedem cum prindeau urșii somonii ce înotau împotriva curentului. Știau numele tuturor plantelor, fiecărui animal, fiecărei stele și constelații. Puteau prezice cum va fi vremea după forma norilor și după direcția în care bătea vântul. Erau capabili să supraviețuiască sub cerul liber în cele mai cumplite ierni. Știau să improvizeze capcane din crengi și scoarță de copac și erau în stare să aprindă un foc folosindu-se de-un cuțit, o piatră și o mână de frunze. Dacă se întâmpla să se taie mai rău, își coseau rana folosind în loc de ață fibră luată de la copaci și așchii de lemn pe post de ac. Știau să se orienteze pe întuneric și în mijlocul celor mai dese ninsori. Le era suficient să se uite cu atenție la straturile de zăpadă pentru a-și da seama dacă exista risc de avalanșă. Dacă erau atacați de un animal, știau cum să reacționeze. Dacă era vorba de un urs, se aruncau la pământ, făceau pe mortul și-și acopereau capul cu brațele. Dacă era vorba de o pumă, în nici un caz nu se întorceau cu spatele la ea, strigau și-și desfăceau haina ca să pară mai mari. Dacă îi ataca o haită de lupi, se cățărau în copac, tăiau o creangă și loveau cu ea trunchiul copacului ca să-i sperie.

Colț se adaptase la viața de haită. Patricia a încercat să mă convingă să nu-i dau drumul și să-l las să trăiască în continuare la crescătorie. Nu doar c-ar fi fost cel mai bine pentru el, dar putea și s-ajungă un splendid exemplar pentru montă. Demonstrase că genele lui erau excelente și era limpede c-ar fi îmbunătățit calitatea genetică a viitorilor pui.

Era adevărat: Colț părea liniștit și fericit pe noul lui teritoriu. Era masculul alfa al haitei, primea hrană din belșug, i se dădea multă atenție și starea sănătății îi era controlată frecvent. Robert și Avilés au încercat și ei să mă convingă să nu-l eliberez.

De ce să-l expun inutil la riscuri? Probabilitatea de a nu face față habitatului său natural era extrem de ridicată. Ca să accept să-l las la crescătorie, Robert mi-a oferit drept recompensă jumătate din câștigurile ce aveau să rezulte din vânzarea viitorilor pui ai lui Colț și, în plus, ne-a zis că putem sta în cabana lor de oaspeți cât timp vrem, luni întregi, ba chiar ani.

M-au convins până la urmă, așa c-am acceptat. I-am spus lui Robert că nu voiam nici un ban, că nu asta mă interesa, ci calitatea vieții lui Colț. Chelo s-a bucurat, sigură că luasem decizia corectă. Ne-am hotărât să mai rămânem la ei câteva luni. Apoi urma să decidem ce-aveam să facem. L-am asigurat pe Robert că nu-i vom deranja cu nimic, că nu ne vom băga în viața lor de zi cu zi și că vom fi gata să-i ajutăm ori de câte ori vor avea nevoie de noi.

La cină am mâncat un somon uriaș, pescuit de Mary și ținut la afumat toată ziua. Avilés a remarcat gustul delicios al somonului și mi-a zis în glumă că era aproape la fel de bun precum cel al păstrăvilor de la La Marquesa. A zis că un vin alb ar fi mers la fix. Linda a zis că aveau patru sticle de vin roșu păstrate pentru ocazii speciale și că le punea la bătaie în cinstea prieteniei noastre. Robert a destupat o sticlă și a turnat în pahare. „Sănătate“, a zis Avilés în spaniolă, „Sănătate“, a repetat Robert. Au băut cu toții, mai puțin eu și minorii.

Cina s-a prelungit din nou. Vinul a relaxat atmosfera și poveștile au început să curgă. Robert ne-a povestit întâmplări din viața lui de pe șantiere și câteva întâlniri pe care le avusese cu niște urși grizzly. Lisa și Mary ne-au vorbit despre expedițiile lor pe munte și despre legendele băștinașe pe care le învățau la școală. Eric, Dan și Johnny au povestit cum fuseseră odată cât pe ce să cadă pradă unui incendiu care cuprindea pădurea, incendiu provocat de un fulger ce lovise o pășune cu iarbă uscată. Avilés ne-a vorbit despre călătoriile sale în Africa, acolo unde trăise un an în sânul tribului masai. Chelo a povestit

despre operațiile pe care le făcuse și despre frustrarea pe care o simțise atunci când nu avusese medicamente pentru a-i trata de dizenterie pe copiii din cătunele îndepărtate unde-și făcuse practica. Patricia, amețită de vin, a vorbit despre tatăl lor și despre cât de mult îi duseseră dorul în primele luni. A dezvăluit că după ani de la dispariția lui, i-au găsit mașina abandonată într-o zonă pustie, iar câțiva metri mai încolo, sprijinit de un pin, se afla cadavrul tatălui lor. Fiecare a spus o poveste sau o anecdotă. Numai eu am rămas tăcut, neputând să le vorbesc despre un trecut care încă-mi făcea rău.

Ne-am dus la culcare. Îndemnată de vin, Chelo a fost mai tandră decât de obicei. A susurat o melodie minunată în timp ce am făcut dragoste. A avut un orgasm lung și dulce. M-a sărutat tot timpul. Apoi și-a lăsat capul pe umărul meu și a adormit imediat.

Am rămas treaz, ușor agitat. Nu eram mulțumit de decizia mea. E drept că lui Colț avea să-i fie mult mai bine la crescătorie, totuși mă tulbura ideea că avea să-și petreacă restul anilor într-un ȧarc, obligat să trăiască numai printre câinii și lupii crescătoriei, fără să aibă ocazia să vâneze sau să se impună într-o haită de lupi sălbatici sau să înfrunte alte animale de pradă. Nu-mi doream să-l văd dresat, asemenea celorlalți lupi care se zbenguiau la picioarele Patriciei. Nu voiam să ajungă tatăl unor pui care, în cel mai bun caz, aveau să fie tratați ca niște pudeli, sau aveau să fie chinuiți, așa cum pățise Colț însuși. Preferam să fie sfâșiat de alți lupi decât să zacă într-un șopron întunecos ca Nujuaqtutuq, magnificul lui tată.

M-am îmbrăcat și-am ieșit din cabană. Mai erau multe ore până la ivirea zorilor, dar găștele zburau deja în căutarea hranei. Ȧipetele lor puternice se auzeau de la kilometri buni. M-am dus la ȧarcul în care se afla Colț. L-am luminat cu lanterna. Surprinși de lumină, lupii au început să dea ture prin ȧarc, cu ochii lor galbeni sclipind în întuneric.

Am luat lanțul și cureaua lui Colț, am deschis poarta țarcului și am intrat. Două lupoaice au venit la mine fără teamă. S-au frecat de picioarele mele ca să le mângâi, dar cum nu le-am dat atenție, s-au îndepărtat. L-am chemat pe Colț. S-a apropiat suspicios. Iarăși plin de viclenie, imprevizibil. Paradoxal, el era singurul lup din țarc de care mă temeam. L-am mângâiat pe cap până s-a liniștit.

I-am prins curelușa la gât și apoi lanțul. L-am scos din țarc, l-am urcat pe bancheta din spate a camionetei și-am plecat. Am condus pe drumeagul neasfaltat care mergea de-a lungul gardului împrejmuitor. M-am oprit la intersecția cu șoseaua asfaltată. M-am gândit o clipă încotro s-o iau. Am virat la dreapta. Mi-am zis că cu cât mergeam mai spre nord, cu atât ar trebui să fie tot mai puține urme de civilizație, și-am avut dreptate.

Am străbătut o sută de kilometri fără să văd o casă sau vreo mașină. Mai întâi am traversat o pășune întinsă, apoi niște munți destul de mici, după care am intrat într-o vale cu păduri de o parte și de alta. La fel ca și pe alte porțiuni ale șoselei, ploile rupseseră asfaltul, așa că eram obligat să conduc atent printre gropi și băltoace.

La venirea zorilor am dat peste o potecă ce se pierdea printre pini. Se vedea că pe-acolo trecuse o turmă numeroasă de wapiti. Urmele lor se vedeau bine în lutul moale. Am șovăit câteva momente. Eram departe și dacă mașina s-ar fi stricat sau s-ar fi împotmolit, nu avea cine să mă ajute. M-am hotărât să merg mai departe.

Am mai înaintat câțiva kilometri până când poteca s-a înfundat. Am oprit camioneta și l-am dat jos pe Colț. Ținându-l de lanț, ne-am afundat amândoi în pădure. După o jumătate de oră am ajuns la o poiană. Soarele răsărise și un lanț muntos imens se înălța dincolo de apele cristaline ale unui râu.

M-am întors spre Colț, care se uita atent în jurul lui. M-am aplecat și l-am mângâiat. „Îți place aici?” l-am întrebat. Am

făcut un schimb de priviri. I-am scos cureaua. Colț a rămas nemișcat. M-am ridicat și am făcut doi pași în spate. Abia atunci a părut să-și dea seama că nimic nu-l mai ținea legat. S-a întors spre mine, apoi spre spațiul imens care i se deschidea în față. Simțindu-se liber, a început să dea târcoale. A amușinat, apoi a luat-o la fugă spre râu. A sărit în apă și a trecut pe celălalt mal. S-a scuturat după ce a ieșit din apă. S-a uitat la mine o clipă, apoi s-a pierdut în pădure.

Am stat pe loc, ca să văd dacă avea să se întoarcă. M-am întins în iarbă și am așteptat. Culmile ninse străpungeau cerul. Vântul mișca acele pinilor. Pe deasupra râului zburau libelule. Se auzea apa curgând și lovindu-se de pietre.

Au trecut două ore și Colț nu s-a întors, așa că am răsuflat ușurat. Nu știu ce-aș fi făcut dacă s-ar fi întors supus, docil. M-am bucurat că plecase așa, fără să șovăie. Că alesese natura și libertatea. Eram sigur că avea să rămână așa cum era, sălbatic și puternic, și că va muri de bătrânețe.

M-am dus la râu și am aruncat curelușa și lanțul în valuri. M-am uitat la ele cum se scufundau până când au atins fundul apei. Am ridicat privirea și am contemplat pentru ultima dată locul în care dispăruse Colț.

M-am întors la mașină. Am urcat și-am pornit, gata să mă întorc la fermă, să-i regăsesc pe Avilés și pe Chelo, noua mea familie. Să-mi regăsesc viitorul. Să-mi regăsesc, în sfârșit, viața.

CUPRINS

Sânge	7
Luna	16
Umezeală	24
Ploaie	33
Fum	42
Formol	53
Muzică	61
Castele	68
Acorduri	80
<i>Memento mori</i>	87
Pășuni	95
Fantome	107
Junglă	115
Râuri	129
Libertate	140
Respirație	153
Singurătate	166
Schelete	177
Gândaci	187
Tabere	197
Îmblânzire	206
Căutare	221
Tuneluri	236
Lupi	253
Întâlniri	266

Victorii	283
Dreptate	295
Șah	305
Gheață	317
Cuvinte	327
Sămbătă	340
Oglinzi	349
După-amiezi	358
Zi	371
Moarte	382
Abisuri	395
Trupuri	406
Mame	417
Reîntâlniri	429
Mașină	440
Scrisori	453
Funia	463
Animale	476
Munți	486
Viermi	495
Bănci	503
Răni	512
Drumuri	519
Drum	531
Ceruri	543
Vânători	552
Răzbunare?	562
Război	576

Nebunie	584
Lucifer	593
Plecarea	603
Depărtări	611
Semne	622
Infern	632
Africa	637
Răsturnări de situație	647
Newton	654
Incendiu	660
Libertate	668
Urmări	675
Raze de soare	684
Păduri	702
Cuvinte magice	716
Viață	717

Există cărți care trebuie citite
pentru că-s importante.

Există cărți care trebuie citite
pentru că-s bune.

Și există cărți care trebuie citite pentru că
vorbește toată lumea despre ele — de la criticii literari
la colegii de birou ieșiți la țigară.

Cărțile alea care fac vâlvă.

Cărțile care-s și bune, și importante, și care devin
referințe în discuțiile de zi cu zi.

Și pentru că, lăsând modestia la o parte,
ne pricepem destul de bine la cărți,
de acum încolo vă aducem tot ce este hype
și bun în literatură în cărțile **musai**.

Mexic, sfârșitul anilor '60. Moartea pare să-l urmărească pe Juan Guillermo. Adolescentul – obsedat de fantoma geamănului său mort în burta mamei – își pierde în decurs de câteva luni întreaga familie; mai întâi fratele mai mare, Carlos, care, în spatele afacerii cu piei de șinșile, face bani frumoși vânzând morfină și LSD tinerilor mexicani de bani gata, mai apoi bunica și părinții, care se sting răpuși de durere. Vina o poartă un grup ultracatolic, Tinerii Îl Urmează pe Cristos, ai cărui membri sunt convinși că scopul lor în viață e să scape societatea de scursurile care o îmbolnăvesc. În vreme ce aceștia se bucură de sprijinul poliției corupte, Juan Guillermo e singur și nu vrea decât să se răzbune.

În paralel cu povestea lui Juan Guillermo, în sălbăticia munților Canadei, inuitul Amaruq pornește pe urmele unui lup de care destinul pare să-l lege într-un mod profund și inexplicabil. Cele două povești se întrepătrund și comunică pe mai multe niveluri, imaginile colorate de pe acoperișurile unde-și duc viața tinerii din Ciudad de México alternând în permanență cu cele din pustietatea Nordului înghețat.

Mult așteptatul roman al lui Arriaga este unul intens, dur, clocotitor, care pulsează de viață, iubire și ură, o carte pe care cu greu o veți putea lăsa din mână.

„*Sălbaticul* dă încă o dată dovada măiestriei lui Arriaga în calitate de țesător de povești paralele care converg în final. Este o marcă personală.”

El Correro

„Una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit.”

Santiago Gamboa

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-710-588-9

9 786067 105889